

Anh biết gió đến từ đâu

Cửu Nguyệt Hi

Editor: Fei Yang

ANH BIẾT GIÓ ĐẾN TỪ ĐÂU

Cửu Nguyệt Hi

Ngôn Tình

Tình yêu xác định như vậy, cả đời chỉ có một lần.

Trình Ca nói: “Tôi khinh, thằng cha anh(*)!”

Bành Dã đáp: “Chó tôi tên ‘Đại Gia’.”

(*) Cụm gốc là 你大爷 (đại gia anh)

Trước mặt Bành Dã, Trình Ca luôn giết địch ba trăm, tự tổn hại một ngàn.

Mục lục

Chương 1

Lúc đồng hồ đứng gõ chuông, Trình Ca rửa ảnh trong phòng tối, cái nhíp kẹp giấy ảnh chậm rãi lắc lư qua lại trong nước tráng ảnh.

Dưới mặt nước dập dờn ánh sáng đỏ, giấy trắng dần hiện ra một người ăn xin ngồi ven đường ăn bánh quy, phía sau là sông Hoàng Phố và Minh Châu Phương Đông.

(*) Minh Châu Phương Đông: tháp truyền hình ở Thượng Hải.

Nghe tiếng chuông, Trình Ca ý thức được cô đã nhốt mình trong phòng tối ba tiếng.

Vẫn không hài lòng.

Cô ném cái nhíp, ngẩng đầu nhìn mười mấy tấm ảnh phơi trên tường, dưới chùm ánh sáng màu đỏ nhạt, vô số tấm ảnh, vô số thế giới —— con người, tĩnh vật, phong cảnh, thành phố.

Cô mím chặt môi, mũi thở ra một hơi nặng nề.

Tất cả đều là rác.

Trình Ca cào đầu mấy cái, gạt hết ảnh xuống xé vụn nhét vào thùng rác.

Cô đi nhanh ra ngoài đóng sầm cửa lại, cầm lấy thuốc lá và bật lửa Zippo trên bàn trà, ra sức hút một hơi.

Xuyên qua làn khói thở ra, ánh mắt Trình Ca dừng trên tủ kính khắc rỗng trong phòng khách, đủ loại cúp, thủy tinh, mạ vàng… Giải nhất Cuộc thi Nhiếp ảnh Quốc tế Hamdan tại Dubai, giải nhất Giải thưởng Nhiếp ảnh thế giới Sony, giải thưởng lớn Cuộc thi Nhiếp ảnh người Hoa toàn cầu, Giải thưởng Hasselblad… nhiều vô số kể.

(*) Cuộc thi Nhiếp ảnh Quốc tế Hamdan (viết tắt là HIPA) là giải ảnh được thành lập từ năm 2011, được lập ra với mục đích kích thích sự phát triển văn hóa nghệ thuật tại Dubai và biến nơi đây trở thành một trong những trung tâm của nhiếp ảnh thế giới.

Giải thưởng Nhiếp ảnh thế giới Sony là cuộc thi nhiếp ảnh lớn trên thế giới với tiêu chí tìm kiếm và trao giải cho những tác phẩm nhiếp ảnh đương đại sáng tạo nhất. Lễ trao giải thưởng cuộc thi được tổ chức hàng năm tại thủ đô London nước Anh.

Cuộc thi Nhiếp ảnh người Hoa toàn cầu là một cuộc thi nằm trong một chuỗi các cuộc tranh tài về văn hóa nghệ thuật được tài trợ bởi đài truyền hình Tân Đường Nhân, mục tiêu là để tăng cường giao lưu văn hóa nghệ thuật giữa những người Hoa yêu nhiếp ảnh trên toàn thế giới.

Giải thưởng Hasselblad là một giải thưởng nhiếp ảnh quốc tế – được xem là Nobel quốc tế của nhiếp ảnh. Giải được trao lần đầu tiên vào năm 1980 và được tổ chức đều đặn hàng năm cho đến nay.

301 ngày, cô có 301 ngày không làm ra nổi tác phẩm có thể khiến bản thân hài lòng.

Cổ chai (*)? Tài hoa khô cạn?

(*) Cổ chai: cổ chai là chỗ nhỏ nhất của cái chai, cho nên mượn nó để ví dụ việc trong tình huống vốn phát triển thuận lợi gặp phải

chướng ngại khó khắc phục.

Trình Ca nheo mắt, lúc phục hồi tinh thần lại, đầu lọc đã bị cô vô thức gặm cắn thành bã vụn.

Bác sĩ Phương từng nói, người phụ nữ thích gặm cắn đồ vật giống như ống hẹp dài có ham muốn tình dục rất mạnh.

Trình Ca cười khẩy một tiếng, cầm điện thoại lên kiểm tra tin nhắn. Có tin vào một tiếng trước, "Cao cơ bụng tám múi" gửi, nội dung: "Hôm nay tới không?"

"Cao cơ bụng tám múi" họ Cao, là một người quen, người mẫu quần lót nam, vai rộng thắt lưng hẹp, cơ bụng căng phồng, hai chân thẳng, trong quần lót trắng là một đống cực lớn.

Trình Ca nhắm hờ mắt, phả ra một làn khói thật dài, nhanh chóng bấm một câu: "Tại sao không?"

Cô vừa tắm xong, di động vang lên, trùm khăn tắm đi ra nhận, là bác sĩ Phương. Mở loa ngoài,

"Trình Ca?"

"Ừ?"

"Đang làm gì thế?"

"Tắm chuẩn bị đi ngủ." Trình Ca gỡ khăn tắm, lục ra một bộ đồ lót ren màu đen trong tủ quần áo.

"… Hình như chị nghe thấy tiếng mở tủ quần áo, muốn ra ngoài sao?"

"Không, em đang tìm quần áo ngày mai mặc."

Thân thể Trình Ca trong gương trắng như tuyết, ngực to eo thon. Bên dưới từng tẩy lông bikini, để lại một chùm tam giác ngược nho nhỏ màu đen nhạt.

Mặc quần áo lót trong suốt vào, không giấu được gì cả. Viền ren trơn mềm phủ một nửa cái mông tròn xoe, một đôi chân thẳng tắp mảnh khảnh, tựa như khúc ngó sen.

Đầu điện thoại bên kia, rõ ràng bác sĩ Phương không tin lời cô lắm: "Trình Ca, em có một tuần không tới chỗ chị."

"Gần đây tình trạng của em rất tốt."

Trình Ca nhấc cổ chân lên, nơi đó có một hình xăm con rắn màu đen, ngón chân vừa nhấc, mặc vào một chiếc váy dài lộ lưng màu đen.

"Tuần này có chụp được ảnh hài lòng không?"

"Không có." Đây là nói thật.

"Có lúc cảm thấy vô cùng bực bội muốn xé đồ không?"

"Không có." Đây là nói dối.

"Tuần này em đã có quan hệ tình dục với bất kì người nào chưa?"

"Chưa." Đây là nói thật.

"Không có mình…?"

“Không có.” Đây là nói dối.

“Tuần này có hẹn mấy người bạn thân nói chuyện phiếm tâm sự, cùng ra ngoài chơi không?”

“Không có.” Đây là nói thật.

“Có còn lúc muốn theo đuổi kích thích không?”

“… Kích thích loại nào?”

“Tinh thần, thân thể.”

“Không có.” Đây là nói dối.

Mặc váy dài vào, sát người, phần lộ thân, lộ ra phần lưng xinh đẹp trơn nhẵn. Trình Ca lấy một cây kẹp tóc, tùy ý quấn tóc thành búi.

Màu đen lạnh lẽo, lại âm u, Trình Ca có thể khống chế.

“Vậy thì tốt.” Bác sĩ Phương nói, “Xem ra, triệu chứng này của em có chuyển biến tốt rồi.”

Trình Ca khẽ nhếch miệng, soi gương kẻ lông mày, cô không thèm để ý lời lẩm bẩm của bác sĩ Phương.

Trình Ca là một người vô cùng lạnh nhạt hờ hững với quan hệ giao tế, loại quan tâm theo kiểu thăm dò này của bác sĩ Phương khiến cô không quen lắm. Nhưng năm kia mẹ cô gả cho người chồng thứ tư, cũng chính là bố của Phương Nghiên. Phương Nghiên là chị kế của cô, nói có quen không, nói có thân không.

Di động trên giường nói chuyện.

Sau khi Phương Nghiên hỏi qua tình hình của Trình Ca, bắt đầu kiểu chị em nói chuyện phiếm:

“Này, kể cho em chuyện này. Mấy ngày trước chị gặp một người bạn, cô ấy nghĩ rất mới lạ. Cô ấy đó, không có tình cảm ổn định, số đào hoa vượng, đàn ông bên cạnh nhiều vô kể. Bọn chị cảm thấy đàn ông đang chơi cô ấy; nhưng dưới cái nhìn của cô ấy là cô ấy chơi đàn ông.”

Trình Ca thờ ơ nghĩ: Tại sao lúc chải mascara, phụ nữ sẽ không nhịn được mà mở miệng?

“Nhưng trên đời mãi mãi không có phụ nữ chơi đàn ông, chỉ có phụ nữ bị đàn ông chơi. Đây chính là xã hội chỗ chúng ta, đàn ông chủ đạo.”

Trình Ca đang tô son, nụ cười nơi khóe miệng hơi lạnh, chậm rãi đáp lại một câu: “Thế sao?”

“Đúng thế, chị rất tò mò sao cô ấy chịu được ánh mắt khác thường của người bên cạnh.” Phương Nghiên còn đang nói, Trình Ca trang điểm xong: “Phương Nghiên, em muốn ngủ rồi.”

“Vậy em nghỉ sớm đi, ngày mai nhất định phải tới chỗ chị đó, chị phải xác nhận tình trạng của em. Nếu không mẹ em hỏi, chị không có cách nào ăn nói.”

“Biết rồi.” Cô qua loa không kiên nhẫn cúp điện thoại, xếp máy ảnh và ống kính xong, cầm lấy một hộp áo mưa trong ngăn kéo, đạp giày cao gót đi ra ngoài.

**

Cú điện thoại kiểm tra này không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của Trình Ca.

Nhìn đô thị phồn hoa đèn đuốc vạn nhà, gió đêm đầu hè thổi hơi lạnh lại hanh, Trình Ca cảm thấy, gió cũng thổi cháy cả người cô rồi.

**

Trình Ca nhấn chuông cửa.

Mười giây sau, cửa mở ra.

Cửa chập kêu một tiếng "ken két", Trình Ca ngẩng đầu lên từ máy ảnh.

Người đàn ông buộc khăn tắm bên hông, cơ bụng căng phồng, lồng ngực ẩm ướt, tóc đang nhỏ nước. Anh tới từ nhà tắm, cả người tỏa ra mùi sữa tắm. Anh cười rạng rỡ một cái với Trình Ca và ống kính.

Anh kéo Trình Ca vào nhà.

"Lại tập luyện?" Trình Ca đi qua bên cạnh anh, ngón tay sờ tới lui hai cái trên cơ bụng anh.

Giống như đàn ông thích ngực, thích mông; Trình Ca cũng thích ngực, thích cơ bụng.

Người đàn ông hơi dùng sức, cơ bụng gọn gàng căng lên, hai tay chỉ một cái, đắc ý nói: "Cái này sẽ là thứ tốt nhất em từng thấy."

Trình Ca ôm máy ảnh quay đầu nhìn anh một cái, ánh mắt dừng lại trên phần bụng của anh mấy phút, cười nhạt lắc đầu: "Sau này em sẽ

thấy được thứ tốt hơn."

"Em sẽ không." Anh cười, ôm Trình Ca, cúi đầu hôn cổ cô.

**

Trình Ca và Cao Gia Viễn quen nhau trong một phòng chụp ảnh vào nửa năm trước. Trình Ca có một người bạn là nhiếp ảnh gia, chụp quảng cáo quần lót cho CK, Cao Gia Viễn là người mẫu.

Lần đầu tiên Trình Ca nhìn thấy Cao Gia Viễn, anh chỉ mặc một chiếc quần tam giác bó sát người, nửa nằm trên nền vải màu thuần, thân thể cao gầy cường tráng, hai chân to lớn có lực, ở giữa bọc một bao màu trắng, có thể gọi là to lớn.

Cao Gia Viễn có một vóc dáng đẹp mà mỗi nhiếp ảnh gia đều sẽ vì thế mà ca ngợi.

Cao Gia Viễn cũng chú ý tới Trình Ca. Cô có một gương mặt hờ hững nhưng hấp dẫn, không dễ quên, đặc biệt là ánh mắt của cô, đăm đăm, sắc bén, không mang theo bất kì tình cảm nào, giống như đồ vật lạnh như băng khó mà hình dung nào đó.

Tựa như cô không phải đang nhìn một người, mà là nhìn một tượng điêu khắc bằng gỗ tinh xảo, một thảo nguyên mênh mông.

Trình Ca bắt gặp ánh mắt của Cao Gia Viễn cũng không hề e dè, ở một bên xem anh chụp hơn một tiếng.

Sau khi kết thúc, Cao Gia Viễn thay quần áo đi ra ngoài, Trình Ca đã đi rồi. Đến lúc anh xuống bãi đậu xe, anh nhìn thấy Trình Ca ngồi trong xe hút thuốc, phía sau làn khói, nụ cười lãnh đạm: "Lên xe."

Hôm ấy, xe cô đậu ở đó hơn hai tiếng.

Họ đã ở cùng nhau nửa năm.

Trình Ca rất ít nói, không nhiều chuyện, giữa họ trừ ống kính, tư thế và hiệu quả, không có đề tài khác.

**

Một tiếng sau,

Trình Ca chỉ mang giày cao gót, nằm nghiêng trên giường hút thuốc, vừa lật xem ảnh trắng đen trong máy ảnh, rèm cửa sổ trắng, bóng người đen. Trong tư thế hoặc thân mật hoặc quấn quýt hoặc xa cách hoặc kì dị có cảm giác thẩm mỹ giống như cấm kỵ.

Cô chậm rãi nhả khói, đầu óc nóng nảy và trì trệ cách đây không lâu thông suốt một chút.

Cao Gia Viễn không hút thuốc, nhìn gò má mông lung trong làn khói của cô, nói: “Mỗi lần em đều như vậy.”

“Như thế nào?” Cô thờ ơ nhìn anh.

“Hút thuốc sau khi làm là cảm giác gì?”

Trình Ca cười nhạt: “Làm thông hai mạch Nhâm Đốc (*).”

(*) Mạch Nhâm Đốc là hai mạch rất quan trọng, mạch Đốc chạy dọc cột sống còn mạch Nhâm chạy ở phía trước người. Hai mạch hợp nhau ở Hội Âm. Nếu hai mạch Nhâm Đốc thông thì trăm mạch đều thông, các tạng phủ sẽ hoạt động điều hòa và cơ thể sẽ khỏe mạnh.

Hút xong một điếu, cô muốn đi.

“Trình Ca!”

“Hử?”

“Hôm nay đừng đi, nghỉ ở chỗ anh.”

Trình Ca nói: “Thôi đi.”

Cao Gia Viễn nói: “Anh làm chút thức ăn khuya cho em, ăn rồi hẵng đi.”

**

Cao Gia Viễn làm bánh trôi rượu nếp, mùi vị rất ngon.

Trình Ca bất ngờ: “Anh còn biết làm cái này?”

“Em tưởng tay chân anh không chuyên cần?”

“Cái dáng người này của anh, dựa vào nó đã đủ nuôi anh, không cần siêng năng.”

Cao Gia Viễn chọc cho cô cười, nói: “Quãng thời gian trước anh đi đóng phim, nhân vật đó của anh biết làm.”

Trình Ca nhướng mày, duỗi tay ra phía trước, dùng ngón tay nâng cằm anh, quay trái một cái, quay phải một cái, đánh giá: “Mặt mũi không tệ, có thể so với tiểu sinh đương hồng (*).”

(*) Tiểu sinh đương hồng: chỉ nam diễn viên trẻ đang độ nổi tiếng như mặt trời ban trưa, gặp may mắn.

Cao Gia Viễn cười cười, nói: “Trình Ca, có lẽ sau này anh sẽ trở thành ngôi sao.”

“Rất tốt, chúc mừng.”

“…”

“Trình Ca, em có từng nghĩ tới…”

“Hả?”

“Sau này chúng ta…” Cao Gia Viễn ngập ngừng.

Trình Ca nói: “Yên tâm, em sẽ không cản trở anh. Kết thúc hòa bình đi.”

“…”

“Anh không phải ý này. Anh cảm thấy bây giờ chúng ta có thể cân nhắc lại mối quan hệ của chúng ta một lần nữa, có lẽ tiến thêm…”

Tay cầm muỗng của Trình Ca cứng đờ, chuông báo động trong đầu vang lên. May mà bàn chợt rung một cái.

Là di động của Cao Gia Viễn.

Trình Ca đưa di động cho anh, lại bất ngờ nhìn thấy tên Phương Nghiên, nội dung tin nhắn: “Anh ngủ chưa? Ngày mai có thời gian gặp nhau không?”

Cô nhìn anh trả lời tin nhắn, hỏi: “Phụ nữ?”

“Ừ.” Cao Gia Viễn nói đùa, “Em sẽ không ăn giấm chứ?”

Trình Ca không đáp, hỏi: “Vỏ xe phòng hờ?”

Anh nghe tiếng cô hơi thay đổi, thu lại lời đùa: “Không có, anh không thích cô ấy.”

Trình Ca hỏi: “Cô ấy thích anh?”

“Phải.”

“Cô ấy đang theo đuổi anh?”

“Ừ.”

“Bắt đầu từ lúc nào?”

“Cô ấy và anh là bạn thời trung học…”

“Anh có từng ngủ với cô ấy không?”

“Tất nhiên là không!”

Trình Ca nhìn anh không nói.

“Cô ấy nghiêm túc muốn tìm người kết hôn, anh không thể lợi dụng cô ấy như vậy.”

Trình Ca có mấy giây không lên tiếng, một lát sau, nói: “Em đi đây.”

Đột nhiên, Trình Ca chán ghét mối quan hệ dây mơ rễ má giữa người với người đó chết đi được.

**

Trình Ca lái xe lòng vòng mấy tiếng trong thành phố vào ban đêm, lung tung không mục đích, giống như đã quên đường về nhà.

Gió khuya ùa vào cửa sổ xe, hoang vắng, lạnh lẽo.

Cô không biết nên đi đâu.

Một nửa lời Cao Gia Viễn chưa nói xong; tin nhắn của Phương Nghiên; chuyện năm ấy; những tấm ảnh không còn linh khí giống như rác trong phòng tối kia…

Bỗng nhiên cô ý thức được, cô đã sớm mất đi tất cả vui vẻ có thể theo đuổi, tinh thần, thân thể, thế tục, hư vinh. Cuộc sống đầy sáng tạo vàng rực của cô trong mắt người ngoài thực ra trống rỗng và không có ý nghĩa.

Cô lại hơi nóng nảy rồi.

Cô nhìn thấy trong đêm tối nơi xa có một vạch màu vàng nhàn nhạt, giống như một cánh cửa đi thông bầu trời.

Từ từ đến gần mới nhìn rõ, là một bảng tuyên truyền, chia làm ba thanh dọc, bầu trời xanh biếc, sa mạc Gobi vàng, hồ Dương Lâm, thảo nguyên xanh, núi tuyết trắng, hồ nước xanh thẳm, động vật thành đoàn đang chạy, mênh mông vô bờ.

Một dòng chữ bằng bút lông mạnh mẽ có lực xuyên qua ba thanh dọc: Khương Đường —— Khả Khả Tây Lý —— A Nhĩ Kim.

(*) Khương Đường trong tiếng Tây Tạng nghĩa là “Bãi đất cao phía Bắc”, đặc biệt chỉ cao nguyên phía Bắc Tây Tạng, độ cao trung bình

trên năm ngàn mét so với mực nước biển, được gọi là “Nóc nhà thế giới”. Changtang là một trong năm bãi chăn nuôi lớn của Trung Quốc, nằm trong dãy núi Côn Luân, dãy núi Tanggula và dãy núi Gangdise.

Khả Khả Tây Lý là một khu vực bị cô lập ở phía Tây Bắc của cao nguyên Thanh-Tạng ở Trung Quốc. Đây là khu vực ít dân cư thứ ba trên thế giới.

A Nhĩ Kim là một dãy núi ở Tây Bắc Trung Quốc phân tách phần phía Đông của lòng chảo Tarim với cao nguyên Thanh-Tạng. Một phần ba ở phía Tây của dãy núi thuộc Tân Cương trong khi phần phía Đông tạo thành ranh giới giữa Thanh Hải ở phía Nam và Tân Cương cùng Cam Túc ở phía Bắc. Altun Shan cũng là tên của ngọn núi cao 5.830m gần cực Đông của dãy.

Chương 2

Thị trấn nhỏ vùng phía Tây vào tháng Năm, gió tuyết dày đặc.

Gần tối, đất trời trắng mịt mù, tầm nhìn chỉ tám mét, bà chủ nhà nghỉ Mộc Mộc chuẩn bị đóng cửa.

Ở đây vốn hẻo lánh, người lui tới đều là người yêu thích đi bộ đường dài hoặc làm nghiên cứu; kì nghỉ ngắn vừa qua, việc làm ăn liền giảm.

Bà chủ che mũi miệng, tìm chốt cửa vừa định gài lại, cửa chợt bị đẩy mở ra. Gió lớn ập đầy tuyết vào người bà, che kín cả mắt.

Người tới cao hơn bà chủ một cái đầu, áo gió màu đen, mũ che kín mặt, kính bảo hộ màu đen che mắt, không hề thấy rõ mặt, kéo một vali màu đen rất lớn, còn đeo một cái trên lưng.

Là Trình Ca.

“Chờ một chút, tôi đóng cửa lại.” Bà chủ bắt chuyện, lời còn chưa dứt, trong gió tuyết lại có một người khách xông vào. Cũng là cả người màu đen, kéo một cái vali lớn. Cao xấp xỉ Trình Ca, dáng người cũng tương tự.

Bà chủ đi ra ngoài nhìn xung quanh một chút, chắc chắn không có ai mới quay vào đóng cửa lại.

Trong nhà nghỉ yên tĩnh, hai vị khách đứng chờ bên quầy tiếp khách.

Bà chủ cầm hai tấm chứng minh thư trên quầy lên, dùng chổi lông gà quét lớp đất vàng tuyết trắng đi.

“Chỗ chúng tôi đều là phòng tiêu chuẩn (*).” Bà chủ ghi tên xong, đẩy hai chùm chìa khóa tới cùng với chứng minh thư, “202, 203.”

(*) Phòng tiêu chuẩn là phòng có hai giường đơn.

Trình Ca phát hiện bà chủ đẩy chứng minh thư của mình tới trước mặt người còn lại, mà trên chứng minh thư trước mặt cô viết: Kế Vân, nam…

Trình Ca: “…”

**

Lúc Trình Ca xách vali lên lầu, nhìn thoáng qua người đàn ông tên Kế Vân kia, dáng người không cao, đeo kính râm, rất đen, gương mặt thoạt nhìn giống như phụ nữ.

Phòng của Trình Ca là 202, sau khi vào phòng, cô cởi mũ, khẩu trang và kính bảo hộ, đốt điếu thuốc, không nhúc nhích đứng tại chỗ hút vài hơi, mới lấy vali nhỏ trên lưng xuống, kéo dây kéo ra, bên trong xếp hai, ba máy ảnh và bảy, tám ống kính.

Cô vén màn cửa lên nhìn thời tiết bên ngoài, chọn máy ảnh và ống kính, đi ra ngoài.

Nhà nghỉ rất nhỏ, kết cấu bằng gỗ hình chữ nhật, ở giữa là khu vườn ngoài trời.

Trên hành lang gió tuyết rất lớn, Trình Ca ném đầu lọc vào thùng rác, dọc theo cầu thang bằng gỗ đi lên tầng mái.

Bốn phía là tuyết trắng cuồn cuộn, đầy khắp bầu trời, có cảm giác chật chội đứng giữa thế giới. Trình Ca gắng gượng giữ vững giá ba chân giữa gió lớn, chụp thị trấn nhỏ trong bão tuyết, những ngôi nhà nhỏ màu gỗ thấp bé xen lẫn nhau, cờ Phật giáo Tây Tạng, núi tuyết cao xa.

Qua khoảng mười mấy phút, Trình Ca thu giá, lại dựa bên lan can chụp vài tấm người đi đường thưa thớt trên đường phố.

Cả người cô đầy băng tuyết, lúc xuống lầu hai, sau lưng có người vỗ vai cô, lực độ rất nặng, nắm một cái.

Trình Ca không vui hất bàn tay trên vai, quay đầu lại. Đối phương có dáng người rất cao, đeo khẩu trang chắn gió, sau kính râm là một đôi mắt sắc bén như diều hâu, ánh mắt như có tính xuyên thấu.

Đối phương nói: “Xin lỗi, nhận lầm người.”

Trình Ca nhíu mày, quay lại phòng mình.

Cô mở máy vi tính ra chép ảnh vào, sàng lọc từng tấm một, mấy trăm tấm ảnh, vẫn không có một tấm khiến cô hài lòng.

Cô ngồi xổm trên ghế, một tay kẹp thuốc, một tay xóa ảnh, lúc đầu còn rất bình tĩnh, sau đó dần gõ bàn phím kêu cạch cạch.

“Bộp” một tiếng, cô dập máy tính, bật dậy đi tới góc phòng hút thuốc.

Một nhiếp ảnh gia không thể chụp ảnh, giống như một tiểu thuyết gia cạn kiệt ý văn, giống như Hồng Thất Công bị phế võ công, trở thành người vô dụng.

Cô nhìn chằm chằm căn phòng yên tĩnh này, không kiềm được cười khẩy một tiếng, trong thời gian năm điếu thuốc, cô lại lắng dịu xuống.

Hôm nay cô cũng không có tinh thần và thể lực làm đi làm lại.

Cô bôn ba một ngày, máy bay, xe lửa, ô-tô, taxi, người mệt rồi. Mới chín giờ tối đã tắm rửa lên giường. Cô quen ngủ khỏa thân, nhưng lại nghi ngờ ra giường nhà nghỉ có sạch không, bèn trùm khăn tắm.

Giấc ngủ này ngủ rất say.

Không biết mấy giờ đêm, một tiếng sấm lớn khiến Trình Ca giật mình tỉnh giấc.

Cô chợt mở mắt, liền thấy dưới ánh sáng đèn pin lập lòe, một chuỗi bóng đen phá cửa vào, xông vào phòng.

Cướp? Bắt cóc? Hiếp dâm rồi giết?

Cô chưa kịp có bất kì phản ứng nào, một bóng đen cao lớn và mang tính áp bức rơi xuống mép giường, bàn tay thô bóp ngực cô, kéo cô ra khỏi chăn, lực cực lớn, thủ đoạn vô cùng thô bạo!

Bóng đen dùng sức quá mạnh, Trình Ca rất nhẹ, tóm ra khỏi chăn giống như xách gà con vậy.

Nhưng trong nháy mắt, đối phương chợt buông cô đã xách tới giữa không trung ra, Trình Ca rơi “cạch” xuống ván giường.

“Con mẹ nó…” Trình Ca thầm mắng cực thấp, nắm chặt khăn tắm, muốn nhờ ánh sáng đèn pin nhìn rõ dáng đối phương. Nhưng một tấm chăn đã trùm lấy đầu cô.

Cô bị nhấn ngã xuống giường, đối phương quát: “Ngoan ngoãn chút! Không được nhúc nhích!”

Trình Ca thực sự không cử động. Cô bình tĩnh suy nghĩ một chút, không nhìn thấy mặt cũng tốt, ít nhất sẽ không bị diệt khẩu.

Đối phương chắc là vì tiền, không đến nỗi mất trí mà giết người. Nếu tìm được thứ gì khiến chúng hài lòng rồi bỏ đi, đó chính là trong cái rủi có cái may.

Đối phương sức rất mạnh, Trình Ca không thể động đậy. Cô nghe tiếng bước chân, nhận định ban đầu có khoảng bốn người.

Bây giờ la lên cầu cứu không sáng suốt.

Rất nhanh, cô nghe được tiếng bật công tắc, đèn trong phòng sáng lên. Những người đó đang lục khắp phòng, bàn, tủ, ván giường, lục tung. Trình Ca nín thở, đột nhiên nghe có người nói:

“Anh Bảy, chính là cái vali này, trong đây chính là…”

“Mở ra xem.” Người đàn ông được gọi là “anh Bảy”, giọng thấp và trầm.

Trình Ca chợt nghĩ đến điều gì đó, trong nháy mắt hiểu chuyện gì xảy ra, cô dùng sức giãy một cái.

Người đàn ông ghì chặt cô hung hăng: “Bảo mày không được nhúc nhích! Trước đây làm chuyện mất hết tính người thì nên biết sẽ có ngày bị bắt.”

Trình Ca ở trong chăn cười khẩy một tiếng: “Buông ra!”

Bên ngoài chăn, tiếng bước chân tiếng nói chuyện toàn bộ dừng lại.

Tay người kia cứng đờ, giống như bị khiếp sợ, chần chừ mấy phút, thực sự buông ra.

Trình Ca quấn kĩ khăn tắm, vén chăn lên.

Bốn người đàn ông uy mãnh cường tráng đứng trong phòng, mang theo thương, nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Trình Ca phát hiện, người họ muốn tìm là một người đàn ông.

Trình Ca lướt nhìn người bên mép giường, ngoài ba mươi, khuôn mặt hình chữ quốc (*) vuông vức, dáng người rất thấp, thân thể cường tráng, chắc nịch giống như bệ đá.

(*) Chữ quốc: 国

Nhưng trực giác nói cho cô biết, người kéo cô ra khỏi chăn lúc đầu không phải anh ta.

Ngược lại sau lưng anh ta có một người đàn ông, cao lớn vạm vỡ, lưng thẳng tắp, chỉ đứng đó đã tỏa ra hơi thở riêng mạnh mẽ.

Nhưng Trình Ca không kịp nhìn rõ mặt người đó, một người đàn ông dáng cao gầy đi tới chặn tầm mắt, anh ta chỉ một cái vali, hỏi: “Cái này là vali của cô?”

“Phải.”

“Căn phòng này là một người ở, hay có người khác?”

“Một người.”

Người dáng cao gầy nhìn cô chằm chằm mấy giây, không tin, nói: “Chúng tôi có chứng cứ đầy đủ nghi ngờ cô mang và vận chuyển trái phép da động vật hoang dã quý hiếm, mời cô…”

“Mở vali tiếp nhận kiểm tra, được.” Trình Ca phối hợp gật đầu.

Anh ta dừng lại một chút, giống như đang nghi ngờ sự bình tĩnh của cô. Một lúc sau, anh ta xoay người đi kiểm tra vali bằng da của Trình Ca.

Trình Ca nhìn giống như chuyện không liên quan đến mình, bỗng nhận thấy một ánh mắt, một chàng trai người dân tộc Tạng da đen mắt to đang nhìn cô chằm chằm không chớp mắt.

Trình Ca cúi đầu nhìn, cô ôm ngực, trên khăn tắm là một rãnh thật sâu. Cô nâng mắt châm chọc, chàng trai trong nháy mắt giống như được giải huyệt, chấn động mạnh một cái, cuống quýt quay đầu sang chỗ khác.

Người dáng cao gầy ngồi xổm dưới đất, kéo vali của Trình Ca ra, nói: “Anh Bảy, em nghi cái vali này không phải của cô ấy…”

Lời còn chưa dứt, dây kéo mở ra, vài hộp áo mưa bật ra, rơi xuống đất.

Trong căn phòng tại nhà nghỉ đêm khuya, một sự yên lặng kì dị.

Người dáng cao gầy dừng một chút, rất nhanh lại lục vali của Trình Ca, đồ lót, mỹ phẩm, đủ loại, nhưng không hề có thứ họ muốn tìm, chứng cứ trực tiếp gián tiếp đều không có.

Thậm chí hộp phấn mắt của Trình Ca anh ta cũng mở ra xem.

Không thu hoạch được gì.

Chân mày anh ta nhíu lại thành chữ xuyên (*), quay đầu quan sát Trình Ca mấy lần, đi tới góc phòng, là hướng “anh Bảy” kia đứng.

(*) Chữ xuyên: 川

Trong phòng chỉ mở một chiếc đèn tiết kiệm năng lượng nhỏ, người đó vừa vặn đứng ở chỗ tối, Trình Ca không thấy rõ mặt anh ta, chỉ cảm thấy dáng người anh ta đặc biệt cao lớn cường tráng.

Anh ta vẫy tay một cái, mặt chữ quốc bên giường Trình Ca đi tới.

“Thạch Đầu, xảy ra chuyện gì? Cậu theo sai rồi?”

“Không thể nào, tôi với Mười Sáu theo dõi người vào đây.” Người mặt chữ quốc nhấn Trình Ca lúc đầu gọi là Thạch Đầu, thật đúng là phù hợp với dáng người thấp bé chắc nịch của anh ta.

Người dáng cao gầy lục vali Trình Ca gọi là Mười Sáu, cũng nói tiếp: “Đúng, chính là căn phòng này. Bà chủ cũng nói người đàn ông ở phòng này, sẽ không sai. Có thể cô gái này là…”

Mắt anh ta lướt nhanh áo mưa dưới đất một cái.

Sau đó tiếng quá nhỏ, Trình Ca không nghe thấy.

Trình Ca mò lấy hộp thuốc lá trên tủ đầu giường, mở bật lửa tạch một cái, trong nháy mắt, cô nhận thấy trong đám đàn ông đó có một người lạ nhìn cô một cái, ánh mắt rất sâu.

Quay đầu lại không tìm được chủ nhân ánh mắt.

Cô dựa vào tường, cúi đầu đốt điếu thuốc ngậm trong miệng, vừa hút, vừa đợi họ bàn bạc kết quả.

Cuối cùng, âm thanh giảm xuống, một bóng dáng cao lớn đi tới trước.

Trình Ca ngước mắt, ánh mắt dần thẳng tắp.

Anh ta nhất định là "anh Bảy" trong miệng mọi người.

Trước hết Trình Ca chú ý tới đôi mắt đen nhánh dưới hàng lông mày rậm của anh ta, hốc mắt rất sâu, tôn lên đôi mắt đen và sáng. Anh ta có làn da màu đồng, mang theo sự ngỗ ngược, ngũ quan đường nét rõ ràng, là một gương mặt khiến người ta đã gặp qua là không quên được.

Ngoài ra anh ta có vóc dáng cao lớn, thể trạng cường tráng, lưng thẳng tắp mang theo hơi thở riêng, vừa tiến lên liền có cảm giác tồn tại rõ nét.

Anh ta đứng vững, ngữ điệu bình thường, giọng lại không để cho nhận ra khiếm khuyết: "Thưa cô, cô có thể trả lời tôi mấy câu hỏi không?"

"Trả lời hình thức nào?" Trình Ca rẩy tàn thuốc một cái, hỏi: "Trợ giúp, hay tra hỏi?"

"Trợ giúp."

"Vậy hỏi đi."

"Một mình cô ở căn phòng này?"

“Đúng.”

“Chưa từng có người ngoài tới?”

“Đúng.”

“Nhưng chúng tôi lấy được manh mối, một người đàn ông tên Kế Vân đã vào căn phòng này ở.”

“Vậy manh mối của mấy anh sai.” Trình Ca nói.

Mắt người đàn ông nhìn cô chằm chằm, tựa như muốn phân biệt gì đó.

“Vali đen này là của cô?”

Trình Ca hỏi ngược lại: “Không nhìn ra sao, chẳng lẽ người mấy anh muốn tìm là người thích mặc trang phục khác giới (*)?”

(*) Tạm dịch của từ Transvestite; trong đó “trans” có nghĩa là chuyển đổi và “vest” là quần áo. Đây là từ dùng để chỉ những phụ nữ hay nam giới luôn luôn có cảm giác miễn cưỡng, rất khó chịu hoặc như bị bắt buộc phải mặc quần áo của chính mình, thậm chí từ chối mặc nó và chỉ thích mặc đồ của người khác giới.

“Lúc cô vào phòng này ở, có chú ý đến người khả nghi không?”

Trình Ca nghĩ tới người vỗ vai cô nói nhận lầm kia, cô nói: “Không có.”

Người đàn ông nhìn cô chằm chằm, ánh mắt nghiên phán (*). Trình Ca không cam chịu yếu thế nghênh đón ánh nhìn, nhưng ánh mắt

anh ta giống như vật thật có trọng lượng nào đó, có thể chèn ép người.

(*) Nghiên phán: nghiên cứu và phán quyết.

“Thưa anh,” cô nói, “Hơn nửa đêm, các anh giống như du côn xông vào phòng phụ nữ độc thân, thật là uy mãnh.”

Người đàn ông trầm mặc mấy phút, cuối cùng nói: “Xin lỗi, chúng tôi tìm lầm người. Gây ra…”

Trình Ca lại thất thần trong nháy mắt, mắt nhìn chằm chằm yết hầu lăn lên xuống của anh ta.

Từ lâu nay, có lẽ là bẩm sinh, có lẽ là nghề nghiệp, Trình Ca có loại chuyên tâm tố chất thần kinh đối với đồ vật chi tiết. Hơn nữa cô luôn cảm thấy, đó là một khối xương hấp dẫn nhất trên người đàn ông.

Anh ta nói xong, gật đầu nhẹ nhưng dứt khoát, xoay người đi.

Vậy là đi rồi?

Trình Ca buồn rầu nhíu mày.

Thạch Đầu lại không vui trước: “Lão Bảy, chuyện còn chưa tra rõ, rất có thể cô gái này biết hướng đi của Kế Vân, nói không chừng che chở cho đồng bọn. Theo dõi lâu như vậy, không thể thả chúng chạy.”

Mười Sáu cũng không cam lòng: “Phải, lỡ như cô ta giấu đồ trên giường cô ta thì sao. Cô ta… không mặc đồ chính là giấu người…”

Trình Ca lạnh mặt.

“Đi!” Người đàn ông dẫn đầu ra lệnh.

Mọi người liền im bặt, tinh thần ủ rũ đi theo; chỉ có chàng trai dân tộc Tạng kia ở tại chỗ, dè dặt nhìn Trình Ca “không mặc quần áo”.

Trình Ca nhếch một bên khóe miệng, vừa muốn nói gì đó, lại nghe người dẫn đầu không nặng không nhẹ nói câu: “Mẹ nó…”

Trình Ca thở ra một hơi thuốc, tiếng không lớn, lạnh lùng nói: “Con mẹ anh chửi ai đó?!”

Thế giới trong nháy mắt yên lặng.

Mọi người nhìn Trình Ca, lại nhìn “lão Bảy”, từng người trao đổi ánh mắt, trầm mặc không nói.

Anh ta quay đầu, nhìn cô chằm chằm mấy giây, đôi mắt rất đen.

Mà lúc này, gương mặt đen kịt của chàng trai dân tộc Tạng kia đều đỏ, đỏ đến mang tai.

Cậu ta nhìn Trình Ca, dùng tiếng Hán sứt sẹo nói nhỏ: “Tên của tôi gọi là Ni Mã.”

(*) Cờ Phật giáo Tây Tạng

Chương 3

"… Tôi tên Ni Mã…" Chàng trai dân tộc Tạng mặt đỏ bừng.

Trình Ca sặc khói thuốc trong cổ họng, quay đầu sang chỗ khác ho, ho dữ dội, cái cổ trắng noãn rất nhanh ho thành màu hồng.

Ánh sáng đèn trong nhà nghỉ là màu trắng gạo, chiếu lên làn da trắng ngần của Trình Ca, lộ ra một tầng huỳnh quang giống như ngọc trai.

Phụ nữ bản địa lớn lên trong gió cát, dầm mưa dãi nắng, làn da phần lớn đều thô đen, thân thể cường tráng; nhưng Trình Ca là người đi ra từ vùng Giang Nam khói sóng hơi nước, mảnh khảnh, mềm mại, trắng nõn nà giống như bóp một cái sẽ chảy nước.

Mặc dù vừa rồi đang lục soát, Mười Sáu cũng ba lần bốn lượt liếc xéo để quan sát cô. Nhưng cô ánh mắt quá lạnh, tựa như luôn luôn nói lời châm chọc, không thể đến gần.

**

"Chờ một chút." Thạch Đầu đi tới hiên cửa quay đầu nhìn thấy thứ gì đó, lập tức trở lại, "Dưới gầm giường cô ấy có đồ."

Gầm giường là hộp máy ảnh.

Trình Ca nâng mắt, nói: "Không được lục soát."

Thạch Đầu giống như không nghe thấy, vẫy tay gọi Mười Sáu tới, cùng ngồi xuống kéo hộp ra.

Trình Ca dựa vào tường nhìn, không nhúc nhích.

Mười Sáu xoa mũi, bỗng nhiên ngửi thấy gì đó, anh ta ngửi ngửi tay, cách một giây, lại ngửi một cái.

Trình Ca nhìn, nói: “Mới vừa lục quần áo của tôi, thơm không?”

Mười Sáu sắc mặt cứng đờ, đi qua một bên, thấp giọng: “Anh Bảy, người phụ nữ này lợi hại, cả người là gai.”

“Cô ấy cũng rất bình tĩnh. Em cảm thấy thế.” Ni Mã nhỏ giọng lẩm bẩm, hỏi người dẫn đầu, “Anh Dã, anh nói thế nào?”

Bành Dã không lên tiếng.

Đầu bên kia giường, Thạch Đầu nói với Trình Ca kiểu đối phó, “Làm phiền cô phối hợp kiểm tra, mở hộp ra.”

Trình Ca nói một chữ: “Không.”

Bành Dã đi tới, nói: “Xin cô phối hợp, mở hộp ra.”

Trình Ca nhìn mặt anh chầm chầm nhìn nửa giây, khóe môi uốn cong, vẫn là một chữ: “Không.”

Tiếng nói chưa rơi, Thạch Đầu lại không kịp đợi mở hộp ra.

Trình Ca không ngăn cản, cũng không thay đổi sắc mặt, thậm chí cô không nhìn cái hộp, vẫn nhìn Bành Dã, đăm đăm, như cười như không, ánh mắt đó giống như đang bám trên quần áo anh.

Bành Dã không nhìn thấu đôi mắt cô, tựa như đồ vật lạnh băng

không thể hình dung nào đó.

Anh quay đầu đi, nhìn Thạch Đầu lục soát cái hộp, trong hộp có rất nhiều túi nhung màu đen, sắp xếp rất ngăn nắp.

Thạch Đầu mở từng cái ra, Bành Dã phát hiện ánh mắt Trình Ca vẫn ở trên mặt anh.

Anh không rõ cô đang nhìn gì, quyết định rất lâu, vẫn liếc nhìn cô một cái.

Ánh mắt của cô chậm rãi hạ xuống, nhìn quét từ trên xuống dưới đất.

Bành Dã sắc mặt nhìn lại cũng cực kì bình tĩnh ung dung, đứng tại chỗ một hai giây, anh đi ra khỏi tầm mắt Trình Ca, đến phía trước xem tiến trình lục soát của Thạch Đầu.

Mười mấy túi đen trong hộp mở ra, toàn bộ đều là máy ảnh và ống kính, đủ kiểu dáng, đủ kích cỡ, đủ độ dài.

Ni Mã ở bên cạnh im lặng rất lâu, khẽ kéo Mười Sáu, thấp giọng nói với anh ta vài câu, ánh mắt lại luôn nhìn chằm chằm máy ảnh. Mười Sáu lắc đầu, Ni Mã liền lui sang một bên không lên tiếng.

Sau khi Thạch Đầu lục soát, rốt cuộc từ bỏ, không tìm được gì cả. Tuy chán nản, nhưng anh ta cũng không thể không thừa nhận, nén giận nói với Trình Ca: "… Không tìm được."

Trình Ca nói: "Nếu không thì anh lục soát thêm nữa, lục sạch sẽ một lần."

Thạch Đầu không xuống đài được, cũng không thể nói gì với cô, nói với mọi người: "Đi thôi."

Trình Ca hỏi: "Cứ đi như vậy?"

Thạch Đầu nhắm mắt nói: "Xin lỗi, lục soát lầm…"

Trình Ca nói: "Không nói chuyện với anh."

"Cô…" Thạch Đầu sắp nổi điên, bị Mười Sáu kéo lại.

Trình Ca nhìn Bành Dã: "Tôi nói chuyện với anh ta. Đêm hôm khuya khoắt xông vào, cứ kết thúc như vậy à?"

Ba người đồng loạt nhìn Bành Dã, người sau nói: "Xin lỗi, chúng tôi tìm lầm người."

"Nói xin lỗi là đủ sao?"

Thạch Đầu không nhịn nổi, nhảy dựng lên: "Con mẹ mày đừng có đắc ý. Người tao theo dõi lâu như vậy chính là người ở căn phòng này của mày. Chúng mày chính là đồng bọn, hôm nay nó chuồn thì tha cho mày một mạng, mày đừng được một tấc…"

"Đừng, có gan đừng thả tôi. Lục đi, lục tiếp!" Trình Ca đập bật lửa cái "bộp" lên tủ đầu giường, nói, "Hôm nay lục không ra thứ gì, một người cũng đừng đi!"

Thạch Đầu đỏ mặt, chỉ mũi Trình Ca: "Mày còn cắn ngược một cái…"

"Tang Ương (Ni Mã), cậu dẫn cậu ta ra ngoài trước." Bành Dã lên tiếng.

Ni Mã đi lên kéo Thạch Đầu ra ngoài.

Trong phòng yên tĩnh lại.

Bành Dã đi tới bên giường ngồi xổm xuống, phân loại từng máy ảnh và ống kính cất vào túi nhung.

Trình Ca chú ý tới bàn tay anh, lòng bàn tay nở nang, màu da đều, trên đầu ngón tay có vết chai dày. Trình Ca nhẹ nhàng, chậm rãi hít một hơi, dập tắt thuốc trên ngón tay.

Anh sắp xếp xong, đóng hộp lại, đẩy vào gầm giường;

Mặt anh sát cạnh giường, gần trong gang tấc là chân của Trình Ca, lộ ra ngoài chăn, như ngọc trắng mài, một hoa văn hình rắn màu đen tinh tế quấn quanh nơi mắt cá chân, lạnh và huyền bí.

Trình Ca ngoắc ngoắc ngón chân;

Đôi mắt đen nhánh của anh nhìn cô một giây, đứng dậy đi tới trước vali, gấp từng món quần áo lại gọn gàng, áo mưa cũng xếp xong, đóng vali lại.

Anh nói: “Thế này đủ chưa?”

Trình Ca trả lời: “Chưa đủ.”

Cô không nhường nửa bước, Bành Dã còn chưa mở miệng, Mười Sáu sau lưng anh đi tới trước, nói:

“Thưa cô, chúng tôi là đội viên tuần tra khu bảo tồn, luôn đuổi theo một nhóm săn bắt trộm. Tôi và người đồng đội vừa rồi kia theo dấu rất lâu, người bị tình nghi quả thực đã vào nhà nghỉ này. Bà chủ cũng chứng thực hắn ở phòng này. Nhưng bây giờ xem ra trong đây có thể đã xảy ra nhầm lẫn gì đó, chúng tôi tìm lầm người, manh mối và

người bị tình nghi rất khó khăn mới tìm được cũng đứt tại đây. Hôm nay cưỡng ép xông vào, là lỗi của tôi, không liên quan đến anh ấy. Phải là tôi nhận lỗi, tôi nói tiếng xin lỗi cô, xin cô hiểu và bỏ qua. Tổn thương tạo thành cho cô, chúng tôi sẵn sàng bồi thường."

Trình Ca không lên tiếng.

Lúc này, cái người tên Thạch Đầu kia không biết sao lại chạy vào, anh ta nghe được lời Mười Sáu nói, lập tức hơi nôn nóng, thì thầm: "Bồi thường thì… Kinh phí của đội chúng ta bây giờ eo hẹp, tiền cũng phải thắt chặt mua xăng sửa xe, nếu không…"

Mười Sáu kéo anh ta một cái, để anh ta im miệng.

Trình Ca nói: "Tôi không phải người không nói đạo lý, cũng không phải muốn hạch sách các anh. Món nợ này có thể không tính, nhưng món nợ khác không thể không tính."

"Chuyện gì?"

Trình Ca nói: "Vừa rồi, ai trong các anh sờ ngực tôi?"

Hai người đồng loạt trợn mắt, nhìn nhau: "…"

"Trong các anh có người lợi dụng tôi, vừa rồi lúc xông vào đã bóp ngực tôi." Trình Ca nhìn Bành Dã, nói: "Không tóm người này ra, các anh đừng ai hòng chạy."

Mấy giây sau, Bành Dã nói: "Là tôi."

Trong mắt Trình Ca nổi lên nụ cười lạnh.

Hai người khác đồng thời nhìn Bành Dã, nét mặt thay đổi khôn

lường.

Bành Dã nói: “Lúc đó tôi kéo cô ra khỏi giường, đụng phải chỗ không nên đụng.”

“Thảo nào vừa bật đèn, anh liền trốn vào một xó, chạy nhanh thật.”

“…”

Bành Dã mím môi: “Tôi không nghĩ tới là phụ nữ.”

Trình Ca nói: “Ai biết anh không nghĩ tới hay cố ý?”

Bành Dã: “…”

“Xin lỗi cô.”

“Tôi không chấp nhận lời xin lỗi.”

Bành Dã nói: “Tôi có thể bồi thường.”

Trình Ca hỏi vặn lại: “Anh cảm thấy tùy tiện sờ ngực phụ nữ là chuyện tiền có thể giải quyết?”

Bành Dã: “…”

Mười Sáu giảng hòa: “Thưa cô, chúng tôi thực sự cho rằng người trong phòng này là đàn ông. Anh ấy hoàn toàn không biết chuyện, không phải cố ý, cũng xin lỗi rồi. Cô không chấp nhận lời xin lỗi, lại không chấp nhận bồi thường, vậy cô nói giải quyết thế nào, chúng tôi đều phối hợp, thế chu toàn rồi chứ?”

Trình Ca nói: “Anh ta để cho tôi sờ một cái, vậy mới công bằng.”

Mười Sáu: "…"

Thạch Đầu: "…"

Bành Dã nói: "Không được."

Trình Ca hỏi lại: "Chỗ nào của anh 'không được' hả?"

Bành Dã nhìn cô, đôi mắt đen nhánh.

Mười Sáu nói: "Cô gái, việc này không thích hợp đâu."

Trình Ca cười khẩy: "Anh ta biết đúng mực, lúc sờ tôi cảm thấy rất thích hợp sao?"

Môi Bành Dã mím thành một đường.

Người trong đội tuần tra quanh năm tiếp xúc cùng sông núi hoang mạc, đâu từng gặp qua phụ nữ nói chuyện trần trụi như vậy, không ai lên tiếng.

Đúng lúc này, một tiếng la hét khẩn trương phá vỡ sự lúng túng: "Anh Bảy, phòng bên cạnh!"

Mấy người sắc mặt nghiêm túc, lập tức rút lui.

Bành Dã cũng đi.

"Anh đứng lại cho tôi!" Trình Ca quát một tiếng.

Bước chân Bành Dã hơi chậm lại, đi một hai bước, rốt cuộc vẫn dừng lại. Anh không quay đầu, nói: "Bây giờ tôi có nhiệm vụ."

“Vừa rồi tiếng động bên này lớn như vậy, người chắc chắn chạy rồi. Anh biết rõ hơn tôi.”

Bành Dã bị cô nói trúng, nhất thời không có lời nào để nói.

Cô xuống giường, không biết mặc một chiếc sơ-mi dài màu xanh nhạt từ lúc nào, có thể tạm che đến bắp đùi.

**

Trình Ca đi tới trước mặt anh, liếc anh nửa giây, hỏi: “Anh tên gì?”

Bành Dã không bộc lộ cảm xúc gì, trầm mặc nhìn cô.

Trình Ca đợi một lúc, không kiên nhẫn nhíu mày, trực tiếp duỗi tay nắm ngực anh.

Trong nháy mắt Bành Dã nghiêng người tránh thoát.

Thực ra Trình Ca biết Bành Dã không cố ý, từ lực độ lúc anh xông vào xách cô đã cảm giác được, anh dùng lực quá mạnh, là do anh tưởng trên giường là đàn ông.

Nhưng không cố ý không có nghĩa là không sai, không có nghĩa cô nên am hiểu lòng người mà tha thứ và nguôi giận.

Vừa rồi lúc cô mặc áo sơ-mi ở trong chăn, nhìn thấy dấu tay đỏ trên ngực, mới hậu tri hậu giác (*) cảm thấy đau.

(*) Hậu tri hậu giác: là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm.

Nhưng nói thật, Trình Ca cũng không biết làm sao.

Cô vô duyên vô cớ bị đàn ông tập kích ngực, không thể đền tiền, không thể mắng nhiếc, cũng không thể tát anh ta vài cái. Cô nhất định phải làm chút gì đó, nhưng quan trọng là cô cũng không nghĩ ra có thể làm chút gì.

Bởi vì đối phương rất quang minh chính đại mà!

Trình Ca vốn chỉ muốn xả giận, chạm quần áo là một hình thức, nhưng bây giờ anh vừa tránh, ngược lại cô bị anh kích thích bốc lên một ngọn lửa vô danh.

Bên ngoài Thạch Đầu đang kêu: “Lão Bảy, xảy ra chuyện rồi!”

Bành Dã nhíu chặt mi tâm, nói: “Bây giờ tôi có chuyện chính đáng.”

Trình Ca nói: “Sờ tôi xem như là chuyện không chính đáng. Ha, chết người cũng không liên quan đến chuyện chính đáng của tôi.”

Ánh mắt Bành Dã nhìn cô trở nên hơi không thể tưởng tượng nổi, đợi một lúc, nói: “Cô tránh ra.”

Trình Ca khoanh tay, đứng ngay trước mặt anh.

Bành Dã bước sang một bên, cô lùi theo chặn trước anh. Anh đổi hướng, cô làm theo chặn đường. Đi như vậy hai ba bước, gần đến cửa, anh đi tiếp, cô đã kề sát người anh.

Bành Dã lùi lại một bước, giọng trầm, nói: “Cô tránh ra.”

Trình Ca cười khẩy: “Anh có thể xách tôi giống như ban nãy rồi vứt ra ngoài.”

Bành Dã hít một hơi, đang nhịn cô, nói: “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

“Anh để tôi tát một cái.” Trình Ca nói.

Bành Dã nhìn cô chằm chằm mấy giây, ánh mắt rất tối. Đột nhiên, anh giơ tay lên, tát mạnh vào mặt mình một cái, nói: “Đủ rồi chứ.”

Trình Ca trầm mặc. Đây không phải điều cô muốn, nhưng cô cũng không nói được điều cô muốn là gì.

Cô nhìn vết đỏ trên mặt anh, không còn lời nào để nói, sau vài giây, nghiêng người nhường đường.

Chương 4

Bành Dã đi vào phòng 203, mấy anh em mỗi người nét mặt nghiêm túc, Thạch Đầu vẻ mặt tức giận và chán nản.

Kế Vân đã chết.

Hắn ngã ngửa dưới đất, một vũng máu dưới người, vết máu khô, đã chết mấy tiếng. Bành Dã đi tới ngồi xuống, kiểm tra vết thương và bàn tay người chết.

Ni Mã nói: “Có người một dao đâm trúng tim hắn, vừa tàn nhẫn vừa chính xác.”

Bành Dã để tay người chết xuống, nói: “Không có vết thương phòng vệ, lúc đối phương tập kích, hắn không phản kháng.”

Thạch Đầu nói: “Rất có khả năng là người quen. Có thể là đấu tranh nội bộ không?”

Bành Dã hỏi: “Báo cảnh sát chưa?”

“Báo rồi.”

Bành Dã gật đầu một cái, nói: “Mười Sáu!” Anh hất cằm về phía tủ đầu giường, chỗ đó để một cái đồng hồ báo thức sắt tròn trịa.

Biệt hiệu của Mười Sáu trong đội là Mười Sáu Lang, thích nói chuyện, đầu óc sáng sủa, tay chân nhanh nhẹn, rất thông thạo máy móc linh kiện. Cạy khóa này, tháo dỡ lắp ráp máy móc này, kiểm tra

đồ vật nào đó có mờ ám không, anh ta thành thạo nhất.

Bành Dã gọi một tiếng, Mười Sáu liền biết ý anh, lập tức kiểm tra đồng hồ báo thức.

"Tang Ương, cậu xuống dưới lầu tìm bà chủ, điều tra rõ tất cả thông tin nhân viên ra vào nhà nghỉ hôm nay."

"Được."

**

Chỉ một lúc, Tang Ương Ni Mã đi lên.

Bà chủ nói mấy ngày nay nhà nghỉ không làm ăn, hôm qua phòng 201 có một người đàn ông vào ở, nhưng mấy ngày trước gió tuyết lớn, người che mặt, không thấy rõ dáng. Lúc ấy, người đó không chủ động giao chứng minh thư, bà chủ nhất thời sơ ý, cũng không đăng kí.

Đối phương không đóng tiền thế chân, rời đi lúc nào cũng không rõ.

Mười Sáu khó hiểu: "Sau khi chúng ta tìm được sợi dây Kế Vân này, không hành động thiếu suy nghĩ, cũng không bứt dây động rừng. Kế Vân chỉ là một nhân vật nhỏ, không đến mức bị diệt khẩu chứ."

"Chúng ta nghĩ sai rồi." Bành Dã nhíu mày nhìn xác chết mấy phút, nói, "Kế Vân không phải nhân vật nhỏ, trên hắn một bậc chính là Cáo Đen."

Thạch Đầu sửng sốt: "Cái gì?!"

Anh ta đuổi theo lâu như vậy, đuổi một mạch tới Khương Đường,

không ngờ là…

“Cáo Đen” là đầu sỏ nhóm săn bắt trộm hoạt động mạnh nhất ở khu vực Khả Khả Tây Lý không người gần năm, sáu năm qua, là tên mà tất cả thành viên đội tuần tra căm thù.

Những năm gần đây, đội tuần tra và đám “Cáo Đen” từng triển khai rất nhiều lần đánh nhau quyết liệt, mười mấy đội viên hi sinh.

Họ cũng từng bắt sống quá nhiều tên săn trộm, nhưng chưa bao giờ bắt được “Cáo Đen”. Mỗi một lần hắn chạy trốn đều có thể tổ chức nhiều thành viên mới hơn để tiến hành lần săn trộm tiếp theo.

Vả lại Cáo Đen hết sức cẩn thận, luôn đeo mặt nạ, mọi người đánh nhau với hắn nhiều năm, lại không biết mặt mũi thật của hắn.

Ni Mã đồng ý với quan điểm của Bành Dã: “Đúng. Trước đây chúng ta tưởng Kế Vân là nhân vật nhỏ, muốn giữ hắn lại dụ một thành viên cấp cao trong nhóm Cáo Đen ra. Nhưng rất có thể trên hắn một bậc chính là Cáo Đen, Cáo Đen lo sau khi Kế Vân bị bắt thì mình sẽ bại lộ, cho nên diệt khẩu.”

Thạch Đầu càng chán nản hơn, tức đến giậm chân không ngừng.

Anh ta và Mười Sáu đuổi theo sợi dây này, chạy mấy ngàn cây số, từ Khả Khả Tây Lý chạy tới A Nhĩ Kim, lại tới Khương Đường, không ngờ con cá phía sau lớn như vậy.

Mười Sáu ngồi xổm cạnh tủ đầu giường khẽ kêu: “Có phát hiện!”

Anh ta tháo đồng hồ báo thức, lấy ra một cái chìa khóa từ vỏ sau, bên trên dán nhãn: “Nhà nghỉ Thương Gia, 314.”

Mọi người lập tức xuất phát.

Mười Sáu rất hưng phấn: “Anh, sao anh nghĩ đến việc để em kiểm tra đồng hồ báo thức?”

“Vừa rồi trong phòng 202 không có đồng hồ báo thức, đồng hồ này không phải của nhà nghỉ.”

Bành Dã nói.

Anh lơ đãng nghĩ đến Marlboro màu trắng và Zippo màu đỏ trên tủ giường trong phòng 202, còn có ngón tay mảnh khảnh cầm thuốc, cùng đôi mắt không lạnh không nóng phía sau làn khói của người phụ nữ kia.

Không biết sao, ngón tay anh nhớ tới khoảnh khắc luồn vào chăn người phụ nữ đó, ngực ấm áp, mềm mại, đầy đặn, mịn màng.

Bành Dã nhíu mày, theo bản năng vuốt ngón tay, muốn cọ xát cảm giác đó, kết quả là uổng công.

**

Em gái bên nhà nghỉ Thương Gia nói, vị khách 314 đã thuê căn phòng đó vào một tháng trước, chưa bao giờ cho phép người khác quét dọn.

Đám Bành Dã vừa đi vào liền ngửi thấy có gì đó không đúng. Họ không thể quen thuộc hơn được, mùi tanh nồng trộn lẫn với mùi thuốc nước, trong phòng còn từng đốt gỗ đàn hương.

Dưới đất bày đầy bao bố, mở ra xem, toàn bộ là da linh dương Tây Tạng, thỉnh thoảng lẫn vào vài con nai môi trắng và gấu nâu. Mỗi một

tấm da đều từng là sinh mạng chạy tùy ý trên cánh đồng.

Ni Mã nhìn vài bao, nói: “Những cái này đều là linh dương mẹ, mẹ chết rồi, đứa con sẽ chết đói.”

Mười Sáu cầm lấy một tấm da linh dương nhỏ: “Ngay cả cái này cũng không bỏ qua.”

Bành Dã lật vài cái đầu linh dương ra, lông trên mặt linh dương vẫn mềm mại, sừng linh dương dài trên đỉnh đầu cứng và oai phong lẫm liệt, mắt và não đã bị móc ra, rất trống rỗng.

Không có mắt thì không thể xét đoán. Anh từng thấy mắt của linh dương đã chết, sáng rực nhìn bạn chằm chằm, có thể xuyên thấu đầu bạn.

Trong một bao khác có ba cái tay gấu đầy lông, thịt mềm có cảm nhận, chỗ đứt nhìn thấy được mạch máu khô.

Anh để đồ lại vào bao.

Bất ngờ tìm được những thứ này, lộ trình tiếp theo trở nên không thể đoán trước.

Họ phải vượt qua Khương Đường về Khả Khả Tây Lý, dọc đường vô cùng vắng vẻ, người của “Cáo Đen” rất có thể sẽ đến cướp đống “hàng” này.

Bành Dã quay đầu nhìn những người bạn của anh, anh phải dẫn tất cả mọi người về an toàn, còn có tất cả linh hồn đã chết trong căn phòng này.

**

Trình Ca xem như đã thấy được khí hậu đa dạng trên cao nguyên, hôm trước còn đổ tuyết lớn, hôm nay đã trời quang mây tạnh. Bầu trời xanh thẳm, mặt trời lại chiếu, ánh nắng trắng lòa chói mắt.

Sáng sớm, cô đã mang theo kính râm và máy ảnh đi ra ngoài.

Sau nửa đêm cô ngủ không ngon, một cái tát kia của Bành Dã khiến cô mất ngủ. Cô cũng chỉ nói ngoài miệng, ai biết anh ta đánh thật chứ.

Bỏ đi, da dày thịt béo, đánh rồi thì thôi vậy, Trình Ca nghĩ.

Thị trấn rất nhỏ, một con đường là đi hết. Buổi sáng, đi vài bước ven đường chính là hàng rong bán thức ăn, người mua thức ăn tụm năm tụm ba, cò kè mặc cả.

Đi ngang qua một nhà dân để cửa mở, Trình Ca ló đầu nhìn, bên ngoài ánh nắng rực rỡ, bên trong râm mát, người phụ nữ mặc áo choàng ngồi dưới đất pha trà, mùi sữa khắp nơi.

Người phụ nữ thấy cô liền toét miệng cười, gương mặt đen giống như nổi lên hồ nước nếp nhăn. Bà ấy vẫy tay với Trình Ca, ý bảo cô vào uống chén trà.

Trình Ca gật đầu cảm ơn, lắc đầu một cái, lại chỉ máy ảnh, ý là có thể cho cô chụp ảnh không.

Người phụ nữ gật đầu.

Trong nhà tối om, một vệt sáng rơi xuống từ kính mờ trên nóc nhà, người phụ nữ ngồi ở ranh giới ánh sáng và bóng tối nấu bữa sáng cho người nhà, hơi nước bốc lên tựa như tràn ngập mùi sữa.

Người phụ nữ ánh mắt dịu dàng, nhẹ nhàng khuấy cái muỗng gỗ, khóe miệng xù xì nhếch lên một nụ cười thỏa mãn nhàn nhạt.

Trình Ca ngồi xuống bậc cửa, chụp cho bà vài tấm, nhưng hoặc ít hoặc nhiều có hơi thất vọng. Nụ cười đẹp nhất của người phụ nữ là khoảnh khắc ngẩng đầu vừa rồi, có sức mạnh đánh vào trong lòng.

Nhưng nụ cười trên ống kính bây giờ… thiếu chút mùi vị không nói được.

Trình Ca lấy lại máy ảnh, ra dấu tay cảm ơn và tạm biệt người phụ nữ.

**

Trên con đường nhỏ,

“Chị ơi, trái cà này nhỏ như trứng cút vậy, rẻ hơn chút đi…”

Lúc Thạch Đầu vẫn còn ngồi xổm dưới đất trả giá với người bán thức ăn, Ni Mã huých Bành Dã, thấp giọng nói: “Anh Bảy, anh xem, cái người… buôn đồ dùng kế hoạch hóa gia đình đó.”

Bành Dã nhìn sang, Trình Ca ngồi trên bậc cửa của một gia đình, nâng máy ảnh chụp hướng vào trong.

Mười Sáu: “Ni Mã mắt tinh nha, tối qua cứ nhìn cô ấy chằm chằm, xuân tình rạo rực rồi ha.”

“Em thấy lạ sao cô ấy trắng như vậy, không phải anh cũng nhìn à?”

“Anh nhìn không sao cả, anh đâu có thích Mạch Đóa của quầy bán

đồ vặt.”

Ni Mã sốt ruột: “Anh đừng nói lung tung!”

“Không thích hả, vậy anh mua một cái kẹp tóc tặng cho Mạch Đóa.”

“Anh dám!”

Ni Mã đẩy anh ta một cái, Mười Sáu suýt nữa bổ nhào vào đống cà.

Mười Sáu cười hì hì đứng ngay ngắn, hỏi: “Cô ấy là khách ba lô, tới du lịch nhỉ?”

Bành Dã không có hứng thú: “Không biết.”

Ni Mã nói: “Người du lịch Khương Đường mấy năm nay nhiều như dê con vậy. Có điều, đi một mình nguy hiểm đấy, đặc biệt là nữ. Dọc đường chúng ta nhìn thấy bao nhiêu thông báo tìm người, mất tích, ngay cả xương cũng không tìm ra. Sao nhiều người chạy tới vậy?”

Thạch Đầu bỏ cà vào túi vải, xoạt một tiếng: “Cậu không biết, bây giờ thịnh hành ‘nữ thanh niên văn nghệ’, chạy tới khu không người chụp vài tấm phong cảnh đặc sắc, đệm thêm chút văn vẻ sao, một đám người thèm muốn.”

Ni Mã khó hiểu lắc đầu: “Ở đây không phải núi thì là đất, không phải bò thì là dê, có gì đẹp mắt chứ?”

Mười Sáu khoác vai Bành Dã: “Du lịch chính là chạy từ chỗ mình ở chán đến chỗ người khác ở chán. Nhưng mà…”

Bành Dã nói: “Anh vẫn chưa ở chán.”

Ni Mã nói: “Em cũng vậy.”

“Mười ba đồng chín, làm tròn tính mười đồng được rồi.” Thạch Đầu ngẩng đầu, “Em cũng vậy… Này, mua nhiều vậy, tặng một miếng thịt bò đi. Không được à, vậy tặng một củ tỏi được rồi.”

**

Trình Ca lấy di động ra nhìn một cái, tín hiệu rất yếu. Cô thử gọi điện thoại, kết quả tín hiệu đứt…

Trước khi Trình Ca tới đây thông qua Hiệp hội Nhiếp ảnh liên lạc với Khu bảo tồn Khả Khả Tây Lý, nhân viên làm ban tuyên truyền cho cô một số điện thoại, nói là đội trưởng đội tuần tra số ba Trạm bảo vệ Đạt Kiệt, để cô liên lạc trực tiếp.

Theo lý thuyết, đi từ Tây Ninh tới Cách Nhĩ Mộc là tuyến đường gần nhất; nhưng Trình Ca muốn tới Khương Đường xem một chút, vì vậy đi đường xa.

(*) Tây Ninh: thủ phủ tỉnh Thanh Hải ở phía Tây Trung Quốc và là thành phố lớn nhất trên cao nguyên Tây Tạng.

Cách Nhĩ Mộc: thành phố cấp tỉnh thuộc tỉnh Thanh Hải.

Cô thỏa thuận với ban tuyên truyền, phía bên đó cung cấp sự bảo vệ và thuận tiện, cô chụp ảnh làm tuyên truyền, thu nhập triển lãm lưu động ở thành phố lớn giao bên đó dùng cho công tác xây dựng khu bảo tồn.

Thứ Trình Ca muốn, chỉ là một tấm ảnh đẹp.

Cái từ hết thời này, quá kinh khủng, là cơn ác mộng của tất cả những

người làm công việc sáng tạo.

Tuần trước, người đại diện của cô còn gọi điện thoại, nói gần một năm cô không lấy ảnh dự thi. Người đại diện đó nói: “Em yêu à, chụp ảnh thôi, đừng nghĩ có không nhiều như vậy. Kĩ thuật chuyên ngành của em không cần phải nói, đừng chủ nghĩa lý tưởng quá, đoạt giải thưởng kiếm danh tiếng mới là đạo lý quyết định. Với em mà nói, đoạt giải thưởng còn không đơn giản,

Dính vào nghèo khổ, lúc này mới hiện ra toàn thế giới, lo nước lo dân, bởi vì giàu có là ích kỉ tư lợi;

Phải đến gần tầng lớp thấp nhất, lúc này mới có thứ tự tầng lớp, có chiều sâu, vì tầng lớp trên là nông cạn phô trương;

Tốt nhất là khu hẻo lánh, lúc này mới có tư tưởng, vì thành phố là nơi không có nội hàm;

Nếu biên giới thì đương nhiên là càng tuyệt, lúc này mới có thể để người ta suy nghĩ sâu xa, đạt được nội tâm yên tĩnh, vì xã hội là nơi khiến người ta nóng nảy.”

Biết được cô muốn tới Khả Khả Tây Lý, người đại diện vui vẻ: “Em yêu, cuối cùng em đã thông suốt rồi.”

Trình Ca cười ha ha cho qua.

**

Trình Ca cầm di động tìm tín hiệu trên đường, đi mấy chục mét, thậm chí một vạch cũng không có.

Cô quay đầu thấy một quầy bán đồ vặt.

Trên tấm bảng gỗ viết một chuỗi chữ Tạng và một chuỗi chữ Hán nguệch ngoạc, “Quầy bán đồ vặt của Mạch Đóa”, trên quầy hàng có điện thoại công cộng.

Người bán là một cô gái dân tộc Tạng, tóc thắt bím nhỏ bằng dây bện, chừng hai mươi tuổi, cười rộ lên một hàm răng trắng, còn có lúm đồng tiền sâu.

“Tôi gọi điện thoại.” Trình Ca bấm số.

“…” Trình Ca chờ, ngón tay vô thức gõ quầy hàng.

**

Đầu bên kia đường, một nhóm đàn ông đang qua lại trong đám người lúc sáng sớm.

Bành Dã thấp giọng nói với Mười Sáu: “Lát nữa kiểm tra súng và đạn trên xe lại một chút.”

Mười Sáu hiểu trong lòng, chặng về lần này, đường đi nguy hiểm đáng sợ.

Ni Mã đi phía trước đột nhiên dừng lại, yên lặng, quay đầu nói: “Anh Bảy, di động của anh đang reo.”

Chương 5

Là quầy bán đồ vặt của Mạch Đóa gọi tới. Bành Dã nhận điện thoại, "A lô?"

"Tít… Tít…" Đầu bên kia đã cúp.

Bành Dã gọi lại, máy bận. Anh cất di động.

**

Trình Ca chờ đến sốt ruột, cúp điện thoại, chờ vài giây lại gọi lại, đầu kia lại bận.

Cô hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Cô gái bán hàng xua xua tay: "Không gọi được thì không cần tiền đâu."

Trình Ca không nói, nghiêng người dựa vào cạnh cửa, móc thuốc lá ra hút. Cô gái thấy, hơi ngạc nhiên nhìn cô, không cẩn thận bắt gặp ánh mắt nhàn nhạt của Trình Ca, ngượng ngùng le lưỡi, cười hì hì quay đầu sang chỗ khác.

Trình Ca hỏi: "Chỗ cô có bán thuốc lá không?"

Thuốc lá trên người cô chỉ còn vài điếu, tuy trong vali còn mấy gói, nhưng không chống đỡ được bao lâu. Vật tư ở đây thiếu thốn hơn cô tưởng tượng.

“Bán chứ.” Cô gái chỉ tủ kính bên cạnh.

Trình Ca đi sang, đẩy Marlboro trong tay tới trước mặt cô ấy: “Có loại này không?”

“Không có,… Nhưng chị có thể xem thử mấy cái này mà.” Cô gái nhiệt tình giới thiệu cho cô, “Cái này tám đồng, cái kia mười bốn, cái kia…”

Trình Ca nhìn, không lên tiếng.

Cô gái nói một chuỗi dài, thấy cô không nói lời nào, cũng yên lặng.

Trình Ca nhìn một lúc, muốn lấy tay chỉ, vừa định chạm vào kính, nhìn thấy một đoạn tro thuốc, lại thu tay về, hỏi:

“Ngọc Khê bao nhiêu tiền?”

“Mềm hai mươi, cứng ba mươi.”

“Mùi vị thế nào?”

“Ừm… rất nặng.”

Trình Ca giương mắt nhìn cô ấy: “Cô từng hút?”

“… Không có… Em nghe người ta nói.” Cô gái xoa xoa đầu, cười đến tự lấy làm vui.

“Ồ.” Trình Ca không nói, nhìn thuốc lá trong tủ kính, hơi thờ ơ.

Cô gái nhìn ra cô không có hứng thú gì, lúc muốn khóa tủ, Trình Ca nói: “Lấy một gói.”

“Ngọc Khê?”

“Ừ.”

“Mềm hay cứng?”

“Cứng.” Trình Ca im lặng nở nụ cười.

Cô gái không hiểu đột nhiên cô cười nhạt là như thế nào, lấy thuốc lá ra, dùng khăn lau bụi, đưa cho cô.

Trình Ca nhận lấy nhét vào túi, có người vào tiệm mua đồ, Trình Ca lùi sang một bên, người lệch một cái, dựa vào khung cửa nhìn người đi đường qua lại.

Cô nhẹ nhàng hút một hơi thuốc, nghĩ tới tối qua.

Sau nửa đêm hôm qua, cô không sao ngủ được, lúc gần sáng loáng thoáng mơ một giấc mơ, mộng xuân với người đàn ông có làn da màu đồng và con ngươi đen kia. Đầu ngón tay anh thô ráp, lúc vuốt qua da cô, trong lòng cô nghe thấy tiếng vang.

Sáng nay thức dậy, cả người cô khoan khoái, mọi mệt mỏi bôn ba quét sạch, giống như người nghiện ma túy hút ma túy.

Trên ngón tay truyền tới nhiệt độ, Trình Ca lấy lại tinh thần, thuốc lá đã cháy tới đầu. Cô ném tàn thuốc, dùng mũi chân nghiền mấy cái, càng nghiền càng dùng sức, cho đến khi ép dẹp lép, ép vào bùn đất, nghiền ra một cái hố nhỏ.

Người đàn ông đó, có chút thú vị. Trình Ca nghĩ.

Quầy bán đồ vặt không có khách, Trình Ca quay đầu, cô gái kia lại đang nhìn mình. Cô ấy bị Trình Ca phát hiện, không hề lúng túng toét miệng cười.

Trình Ca: "…"

Cô chỉ chỉ tấm bảng ở cửa, hỏi cô gái đó: "Cô tên là Mạch Đóa?"

"Đúng thế, Mạch Đóa."

"Ừm… Tên không tệ."

"Hì hì, mọi người đều nói như vậy."

Trình Ca: "…"

Mạch Đóa hỏi: "Chị tên gì?"

Trình Ca nhìn cô ấy một cái, nói: "Cô đoán đi."

Mạch Đóa: "…"

Trình Ca hỏi: "Cô bao nhiêu tuổi?"

"Hai mươi. Còn chị?"

"Già hơn cô."

"…"

Trình Ca lại hỏi: "Chỗ cô buôn bán được không?"

"Được lắm, tiền kiếm được cũng đủ sống." Mạch Đóa cười hạnh

phúc.

“…” Trình Ca im lặng gật đầu.

Cô nhìn chằm chằm nụ cười của cô ấy một lúc, hỏi: “Tôi chụp ảnh cho cô được không?”

Mạch Đóa vẫn cười, che miệng cười, hơi xấu hổ, cuối cùng vẫn gật đầu.

Trình Ca chụp xong mấy tấm ảnh, Mạch Đóa hỏi: “Chị đến du lịch sao?”

“Coi là vậy đi.”

“Oa!” Trong mắt Mạch Đóa lấp lánh ánh sáng, “Hạnh phúc quá!”

“…” Trình Ca lại im lặng gật đầu.

“Tôi gọi thêm một cú điện thoại.” Trình Ca lại gọi số kia, nhưng lần này, di động đối phương không có tín hiệu.

Trình Ca hỏi: “Ở đây các cô có chỗ cho thuê xe không?”

“Có, đằng trước quẹo phải.”

“Ừ, tạm biệt.” Trình Ca vẫy tay, xoay người đi.

Cô đi mấy bước, lại vòng về, nói: “Chờ tôi rửa ảnh rồi gửi cho cô, còn có bác gái trong căn nhà phía trước kia nữa.”

“Được, cảm ơn nha.”

**

Mạch Đóa ngâm nga hát, thu dọn lại kệ hàng, bên ngoài truyền đến tiếng kêu vui vẻ: “Tiểu Mạch Đóa!”

Quay đầu nhìn, là nhóm Mười Sáu.

“Anh Mười Sáu,” Mạch Đóa vui vẻ chạy tới, “Anh Bành Dã, anh Thạch Đầu… Mấy anh rất lâu không tới đó.”

Mười Sáu trêu cô: “Nhớ bọn anh sao?”

“Nhớ chứ.” Mạch Đóa cười đến mức đôi mắt giống như trăng lưỡi liềm cong cong.

“Bọn anh cũng nhớ em đó…” Mười Sáu nói, quay đầu liếc Ni Mã một cái, “Có người vô cùng nhớ.”

Ni Mã giống như mèo bị hoảng sợ, lông cả người dựng hết lên. Cậu trừng Mười Sáu một cái, may mà Mạch Đóa không nghe được nửa câu sau. Thạch Đầu đưa danh sách cho Mạch Đóa, người sau đi vào trong tiệm chọn hàng, nhỏ như bàn chải đánh răng, kem đánh răng, bánh quy, tương ớt, lớn như chậu nước, cờ lê, nồi cơm điện, cái gì cũng có.

“Mấy anh phải về trạm bảo vệ à?”

“Đúng thế.”

“Ôi.” Mạch Đóa thẳng người lên, đầu đụng vào cái chảo treo trên không kêu “loảng xoảng”, “Vừa rồi có một chị muốn đến chỗ mấy anh, chị ấy đi thuê xe rồi, có lẽ mấy anh vẫn có thể gặp đó.”

Mười Sáu nhớ tới gì đó, hỏi Bành Dã: “Sẽ không phải là nữ nhiếp ảnh gia mà bên trên muốn chúng ta giúp đỡ chứ? Nhưng mà… Chắc không phải, sao cô ấy lại lượn ở Khương Đường?”

Bành Dã hỏi Mạch Đóa: “Dáng dấp cô ấy thế nào?”

“Rất đẹp, còn cao hơn anh Thạch Đầu, mặt trắng như tuyết trên đỉnh núi vậy. À, chị ấy còn hút thuốc.”

Bành Dã nhất thời không nói nên lời.

Mọi người đều ngầm hiểu mà nghĩ đến “người buôn đồ dùng kế hoạch hóa gia đình” kia, trong vali của cô ấy xếp đầy máy ảnh và ống kính lớn nhỏ.

Thạch Đầu lập tức hỏi Mạch Đóa: “Cô ấy mặc quần áo gì?”

“Áo gió màu đen. Hình như chị ấy không có chỗ đi, đứng đây nói chuyện với em một lúc.”

“Nói những gì, tính tình thế nào?”

“Không nói nhiều, người rất tốt.”

Thạch Đầu thở phào, nói: “À, vậy thì không phải cái người bọn anh gặp.”

“Mấy anh gặp được người nào?”

“Đừng nhắc tới, quỷ dạ xoa.” Thạch Đầu chưa từ bỏ ý định nhấn mạnh một câu, “Nữ dạ xoa.”

Bành Dã đơn thuần sửa cách dùng từ cho anh ta: “Không phải nữ, là

mẫu dạ xoa (1).”

(1) Mẫu dạ xoa: miêu tả cô gái có khuôn mặt xấu xí hoặc tính tình nóng nảy (nghĩa xấu).

Mạch Đóa giúp Thạch Đầu kiểm tra hàng, trong lúc vô tình ngẩng đầu: “Ni Mã, anh núp đằng sau làm gì?”

Vừa rồi lúc Mạch Đóa bận, ánh mắt Ni Mã luôn nhìn theo cô, bây giờ lại bày dáng vẻ không có gì cả.

“À, anh đang nhắn tin.” Cậu có vẻ như tùy ý lại dửng dưng.

Bành Dã hỏi: “Gửi cho bạn gái?”

Ni Mã bị hạ gục trong nháy mắt: “Hả?!”

Mạch Đóa hỏi: “Ni Mã, anh có bạn gái rồi?”

Ni Mã quýnh lên: “Không có, anh Bảy trêu anh đó. Anh không có bạn gái đâu, anh đi đâu tìm bạn gái chứ.”

Mười Sáu cũng thêm một chân: “Mạch Đóa, em không biết chứ, cô gái thích Tang Ương (Ni Mã) cũng đuổi tới trạm bảo vệ rồi.”

Ni Mã đá anh ta: “Anh đừng nói lung tung, hoàn toàn không có.”

Mạch Đóa cười khanh khách: “Sao có thể không có chứ? Ni Mã, anh tốt như vậy, chắc chắn rất nhiều cô gái thích anh.”

Cô vừa mở miệng, Ni Mã liền đỏ tai không lên tiếng.

Những người còn lại thấy vậy, không trêu cậu nữa. Rất nhanh, mọi

người nói tạm biệt Mạch Đóa, chuẩn bị lên đường.

Dừng lại trước quầy bán đồ vặt chỉ mười mấy phút, lần trước tới còn là ba tháng trước. Ni Mã đứng rìa ngoài cùng đám người, xa xa nhìn Mạch Đóa, mắt dần ửng đỏ.

Mọi người đi về phía trước, cậu cũng đi theo, đi mấy bước đột nhiên vòng lại, chạy tới trước quầy hàng nhét một túi giấy nhỏ cho Mạch Đóa, không nói câu nào liền chạy đi.

Mạch Đóa mở ra xem, là cảnh thiên đỏ (2) phơi khô, còn có một kẹp tóc nhựa.

Ni Mã chạy một mạch đến giữa mấy anh em, hít một hơi, mắt đỏ lên.

Bành Dã không nói, xoa xoa đầu cậu, kéo cậu đến bên cạnh, khoác vai cậu đi về phía trước;

Mười Sáu tiến lên xoa xoa đầu cậu, Thạch Đầu cũng tiến lên, nhón chân, xoa xoa đầu cậu.

**

Trình Ca dọc theo một con hẻm nhỏ quanh co, càng đi càng hẹp, rốt cuộc tìm được chỗ cho thuê xe hư hư thực thực.

Một người đàn ông que tre vừa gầy vừa nhỏ ngồi bên cạnh cửa cắn hạt dưa, mặt tiền rất nhỏ, tường đen sì, bóng mỡ, trong tiệm chất đầy dụng cụ sửa xe.

Đây rõ ràng là một tiệm sửa xe.

Trình Ca hỏi: “Chỗ anh cho thuê xe?”

Người đàn ông que tre giương nửa mí mắt: “Cho thuê, cô định lái đi đâu?”

“Khả Khả Tây Lý, Trạm bảo vệ Đạt Kiệt.”

“Đường không dễ đi đâu.” Trên mặt người đàn ông que tre viết bốn chữ gánh nặng đường xa, phủi phủi bụi hạt dưa trên người, đứng dậy, “Nhưng cô may đó, chỗ tôi vừa vặn có chiếc xe, phí cho thuê một ngàn, tiền thế chân ba mươi ngàn, lợi ích thực tế cực kì giá trị. Chiếc xe này đó, không sợ đường khó đi nào cả, đi đến đâu san bằng đến đó.”

Trình Ca nhàn nhạt nói tiếp: “Là xe nghiền đất à.”

“Tôi thích sự hài hước của cô.” Người đàn ông que tre dẫn cô xuống sân sau, “Tôi nói với cô nha, vào khu không người, gió bão, cát bụi, băng tuyết, thời tiết gì cũng có, không có chiếc xe tốt, cô cứ chờ bị kẹt chết. Xe của tôi đây tuyệt đối là tốt nhất.”

Trước mặt là một chiếc Jeep màu đỏ tơi tả, kính cửa sổ phía sau nhìn là kéo không lên rồi.

Trình Ca nhìn anh ta một cái: “Ông chủ, vừa rồi anh luôn nói châm biếm với tôi đó.”

Người đàn ông que tre: “…”

“Phí thuê xe năm trăm, tiền thế chân năm ngàn.”

“Cũng đừng trả giá lung tung. Phụ nữ mấy cô đó, người ngoài nghề; chỉ nhìn tướng mạo, nông cạn. Xe tôi đây, vỏ xe tốt, gầm xe cao, dẫn động bốn bánh, dung tích xi lanh lớn… Chúng ta xem ra mắt có

duyên, tôi bớt cho người đẹp một chút, tổng cộng hai mươi ngàn, không thể bớt nữa.”

Trình Ca nói: “Xe này hiệu gì? Không quen lắm.”

“Hiệu Bắc Kinh. Cô không biết chứ, Jeep Bắc Kinh, Jeep tốt nhất toàn Trung Quốc. Những chiếc khác cũng không dám gọi cái tên ‘Bắc Kinh’ này.” Người đàn ông que tre nước bọt văng tung tóe, “Cô nghe thử, người nào có thể ngồi chiếc xe này? Người lãnh đạo! Quan lớn! Của dân tộc chính là của thế giới. Tôi không hề nói dóc đâu. Tính năng chiếc xe này tốt lắm, leo núi Thái Sơn cũng không tốn sức.”

Trình Ca hỏi: “Vượn người núi Thái Sơn sao?”

“…”

Người đàn ông que tre quyết tâm, “Thế này đi, chốt giá, mười lăm ngàn, thực sự không thể bớt nữa. Vả lại tiền thế chân đó cũng sẽ trả lại cô mà.”

“Xe hư thì không được trả thì phải.”

“… Ách, sao có thể hư chứ? Sẽ không hư.”

Trình Ca nói: “Nếu tôi nhớ không lầm, đây là bản 2020, bảy tám năm trước tôi từng lái.”

Người đàn ông que tre sửng sốt, hóa ra đụng phải người trong nghề.

“Hà hà, có duyên, có duyên. Dù sao đi nữa tôi cũng yêm tâm với chất lượng chiếc xe này, tiền thế chân ít thì ít một chút, đóng rồi trả lại phiền phức, tổng cộng mười ngàn, cô trả giá nữa chính là đánh mặt tôi rồi.”

“Xe mới bốn, năm mươi ngàn, chiếc này của ông xem ra cần cho vào phế liệu rồi.” Trình Ca đi một vòng quanh xe, lẩm bẩm, “Bánh xe từng đổi, đèn xe từng đổi, chân ga từng sửa… Năm ngàn rưỡi là cao rồi…”

Người đàn ông que tre nước mắt giàn giụa: “Tặng cho cô được không?”

**

Trình Ca vẫn chọn chiếc xe đó, quả thực không còn lựa chọn nào khác.

Hơn nữa, nhiều năm trước, lần đầu tiên cô chụp ảnh dã ngoại ở châu Phi, chính là lái chiếc xe cùng kiểu Jeep Bắc Kinh; bây giờ, chiếc xe này đi đoạn đường cuối cùng với cô, rồi đưa đến bãi phế liệu, cũng coi như chết có ý nghĩa.

Sau khi Trình Ca đi ra khỏi tiệm sửa xe, cảm giác khó chịu mơ hồ trước đó rõ ràng hơn —— có người đang bám theo cô.

Cô đi qua hàng rong bán lược sừng, nghiêng người chọn lược, trong tầm mắt nhìn dò phía sau, cũng không thấy người khả nghi. Cô mua lược sừng, đi mấy chục mét, lách vào con hẻm nhỏ bên cạnh.

Hai bên hẻm có mấy tiệm trà.

Trình Ca nhanh chóng lách vào một tiệm, ngồi dưới cửa sổ gỗ thấp, kéo nón lên.

Rất nhanh, tiếng bước chân trầm ổn vội vã truyền tới;

Trình Ca xuyên qua vành nón, thấy rõ người đàn ông bám theo cô. Anh ta chạy vào, không có Trình Ca trong dòng người lui tới trong hẻm. Anh ta chạy vài bước, dừng lại nhìn.

Thân hình anh ta cao lớn, nhìn nổi bật giữa đám đông.

Hương trà sữa, hương bơ, hơi nước lơ lửng trong ngõ hẻm.

Trình Ca chờ vài giây, gọi một tiếng với bóng lưng anh ta: “Này!”

Chờ anh ta quay đầu, cô vẫy vẫy đôi đũa trong tay: “Anh tìm tôi à?”

(2) Cảnh thiên đỏ

Chương 6

Bành Dã đi xuống bậc thang lầu gỗ, đến bên cạnh bàn Trình Ca, rút băng ghế dài ra ngồi xuống.

Trình Ca nhìn anh một lúc, nói: “Không phải hành vi quân tử.”

Bành Dã nói: “Tính cảnh giác của cô không tệ.”

“Tàm tạm.” Trình Ca thản nhiên hỏi, “Anh tìm tôi có việc?”

Cô nâng cái ấm đồng trên bàn lên, rót nước trà vào ly sứ, bỏ đũa vào khuấy hai cái, rửa đũa.

Ánh mắt Bành Dã rơi vào ly trà của cô.

“Sao?”

“Đừng lãng phí nước.” Bành Dã nói.

“Quên đây là Tây Bắc.”

“Ở đâu cũng như nhau.”

Giọng anh rất có từ tính, âm sắc (*) nói chuyện cực thấp, giống như đàn contrabass;

(*) Trong âm nhạc, âm sắc được biết là phẩm chất của một nốt nhạc hoặc âm thanh. Âm sắc giúp phân biệt những loại nhạc cụ khác nhau. Trong thanh âm học, âm sắc được biết đến như là “chất

lượng” âm thanh hay “màu sắc” của âm thanh.

Cô nghĩ, giọng anh phát ra lúc quan hệ với phụ nữ, nhất định không thể so sánh.

Trình Ca cười một tiếng không có lý do, đẩy cái ly rửa đũa cho anh: “Không lãng phí.”

Bành Dã cũng không để ý, nói thẳng chuyện chính: “Liên quan đến chuyện hôm qua, lúc đó tôi hỏi cô có…”

Trình Ca ngắt ngang: “Anh quen thuộc chỗ này phải không?”

Bành Dã nhíu mày một cái, trả lời: “Coi như là vậy.”

“Tiệm này có món gì ngon, giới thiệu thử xem.”

“Xem cô thích loại mùi vị nào.” Anh không có biểu cảm gì.

“Nặng.” Trình Ca lại nói, “Cái gì đặc sắc giới thiệu cái đó.”

“Đều đặc sắc.” Anh nói.

Trình Ca lạnh nhạt “ờ” một tiếng.

Bành Dã: “Cô nói ban ngày không thấy người khả nghi trong nhà nghỉ, nhưng…”

“ ‘Đều đặc sắc’, ‘tùy ý’…” Trình Ca nói, “Người khả nghi anh thấy dáng vẻ thế nào? Tùy ý loại nào?”

Bành Dã nhìn cô chằm chằm, mắt đen như mực, tĩnh và sâu.

Anh mím môi, biết rõ cô cố tình gây chuyện, cuối cùng vẫn liệt kê từng loại: “Tsampa, trà bơ, xúc xích tiết, bã sữa, mì viên, phô mai.”

(*) Tsampa: là một trong những loại đồ ăn chính đặc sắc của Tây Tạng, được làm từ lúa mạch hoặc đậu Hà Lan sau khi đã xào chín, đánh nhuyễn với trà bơ, viên thành bánh. Cũng có thể làm với trà mặn, sữa chua hoặc rượu lúa mạch.

Trà bơ: được người bản xứ gọi là “po cha” hay còn được mệnh danh là “trà sinh tồn” của người Tây Tạng. Thành phần của trà bơ gồm trà đen Pu-erh, bơ từ sữa bò Yak và muối mỏ Himalaya (màu hồng, có khả năng chữa bệnh).

“Anh thuộc thực đơn?” Trình Ca tiện tay cầm lấy thực đơn trên bàn, một tờ giấy trắng phủ một lớp plastic cứng, đặt trên tay hơi nhớp.

Bành Dã: “Tiệm bản địa, làm thức ăn đều là món người bản địa ăn, với người ngoài mà nói, đương nhiên đều đặc sắc.”

“Cũng đúng… Người bản địa… Anh là người ở đâu?”

Anh còn chưa hỏi được chút gì từ chỗ cô, cô đã phản công rồi.

“Chắc anh là người vùng khác. Giọng mỗi người trong đội các anh đều không giống nhau. Nhà anh ở đâu?”

“Tây An.” Bành Dã nói.

Đàn ông Tây Bắc, thú vị.

“Anh nói tiếng phổ thông rất dễ nghe.” Thấy anh không tiếp lời, Trình Ca hỏi, “Ăn sáng chưa?”

Bành Dã dừng một giây, đáp: “Ăn rồi.”

“Vậy chính là chưa ăn, tôi mời anh.”

Bành Dã nói: “Tôi có chuyện nhờ cô, tôi mời cô.”

Trình Ca không thể nói anh am hiểu sâu kĩ xảo đàm phán, hay là muốn vạch rõ ranh giới với cô.

Cô dò xét đầu anh một cái: “… Sức ăn chắc rất lớn… Bà chủ!… Một phần tsampa, một ấm trà bơ, hai phần mì viên, một phần phô mai, một phần…”

Bành Dã nói: “Vậy đủ rồi.”

Trình Ca nói: “… Tô Lạc Cao, một dĩa thịt dê nướng, một dĩa lưỡi bò hấp.”

Bà chủ hỏi: “Cô ăn được lưỡi bò?”

“Được chứ.”

“Được, thức ăn lên rất nhanh.”

Bành Dã hơi nheo mắt, quan sát Trình Ca, luồng cảm giác áp bức như có như không kia lại nổi lên;

Trình Ca: “Lại sao nữa?”

“Lãng phí.” Anh trả lời cực kì ngắn gọn, giống như trừ chuyện chính ra, nói nhiều một chữ với cô thì sẽ chết.

Trong ấn tượng của Trình Ca, đàn ông nói “lãng phí” phần lớn nhỏ

mọn, tính toán chi li, keo kiệt lại còn ra vẻ ta đây;

Bành Dã lại cho cô một ấn tượng hoàn toàn trái ngược: Giọng nam trầm vô cùng trầm, ẩn nhẫn nhưng có sức mạnh, hơi nhíu mày, giống lính già dạy bảo vào những năm 70, 80.

Trình Ca nói: “Đặc sắc bản địa, tôi đều muốn nếm thử. Không thì gọi mấy anh em kia của anh tới.”

Đương nhiên Bành Dã sẽ không gọi họ, vả lại hứng thú của anh không nằm ở việc ăn, điều anh quan tâm chỉ có một.

Anh hỏi: “Tại sao hôm qua nói dối…”

“Tôi chụp ảnh cho anh nhé…”

Hai người đồng thời mở miệng, Bành Dã nhíu mày, quay đầu sang chỗ khác, bởi vì máy ảnh trong tay Trình Ca đã giơ lên.

Một quãng thời gian rất dài, anh không quay đầu lại. Mà Trình Ca tuy không quan tâm cảm nhận của người khác, nhưng trong việc chụp ảnh, cô tự nhận mình rất ít ép buộc. Cô chuẩn bị lấy máy ảnh lại, nhưng…

Cô nhìn ảnh trên màn hình, lại nhìn Bành Dã trước mặt ——

Anh quay đầu, tĩnh mạch căng trên cổ, hợp với xương quai xanh, đường cong lưu loát, vân da rõ ràng.

Ngón tay Trình Ca nhẹ nhàng vuốt màn hình, cổ của anh rất gợi cảm… Tiệm trà dân tộc Tạng màu gỗ thô trong nền, áo choàng đầy màu sắc lui tới cũng trở nên hư ảo.

Cô lặng lẽ thở ra một hơi, quyết định lưu lại khoảnh khắc này.

Đồ vật đẹp dễ khiến người ta nghiện.

Trình Ca thần không biết quỷ không hay chụp một tấm, còn muốn tấm thứ hai, nhưng anh không quay đầu lại.

“Không chụp, tôi chưa bao giờ ép buộc.” Trình Ca nói.

Bành Dã quay đầu lại, trong mắt mang theo sự cảnh cáo. Nếu không phải vì manh mối, anh đã sớm đứng dậy rời khỏi.

Người đàn ông này không biết ánh mắt thoáng tức giận và lạnh lẽo cứng rắn của anh rơi vào trong mắt cô, là tăng cao mùi vị đàn ông. Cô nhìn anh, giống như đàn ông ngắm phụ nữ, cảm thấy anh là một báu vật.

Trình Ca để máy ảnh xuống, bưng ly lên chậm rãi uống một hớp trà, sau khi yên lặng mấy giây, cô thản nhiên phì một tiếng: “Anh vẫn gắng gượng không buông.”

Cô khích anh, anh không phản ứng. Vừa mở miệng vẫn là chuyện chính: “Hôm qua cô thấy được người khả nghi.”

Trình Ca hỏi ngược lại: “Anh cảm thấy tôi nhìn giống như công dân tốt lương thiện lại tuân thủ quy tắc?”

“Không giống.” Bành Dã nói, “Nhưng cung cấp manh mối trợ giúp phá án là nghĩa vụ tối thiểu.”

“Đi ra ngoài, bảo vệ mình mới là chuyện tối thiểu. Tôi cung cấp manh mối cho anh, anh đi tìm người, sau này người đó trả thù tôi. Nhưng tôi vẫn chưa định hiến thân vì sự nghiệp chính nghĩa ở đây.”

Bành Dã không nói gì hai giây, ngược lại hỏi: “Cô đi xa một mình?”

Trình Ca cười khẩy: “Anh cho rằng tôi cùng một nhóm với họ mà, hay anh cho rằng tôi là gái điếm giống người lùn kia?”

Trong lúc nói chuyện, trà bơ được bưng lên.

Bành Dã không nói nữa, lại cũng không giải thích, ngay cả câu “Tôi không phải ý đó” lịch sự cũng không có.

Ngực Trình Ca khó chịu một hơi.

Cô rót cho mình ly trà, vừa uống, vừa vùi đầu nghịch máy ảnh.

Bành Dã thấy cô không nói, hỏi: “Cô tên gì?”

Trình Ca không thèm để ý, cũng không ngẩng đầu lên: “Anh thấy tôi nên tên gì?”

Bành Dã nói: “Trương Hòe Hoa.”

Trình Ca suýt phun ngụm trà ra ngoài, cô liếc mắt nhìn anh, nghi ngờ anh là dạng ngoài lạnh trong nóng. Nhưng anh có vẻ rất nghiêm trang, đáy mắt không hề có nụ cười chế giễu.

Người đàn ông này không đoán ra, rất thú vị.

Cô đi đường nhàm chán, có thể tán gẫu chút gì với anh để giết thời gian, nhưng đề tài của anh chỉ có một.

Anh nói: “Bây giờ cô vẫn không thay đổi suy nghĩ?”

Trình Ca: “Hôm qua tôi đã thấy một người đàn ông trong nhà nghỉ, nhưng hoàn toàn không có ấn tượng.”

“Cô lại nói dối.”

“Ồ?” Trình Ca nhướng mày, “Sao thấy được?”

“Cô là nhiếp ảnh gia, quan sát chi tiết là thói quen của cô.”

Trình Ca chậm rãi cười, nói: “Anh lại nói sai rồi, tôi là người tới du lịch.”

Ánh mắt Bành Dã nghiên phán nhìn cô, cuối cùng nói: “Vậy tôi đánh giá sai rồi.”

Anh hỏi: “Tiếp theo đi đâu?”

“Lhasa, Chương Mộc, Nepal.”

Anh “ừ” một tiếng, cầm đũa ăn sáng, không nói nữa, có vẻ như không có hứng thú với bất kì chuyện gì khác của cô.

Anh ăn xong rất nhanh, uống ly nước kia, đứng dậy đi tính tiền.

Trình Ca không ngờ anh uống ly nước kia thật, ngẩng đầu nhìn, anh đã đi tới cạnh cửa, vì đụng ánh mắt cô, mới qua loa gật đầu với cô một cái coi như tạm biệt.

Cô chậm hơn anh một nhịp, không kịp ngăn cản, anh đã rời khỏi tiệm. Cô hơi trở tay không kịp, vốn tưởng anh sẽ ở lại tiếp tục kiên trì hỏi ra chút manh mối gì đó.

Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc đuổi theo, đoàn người vào buổi sáng

bắt đầu đông đúc, người đàn ông đã không thấy tăm hơi.

Cô nhìn trước sau, không nhìn thấy, xoay người đi tới một góc, đá vào chân tường: “Fuck!”

**

Bành Dã đi chưa được mấy bước, nhận được điện thoại.

Giọng đối phương vừa nhẹ nhàng vừa nhu hòa, tựa như có thể nhỏ giọt: “Anh Dã, anh phải đi cũng không tới thăm em sao?”

Bước chân anh dừng một chút: “Em biết anh tới?”

“Đúng vậy, vẫn nghe người khác nói, thích hợp không?”

“Lần này tới hơi vội.”

“Qua cổng không vào, hừ.” Từ trong giọng nói nghe ra được đối phương bĩu môi.

Bành Dã nhàn nhạt cười một tiếng: “Ôi, còn giận sao?”

“Giận không nổi.” Cô nói, “Khi nào lên đường?”

“Hai tiếng sau.”

“Vậy… tới thăm em một chút đi.”

Bành Dã vừa muốn nói, di động rung một cái.

“Cúp nhé, nhận điện thoại trước.”

Là Mười Sáu gọi tới.

“Anh Bảy, thế nào? Một mình hỏi cô ta có hỏi ra manh mối gì không?”

“Không có.”

Mười Sáu nhịn một chút, nói: “Cứ giao cho cảnh sát đi, dẫn cô ta tới đồn cảnh sát thẩm vấn.”

Bành Dã trả lời hai chữ.

**

Trình Ca đi lung tung không có mục đích một lúc, không biết có phải nhiệt độ tăng lên không, càng đi càng nóng.

Lúc gần mười giờ, cô về nhà nghỉ.

Nhưng vừa vào cửa cô liền có cảm giác kì dị, có người từng vào phòng cô, từng lục đồ cô.

Tuy ra giường, chăn, vali, hộp máy ảnh đều ngăn nắp giống như lúc cô ra ngoài, nhưng cô vẫn phát hiện có gì đó không đúng.

Dây kéo vali ở ngay chính giữa vali, giống như lúc cô ra ngoài, nhưng dây kéo lệch trái chứ không phải lệch phải; mở vali ra xem, từng cuộn quần áo xếp gọn gàng, nhưng cô cuộn quần áo sẽ để lại góc cạnh; hộp máy ảnh cũng vậy, thứ tự xếp ống kính và túi đen thân máy đúng, nhưng kiểu buộc dây miệng túi không đúng.

Trình Ca sầm mặt yên lặng mười mấy giây, rút một điếu thuốc.

Hút xong cô thu dọn đồ đạc xuống lầu.

Lúc trả phòng, Trình Ca tùy ý hỏi bà chủ: “Hôm nay làm ăn thế nào? Có khách vào ở không?”

Bà chủ than thở: “Không tốt, vùng này vốn vắng vẻ, không có khách du lịch gì, hôm nay một người khách cũng không có. Hơn nữa trong tiệm xảy ra chuyện kia (chết người), chuyện xấu truyền ngàn dặm, nhà nghỉ này của tôi chỉ sợ không quá mấy ngày phải đóng cửa.”

“Ồ,” Trình Ca an ủi qua loa vài câu, lại hỏi, “Tại sao nói chuyện xấu truyền ngàn dặm? Mấy người trong đội hôm qua kia lại tới kiểm tra à?”

“Ôi!” Bà chủ rên một tiếng, rõ ràng không muốn nói chuyện phiền lòng này.

Trong lòng Trình Ca có bài bản rồi. Cô trả phòng, ra xe, lên đường.

**

Lần sau gặp được người đàn ông đó, cô phải tự mình tát anh ta vài bạt tai.

Trình Ca nghĩ.

Chương 7

Xe của Trình Ca đi trên cánh đồng hoang mênh mông, mấy trăm cây số, không thấy bóng người. Chỉ có lừa hoang Tây Tạng hấp tấp chạy qua.

Cỏ khô mọc khắp cánh đồng hoang giống như một tấm thảm trải sàn màu vàng, kéo dài không biên giới. Gió lớn thổi qua, giống như hồ nước vàng lăn tăn gợn sóng. Cuối cánh đồng hoang là dãy núi màu xám bạc, đỉnh đầu là bầu trời xanh như đại dương, xanh ùn ùn kéo đến, thấm vào lòng người.

Xe của Trình Ca bập bềnh trên đồng cỏ vàng và bầu trời xanh, cô mở cửa sổ ra hóng gió, ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời xanh thật cao, chim ưng đang lượn vòng.

Cô ngẩng mặt nhìn lên trời, không nhìn đường phía trước.

Đột nhiên đi qua một con đường rải đá vụn gồ ghề, xe lắc lư vài cái, tắt lửa.

Trình Ca thử khởi động mấy lần, nhưng chiếc xe này sau khi giãy giụa vài lần, hoàn toàn vô dụng. Cô từng nghĩ chiếc xe này sẽ nát, nhưng không ngờ nát nhanh như vậy, hoàn toàn như vậy.

Trình Ca mở cửa xe, đặt chân đi trên đồng cỏ khô màu vàng, nhìn trước sau, trời xanh cỏ dại không có người ở.

Cô dứt khoát ngã xuống đồng cỏ vàng phơi nắng, nhắm mắt lại, ánh mặt trời nhuộm thế giới của cô thành màu đỏ.

Chỉ có gió đang thổi.

Thế giới cực kì yên tĩnh, mênh mông, oai nghiêm. Ẩn chứa sức mạnh dâng trào.

Mặt đất cỏ khô um tùm, ấm áp, dịu dàng, giống như thân thể người.

Đột nhiên cô liền có kích động muốn làm tình.

**

Ánh mặt trời ấm áp, cỏ khô thơm dịu.

Không biết là may mắn hay xui xẻo, tiếng bánh xe xa xa khiến cô tỉnh giấc. Ngực cô nhẹ nhàng nhấp nhô, từ từ mở mắt, nhìn chằm chằm bầu trời một lúc, đáy mắt không có cảm xúc.

Cỏ khô bị cô lăn đến lộn xộn.

Cô mơ một giấc mơ. Có lẽ gần đây cuộc sống quá nhàm chán, cho nên cô thỉnh thoảng nhớ tới người đàn ông có đôi mắt mang theo cảnh cáo kia.

Cô đứng dậy xoa xoa mái tóc rối bời, nghiêng đầu nhìn, thứ đến là một chiếc Jeep màu xanh đậm, cùng loạt với xe cô, nhưng cao hơn vài cấp.

Xe đến gần, dừng lại, một người đàn ông đeo kính râm ăn mặc hippie thò đầu ra, chào hỏi: “Hey, xe chết máy rồi à?”

“Đoán chừng là tiêu rồi.” Trình Ca nói.

“Tôi xem thử giúp cô nhé.” Hippie vô cùng nhiệt tình thân thiện, chuẩn bị xuống xe, cô gái trẻ trên ghế phụ lái kéo tay anh ta không buông, có vẻ như không tình nguyện giúp.

Hippie nói với cô ấy vài câu, xuống xe, cười với Trình Ca: “Ra ngoài thì phải quan tâm lẫn nhau đúng không.”

Trình Ca nhàn nhạt nói: “Cảm ơn.”

Người thanh niên lấy dụng cụ kiểm tra xe cho cô. Bạn gái anh ta, cũng chính là cô gái trang điểm khói giống như mắt gấu trúc xuống xe theo, đi tới đi lui bên cạnh, ánh mắt rơi vào cái hộp đen trong xe Trình Ca.

Hippie hỏi: “Cô ra ngoài mang theo nhiều đồ vậy à?”

Trình Ca nói: “Làm việc, phải mang dụng cụ.”

Hippie “ồ” một tiếng, vừa sửa xe, vừa nói chuyện phiếm câu được câu không với Trình Ca,

“Cô gái, cô làm việc gì thế, sao một mình chạy tới khu không người?”

“Bác sĩ thú y.” Trình Ca từng phút nói dối không đỏ mặt.

Nguyên nhân rất đơn giản, cô chán ghét những câu hỏi truy tìm nguồn gốc rập khuôn sau khi đối phương biết cô là nhiếp ảnh gia.

“Bác sĩ thú y?” Hippie trợn to hai mắt.

Trình Ca quan sát vẻ mặt anh ta, nói: “Coi như là bác sĩ động vật hoang dã.”

"Chuyên chữa bệnh cho động vật hoang dã?"

"Ừ."

"Đã chữa cho voi chưa?"

"Truyền nước biển cho voi phải dùng đồ chứa lớn như thùng nước suối." Trình Ca có một năm đồng hành cùng một bác sĩ động vật hoang dã người da đen ở châu Phi, cho nên biết rõ.

"Sư tử, báo thì sao?"

"Tiêm phải dùng súng bắn, hoặc gây mê trước."

"Cô gái, cô là người ở đâu?"

"Thượng Hải."

"Một mình cô ra ngoài thật can đảm."

Trình Ca: "…"

Hippie là một người lắm lời, qua khoảng hai mươi phút, anh ta vẫn đang hỏi: "Cô thích loài vật nào nhất?"

Trình Ca nói: "Xe không sửa được thì bỏ đi, để đó đi."

Hippie cũng từ bỏ: "Híc, chiếc xe này không sửa được. Nếu không thì… Cô đi đâu, chúng tôi đưa cô đi."

Bạn gái mắt gấu trúc của anh ta không vui, trách móc: "Anh hỏi ý em chưa? Sau xe chúng ta để đồ của em đó, chen chúc hư thì sao?"

Trình Ca không định đi cùng họ, nói: “Không cần, lát nữa tôi gọi điện thoại cứu viện.”

Hippie liên tục nói xin lỗi, bị bạn gái kéo lên xe. Anh ta lái xe, thò ra ngoài cửa sổ vẫy tay với cô:

“Cô gái, sau này chúng ta sẽ gặp lại nhé!”

Lời tạm biệt thân thiện sang sảng của người thanh niên vẫn vang vọng trên cao nguyên, Trình Ca lại rất nhanh ngửi thấy có gì đó không đúng, mùi xăng?!

Gần đây có mùi xăng.

Trình Ca đi một vòng quanh xe, tìm theo vết dầu, mở can dầu ra nhìn, ha, đục một lỗ, xăng đổ đầy bình bị trộm không còn một giọt.

Trình Ca cười ra tiếng, ngẩng đầu nhìn, hai người trẻ tuổi đó đã sớm chuồn mất.

Cô cũng không để tiết mục xen giữa nhỏ này trong lòng, ngồi xuống dựa vào thân xe, lấy thuốc lá ra hút.

Gió vẫn đang thổi, cỏ vẫn đang lay động.

Thế giới rất mênh mông, cô không nghĩ gì cả, tay để trên đùi, rẩy tàn thuốc. Hút xong, cô nhấn đầu lọc vào đất dập tắt, nhấn mạnh mấy lần, ngón tay dính bùn; lại vặn chai nước đổ lên.

Cô không có chuyện gì để làm, nhìn bốn phía, ngồi không biết bao lâu, đột nhiên có cảm giác mờ mịt không biết mình ở nơi nào.

Lúc này, sau xe vang lên tiếng bước chân nhè nhẹ, cỏ dại xào xạc,

nhẹ và đường đột, không phải người.

Trình Ca quay đầu, liền thấy một con linh dương Tây Tạng con ló đầu ra ở phía bên kia xe. Nó thấy Trình Ca, chân trước mới bước ra rụt lại sau một cái, chần chừ mấy phút, vẫn đi ra.

Tên nhóc đó đoán chừng vẫn chưa gặp qua loài người, không biết nguy hiểm.

Linh dương Tây Tạng con lông màu vàng nhạt, cái tai nho nhỏ xoay trong gió. Con ngươi nó đen nhánh, cảnh giác lại tò mò, nhìn Trình Ca, giống như đứa trẻ ngây thơ.

Trình Ca nín thở, ngay cả con ngươi cũng không xoay chuyển.

Linh dương Tây Tạng con do dự đến gần, đi tới chỗ cách Trình Ca mấy mét. Chai nước suối ngã, nước tràn ra, chảy vào bụi cỏ. Nó cúi đầu liếm nước tràn, liếm một hớp, ngẩng đầu nhìn, lại tiếp tục liếm.

Trên cái mông nhỏ, cái đuôi ngắn ngủn vẫy một cái.

Trình Ca không muốn dọa nó chạy, thậm chí bỏ đi suy nghĩ dùng máy ảnh chụp lại khoảnh khắc quý báu này.

Nhưng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên phá vỡ khoảnh khắc yên lặng này, linh dương Tây Tạng con cả kinh, nhanh chân chạy, chỉ chốc lát đã biến mất không còn bóng dáng.

Trình Ca cầm lấy di động, là số lạ.

“A lô?”

“Trình Ca, có phải em cho điện thoại chị vào danh sách đen không?”

Là bác sĩ Phương.

“A, đúng thế.”

“…” Giọng Phương Nghiên coi như kiềm chế, “Mấy ngày nay em đi đâu?”

“Không nói cho chị.” Trình Ca mở bật lửa, lại đốt một điếu thuốc.

“Không phải hôm đó chúng ta đã hẹn gặp nhau rồi sao? Em nói muốn tới chỗ chị kiểm tra.”

“Em là bệnh nhân, lời hứa của em không thể tin.”

Phương Nghiên nhất thời không nói, một lúc sau, thở dài nói: “Xem ra không có chuyển biến tốt, em đang tránh chị?”

“Ngược lại chính là không muốn gặp chị.”

“Trình Ca, em không thể như vậy.”

“Không thể như vậy?” Trình Ca lạnh lùng nói.

“Cái tính khí này của em sao lại… lại nóng nảy rồi?… Có phải em lại phát sinh quan hệ tình dục với người khác không?… Em ở đâu, sao tiếng gió lớn vậy?… Ông trời ơi, Trình Ca! Em sẽ không định nhảy lầu chứ?!”

Trình Ca nói: “Em ở Khương Đường quay phim.”

“… Khương Đường, đó là chỗ nào?”

“Tây bộ… Gần Khả Khả Tây Lý.”

Phương Nghiên trầm mặc, qua một lúc, nói: “Trình Ca, chị nói đúng rồi.”

“Nói đúng cái gì?”

“Nguyên nhân bệnh của em. Áp lực tâm lý quá lớn, ham muốn khống chế do nóng nảy, trầm cảm và ép buộc dẫn tới, cùng cảm giác trống rỗng, cảm giác mất mát lúc không bị khống chế còn có cảm giác hoang mang. Cái này buộc em theo đuổi kích thích thay thế, làm cho bây giờ em không thể khống chế bản thân em…”

“Phương Nghiên,” Trình Ca nhàn nhạt nói, “Chị có bệnh.”

“Cái gì?”

“Người động một chút là không kiềm được muốn phân tích người khác mổ xẻ người khác như chị đều có bệnh, chị cần tìm được cảm giác nắm trong tay trên người người khác, chị không thể khống chế bản thân chị không phân tích người khác.” Trình Ca học ngay bán ngay, trả lại nguyên xi lời cho cô ấy.

“Trình Ca, em hãy nghe chị nói…”

Trình Ca ngắt ngang: “Tại sao tôi phải nghe chị nói? Chị rất muốn tìm người nghe chị nói sao, chị không thể khống chế bản thân chị sao?”

“… Trình Ca. Em nói những thứ này chị đều sẽ không giận, cũng sẽ không vì vậy bỏ mặc em. Em càng ngày càng quá đáng, nhưng em là bệnh nhân, chị biết áp lực tâm lý của em rất lớn, em không có linh cảm, chụp không được tác phẩm đẹp, không phải là vì năm đó Giang Khải và…”

Trình Ca nhấn tắt di động, ném trên bãi cỏ.

Cô cào mạnh tóc mấy cái, lại cầm di động lên, tìm tới số mẹ, nhanh chóng bấm một tin nhắn: "Mẹ còn dám nói chuyện của con cho người khác thử xem!"

Cô tắt máy, ngồi một lúc, đứng lên thử khởi động xe, vẫn vô dụng.

Trình Ca không hề có ý nghĩ gọi điện thoại xin cứu binh, cô ôm máy ảnh ra, chụp ảnh trên bãi cỏ gần đó. Qua rất lâu, vẫn không có xe đi qua.

Cô chống giá ba chân, khởi động chức năng tính giờ, bày tư thế tự chụp.

Bầu trời, núi tuyết, bãi cỏ, chiếc xe màu đỏ rách nát, kính râm và vali ra vẻ, cái gì cũng có thể làm bối cảnh và đạo cụ.

Trên Weibo của cô có một loạt ảnh giống như poster, phong cảnh đẹp, kĩ thuật tốt, dáng người đẹp, kiểu lạnh lùng thanh cao. Fan trên một triệu, mở bình luận ra, tất cả đều là khen ngợi, hâm mộ, xin chỉ bảo.

Họ bình luận, nói cô là một người tích cực, vui tươi, lạc quan, hướng về phía trước.

**

Toàn bộ thành phần sáng tạo đều đã chụp xong, Trình Ca ngồi trên mui xe phơi nắng, ôm máy ảnh sàng lọc ảnh.

Tuy cô không lấy ra nổi tác phẩm có thể dự thi, nhưng ảnh có thể dùng làm hàng hóa vẫn dư dả. Cô lật xem từng tấm, đều cũng không

tệ. Lật tới cuối, trên màn hình bật ra Bành Dã.

Ánh mặt trời rực rỡ, màn hình rất tối.

Cô cúi đầu sát vào, phải dùng tay che nắng mới có thể nhìn rõ.

Anh quay đầu sang chỗ khác không nhìn cô, xương quai xanh gồ lên, rất rắn chắc, hợp với tĩnh mạch trên cổ, kéo gân cốt, ánh sáng ngoài cửa sổ rơi vào, tạo thành một đường lõm sâu, chứa bóng mờ.

Thấy tiệm trà đơn giản thuần phác trong nền, cô vô thức nhớ tới hương trà dày đặc và vị tsampa hơi kì lạ vào buổi sáng, còn có ánh mắt anh.

Tấm ảnh này, cô cảm thấy rất có mùi vị.

Trình Ca thưởng thức một lúc, ôm máy ảnh lên, đưa ống ngắm nhìn chung quanh, phong cảnh bốn phía không thay đổi, nhưng bỗng nhiên ống kính vừa chuyển, xa xa bụi đất đầy trời, cỏ dại tung bay.

Có xe tới.

Trình Ca ngẩng đầu lên từ máy ảnh, là một chiếc việt dã Đông Phong.

**

“Phía trước có xe.” Lái xe Thạch Đầu thông báo tình hình, nói: “Có lẽ là chết máy rồi.”

Bành Dã ngồi phía sau nghỉ ngơi mở mắt, nói: “Dừng lại xem thử.”

Đến gần, Ni Mã thò đầu ra, chỉ tay nói: “Là cái người buôn đồ dùng

kế hoạch hóa gia đình kia, cô ấy lại xuất hiện.”

Mười Sáu cũng hưng phấn nhìn xung quanh: “A, thực sự là cô ấy.”

Bành Dã nghe, liếc nhìn sang. Khoảng cách giữa anh và cô đang rút ngắn, sau đó, xe dừng lại.

Bầu trời xanh, bãi cỏ vàng, Trình Ca ôm máy ảnh trong lòng, ngồi xếp bằng trên mui xe màu đỏ. Cô nheo mắt nhìn anh, không nói lời nào.

Ánh mặt trời sáng ngời, cô vẫn là ánh mắt lúc nhìn anh đêm đó, đăm đăm, tối đen, lạnh nhạt, như cười như không, giống như đồ vật lạnh như băng nào đó.

Đồ vật khó có thể hình dung.

Nhưng lần này Bành Dã phát hiện, đôi mắt cô, giống như ống kính máy ảnh cô nâng trong lòng.

Trống rỗng, sâu xa.

Đúng như ánh mắt bác sĩ sẽ giống như dao trong tay anh ta; ánh mắt Trình Ca giống như ống kính máy ảnh trong tay cô.

Ánh mắt như thế, cô nhất định là nhiếp ảnh gia, chứ không phải người du lịch.

Hai người lạnh nhạt nhìn nhau, tựa như hai bên đều rất rõ đối phương đang nghĩ gì.

Nhưng Trình Ca là người nói dối, cô lại không hề xấu hổ, quang minh chính đại nhìn thẳng Bành Dã, giống như cái người nói đi Lhasa,

Chương Mộc, Nepal không phải là cô.

Cô phủi mông đứng dậy, đứng trên mui xe thật cao, hỏi: “Tôi muốn đến Trạm bảo vệ Đạt Kiệt, mấy anh tiện đường không?”

“Chúng tôi chính là người ở đó.” Mười Sáu suy nghĩ, “Ôi, tối qua không tự giới thiệu với cô.”

“A, hồng thủy nhấn chìm miếu Long Vương (*).” Trình Ca nói.

(*) Hồng thủy nhấn chìm miếu Long Vương: nghĩa là vốn là người mình nhưng không biết nên xảy ra mâu thuẫn với nhau.

Mười Sáu hỏi: “Cô đến đó làm gì?”

Trên thảo nguyên gió rất lớn, Trình Ca phải la lớn: “Trình Ca! Tôi là nhiếp ảnh gia Trình Ca!”

Chương 8

(Trình Ca! Tôi là nhiếp ảnh gia Trình Ca!)

Lúc la, mắt Trình Ca nhìn Bành Dã, anh cũng nhìn cô.

**

Trình Ca nhảy từ trên mui xe xuống.

Bốn người đàn ông trong chiếc việt dã Đông Phong xuống xe, bàn bạc sửa xe cho Trình Ca.

Họ và Trình Ca không quen, lại cộng thêm tình huống lúng túng đêm đó, trong lúc nhất thời không có gì nói. Lúc này, bốn người tụ một chỗ, nội bộ thảo luận, không ai bắt chuyện với Trình Ca trước.

Trình Ca đốt điếu thuốc, đứng cách đó không xa. Trong gió thỉnh thoảng thổi tới mấy câu nói của họ, đứt quãng, đều liên quan tới việc sửa xe.

Qua không bao lâu, Bành Dã cầm dụng cụ tới bên cạnh xe Trình Ca, Mười Sáu và Thạch Đầu ở một bên giúp.

Trình Ca dựa bên cạnh xe nhìn họ… Nhìn Bành Dã.

Anh không nhìn cô, mở nắp capo, khom lưng nghiêm túc sửa xe, tóc trán đen kịt che khuất gương mặt anh, chỉ lộ ra sóng mũi cao. Thỉnh thoảng, anh khẽ nói tên dụng cụ, người bên cạnh đưa cho anh. Vẫn là giọng nói đó, âm sắc cực thấp, rất có từ tính.

Giống như giấy nhám cọ xát trên da phụ nữ.

Trình Ca phả ra một hơi thuốc, mỗi lần nghe, đều cảm thấy giọng anh rất gợi cảm.

Anh xắn tay áo, bắp thịt trên cánh tay cũng đẹp mắt, lưu loát lại căng phồng, khiến người ta muốn sờ một cái, hẳn là rất có sức mạnh.

Trình Ca xen vào bên cạnh anh, làm trở ngại anh sửa xe liền nhích một chút. Mắt cô không chớp một cái, rõ ràng là vật thể rất có cảm giác thẩm mỹ, tại sao phải khống chế bẩm sinh không thưởng thức chứ.

Anh cúi người, xuyên qua cổ áo hơi rũ xuống, Trình Ca lại nhìn thấy xương quai xanh của anh, còn có đường cong cơ ngực thấp thoáng.

Điếu thuốc Trình Ca kẹp trong tay, rất lâu không di chuyển.

Gió thổi đứt tàn thuốc, rơi xuống mu bàn tay anh. Anh ngẩng đầu nhìn Trình Ca, cô cũng đang nhìn anh, ánh mắt không tránh cũng không né, thẳng tắp lại thản nhiên.

Bành Dã dừng một chút, giơ tay chỉ áo cô, nói: “Đừng dựa ở đây.”

Lề xe rất dơ.

“Ờ.” Trình Ca rất nghe lời đứng thẳng người, lại phủi bụi trên quần áo.

Anh nhìn cô một cái, rất nhanh cúi đầu xuống, nói: “Cờ lê.” Thạch Đầu ở bên cạnh đưa cờ lê cho anh, trong lúc vô tình chạm ánh mắt với Trình Ca.

Đêm đó, Trình Ca khắc sâu ấn tượng với Thạch Đầu, người đàn ông này tính tình nóng nảy, nhưng vừa nói đến tiền và bồi thường liền khẩn trương.

Cô hỏi: “Anh tên gì?”

Anh ta nhớ tới dáng vẻ hung dữ tối qua, hơi xấu hổ: “Gọi tôi Thạch Đầu là được.”

Chỗ cổ tay Bành Dã căng lên, rất nhanh lại thả lỏng. Trình Ca nhìn thấy, hiểu ra, hơi buồn cười, anh tưởng vừa rồi cô hỏi anh?

Cô cân nhắc mấy phút, nhìn về phía Mười Sáu bên cạnh Bành Dã, hỏi: “Còn anh?”

“Họ đều gọi tôi là Mười Sáu Lang.”

Bành Dã im lặng sửa xe.

“Tên có xuất xứ không?”

Mười Sáu chỉ cười, nhưng không giải thích.

Trình Ca nhìn anh ta một lúc, đột nhiên nói: “Tôi biết rồi.”

“Biết gì?”

“Một đêm tám lần, anh là gấp đôi.”

Lời còn chưa dứt, Ni Mã đứng bên cạnh uống nước “phụt” một tiếng, nước phun hết ra ngoài; Thạch Đầu vừa vặn đứng trước mặt cậu ta, bị nước bắn đầy mặt.

“Tiên sư bố mày!” Thạch Đầu nhảy dựng lên, đập đầu Ni Mã.

“Cái này cũng đoán được?” Mười Sáu cười ha ha, “Đúng vậy.”

Trình Ca lại nhướng mày, lắc đầu: “Nói khoác mà không biết ngượng.”

Mười Sáu nói: “Lừa cô làm gì, là thật.”

“Nói mạnh miệng.” Thạch Đầu không nhìn nổi, chậc lưỡi, “Ngay cả tay phụ nữ cũng chưa từng sờ còn dám tự nói Mười Sáu Lang. Thực ra ấy à, phụ nữ cậu ta biết không quá mười sáu người, cho nên cậu ta gọi là Mười Sáu.”

Trình Ca suýt sặc. Ni Mã cười ha ha theo Thạch Đầu.

Mười Sáu cầm giẻ lau ném lên đầu Thạch Đầu.

Thạch Đầu nói: “Thật mà, lời này không phải anh nói. Là lão Bảy nói, không tin cậu hỏi lão Bảy.”

Mười Sáu nhảy tới, khoác vai Bành Dã: “Anh, anh không thể cứ dỡ đài của em chứ.”

“Lão… Bảy…” Trình Ca lơ đãng, từ từ lặp lại tên Thạch Đầu gọi anh, “Lão… Bảy…”

Giọng của cô trong gió, một chữ là một câu.

Bành Dã nghe, ngước mắt nhìn cô một cái, hốc mắt rất sâu, mắt rất đen, trong nháy mắt lại cúi xuống.

Trình Ca nói: “Nói theo như vậy, phụ nữ anh biết không quá bảy người rồi.”

Mười Sáu sửng sốt một chút, ngay sau đó cười như điên không ngừng, thắt lưng cũng không thẳng lên nổi, đặt mông ngồi dưới đất: “Ha ha, trả thù rồi trả thù rồi.”

Bành Dã cúi đầu sửa xe, nhàn nhạt nói: “Anh cả Đức Cát không ở đây.” Mười Sáu cười càng dữ; thấy Trình Ca không hiểu, giải thích: “Anh Đức Cát là anh cả trong trạm, lần này không tới.”

Trình Ca liếm môi, anh phản ứng nhạy bén như cô tưởng tượng, vả lại mơ hồ cứng rắn.

Tựa như quen nhau trong nháy mắt, Mười Sáu hỏi: “Trình Ca, sao cô vòng qua Khương Đường thế?”

“Chưa từng tới, muốn xem thử.”

“Cô lên đường một mình, không sợ à?”

“Sợ cái gì?”

“Nguy hiểm đó. Có sói nè, thú dữ, coi chừng ăn cô.”

Trình Ca hỏi: “Lừa hoang linh dương khắp nơi, đủ cho chúng ăn rồi, ăn tôi làm gì?”

Mười Sáu: “…”

Thạch Đầu không nhịn được hỏi: “Không sợ gặp phải lưu manh?”

Trình Ca nói: “Ở đây nguy hiểm, có sói, gấu và thú dữ, lưu manh

không dám tới.”

Thạch Đầu nở nụ cười, cuối cùng lại nói: “Xấu hổ quá, tối qua tôi nhất thời nóng lòng, nói chuyện quá hung ác, cô đừng trách. Chẳng ai ngờ bà chủ nhầm phòng. Cô Trình cô đừng để bụng, nếu không thì đánh tôi một cái cũng được.”

Đặc điểm lớn nhất của Trình Ca là thích mềm không thích cứng. Bạn càng gay gắt, cô càng cứng rắn, Thiên Vương lão tử tới, cô cũng dám gây chuyện với người khác; nhưng bạn vừa nhượng bộ, cô liền phất tay bỏ qua.

“Kêu tôi Trình Ca được rồi.” Cô nói.

Ngược lại Thạch Đầu xấu hổ, gãi gãi đầu, đi qua một bên.

Nhưng anh ta suy nghĩ một lúc, lại lặng lẽ thở dài.

Mười Sáu hỏi: “Sao vậy?”

Thạch Đầu không nói. Anh ta lật cuốn sổ thu chi nhỏ, rất buồn rầu, không đánh không quen là một chuyện, kết bạn đồng hành là chuyện khác; nếu Trình Ca đi cùng họ, dọc đường phải thêm phần chi tiêu của một người.

Không có tiền là không có tiền, tiền sinh hoạt của họ rất eo hẹp đó.

**

Bành Dã vẫn đang sửa xe, điện thoại di động vang lên.

Trên tay anh đầy dầu máy, Mười Sáu liếc nhìn số gọi đến trên màn hình, nhận rồi để bên tai Bành Dã. Mười Sáu nháy mắt ra hiệu với Ni

Mã và Thạch Đầu, làm khẩu hình: “Là A Hòe.”

Mấy người lập tức chạy tới dựng thẳng tai nghe lén.

Bành Dã liếc Mười Sáu một cái, nhưng cũng không để ý.

Trình Ca nhìn trận này, trong lòng rõ như gương, khẳng định là phụ nữ.

“A lô?”

Giọng đầu bên kia quá nhỏ, gió lại lớn, đám Mười Sáu cũng không nghe được gì.

“Xuất phát rồi… Đã đi khoảng một trăm cây số.”

Nói chuyện với phụ nữ, giọng Bành Dã khác rất rõ ràng, phải nhẹ hơn một chút.

Trình Ca mím chặt môi, ngẫm lại giọng Bành Dã nói chuyện với cô, dường như không xem Trình Ca cô là phụ nữ.

Đầu bên kia điện thoại lại nói gì đó, Bành Dã ngoẹo đầu, kẹp lấy điện thoại từ tay Mười Sáu, đi qua một bên, thấp giọng, nói: “Là của em, em lấy đi.”

Mười Sáu ở một bên xúi giục Ni Mã: “Lát nữa anh Bảy tới, cậu hỏi thế này…” Ni Mã là người nhỏ tuổi nhất trong đội, cậu ta làm gì nói gì Bành Dã cũng sẽ không nổi giận.

Chờ Bành Dã nói chuyện điện thoại xong quay lại, đứa trẻ ngoan nghe lời Ni Mã giúp anh cầm lấy điện thoại di động trên bả vai, hỏi: “Anh Bảy, trước khi xuất phát anh biến mất một tiếng, đi làm gì thế?”

Mười Sáu cười híp mắt khoác vai Ni Mã: “Một tiếng? Cậu đánh giá anh chúng ta quá thấp rồi, rõ ràng là hai tiếng.”

Ban đầu Ni Mã không hiểu, sau đó lại đỏ mặt.

Bành Dã nhìn Mười Sáu một cái: “Câm miệng.”

Trình Ca hút thuốc, lạnh lẽo nhìn.

Bành Dã tình cờ đụng vào ánh mắt thẳng tắp và lạnh nhạt của cô, im lặng nửa giây, hỏi: “Sao hư?”

Trình Ca nói: “Đường không bằng phẳng, giật mấy giây thì tắt lửa.”

Anh cầm lấy dụng cụ tiếp tục sửa xe: “Hư bao lâu rồi?”

Trình Ca nói: “Một hai tiếng.”

Bành Dã: “Cô luôn ở đây chờ người đi ngang qua?”

Trình Ca: “Nếu không thì sao?”

“…” Bành Dã bị câu hỏi vặn hùng hồn của cô làm cho hơi dừng lại, nói: “Không biết gọi điện thoại cứu viện?”

“Không biết.” Trình Ca trả lời rất nhanh.

Bành Dã nhất thời im lặng. Người phụ nữ này không ngu, ngược lại cô rất thông minh, chính xác là ở không đi kiếm chuyện, còn kiếm khá táo bạo.

Anh nói: “Cô không biết về xe nên bị ông chủ gạt, thuê chiếc xe hư,

sau này ra ngoài để lại chút đầu óc.”

Trình Ca nói: “Biết về xe, đây là Bắc Kinh 2020, động cơ 472, trục cũ đầy tải 1135kg, sản xuất năm 06, sớm nên cho vào phế liệu, nhà xe từng sửa đổi…”

Cô đã nói xong.

Bành Dã khom người, quay đầu nhìn cô, ánh mắt đó tựa như đang hỏi cô có bệnh à, lời nói ra ngược lại vẫn khách sáo: “Vậy cô còn thuê?”

Trình Ca nói: “Tôi thấy nó vừa mắt thôi.”

Bành Dã lại không nói được gì, qua một lúc, nói: “Tôi biết cô có tật xấu gì rồi.”

“Cái gì?”

“Ra vẻ.” Bành Dã nói hai chữ, không thèm nhìn cô.

Trình Ca không tiếp lời, nhưng cũng không giận.

Người vây xem hoàn toàn không hiểu bầu không khí kì lạ đột nhiên đến vây quanh hai người này, Ni Mã nghĩ thầm một giây trước còn rất tốt mà. Thạch Đầu vội vàng lấy chai nước, đi tới đưa cho Trình Ca: “Uống chút nước đi.”

“Cảm ơn.” Trình Ca cầm trong tay ước lượng một lúc, vặn một cái rất nhẹ, đưa cho Bành Dã, “Giúp một chuyện.”

Bành Dã đã sửa xe xong, vừa mới lau khô dầu máy trên tay, Trình Ca canh thời cơ rất chuẩn, anh không có cách nào từ chối.

Bành Dã nhận lấy, vặn mở rất dễ dàng, nước tràn ra một chút, chảy xuống theo cánh tay nhỏ của anh.

Trình Ca nhìn chằm chằm giọt nước trên da anh.

Cô nhận lấy nước, nhìn anh lau khô giọt nước trên cánh tay.

Cô khô miệng khô lưỡi, đang cần uống nước.

Bành Dã đậy nắp capo lại, nói: "Sửa xong rồi. Can dầu cũng đổ đầy, nhưng có một linh kiện có vấn đề, tạm thời đừng mở, kéo sau xe chúng tôi. Đến thị trấn kế tiếp thì đi đổi linh kiện."

Trình Ca ngậm nước, "ừm" một tiếng.

**

Sắp xuất phát, Ni Mã sang giúp Trình Ca dời vali.

Trình Ca ngăn hộp máy ảnh :"Cái này tôi tự làm."

Ni Mã cười hì hì, đánh bạo nói chuyện với cô: "Chị mang theo nhiều máy ảnh như vậy, lúc đầu em tưởng chị là người đầu cơ máy ảnh."

Trình Ca nói: "Như nhau cả, coi như là dựa vào cái này kiếm sống."

Ni Mã ngượng ngùng hỏi: "Anh Bảy nói chị tới chụp ảnh cho dê, vậy… chị biết chụp ảnh cho người không?"

"Tôi chỉ biết loại này."

Trình Ca nói xong, cảm thấy bên cạnh có ánh mắt, là Bành Dã.

Cô quay đầu: “Nhìn gì?”

Bành Dã liếc một cái, nói: “Trên đầu cô có cỏ.”

“Thật sao?” Trình Ca sờ đầu, cố tình không tìm đúng chỗ, “Chỗ nào?”

Cô đi tới trước mặt anh, đứng rất gần, nhàn nhạt nói: “Lấy xuống giúp tôi.”

Bành Dã bất động, thờ ơ nhìn nghệ thuật đóng kịch không tính là cao siêu của cô, một lúc sau, im lặng nở nụ cười.

Gió lớn một chút, sợi tóc dài của cô quét qua gương mặt màu đồng anh tuấn của anh.

Trình Ca ngẩng đầu: “Anh cười cái gì?”

Anh lẳng lặng nhìn cô, hình như muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên anh nhíu mày, lùi ra sau một bước, quay đầu nhìn nơi xa phía sau, tựa như có sức mạnh vô hình đang vẫy gọi anh.

Anh giơ tay lên, xòe năm ngón tay, giống như đang vớt gió, giống như không khí là một dòng sông thong thả, nước chảy xuyên qua giữa ngón tay anh.

Mấy giây sau anh xoay người, nhíu chặt mày, nói: “Lên đường, bão tuyết tới ngay lập tức.”

Trình Ca ngẩng đầu, bầu trời rất xa không mây, xanh thẳm như gột rửa, không có một đám mây.

Ni Mã dời vali đi qua bên cạnh Trình Ca, thấy cô ngơ ngác, nói: “Anh

ấy nghe thấy gió nói.”

Chương 9

Xe việt dã kéo xe Trình Ca ở phía sau, sức nặng lớn quán tính sẽ lớn, lý do an toàn, không có người ngồi ở trên.

Mui sau xe việt dã và một nửa ghế sau đều buộc túi vải bố và thùng dầu, hai người Bành Dã và Ni Mã ngồi vừa khít, cộng thêm Trình Ca thì phải chen chúc.

Ni Mã ngượng, không dám ngồi giữa, chui lên trước ngồi vào trong. Bành Dã đi lên thấy, vị trí để lại cho Trình Ca bên cạnh chỉ lớn hơn đùi anh một chút.

Trình Ca mới vừa bước một chân lên, liền nghe Bành Dã nói với Mười Sáu ngồi ghế phụ lái: "Cậu xuống đằng sau, để cô ấy ngồi đằng trước."

"Tôi thích ngồi sau." Trình Ca đạp lên xe, đặt mông ngồi ở khoảng trống giữa Bành Dã và thân xe. Chân cô cọ xát đùi Bành Dã, lún vào trong.

Sau khi ngồi xuống, Trình Ca có vài giây im lặng, là sự im lặng sau khi kinh sợ. Đùi Bành Dã… Da mềm, bắp thịt cường tráng, rất có lực, cách quần hai người cũng có thể truyền ra nhiệt lượng.

Cô vừa ngồi xuống, đè chặt chiếc quần rộng thùng thình của anh dưới chân, ống quần kéo căng, đường cong đùi rõ ràng, căng chặt chắc nịch, giống như một đoạn bạch dương giấu trong ống quần.

Trình Ca luôn cho rằng, đàn ông hấp dẫn phải có một đôi chân thon

dài và to lớn, đó là biểu tượng sức mạnh nguyên thủy nhất. Không phải lực sĩ thể hình cố sức vai u thịt bắp, cũng tuyệt đối không phải mỹ nam tay chân mảnh khảnh.

Bành Dã vừa vặn như vậy, sự kiến tạo không có chủ ý, sự tô điểm đơn thuần một cách tự nhiên, giống như tất cả động vật giống đực trời sinh chạy trên cánh đồng.

Trình Ca không dời ánh mắt, khi nào có thể chụp một chùm ảnh chân dung cho Bành Dã thì tốt.

Nhất định sẽ là kiệt tác.

Đầu bếp làm cơm, tài nấu nướng là then chốt, nhưng nguyên liệu nấu ăn cũng quan trọng giống như vậy. Nếu không thì sao có câu không bột đố gột nên hồ này.

Bây giờ, Bành Dã chính là hạt gạo đó của cô.

Cô rất muốn sờ hạt gạo đó của cô một cái.

**

Dường như Bành Dã cũng cảm thấy họ kề quá gần lại quá chặt, cơ thể nhích lên trước một chút. Cách lớp vải mỏng, hai đùi không thể tránh khỏi ma sát, trái tim Trình Ca đang run.

Cô nhớ tới, lúc đi học, trong sách vật lý viết, ma sát thì sẽ sinh nhiệt.

Phía trước Mười Sáu và Thạch Đầu đang tán gẫu, phía sau Trình Ca và Bành Dã đang trầm mặc.

Mười Sáu mở máy nghe nhạc trong xe, một bài hát cũ truyền ra,

quen thuộc nhưng khiến người ta không nhớ nổi.

Trình Ca quay đầu ngắm cánh đồng lao vùn vụt ngoài cửa sổ, bầu trời quang đãng, gió cũng ngừng, hoàn toàn không có dấu hiệu bão tới. Đột nhiên, người bên cạnh động một cái, chân chịu đủ chèn ép của Trình Ca được thả lỏng.

Bành Dã đứng dậy.

Ni Mã bên kia nhận ra được ý muốn của anh, trong nháy mắt tuột xuống đất ngồi, nói: “Anh, anh ngồi trên ghế đi, em gầy, ngồi đây vừa.”

Bành Dã không từ chối.

Bên Trình Ca rộng rãi, cô nghiêm mặt, nhíu mày một cái.

Cô im lặng một lúc, mở di động định chơi, tiếng chuông vang lên.

Là Cao Gia Viễn.

Trình Ca không có tâm trạng, cúp điện thoại.

Cao Gia Viễn cứ gọi, Trình Ca cứ cúp. Trong xe không có ai nói chuyện, chỉ có tiếng chuông di động của cô lên xuống.

Bành Dã nói: “Dừng xe.”

Thạch Đầu dừng xe.

Bành Dã nói với Trình Ca: “Xuống xe nghe điện thoại.”

Trình Ca đoán, anh cho rằng cô không tiện nhận trong xe. Cô xuống

xe thật, nhận điện thoại đi tới một bên.

“Cao Gia Viễn anh làm trò gì đó?” Giọng cô không kiên nhẫn.

“Hỏi em đó, sao không nhận điện thoại của anh?”

“Không nhận chính là không muốn nói chuyện với anh, ý này không phải rất rõ à?”

Cao Gia Viễn trầm mặc một lúc, nói: “Lời của anh hôm đó dọa em chạy sao?”

“Lời gì thế?”

“Em đừng giả ngu!”

Trình Ca hừ lạnh một tiếng.

“… Trình Ca, em cứ coi như anh chưa nói, chúng ta vẫn như trước đây.”

“Không thể được.”

“Sao không thể?” Cao Gia Viễn khích cô, “Anh không thỏa mãn được em? Biểu hiện trên giường của em hôm đó không phải như vậy!”

Trình Ca nổi khùng: “Cao Gia Viễn, ngay từ đầu chúng ta đã thỏa thuận rồi! Là anh vi phạm quy tắc trò chơi trước, cho nên game over!”

“Thỏa thuận rồi, thỏa thuận quan hệ không thể tiến thêm một bước. Anh chỉ không ngờ em có thể ác với anh như vậy.”

“Nếu không thì sao?” Trình Ca ha ha một tiếng, nói, “Anh thích tôi thì

tôi nên thích lại? Anh tưởng vay tiền sao. Cao Gia Viễn, tôi không nợ anh."

Cao Gia Viễn lại trầm mặc, rất lâu nói: "Không nợ. Hừ, một lời bày tỏ đã khiến em co đầu rụt cổ giống như đà điểu. Coi như anh thấy rõ rồi, em sợ cái gì thì sẽ công kích cái đó." Anh nói, "Trình Ca, em thực sự không có gan."

Trình Ca đứng trong gió, cỏ bên chân đang lay động.

"Cao Gia Viễn, anh biết Phương Nghiên là ai không?"

"Chuyện này có liên quan gì tới cô ấy…" Giọng đầu bên kia cao lên một bậc, "Em thực sự đang ghen hả?"

"Cô ấy là chị tôi."

"…"

"Anh hiểu chưa?"

"…"

**

Trình Ca cảm thấy hơi mệt, xem giờ, một giờ rưỡi trưa. Cô đến đây mới một ngày, lại thấy giống như đã đi một tháng.

Thời gian sao có thể qua chậm như vậy.

Cô quay lại mở cửa xe, ngẩng đầu liền đụng vào đôi mắt đen sâu của Bành Dã. Cô hơi bất ngờ không kịp đề phòng, cô vẫn chưa kịp đổi sang ánh mắt cô lập trước sau như một.

Lần này, ánh mắt anh không dời đi nhanh, dừng lại một hai giây nơi đáy mắt cô.

Bài hát cũ nhẹ nhàng chậm chạp trong xe đột nhiên có tiết tấu thanh thoát:

“Dành tình yêu đặc biệt cho người đặc biệt,

Nỗi cô đơn của em không chạy thoát nổi đôi mắt anh.”

Đúng vậy, nỗi cô đơn của ai có thể chạy thoát nổi đôi mắt ai đây?

**

Bành Dã thu ánh mắt.

Trình Ca ngồi xuống, đóng cửa xe. Cô nghĩ, thì ra là bài hát này, cũ đến rụng răng.

Cô vặn mở chai uống nước, nhìn thấy Ni Mã ngồi dưới đất lại đang nhìn cô.

Cô nhíu mày, nói: “Nhìn gì đó?”

Ni Mã căng thẳng, lời nói thật tuôn hết ra: “Chị, chị trắng thật. Em chưa từng gặp ai trắng như chị, trừ dê nhà em thả.”

Trình Ca: “…”

Hai người đằng trước phì cười lớn.

Trình Ca nói: “Cậu khen tôi hay làm tổn thương tôi đó?”

Ni Mã đỏ mặt: “Đương nhiên là khen.”

“Đừng tưởng tôi không biết dê nhà cậu trông như vậy!” Trình Ca chỉ ngón trỏ ra ngoài cửa sổ, bên ngoài đàn linh dương Tây Tạng đang chạy đuổi theo xe, từng đàn màu vàng đất.

Ni Mã sốt ruột: “Không phải dê này, là dê rừng.”

Bành Dã nhàn nhạt hỏi: “Dê rừng đen?”

Ni Mã sắp điên rồi: “Anh, sao anh lại như vậy! Dê rừng trắng!”

“Cậu thích da trắng sao?” Trình Ca ngửa đầu uống một hớp nước, gợi ý bằng mắt quét qua mặt Bành Dã, nói, “Tôi thích đen một chút, gợi cảm.”

Ni Mã da đen càng muốn độn thổ cho xong, nói: “Đen một chút em cũng thích…”

Mười Sáu quay đầu lại: “Giống như Mạch Đóa?”

Ni Mã thở phì phì nói: “Anh đừng nói chuyện.”

Trình Ca nhướng mày: “Mạch Đóa của quầy bán đồ vặt đó?”

Mắt Ni Mã sáng rực: “Chị biết cô ấy?”

“Sáng nay tôi có chụp ảnh cho cô ấy.”

“Em có thể xem một chút không?”

“Bây giờ không được. Ảnh gốc trong máy ảnh của tôi không cho

người khác xem.”

“Ồ.” Ni Mã ngượng ngùng cười, nhìn ra được vẫn rất vui.

“Nhưng rửa ra rồi có thể cho cậu một tấm.” Trình Ca hỏi, “Vừa rồi trước khi lên xe cậu hỏi tôi, là muốn tôi chụp ảnh cho cô ấy?”

“Đúng vậy,” Mười Sáu nói xen vào, “Nó còn lo lần sau cô không đi qua Khương Đường.”

Ni Mã nói: “Em tưởng chị chỉ tới chụp ảnh cho dê, không ngờ đã chụp cho Mạch Đóa trước rồi.”

Trình Ca nở nụ cười, nói: “Rất trùng hợp.”

Lời còn chưa dứt, Thạch Đầu nói: “Phía trước có xe, hình như chết máy.”

Ngoài mấy trăm mét có một chiếc Jeep đang đậu, một nam một nữ thấy có xe tới, vẫy tay vừa nhảy vừa bật, rất sợ người tới làm như không thấy.

Bóng người kéo gần lại, Trình Ca cười lạnh một tiếng, nói: “Rất trùng hợp.” Hippie và mắt gấu trúc.

Bành Dã thuận miệng hỏi: “Sao vậy?”

Trình Ca nói: “Bình xăng vừa nứt vừa rỗng đó của tôi là do hai người họ làm.”

Bành Dã không cho đánh giá.

Anh nói với Thạch Đầu: “Dừng lại xem thử.”

Trình Ca quay đầu, mắt lạnh nhìn anh: “Anh làm gì đó?”

Bành Dã vẫn là câu nói đó: “Dừng lại xem thử.”

“Tôi đã nói, họ trộm xăng của tôi.”

“Tôi nghe được.”

Trình Ca tức giận đến cười ra một tiếng: “Lấy ơn báo oán, anh là tấm gương đạo đức sao?”

Bành Dã nhìn lại cô một cái, ánh mắt rất lạnh nhạt: “Tôi là chủ xe.”

Anh thậm chí cũng không giảng đạo lý với cô: “Đã lên xe này thì đều phải làm theo ý tôi. Hiểu chưa?”

Trình Ca trầm mặc nhìn anh mấy phút, thực sự không kháng nghị nữa.

**

Xe còn chưa dừng hẳn, hippie và mắt gấu trúc liền nhào tới, chỉ thiếu ôm đùi: “Anh hai ơi, xe bọn em hư rồi, giúp sửa một chút đi.”

Mắt gấu trúc đưa ra một phương án khác: “Thôn phía trước cũng không xa, nếu không thì kéo xe bọn em tới…”

Cô ta nhìn thấy Trình Ca ở hàng sau, sắc mặt thay đổi, trong nhấp nháy liền không đếm xỉa, níu kéo Mười Sáu cạnh cửa sổ xe nhờ giúp đỡ.

Hai người trực tiếp xem Trình Ca như không khí, không hề có vẻ xấu

hổ.

Mười Sáu quay đầu hỏi ý kiến Bành Dã, mắt gấu trúc nhìn ra Bành Dã là thủ lĩnh, đáng thương nói: “Anh trai ơi, anh giúp em một chút đi, lát nữa trời tối có sói tới thì sao?”

Bành Dã xuống xe, Trình Ca nhường đường cho anh, nhàn nhạt nói: “Thì ra là thấy gái trẻ.”

Bành Dã nghe thấy, nhưng anh không hề liếc mắt nhìn cô một cái.

Trình Ca mím môi, hít một hơi gió, dựa vào bên cạnh xe lạnh lùng nhìn.

Mười Sáu và Ni Mã đang sửa xe, hippie và mắt gấu trúc xoay xung quanh, nhiệt tình hòa mình với mọi người.

Trình Ca nhìn một hồi, hai người đó nhiều lần giao ánh mắt với cô, lại cũng chuyển đi giống như người không có chuyện.

“Hey!” Trình Ca kêu một tiếng. Bành Dã liếc mắt nhìn cô, cô không rảnh để ý tới.

“Hai người các cậu.”

Hai người kia nhìn qua, vẻ mặt vô tội: “Hả? Có chuyện gì sao?”

Trình Ca cười một tiếng, nói: “Không có gì.”

Hai người tiếp tục cười nói, Trình Ca thay đổi sắc mặt, đi về phía xe của họ;

Bành Dã phát hiện bất thường.

**

Trình Ca đi tới sau xe, vừa định kéo cửa ra, tay cô bị người khác dùng sức kiềm lại, là Bành Dã.

Giọng anh cực thấp, mang theo cảnh cáo: “Cô làm gì đó?”

“Bây giờ tôi không ở trên xe anh, không đến lượt anh quản.” Trình Ca dùng sức giãy một cái, tay Bành Dã giống như cái kiềm, siết chặt vững vàng.

Cô cúi đầu định cắn, Bành Dã dễ dàng kéo một cái, kéo tay cô ngược ra sau.

Trình Ca giãy mấy cái, nhưng bị anh giữ gắt gao, lập tức càng nóng hơn.

“Còn không buông tay, mẹ kiếp tôi không giỡn với anh!”

Ánh mắt cô hung ác, mặt lạnh như tảng băng.

Gió nổi lên trên cánh đồng, thổi mái tóc cô giương nanh múa vuốt, cô phẫn nộ đến mức mắt đỏ bừng.

Bành Dã nhìn chằm chằm mặt cô một hồi, đột nhiên liền buông cô ra. Anh thấp giọng nói một câu.

Trình Ca dùng sức hất anh ra.

Cô kéo cửa, xách thùng sơn ra, mở nắp, không phải sơn, mùi xăng ập vào mặt.

Mười Sáu thấy cô đi tới đằng trước, định hỏi gì đó, Trình Ca trực tiếp nhảy lên nắp capo;

Rầm! Rầm! Rầm! Cô đạp lên sắt vang rầm rầm, một bước dài nhảy lên mui xe. Hippie và mắt gấu trúc ngẩng đầu, Trình Ca đứng trên mui xe thật cao, cầm trong tay thùng sơn chứa xăng.

Cô nhìn xuống, cười khẩy: “Bố đây không cần, tặng cho bọn bây!”

Hai người cực kì sợ hãi, chạy đã không kịp, chất lỏng óng ánh đổ xuống…

Trình Ca hất tay một cái, ném thùng sơn ra thật xa.

“Mẹ kiếp…”

“Con đ*…”

Hai người ngẩng đầu chửi mắng, lại đột nhiên ngậm miệng, kinh hoàng nhìn Trình Ca chằm chằm;

Cô như cười như không, bật lửa màu đỏ xoay tròn quanh đầu ngón tay cô, rất linh động.

“Đừng mà! Cứu em với! Em sai rồi, cứu em với! Xin lỗi mà, cứu em với!” Hai người khóc lóc, chạy như điên cầu cứu Mười Sáu.

“Tách”, nắp bật lửa mở ra.

“Bảo cô ấy đừng đốt bọn em, đừng đốt bọn em!” Hippie và mắt gấu trúc kêu thảm thiết, nước mắt nước mũi ròng ròng, “Bọn em sai rồi, xin lỗi xin lỗi mà, bọn em sai rồi! Đừng đốt bọn em!”

Thạch Đầu: "…"

"Không sao đâu…" Mười Sáu nhẹ nhàng sờ mũi, nói.

Hai người thấy Thạch Đầu và Mười Sáu không hề khẩn trương, thì ra…

Trình Ca ngồi trên kính chắn gió mui xe, bắt chéo chân, trong miệng ngậm một điếu thuốc.

Trời xanh núi tuyết, cô hơi cúi đầu, ngón tay thon dài chắn gió, đốt điếu thuốc.

Làn khói đen trắng lơ lửng, cô nâng mí mắt, đôi môi đỏ uốn cong: "Đừng sợ, chị châm thuốc thôi."

Xương của hippie và mắt gấu trúc đều mềm nhũn.

Trình Ca cong khóe môi, chậm rãi phả ra một hơi thuốc, liếc mắt nhìn bầu trời, gió nổi lên.

Vừa rồi, sau khi Bành Dã buông cánh tay cô ra, thấp giọng nói câu:

"Đi đi, đừng quá đáng."

Chương 10

Trình Ca đứng dậy, chuẩn bị nhảy xuống xe. Cô nhìn thấy Bành Dã ở bên cạnh, liền vẫy vẫy tay với anh:

"Này, phụ một tay."

Bành Dã liếc cái vẻ ngạo mạn mơ hồ đó của cô, hơi không nói được, nhưng lần này lại không đáp lại cô, anh giơ tay lên;

Trình Ca nắm bàn tay anh, cảm thấy rất lớn rất ấm, lòng bàn tay nở nang lại rắn chắc, giống như trong mộng xuân của cô; kì diệu hơn chính là, lòng bàn tay anh có vết chai rất dày, thô ráp có khuynh hướng cảm xúc, giống như lớp đệm móng chân chó, hoặc bàn chân gấu chắc là thế này.

Vuốt nhẹ trên da, nhất định có xúc cảm tuyệt vời không thể tả.

Cô mượn sức anh vững vàng nhảy xuống.

Bành Dã nhìn cô: "Cần phải như vậy mới hết giận?"

"Cần phải như vậy." Trình Ca hừ một tiếng, "Ai tát tôi một cái, tôi phải tát lại một trăm. Không ném tàn thuốc lung tung chính là lấy ơn báo oán của tôi."

Cô quơ quơ điếu thuốc trong tay, miệng đang cười, ánh mắt lại lãnh đạm.

Bành Dã nhớ tới đêm đó ở phòng cô, lúc cô nhìn anh chầm chầm nói

có người sờ ngực cô, chính là ánh mắt này. Vắng lặng, bình tĩnh, nhìn như có thể đơn giản cho qua, thực ra là quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Hippie và mắt gấu trúc đã sớm tránh xa ngàn dặm, lấy khăn lau xăng trên người, quần áo từ trong ra ngoài cũng phải thay. Lúc hai người đến xe lục hành lý và quần áo, cũng không dám có tiếp xúc ánh mắt ngay mặt với Trình Ca, sợ không nhịn được dùng mắt khoét cô, mà trong nháy mắt cô ném một cái đầu lọc tới.

Cái tư thế ánh mắt lúc đứng trên mui xe đổ xăng của cô gái này, chính là một đứa mẹ kiếp bệnh tâm thần!

**

Trình Ca đi cách xa một khoảng, ngồi trên bãi cỏ khô hóng gió.

Chỉ chốc lát, sau lưng truyền đến tiếng bước chân, bàn tay cầm thuốc của cô thoáng dừng lại, dựng thẳng tai nghe, tiếng bước chân này là…

Cô nhướng mày quay đầu lại, là Ni Mã.

Cậu ngượng ngùng gãi đầu, cười hì hì.

Trình Ca hỏi: “Cậu muốn nói chuyện phiếm?”

“Chị.” Ni Mã ngồi xếp bằng xuống chỗ cách cô hai, ba mét, “Ban nãy hai người kia nói sau này hận chết người Thượng Hải.”

Trình Ca không hiểu ra sao: “Tại sao?”

“Họ nói chị là người Thượng Hải.”

Trình Ca: “Tôi lừa họ chơi thôi.”

Ni Mã: “…”

“Chị, chị là người ở đâu thế?”

Trình Ca trầm mặc một hồi, cô không biết cô nên tính là người ở đâu. Thảo nào cô phiêu bạc khắp nơi, không chỗ an cư.

Cuối cùng, cô nói: “Tề Tề Cáp Nhĩ.”

Ni Mã “ồ” một tiếng, cách một lúc lâu, nói nhỏ: “Chị, chị đừng giận.”

“Giận?”

“Thực ra… Đây là nguyên tắc, ở khu không người, xe người khác hư, chị phải dừng lại, bởi vì không biết chiếc xe tiếp theo chạy qua là một ngày sau hay một tháng sau.”

Trình Ca hiểu được, cười nhạt một tiếng: “Đã trút giận rồi.” Suy nghĩ một chút, cách nửa giây lại hỏi, “Ai kêu cậu tới giải thích?”

“Hả?… Em thấy một mình chị chạy tới đây ngồi, tưởng chị đang giận, sợ chị nói bọn em không đứng về phía chị, cho nên tới…”

Trình Ca “ồ” một tiếng, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ nói: “Đứa trẻ thuần lương.”

Cô nhớ tới cậu tên Ni Mã, cảm thấy buồn cười, hỏi: “Lần trước, hình như người kia gọi cậu bằng một cái tên khác.”

“Người nào?”

Trình Ca quay đầu nhìn về hướng Bành Dã, chỉ chỉ.

“Chị nói anh Bảy kêu em hả… Tang Ương… Tên đầy đủ của em là Tang Ương Ni Mã.”

“Ni Mã có ý nghĩa gì không?”

“Trong tiếng Tây Tạng nghĩa là mặt trời.”

“Ồ? Ni Mã là mặt trời.” Trình Ca rẩy tàn thuốc.

Cô quay đầu, chỉ: “Người đó tên gì?”

“Ai cơ?”

Bành Dã và Mười Sáu đứng gần. Trình Ca nói: “Cái người sờ tôi.”

Ni Mã đỏ mặt, nói: “Bành Dã.”

“Bành… Dã…” Trình Ca đọc lớn, nói, “Tên không tệ.”

Cách một lúc, cô hỏi: “Anh ta bao nhiêu tuổi?”

“Hơn ba mươi, không biết số chính xác.”

“Kết hôn chưa?”

Ni Mã lắc đầu, hơi cảnh giác nhìn cô: “Tại sao chị hỏi cái này?”

“Cậu chỉ cần trả lời.” Trình Ca thoáng nhíu mày, nói: “Bên cạnh anh ta có phụ nữ không?”

“Không biết.” Ni Mã cúi đầu.

“Bạn thân?”

Ni Mã mím chặt môi.

“Người trong đội các cậu có thể ra ngoài tìm phụ nữ không?”

Môi Ni Mã mím thành một đường.

Trình Ca hút một hơi thuốc, hỏi: “Anh ta tới đây làm lúc nào?”

“Rất nhiều năm rồi, cụ thể em cũng không rõ lắm.” Ni Mã lặng lẽ nắm chặt cỏ khô.

Đứa nhỏ này miệng chặt thật mà.

Trình Ca mất hứng, không muốn nói chuyện, nhàn nhạt nói: “Tôi chụp ảnh cho cậu nhé.”

“Không cần đâu!” Ni Mã xua tay lia lịa, vô cùng xấu hổ, lập tức nhảy lên chạy đi.

Trình Ca hút xong một điếu thuốc, đứng dậy.

Đột nhiên, có gió thổi tới, mang theo lực độ và hơi lạnh không giống bình thường.

Trình Ca trùm kín áo khoác ngẩng đầu nhìn, màu xanh của bầu trời đã đổi sang thẫm. Đồng cỏ khô nổi sóng, từ xa đến gần, giống như đàn bò sát lao nhanh tới từ nơi xa.

Cơn giông trước lúc mưa, khí thế chèn ép.

Ngoài mười mấy mét, Bành Dã thẳng lưng, anh ngửa đầu, nhìn hướng gió tới, ấn đường nhíu chặt.

Trình Ca bước nhanh tới, xe của hippie và mắt gấu trúc tạm sửa xong.

Thạch Đầu nói: “Hai người nhanh xuất phát đi về phía trước một chút đi, bão tuyết sắp tới rồi.”

Bành Dã nhíu mày, nói: “Không kịp rồi, đi vòng lại thôn ban nãy đi ngang qua. Mười Sáu!”

Mười Sáu “ừ” một tiếng, lập tức thu dọn dụng cụ chuẩn bị lên xe.

Mắt gấu trúc kinh ngạc: “Hả? Đó là thôn sao? Chỉ có ba, bốn nhà mà, cái này sao có thể tính là thôn chứ.”

Hippie thì không tin: “Chỉ một tiếng là có thể đến thị trấn kế tiếp, trời này nhìn rất quang đãng, trên cao nguyên gió vốn lớn, một lát sao có thể có bão…”

“Vậy hai người đi tiếp về phía trước.” Bành Dã đóng cửa xe, “Tạm biệt.”

Hippie: “…”

**

Lái xe chưa được năm trăm mét, bầu trời nổ sấm liên tục, muốn đánh vỡ màng nhĩ.

Nhưng bầu trời vẫn xanh, chỉ là gió đột nhiên dừng lại, cỏ khô cũng

bất động.

Linh dương Tây Tạng và các loài động vật khác trên cánh đồng đều không thấy bóng dáng, một sự tĩnh lặng kì dị bao phủ cánh đồng hoang. Dần dần, lòng bàn chân Trình Ca truyền tới hơi lạnh âm trầm, nhiệt độ đang lặng lẽ giảm xuống.

Mười Sáu ngồi ghế lái, lái xe giống như máy bay.

Đột nhiên, trời tối.

Mây đen tràn ra từ trong núi nơi xa, đất trời biến sắc, bầu trời xanh đồng cỏ vàng núi tuyết trắng đều không thấy, chỉ còn lại đường viền tối đen kì dị.

Mây đen cuồn cuộn, gió lớn thổi loạn.

Trong phút chốc liền đổ tuyết, liên tục không ngừng, tuyết quá dày, đèn xe cũng không xuyên qua được, kèm theo mưa đá lớn nhỏ như đồng tiền xu, giống như viên đạn đập vào thân xe vang đôm đốp.

Đời này Trình Ca chưa từng thấy qua tuyết hung tàn như vậy.

Gió tuyết càng ngày càng nghiêm trọng, nhiệt độ liên tục giảm xuống, đường bắt đầu đóng băng. Mười Sáu bắt buộc phải chậm tốc độ xe lại. Người trên xe giống như ngồi trong chiếc thuyền nhỏ tròng trành trên biển trong đêm tối mưa rào gió lớn.

Thôn chỉ mất mười phút đường xe, đi nửa tiếng mới tới.

Đoạn đường này đi quá vất vả, tất cả mọi người lúc xuống xe đều mệt không chịu nổi, sắc mặt rất kém.

**

Thôn nằm trong lùm cây thấp trong thung lũng nhỏ, trừ hai, ba gia đình rải rác khắp nơi, còn có một dịch trạm cũ nát.

Trình Ca không biết là quá lạnh hay dọc đường xóc nảy, hơi tức ngực. Sau khi cô lấy được chìa khóa, đi vào phòng.

Trong phòng không có giường, là khang đầu (*).

(*) Khang đầu: giường lò, có đầu giường đặt gần lò sưởi.

Trình Ca duỗi tay sờ một cái, rất ấm áp. Cô soi gương dặm lại lớp trang điểm, phát hiện sắc mặt mình trắng bệch, môi tím tái, đoán chừng là đóng băng; nhưng trong phòng lại rất nóng, cô cởi áo khoác, vẫn có cảm giác nóng đến choáng váng.

Mưa đá đập vào cạnh cửa sổ kêu cộp cộp, dịch trạm là kết cấu gỗ toàn bộ, nhìn qua tuổi không nhỏ.

Trình Ca đẩy cửa sổ gỗ ra, vừa mở hé, tảng bông tuyết lớn liền tràn vào theo gió, một hạt mưa đá nện vào trán cô kêu cái cốp.

Chưa tới bốn giờ chiều, bên ngoài tối đen như mực. Cô nghe phòng bên cạnh truyền tới tiếng đàn ông cười đùa.

Có mặt cô, không có mặt cô, dường như họ là hai loại trạng thái.

Gió đẩy cửa sổ lên.

Trình Ca ra khỏi phòng. Dịch trạm này tuy cũ nát, nhưng lại có di sản cổ xưa, trên xà ngang phác họa tượng Phật Tường Vân và vũ cơ (*), nhìn giống như có rất nhiều năm lịch sử.

(*) Vũ cơ: nữ nghệ sĩ múa thời xưa.

Trình Ca muốn xuống lầu xem thử, đi tới khúc quanh, phát hiện nhầm hướng.

Đúng lúc này, cô nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Khúc quanh là chỗ tắm rửa…

Trình Ca vừa nghe được tiếng cười đùa ở phòng bên cạnh, biết có một người không ở trong phòng.

**

Bên ngoài gió tuyết rền vang, bên tai Trình Ca lại im ắng, chỉ có tiếng nước chảy tí tách và nhịp tim cô.

Bịch, bịch, bịch.

Dịch trạm cổ xưa, căn phòng thô sơ, cánh cửa gỗ nứt, ánh đèn mờ lọt ra ngoài từ khe hở, giống như lồng đèn giấy trải qua gió thổi.

Trình Ca lặng lẽ đi tới cạnh cửa, ánh sáng tràn ra khe nứt ở cửa, chiếu vào mặt cô, cô thấy rõ ánh nến trong lồng đèn ——

Bành Dã đang tắm, không mặc gì cả.

Nước dội xuống từ đỉnh đầu anh, mái tóc đen ẩm ướt nhỏ giọt, thân thể màu đồng cao gầy rất rắn chắc, cơ bắp hình giọt nước giống như tượng thạch cao.

Anh đang xối nước lạnh, không có hơi nước, nước chảy rõ rệt trên

da anh.

Dường như Trình Ca có thể ngửi được mùi của nước, còn có mùi hormone, tràn ra từ khe hở hẹp ập vào mặt cô.

Ánh mắt cô thẳng tắp, nhìn thân thể anh chằm chằm, từng tấc một, trượt từ trên xuống: Vai rộng thắt lưng hẹp hình tam giác ngược, cơ lưng hình giọt nước, khe lưng lõm hấp dẫn, cái mông căng và vểnh, đôi chân thẳng…

Đặc biệt là vài vết sẹo do dao dài và đạn để lại trên lưng anh, vết sẹo đàn ông.

Anh còn hấp dẫn hơn cô tưởng tượng, nếu như ở trong cộng đồng động vật hoang dã, anh nhất định là thủ lĩnh trong động vật giống đực.

Trình Ca lơ đãng nhẹ nhàng hít một hơi, nếu bây giờ trong tay có điếu thuốc thì tốt quá. Cô lại chậm rãi hít thở, nhưng đột nhiên phát hiện mình khó thở, nhịp tim tăng nhanh.

Bên kia, anh xoa tóc, nước văng khắp nơi. Anh hơi nghiêng người sang, Trình Ca mím chặt môi, nhìn chằm chằm thắt lưng rất hẹp của anh.

Đột nhiên,

Tim cô đập nhanh hơn, thậm chí đầu choáng váng, thân thể cô không tự chủ được lắc một cái, có chất lỏng sền sệt ấm áp gì đó rơi xuống tay cô.

Cô cúi đầu nhìn, lại là máu mũi.

Fuck!

Máu trào ra càng nhiều hơn, không thể khống chế, nhanh chóng rơi xuống sàn nhà.

Trình Ca thở càng khó khăn, cô đột nhiên lắc một cái, sàn nhà kêu cái két.

Cô ngẩng phắt đầu lên, bên kia khe hở, thân thể Bành Dã cứng trong nháy mắt. Trong chốc lát, anh quay đầu nhìn sang, con ngươi ẩm ướt và tối đen đụng thẳng vào mắt cô.

Nếu là bình thường, nhìn thì nhìn, Trình Ca sẽ không trốn; thậm chí cô sẽ công khai…

Nhưng bây giờ, cô đang chảy máu mũi.

**

Trình Ca chạy ào vào phòng, nhanh chóng khóa cửa phòng lại. Cô dựa tường, ngửa đầu bịt cái mũi đang chảy máu, hoàn toàn bị chấn động.

Lúc Bành Dã xoay người, cô thấy được, chỉ nhìn lướt qua, nhưng cái gì cũng thấy… Cơ bụng, đường cá ngừ, còn có một nắm lắc lư mang theo lúc xoay người…

Giống như vụ nổ lớn, tất cả đều mất khống chế trong nháy mắt, tim cô đập điên rồi, máu mũi cũng chảy điên rồi.

Tiếng bước chân Bành Dã đuổi theo tới, dừng lại bên ngoài phòng cô.

“Mở cửa.” Cách một cánh cửa, giọng anh cực thấp, giọng không hề tốt.

Một giây, hai giây, người bên trong không đáp lại, người bên ngoài đã nhẫn nại đủ, đột nhiên đập cửa: “Mở cửa!”

Khí thế đó khiến tiếng cười đùa ở phòng bên cạnh đều yên lặng.

Rất nhanh, đám Mười Sáu ở phòng bên cạnh mở cửa đi ra, liền thấy Bành Dã sầm mặt đập cửa phòng Trình Ca.

“Chuyện gì thế…” Mười Sáu cúi đầu nhìn thấy một chuỗi vết máu nhỏ giọt dài trên sàn nhà, kinh ngạc đến ngây người, “Mẹ kiếp, tình huống gì vậy?”

Bành Dã trầm mặc một giây, cũng không cần lùi ra sau lấy thế, đột nhiên ra sức, một đạp đá văng cửa phòng Trình Ca.

**

Trình Ca ngã dưới đất, mất hết ý thức, trên mặt đầy máu.

Bành Dã sải bước đi vào, ôm cô lên, tốc độ nói cực nhanh: “Phản ứng cao nguyên, rất nghiêm trọng.”

Mười Sáu hiểu ngay lập tức: “Em đi lấy thuốc.”

Ni Mã vừa lo lắng vừa không hiểu: “Chị ấy trốn trong phòng chết không chịu ra làm gì?”

“…” Bành Dã liếm răng cửa, lạnh lùng nhìn người phụ nữ hôn mê một cái,

Cách nửa giây, nói: “Cô ta thần kinh!”

Chương 11

Trên bếp lò kiểu cũ, hơi nước bốc lên hầm hập.

Thạch Đầu ngồi trên bệ gỗ thêm củi vào lò, Mười Sáu bỏ cảnh thiên đỏ vào cháo.

Thạch Đầu nhìn đến mức ấn đường run không ngừng: "Không phải cô ấy đã khá hơn rồi sao? Cậu bỏ ít thôi!"

Mười Sáu: "Anh Bảy bảo em bỏ."

Thạch Đầu ném một cành cây vào lò, củi cháy kêu tí tách; anh ta bật đứng dậy đi tới bên cạnh Mười Sáu, mở bọc giấy ra: "Thằng nhãi Ni Mã lại lấy tặng Mạch Đóa."

"Em đã xem chỗ nó cho Mạch Đóa rồi, không bao nhiêu cả." Mười Sáu nói, lại bỏ vào nồi.

Thạch Đầu giậm chân giống như bị cắt thịt: "Đủ rồi đủ rồi, chỗ còn lại cũng không đủ bán lấy tiền."

Kinh phí trong đội eo hẹp, phải thường xuyên bán dược liệu bù vào. Thạch Đầu quản lý sổ sách, thứ ném vào nồi đều là tiền, đương nhiên anh ta đau lòng.

Mười Sáu dừng động tác trong tay, nói: "Thạch Đầu, thân thể cô ấy khỏe mới có thể chụp ra được ảnh đẹp."

Thạch Đầu không có hứng nghe, giành bọc giấy lại gói kĩ.

Mười Sáu: “Ảnh cô ấy chụp có thể làm tuyên truyền, mở triển lãm ở thành phố lớn, tiền kiếm được đều đưa cho khu bảo tồn. Đến lúc đó, cấp trên sẽ cho đội thêm kinh phí.”

Mắt Thạch Đầu sáng lên: “Mẹ nó cậu không nói sớm?” Anh ta mở bọc giấy ra, lại lấy một chút bỏ vào nồi.

Sau này phải xem Trình Ca như cừu mà nuôi, cô ấy lớn khỏe là có thể lấy lông cừu rồi.

**

Có người đẩy cửa gỗ ra, két một tiếng.

Trình Ca đã tỉnh, mở mắt, trong phòng đèn sáng, trắng mịt mờ.

Bành Dã vào phòng, trong tay cầm chén cháo.

“Tỉnh rồi?” Anh nhìn cô một cái, để chén trên tủ đầu giường, nói, “Lát nữa ăn.”

Anh để chén xuống, xoay người đi ngay;

Trình Ca mở miệng: “Tôi không ngồi dậy nổi.”

Bước chân Bành Dã dừng một chút, anh quay lại bên giường, đưa tay vào chăn cô, đỡ lưng cô nâng cô dậy.

Cô có vẻ nhẹ hơn rất nhiều so với bề ngoài, sắc mặt tái nhợt, môi khô, cụp mắt, không sắc bén như bình thường.

Tay anh rất vững, nhưng hơi lạnh, Trình Ca thoáng nhíu mày.

Bành Dã hỏi: “Thân thể không thoải mái?”

Trình Ca nói: “Tay anh lạnh quá.”

Bành Dã trả lời: “Trách tôi không ủ ấm tay trước.”

“…” Trình Ca cười nhạt ra một tiếng.

Bành Dã không đáp lại nữa, không nói lời nào nhét gối lót sau lưng cô, ngực và cánh tay anh che Trình Ca, có mùi xà phòng đơn giản.

Trình Ca chống mình ngồi dậy, dựa vào đầu giường, gò má “không cẩn thận” cọ vào cằm Bành Dã, hơi cứng, ấm áp, không giống bàn tay anh.

Mặt Bành Dã cứng một chút.

Anh khom người, nghiêng đầu nhìn cô. Khoảng cách hai người rất gần, ánh mắt anh im ắng, Trình Ca cũng yên lặng nhìn anh. Trong mắt cô có sự phấn khích đặc biệt, giống như chưa bao biết xấu hổ ngượng ngùng.

Anh kéo gối xong, buông cô ra, bưng chén cháo lên: “Ăn cái này đi.”

Trình Ca nhận lấy, công khai sờ tay Bành Dã một cái, da thô cứng, khớp xương rõ ràng.

Bành Dã nhìn cô chằm chằm, mũi chậm rãi thở ra một hơi, như có như không cắn răng.

Trình Ca vẻ mặt thản nhiên, múc một muỗng cháo ăn, ấm áp, dạ dày dễ chịu trong nháy mắt: “Cháo ai nấu thế?”

Bành Dã nhìn cô ăn, nói: “Thạch Đầu.”

“Anh ta dùng nồi gì? Nấu ngon như vậy.” Cháo, nước cháo hòa vào nhau, Trình Ca nói, “Sau này tôi cũng mua một cái.”

“Nồi sắt.” Bành Dã đáp.

“…” Trình Ca tưởng là nồi cơm điện nhãn hiệu nào đó, cô ngẩng đầu nhìn anh, “Nồi sắt?”

Bành Dã giang hai tay, giống như một cái ôm, ra dấu một chút: “Nồi sắt và bếp lò nguyên thủy nhất.”

Trình Ca gật gật đầu, nói: “Cái này siêu thị không có bán.”

Bành Dã không lên tiếng.

Trình Ca hỏi: “Tôi bị phản ứng cao nguyên?”

“Còn có chút phù phổi.”

Trình Ca nói bằng giọng rất nghiêm túc: “À, thảo nào lại chảy máu mũi.”

“…” Trong một lúc Bành Dã lại không nói, cô thật có mặt mũi nhắc tới chuyện chảy máu mũi.

Nếu không phải anh nhìn ra cô có phản ứng cao nguyên đá văng cửa phòng cô, không chừng bây giờ cô đã đi đâu đó trong cõi thần tiên rồi.

Anh có vẻ không có ý muốn ở lại, định rời khỏi, trước khi đi dặn dò

vài câu một cách máy móc: “Chú ý nghỉ ngơi, bình dưỡng khí ở đây.”

Trình Ca nuốt một muỗng cháo, nói: “Tang Ương Ni Mã nói, anh biết nghe tiếng gió, sao làm được vậy?”

“Cảm giác.” Câu trả lời của anh khó nói là không phải lấy lệ.

“Để lừa con nít thì thôi đi.” Trình Ca nói, “Anh biết khí tượng. Học ở đâu, tôi hỏi là trường đại học nào?”

Bành Dã nhìn cô một giây, cười không mang ý cười: “Đại học?”

Trình Ca nói: “Ừ, cảm giác.”

“Cảm giác?”

“Đúng, cảm giác.”

Bành Dã hừ cười một tiếng, kéo ghế đến trước mặt cô ngồi xuống, chống khuỷu tay lên đùi, cúi thân trên sáp lại gần cô, nụ cười của anh nhạt lại, nói: “Cô mưu đồ cái gì?”

Đầu anh cao, ban ngày cách xa không cảm thấy được. Bây giờ ngồi khoảng cách gần, cúi người, lập tức chặn ánh sáng trên đỉnh đầu Trình Ca.

Trình Ca ngẩng đầu nhìn anh, trong một lúc không trả lời.

Đôi mắt anh đen kịt, rất bình tĩnh: “Cô muốn lấy được gì từ đây?”

Trình Ca trả lời: “Tôi là nhiếp ảnh gia.”

Bành Dã nhếch một bên môi, nói: “Tôi hỏi cô muốn lấy được gì ở chỗ

tôi?”

Trình Ca hít chặt gò má, con ngươi cô màu rất nhạt, lông mi run rẩy, lại yên lặng, nói: “Thân thể.”

Lần này đến lượt Bành Dã không nói nên lời trong chốc lát.

Anh chắc chắn Trình Ca chỉ động kinh. Trực tiếp mở ra loại chuyện như vậy, đừng nói phụ nữ, trên mặt đàn ông cũng xấu hổ không giữ bình tĩnh nổi, sẽ bị dọa lui. Nhưng sự bày tỏ của cô vô cùng thẳng thắn đơn giản.

“Tôi muốn một chùm ảnh. Thân thể anh.”

Lúc này, cô nhìn anh, ánh mắt đặc biệt trong veo, bình thản, không mang theo dục vọng; tựa như anh mới là người mang sự bất chính trong lòng. Thậm chí ánh mắt cô có chút thành kính, giống như người yêu thích nghệ thuật đi trên hành lang Viện bảo tàng Louvre chiêm ngưỡng Mona Lisa.

Bên ngoài dịch trạm gió tuyết dường như lớn hơn, mưa đá đập kêu đôm đốp.

Bành Dã im lặng nhìn cô mấy phút, cuối cùng nói: “Ăn cháo xong nghỉ ngơi sớm một chút.” Anh đứng lên, nhìn cô từ trên cao, nói: “Sau này bớt làm chuyện không thích hợp.”

Giọng Trình Ca lạnh nửa phần: “Lời này trả y nguyên lại cho anh.”

Bành Dã hơi nheo mắt, ngược sáng, sắc mặt anh rất tối: “Cô còn thực sự có thể níu chặt không buông. Nhất định phải để tôi nhắc tới chuyện cô làm vừa rồi lúc chảy máu mũi?”

Trình Ca nói: “Tôi không phải người phụ nữ nhìn rồi không chịu trách nhiệm.”

Bành Dã: “…”

Trình Ca lại nhàn nhạt nói: “Hơn nữa, không phải tôi nói chuyện đó. Sau khi tôi vắng mặt, các anh lại vào phòng tôi lục đồ.”

Bành Dã suy nghĩ một chút, nhíu mày: “Lúc nào?”

“Buổi sáng sau khi tôi rời khỏi phòng, trước khi trả phòng.”

Bành Dã nói: “Không có.”

“Anh không vì hỏi không được manh mối ở chỗ tôi mà lén vào phòng tôi lục đồ?”

“Không có.”

“Vậy thì là người dưới quyền anh.”

“Sẽ không.” Bành Dã nói.

Mười Sáu gọi điện thoại cho anh nói có cần giao Trình Ca cho cảnh sát thẩm vấn không, câu trả lời của Bành Dã là “Bỏ đi.”

Nếu Trình Ca bị đưa vào đồn cảnh sát, cô nhất định sẽ trở thành mục tiêu của đám người “Cáo Đen”. Như cô từng nói, đi ra ngoài, bảo vệ mình là quan trọng nhất.

Lúc đó Bành Dã nghĩ, không thể bảo vệ người qua đường này thì không nên kéo cô vào.

“Họ đều sẽ không.”

Trình Ca khẽ cười một tiếng như chế giễu.

Bành Dã hỏi: “Có người lục phòng cô?”

“Đồ trông giống như lúc đầu, nhưng chắc chắn từng bị đụng vào.”

“Lát nữa tôi đi hỏi đám Mười Sáu.”

Trình Ca “ừ” một tiếng, khuấy cháo trong chén, chậm rãi hỏi: “Trong lòng anh cho rằng họ không xông vào phòng tôi trong tình huống anh không biết?”

“Phải.”

Trình Ca nhướng mày: “Anh còn rất tin họ.”

“Vào sinh ra tử, đương nhiên.”

Trình Ca húp một hớp cháo, nói: “Tôi thấy thứ buộc sau xe việt dã của các anh đều là da thú?”

“Ừ.” Nhắc tới cái này, sắc mặt Bành Dã thay đổi, có vẻ không giống như bài xích đối thoại trước đó, tạm thời không có ý muốn đi ngay, “Ngoài ý muốn thu được.” Anh nói.

Trình Ca: “Làm nghề này rất cực khổ.”

Bành Dã: “Cũng tạm.”

Trình Ca: “Quanh năm đều canh giữ ở khu không người?”

Bành Dã: “Gần như vậy.”

Trình Ca im lặng, khuấy cháo trong chén, nói bằng một giọng rất từ tốn: “Không cô đơn sao?”

“…”

Bành Dã mím môi, liếc nhìn cô. Trình Ca dựa vào đầu giường, vẫn là dáng vẻ không lạnh không nóng đó, thậm chí hơi hờ hững.

Nhưng anh biết rõ trong lời cô có ám chỉ nào đó.

Cô không hề quan tâm tới da thú và Khương Đường, tối nay, cô chỉ quan tâm câu trả lời của anh.

**

Gió ngoài cửa sổ thổi mạnh từng cơn, đèn đang lắc lư.

Bành Dã nhìn thấy bóng mình lắc tới lắc lui trên mặt cô. Gương mặt cô, lúc sáng ngời, lúc tối tăm.

Anh nhìn cô một lúc, nói lần nữa: “Ăn xong để chén trên tủ là được.”

Lần này anh không hề quay đầu lại đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Anh đứng ngoài cửa một lúc, móc điếu thuốc nhét vào miệng, cũng không biết sao ra khỏi cửa khó khăn như vậy.

**

Bành Dã xuống lầu đi tới bếp, đám Mười Sáu đang nấu cơm, mùi gạo bốn phía.

"Chị ấy tỉnh rồi sao?" Ni Mã hỏi.

"Tỉnh rồi." Bành Dã nói.

Mười Sáu thấy sắc mặt anh khác thường, hỏi: "Sao vậy?"

Bành Dã nói: "Sau khi chúng ta đi, có người đã lục phòng của cô ấy ở nhà nghỉ."

"202?"

"Ừ."

Mười Sáu: "Anh, anh nghi ngờ cái gì?"

Bành Dã: "Đồ của cô ấy được người khác xếp gọn lại sau khi bị lục, đây không phải là vào phòng trộm. Đối phương khá cẩn thận."

Thạch Đầu lập tức ngẩng đầu lên từ miệng lò: "Cậu cảm thấy có liên quan tới bọn Cáo Đen?"

Bành Dã nhíu mày: "Nhưng Cáo Đen đã giết Kế Vân vào đêm trước, hắn biết rõ Kế Vân không ở 202, ở 203. Ở 202 là khách khác."

"Là đạo lý này."

Bành Dã nói: "Các cậu nói thử, tại sao hôm sau hắn quay lại phòng bên cạnh lục đồ của Trình Ca."

Mọi người suy tư rất lâu, Mười Sáu đột nhiên vỗ đầu một cái: "Chỗ Trình Ca có đồ hắn muốn!"

“Chỉ có cách giải thích này.” Bành Dã nói.

Ni Mã không hiểu: “Nhưng sao chỗ chị Trình Ca có thể có đồ Cáo Đen muốn? Hai người họ sao có thể dính líu quan hệ?”

Bành Dã suy nghĩ mấy phút, nói: “Trước mắt chỉ có thể xác định, cô ấy và Cáo Đen từng đối mặt.”

Thạch Đầu nói: “Cáo Đen thận trọng như vậy, cô ấy hẳn không thấy được mặt đối phương.”

Bành Dã cười nhạt một tiếng: “Nếu thấy được, bây giờ chắc cô ấy chết rồi.”

Mười Sáu nói: “Bây giờ cô ấy và chúng ta coi như là bạn rồi. Lần trước cô ấy không nói, không chừng lần này sẽ nói cho chúng ta. Có lẽ có thể cho ra manh mối khác cũng không chừng. Anh, anh đi hỏi lại cô ấy thử xem.”

Trong chốc lát Bành Dã không trả lời.

Anh vẫn thực sự không muốn đi hỏi cô.

Nói chuyện với người phụ nữ đó thật đau não.

**

Bành Dã đi tới cạnh cửa nhà bếp, bật di động ra xem, lưu số di động của Trình Ca vào.

Mười Sáu đi tới khoác vai anh.

Bành Dã hỏi: “Có chuyện à?”

Mười Sáu thấp giọng: "Anh, anh cảm thấy cô ấy thế nào?"

"…" Bành Dã hỏi, "Ai?"

"Nhiếp ảnh gia."

"…"

Thực ra Mười Sáu muốn hỏi có phải họ có chút bất hòa không. Anh ta với Bành Dã là anh em nhiều năm, khứu giác như sói, không nói tới chuỗi vết máu kì lạ từ nhà tắm đến cửa phòng Trình Ca kia, rõ ràng hơn là anh ta phát hiện Bành Dã rất lạnh lùng với Trình Ca, đoán chừng là không ưa người phụ nữ này.

Nhưng anh ta cũng không tiện hỏi trực tiếp có phải anh có thành kiến với Trình Ca không. Mười Sáu nghĩ, có lẽ chuyện sờ ngực hôm đó Trình Ca cư xử quá hùng hổ.

"Anh."

"Sao?"

"Anh cảm thấy người phụ nữ Trình Ca này thế nào?"

Bành Dã xoay con ngươi nhìn anh ta: "Cái gì thế nào?"

"Thạch Đầu cảm thấy cô ấy tính tình quái đản, ngược lại em thấy cô ấy rất thú vị."

Bành Dã cúi đầu lưu số, thoáng nhíu mày, chữ "Ca" trong Trình Ca quá khó tìm.

Mười Sáu khoác vai anh xem anh tìm chữ, thuận miệng hỏi: “Anh, anh có thể thích kiểu phụ nữ này không?”

Bành Dã nói: “Anh tìm chuyện sao?”

**

Lời vừa mới dứt, sau lưng vang lên tiếng bước chân không nặng không nhẹ.

Bành Dã nghe ra được, không ngẩng đầu.

Mười Sáu sợ đến vội vàng cười nhìn sang.

Trình Ca chỉ mặc một chiếc áo sơ mi dài, cầm chén cơm và máy ảnh, mắt nhìn thẳng đi qua họ, đi vào bếp.

Bành Dã cúi đầu nhìn di động, trong tầm mắt, vạt áo sơ mi của Trình Ca lướt qua bên cạnh anh, hoa văn nhỏ trắng xanh, phía dưới một đôi chân dài trắng ngần, cô chân trần mang giày cao gót.

Bành Dã tìm được chữ “Ca”, lưu số điện thoại xong.

Đúng lúc này, rầm, rầm, rầm, có người đập cửa dịch trạm kêu rầm rầm.

Chín giờ tối.

Mấy người trao đổi ánh mắt, không nói lời nào. Xung quanh yên tĩnh, chỉ có cơm đang nổi bong bóng trong nồi, ngoài phòng tiếng gió vi vu.

Đêm bão tuyết, ai sẽ chạy tới cái thôn nhỏ không thể đánh dấu trên

bản đồ trong khu không người.

Chương 12

Nhà bếp cách gian nhà chính rất gần, liếc mắt là có thể nhìn thấy cửa chính.

Trình Ca ôm máy ảnh, bản năng sải bước đi về phía cửa bếp, đột nhiên sau cổ có một sức mạnh đột ngột. Bành Dã tóm cổ áo sau của cô kéo cô ra sau kề sát vào tường, ánh mắt ra hiệu cô im lặng và đừng lộn xộn.

Trình Ca nhìn anh một cái, thực sự không nhúc nhích.

Cô bị lồng trong bóng lưng cao lớn của anh, giương mắt nhìn chằm chằm gáy anh. Tóc anh không tính là ngắn, chắc có một khoảng thời gian không cắt, sờ lên có lẽ sẽ không đâm tay.

Cô nhìn thấy anh vô thức ghì bên hông trái, chỗ đó thấp thoáng có vật lồi lên, Trình Ca biết là súng.

Trình Ca giơ máy ảnh lên chụp bóng lưng anh, trong góc màn hình có Ni Mã và Thạch Đầu vẻ mặt nghiêm túc chờ cơ hội di chuyển, còn có bếp lò tỏa khói.

Trong bếp đầy mùi gạo, bầu không khí lại vô cùng khẩn trương. Tiếng gió bên ngoài dịch trạm lớn hơn, mưa đá đập vào căn nhà gỗ kêu đôm đốp.

"Rầm rầm rầm! Rầm rầm rầm!" Người bên ngoài rất nóng nảy, gõ cửa biến thành đạp cửa.

Bà cụ ở dịch trạm từ trên lầu tập tễnh đi tới: “Tới đây… Tới đây…”

Mười Sáu trốn dựa vào bên kia khung cửa, trao đổi ánh mắt với Bành Dã.

Bành Dã kề nghiêng vào tường, nhìn chằm chằm cửa chính; đồng thời, tay trái mò ra phía sau, đang lần mò không khí.

Trình Ca cúi đầu, nhìn chằm chằm bàn tay rộng lớn của anh. Cô cẩn thận đưa tay tới, thế là, đầu ngón tay Bành Dã chạm vào đầu ngón tay cô.

Có trong nháy mắt như thế, là dừng lại một chút.

Tay anh duỗi tới xa hơn một chút, cố gắng nắm lấy cổ tay cô. Nhưng Trình Ca nhanh nhẹn lại khéo léo rút về, kết quả anh bắt được tay cô, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay cô.

Trái tim cô run lên một cái, trong nháy mắt bị anh dùng lực “dẫn”, “kéo”, thuận thế kề sát vào lưng anh.

Cô cảm thấy thân thể anh cứng trong phút chốc.

Mặt cô kề bên cổ sau của anh, chậm rãi thở ra một hơi, anh lại cứng đờ.

Anh xem như đã lĩnh hội rõ ràng từng nét bút trong từ “lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn”.

Nhưng thời điểm này, anh không có tâm tư đấu đá ngầm với cô.

Trình Ca nắm chặt tay anh, dựa sát vào lưng anh, nhiệt độ bàn tay anh rất cao, lưng cũng rất vững vàng, khiến cô không khỏi muốn ngủ.

Tất cả mọi người đều hồi hộp chờ lệnh. Trình Ca nghĩ, trên cổ anh có hương thơm mát tự nhiên, cô nghi ngờ xà phòng anh tắm thực ra là xà phòng giặt quần áo, ví dụ như, bồ kết?

"Tới đây." Bà cụ tháo chốt cửa, mở cửa chính ra.

Trong chốc lát, gió tuyết và khí lạnh cuồn cuộn tiến vào, mang theo hai cô gái giậm chân lia lịa, một người mặt trát đầy phấn, mặc jacket màu kẹo và quần bó, không ngừng kêu ca: "Mẹ tôi ơi, cái thời tiết quỷ quái gì vậy, lạnh chết rồi lạnh chết rồi!"

Người kia tao nhã hơn một chút, mặc áo gió màu xanh lá, răng run cầm cập: "Không phải dự báo thời tiết nói vậy à."

Sợ bóng sợ gió một trận.

Trình Ca kịp phản ứng trước tiên, rất dứt khoát rút khỏi bàn tay Bành Dã, xoay người đi.

Bành Dã quay đầu lại, nhưng chỉ thấy bóng lưng yên lặng của cô, cô ôm máy ảnh lại đi chọn cảnh.

Dáng vẻ đó, giống như vừa rồi là anh nhân cơ hội lợi dụng "lôi kéo" cô kề ngực trước vào lưng anh. Cô bị tình thế ép buộc, chỉ có thể miễn cưỡng đụng vào anh. Bây giờ nguy cơ xua tan, cô liền vội vàng hất tay.

Không có lời nào có thể miêu tả tâm trạng Bành Dã bây giờ.

**

"An An, di động của tớ đâu rồi, cậu thấy di động của tớ không?" Cô

gái jacket màu kẹo xoay trái xoay phải, lục lọi hành lý.

Cô gái tên An An nói: “Cậu luôn tự cầm mà, tìm thử trong túi xem… Tiêu Linh cậu đừng gấp, tớ gọi điện thoại cậu…”

Tiêu Linh dừng lại chờ tiếng chuông reo, nhưng, mười mấy giây trôi qua, không có âm thanh. Gương mặt đầy phấn của cô ấy lập tức vặn vẹo: “Mất rồi, nhất định là mất rồi. Tớ phải ra ngoài tìm. Quách Lập phải liên lạc với tớ.” Sau đó muốn xoay người ra ngoài.

“Bây giờ không thể ra ngoài…” Bà cụ cản Tiêu Linh, nhìn về phía An An, “Cháu gái, cháu phải khuyên nhủ bạn cháu, tuyết lớn thế này, trời cũng tối rồi, không ra ngoài được đâu…”

An An kéo Tiêu Linh: “Ngày mai tìm đi. Xe hư rồi, dọc đường đi cũng không có nhà, cậu không đông lạnh thảm à.”

Tiêu Linh càu nhàu: “Quách Lập gọi điện thoại cho tớ thì sao? Anh ấy cũng không có số cậu, không liên lạc được với tớ thì sao? Có lẽ là rơi gần đây, cậu dùng di động gọi điện thoại liên tục cho tớ, chắc chắn tìm được.”

Bà cụ không cản được, quay đầu gọi người trong bếp: “Mấy cậu tới nói giúp đi.”

Lúc này hai cô gái mới phát hiện trong bếp có người, quay đầu nhìn, Ni Mã đang tò mò nhìn họ. Mặt Tiêu Linh trong nháy mắt không còn chút máu, hoảng sợ, trốn liên tục ra sau lưng An An, tiếng đè thấp, sợ hãi đến mức hình dạng cũng thay đổi: “Dân tộc thiểu số!”

Tiêu Linh nắm cánh cửa, run rẩy nhỏ giọng: “An An, nhà nghỉ này chắc chắn có vấn đề, mau chạy thôi!”

An An cũng bị cô ấy làm cho sợ hãi, Ni Mã nhìn hiểu ý họ, ngượng ngùng cười cười, tránh sang một bên.

Bóng dáng Ni Mã tránh ra, An An và Tiêu Linh thấy một người phụ nữ mặc áo sơ mi dài, dựa vào bếp lò mờ mịt khói, nâng máy ảnh đang chụp ảnh. Ống kính tối đen nổi lên ánh sáng trắng, che kín gương mặt cô.

Cô mang giày cao gót, nhưng không mặc quần, áo sơ mi dài hoa văn xanh nhạt che bắp đùi, chân cô trắng ngần, vừa dài vừa thẳng, cực kì xinh đẹp.

Cô để máy ảnh xuống, lạnh nhạt nhìn họ một cái, tránh ra theo Ni Mã.

Trình Ca lạnh lùng nói một câu: "Ngu như heo."

Ni Mã nghe thấy, sửng sốt, vội vàng xua tay, ngốc ngếch cười nói: "Chị Trình Ca, không sao đâu, em cũng quen rồi."

Trình Ca không để ý tới cậu ta, đốt điếu thuốc hút một hơi, mới quay đầu lại, sắc mặt không hề tốt, giọng cũng lạnh: "Tới chỗ tôi… Ảnh của Mạch Đóa vẫn chưa cho cậu xem."

Ni Mã bướng bỉnh: "Chị, không phải chị nói ảnh gốc không cho người khác xem sao?"

"Bảo cậu tới thì cứ tới!"

"Vâng."

**

Đám Mười Sáu đi ra, khuyên hai nữ sinh ở lại.

Thạch Đầu nói: “Gió tuyết lớn lắm, bây giờ các cô đừng chạy ra ngoài, sẽ lạc đường đó.”

Mười Sáu nói: “Nhiệt độ vẫn đang giảm, lỡ như sức hai cô không chống đỡ nổi ngất xỉu, có thể sẽ bị chết cóng.”

Tiêu Linh bị nói có hơi do dự, nhưng vẫn không hết hi vọng lắm, suy nghĩ một chút, lập tức nắm lấy Mười Sáu: “Anh ơi, nếu không thì mấy anh đi với bọn em đi, xin các anh giúp một tay. Di động của em thực sự rất quan trọng.”

Mười Sáu: “…”

An An xấu hổ kéo Tiêu Linh một cái, đã nói nhiệt độ thấp sẽ bị chết cóng, mạng người khác không quan trọng sao?

Lúc này, bà cụ thở dài, nói: “Họ không thể đi được.”

“Tại sao ạ?”

“Trong nhà này còn một cô gái mà, đàn ông không thể phân tán.”

Lời này sao nghe kì lạ như thế. An An cảnh giác ngửi được gì đó, hỏi: “Bà ơi, bà có gì cứ nói thẳng ạ.”

“Tôi vốn không muốn nói, tiếng tăm chỗ chúng tôi đã đủ xấu rồi, xấu đến mức người trong thôn cũng chạy ra ngoài không trở lại.”

“Chuyện gì ạ?”

Giọng bà cụ khàn khàn, chậm rãi nói: “Con gái đừng ra ngoài buổi tối, nguy hiểm lắm. Trong thôn chúng tôi không có phụ nữ…”

Bão táp, đêm khuya, dịch trạm, giọng bà cụ chầm chậm, sắc mặt An An và Tiêu Linh thay đổi liên tục.

“Không có phụ nữ, chỉ có đàn ông chuyên nhắm vào khách du lịch nữ.”

Tiêu Linh run lẩy bẩy: “Không ai bắt họ ạ?”

“Trên đường mấy cháu đến, nhìn thấy không ít thông báo tìm người nhỉ.”

“Vâng.”

“Người cũng không tìm được, bắt ai đây?”

Bà cụ nói chuyện, nhóm Bành Dã đều trầm mặc.

Tiêu Linh sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn xóa bỏ suy nghĩ đi ra ngoài.

Bà cụ lại nói: “Họ là nhân viên của trạm bảo vệ, bị bão tuyết nhốt ở đây. Họ ở đây, mấy đứa cũng an toàn một chút, nếu không tôi cũng không dám cho mấy đứa ở lại.”

Bành Dã và Mười Sáu đều không nói.

An An và Tiêu Linh nhìn về phía mấy người, rất nhanh quyết định không ra khỏi cửa.

**

Hai cô gái thu xếp xong xuống lầu, Thạch Đầu và Ni Mã dời cái bàn

gỗ hình vuông và băng ghế dài, bưng từng dĩa thức ăn nóng hổi lên bàn. Ít có món mặn, chỉ có một dĩa cà tím xào thịt, ba dĩa còn lại đều là món chay.

Những món này trông không ngon, đặt vào ngày thường mấy cô ấy sẽ không ăn; nhưng các cô vừa mệt vừa đói, ở một bên nhìn mà thèm.

Họ lại thấy Trình Ca, cô bắt chéo chân, ngồi trên băng ghế dài nhàn hạ hút thuốc, chờ đủ người, gò má cô yên lặng và lạnh nhạt.

Tiêu Linh thấy trên cổ tay mảnh khảnh của cô đeo vòng tay Cartier, màu vàng nhạt, mấy viên kim cương lấp lánh cách đều nhau. Tiêu Linh cúi đầu nhìn cái cùng kiểu trên tay mình.

An An biết lời Tiêu Linh nói vừa rồi đã chọc Ni Mã và cô, tới xin lỗi: "Vừa rồi xin…"

Trình Ca cũng không quay đầu lại, chỉ ngón cái về phía Ni Mã: "Nói với cậu ấy."

Tiêu Linh cảm thấy bực tức, An An kéo cô ấy, lại ngượng ngùng nói với Ni Mã: "Vừa rồi xin lỗi nha, chúng tôi không phải ý đó."

Ni Mã vốn đã xấu hổ, lại ngại nói chuyện với phụ nữ, đỏ mặt xua tay lia lịa, nói: "Không sao đâu không sao đâu." Chạy vào bếp xới cơm.

An An càng thêm áy náy.

Tiêu Linh thì nhìn chằm chằm thức ăn trên bàn, cô ấy sắp chết đói rồi, cái chỗ quỷ quái hang cùng ngõ hẻm này, đừng nói quán ăn quầy bán đồ vặt, người cũng không có mấy hộ. Cô ấy thương lượng với Trình Ca: "Cái đó… Chúng tôi góp chung nha."

Trình Ca chậm rãi nghiêng đầu sang nhìn cô ấy, khói đen trắng bao phủ gương mặt cô, nhìn qua lại có loại gợi cảm khác biệt.

Tiêu Linh không thích vẻ mặt bình tĩnh lại lạnh nhạt đó của cô, giống như mang theo cái gì đó cao cao tại thượng.

Trình Ca cúi đầu, ngón tay rẩy tàn thuốc, bàn tay nhàn rỗi kia đưa về phía cô ấy: “Trả tiền trước.”

“Được.” Tiêu Linh lục ví tiền, tìm ra hai mươi đồng, suy nghĩ một chút lại thêm năm đồng, ngoài miệng lại hỏi, “Bao nhiêu tiền vậy?”

Trình Ca nói: “Một trăm.”

“Một trăm?” Tiêu Linh cũng sắp trừng con ngươi ra ngoài, “Chị nói gì vậy? Chỉ mấy món này mà giá một trăm?!”

Trình Ca quay đầu nhìn cô ta một cái, nói: “Một người một trăm.”

Tiêu Linh kinh hãi, người phụ nữ này nhất định là tay lừa đảo lão luyện.

An An nhỏ giọng tranh luận: “Có phải cái này mắc quá rồi không?”

Trình Ca chậm rãi thở ra một hơi thuốc, nói: “Bão tuyết tại miền Nam năm 08, giao thông tê liệt, cô biết khi đó trên đường cao tốc một ly mì bao nhiêu tiền không? Chính là cái giá này.”

An An lập tức không nói nên lời, Tiêu Linh nói, “Nhưng chị đây cũng quá mắc rồi. Nhất định là tăng giá.”

Trình Ca nói rất bình thản: “Tôi không ép mua ép bán.”

Thân thể cô không linh hoạt lắm, lười mở miệng nói nhiều, giọng càng lạnh nhạt hơn bình thường, lơ lửng như khói.

Tiêu Linh bị cô làm nghẹn chết.

Tiêu Linh nghĩ người phụ nữ này chắc chắn là loại phụ nữ đặc biệt có thể giả vờ, đặc biệt có thể phân cao thấp giở trò xấu, đặc biệt sẽ không có chuyện gì cũng ghen ghét cô gái trẻ tuổi.

**

Sau khi An An và Tiêu Linh ở một bên thương lượng, để hai tờ một trăm trước mặt Trình Ca.

Thạch Đầu bưng chậu cơm lớn đi ra, Trình Ca đưa tiền cho anh ta: “Hai cô ấy muốn góp chung ăn bữa cơm tối.”

Thạch Đầu sửng sốt, lập tức hí hửng mặt mày, vội vàng lau nước trên tay, nhận lấy tiền, nhìn thấy hai tờ, nhíu mày: “Đưa nhiều quá rồi.” Thạch Đầu lập tức trả lại một tờ.

An An không dám nhận, nhìn Trình Ca một cái; Tiêu Linh tiến lên lấy.

Trình Ca nhìn Thạch Đầu, cũng không cản.

Nhưng Thạch Đầu vẫn đang mò trong túi, lẩm bẩm: “Đợi chút, tôi thối tiền cho mấy cô.”

Anh ta lấy ra một cuộn tiền nhỏ, rút chín tờ mười đồng nhăn nhúm dơ bẩn, đưa cho họ: “Này.”

An An sửng sốt; lần này, ngay cả Tiêu Linh cũng ngại nhận.

An An nói: “Đừng thối, bọn em đi xe lửa ăn cơm hộp cũng phải trả nhiều tiền vậy mà, còn ăn không đủ no.”

Tiêu Linh vội vàng nói: “Tuyết lớn thế này, lỡ như ngày mai bọn em còn ăn cùng mấy anh thì sao.”

“Được, được.” Thạch Đầu cười nói, “Vậy đến lúc đó sẽ thối tiền.”

Trình Ca hút thuốc, không hề nói gì thêm.

Phía sau tiếng bước chân từ xa đến gần, đi cùng là giọng nói thấp lạnh của Bành Dã: “Ai cho phép cô hút thuốc?”

Trình Ca cũng không quay đầu, cô yên lặng, rất nghe lời lấy điếu thuốc trong miệng xuống, còn nhàn nhạt mỉm cười. Cô đợi chính là câu này, cô chuẩn bị cúi người, nhấn đầu lọc xuống đất dập tắt.

Nhưng Bành Dã tiến lên một bước, khom người nhận lấy đầu lọc trong tay cô. Anh không có giọng điệu gì, có lẽ mang theo chút khó chịu, nói: “Đừng cúi người.”

Trình Ca liền không cúi người, cúi đầu nhìn anh nhấn đầu lọc xuống sàn nhà, ánh lửa lóe lên, dập tắt.

Bành Dã khom lưng, vừa nâng mí mắt thấy được đôi chân lộ ra ngoài của cô, còn có áo sơ mi hoa văn nhỏ màu xanh nhạt bên đùi.

Anh nói: “Đi lên thay quần áo.”

Trình Ca hỏi: “Tại sao?”

Trong nhà có sưởi sàn, hoàn toàn không lạnh. Cô nhẹ nhàng đổi một

tư thế ngồi, đôi chân trắng nõn giao nhau, lơ đãng vuốt một cái, gần trước mặt Bành Dã.

Bành Dã trầm mặc, đứng thẳng người. Anh nhìn cô một cái, biết cô lại hành động trái phép.

Giống như trước, anh không giải thích gì cả, nói thẳng: “Chân cô quá xấu.”

Trình Ca: “…”

Người đàn ông này chỉ biết đơn giản thô lỗ với cô phải không, cô rõ là gặp quỷ mà.

Chương 13

Trình Ca thay quần áo đi ra ngoài, Ni Mã đứng cách đó không xa.

Trình Ca hỏi: “Sao cậu chạy lên đây?”

Ni Mã xoa xoa đầu, nói: “Anh Bảy kêu em gọi chị xuống ăn cơm.”

Trình Ca liếc mắt nhìn cậu một lúc, nhìn đến mức ánh mắt cậu sợ hãi, mới mở miệng: “Ni Mã, cậu thấy tôi,… vẻ mặt tôi nhìn có giống như tin lời cậu không?”

Ni Mã: “…”

“Dựa vào cậu mà cũng muốn lừa tôi?”

Ni Mã ngượng ngùng xoa xoa tay: “Chị, là thật…”

“Anh ta gọi tôi ăn cơm? Ha, mặt trời mọc đằng Tây.” Cô kéo cửa phòng lại, giày cao gót đi trên ván gỗ kêu lanh lảnh, đi một bước lại dừng lại, vẫn cười, nói, “Gió thổi đến từ mặt trăng.”

Ni Mã không dám nói dối: “Chị, em sợ chị giận, đi lên xem chị thử.”

Trình Ca nói: “Tôi sẽ không giận anh ta.”

Trong lòng Ni Mã một tảng đá rơi xuống: “Vậy thì tốt rồi, chị Trình Ca chị thật là tốt.”

Trình Ca thực sự chưa từng giận Bành Dã. Cô nghĩ, có cái dáng

người đó của anh, muốn say mê còn không kịp, ai còn có tâm tư tức giận.

Hơn nữa, cô biết rõ anh cố ý chọc tức cô.

Cô nhàn nhạt nói: “Anh ta nói xấu thì xấu sao? Cả ngày nhìn không phải chân dê thì cũng là chân bò, anh ta biết cái gì là đẹp?”

“Đúng đó đúng đó.” Ni Mã phụ họa, thầm nghĩ, Trình Ca vẫn rất kiên cường, cậu muốn hòa giải, liền nói: “Có lúc lời anh Bảy nói không phải ý đó. Thực ra, anh ấy vẫn rất quan tâm chị. Trước đây lúc bọn em không biết, tưởng chị là người buôn đồ dùng kế hoạch hóa gia đình, anh ấy cũng từng nhắc tới chị đó.”

Người buôn đồ dùng kế hoạch hóa gia đình? Trình Ca có đủ im lặng.

Cô thuận miệng hỏi: “Anh ta từng nhắc tới tôi?”

“Đúng thế.”

“Nói tôi cái gì?”

Ni Mã mắt lấp lánh, ăn ngay nói thật: “Anh ấy nói chị là mẫu dạ xoa.”

Trình Ca: “…”

Ni Mã nói xong, lại vội vàng xua xua tay, giải thích cho cô: “Chị đừng hiểu lầm, thực ra là anh Thạch Đầu nói chị là nữ dạ xoa, anh Bảy liền nói không phải, chị là mẫu dạ xoa.”

Cái này có chỗ trống để hiểu lầm không?

Trình Ca cười nhạt một cái, nói: “Tôi cảm ơn toàn đội các cậu.”

Ni Mã cười hì hì: “Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn.”

**

Trình Ca còn chưa xuống lầu, một bàn người trong gian nhà chính lầu dưới đã nghe được tiếng giày cao gót của cô, lanh lảnh, gọn gàng, tuyên bố sự xuất hiện của cô.

An An và Tiêu Linh quay đầu nhìn Trình Ca, sau đó không dời nổi ánh mắt. Quần áo Trình Ca rất đơn giản, áo len trắng phối với váy ngắn đen, một chiếc legging, thanh tịnh lão luyện.

Quần áo rõ ràng rất đơn giản, nhìn lại rất có phẩm vị.

Cô dáng cao gầy nhưng lại có nguyên liệu, quần áo này khoác lên người cô giống như người mẫu trong tuần lễ thời trang.

Mười Sáu nhìn cô chằm chằm một hồi, nói: “Trình Ca, lúc trước cô mặc áo gió không nhìn ra, mặc thế này thật là đẹp.”

Thạch Đầu hỏi: “Là làm bằng lông cừu sao?”

Trình Ca: “Trừ cừu ra thì không thể nghĩ một chút tới động vật khác?”

Thạch Đầu: “Trâu?”

Trình Ca: “…”

Bành Dã thì giống như không nhìn thấy cô, xới cơm chia chén đũa.

**

Bốn băng ghế dài, Mười Sáu và Thạch Đầu ngồi một cái, Ni Mã cùng Bành Dã ngồi một cái, An An và Tiêu Linh chen nhau một cái, không ai dám ngồi cùng Trình Ca, ngược lại làm cho cô một mình một cõi, giống như lão đại.

An An và Tiêu Linh sắp tốt nghiệp đại học, cô gái trẻ cái gì cũng tò mò, hoạt bát lại thích tám trời tám đất, thời gian một bữa cơm đã trò chuyện thân thiện với Mười Sáu và Thạch Đầu. Trừ chuyện trong công việc không tiết lộ, Mười Sáu đều có hỏi nhất định trả lời.

Ăn cơm xong, Thạch Đầu và Ni Mã dọn chén đũa. An An ngồi không xấu hổ, cũng giúp một tay. Tiêu Linh thì tiếp tục nói chuyện phiếm với Mười Sáu.

Trình Ca lên lầu về phòng trước.

Mười giờ tối, đối với cô mà nói quá sớm. Đặt trong ngày thường, đây là bắt đầu cuộc sống về đêm của cô. Nhưng tối nay, cô không có nơi nào để đi, cũng không có chuyện gì để làm.

Cô rút một điếu thuốc trong hộp ra ngậm trong miệng, mới vừa đánh bật lửa, tay lại dừng lại. Nhớ tới giọng nói hơi phẫn nộ đó: “Ai cho phép cô hút thuốc?”

Cô nhìn chằm chằm ngọn lửa màu đỏ chuyển động loạn một hồi, im lặng mỉm cười, lấy thuốc xuống, tắt lửa.

Trình Ca nằm vật xuống giường, trong tay giơ điếu thuốc chưa đốt lên, xoay tới xoay lui.

Nhà gỗ không hề cách âm, không lâu sau, trên hành lang truyền tới tiếng bước chân, Trình Ca nghe ra được là ai.

Tay cô dừng lại.

Mấy giây sau, cửa phòng bên cạnh mở ra rồi đóng lại, tiếng bước chân trên sàn gỗ trong phòng vang lên.

Trình Ca suy nghĩ một lúc, ngồi dậy, vừa định ném điếu thuốc chịu đủ ngón tay cô vào thùng rác, ngẫm lại ở đây có tiền cũng khó mua, lại nhét vào hộp thuốc.

Cô mang giày cao gót vào, đi qua sàn gỗ trong phòng, cô biết người phòng bên cạnh nghe được.

Cô mở cửa rồi đóng cửa, tiếng động không lớn không nhỏ, không dịu dàng cũng không cố ý, đắn đo đến vừa đủ. Bước chân cô đi tới cửa phòng anh cũng giống như vậy.

Trình Ca dựa vào cạnh cửa phòng anh, yên lặng chờ.

Tôi chờ bên cạnh cửa phòng anh, anh nhất định biết.

Trong hành lang ánh đèn lờ mờ, lầu dưới truyền tới tiếng cười nói của mấy cô gái, nhưng bên kia cửa, cực kì yên lặng.

Lòng bàn tay Trình Ca đổ chút mồ hôi, bắt đầu ngắm bật lửa. Qua sự yên lặng không biết mấy phút mấy giây, bên kia truyền tới giọng nói trầm thấp của anh: “Ai ở bên ngoài đó?”

Trình Ca im lặng mỉm cười, nói: “Gió.”

Bành Dã trầm mặc mấy phút, quỷ thần xui khiến hỏi: “Hướng nào?”

Cô đứng trên hành lang đi hướng Đông Tây, cửa phòng anh mặt

hướng Nam.

Trình Ca nói: “Anh mở cửa, nổi gió Nam; anh không mở cửa, thì nổi gió Tây.”

Đầu trong phòng lại yên lặng, tiếng nói chuyện dưới lầu vẫn rõ ràng.

Một giây sau, tiếng bước chân bên kia càng lúc càng gần, Bành Dã kéo cửa phòng ra.

Trình Ca nghiêng người dựa vào cửa, nhấn bật lửa chơi, ngọn lửa lúc sáng lúc tối, chiếu trên mặt cô. Khóe miệng cô vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt vẫn yên lặng như vậy.

Anh vịn cửa, không hề có ý mời gió Nam thổi vào.

Cô nhìn ra, vẫn hỏi: “Không mời tôi vào sao?”

Anh cúi đầu nhìn cô: “Có chuyện à?”

Trình Ca mang giày cao gót, vẫn phải ngửa mặt nhìn anh.

Cô hơi thẳng người, cố ý nghiêng người dựa vào cánh cửa, Bành Dã thoáng dùng sức giữ cửa. Gương mặt anh ngược với ánh đèn trong phòng, đường nét rõ ràng.

Cô cảm nhận được sức lực ngắn ngủi của anh, như cười như không, ánh mắt thẳng tắp: “Vào trong nói.”

Bành Dã nói: “Nói ở đây.”

Nụ cười trên mặt cô liền nhạt đi, nói: “Không có gì.” Cô đứng thẳng xoay người, bật lửa không cẩn thận rơi xuống đất.

Trình Ca đứng tại chỗ, một dáng vẻ tôi cúi người sẽ có thể chảy máu mũi nhìn Bành Dã.

Bành Dã nhìn cô chằm chằm, rõ ràng linh cảm cô có mục đích gì đó, nhưng mấy giây sau, vẫn phải khom lưng nhặt.

Cô cúi đầu nhìn, đầu anh ở bên chân cô. Cô hơi ngồi xổm xuống, luồn năm ngón tay vào tóc anh, sờ sờ.

Tóc anh mềm mại, có hơi đâm tay…

“Mềm như tôi nghĩ.” Cô nói.

Bành Dã đứng lên, ánh mắt hơi lạnh, mắt nhìn xuống cô: “Cô làm gì đó?”

Trình Ca nói: “Tôi nói mềm, “chỉ” chỉ tóc anh.”

Bành Dã: “…”

Ánh mắt anh rất tối: “Có lần sau, tôi sẽ không khách sáo.”

Tán tỉnh kết thúc.

Trình Ca nhìn thẳng anh, giống như đang im lặng giữ vững cái gì đó.

Mấy giây sau, Trình Ca bình tĩnh mở miệng: “Bành Dã.”

Đây là lần đầu tiên cô chính thức gọi tên anh, Bành Dã càng không có cách nào nói tiếp.

Cô nói: “Sau này anh đừng rơi vào tay tôi.”

Vẻ mặt cô không ngượng ngùng không xấu hổ, ánh mắt lãnh đạm như nước, nhưng tựa như đang nói: Nếu không, tôi sẽ chỉnh chết anh.

Bành Dã nhìn hiểu, không nói tiếp.

Dưới lầu, Thạch Đầu kêu: “Lão Bảy, Trình Ca, mau xuống đây.”

Hai người nhìn nhau, đang so tài, đều không đáp lại.

“Lão Bảy? Trình Ca?” Thạch Đầu vẫn đang gọi.

“Tới đây.” Trình Ca nhìn Bành Dã, trả lời.

“Đi xuống thôi.” Cô nhàn nhạt nói, đứng thẳng người, xoay người đi.

Bành Dã lạnh mặt nhìn bóng lưng Trình Ca trên hành lang màu gỗ, bên tai lại mơ hồ vang lên lời cô mới vừa nói.

Anh chưa từng nghĩ cô sẽ dùng cách biểu đạt này, một cách khiến anh trong nháy mắt chấp nhận hiểu vả lại thoáng kinh ngạc, giống như đang nói mật ngữ chỉ hai người có thể hiểu. Trước đó không giao hẹn, nhón tay liền tới.

“Anh mở cửa, nổi gió Nam; anh không mở cửa, thì nổi gió Tây.”

Cửa phòng anh hướng Nam, mở cửa, gió Nam thổi vào phòng; không mở cửa, gió đi hướng Tây, lên hành lang.

Cô nói cô là gió, anh mở cửa, thì vào phòng; không mở cửa, thì về phòng.

Sau đó, anh mở cửa.

Mà một câu khác càng giống như lời nguyền ma quỷ: “Bành Dã, sau này anh đừng rơi vào tay tôi.”

**

Vì cơm tối có thêm hai cô gái, Thạch Đầu lo mọi người ăn không no nên nướng khoai tây ăn.

Một đám người vây quanh lửa than, mùi thơm khoai tây nướng dần tỏa ra, vô cùng ấm áp.

Trình Ca chọn một củ, nghe sự chỉ thị của Ni Mã, lột vỏ, hơi nóng tỏa ra, rắc muối ăn một miếng, mềm nhũn, vừa ngọt vừa mặn. Từ trước đến nay cô không thích ăn khoai tây, nhưng khoai tây nướng lúc này là món ngon thực sự.

An An và Tiêu Linh không ngừng khen ngon, Thạch Đầu cười tít mắt.

Tiêu Linh vừa ăn vừa hỏi: “Lúc mới vừa vào sân, em thấy có hai chiếc xe đậu. Đó là xe của mấy anh hả?”

“Đúng thế.”

“Bị tuyết vùi kín cả rồi.”

“Ngày mai tuyết sẽ ngừng.”

“Có thể ngừng sao?” Tiêu Linh kinh ngạc, “Mấy anh xem dự báo thời tiết rồi?”

Mười Sáu chỉ Bành Dã: “Anh ấy biết.”

Tiêu Linh "ồ" một tiếng.

Mười một giờ rưỡi tối, mọi người giải tán đi ngủ. Tiêu Linh và An An sợ đàn ông kinh khủng nơi núi sâu đánh lén vào ban đêm, đổi phòng tới phòng đối diện của Mười Sáu, cũng chính là phòng bên cạnh Trình Ca.

Tiêu Linh vừa vào phòng liền leo lên khang đầu xoa chân: "Tớ đúng là điên rồi mới chạy tới đây, lần sau đánh chết tớ cũng không tới."

An An không nói gì.

Cô và Tiêu Linh là bạn đại học, không phải bây giờ thịnh hành tới Tây Tạng sao, hai người liền chọn chỗ du lịch tốt nghiệp là Khương Đường, vốn bạn trai Quách Lập của Tiêu Linh cũng đi cùng, nhưng trước khi đi hai người cãi nhau, Tiêu Linh trong cơn tức giận thay đổi ngày và hành trình, kéo bạn thân An An đi cùng.

Tiêu Linh giận dỗi nói: "Di động rớt cũng hay, không liên lạc được với tớ, sốt ruột chết anh ta."

An An nói: "Thực ra Quách Lập rất oan, người hướng dẫn của cậu ấy tạm thời dẫn cậu ấy đi họp, cậu ấy cũng không có cách. Cậu thì có sức giày vò đi. Ngày nào đó giày vò cậu ấy chạy mất, tớ xem cậu có hối hận không."

Tiêu Linh bị cô nói như vậy, lại hơi ảo não, cô ấy bực bội lăn trên giường: "Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa." Cách một lúc, lại nói, "Vừa rồi mấy anh đó rất tốt."

An An nói: "Đúng vậy, lúc đầu chúng ta còn tưởng họ là người xấu, thật hơi xấu hổ."

“Nhưng người phụ nữ kia quá đáng ghét.” Tiêu Linh hừ một tiếng, “Nịnh bợ, tham lam, giống như đời này chưa từng thấy tiền vậy.”

An An nói: “Không phải đâu, tớ thấy quần áo chị ấy mặc trông rất sang. Vòng tay của chị ấy giống kiểu của cậu đó.”

Tiêu Linh nói: “Chắc chắn đều là hàng nhái. Bây giờ lại không phải ngày lễ, không việc làm không đi làm, ở chỗ này, vừa nhìn chính là du lịch bụi.”

“Nhưng máy ảnh của chị ấy trông rất đắt mà.”

Tiêu Linh nói: “Loại người như chị ta, trường nghệ thuật bên cạnh chúng ta không phải rất nhiều à. Ban ngày đi học, buổi tối ra ngoài, buổi sáng xe hiệu đưa về. Hàng hiệu đầy người đều là đồ người khác mua. Cậu xem trường chúng ta thử, trọng điểm 985, bạn học của chúng ta ai không đàng hoàng, có phụ nữ nào như vậy không?”

An An nói: “Cậu đừng tuyệt đối quá.”

Tiêu Linh nói: “Chúng ta không có trang bị nhiều như người có tiền, nhưng chúng ta có văn hóa, có chí khí, có tôn nghiêm.”

An An nói: “Cái này không có nghĩa là người khác không có.”

“Tớ có bằng chứng.” Tiêu Linh nói, “Vừa rồi tớ quan sát, người phụ nữ đó đối với ai cũng lạnh nhạt, cậu xem cả tối chị ta nói mấy câu? Chị ta không quen với đám người đó, đoán chừng là dọc đường đi chung.”

Cô ấy khinh thường cười một tiếng, nói: “An An cậu không biết đó chứ, rất nhiều người phụ nữ độc thân tới đây du lịch bụi, đi nhờ xe

không trả tiền, dùng thân thể làm giao dịch. Dọc đường ngủ hết với mọi người. Ở đây có bốn người đàn ông đó, thiệt thòi chị ta ở lần lượt.”

Cô ấy xoay con ngươi: “Nhưng mấy người họ dáng người này tốt hơn người kia, chị ta cũng không thiệt. Có người phụ nữ xui xẻo, gặp tài xế cho nhờ xe bẩn thỉu lôi thôi chết đi được, còn có lão già nữa.”

“Tiêu Linh, bình thường tám chuyện ở kí túc xá thì thôi đi, cậu nói vậy cũng quá…” An An muốn nói “độc ác”, nhưng kiêng dè tình bạn, nuốt xuống.

“Khả năng này rất lớn đó.” Tiêu Linh thấy An An bác bỏ mình, kích động, “An An, cậu đừng nghĩ thế giới này quá đơn giản…”

Tiêu Linh còn chưa dứt lời, phòng bên cạnh truyền tới tiếng Mười Sáu gõ cửa: “Trình Ca, cô ngủ chưa?”

Trình Ca nói: “Vẫn chưa.”

“Mở cửa đi, có phải tối cô quên uống thuốc không?”

“À, tới đây.”

Tiêu Linh và An An nhìn nhau, kinh ngạc trợn to hai mắt. Trình Ca vẫn là giọng nói đều đều đó, nhưng họ nghe rõ ràng.

Nói như vậy,

Lời họ nói vừa rồi, Trình Ca đều nghe thấy hết.

Chương 14

“Làm sao bây giờ?” Tiêu Linh hạ thấp giọng.

An An chỉ tiếc không thể độn thổ: “Tớ đâu biết làm sao? Bảo cậu đừng nói lung tung rồi.”

“Tớ nói cô ta tâm tư nặng mà, nghe lén chúng ta nói chuyện lâu như vậy, không nói tiếng nào. Người bình thường nghe được đã sớm tạo ra chút tiếng động để tớ dừng rồi.”

An An hung hăng trừng cô ta, ánh mắt cảnh cáo: Cậu câm miệng.

Bên kia Trình Ca uống thuốc rồi đóng cửa lại, hình như đã lên giường, không có động tĩnh nữa.

Tiêu Linh đợi một hồi, thả lỏng, nói thầm bên tai An An: “Này, cậu chú ý tới người đàn ông trông có chút đẹp trai kia không?”

“Người có vóc dáng rất tốt đó?”

“Ừ. Không nói chuyện, nhưng rất có mùi vị đàn ông. Rất hiếm thấy. Đàn ông bây giờ đều không có chút khí phách đàn ông.”

“Hoàn toàn chính xác.” An An đồng ý.

Tiêu Linh than thở: “Thật đáng tiếc.”

“Đáng tiếc?”

“Đáng tiếc anh ta chỉ là một nhân viên trong trạm bảo vệ nhỏ, chỗ này vừa hẻo lánh vừa nghèo nàn, tiền lương không cao, không có tương lai.”

An An phản đối: “Tăng ca, chen chúc trên tàu điện ngầm, tiết kiệm tiền trả tiền mua nhà thì có tương lai hơn à? Mỗi việc có cái tốt riêng, chọn cuộc sống mình thích là được. Tớ thấy họ đều rất thích công việc của mình.”

Tiêu Linh bĩu môi: “Dù sao tớ đợi một tiếng cũng chịu đủ rồi. Ngày mai đi tìm di động với tớ!”

Hai người này một đêm không bình yên, Trình Ca lại ngủ rất ngon.

Cuộc nói chuyện ở phòng bên cạnh cô nghe rõ ràng, nhưng cô không có bất kì cảm giác nào.

Cô ngủ ngon, còn mơ một giấc mơ đẹp, xem qua hiện vật, giấc mơ đêm nay có thêm dấu vết để theo, nhưng lúc sắp có tiến triển mang tính thực tế, có người gõ cửa phòng cô.

Trình Ca yên lặng mở mắt, sự thất vọng khó mà dùng lời miêu tả, bây giờ cô có thể nhảy xuống giường bóp chết người gõ cửa.

“Trình Ca.” Là giọng nói đặc biệt của Bành Dã.

Trình Ca: “…”

Cô giơ tay lên che mắt, thở ra một hơi khí bẩn thật dài.

“Trình Ca.”

“Làm gì?” Cô nằm trên giường hỏi, giọng không vui. Tối qua họ còn

nói lời ác liệt với nhau.

Giọng nói bực mình của cô truyền tới ngoài cửa, được hiểu thành sự tức giận lúc ngủ dậy. Người bên ngoài im lặng.

Khoảng thời gian để không này, Trình Ca hoàn toàn tỉnh ngủ.

“Tuyết dừng rồi.” Anh nói.

Trình Ca cảm giác được, bởi vì thế giới vô cùng yên tĩnh, không có gió, cũng không có mưa đá, trong phòng sáng trưng, là ánh sáng của tuyết bên ngoài.

Trong giọng anh có ý giảng hòa.

Cô liền đồng ý.

Cô ngủ trong tấm chăn ấm áp, cách một cánh cửa nói chuyện với anh, cảm giác này không thể tốt hơn nữa.

“Cô nghỉ ngơi cho tốt, buổi chiều phải lên đường.”

Trình Ca: “…”

Trình Ca liếc mắt: “Anh đánh thức tôi chính là để bảo tôi nghỉ ngơi cho tốt?”

Bành Dã: “…”

“Tuyết rất dày, cô đừng chạy lung tung khắp nơi.” Anh nói, sau đó hình như bước chân muốn đi.

“Này ——” Trình Ca hất chăn ra, ngồi dậy, “Anh đi đâu vậy?”

“Chúng tôi giúp mẹ của dịch trạm làm chút củi.”

Trình Ca chậm rãi “ồ” một tiếng: “Mấy anh đều đi à.”

“Ừ. Đi đây.” Anh đi mấy bước, lại vòng lại, cách cửa dặn dò, lần này giọng hơi nặng, “Cô đừng chạy lung tung. Quáng tuyết (*) có thể khiến cô lạc đường.”

(*) Quáng tuyết: là một hình thức thị lực tạm thời mất trong thời gian ngắn, gây ra do tia sáng mặt trời quá mạnh, quá tập trung (thường phản xạ qua băng tuyết dưới mặt đất hoặc phản xạ qua tinh thể tuyết trên các đám mây).

Trong phòng rất ấm, Trình Ca ôm chăn, nói: “Không chạy lung tung.”

Bành Dã hình như suy nghĩ một giây, lại cảnh cáo một câu: “Coi chừng đụng vào người mẹ nói.”

Trình Ca không nói được, anh lừa con nít đây mà.

Trình Ca liếc mắt nhìn ra bà cụ dịch trạm nói lời đó là để dọa hai cô bé, nhưng cô cũng không vạch trần, im lặng mỉm cười, nói:

“Ừ, tôi sẽ không chạy.”

Tiếng bước chân đi xa, Bành Dã đã đi.

Trình Ca lại nằm xuống, đắp chăn. Thế giới thật yên tĩnh, cô nghe thấy nhịp tim của mình.

Cô xoay người đổi một tư thế thoải mái, ngủ.

Sắc trời mịt mờ, thế giới tĩnh lặng.

Trình Ca ngủ một lúc, không ngủ được, bò dậy đẩy cửa sổ ra nhìn.

Cừ thật, tuyết trắng xóa đầy khắp núi đồi, vô biên vô tận, giống như hộp sữa tươi ụp xuống, không có một chút tạp chất.

Trình Ca mặc áo lạnh, thay giày đi tuyết, đi xuống lầu.

Lúc đi qua nhà bếp, cô ngửi được mùi thơm cháo gạo kê và bánh cao lương thoang thoảng. Đi vào mở nắp nồi lớn lên, trong lồng hấp để ba chén cháo và sáu cái bánh cao lương.

Trình Ca bưng ra một chén, lấy hai cái bánh cao lương, ngồi xếp bằng trong đống rơm ăn, cắn một miếng bánh húp một hớp cháo, để chén dưới đất.

Trong bếp có ánh sáng lờ mờ, chỉ có tiếng tim cô đập bầu bạn.

Buổi sáng này, thật yên tĩnh.

**

Trình Ca ăn sáng xong, mở cửa chính dịch trạm, gió đã dừng, chỉ có mặt tuyết trắng xóa.

Cô thực sự không có suy nghĩ chạy lung tung, cô dời băng ghế nhỏ ngồi ở cửa ngắm cảnh, bốn phía không có chút động tĩnh. Cô ngồi hơn nửa tiếng, lấy thuốc lá ra hút.

Hút xong nửa điếu, trên mặt tuyết truyền đến tiếng bước chân xào xạc, là An An, vô cùng vội vàng.

An An vừa vào sân liền nhìn thấy Trình Ca, mặc một chiếc áo lạnh màu trắng, ngồi trên băng ghế nhỏ, tóc chưa chải, dáng vẻ rất lười biếng, cô không nhìn An An.

An An nhớ đến chuyện tối qua, cũng xấu hổ, vòng qua cô chạy vào nhà. Cô ấy chạy rầm rầm lầu trên lầu dưới, không tìm thấy một ai, lại chạy về gian nhà chính.

“Trong nồi có cháo và bánh cao lương Thạch Đầu để lại cho cô.” Trình Ca giọng nhàn nhạt.

An An thụ sủng nhược kinh, nói cảm ơn, nhưng cô ấy không có tâm trạng ăn gì cả.

Cô ấy đứng sau lưng Trình Ca nhìn cô chằm chằm.

Mấy giây sau, Trình Ca quay đầu liếc cô ấy, ánh mắt lạnh nhạt: “Nhìn gì mà nhìn?”

Đầu ngón tay cô, lác đác khói.

An An cười một cách lúng túng: “Hình như chị rất thích hút thuốc, cái này không tốt cho sức khỏe.” Lời này là tối qua Tiêu Linh nói với cô ấy.

Trình Ca nhìn cô ấy chằm chằm một giây, quay đầu đi.

An An cảm thấy mình lại nói sai rồi,

Trình Ca nói: “Trên cái cây đó có một tổ chim, trong góc băng ở mái hiên đóng băng một chiếc lá vàng, dưới góc sân có một hang thỏ núi, đó là tai thỏ núi, ló đầu ra.”

An An nhìn theo tay cô chỉ, cảm thấy kì lạ. Cô ấy tưởng hôm nay chỉ còn lại tuyết.

Trình Ca nhìn ra xa, nói: “Tôi đã nhìn thấy thỏ núi, cô lại chỉ thấy thuốc lá, chúng ta ai không khỏe mạnh?”

An An sửng sốt, lại á khẩu không trả lời được.

Trình Ca nói: “Người bạn kia của cô xảy ra chuyện rồi?”

“Sao chị biết?”

“Vì cô ta nên mà.”

“…”

An An chạy tới trước mặt Trình Ca: “Cậu ấy cứ muốn tìm di động, em đành phải đi cùng cậu ấy. Mặt tuyết rộng như vậy, cũng không thể cứ nắm tay cúi đầu tìm. Em tìm một lúc, quay lại thì đã không thấy cậu ấy.”

Trình Ca nghe xong, nói: “Cách các cô tìm di động không đúng.”

An An hỏi: “Chỗ nào không đúng cơ?”

Trình Ca nói: “Hôm qua tuyết rơi nhiều như vậy, di động đã bị tuyết chôn vùi rồi. Các cô phải lái máy xúc và xe làm sạch đi tìm.”

An An: “…”

Trình Ca cười khẩy một tiếng: “Cô ta tự tìm cái chết, cô cũng là người không có đầu óc.”

An An mặt đỏ tới mang tai, suy nghĩ một chút, lại cầu xin: “Chúng ta cùng đi tìm thử đi.”

Trình Ca nhàn nhạt liếc cô ấy một cái, không trả lời cũng không động đậy.

An An nhìn ra ý cô là KHÔNG.

An An nói: “Cậu ấy chính là miệng thối, không có ác ý đâu. Lời cậu ấy nói hôm qua chị đừng để trong lòng.”

Trình Ca cảm thấy nực cười: “Lòng tôi không dễ vào như vậy.”

An An nói: “Chị đã không trách cậu ấy, vậy giúp một chút đi mà, xin chị đó.”

Trình Ca nói: “Bành Dã nói không muốn tôi chạy lung tung.”

An An hỏi: “Bành Dã là ai?”

Trình Ca nói: “Một người đàn ông sẽ rơi vào tay tôi.”

An An không hiểu, không nói gì nửa giây, cầu xin: “Cùng đi đi mà, em quả thực cảm giác hướng không tốt, nếu không em đã đi một mình, cũng sẽ không xin chị.”

Trình Ca nói: “Tôi thật khâm phục cô, có thể bất chấp nguy hiểm lạc đường đi một mình.”

An An sốt suột nói: “Cậu ấy là bạn em mà. Cậu ấy xảy ra chuyện thì em sẽ không yên cả đời.”

Trình Ca không tiếp lời.

An An hỏi: “Cảm giác hướng của chị tốt không? Nếu không tốt, em sẽ không liên lụy chị.”

Trình Ca không nói dối: “Tốt vô cùng.”

Mắt An An sáng lên, Trình Ca nói: “Quáng tuyết, vô dụng.”

Ở trong tuyết, không có vật tham chiếu, người tưởng mình đi đường thẳng, kết quả lại sẽ đi thành vòng tròn.

An An khẽ cắn răng, nói: “Em đi đây.”

Trình Ca nhíu mày, không kiên nhẫn: “Cô có thể đừng đi tìm cái chết không?”

An An đứng cách mấy bước, xoay đầu không lên tiếng.

“Cô không tìm được hướng, ở đây cũng không có tín hiệu di động. Chờ họ về.”

“Không được. Tiêu Linh sẽ không chờ tại chỗ, nhất định sẽ tìm đường về. Em sợ cậu ấy ngược lại càng đi càng xa, đến lúc đó mọi người cùng tìm cũng không tìm được. Hơn nữa lỡ như cậu ấy gặp phải lưu manh bà cụ nói thì sao, lỡ như cậu ấy mất đi năng lực hành động thì sao?”

Trình Ca trầm mặc.

Lưu manh là không có cơ sở, nhưng tình hình bây giờ quả thực nguy hiểm: Nếu Tiêu Linh càng đi càng xa, mấy tiếng sau nhóm Bành Dã về chỉ sợ cũng không tìm được; ngoài ra, nếu Tiêu Linh ngã vào hố tuyết, cô ta sẽ chết tươi trong thời gian ngắn.

Trình Ca dập thuốc lá trên tay, nói: “Đi thôi.”

An An kinh ngạc;

“Thỏa thuận,” cô đứng lên, chỉ dốc núi xa xa, “Đi tới dốc núi đó thì quay lại. Đến đó tìm không được, cũng phải quay lại.

Cứu người phải cố gắng hết sức; cũng phải bảo vệ mình.”

“Được.” An An dùng sức gật đầu, lại bối rối, “Không phải chị vừa nói, quáng tuyết sẽ mất phương hướng, đi vòng tròn sao?”

Trình Ca liếc nhìn cô ấy một cái: “Trong di động có la bàn.”

An An: “…”

Thì ra vừa rồi cô chỉ muốn ngăn cản cô ấy mạo hiểm.

An An đi sau lưng cô, nhìn mái tóc dài của cô tung bay trong tuyết, cô ấy nhỏ giọng nói: “Chị nhắc em, tự em dùng la bàn là được rồi.”

Trình Ca nói đều đều: “Rảnh rỗi nhàm chán, đi đi đi.”

“Ờ.” An An khẽ mỉm cười sau lưng cô, cảm thấy đi trong tuyết cũng ấm áp.

Cô ấy đoán, Trình Ca nhất định lo nếu Tiêu Linh rơi xuống hố tuyết hoặc mất đi ý thức, một mình cô ấy không cứu được.

Trình Ca sải bước dài đi ở phía trước, An An cố gắng bắt kịp: “Có phải chị từng đi rất nhiều…”

“Đừng làm quen.” Trình Ca lạnh lùng ngắt ngang, “Chúng ta không phải một loại người, cũng không thể làm bạn.”

“Ồ.” An An rụt cổ, ngậm miệng.

Hai người một trước một sau, đi về phía trước trong mặt tuyết sâu ngang bắp chân.

Thế giới trắng xóa, rồi lại yên tĩnh, bóng dáng các cô biến thành hai điểm đen nhỏ trên mặt tuyết.

**

Gần trưa, An An lại vội vã chạy vào sân, trên mũ, đầu, quần áo cô đầy tuyết.

Cô chạy ào vào cửa, lớn tiếng gọi: “Trình Ca!” Họ đã giao hẹn đi phân tán ra thì tự về, đừng chạy lung tung.

Giữa cầu thang truyền đến tiếng bước chân, An An ngạc nhiên mừng rỡ chạy đi, lại thoáng sửng sốt: “Tiêu Linh?! Cậu về rồi à?!”

“À, vừa về.” Tiêu Linh sờ tóc, ánh mắt tránh né.

An An vui vô cùng, rồi lập tức lo sợ: “Không thấy cô gái đó, chúng ta đi tìm xem.” Cô kéo Tiêu Linh chạy ra ngoài, Tiêu Linh hất tay cô ra: “Ai cơ?”

“Người ở phòng bên cạnh chúng ta đó. Tớ và chị ấy cùng đi tìm cậu, kết quả đạp phải hố, lăn phân tán nhau rồi.”

“Cậu cũng về rồi, có lẽ lát nữa chị ta cũng về thôi.”

“Theo lý chị ấy đi nhanh hơn tớ. Nhất định bị chôn chỗ nào rồi, hoặc bị thứ gì đó đập phải.” An An kéo Tiêu Linh tới cửa chỉ cho cô ta xem, “Là cái dốc núi đó, sẽ không lạc đường. Chúng ta đi chung, lỡ như chị ấy bị thương thì hai chúng ta còn dìu chị ấy về được, một mình tớ kéo không…”

“Không đi.” Tiêu Linh bực mình, “Người phụ nữ đó rất khinh thường chúng ta.”

An An gần như sụp đổ, gào lên: “Chị ấy là vì tìm cậu mới ra ngoài đó!”

“Tớ mệt rồi, đi không nổi. Đi rồi cũng không cứu được người, có thể lại ngã xuống hố nữa. Cậu cứ chờ ở đây đi.”

“Lỡ như Trình Ca chị ấy không chờ được thì sao?”

“Đâu ra nhiều lỡ như vậy?”

An An khẽ cắn răng, cả giận: “Tớ đi đây, nếu họ về, báo cho họ đến chỗ dốc núi đó giúp, chuyển lời không khó chứ?”

Tiêu Linh kéo cô: “An An, nguy hiểm lắm, cậu đừng đi!”

An An cảnh giác: “Tại sao cậu đột nhiên nói như vậy?”

Tiêu Linh ngẩn người, lùi ra sau một bước.

An An quay đầu nhìn dốc núi đó, không biết sao, nước mắt chảy xuống, nhớ tới Trình Ca nói:

“Đi tới dốc núi đó thì quay lại.”

Chương 15

An An trừng Tiêu Linh: “Lời cậu vừa nói là có ý gì? Có phải cậu thấy gì không?”

Tiêu Linh sửng sốt, nói: “Tớ nói tuyết quá dày, không đảm bảo chỗ đó chỉ có một cái hố, không cẩn thận rơi xuống thì sao?”

Nhưng vẻ mặt Tiêu Linh không thoát khỏi mắt An An: “Không đúng, cậu nhất định biết gì đó. Tiêu Linh, sao cậu về được?”

“Tự tớ tìm đúng hướng đi về. Cậu thích tìm thì đi tìm đi.”

“Tiêu Linh! Cái này sẽ chết người đó!”

“Cũng đâu phải tớ hại!”

Hai người lôi kéo, Tiêu Linh hất tay, trong áo rơi ra một vật, đập “bộp” xuống mặt tuyết, đập ra một cái lỗ rất sâu.

An An thấy quen mắt, Tiêu Linh thất kinh.

Hai người nhào vào tuyết giành lấy.

An An bắt được trước, vừa nhìn, bật lửa kim loại màu đỏ, Zippo được đặt làm riêng, sơn màu vẽ một người con gái với gương mặt quyến rũ đang hút thuốc.

An An chất vấn: “Cái bật lửa này từ đâu tới?”

Tiêu Linh: “Nhặt được!”

“Tiêu Linh!”

“Thực sự là tớ nhặt được!” Tiêu Linh cũng lớn tiếng, “Ngay cả bật lửa cô ấy cũng làm mất, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, cho nên tớ không để cậu đi.”

An An nhìn cô ta chằm chằm, ánh mắt vô cùng xa lạ, nhìn một lúc lâu: “Sớm biết cậu là loại người như thế, vừa rồi tôi cũng sẽ không quay lại tìm cậu.”

Tiêu Linh tức giận: “An An, nếu là cậu, tớ cũng sẽ đi tìm; nhưng loại phụ nữ đó căn bản không đáng để chúng ta mạo hiểm.”

“Cậu sẽ không tìm tôi. Hơn nữa, chị ấy giá trị hơn cậu nhiều.”

An An quay đầu lại: “Cậu biết không? Chị ấy là sinh viên xuất sắc của khoa Nghệ thuật đại học Princeton. Cartier của chị ấy cũng là đồ thật, không giống như hàng giả cậu mua.”

**

Tiêu Linh lên lầu thu dọn hành lý, nhưng cô ta không có cách nào rời khỏi, vẫn phải đi nhờ xe của trạm bảo vệ. Cô ta hơi hối hận không nên lấy bật lửa của Trình Ca, nhưng món đồ đó trông quá tinh xảo, cô ta nhất thời không nhịn được.

Nếu không phải mấy người đàn ông đó đột nhiên xuất hiện, cô ta cũng sẽ không chạy; bây giờ nhớ lại ánh mắt cuối cùng của Trình Ca, âm u lạnh lẽo giống như dao nhúng độc, cả người Tiêu Linh run cầm cập.

Nếu không lấy cái bật lửa thì tốt rồi, không lấy thì bây giờ cô ta sẽ không sợ hãi nói cho mọi người biết.

Qua không biết bao lâu, nhóm Bành Dã về.

Tiêu Linh hơi hồi hộp, đóng cửa phòng lên giường ngủ.

Có một khoảng thời gian rất dài, họ đều không đi lên, ở dưới lầu khuân đồ. Mười Sáu và Thạch Đầu nói chuyện rửa rau làm cơm trưa, không ai phát hiện Trình Ca vắng mặt.

Không lâu sau, có người lên lầu.

Tiếng bước chân đi qua phòng Tiêu Linh, đi tới phòng bên cạnh, sau đó là tiếng gõ cửa:

“Trình Ca.”

Tiêu Linh lắng tai nghe.

Sau vài giây im lặng, Bành Dã lại gõ cửa: “Trình Ca?”

“Cô có ở trong không?”

**

Bành Dã vặn tay nắm cửa, cửa không khóa.

Đẩy cửa ra nhìn, trong phòng vô cùng sạch sẽ, chăn xếp vô cùng gọn gàng, không có người.

Lần đầu tiên gặp mặt anh đã lục tung vali của cô, bên trong có gì đại khái anh đều nhớ.

Trình Ca đã ra ngoài.

Lông mày Bành Dã nhíu càng sâu hơn.

Anh sang gõ cửa phòng Tiêu Linh, giọng nói hơi lạnh: “Có người không?”

Tiêu Linh do dự mấy phút, ngồi dậy từ trên giường, dùng một giọng nói mơ hồ hỏi: “Em đang ngủ, có chuyện gì không?”

Bành Dã hỏi: “Sáng nay có nhìn thấy người phụ nữ ở phòng bên cạnh không?”

Tiêu Linh nói: “Không có.”

Cô ta tưởng như vậy thì đối phương không còn lời để hỏi.

Nhưng,

Bành Dã nói: “Hiệu quả cách âm của phòng không tốt, cô ấy ra ngoài lúc nào?”

Tiêu Linh ngẩn người, nhất thời không biết trả lời thế nào, sau khi suy nghĩ nói: “Em không để ý thời gian.”

Bành Dã không hỏi tiếp, anh quay lại phòng Trình Ca, mở hộp máy ảnh của cô ra xem, ống kính máy ảnh không thiếu một cái, cô không mang máy ảnh ra ngoài.

Bành Dã lại đi đến phòng bên cạnh, gõ cửa. Lần này, anh không mở miệng.

Tiêu Linh chờ anh tra hỏi, nhưng anh lại gõ cửa, lực độ nặng hơn lần trước.

Tiêu Linh hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Bạn cô đi đâu rồi?”

Tiêu Linh lại sửng sốt, sao anh ta biết An An không ở đây?

Tiêu Linh nói: “An An dậy sớm, tới nói chuyện phiếm với cô gái ấy, sau đó cô gái kia nói đi dạo ở gần đây, lâu lắm không quay lại, An An liền đi tìm cô ấy.”

Bành Dã không hỏi nữa, hình như đứng ở cửa một lúc, mới xuống lầu.

**

Bành Dã không tin lời Tiêu Linh lắm, tìm bà cụ dịch trạm hỏi thăm. Bà cụ chỉ nghe được Trình Ca ra ngoài, An An muốn đi tìm cô, còn Tiêu Linh không chịu đi.

Sắc mặt Bành Dã ngày càng khó coi.

Dưới lầu, đám Mười Sáu lặt rau trong bếp.

Bành Dã nói: “Anh đi ra ngoài một chút.”

Mười Sáu hỏi: “Đi làm gì thế?”

Bành Dã nói: “Trình Ca chạy ra ngoài rồi.”

Mười Sáu nói: “Đi bao lâu rồi?”

Bành Dã nói: "Không biết."

Thạch Đầu hỏi: "Có phải cô ấy chỉ đi loanh quanh gần đây, lát nữa sẽ về không?"

Bành Dã vẻ mặt rất lạnh, không đáp lời.

Ni Mã xem đồng hồ đeo tay, mười hai giờ rưỡi trưa: "Không đúng, giờ cơm trưa, theo lý thì người nên về rồi. Gần đây cũng không có gì đẹp, đâu đâu cũng là tuyết."

Mười Sáu nhíu mày suy nghĩ một chút, nói: "Chúng ta cùng đi đi, chỗ này quá lớn, lỡ như đụng phải sói hay gì đó…"

Bành Dã nói: "Cũng được."

Mấy người lại ra ngoài, bốn phía trắng xóa.

Ni Mã nói: "Hôm nay chị Trình Ca mặc đồ màu gì, biết thì dễ tìm hơn."

Bành Dã nói: "Màu trắng."

"…" Mọi người ngẩn người, trầm mặc.

Mặt tuyết phản chiếu ánh sáng trắng, khúc xạ lên mặt từng người.

Mười Sáu lo lắng: "Đồ trắng… Cái này mà ngã xuống hố tuyết thì khó tìm lắm."

Ni Mã tự an ủi mình: "Có lẽ chị ấy mới ra ngoài, lỡ như ngã xuống hố tuyết như anh nói, chúng ta sẽ nghe được tiếng kêu cứu."

Nhưng Bành Dã nói: “Cô ấy hẳn đã ra ngoài từ rất sớm.”

“Tại sao?”

Bành Dã nhịn một hơi không nói, người phụ nữ này rõ là tìm đường chết như thế đến như thế. Anh dặn cô không chạy lung tung, cô làm ngược lại, cố tình trái ý anh nhảy ra ngoài, còn đặc biệt chọn đồ màu trắng.

Bây giờ anh rất khó thuyết phục mình, cô không phải cố ý.

Sáng nay đầu óc anh nước vào mới căn dặn cô, không đặc biệt dặn dò, có lẽ cô cũng sẽ không làm như vậy.

Cô đã nhất định phải khiến anh đi tìm cô?

Cô không biết khi nào họ về, cho nên phải chạy ra ngoài sớm một chút. Lúc này còn chưa biết đã đông lạnh thành cái dạng gì rồi, hoặc lỡ như rơi xuống hố tuyết thật…

Bành Dã siết chặt nắm đấm, thực sự muốn bóp chết cô gái đó.

Mười Sáu đã nhìn ra chút gì đó, nhưng lại không hiểu lắm rốt cuộc là gì, anh Bảy khó chịu với ai đây nhỉ?

Cách một lúc, Bành Dã nói: “Hai cô gái bên trong, có một cô cũng vắng mặt.”

Mười Sáu: “Hả? Là ý gì?”

Bành Dã nhẫn nhịn, nói: “Đi tìm Trình Ca rồi.”

Mười Sáu: "…"

Ni Mã: "Cho nên chúng ta phải tìm hai người?"

Bành Dã: "Ừ."

Ni Mã: "Vậy tìm ai trước đây?"

Bành Dã sải bước đi trong tuyết, không lên tiếng, cách một lúc lâu mới nói: "Tìm được người nào tính người đó."

Tìm được Trình Ca trực tiếp bóp chết.

Đi một quãng đường, họ phát hiện mấy chuỗi dấu chân, qua qua lại lại, rất không theo quy tắc.

Mười Sáu phân tích một chút, nói: "Đây là dấu chân chạy tới chạy lui của mấy cô ấy."

Bành Dã nói: "Tìm theo dấu chân."

**

Sau một khoảng thời gian, An An về dịch trạm. Cô đi vào bếp xem, có thêm rất nhiều củi, mọi người đã về, bây giờ không ở đây, nhất định là đã đi tìm Trình Ca.

Cô yên tâm một chút, cũng không đi ra ngoài nữa. Cô không muốn sau khi mọi người tìm được Trình Ca lại phải tìm cô.

Cô đi vào phòng, không nhìn Tiêu Linh, cũng không nói chuyện với cô ta, thu dọn hành lý của mình xong, lại rời khỏi phòng.

Cô vừa lạnh vừa mệt, đợi một lúc mọi người cũng chưa về, bất giác ngủ gật.

**

Nhóm Bành Dã đi theo dấu chân không bao lâu, dấu chân phân tán ra, rất nhiều đường.

Sau khi bàn bạc, bốn người chia thành hai đội, Bành Dã và Ni Mã đi cùng, đi qua lại dọc theo mấy chuỗi dấu chân hướng Đông, tìm khoảng hơn một tiếng, lúc đi qua một dốc núi nhỏ, Ni Mã có phát hiện:

“Giày!”

Là một chiếc giày đi tuyết.

Bành Dã nhìn xung quanh, chắc là Trình Ca trượt xuống dốc tuyết.

Ni Mã luống cuống: “Chị Ca đi rồi, sao không mang giày chứ?”

Bành Dã cắn răng không lên tiếng.

Cách một lúc, nói một câu: “Tìm tiếp.”

Dấu chân vùng phụ cận bắt đầu lộn xộn, lớn nhỏ cao thấp, có dấu chân động vật, có dấu chân người, thậm chí…

Ni Mã gấp đến mức giọng biến đổi: “Anh, mấy dấu chân này là của đàn ông.”

Bành Dã trầm mặc từ đầu đến cuối.

Rất nhanh, Mười Sáu và Thạch Đầu tập hợp lại, bốn người tìm rất lâu cũng không thu hoạch được gì. Dấu chân đàn ông khiến trong lòng mọi người đều phủ bóng tối. Nếu gần đây có dân làng cứu cô, cô hẳn đã sớm về dịch trạm.

Bành Dã bắt đầu nghi ngờ có phải người của Cáo Đen mang cô đi không.

Hai giờ trưa, rốt cuộc Bành Dã nói: “Về thôi.”

Mọi người đều không lên tiếng, Ni Mã thấp giọng nói: “Nói không chừng có lẽ chị Ca đã về rồi.”

Bành Dã nói: “Có lẽ về rồi.”

Đoàn người kiệt sức về đến dịch trạm, Trình Ca vẫn không ở đây.

Bầu không khí khẩn trương hơn.

Ni Mã sốt ruột sắp phát khóc: “Mau báo cảnh sát đi.”

Thạch Đầu nói: “Không có tín hiệu.”

Bành Dã nói: “Vào trong thôn tìm điện thoại cố định.”

“Tuyết lớn như vậy, cho dù liên lạc được, cảnh sát không chắc có đến đây được không.”

Bành Dã: “Vậy cũng phải đi tìm!”

Hơi lạnh trong lời nói của anh khiến ba người đều hoảng sợ.

Đúng lúc này, có người mở cửa lớn. Mọi người lập tức nhìn sang.

Trình Ca vào nhà.

Cô bình an vô sự, hai chân đều mang giày.

Lúc này Bành Dã mới ý thức được, có lẽ chỉ là giày của cô rớt xuống từ trên cao. Cô tìm được giày thì trở về.

Cô đóng cửa lại, chiếc mũ rộng lớn che đầu, viền mũ có vải sợi lông trắng, tung bay trong gió ở khe cửa lộ ra ngoài.

Cô xoay người đưa lưng về phía mọi người, đi qua gian nhà chính, đi tới cầu thang gỗ.

Ni Mã sợ hãi kêu: "Chị Trình Ca!"

Trình Ca không hề đáp lại, bước đi rất nhanh.

Sắc mặt Bành Dã u ám hơn trời mưa, sự khẩn trương và cơn tức đã kìm nén mấy tiếng một mạch biến hết thành phẫn nộ, anh lạnh lùng gọi: "Trình Ca."

Cô giống như không nghe thấy, bước chân không dừng.

"Trình Ca!" Bành Dã mặt đều đen, sải bước đi về phía cô.

Cô đột nhiên tăng tốc chạy lên.

Bành Dã chạy cực nhanh tới, đám Mười Sáu đi theo.

Trình Ca chạy ào một mạch vào phòng Tiêu Linh. Tiêu Linh sớm nghe được Bành Dã gọi tên cô, sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

Trình Ca tốc độ nhanh như mũi tên, sải bước đi tới, vung tay chính là một bạt tai.

Bành Dã đuổi theo tới, nắm vai cô kéo cô lại, nhưng Trình Ca người quá cố chấp, tay quá nhanh, sức quá hung ác, một cái tát lanh lảnh, hất Tiêu Linh xuống giường.

Tiêu Linh che mặt, đau đến mức khóc lớn hu hu.

"Cô đủ rồi!" Bành Dã không thể nhịn được nữa, hất cô ra.

Trình Ca không đứng vững, va vào tủ đồ.

"Ầm" một tiếng, góc tủ đụng vào xương sườn, cô khom lưng, rất lâu không đứng dậy.

Bành Dã không ngờ cô sẽ đụng vào, sững sờ, lập tức tới đỡ cô. Nhưng cô tàn nhẫn hất tay anh ra, quay đầu chỉ nhìn chằm chằm Tiêu Linh, người sau sợ đến mức kêu cứu mạng.

Trình Ca sải bước đi về phía cô ta, vung tay lên hình như còn muốn đánh người.

Ngọn lửa mới dập tắt của Bành Dã lại bị cô khơi lên, anh tóm lấy cổ tay cô, kéo mạnh một cái: "Mẹ nó cô ầm ĩ đủ chưa?"

Nhưng… Anh chợt ngẩn ra.

Trong tầm mắt anh thoáng thấy trên mặt Tiêu Linh có một dấu tay máu, còn anh nắm được chất lỏng sền sệt;

Bành Dã lập tức cúi đầu nhìn Trình Ca, vành mũ che khuất nửa gương mặt cô, nhưng anh vẫn thấy sợi tóc, khóe miệng, trên cổ, trên

sợi lông viền mũ của cô, tất cả đều là… máu?!

Chương 16

Bành Dã không thấy rõ, vươn tay kéo mũ của Trình Ca, muốn nhìn cho rõ.

Trình Ca nhanh chóng tránh ra sau, che mình thật chặt.

Cô lại hất tay anh ra, chạy thẳng tới chỗ Tiêu Linh rúc ở góc giường. Cô bỗng túm lấy tay tiêu Linh, người sau kêu khóc la hét, nắm lấy mép giường, nhưng bị Trình Ca kéo thẳng ra ngoài. Ra giường, vỏ chăn đều lăn hết xuống.

Ai cũng không ngờ cô lại có sức lớn như vậy.

Trình Ca chỉ nói một câu: “Bật lửa.”

Những người khác đều ở đây, Tiêu Linh không có mặt mũi để mọi người biết cô ta đã gặp Trình Ca trong lúc khủng hoảng, nức nở nói: “Chị nói gì thế? Tôi không…”

Trình Ca bóp cổ tay Tiêu Linh, gần như là gằn từng chữ: “Bật lửa.”

Tiêu Linh: “Tôi không…”

Trình Ca: “Tôi nói lần cuối cùng. Bật. Lửa.”

Tiêu Linh nhìn Bành Dã nhờ giúp đỡ, nhưng anh không ngăn Trình Ca, đôi mắt đen và lạnh nhìn Tiêu Linh chằm chằm. Tiêu Linh không nhịn được, khóc ròng nói: “Bị An An đoạt mất rồi.”

Đang nói, An An chạy ào vào phòng: "Chị về rồi sao? Chị không sao chứ?"

Mũ che mặt Trình Ca, không nhìn thấy vẻ mặt của cô, An An không cho rằng cô xảy ra chuyện: "Quá tốt…"

Trình Ca ngắt ngang: "Bật lửa."

An An móc từ trong túi ra đưa cho cô.

Trình Ca giật lấy, lúc này mới hất tay Tiêu Linh, đi ra khỏi phòng.

Bành Dã lại thấp thoáng thấy vết máu, anh sải bước theo Trình Ca ra ngoài: "Trình Ca."

Trình Ca làm lơ, đi lên hành lang.

"Trình Ca!"

Bành Dã tiến lên nắm lấy vai cô, xoay cô lại.

Trình Ca vùi đầu, kịch liệt phản kháng, không muốn Bành Dã trực tiếp xách cô tới, dùng sức ghì chặt trên tường.

Trình Ca giãy giụa, không để cho anh nhìn, nhưng không cưỡng được sức mạnh của anh; anh nắm cổ áo cô kéo một cái, "xoạt" một tiếng, áo của Trình Ca bị kéo mở ra, mũ cũng kéo xuống.

Tóc cô dơ bẩn rối bời, trên mặt màu đỏ tươi và trắng bệch đan xen, sưng phù, là bị người khác đánh, khóe miệng đều nứt ra máu; càng kinh hãi hơn là mấy vết thương trên cổ, máu dính đầy cổ.

Bành Dã vô cùng sửng sốt, siết chặt vai cô: "Ai làm?"

Trình Ca: “Nhìn đủ chưa?”

Bành Dã: “Tôi hỏi cô do ai làm!”

Trình Ca: “Tôi bảo anh buông tay.”

Bành Dã không buông.

Trình Ca mắt đỏ như máu: “Buông tay!”

Mười Sáu và Ni Mã đuổi theo ra thấy cô như vậy, sợ choáng váng, không dám đoán mấy tiếng Trình Ca biến mất đã trải qua tai họa gì.

Màu đỏ tươi và trắng bệch đan xen trên gương mặt Trình Ca, sưng phù; ánh mắt hung ác, ngoan lệ (*), giống như sói khát máu.

(*) Ngoan lệ: hung hãn và mãnh liệt.

Sức trên tay Bành Dã buông lỏng, Trình Ca hất anh ra, xoay người về phòng đóng sầm cửa lại.

Bành Dã nhìn bóng lưng Trình Ca biến mất, mới quay đầu nhìn về phía Tiêu Linh trong phòng, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Linh chỉ cúi đầu khóc, không lên tiếng.

Bành Dã nói: “Cô không mất một sợi lông ngồi ở đây, cô có gì đáng để khóc?”

Giọng anh rất kiềm chế, nhưng ngữ điệu bình thường nữa cũng khiến người ta đọc được cơn giận ẩn nhẫn trong câu chữ.

Tiêu Linh khóc thút thít, vẫn không lên tiếng.

Thạch Đầu nổi cáu: “Cô có nói không hả. Trình Ca biến thành cái bộ dạng này, sao bật lửa của cô ấy ở chỗ cô?”

Tiêu Linh không nói.

Bành Dã nói: “Nếu cô không mở miệng, lát nữa lúc rời khỏi tôi sẽ không cho cô đi nhờ xe.”

Tiêu Linh hoảng sợ ngẩng đầu.

Tuy tối qua cô ta nói chuyện phiếm với Mười Sáu đã xin đi nhờ xe xong, nhưng tình hình bây giờ thay đổi. Người đàn ông trước mặt này rõ ràng mới là lão đại. Không đi nhờ xe thì có nghĩa là cô ta phải qua đêm ở cái thôn kinh khủng này một mình, hoặc đi bộ ra cánh đồng tuyết mênh mông.

Tiêu Linh lại chảy nước mắt: “Xin anh đừng như vậy.”

Bành Dã lạnh lùng nói: “Tôi nói được làm được.”

**

An An kể nguyên nhân hậu quả một lần, Bành Dã mới biết tất cả đều không phải như anh nghĩ.

Anh trầm mặc nghe An An nói, nghĩ đến Trình Ca ngồi trên băng ghế nhỏ ngoài cửa, nói “Bành Dã nói không muốn tôi chạy lung tung”, không biết tại sao, trong chốc lát anh cảm thấy rất đau khổ.

Con người Trình Ca này, anh nói chuyện không khách sáo với cô, cô sẽ đe đọa nói chỉnh chết anh; nhưng anh cho cô một chút kẹo, cô liền

nhượng bộ.

An An nói: “Chị ấy vì tìm Tiêu Linh nên mới ra ngoài.”

Dưới áp lực của ánh mắt mọi người, Tiêu Linh rốt cuộc sụp đổ:

“Em ngã xuống một cái dốc, tuyết quá trơn, em không leo lên được, lạnh đến mức không phát ra được tiếng nào. Nhưng chị ấy tìm được em, muốn kéo em lên. Nhưng em nặng hơn chị ấy, rốt cuộc kéo chị ấy xuống… Chị ấy nói chị ấy nhẹ hơn em, lại cao hơn em, bảo em giẫm lên vai chị ấy leo lên, rồi kéo chị ấy. Em liền leo lên…”

Đám Thạch Đầu, An An nghe sắc mặt đều thay đổi. Bành Dã lại rất bình tĩnh, không có bất kì biểu cảm gì.

Mười Sáu nghiến răng: “Sau đó cô vứt Trình Ca ở đó?!”

“Em không có. Em muốn kéo chị ấy, nhưng em rất lạnh. Em bị đóng băng quá lâu, thực sự không có sức… Mấy người đàn ông đi tới, thấy em trên dốc, chỉ trỏ đi về phía này. Họ vừa nhìn thì không phải là người tốt!”

An An trợn mắt: “Cho nên cậu để chị ấy ở đó rồi tự mình chạy?”

“Tớ chỉ vì giảm thiểu tổn thương toàn diện thôi! Tớ không thể xảy ra chuyện. Nếu tớ bị cưỡng hiếp, Quách Lập sẽ bỏ rơi tớ!”

An An: “Tại sao sau khi cậu về không nói sự thật cho tớ biết? Tại sao không đi cứu chị ấy?”

“Hai cô gái chúng ta đi không phải tự tìm đường chết sao? Cho nên tớ kêu cậu đừng đi.”

An An: “Sau khi họ về cậu cũng không hé răng.”

Tiêu Linh: “Lúc đó đã trễ rồi!”

Mười Sáu tức giận đến mức muốn xông lên đánh cô ta, bị Ni Mã ôm chặt lấy.

An An: “Lúc cậu chạy trốn còn lấy cái bật lửa rơi xuống đất lúc chị ấy cứu cậu. Cậu đã khẳng định chị ấy sẽ chết sẽ không về được như vậy!”

Tiêu Linh không có cách nào phản bác. Cô hối hận muốn chết, không nên lấy bật lửa của cô ấy, nếu không lấy thì tốt rồi.

Không lấy thì sẽ khác.

Từ đầu đến cuối Bành Dã rất yên lặng.

Trình Ca không phải cố ý chạy ra ngoài, cũng không phải kích động nhất thời, mà là suy nghĩ đến việc Tiêu Linh không chờ được nhóm Bành Dã về sẽ bị chết cóng.

Cô cũng không mù quáng đi tìm, cô mang theo la bàn, đặt ra đường đi, không đi ra khỏi dốc núi đó, cô có mục tiêu có kiểm soát có kế hoạch, tìm người đồng thời cũng tự bảo vệ mình.

Trình Ca thực ra rất cẩn thận, nhưng không ngăn nổi gặp phải người như Tiêu Linh.

Bành Dã không hề nói gì, xoay người rời khỏi căn phòng khiến anh ngạt thở này.

Tiêu Linh khóc lớn sau lưng anh: “Em nói hết cả rồi. Mấy anh đã

đồng ý, phải dẫn em ra khỏi cái chỗ quỷ quái này.”

**

Trong phòng bên cạnh,

Trình Ca vô cùng mệt mỏi, cô ngồi dưới đất dựa lưng vào góc giường lò, nhìn chằm chằm bật lửa trong tay. Dưới đáy bật lửa khắc mấy chữ rõ nét:

“JK&CJ”

Cô nhìn với đôi mắt trống rỗng, nhớ tới lần cãi nhau cuối cùng đó:

“Trình Ca, cô ấy chết rồi. Bạn của em cô ấy chết rồi!”

“Có liên quan gì tới em? Cả nhà cô ấy chết cũng không liên quan tới chuyện của em!”

…

Trình Ca lạnh bạc khẽ giật khóe miệng.

(*) Lạnh bạc: trong lòng và ngoài mặt đều lạnh lẽo.

Cho dù cô xảy ra chuyện gì, cô đều sẽ không trách người khác, cũng không cần người khác chịu trách nhiệm; tại sao người khác xảy ra chuyện, hậu quả đều phải do cô gánh?

**

Trong bếp không khí ngột ngạt, mấy người đàn ông ngồi đầy chán nản.

Bành Dã dựa vào tường hút thuốc.

Ni Mã đứng bật dậy: “Em phải đi trả thù cho chị Trình Ca.”

“Đứng lại.” Bành Dã nói, “Em tìm được là ai?”

Ni Mã dừng lại. Miêu tả của Tiêu Linh về mấy người không giống người tốt đó là “Dân tộc thiểu số”.

Bành Dã nói: “Chuyện vẫn chưa điều tra rõ.”

“Có gì không rõ chứ?”

Bành Dã nói: “Các gia đình trong thôn này chúng ta đều biết, không có loại người như bà cụ nói… Phản ứng của Trình Ca cũng không phù hợp.”

Mọi người nhớ lại, đợi một chút, phản ứng của Trình Ca chỉ là… muốn lấy lại bật lửa?!

Ni Mã kích động đến mức sắp rơi nước mắt: “Anh, ý anh là chị Trình Ca không bị… Vậy vết thương trên cổ chị ấy từ đâu tới? Không giống của sói. Ai làm tổn thương chị ấy?”

Bành Dã đứng thẳng người, hỏi Thạch Đầu: “Nấu xong chưa?”

**

Bành Dã bưng chén lên lầu, vặn cửa phòng Trình Ca, không khóa. Đẩy cửa ra, trong phòng rất yên lặng, Trình Ca nằm nghiêng dưới đất cạnh bên giường lò.

Bành Dã đi tới để chén xuống, cúi đầu nhìn cô. Cô không lau sạch mình, tóc vẫn rối bời, trên cổ vẫn có vết máu. Cô nhắm mắt, thở đều, gương mặt lúc ngủ mệt mỏi, giống như ngay cả sức leo lên giường cũng không có.

Lần đầu tiên anh thấy dáng vẻ lúc cô ngủ, không có ánh mắt lạnh nhạt, nhìn qua dịu dàng và yếu ớt, mặt sưng phù, giống như đứa trẻ sơ sinh béo ú.

Anh ngồi xuống, vén cổ áo cô ra xem, vết cắt, vết móng tay đều có; nắm rất sâu, đủ thấy sức đối phương lớn, không phải phụ nữ.

Cô cầm bật lửa trong tay, vết thương trên tay chồng chất, vết máu khô;

Anh nhớ tới khoảnh khắc thấy Trình Ca “bình yên vô sự”, “hờ hững” trở về kia, sự phẫn nộ của anh, quả thực vô nghĩa.

Anh bế cô lên, đặt trên giường lò để nằm ngang.

Anh lấy chăn đắp cho cô, phát hiện cô mở mắt, trong phút chốc nhìn anh không chớp mắt.

Ánh mắt cô yên lặng, không có cảm xúc gì.

Bành Dã bị ánh mắt thẳng tắp của cô nhìn nhất thời không nói được gì, đưa chén trên tủ cho cô, nói: “Canh gừng Thạch Đầu nấu, đừng để nguội.”

Trình Ca ngồi dậy, vuốt vuốt tóc, dùng bàn tay loang lổ vết máu nhận lấy chén, nhàn nhạt nói: “Tay tôi đau, anh đút tôi.”

Bành Dã im lặng vài giây, ngồi xuống mép giường, muốn lấy chén

của cô, nhưng cô lại nói: “Không cần đâu, gạt anh thôi.”

**

Trình Ca uống vài hớp, cảm giác ánh mắt Bành Dã lồng trên mặt mình, liền ngẩng đầu, hỏi: “Nhìn cái gì?”

Bành Dã hỏi: “Điều Tiêu Linh hiểu là thật hay giả?”

Trình Ca hỏi ngược lại: “Nếu là thật thì anh làm sao?”

Bành Dã nói: “Tôi sẽ rất tự trách mình.”

Trình Ca hỏi: “Anh tự trách cái gì?”

Bành Dã nói: “Tôi nên dẫn cô cùng ra ngoài, dùng dây trói cô.”

Trình Ca hỏi: “Trói ngang hông anh?”

Buổi chiều có ánh nắng một phía, trắng lập lòe rải vào trong phòng, gương mặt anh có vẻ như hơi mịt mờ, nhưng lại rất rõ ràng.

Trình Ca phát hiện, bất cứ lúc nào, ánh mắt anh cũng kiên định.

Cô nhìn anh chằm chằm một lúc, tưởng tượng ra cảnh anh chẻ củi làm việc, cô buộc một sợi dây chơi đùa bên cạnh, cười nhạt, nói: “Đó là trước khi xảy ra chuyện, sau đó thì sao?”

Mắt Bành Dã rất đen, anh nhìn cô: “Rốt cuộc có hay không?”

Trình Ca nói: “Tiêu Linh tự suy diễn quá nhiều.”

“Mấy người đàn ông dân tộc Tạng đi ngang qua đó là có lòng tốt, họ

đã cứu tôi, còn khó hiểu sao Tiêu Linh vắt chân lên cổ chạy mất." Trình Ca giọng khàn khàn, nói, "Anh không tin, tôi cởi quần cho anh kiểm tra."

Bành Dã: "…"

Cô còn nói đùa được, xem ra thực sự không có chuyện gì.

Bành Dã nói: "Ở đây dân gian thuần phác, bà cụ hù dọa mấy cô ấy."

Tuy về mặt lý trí biết dân gian thuần phác, nhưng cũng cần phải chờ cô chính miệng nói không có chuyện gì, mới hoàn toàn yên tâm.

Trình Ca nói: "Tôi biết. Buổi sáng lúc anh ra ngoài cũng lấy cái này dọa tôi. Thực sự lấy tôi làm con nít để trêu chọc."

Bành Dã: "…"

Trình Ca hỏi: "Anh tưởng tôi cố ý để anh tìm tôi, liền tìm đường chết chạy ra ngoài sao?"

Bành Dã không lên tiếng.

Trình Ca phì cười: "Lúc tôi về, thái độ anh đối với tôi là nhìn ra được ngay."

Bành Dã cắn môi, nói: "Xin lỗi."

Tim Trình Ca gõ một cái.

Cô vốn đã không trách anh, anh vừa nói, cô liền mềm lòng.

Cô cúi đầu khuấy muỗng canh, nhàn nhạt nói: "Anh ra ngoài tìm tôi

rất lâu sao?”

Bành Dã “ừ” một tiếng.

Trình Ca nói: “Vậy là đủ rồi.”

Đã đi tìm, vậy là đủ rồi.

Trong phòng vô cùng yên lặng, hai người đều không nói.

Một lát sau, Trình Ca ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Cho rằng tôi cố ý để anh tìm tôi, không nhìn ra anh thật đúng là tự luyến.”

(*) Tự luyến: tính tự yêu mình.

Ánh nắng ngoài cửa sổ vừa vặn chiếu lên gò má anh tuấn của người đàn ông, vẩy nhiệt độ cho gò má anh.

Lần đầu tiên trong đời anh bị người khác dùng “tự luyến” miêu tả, trước đó anh từng cho rằng loại ý nghĩ đó là giải thích tự nhiên cho một chuỗi hành động mấy ngày qua của cô. Bây giờ xem ra, “cho rằng” của anh, thực ra là trong lúc vô tình đi vào vỏ bọc của cô?

Trình Ca thản nhiên nói: “Cũng đúng, anh nên ‘nghĩ’ tôi sẽ không ra ngoài giúp tìm người.”

Bành Dã nói: “Không phải. Tôi không nghĩ cô như vậy.”

“Ồ?” Trình Ca cười một tiếng như có như không, hỏi, “Anh nghĩ tôi thế nào?”

Gậy ông đập lưng ông, một lời hai nghĩa.

Thế là, một thước nhiệt độ ánh nắng, ấm lên.

Chương 17

Bành Dã nhất thời lại không nói được gì.

Anh nhìn chằm chằm gương mặt Trình Ca một hồi, vẻ mặt cô bình thường lại thản nhiên, tựa như đang hỏi “Vậy anh thấy tôi thế nào”;

Nhưng trực giác nói cho Bành Dã biết, giọng điệu như có như không đó của cô, là đang trêu chọc anh, hỏi: “Anh nhớ tôi thế nào”.

Bất kể là câu hỏi nào, Bành Dã cũng đều không muốn trả lời, cũng không trả lời.

Trình Ca bưng canh gừng chậm rãi uống, thân thể ấm lên rất nhiều.

Bành Dã thấy cảm xúc của cô khá ổn định, mới hỏi: “Vết thương trên cổ và tay là sao vậy?”

Trình Ca bóp trán, đau đến mức hơi buồn nôn, nhưng không để cho Bành Dã thấy vẻ mặt cô.

Cô nói: “Sau khi tôi được người ta cứu, tự đi về phía dịch trạm, dọc được gặp phải một người điên.”

Bành Dã hơi nhíu mày: “Người điên?”

“Ừ, tinh thần hắn có vấn đề.” Trình Ca nói.

Cô nhớ lại cảnh tượng khi ấy, người đó cứ lầm bầm nói nhảm, ánh mắt nhìn đông tây cũng rất kì dị. Cô cố hết sức tránh hắn, nhưng hắn

vẫn thấy cô, nhào tới bóp cổ cô. Sức rất lớn, một mực không buông ra.

Cô tránh cảnh kịch liệt, tóm lược: “Hắn có dao găm, tôi sợ cổ họng bị thương, đành phải nắm dao không buông…”

Cô dừng mấy giây, thân thể đau đến mức hơi run, cô lặng lẽ để tay vào trong chăn, kiềm chế một lúc, lại nhàn nhạt nói,

“Hắn kéo tôi đi rất xa, còn trượt xuống dốc núi, tôi không leo lên được, chỉ có thể chạy đường vòng, chạy rất lâu, tới đâu cũng là tuyết, di động cũng không có điện, không tìm được hướng… mới để lỡ lâu như vậy.”

“Hắn thì sao?”

“Tôi đã đâm mắt hắn, đá đũng quần hắn, có thể còn bẻ gãy một ngón tay của hắn.”

Bành Dã tưởng tượng ra được nỗi sợ hãi bất lực của cô khi đó, nhưng không biết an ủi thế nào, cách tấm chăn siết cổ tay cô một cái: “Không sao rồi, đừng sợ.”

Trình Ca im lặng một lúc lâu, mới chậm rãi lắc đầu: “Thực ra cũng không sợ, lúc đó trong đầu không có bất kì suy nghĩ gì, chỉ muốn sống.”

Sợ hãi thực sự là lúc chạy trốn, sợ bị đuổi theo.

Trong một lúc Bành Dã không nói gì.

Người điên? Người bệnh tâm thần?

Anh rất quen thuộc với thôn này, không có gia đình nào có người mắc bệnh tâm thần.

Bành Dã có chút suy nghĩ, nhưng không để lộ trên mặt.

Anh nói: “Lúc cô về quá phẫn nộ, dọa đám Mười Sáu, Tang Ương, tưởng cô…”

Trình Ca giương mắt nhìn anh: “Chỉ có họ bị dọa?”

Bành Dã không nói tiếp.

Trình Ca hỏi: “Anh cũng tưởng tôi…”

Bành Dã mím mím môi, nói: “Từng nghĩ. —— Lúc cô về, Thạch Đầu nói, còn sống là tốt rồi, quan trọng hơn tất cả…”

Trình Ca lạnh bạc cười một tiếng, nói: “Đối với tôi mà nói, một hơi thở quan trọng hơn sống. Nếu gặp phải kẻ cưỡng hiếp, tôi chỉ có hai kết cục, hoặc tôi giết hắn thua mà chết, hoặc tôi giết hắn.”

Lý trí biết bảo vệ tính mạng quan trọng, nhưng cô là Trình Ca, cô nuốt không trôi cơn tức này.

“Tôi không nhìn nổi người khác bắt nạt tôi. Ai chọc tức tôi cũng không được. Ai bắt nạt tôi, tôi sẽ làm thịt người đó.”

“Tiêu Linh lấy bật lửa của tôi, tôi phải đánh cô ta. Tôi chính là muốn tát cô ta cũng phải liều chết quay về.”

Bành Dã nhìn cô, không có bình luận.

Trình Ca: “Anh nhìn cái gì?”

Bành Dã: “Cho nên người điên cũng không trị được cô.”

“…” Trình Ca lạnh nhạt lườm anh một cái, “Lời này tôi xem như lời khen nhận lấy.”

Bành Dã: “…”

Anh đúng là khen.

“Đương nhiên tôi nên tát cô ta.” Trình Ca nói, “Chính là bò ra từ trong mộ cũng phải giành lại đồ của tôi.”

Bành Dã đã sớm phát hiện, trọng điểm của cô quá giống người bình thường.

“Cô không trách Tiêu Linh bỏ rơi cô?”

Trình Ca trái lại rất bình tĩnh: “Chạy hay không chạy đều là tự do của cô ta; thực sự có nguy hiểm, cô ta ở lại cũng không cứu được tôi. Sau khi về cô ta không báo cho người khác biết để đi tìm tôi, lấy đồ của tôi, cái này mới thiếu đạo đức.”

Trình Ca trầm mặc, nói: “Thực ra, nếu mấy người đàn ông đó không xuất hiện, Tiêu Linh sẽ không bỏ rơi tôi. Nếu bật lửa của tôi không rơi ra ngoài, Tiêu Linh không sốt não trong nháy mắt nhặt đồ của tôi, sau khi cô ta chạy về sẽ báo cho người khác đi cứu tôi.

Sau khi cô ta thoát khỏi hố tuyết, luôn cố gắng kéo tôi. Chỉ đáng tiếc…” Trình Ca cảm thấy mỉa mai, “Người làm sai chuyện, thường đều là sai lệch cực kì nhỏ ngay từ đầu. Có lúc là ý trời, có lúc là nóng não, có lúc không thể làm khác được.”

Bành Dã nói: “Cô ngược lại nhìn thấu đáo.”

Trình Ca nói: “Tôi dài mắt.”

Bành Dã vô thức nhìn mắt cô, vẫn trống rỗng lại sâu xa, giống như mắt ống kính máy ảnh.

Anh nhìn cô một lúc, nói: “Nhưng nếu cô là cô ấy, cô sẽ không chạy.”

Trình Ca bình tĩnh nói: “Đương nhiên sẽ không.”

Cô nói: “Ai cứu mạng của tôi, tôi sẽ dùng mạng trả người đó.”

Bành Dã không còn lời để hỏi, anh nghĩ đến câu hỏi vừa rồi của cô: “Anh nghĩ tôi thế nào?”

Cô giống như anh nghĩ.

Anh nhìn cô uống hết canh gừng, nhận lấy chén đứng dậy định đi.

Trình Ca hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Bành Dã quay đầu lại, nhìn cô một lúc, nói: “Tôi lấy ít thuốc và băng vải.”

“Ờ.” Trình Ca ngồi lại, qua một giây, bình thường nói, “Vậy anh nhanh lên chút.”

Trong dịch trạm rất yên tĩnh, mỗi chữ mỗi câu của cô đều rất rõ ràng.

Bành Dã cười nhạt một tiếng: “Được.”

**

Bành Dã đi rồi, Trình Ca mới thở một hơi thật dài, cô đau đến mức sắp cắn nát răng hàm, lấy khăn giấy lau mồ hôi lạnh trên trán và sau lưng, mới dựa lại vào chăn nệm.

Cô khiến mình phân tán sự chú ý, nhớ lại nụ cười trước khi anh đi, nghĩ thầm nụ cười vừa rồi của anh là có ý gì?

Cô còn chưa nghĩ ra, Bành Dã đã quay lại. Cô hơi ngồi dậy, nhìn thẳng anh.

Bành Dã hỏi: “Cô nhìn cái gì?”

Trình Ca nói: “Lúc anh vừa đi cười một cái. Anh đang cười cái gì?”

Bành Dã hỏi: “Tôi có cười sao?”

Trình Ca nói: “Anh đã cười.”

Bành Dã nói: “À, quên rồi.”

Trình Ca mím mím môi, không hỏi nữa.

Bành Dã lấy ra một túi trứng gà luộc, nói: “Lấy cái này xoa mặt, giảm sưng.”

Năm, sáu cái trứng gà đã lột vỏ, trắng mềm, còn bốc hơi nóng.

Trình Ca nhìn một lúc, nói: “Mấy anh ăn đi, đừng lãng phí.” Cô không muốn dùng, tay cô đau đến mức không muốn đụng vào bất kì thứ gì.

Bành Dã nói: “Thạch Đầu luộc cho cô.”

Trình Ca hỏi: “Anh ta không tiếc sao.”

Bành Dã nói: “Cậu ta nói, trừ việc cho ăn cỏ, còn phải dắt ra ngoài tắm nắng một chút, cừu mới có thể có tâm trạng tốt.”

Trình Ca không hiểu, cũng không cố gắng hiểu.

Cô hỏi: “Mặt tôi sưng lắm sao?”

Bành Dã không biết nói tiếp thế nào, nói: “Giống như trẻ sơ sinh béo ú.”

Trình Ca nhướng mày nhìn anh: “Và bị người ta đánh một trận, tôi vẫn còn trẻ sao?”

Bành Dã nói: “Cô có thể nghĩ như vậy.”

Trình Ca nhìn xung quanh một chút, thấp giọng lẩm bẩm: “Mẹ nó, trong phòng này ngay cả gương cũng không có.”

Cô đột nhiên quỳ dậy, mà Bành Dã đúng lúc xoay người nhìn cô, mặt hai người suýt nữa đụng vào nhau.

Rất yên lặng.

Trình Ca không nhúc nhích, nhìn ảnh ngược của mình xuyên qua con ngươi đen trong veo của anh; chóp mũi hai người gần như chạm vào, hơi thở giao nhau.

Bành Dã cực kì bình tĩnh đứng bên giường lò, mặc cho cô duy trì khoảng cách như vậy với anh.

Một lát sau, Trình Ca ngồi xuống. Cô đã thấy được dáng vẻ của mình

trong mắt anh, cơn tức kìm nén trong lòng bắt đầu dâng lên.

“Ha, lại dám đánh mặt tôi. Lần sau để tôi gặp được…”

Trình Ca cắn răng, bực bội một hồi, lại nói,

“Tôi không muốn để mọi người thấy cái bộ dạng kinh hãi này của tôi, anh thì hay rồi, kéo mũ tôi xuống, đám Mười Sáu đều thấy được tôi bị người ta đánh thành cháu trai.”

“…” Bành Dã nói, “Họ rất ít gặp phụ nữ, cho nên bất kể cô thế nào cũng đẹp, trong lòng họ đều là ông nội.”

Trình Ca: “Anh thật biết an ủi người khác. Tôi cảm ơn anh nha.”

Bành Dã: “…”

Bành Dã cầm lấy bông gòn và cồn, nói với Trình Ca: “Cởi áo ra.”

Nghe lời này của anh, ấn đường vừa rồi còn vì cơn đau và xấu hổ và giận dữ mà nhíu lại của Trình Ca hơi giãn ra, mua vui trong khổ, cởi áo lạnh ra, nói: “Anh vẫn là người đàn ông đầu tiên nói chuyện với tôi như vậy.”

Bành Dã nhìn cô một cái, ánh mắt mang theo ý cảnh cáo rất nhẹ, đang nói “Cô đứng đắn một chút cho tôi”.

Trình Ca ngẩng cằm, lộ cổ ra cung cấp sự thuận tiện cho anh. Cô đau đến mức đầu hơi choáng váng, liền không chớp mắt, nhìn chằm chằm gương mặt anh, nhìn chằm chằm đôi mắt anh.

Bành Dã thoáng dừng một chút, sau mấy phút mới ngồi lại gần cô một chút, anh cúi đầu xuống gần cổ cô.

Da cô rất trắng, lại mịn,

Anh nhớ tới lời Mạch Đóa nói “Chị ấy trông rất trắng, giống như tuyết trên đỉnh Thiên Sơn”.

Bây giờ cổ cô rách mấy đường, giống như bình ngọc trắng bị nứt.

Bành Dã mím môi thành một đường, cố gắng hết sức nhẹ nhàng lau vết máu trên cổ cô, tay hơi dao động.

Trình Ca nhẹ giọng hỏi: “Anh run cái gì?”

Bành Dã ngẩng đầu, cô ngửa cằm, thấp mày liếc nhìn anh.

Bành Dã bình tĩnh nói: “Tôi không run.”

Trình Ca cũng bình tĩnh nói: “Anh run.”

Bành Dã: “…”

Trình Ca nói: “Anh run, tôi cảm giác được.”

Bành Dã nói: “Cổ cô tê, sao có thể có cảm giác?”

Trình Ca nói: “Tôi nói, tôi cảm giác được.”

Bành Dã: “…”

Cách mấy giây, Bành Dã nói: “Tôi lo làm cô đau.”

Nụ cười mang ẩn ý sâu xa trên gương mặt Trình Ca từ từ lan ra, nói: “Kĩ thuật không tốt mới có thể đau.”

Bành Dã: "…"

Anh nhìn cô, trong mắt mang theo ý cảnh cáo.

Nhưng ý cảnh cáo này không có tác dụng với Trình Ca, nụ cười của cô trở nên lớn hơn.

Bành Dã không để ý tới cô nữa, cúi đầu tiếp tục làm sạch.

Dần dần, anh ngửi được mùi thơm trên người Trình Ca.

Ở lâu bên ngoài, trên người cô mang theo mùi băng tuyết, mùi nước hoa bị gió thổi tan, sau khi cô chạy trốn mùi cơ thể tự nhiên nồng nặc hơn, giống như là… mùi sữa ngấy…

Mùi cơ thể của phụ nữ dường như chuyển sang mùi hormone.

Bành Dã chợt ý thức được khoảng cách này hơi nguy hiểm.

Anh thoáng lùi một chút ra sau, nhưng lại chạm phải ánh mắt yên lặng của Trình Ca, cô luôn nhìn anh.

Bành Dã cảm thấy cô nhìn thấu tất cả.

Anh lau khô vết máu trên cổ cô, nhúng cồn rửa vết thương. Từ đầu đến cuối cô không kêu đau, chỉ thỉnh thoảng bị kích thích đến mức gân xanh kéo căng lên.

Bành Dã thấy cô quá đau, không còn cách nào khác, thổi hơi cho cô.

Trình Ca thấy hơi lạnh, lại có chút nhột.

Anh thổi hơi bên tai cô, thấp giọng nói một cách vô thức: “Nếu đau thì cứ lên tiếng.”

Trình Ca thong thả và im lặng nở nụ cười. Cô tiến lại gần cổ anh, một chút tiếng thở dốc như rên rỉ vấn vít bên tai anh: “Vậy… anh nhẹ một chút nha…”

Cả người Bành Dã cứng đờ.

Anh liếc nhìn cô, ánh mắt rất nghiêm khắc. Nhưng cô không hề sợ anh, cho đến bây giờ đều không sợ.

Ánh nắng một phía vào buổi chiều nghiêng vào, khẽ lồng trên gương mặt hai người, mông lung, mát mẻ.

Con ngươi Trình Ca nhạt, sợi tóc hư ảo trong ánh sáng.

Gò má Bành Dã gần bên môi cô, anh có lông mi rất dài, sống mũi rất cao, môi mím thành một đường. Cô có loại kích động muốn cạy anh ra.

Thế là, cô giơ tay lên, đầu ngón tay chạm vào bờ môi anh,

Hỏi: “Có người nào từng nói với anh, đôi môi anh gợi cảm không?”

Chương 18

“Có người nào từng nói với anh, đôi môi anh gợi cảm không?”

Đầu ngón tay Trình Ca vuốt ve bờ môi anh, cô nhàn nhạt cười một tiếng: “Thì ra, mềm mại không chỉ có tóc của anh.”

Cô nâng mặt anh, sáp lại gần môi anh,

Bành Dã không tránh cũng không né, không nói lời nào, tay hơi dùng sức,

Trình Ca: “Ss——”

Trong nháy mắt cô buông anh ra.

Bành Dã hờ hững khiển trách cô: “Đừng gây chuyện.”

Anh đứng dậy, một tay giơ vải gạc trắng trên cổ cô lên, giống như dắt dê; một tay cầm kéo, cắt “xoẹt xoẹt”.

**

Bành Dã cắt xong, quay đầu lại mới thấy trán Trình Ca đã sớm nhễ nhại mồ hôi lạnh.

Lúc này anh mới hậu tri hậu giác ý thức được, vừa rồi toàn bộ quá trình cô đều đang chịu đựng, những lời trêu đùa kia chẳng qua là cách cô phân tán sinh lực.

Trong nháy mắt anh cảm thấy mình rất khốn kiếp.

Nhưng thấy vết cắt trên tay Trình Ca, anh cảm thấy mình càng khốn kiếp hơn.

Trong lúc không thích hợp, anh hỏi cô chuyện đã xảy ra, nhưng lại không hỏi cô một câu có đau hay không, cho đến tận bây giờ sắc mặt cô trắng bệch, đổ mồ hôi lạnh.

Bành Dã nói khẽ: “Tôi xin lỗi.”

Trình Ca hơi ngẩn người, nói: “Anh vừa đụng không đau.”

Bành Dã nói: “Tôi không chỉ nói vừa rồi.”

Trình Ca nói: “Vậy thì càng không cần thiết.”

Bành Dã không nói gì, ngồi xuống khử trùng vết thương trên tay cho cô. Vẻ mặt cô vẫn yên lặng như trước, nhưng tay lại không chịu khống chế mà run lên, ý chí đã không kiềm chế nổi phản xạ bản năng của cơ thể.

Thỉnh thoảng Bành Dã nói chuyện với cô, muốn phân tán sự chú ý của cô, nhưng chiêu này không có hiệu quả gì cả.

Cô nghiêm mặt, mím môi, sắc mặt trắng bệch. Bành Dã biết cô đau đến mức không có cả lòng dạ nói chuyện.

Thoa thuốc xong, từng ngón tay dùng vải gạc buộc chắc, trên mặt cô đầy mồ hôi, gần như mệt lả.

Bành Dã dìu cô nằm xuống, kéo chăn cho cô, nói: “Cô nghỉ một lúc đi, cơm chín rồi gọi cô.”

Trình Ca không đáp lại, nhắm mắt hình như ngủ.

Nhưng cô quá đau, căn bản không ngủ được.

Bành Dã vừa đi, cô liền mở mắt, nhìn trần nhà xuất thần, muốn hút thuốc, bỗng nhiên nghe thấy phòng bên cạnh có âm thanh.

**

An An: "Cậu kéo tôi tới đây làm gì, tôi phải dọn hành lý."

Giọng Tiêu Linh đang van xin: "An An…"

"Sao? Lát nữa ăn cơm trước khi lên đường, cậu không có mặt mũi đi xuống trước một mình?"

Tiêu Linh: "Tớ muốn xin lỗi Trình Ca, tới hỏi cậu làm sao cho hợp."

Giọng An An dịu lại một chút, nói: "Thành khẩn."

Tiêu Linh nói: "Lúc đó tớ chỉ muốn tự bảo vệ mình, bây giờ, chị ấy bị mấy người đàn ông kia… cũng rất đáng thương."

An An nói: "Chị ấy không xảy ra chuyện gì cả. Đó là dân làng ở đây, đều là người tốt, đã cứu chị ấy. Mấy lời bà cụ nói buổi tối là để dọa cậu đừng ra ngoài, là cậu hiểu lầm người tốt, vứt bỏ Trình Ca."

Tiêu Linh nói: "Nếu chị ấy không xảy ra chuyện gì, vậy cậu đừng giận tớ được không? Hai chúng ta đừng cãi nhau nữa, quay lại trường, quên hết chuyện ở đây đi được không?"

**

Trình Ca nghe đoạn đối thoại của họ, nhắm mắt.

Lúc này, điện thoại di động reo. Cô nhớ rõ ràng sáng nay tìm đều không có tín hiệu.

Trình Ca chịu đựng tay đau sờ tới di động, lại là Phương Nghiên.

Trình Ca muốn nhấn từ chối không nhận, nhưng tay quấn vải gạc, nhấn cả buổi cũng không có phản ứng, tiếng chuông cứ ầm ĩ,

Phòng bên cạnh còn có tiếng Tiêu Linh,

Trình Ca vô thức nhớ tới một cái tát đánh cô ta kia, nhớ tới tâm trạng lúc ở dưới đáy hố tuyết nhìn cô ta nhặt bật lửa hận không thể chính tay giết chết cô ta.

Trong đầu, những hình ảnh này xen lẫn lời thuyết minh:

"Trình Ca, gần đây em có trống rỗng mệt mỏi không, có sợ hãi hoảng hốt không, có tâm trạng bực bội muốn đánh người khác không, có không khống chế được cảm xúc của mình không, có muốn tìm kiếm kích thích không, có muốn làm tình không, có muốn tổn thương bản thân không, có muốn tự…"

Giọng ma quỷ xuyên tai, bám dai như đỉa.

Trình Ca chợt đập di động vào tường.

Rầm một tiếng,

Di động rơi tự động tắt máy, thế giới yên tĩnh.

Cô nằm xuống giường, nhắm mắt, vẻ mặt lại bình tĩnh.

**

Bành Dã đi xuống lầu, Mười Sáu nhận lấy cái túi trong tay anh, nhìn một cái, kinh hãi nói: “Dùng nhiều vải gạc vậy sao?”

Bành Dã nói: “Rất nhiều vết thương.”

Thạch Đầu nhìn thêm một cái: “Sao không dùng trứng gà?”

“Cô ấy nói không cần.”

“Cái này cũng nấu rồi mà.”

“Mấy cậu ăn đi.”

“Cứ để lại cho cô ấy ăn đi.”

Ni Mã hỏi: “Anh, rốt cuộc chuyện gì vậy? Ai làm thế?”

Bành Dã nói tất cả một lần.

Mười Sáu nói: “Trình Ca rất dũng cảm.”

Bành Dã trầm mặc một giây, nói: “Đều bị ép buộc.”

Ni Mã hỏi: “Vừa rồi lúc rửa vết thương thoa thuốc, chị Ca có khóc không?”

Bành Dã nói: “Không có.”

Ni Mã nhỏ giọng nói: “Chị ấy thật kiên cường.”

Bành Dã không lên tiếng.

Cách vài giây, anh nói: “Người điên đó rất đáng nghi.”

Mười Sáu nói: “Chúng ta quen thuộc hết người trong thôn này, không có nhà nào có người điên… Thực sự có người để mắt tới Trình Ca? Chẳng lẽ cô ấy đã thấy mặt Cáo Đen thật sao?”

“Lát nữa hỏi cô ấy.” Bành Dã nói, “Để cô ấy nghỉ ngơi một lúc.”

Anh nói: “Chúng ta mau chóng rời khỏi đây, trước khi trời tối chạy đến Nadi Kangri.”

Thạch Đầu nói: “Được, tôi tranh thủ làm cơm.”

“Tất cả nhớ kĩ,” Bành Dã nói, “Quãng đường này, không được để cô ấy rời khỏi tầm mắt của chúng ta nữa.”

**

An An xuống lầu trông thấy Trình Ca, vẫn ngồi ở chỗ của cô, chờ đủ người rồi ăn cơm. Lần này cô cũng đang hút thuốc, bàn tay ngón tay đều quấn băng vải, giống như đeo đôi găng tay trắng thật dày.

Hai ngón tay béo kẹp điếu thuốc, nhìn qua cồng kềnh ngốc nghếch, so sánh với biểu cảm bình tĩnh lạnh nhạt của cô, có một loại tương phản buồn cười.

An An khẽ cười.

Trình Ca liếc mắt sang, không mở miệng, dùng ánh mắt tra hỏi.

An An nói: “Dáng vẻ này của chị rất đáng yêu.”

Trình Ca lạnh lùng hừ một tiếng.

An An ngồi xuống, vừa định nói gì đó.

“Đừng làm quen.” Trình Ca hơi bực, nói, “Đến chỗ dừng chân kế tiếp, họ —— chúng tôi sẽ vứt bỏ các cô.”

Tim An An thịch một tiếng, nhận ra bây giờ không thích hợp nói chuyện phiếm.

Tiêu Linh nói với Trình Ca: “Xin lỗi nha, em không nên bỏ chị lại…”

Trình Ca chuyển đôi mắt sang, lạnh và tĩnh, Tiêu Linh không dám nhìn thẳng.

“Nếu tôi là cô, tôi cũng sẽ chạy. Bảo vệ mình là bản năng của con người.” Phía sau làn khói, gương mặt Trình Ca rất lạnh lẽo, “Cô không cần xin lỗi.”

Cô nói như vậy, ngược lại Tiêu Linh thấp thỏm không yên.

Trình Ca nói: “Chuyện cô nên xin lỗi là chuyện khác.”

Tiêu Linh mới hiểu ra, đỏ mặt: “Em xin lỗi, em không nên lấy bật lửa của chị.”

Trình Ca không nói, quay đầu đi.

Bành Dã đi tới, thấy Trình Ca đang hút thuốc, ngoài miệng không nói gì, nhưng ánh mắt ngăn cấm đã nói rõ tất cả.

Trình Ca rũ mi mắt, nhàn nhạt nói: “Đau.”

Bành Dã liền không còn lời để nói.

Dáng vẻ cô vẫn lạnh nhạt, nhưng cả người mơ hồ lộ ra sự tiêu cực và u ám.

Trong phút chốc, lời gì cũng không nói ra miệng được.

**

Ngón tay Trình Ca không tiện cầm đũa, Thạch Đầu chuẩn bị muỗng gỗ cho cô.

Cô cầm muỗng gỗ ăn cơm, không thoải mái lắm, cái muỗng đó có hình dạng kì quái, dày và cồng kềnh, không phải gạo dính vào miệng thì là thức ăn rơi vãi ra chén. Mới ăn vài muỗng thì Trình Ca đã không có kiên nhẫn, qua loa nói ăn no rồi.

Sau bữa cơm trưa trễ phải lên đường.

Mọi người hoặc dọn dẹp tuyết đọng trên xe, hoặc lui tới chuyển hành lý, Trình Ca đứng bên hàng rào tre ngoài sân nhìn tuyết.

Ni Mã tranh thủ chạy tới, nói: “Chị Trình Ca, em đã lấy quần áo kê cho chị, lát nữa lên xe chị ngủ đi, ngủ rồi thì không đau nữa.”

Trình Ca nhìn cậu, nói: “Lỡ như đau đến mức không ngủ được thì sao?”

“…” Ni Mã gãi đầu, “Đúng nha, sao em không nghĩ tới nhỉ.”

Trình Ca cười nhạt: “Trêu cậu thôi…”

Ni Mã toét miệng cười, lại thấy Trình Ca vô thức chọc tuyết đọng trên hàng rào, khẩn trương nói: “Chị đừng đụng, tuyết tan sẽ làm ướt vải gạc.”

“Ờ.” Trình Ca thu tay lại.

Ni Mã thấy cô không có tinh thần gì, nói: “Chị Trình Ca, chị đừng bực, lần sau nếu đụng phải người bắt nạt chị, tất cả bọn em sẽ tới đánh hắn.”

Trình Ca nói: “Được.”

“May mà chị không xảy ra chuyện, nếu không thì em…” Mặt Ni Mã kìm nén đến đỏ bừng, không tìm được từ thích hợp.

Trình Ca nhìn cậu một lúc, nói: “Cảm ơn cậu.”

Mặt Ni Mã càng đỏ hơn, quay đầu liền chạy mất.

Trình Ca móc hộp thuốc lá trong túi ra, muốn lấy thuốc hút, nhưng hai tay cồng kềnh, trái nghiêng phải ngã chính là không lấy ra được. Cô nhíu mày, đang muốn ném hộp thuốc…

“Trình Ca.” Bành Dã đang gọi cô.

Trình Ca ngẩng đầu lên, suy nghĩ một chút, mới quay đầu lại. Bành Dã đang đứng trên mặt tuyết cách đó không xa, hơi nheo mắt nhìn cô. Ánh sáng trắng của mặt tuyết chiếu lên mặt anh.

“Sao?”

“Cô qua đây.”

“Ừ.”

Trình Ca nhét hộp thuốc vào túi, giẫm lên tuyết đi về phía anh.

Bành Dã nhìn cô đến gần, xoay người đi giữa mặt tuyết;

Trình Ca rất im lặng đi theo anh, tuyết dày giẫm dưới chân, vang xào xạc. Âm thanh xào xạc này, rất êm tai.

Trình Ca hít một hơi thật dài, không khí trên mặt tuyết mang theo hương thơm mát lạnh.

Bành Dã đi một khoảng, cách xa dịch trạm và nhóm người, dừng lại quay đầu chờ cô;

Anh dẫn cô đi tới giữa mặt tuyết bao la, trời xanh, ánh mặt trời, tuyết trắng.

Cô đến bên cạnh anh đứng ngay ngắn, nheo mắt ngẩng đầu nhìn anh. Anh đứng trong ánh sáng tuyết đầy khắp núi đồi, gò má rõ nét và rực rỡ.

Bành Dã nói: “Tôi dạy cô vài cách phân Bắc.”

Trình Ca: “Hả?”

Bành Dã nói: “Phân biệt hướng Bắc.”

Trình Ca: “À.”

Bành Dã nhìn cô mấy lần,

Vải sợi lông trắng mảnh trên mũ áo lạnh đang bay trên gò má cô,

Ánh sáng tuyết khiến gương mặt cô có vẻ như càng trắng hơn, vô cùng óng ánh, trong suốt đến sắp tan vào trong ánh sáng.

Nhưng cô hơi lơ đãng, nói chuyện cũng không có hứng thú gì, hờ hững.

Bành Dã hỏi: "Cô biết cái nào?"

Trình Ca đáp: "Sao Bắc Cực và sao Nam Thập Tự."

Bành Dã hỏi: "Còn gì nữa không?"

Trình Ca đáp: "Bên lá cây thưa thớt là hướng Bắc, bên gốc cây có vòng tuổi dày đặc là hướng Bắc."

Cô trả lời vô cùng thờ ơ,

Bành Dã cong khóe môi vô cùng nhạt: "Trong sách tiểu học."

Trình Ca dùng khóe mắt liếc anh, nhìn anh mấy phút, cho rằng anh đang khẽ chế giễu.

Cô chậm rãi hít vào một hơi không khí hơi lạnh, nói: "Dốc núi tuyết tan nhanh hơn là hướng Nam, rừng cây rậm rạp là hướng Nam…"

Bành Dã đút hai tay trong túi, cúi đầu giẫm lên tuyết. Anh vô thức xoay xung quanh Trình Ca, giẫm bằng phẳng tuyết xung quanh.

Trình Ca liệt kê xong, nói: "Đây là Bắc bán cầu, Nam bán cầu ngược lại."

Bành Dã dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô: “Bây giờ nói cho tôi biết bên nào của tôi là hướng Bắc.”

Trình Ca im lặng, cách cô vừa nói đều không dùng được, tay muốn di chuyển; giọng nói cấm đoán của Bành Dã truyền đến: “Không được xem di động.”

Trình Ca nhìn về phía mặt trời, hình như ở hướng Tây, cô hất cằm về bên phải: “Bên kia.”

Bành Dã hỏi: “Bên nào?”

Trình Ca lại giơ tay lên, chỉ hướng bên phải chính diện mình: “Chỗ đó là hướng Bắc.”

Ngoài hai, ba bước, Bành Dã nheo mắt nhìn cô.

Trình Ca hỏi: “Đúng không?”

Bành Dã tiến lên một bước, rút một tay trong túi ra, nhẹ nhàng nắm cổ tay cô, đẩy ra sau bốn mươi lăm độ: “Đây là hướng Bắc. Vừa rồi cô chỉ là Tây Bắc.”

Trình Ca nhìn tay mình, rồi lại nhìn anh: “Sao anh biết?”

Sự chú ý của cô đã tập trung rồi.

Bành Dã nói: “Dùng giờ bản địa tưởng tượng ra một mặt đồng hồ, ví dụ như mười giờ sáng, kim giờ chỉ số mười.

Nếu cô ở Bắc bán cầu, lấy kim giờ chỉ hướng mặt trời, đường phân giác của góc giữa kim giờ và điểm mười hai chính là hướng Nam;

Nhưng ở Nam bán cầu, phải dùng điểm mười hai hướng về mặt trời, đường phân giác của góc giữa điểm mười hai và kim giờ là hướng Bắc.”

Trình Ca mím môi, nghiêm túc suy nghĩ.

Bây giờ cô ở Bắc bán cầu, nếu cô có một cái đồng hồ đeo tay, xoay ngang đặt dưới đất, nếu bây giờ là mười giờ sáng, lấy kim giờ điểm số mười chỉ hướng mặt trời, đường phân giác của góc giữa điểm mười và điểm mười hai là điểm mười một. Hướng điểm mười một của đồng hồ đeo tay chỉ chính là hướng Nam. Hướng ngược lại chính là hướng Bắc.

Cô nghĩ hiểu rồi, lơ đãng hơi cong khóe môi.

Bành Dã nói: “Cô thử xem.”

Trình Ca liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ là đúng ba giờ trưa.

Trình Ca suy nghĩ một chút, chủ động đặt câu hỏi: “Nhưng nếu như di động hết pin, cũng không đeo đồng hồ, không biết giờ cụ thể thì sao?”

“Lát nữa sẽ dạy cô.” Bành Dã nói, “Thử cái này trước.”

Trình Ca nhìn về phía mặt trời, tưởng tượng mình đứng ngay chính giữa mặt đồng hồ, điểm số ba chỉ hướng mặt trời, vậy điểm mười hai ở ngay bên trái cô,

Đường phân giác của góc này, bên trái phía trước góc bốn mươi lăm độ, chỗ một giờ rưỡi là hướng Nam,

Cho nên bên phải phía sau là…

Dường như tất cả đều trong lúc lơ đãng, trên mặt tuyết, trong thung lũng, gió nổi lên; còn cô nở nụ cười,

Khóe môi cô cong lên nụ cười thật lớn, cô quay đầu, ngón tay đi qua: “Hướng Bắc.”

Bành Dã đứng ở hướng chính Bắc, trước mặt cô.

Đôi mắt anh cố định trên gương mặt cô, đen nhánh, yên lặng.

Cô đang cười, sợi tóc đang tung bay, tay ở trước mặt anh.

Thế giới rất yên tĩnh, nghe thấy âm thanh ánh mặt trời chiếu trên mặt tuyết.

Anh nhìn thấy, khoảnh khắc ấy, gió đầy khắp núi đồi đứng lại vì cô.

Chương 19

Gió xoay chuyển trên mặt tuyết, thổi tóc Trình Ca tung bay, cô cười nhìn anh, hỏi: “Đúng không?”

Bàn tay quấn băng vải của cô vén vải sợi bông của mũ trên gò má.

Bành Dã không trả lời, nhìn cô, mâu quang rất sâu, giống như một cái giếng.

Trình Ca dần thu nụ cười, hỏi: “Không đúng?” Cô quay lại ngắm mặt trời, suy nghĩ một chút, lại quay đầu nhìn anh, “Là hướng này.”

Bành Dã xoay người đi về phía dịch trạm, móc điếu thuốc trong túi ra châm. Cách làn khói màu xám đen, đôi mắt anh phản chiếu ánh sáng trắng của mặt tuyết.

Trình Ca lấy di động trong túi ra, đầu ngón tay lộ khỏi vải gạc nhấn la bàn trên màn hình. Hướng Bắc ——

Đúng rồi.

“Cách này rất chính xác.” Trình Ca nói ở sau lưng Bành Dã.

Bành Dã đi rất nhanh, Trình Ca chạy chậm mấy bước không đuổi theo kịp, nhíu mày, phì cười một tiếng: “Anh mắc tiểu à?”

“…” Bành Dã bước chậm lại.

Trình Ca bắt kịp, hỏi: “Nếu không biết giờ bản địa thì sao?”

Bành Dã cúi đầu nhìn cô một cái: “Cái gì thì sao?”

Trình Ca nói: “Phân Bắc đó.”

Trong một lúc Bành Dã không trả lời.

Trình Ca nói: “Phân biệt hướng Bắc.”

Bành Dã: “…”

Anh hơi lơ đãng, Trình Ca đành chịu: “Cách anh dạy phải biết giờ bản địa, nếu như không có giờ lờ mờ, sao phân biệt hướng Bắc?”

Bành Dã nói: “Tìm người hỏi giờ.”

Trình Ca: “…”

Trình Ca: “Nếu bên cạnh không có người thì sao? Giống như tôi hôm nay.”

Bành Dã dừng bước, quay đầu nhìn cô một cái, nói: “Cô đứng đây đừng động đậy.”

Có gió thổi tới, Trình Ca ngửi được mùi thuốc lá của anh, nồng và mãnh liệt, cô lên cơn nghiện rồi.

Bành Dã đi tới mấy bước, hỏi: “Thấy bóng của cô không?”

Trình Ca nói: “Thấy.” Mặt trời chiếu nghiêng cô, tạo nên một cái bóng trên mặt tuyết.

Bành Dã đi tới đầu cái bóng ngồi xổm xuống, ngón tay chọc một cái

lỗ không lớn không nhỏ trên tầng tuyết ở đỉnh đầu “Trình Ca”.

“Làm dấu.”

Anh nói, nghe thấy tiếng xào xạc, ngẩng đầu nhìn, Trình Ca cúi đầu đang cầm hộp thuốc lá, mười ngón tay vụng về, ngã trái ngã phải không lấy ra được. Gương mặt lạnh nhạt đó của cô phối với đôi tay vụng về kia, rất buồn cười.

Bành Dã chìa tay: “Đưa cho tôi.”

Trình Ca vừa định đi, người lắc một cái lại đứng vững, nhíu mày nói: “Không phải anh bảo tôi đứng đây đừng động đậy sao?!”

Bành Dã: “…”

Anh đứng dậy, đi tới bên cạnh Trình Ca, cầm lấy bật lửa và hộp thuốc lá trong tay cô, lấy ra một điếu thuốc, không nhịn được nhìn một chút, thuốc lá phụ nữ hút, nhỏ mềm.

Lúc anh quan sát, Trình Ca lấy điếu thuốc anh hút kẹp giữa ngón tay anh.

Ánh mắt Bành Dã đi theo, nhìn thấy Trình Ca ngậm điếu thuốc của anh trên môi, hút một hơi, còn ngước mắt nhìn anh.

Màu con ngươi của Trình Ca rất nhạt, mắt tựa cánh hoa đào, đuôi mắt kéo dài lạnh lùng quyến rũ, có chút giống tiểu hồ ly.

Thuốc quá mạnh, cô khẽ ho một cái, nhẹ nhàng thở khói ra, làn khói bao phủ trước mặt hai người.

“Cảm ơn.” Cô trả thuốc lại cho Bành Dã, hai ngón tay giơ lên bên

mép anh, đầu thuốc quay về phía miệng anh.

Bành Dã cúi đầu nhìn cô, ánh mắt hơi lạnh.

Trình Ca nói: “Há miệng đi.”

Bành Dã có chút không nhịn được nữa, nhíu mày, nói: “Cô làm gì…”

Cô nhét điếu thuốc vào miệng anh, lại rút lấy thuốc và hộp thuốc lá của mình trong tay anh.

Bành Dã ngậm điếu thuốc kia, trên đầu thuốc có hương thơm nhàn nhạt của son môi cô.

Ánh mắt anh cố định trên mặt cô, cúi đầu một chút, miệng hơi hé, điếu thuốc đó rơi xuống mặt tuyết, tắt rất nhanh.

Trình Ca nhìn anh, không lên tiếng;

Bành Dã cũng nhìn cô, không lên tiếng.

Mấy giây sau, Bành Dã xoay người, lại lấy thuốc, bật bật lửa.

“Bành Dã.” Trình Ca gọi anh.

“Ừm?” Anh quay đầu lại.

Trình Ca nói: “Cho xin tí lửa.”

Anh vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu che lửa.

Tay cô vòng ra sau cổ anh, nắm gáy anh. Cô nhón chân lên, nghiêng đầu sáp lại gần môi anh.

Điếu thuốc của cô và của anh va vào nhau trong ngọn lửa đỏ, điên cuồng bốc cháy. Cô hít thở, ánh lửa lắc mạnh, thuốc cháy một đoạn, giống như bướm đêm bất kể nguy hiểm.

Cô buông anh ra, hạ xuống, có lý có chứng nói: “Đừng lãng phí.”

Ánh mắt Bành Dã nhìn cô chằm chằm vừa tối vừa trầm;

Trình Ca nheo mắt, hỏi: “Nhìn cái gì?”

Bành Dã mím môi, ẩn nhẫn liếm răng một cái. Nhớ tới lần trước sau khi nói với cô “Còn như vậy, tôi sẽ không khách sáo”, ánh mắt chợt lạnh của cô và câu “Bành Dã, sau này anh đừng rơi vào tay tôi” kia.

Anh rất rõ lúc này cô căn bản không muốn hỏi anh “Nhìn cái gì”, cô chính là khiêu khích đơn thuần.

Anh chợt phát hiện không thể dùng cách ban đầu để đấu với cô nữa. Anh càng kiên quyết cô càng bật ngược lại, anh càng lạnh cô càng hưng phấn hơn.

Bành Dã nhìn cô một lúc, nhàn nhạt mỉm cười, xoay người đi.

Lần này đến lượt Trình Ca bị động.

Cô hỏi sau lưng anh: “Anh cười cái gì?”

Bành Dã không đáp, giọng nói rất từ tính: “Ở vùng quê, dùng gậy hoặc cành cây thẳng, cắm vuông góc xuống đất, làm dấu ở đỉnh bóng.”

Trình Ca hỏi: “Ban nãy anh cười cái gì?”

Anh làm như không nghe, quay lại đỉnh bóng của Trình Ca.

Anh quay đầu nhìn dáng vẻ nhíu mày so tài của cô, lần này thực sự cảm thấy buồn cười, vì vậy lại cười, nói: “Sau khi làm dấu, đi làm chuyện khác, hoặc chờ ở gần đó… Cô nhìn tôi làm gì? Trên mặt tôi không có dấu, nhìn dưới đất kìa.” Bành Dã chỉ dấu dưới chân.

Trình Ca: “…”

Bành Dã nói: “Khoảng một tiếng… Giờ có chênh lệch cũng không sao.”

Trình Ca không biết anh cười cái gì, lạnh lùng nhìn cái bóng dưới đất, nhanh chóng cắt ngang: “Bóng sẽ di chuyển theo sự chuyển động của mặt trời.”

Bành Dã lại cười.

Anh lại chọc một cái lỗ trên tuyết làm dấu: “Giả sử sau một khoảng thời gian, đỉnh bóng đến chỗ này.”

Ngón tay anh vẽ đường thẳng trên tuyết, nối liền hai cái mốc: “Mặt trời đi từ Đông sang Tây, bóng sẽ đi từ Tây sang Đông. Đường này là đi hướng Đông Tây.”

Trình Ca như có điều suy nghĩ, một lúc sau, gật đầu: “Hiểu rồi.”

“Đi thôi.” Bành Dã đứng dậy, phủi tuyết trên tay.

Trình Ca hỏi: “Nếu là buổi tối thì sao?”

Bành Dã nói: “Hiệu quả ánh trăng giống như vậy.”

Trình Ca hỏi: “Mây che khuất trăng, ban ngày trời mưa.”

Bành Dã nói: “Chỗ rễ cây có ổ kiến là hướng Nam, trên đá bên có rêu mọc là hướng Bắc, bên vỏ cây xù xì…”

Chờ anh nói xong, Trình Ca đột nhiên hỏi: “Sao anh biết nhiều vậy?”

Bành Dã đáp: “Đọc quá nhiều sách linh tinh.”

Trình Ca nói: “Sách linh tinh nào, rất có ý nghĩa, giới thiệu tôi đọc thử.”

Bành Dã quay đầu nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Trình Ca cũng không tiếp tục hỏi đến cùng.

**

Quay vào trong nhà, lúc chuẩn bị lên xe, Mười Sáu khoác vai Bành Dã kéo anh sang một bên, cười gian xảo: “Anh, cảm thấy thế nào?”

Bành Dã nhìn anh ta: “Cái gì thế nào?”

Mười Sáu đấm mạnh cánh tay anh, bất mãn nói: “Em nhìn thấy cả rồi.”

Bành Dã hỏi: “Nhìn thấy cái gì?”

Mười Sáu nói: “Em nhìn thấy Trình Ca hôn anh.”

Bành Dã: “…”

Bành Dã hất cánh tay anh ta: “Em nhìn lầm rồi.”

Mười Sáu nhún nhún vai, quay đầu nhìn An An và Tiêu Linh, nghiêm mặt, cùng hai cô ấy ngồi vào xe Trình Ca được kéo phía sau.

**

Bành Dã bước lên xe, một gói đồ ném về phía anh, anh giơ tay lên đón lấy, là một gói Ngọc Khê.

Trình Ca dựa bên cửa sổ xe, nói: “Vừa rồi hút một hơi thuốc của anh, trả lại anh.”

“Không cần đâu.” Bành Dã trả thuốc lại cho cô.

Trình Ca nhíu mày, vừa định nói “Cái thuốc tồi đó anh cũng nuốt được”, suy nghĩ một chút lại thôi, ném lại cho anh, nói: “Tôi không hút hiệu này.”

Bành Dã không ném lại nữa, như thế không có ý nghĩa.

Anh hỏi: “Không hút còn mua?”

Trình Ca nói: “Tôi nhìn lầm.”

Bành Dã: “…”

Bành Dã mở gói thuốc, rút một điếu nhét vào miệng, lấy bật lửa.

Trình Ca nhìn anh chằm chằm bằng một ánh mắt thưởng thức công khai, cho đến khi trong tay anh xuất hiện màu đỏ quen thuộc của cô, cho đến khi cô nghe thấy tiếng “tạch” quen thuộc.

Trình Ca nhìn thẳng.

Bành Dã châm thuốc thản nhiên như không, khẽ hút một hơi, phả khói ra mới chìa tay: “Bật lửa của cô.”

Trình Ca giật lấy: “Tới chỗ anh lúc nào?”

Bành Dã nheo mắt nhìn cô: “Sao? Tát tôi một cái?” Anh chỉ chỉ gò má mình.

Trình Ca mím môi lạnh mặt. Hôm nay anh ta không thích hợp lắm, lời nói và việc làm này cũng không giống anh ta, đầu anh ta bị linh dương Tây Tạng đá à?

Bành Dã nhìn vẻ mặt của cô, cảm thấy buồn cười, nhưng không bật cười.

Anh khoác tay bên cửa sổ, nhẹ nhàng rẩy tàn thuốc.

Ngọc Khê, lâu lắm rồi anh không hút, đã không quen lắm.

Nhiều năm như vậy, cuộc sống của anh, kể cả người của anh, đều qua loa rồi.

Hơn nữa, JK là cái khỉ gì?

Không thể nào là JK Rowling chứ, anh khẽ cười giễu mà cong khóe môi.

**

Đi mười mấy cây số, không còn tuyết nữa, cỏ cũng ngày càng thưa thớt, dọc đường đầy bông tuyết sáng rực, giống như trong quặng

thạch anh.

Trong xe không ai nói chuyện, vô cùng yên lặng. Ni Mã ngồi bên ghế phụ lái, tưởng tâm trạng Trình Ca không tốt, liền quay đầu tìm chuyện nói,

“Chị Trình Ca, chị nhìn bên ngoài…”

Bành Dã nháy mắt ra hiệu.

Ni Mã ngậm miệng, thò đầu nhìn, Trình Ca đang ngủ, đang nhíu mày, nhắm mắt, nghiêng đầu dựa vào cửa kính xe.

Ni Mã lùi về chỗ ngồi.

Thạch Đầu lái xe, nói: “Cô gái Trình Ca này không tệ nha, có thể chịu khổ.”

Bành Dã nói: “Đến đằng trước, vòng vào làng Tứ Phong.”

Thạch Đầu hỏi: “Muốn làm việc à?”

Bành Dã trầm mặc, thấp giọng nói: “Buổi trưa cô ấy gần như không ăn cơm.”

Thạch Đầu sờ sờ túi tiền: “Muốn mua đồ ăn hả?”

Bành Dã: “Mẹ nó cái muỗng cậu tự mài đó giống như cái chày vậy, có thể dùng à?”

Ni Mã gật đầu phụ họa: “Em nhìn cũng khó chịu. Tính chị Ca tốt mới không hất chén.”

Thạch Đầu cắn răng: “Mua mua mua.”

**

Lúc đậu xe, Trình Ca xoa xoa mắt, hỏi: “Tới rồi sao?”

Bành Dã nói: “Tạt qua làng, mua chút đồ ăn.”

Trình Ca xoay mặt ngủ tiếp.

Bành Dã dặn Mười Sáu đi tìm linh kiện hư trên xe Trình Ca thử, bản thân lại vô tình thấy đằng trước có một thợ thủ công mỹ nghệ bày hàng rong, anh nheo mắt nhìn một lúc, trên tấm vải đỏ đó hình như bày rất nhiều muỗng gỗ thủ công.

**

Trong lúc ngủ mơ Trình Ca hơi cúi đầu, kết quả đập vào kính thức dậy. Cô xuống xe hà hơi chút gió lạnh, hút điếu thuốc.

Thạch Đầu và Ni Mã mua đồ ở quầy bán đồ vặt cách đó không xa, quay đầu, la về phía toàn bộ người lui tới trên đường: “Tsampa, bánh lúa mì thanh khoa, mì viên, bã sữa, thịt muối, bánh nang, giò cháo quẩy…”

Trình Ca nhìn không nói được gì, nghĩ thầm họ là đầu động kinh đang chọc cười sao, chợt nghe tiếp ——

“Váng sữa, phô mai… Trình Ca, cô muốn ăn gì?”

Đầu Trình Ca đầy vạch đen.

Thạch Đầu la to: “Nếu không nghe được, tôi nói lại lần nữa cho cô

nghe.”

Trình Ca nhức đầu, đỡ trán, la: “Bánh nang.”

“Cái gì? Trình Ca, cô nói cái gì?”

Phổi Trình Ca sắp nổ: “Bánh nang!”

**

Một tiếng hét, toàn bộ người thưa thớt trên con đường làng nhỏ nhìn về phía cô.

Trong nháy mắt, ánh mắt Trình Ca hoàn toàn lạnh.

Có chín người đi đường quay đầu nhìn cô, nhưng cô vừa nhìn đã phát hiện “người điên” muốn bắt cô trong tuyết kia!

Cô bóp nát thuốc, chạy về phía hắn.

“Người điên” đang ăn mì ở quán ven đường, nhận ra cô, ném đũa chạy như bay, nhảy lên xe máy, đạp ga lao tới trước.

Trình Ca la to: “Là hắn!”

Bành Dã quay đầu lại, liền thấy một người đàn ông đội mũ bảo hiểm lao tới. Người đi đường và chủ quán kêu lên tránh né. Bành Dã đứng ngay giữa đường, mắt đen như mực, nhìn chằm chằm xe máy lao nhanh tới, nhét cái muỗng vừa mua vào trong tay áo.

Xe máy càng lúc càng gần, càng lúc càng nhanh, người đàn ông ra sức vặn tay ga, điên cuồng tăng tốc.

Bành Dã đứng ở ngã tư, ánh mắt bình tĩnh, mang theo một chút bản tính hoang dã.

Xe máy chạy qua như bay, người đi đường la hét.

Bành Dã phản ứng cực nhanh nghiêng người tránh thoát, túm được bàn tay và bả vai người tới, đạp chính xác lên bàn đạp, nhảy lên một cái!

Anh nhảy lên xe máy, tay dùng sức vặn một cái, xe bỗng chậm lại. Anh nắm vai người đó kéo mạnh một cái, răng rắc một tiếng trật khớp.

Xe máy ngã rầm, xe và người ngã lăn xuống đất, tiếng ma sát chói tai dữ dội nhấn chìm tiếng kêu thảm thiết của "người điên".

Bành Dã đạp lên xe làm điểm nhảy, tung người thoát khỏi hiện trường, chạy mấy bước đứng vững, mới quay đầu lại.

**

Thạch Đầu và Ni Mã cấp tốc chạy tới chế ngự "người điên".

Ni Mã tức giận đến mức muốn đánh hắn: "Chính là mày, suýt nữa cắt đứt cổ chị Trình Ca."

Người điên la: "Cậu tìm nhầm người rồi."

Mấy người xoắn thành một đoàn.

"Mười bảy lần." Trình Ca nói.

Người kia ngẩng đầu, bóng dáng Ni Mã dịch ra, trong mắt Trình Ca

có màu đỏ khát máu: “Mười bảy lần.”

“Người điên” nhìn thấy Trình Ca, lại vô cùng sợ hãi, thậm chí chân mềm nhũn.

Trình Ca nhìn hắn chằm chằm, giơ tay lên cắn bung băng vải trên mu bàn tay, giật mạnh một cái, kéo vải gạc ra.

Cô cởi vải gạc quấn quanh tay: “Anh tát tôi mười bảy cái, đá tôi chín lần, cắt tôi một dao. Tôi đếm, từng cái một.”

Trình Ca bóp cằm hắn, nói: “Anh đỡ cho tôi.”

Trên tay Trình Ca đầy vết thương.

Ni Mã thấy đau lòng: “Chị Trình Ca, thôi đi, cái này đánh thì vết thương của chị cũng nứt ra đó!”

Trình Ca không nghe được, ra sức tát xuống một cái…

Không có âm thanh.

Bành Dã nắm chặt cổ tay cô; Trình Ca nhìn anh, ngực phập phồng.

Bành Dã quấn lại vải gạc trên tay cho cô. Trình Ca giãy giụa, nhưng không thoát khỏi, cô cào rách da tay anh, anh cũng không buông. Anh nhanh chóng quấn xong, thắt nút. Người đột nhiên ngồi xuống trước mặt cô.

Trình Ca chưa kịp chuẩn bị đã bị anh cởi một chiếc giày.

Anh đứng lên, để giày vào tay cô, nói: “Dùng cái này.”

Trình Ca ngẩng đầu; anh đang nhìn người đi đường vây xem trên đường, còn có hẻm sâu phía sau, anh nói với Thạch Đầu:

“Kéo người vào hẻm đi.”

Chương 20

Người điên bị Trình Ca đánh cho bầm dập mặt mũi, thành đầu heo.

Ban đầu hắn còn mạnh miệng, sau đó Trình Ca muốn rạch vài đường trên cổ hắn, hắn liền chịu thua ngay, khóc ròng: “Đừng nên như vậy mà! Mấy người đây là lộng hành, lộng hành!”

Trình Ca vốn tưởng hắn là một nhân vật hung ác, không nghĩ hắn mở miệng lại là một giọng nói như thế, nhất thời bị làm cho hơi không nói được gì.

Trình Ca nói: “Tôi không phải là nhân viên làm việc ở đây.”

Người điên ôm lấy chân Ni Mã, kêu đau đớn: “Trách nhiệm của mấy người mà, mau cứu tôi với!”

Ni Mã nói: “Tôi cũng sợ đánh.”

Người điên kêu rên với Trình Ca: “Lần trước cô đã bẻ gãy một ngón tay của tôi, hôm nay còn hành hạ tôi, không công bằng!”

Trình Ca suýt bị hắn làm cho bật cười: “Lần trước anh muốn giết tôi, vậy hôm nay tôi giết anh.”

“Đừng mà!” Người điên càng thảm thương nói, “Thực ra tôi không thù không oán với cô, chỉ nghe người ta sai bảo lấy chút tiền thôi, sớm biết con đàn bà cô đây khó đối phó thì bố đã không…”

Chiếc giày trong tay Trình Ca đập “bộp” lên trán hắn, nói: “Anh chửi

ai ‘con đàn bà’ đó?”

Người điên chưa kịp phản ứng, lại đập “bộp” một cái, “Anh xưng ‘bố’ với ai đó?”

“Ông nội! Ngài là ông nội!” Người điên gào thét, “Ngài là bố, con là con, là cháu, đời đời con cháu đều là con… Ông nội đã tát con mười bảy cái xong rồi mà, hai cái ban nãy coi như biếu thêm, được không? Ông thả con đi được không?”

“Anh còn lắm mồm với tôi…” Trình Ca giơ tay.

Người điên la: “Không phải con muốn giết ông, con chỉ là sát thủ chuyên nghiệp thôi!”

Sát… thủ… chuyên… nghiệp…

Ấn đường Trình Ca run lên.

Cô bóp cằm hắn: “Ai là chủ thuê của anh?”

Người điên: “Ông không thể ép con, nghề này của con có phẩm đức nghề nghiệp.”

Trình Ca đứng dậy: “Còn lại bảy cái chưa đá.”

Người điên la: “Vương Bát (1)!”

(1) Vương bát đản (王八蛋) hay Vương bát (王八): nghĩa đen là trứng con rùa, nghĩa bóng là từ chửi bậy.

“Mẹ kiếp anh chửi ai đó.” Trình Ca đá tới một cái.

Người sau ôm bụng, mặt mũi đỏ lên: “Con nói, là nhận lệnh của ‘Vương Bát’, chủ thuê họ Vương, xếp thứ tám trong nhà đó bà cô ơi…”

Trình Ca: “…”

**

Bành Dã kéo Trình Ca sang một bên, nói với cô nghi ngờ của anh, sau đó nói: “Hôm ở nhà nghỉ cô có thể đã thấy được Cáo Đen.”

Trình Ca: “Cho nên hắn phái người đuổi giết tôi?”

Bành Dã nói: “Đúng. Hôm đó cô hẳn đã bắt gặp người khả nghi.”

Trình Ca cũng không cần suy nghĩ: “Có một người đàn ông.”

Bành Dã hỏi: “Dáng vẻ ra sao?”

“Hắn mặc áo gió rất rộng, không nhìn ra dáng người. Người rất cao, đeo khẩu trang và kính mát bảo vệ mắt, che kín bưng, không thấy rõ.” Trình Ca nói, “Cũng chỉ thời gian một giây.”

Bành Dã hỏi: “Một giây?”

Trình Ca nói: “Hắn ở đằng sau vỗ vai tôi, tôi quay đầu lại, hắn nói nhận lầm người.”

Bành Dã nói: “Hắn nhận lầm cô thành Kế Vân.”

Trình Ca suy nghĩ một chút, hỏi: “Anh khẳng định chính là Cáo Đen? Nếu chỉ là sát thủ hắn phái đi thì sao.”

Bành Dã nói: “Lúc Kế Vân chết không hề phản kháng, hắn rất quen thuộc hơn nữa tín nhiệm hung thủ.”

Đang nói chuyện, anh liếc thấy Trình Ca đang vô thức xoa tay, liền hỏi: “Còn đau lắm sao?”

Bản thân Trình Ca cũng chưa nhận ra, “à” một tiếng, cúi đầu nhìn: “Tốt rồi. Ban nãy hoạt động gân cốt.”

Trước đó vì nén một hơi, cả người đều không đúng; bây giờ bắt tên điên, đánh hắn, cô trút cơn giận rồi thì đều tốt cả.

Cô suy nghĩ, trước mắt đột nhiên lại hiện ra ánh mắt của Bành Dã lúc anh đưa giày cho cô, bình tĩnh, lãnh đạm, giống với trước đây nói “Đi đi, đừng quá đáng” trên cánh đồng hoang.

Trình Ca nhàn nhạt cười một tiếng: “Thứ đau là giày.”

Cô nói lời của mình xong, nhìn anh, chờ anh nói.

Bành Dã lại bị cô nhìn đến mức nhất thời không có lời nào để nói, cách vài giây, hỏi: “Cô nhìn cái gì?”

Trình Ca: “Lại nghĩ đến việc dùng giày, ‘yên nhi hoại (2)’ chính là nói loại người như anh.”

(2) Yên nhi hoại: chỉ người có lòng dạ không tốt, thường giở trò xấu sau lưng người khác.

Bành Dã: “Tôi tưởng cô đang nói cảm ơn.”

Trình Ca cười ra một tiếng từ mũi, cúi đầu nhìn băng vải trên tay, ánh mắt lại rơi vào tay Bành Dã, thon dài, khớp xương rõ ràng. Đột nhiên,

cô thu nụ cười lại, nói: “Trên tay hắn có hình xăm.”

Bành Dã: “Gì cơ?”

Trình Ca: “Trên mu bàn tay của Cáo Đen có hình xăm.”

“Hình gì?”

“Không thấy rõ hình, nhưng có mấy chữ Hán, một chữ trong đó là… nữ?… Không, An. Là An.”

Trình Ca nói: “Chẳng lẽ là kiểu như ‘Trọn đời bình an’?”

Bành Dã suy nghĩ một chút, hoàn toàn không thể xâu chuỗi với manh mối khác, hỏi: “Trừ lần đó ra, cô và hắn không có lúc cùng xuất hiện khác?”

Trình Ca nói: “Không có. Sau đó tôi về phòng, tiếp đó anh xông vào…” Cô dần có ý riêng, “Sau đó nữa, anh xách tôi ra khỏi chăn.”

Bành Dã yên lặng nhìn cô một giây, nói: “Bây giờ nói chuyện nghiêm chỉnh đó.”

Trình Ca như cười như không: “Nói mà.”

Ánh mắt Bành Dã hơi cảnh cáo, lại nhìn cô một giây, mới tiếp tục chuẩn bị nói, nhưng vừa mở miệng, lại quên mất vừa rồi chuẩn bị nói cái gì.

Thạch Đầu đi tới, nói: “Lão Bảy, tên điên đã giao ra số điện thoại di động của Vương… Bát, không liên lạc được. Tên điên nói hắn cũng không biết tại sao không liên lạc được.”

Bành Dã nói: “Tên điên này mồm mép trơn tru, đầu óc linh hoạt như trộm.”

Thạch Đầu nói: “Chính thế. Hắn phản ứng nhanh vậy, cái gì cũng có thể xoay vòng lại. Nếu lộ cho chúng ta chút tin tức giả, không chừng đến lúc đó người ngã chính là chúng ta.”

Trình Ca cười khẩy một tiếng, khi đó ở trong tuyết lúc hắn xuống tay với cô giả điên giả dại, đã nhìn ra được người này linh hoạt như trộm.

Cô nói: “Giao cho tôi.”

Bành Dã nói: “Giao cho tôi.”

Hai người nói cùng lúc, nhìn đối phương một cái, ánh mắt trao đổi, sau đó đều hiểu.

Chỉ có Thạch Đầu rơi vào trong sương mù.

Bành Dã và Trình Ca đi về phía người điên; người sau đang vui vẻ độc thoại hài với Ni Mã. Vừa thấy Trình Ca tới, sắc mặt hắn đều thay đổi, trong nháy mắt nghiêng sang bên tường lẩm bẩm.

Bành Dã ngồi xuống trước mặt hắn, hỏi: “Chủ thuê anh là ai?”

Người điên: “Tôi có đạo đức nghề nghiệp, anh đánh chết tôi tôi cũng không nói đâu.”

Trình Ca duỗi tay, người điên sợ đến mức co rụt lại: “Cô còn đánh thật hả…”

Trình Ca nhéo da mặt hắn, nói: “Thật là dày.”

Người điên mặt dày cười: “Làm bằng da dê đó.”

Trình Ca lười phí lời với hắn, nhìn Bành Dã một cái.

Bành Dã nói: “Không làm khó dễ anh, không hỏi tên thật chủ thuê. Hắn ra bao nhiêu tiền, cái này có thể nói chứ?”

Người điên nói: “Năm ngàn.”

Trình Ca lại định đập một giày tới.

“Là họ không biết hàng!” Người điên che đầu, la lớn, “Cấp của ngài đây giá trị tuyệt đối năm mươi ngàn… Một trăm ngàn!” Sợ không an toàn, lại nịnh hót tăng thêm câu, “Sớm biết lực sát thương của ngài, một triệu tôi cũng phải ngũ tư nhi hàng (3).”

Bành Dã sửa đúng: “Là tam tư nhi hàng (4).”

(4): suy nghĩ kĩ rồi mới làm. (3) là người điên nói sai.

“Bớt nói nhảm đi.” Trình Ca vỗ vỗ mặt hắn, “Tôi ra năm mươi ngàn, giết người thuê anh giết tôi đi.”

Ni Mã và Thạch Đầu trừng thẳng mắt, Ni Mã sốt ruột: “Chị Ca, cái này là phạm tội đó.”

Trình Ca liếc cậu: “Đòi cậu ngồi tù thay tôi à?”

Ni Mã quay sang Bành Dã nhờ giúp đỡ: “Anh Bảy, cái này là phạm tội đó.”

Bành Dã: “Tiền của cô ấy, anh có thể quản sao?”

Ni Mã nước mắt rơi đầy mặt, hôm nay hai người này đều không bình thường mà.

Miệng người điên run lập cập: “Năm… năm… năm mươi ngàn?!”

Trình Ca nhàn nhạt nói: “Năm… năm… năm mươi ngàn.”

Người điên vỗ đùi: “Thành!”

Bành Dã hỏi: “Anh liên lạc với hắn thế nào? Số điện thoại vừa rồi không gọi được.”

Người điên biết đã trúng kế anh, nhưng phản ứng cực nhanh: “Không gọi được thì tôi trèo non lội suối tìm, cái này gọi là săn người. Tôi lục khắp Khả Khả Tây Lý cũng tìm hắn ra. Vậy… tiền cọc…”

Bành Dã ngược lại thẳng thắn, nhìn Trình Ca: “Chúng ta nói vui vẻ vậy rồi, đưa nhiều chút.”

Trình Ca hỏi: “Đưa bao nhiêu?”

Bành Dã nói: “Đưa mười ngàn trước.”

Người điên phấn khích: “Tốt.”

Trình Ca suy nghĩ một chút, có ý kiến, quay sang phía Bành Dã nói: “Fuck, dựa vào gì mà tên Vương Bát đó trị giá năm mươi ngàn, tôi chỉ năm ngàn.”

Bành Dã bất đắc dĩ nhìn người điên, một vẻ mặt phụ nữ chính là phiền phức.

Người điên vội vàng dỗ Trình Ca, nói khéo như rót: “Thực ra năm ngàn đó là phí tìm người, giết người phải tính khác.”

Bành Dã lên tiếng phụ họa: “Năm ngàn là phí tìm người, vậy không phải giết cô chưa giết xong, cho nên không có tiếp sau rồi sao?”

Trình Ca bĩu môi, nhíu mày.

Người điên đoán ý qua sắc mặt, khẩn trương, vừa định hỏi, Bành Dã hỏi trước giúp hắn: “Cô lại sao vậy?”

Trình Ca nói: “Có lẽ bỏ đi.”

Bành Dã không nói được: “Cô đây nói có giữ lời không?”

Người điên cũng hỏi: “Đúng vậy, sao đã bỏ rồi?”

Trình Ca quay sang Bành Dã nói: “Hắn bị đánh mấy cái đã để lộ thân phận, đến lúc đó tôi ra tiền còn bị kéo xuống nước. Anh lại bắt được Vương Bát có thể lập công, tiện nghi cũng để anh chiếm.”

Bành Dã nhìn người điên, một vẻ mặt tôi không giải quyết được người phụ nữ này.

Người điên kêu gào: “Tôi là sát thủ chuyên nghiệp, tôi có phẩm đức!”

Trình Ca hừ lạnh một tiếng: “Anh có sao thủ (5), tôi còn có hoành thánh đấy.”

(5) Một cách gọi khác của hoành thánh.

Người điên lại nói: “Tôi quỳ dưới phong độ của ngài mới để lộ thông tin của chủ thuê trước. Đây là sự sùng bái trên phương diện tinh

thần."

Trình Ca: "Không thể tin."

"Tín nhiệm giữa người với người đâu?" Người điên sốt ruột, "Vậy cô nói làm thế nào?"

Bành Dã bóp cằm, một dáng vẻ nghiêm túc suy nghĩ rất lâu, giảng hòa nói: "Có cách rồi."

"Cách gì?"

Bành Dã quay về phía hai người, nhìn người điên trước, nói: "Người không cần anh giết, anh bắt Vương Bát về, hoặc tìm được hắn rồi liên lạc với cô ấy," anh hất cằm chỉ Trình Ca, "Cô ấy tới giải quyết. Thứ nhất, anh không cần giết người."

Nhìn về phía Trình Ca, "Thứ hai, cô không cần lo anh ta làm việc không thuận lợi phản bội cô hoặc gây phiền phức cho cô."

Trình Ca suy nghĩ một chút: "Cách này được."

Người điên vừa nghĩ, không giết người còn có thể lấy tiền, quá tuyệt vời, lập tức đồng ý: "Được! Một lời đã định!"

Ni Mã và Thạch Đầu: "…"

Ban nãy người điên không chịu tiết lộ gì cả, trừ biệt danh "Vương Bát" ra thì không có bất kì thông tin thực chất nào, họ cũng không thể nghiêm hình bức cung. Bây giờ Bành Dã và Trình Ca xoay người điên một vòng, hắn đã chóng mặt hí ha hí hửng chui vào bẫy của hai người họ.

Người điên đang vui vẻ, Bành Dã nói: “Anh vừa nói, phí tìm người là năm ngàn đúng không?”

“…”

Đừng nói người điên, Ni Mã và Thạch Đầu cũng há hốc mồm. Sao năm mươi ngàn đã thỏa thuận xong đột nhiên mất đi một số không?

Người điên lắp bắp còn chưa mở miệng, Trình Ca nói: “Tiền đặt cọc đưa năm trăm trước.”

Người điên: “Vậy lỡ như cô…”

Trình Ca hỏi: “Tín nhiệm giữa người với người đâu?”

Người điên: “…”

Trình Ca nói: “Anh tìm được người rồi cho tôi thông tin, tôi trả hai ngàn; thấy người, trả khoản còn lại.”

Người điên đau khổ vì mình thối miệng nói năm ngàn kia là phí tìm người, lần này không có cách nào thu lại. Nhưng trong lòng suy nghĩ một chút, dù sao cũng còn hơn điều kiện giết người Vương Bát giao cho, đây coi như là việc tốt.

Người điên hết cách, nói: “Được!”

Bành Dã đứng lên, nói: “Chúng ta lập tức xuất phát tới trạm tiếp theo, anh đi theo cùng.”

“Tại sao?”

Bành Dã: “Đưa anh đến đồn cảnh sát.”

“Cái gì?!” Người điên sắp thực sự trở thành người điên rồi.

Bành Dã nhíu mày: “Anh có chút tố dưỡng nghề nghiệp không? Người cả làng đều thấy anh bị bắt, bây giờ thả anh đi, Vương Bát sẽ phát hiện, sinh nghi, nói không chừng muốn lấy mạng anh.”

Trình Ca nhìn người điên: “Anh ta đây đều là muốn tốt cho anh.”

Người điên nửa tin nửa ngờ.

Trình Ca nói: “Đến đồn cảnh sát, tôi làm chứng là đánh nhau bình thường, anh chỉ sẽ bị tạm giam một thời gian ngắn. Nhưng đợi anh ra ngoài, anh sẽ trở thành thân tín của Vương Bát.”

Người điên rơi vào trong đấu tranh tư tưởng đau khổ.

Giết Trình Ca là vụ đầu tiên hắn làm sát thủ nhận, vốn nghĩ giết phụ nữ rất dễ, không ngờ khó làm như thế.

Ban đầu hắn tự cho là rất giỏi nghĩ đến việc giả điên giả dại, bóp chết người phụ nữ, nhưng cô luôn phản kháng. Hắn thượng cẳng chân hạ cẳng tay với cô, tưởng cô mất hết sức rồi, không ngờ lúc bóp tiếp, cô bẻ gãy một ngón tay của hắn.

Hắn móc dao ra, muốn cắt cổ họng cô, nhưng cô nắm lấy dao không buông. Hắn không thuần thục lắm, cũng không hung ác bằng cô, ngược lại bị giành lấy dao, chạy trối chết.

Bây giờ nhớ tới nụ cười kì dị trên khóe môi cô lúc tay cô bắt đầu chảy máu, người điên đều cảm thấy người phụ nữ này là người tuyệt đối không thể chọc.

Sau khi cân nhắc rất lâu, người điên gật đầu: “Được!”

Bên cạnh, Ni Mã huých vai Thạch Đầu: “Anh Thạch Đầu?”

Thạch Đầu: “Hả?”

Ni Mã: “Anh Bảy và chị Ca có tính là, xúi giục người khác, còn lừa người khác đi ngồi tù không?”

Thạch Đầu: “Nhìn giống như vậy.”

**

Rất nhanh, Mười Sáu cũng quay lại, mang linh kiện, sửa xong xe của Trình Ca.

Nhóm Bành Dã trói vờ người điên trên xe, đi tới Nadi Kangri. Trước sáu giờ tới trấn nhỏ dưới chân núi.

An An và Tiêu Linh mỗi người một ngã với mọi người ở đây.

Người điên bị đưa tới đồn cảnh sát, vì biết lỗi thái độ tốt, hơn nữa người bị hại tha thứ, vả lại nguyên nhân đánh nhau là cãi vã, hắn bị phạt bồi thường cho Trình Ca năm ngàn tệ tiền chữa bệnh cộng phí tổn thất tinh thần đồng thời phạt tạm giam hơn mười ngày.

Nghe bồi thường năm ngàn, người điên nhức nhối, Trình Ca nhìn về phía hắn nháy nháy mắt. Người điên biết ý cô là không tính, liền yên tâm.

Ra khỏi đồn cảnh sát, Bành Dã nói: “Năm ngàn tìm người điên mua tin tức đó tôi bỏ ra.”

Trình Ca nói: “Đội mấy anh đã nghèo thành cái dạng gì rồi?”

Bành Dã nói: “Việc nào ra việc nấy.”

Trình Ca: “Không cần đâu, bây giờ người điên còn thiếu tôi năm ngàn tiền cọc kìa. Vừa rồi mắt tôi ngứa, nháy mắt về phía hắn, hình như hắn đã hiểu lầm gì đó.”

Bành Dã: “…”

Đây rõ là bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền.

Bành Dã nói: “Đó là tiền chữa bệnh và tổn thất tinh thần của cô.”

Trình Ca nói: “Là anh chữa trị cho tôi, tôi không bỏ tiền chữa bệnh. Anh bắt người điên lại cho tôi đánh, tôi cũng không có tổn thất tinh thần.”

Bành Dã nói: “Không phải tính như cô.”

Trình Ca hỏi: “Vậy tính thế nào?”

Bành Dã không trả lời.

Đi một lúc, lên đường chính, hôm nay trong trấn có chợ phiên, người đến người đi, dê bò thành đoàn.

Thạch Đầu ngồi xổm bên sạp mua thức ăn, hỏi: “Trình Ca, cô muốn ăn gì?”

Trình Ca nói: “Cái gì rẻ ăn cái đó.”

Bành Dã nghe nói, nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Cô quay đầu: “Nhìn cái gì?”

Anh nói: “Không có gì.”

Trình Ca “ờ” một tiếng, không hỏi đến cùng. Cô lấy máy ảnh ra, để ý cảnh vật bên cạnh. Tuy tay không tiện lắm, nhưng dù sao lúc băng lại đã tách mười ngón tay ra.

Thị trấn tuy nhỏ, nhưng màu sắc tươi sáng. Tường màu tím, mái hiên đỏ thẫm, dân làng phụ cận đều tới họp chợ, trên đường vô cùng náo nhiệt. Ngựa, trâu, cừu non đi tới đi lui trong đoàn người.

Phụ nữ đang trả giá trước sạp rau thịt, thợ thủ công ngồi quay chuyển kinh luân (6) ven đường, có người giũa đồ trang sức bạc, có người bán răng chó, có người cho trâu kéo xe ăn cỏ…

(6) Chuyển kinh luân:

Bành Dã nhìn thấy sạp bán lược gỗ thủ công mới nhớ tới muỗng gỗ anh cất trong tay áo. Anh lấy ra xem, không hư, thế là đưa cho Trình Ca.

Trình Ca ngẩn người: “Ở đâu ra vậy?”

Bành Dã nói: “Mua ở làng Tứ Phong.”

Anh chưa nói tác dụng mua cái muỗng, nhưng cái gì cô cũng hiểu.

Cô cũng không nói gì, nhận lấy muỗng, nặng hơn cô tưởng tượng một chút, nặng trịch, không phải thứ mua trong siêu thị có thể so sánh. Muỗng gỗ màu nâu đậm, thớ rõ ràng, sờ lên trơn nhẵn, rất có cảm nhận.

Khi đó ánh nắng rực rỡ, trong không khí có mùi rau xanh, trà sữa, đàn hương và phân trâu.

Trình Ca không nói cảm ơn, lắc lắc cái muỗng, nói: “Trừ năm ngàn đồng kia.”

Bành Dã nói: “Cái muỗng này không đáng tiền.”

Đáng chứ, Trình Ca nghĩ.

Dọc đường cô vuốt ve cái muỗng đó,

Đi qua một cửa hàng bán quần áo dân tộc Tạng, Trình Ca dừng lại, quay đầu nhìn Bành Dã:

“Nói thật, năm ngàn không cần trả tôi. Tôi không muốn bộ quần áo này nữa. Nếu không, anh mua bộ đồ mới cho tôi.”

Chương 21

Đây là cửa hàng quần áo và trang sức dân tộc Tạng thủ công truyền thống. Bà chủ là một bà mẹ dân tộc Tạng, đang ngồi dệt vải trước máy dệt. Thấy họ nhìn về hướng bà, bà chủ cười với họ, trên gương mặt cười có nếp nhăn.

Bành Dã hỏi: “Cô muốn mua trang phục dân tộc?”

Trình Ca nói: “Tôi cảm thấy đẹp.”

Bành Dã nói: “Vậy thì đi vào thôi.”

Mười Sáu xông vào theo, Bành Dã nhìn anh ta một cái, không nói gì.

**

Ba người vào cửa hàng không lâu, trong hẻm đối diện xéo con đường có hai cái đầu ló ra, liếc mắt nhìn về hướng họ, lùi lại.

“Anh Vạn, chính là con nhỏ mặc áo lạnh trắng đó.” Người nói chuyện là một người gầy mắt hơi lé, gương mặt hung ác để râu cá chốt bên cạnh hắn chính là “anh Vạn” trong miệng hắn.

“Vương Bát” người điên nói đều là nói bậy, chủ thuê hắn là anh Vạn, sau khi Kế Vân chết, anh Vạn trở thành thân tín của Cáo Đen.

Anh Vạn nói: “Con này nhìn yếu lắm mà, giống như gân đậu vậy.”

“Anh em của em ở làng Tứ Phong nói, chính mắt nhìn thấy nó kéo

tên điên vào hẻm nhỏ thượng cẳng tay hạ cẳng chân, còn lấy dao cắt cổ chặt tay.” Người đàn ông mắt lé nói, “Tên điên không giết được nó, ngược lại bị nó hành hạ. Ban nãy anh cũng thấy đó, chúng trói tên điên lại đưa đến đồn cảnh sát, trong thời gian ngắn không được thả ra.”

Anh Vạn cười khẩy: “Dù sao thì tên điên cũng không bán đứng tao, nếu không… Hừ.”

Mắt lé nói: “Anh Vạn anh biết đó, kĩ xảo giả điên miệng lưỡi trơn tru của tên điên là đỉnh nhất. Nó khua môi múa mép tấu nói (1), người bình thường đều không đỡ được.”

(1) Tấu nói: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười.

Anh Vạn nói: “Tao biết. Tao sẽ không xử tệ với nó.”

“Con này…” Anh Vạn nhìn chằm chằm cửa hàng, nheo mắt, “Phải đích thân xử lý nó. Mày trông cho tốt, lát nữa nó ra, mày đi theo, coi nó ở đâu, tìm anh em tối nay hành động.”

Mắt lé nói: “Dạ.”

**

Trình Ca vừa đi lên bậc thềm, bước chân dừng lại, hỏi Bành Dã: “Lời tên điên kia anh tin bao nhiêu?”

Bành Dã nói: “Một câu cũng không tin.”

Trình Ca có đồng cảm: “Nói giết ngược lại chủ thuê, hắn vỗ tay bảo được; giảm năm mươi ngàn còn năm ngàn, hắn cũng chấp nhận.

Hắn giả ngu giả ngẩn, phối hợp chơi với chúng ta, trong lòng không chừng nghĩ: Tao sớm biết tỏng trò của bọn bây rồi, diễn cùng bọn bây nhé.”

Bành Dã: “Chỉ cho phép hai chúng ta diễn mà không cho phép hắn diễn?”

Trình Ca hừ lạnh một tiếng: “Cái biệt danh Vương Bát này đoán chừng cũng là giả. Nếu hắn trung thành như vậy thì không nên cho hắn được lợi, nên nói rõ tình hình thực tế với cảnh sát để hắn ngồi tù.”

Bành Dã lại cười một tiếng: “Mặc kệ hắn trung thành hay không, sau khi hắn ra cũng phải đi tìm chủ thuê thôi. Hoặc là vì số tiền kia của cô, hoặc là để tỏ lòng trung thành.”

Trình Ca giương mắt: “Lúc cảnh sát thả hắn đi kêu người đi theo?”

Bành Dã cười cười, không nói nhiều, chỉ nói: “Đi xem quần áo.”

Trình Ca liếc bóng lưng anh một cái, lúc diễn trò chỉ nói anh biểu diễn khoa trương, tiền giảm từ năm mươi ngàn còn năm ngàn, điều kiện đổi từ giết người sang đuổi theo người, thì ra chỉ là cơ sở thăm dò người điên.

Bất kể là “tiền”, hay là báo cho người điên “sau khi bị bắt rồi trở ra ngoài sẽ trở thành thân tín của chủ thuê”, đều đang làm ám chỉ với tiềm thức của người điên, bảo đảm sau khi hắn ra ngoài lập tức đi tìm chủ thuê.

Bành Dã nói người điên giả ngu nhưng tinh ranh như trộm, bản thân anh ta thì sao?

Nhìn người để bưng đồ ăn (2), anh ta lại bưng món gì cho cô?

(2) Ý nói không đối xử như nhau, xử sự tùy theo từng người, dựa vào người khác nhau cho đối đãi khác nhau.

**

Trình Ca kéo khóe miệng, đi vào cửa hàng.

Trong cửa hàng quần áo treo đủ loại quần áo và trang sức dân tộc Tạng màu sắc tươi sáng, quần áo nữ chiếm đa số.

Bà chủ nói: “Đây đều là kiểu dáng xuân hè, áo choàng thu đông chỉ có mấy cái treo tận cùng bên trong thôi.”

Trình Ca nói: “Đúng lúc tôi chỉ muốn đồ mùa hè.”

Vừa đi một đoạn đường, mặt trời chiếu sáng, cô hơi nóng, cởi áo lạnh ra vắt trên tay.

Bà chủ nói: “Anh chị tới từ trấn Phong Nam phải không? Trận tuyết lớn hôm qua sợ là trận cuối cùng của mùa xuân này rồi, sau này sẽ không rơi nữa.”

Trình Ca nghĩ thầm bà ấy là vì bán quần áo xuân hè, vì vậy quay đầu nhìn Bành Dã.

Bành Dã nói: “Đúng vậy.”

Trình Ca quay đầu chọn quần áo. Kiểu dáng quần áo mùa hè đều không khác mấy, bên trong là một cái váy dài trơn mềm mại, bên ngoài lồng một cái áo choàng mỏng chéo vai, trong ngoài màu tương phản, lộng lẫy rực rỡ. Vàng tươi, xanh ngọc, xanh da trời, tím đậm,

hoa hồng…

Trên thắt lưng còn khâu các loại đồ trang trí, như san hô, tùng nhĩ (3), viên sáp ong.

(3) Tên một loại nấm.

Trình Ca nhìn một vòng, quay đầu hỏi Bành Dã: “Anh thấy cái nào đẹp?”

Bành Dã nhìn mặt cô, lại nhìn quần áo trong cửa hàng, cằm chỉ chỉ: “Cái kia.”

Trình Ca quay đầu lại, đó chính là cái cô nhìn thấy lúc vô tình quay đầu ở trên đường. Cô nghi ngờ lúc đó có phải anh đã chú ý tới ánh mắt của cô không.

Đó là một bộ váy xuân hè màu trắng và xanh đậm; bên trong là một cái váy satanh dài màu trắng ngà thêu vân bạc mặc sát người, bên ngoài lồng một cái áo choàng chéo vai màu xanh đậm, trên áo choàng thêu hoa màu tím nhạt.

Cổ áo dựng thẳng màu vàng nhạt, hai vạt cài giữa màu xanh tím, chỗ chi tiết đều có thể nói là hoàn mỹ.

Quần áo còn lại trong cửa hàng này đều quá sặc sỡ, chỉ có bộ này, trong sức sống mang theo chút điềm tĩnh, trong cao quý lộ ra chút xa cách.

Trình Ca quan sát mấy phút, quay đầu nhìn Bành Dã, nói: “Ánh mắt anh không tệ.”

Bà chủ cười: “Người đàn ông của cô thật biết chọn, chọn trúng bộ

quần áo kén người nhất trong cửa hàng tôi."

Trình Ca nhìn Bành Dã giống như hơi chế giễu; Bành Dã không có động tĩnh gì nhìn cô một cái, đối với tiếng gọi "người đàn ông của cô" này, anh không có bình luận.

Bà chủ lại nói với Bành Dã: "Quần áo ở chỗ tôi đều có màu gần chói mắt, chỉ bộ này có màu trắng. Bộ này kén người, da đen mặc không đẹp, phải trắng như người phụ nữ của anh mặc mới đè ép được."

Trình Ca sờ chất vải trơn bóng của cái áo trong, không lên tiếng.

Sau khi tới đây, cách chọn từ của người bản địa khiến cô rất hưởng thụ, "người đàn ông" của cô, "người phụ nữ" của anh, gợi cảm, nguyên thủy, mang theo dục vọng.

Không giống người trong thành phố, nói "con gái", "nữ sinh", xấu hổ đỏ mặt tránh nói "phụ nữ", thực ra là kiểu cách.

Ánh mắt nhìn hai người của Mười Sáu ở bên cạnh càng lúc càng kì lạ.

Vì vậy, Bành Dã nói với bà chủ: "Cô ấy không phải người phụ nữ của tôi."

Trình Ca không nói, cũng không quay đầu nhìn anh, chỉ sờ cái áo kia. Sờ sờ, dùng sức bóp cái nút một cái.

Bà chủ sửng sốt, cười nói: "Ôi chao ngại quá, tôi nói sai rồi."

Trình Ca nói với bà chủ: "Vậy cái này đi."

"Ra phòng riêng đằng sau thử chút xem, sau rèm có một cánh cửa."

Trình Ca ôm đồ vào phòng riêng.

Cô để áo lạnh và bộ đồ mới lên băng ghế gỗ, hơi nóng, cô cúi đầu búi tóc lên, sau đó lấy một điếu thuốc ra hút. Cô dựa vào tấm ván gỗ nhìn bầu trời bên ngoài, lớn bằng lòng bàn tay, xanh mênh mang.

Nhìn người để bưng đồ ăn, anh ta bưng muỗng cho cô;

Người cho muỗng là anh ta, người phủi sạch ranh giới cũng là anh ta.

Trình Ca im lặng cười khẩy.

Hút nửa điếu, cô dập tắt, mở cửa ra. Bóng dáng Bành Dã chiếu trên rèm, anh cũng dựa ở bên ngoài hút thuốc.

Trình Ca gọi anh: "Bành Dã."

Bóng dáng của anh dừng một chút, lấy thuốc ra khỏi miệng: "Sao?"

Trình Ca nói: "Anh qua đây một chút."

Bóng người trên rèm sau khi bất động một giây, đưa thuốc cho Mười Sáu, anh đi sang bên này rèm.

Trình Ca lùi vào phòng thay đồ.

Bành Dã vén rèm lên: "Sao vậy?"

Không thấy người.

Trình Ca khoanh tay đứng sau cửa, không trả lời.

Bành Dã dừng một chút, đi vào phòng thay đồ, nhìn sau cửa, Trình Ca khoanh tay nhìn anh.

Giọng cô không lớn, chỉ giới hạn bên rèm anh nghe được: “Bộ này phức tạp quá, anh giúp tôi mặc một chút.”

Ánh mắt Bành Dã nhìn cô lại thành cảnh cáo, xoay người định đi;

Trình Ca dựa vào cánh cửa, cửa gỗ đóng lại két một tiếng. Cô nhìn anh, tay mò ra đằng sau, đẩy chốt.

Trong phòng thay đồ chật hẹp không tới một mét vuông, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Bành Dã đã hiểu: “Chính là vì câu vừa rồi?”

Trình Ca: “Câu nào?”

Bành Dã nhìn cô một lúc, dùng một loại giọng nói không thèm quan tâm, nói: “Trình Ca, cô thực sự không phải người phụ nữ của tôi.”

Trình Ca: “Muốn phủi sạch quan hệ cũng là tôi mở miệng trước.”

Lúc này, Mười Sáu ở bên ngoài hỏi: “Trình Ca, cô không có chuyện gì chứ?”

Trình Ca nhìn Bành Dã, thản nhiên nói: “Thay đồ thôi, có thể có chuyện gì?”

“Ờ.” Mười Sáu vén rèm lên, liền trợn tròn mắt. Trình Ca đang thay đồ, Bành Dã đi đâu vậy?!

**

Trình Ca nghe được tiếng vén rèm bên ngoài, lúc này mới đứng thẳng người, nhường đường cho Bành Dã: “Ra ngoài đi.”

Ánh mắt Bành Dã hơi lạnh.

Vừa rồi vì có mặt Mười Sáu, anh không muốn Mười Sáu hiểu lầm, trả lời bà chủ một câu; cô đã nhìn ra nên mời anh vào, để cho Mười Sáu thấy.

Đoạn đường này Trình Ca có tâm tư gì, anh không phải không rõ. Nếu anh muốn, đêm đó ở dịch trạm bất kể cô có phản ứng cao nguyên hay không, anh cũng có thể làm cô phải tuyệt vọng. Nhưng anh không muốn gây chuyện, mặc kệ cô làm thế nào, anh đều mắt nhắm mắt mở, lười so tài với cô. Cô thì hay rồi, từng bước một bắt nạt lên đầu anh.

Bành Dã bước một bước, rút chốt cửa gỗ ra, suy nghĩ một chút, lại cài vào.

Anh xoay người nhìn Trình Ca.

Trình Ca đang xếp gọn đồ, thấy anh còn ở đây, nhíu mày: “Ra ngoài đi.”

Bành Dã nói: “Không phải cô bảo tôi thay đồ cho cô sao?”

Lúc này Trình Ca mới mơ hồ ngửi được mùi dẫn sói vào nhà. Ánh mắt Bành Dã nhìn có hơi nguy hiểm.

Cô nói: “Tôi không có tâm trạng.”

“Nhưng tôi có tâm trạng.” Bành Dã ngoài cười nhưng trong không cười, “Cởi đồ trước.”

Trong nháy mắt Trình Ca lùi ra sau, nhưng không gian quá nhỏ, nếu Bành Dã muốn kéo cô, dễ như trở bàn tay.

Anh dùng một tay nắm vạt áo len của cô kéo lên, Trình Ca nhíu mày định đẩy anh. Anh nhanh chóng bóp lấy hai tay cô, nâng qua đỉnh đầu cô, ghì chặt trên tường.

Tấm ván gỗ phát ra một tiếng “rầm” giòn giã.

Bên ngoài, Mười Sáu và bà chủ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Mười Sáu xách quần áo, há hốc mồm, cằm cũng sắp rớt xuống: Mẹ kiếp, sao làm luôn ở đây rồi? Không nhịn được nữa cũng phải chú ý nơi chốn một chút chứ!

Mười Sáu nhỏ giọng hỏi: “Trình Ca? Anh Bảy?”

Trong phòng riêng, Bành Dã ghì chặt tay Trình Ca, con ngươi đen thâm trầm nhìn cô chằm chằm, cởi áo len tròng cổ của cô xuống.

Hai người trầm mặc im lặng đọ sức, ngược lại nhất trí không trả lời Mười Sáu ở bên ngoài.

Trình Ca lạnh mặt, tát một cái về phía Bành Dã.

Bành Dã nghiêng người, dễ dàng tránh thoát, thuận thế tóm lấy cổ tay cô, kéo cô tới trước người.

Trình Ca gắng sức đẩy anh ra, Bành Dã cố tình buông lỏng một chút, không hề thương hoa tiếc ngọc. Trình Ca lảo đảo, lùi ra sau đụng vào

tấm ván gỗ.

“Rầm” một tiếng, còn kịch liệt hơn ban nãy.

Người bên ngoài không điếc, nghe ra được là thân thể đụng vào.

Mười Sáu: “…”

Bà chủ: “…”

Hai người đã không thể nhìn nhau, trong này có bao nhiêu kịch liệt đây!

Trình Ca đụng vào tường còn chưa đứng vững, Bành Dã cười nhạt, tóm cổ áo sơ mi của cô, xách cô tới trước mặt mình, kéo một cái, từng nút áo sơ mi bung ra, áo lót màu xanh đậm của phụ nữ và bầu ngực đầy đặn hiện ra không sót một chút nào.

Bành Dã nheo mắt quét vài lần, nói: “Vóc dáng rất khá.”

Trình Ca thấp giọng mắng anh: “Súc sinh!”

Bành Dã trả lại: “Tôi nhìn trộm cô tắm, tôi là súc sinh.”

Trong khi nói, anh kéo áo sơ mi xuống theo bả vai cô, nắm lấy áo sơ mi mỏng dùng sức giật một cái, không khí vang lên một tiếng “xoẹt”. Cổ tay áo của Trình Ca tuột khỏi tay, áo trên hoàn toàn bị lột.

Bên ngoài Mười Sáu bịt tai sắp sụp đổ rồi, có thể đừng xé quần xé áo không? Có thể đừng gây ra tiếng động không? Không thể làm một đôi trộm vui yên tĩnh sao?

Trong phòng riêng, Trình Ca vung tay tát Bành Dã, nhưng lại bị anh

nắm hai tay, giữ ở sau lưng.

Bành Dã bọc lấy cô, cúi đầu, thấy lần đầu tiên cô lộ ra sự kém hơn trong cuộc đọ sức giữa hai người họ, anh hơi buồn cười.

“Nhận lỗi.” Bành Dã thấp giọng nói.

Trình Ca cũng trầm giọng cảnh cáo: “Là anh rước lấy họa.”

Cô đột nhiên đá một cái về phía đáy quần Bành Dã, không ngờ anh phản ứng cực nhanh, nghiêng người tránh khỏi.

Trình Ca đá trúng cánh cửa, “rầm!”

Bên ngoài, Mười Sáu và bà chủ đi thẳng ra cửa nhìn trời.

Trình Ca lại đá một cái, Bành Dã ghì Trình Ca lên tường, bóp cằm cô: “Đá vào đâu đó?”

Trình Ca cười khẩy: “Anh nói tôi đá vào đâu?”

Bành Dã: “Cô tàn nhẫn nhỉ.”

Trình Ca: “Ngày đầu biết sao?”

Chưa nói xong, liền một đạp hướng ngang hông Bành Dã;

“Mẹ nó cô muốn phế tôi à?” Bành Dã cong khóe môi một cái, kề sát vào cô, đè cô lên tường, hai tay sờ eo cô, nhanh chóng cởi nút quần jean ra.

Trong nháy mắt anh ngồi xuống, hai tay kéo xuống một đường, quần của Trình Ca bị cởi xuống.

Trình Ca mắng: “Cầm thú!”

Quần rơi xuống gót chân, đá người khác là không đá được.

Bành Dã đứng lên, lùi ra sau một bước, quang minh chính đại nhìn thân thể cô từ trên xuống dưới.

Trình Ca lạnh lùng nói: “Bành Dã, sau này tôi không chỉnh chết anh!”

Bành Dã suy nghĩ một chút, nói: “Mái tóc này của cô cũng phải xõa một chút.” Anh tiến lên, túm lấy dây cột tóc trên tóc cô kéo một cái, mái tóc đen suôn dài như thác nước.

Trình Ca giành dây cột tóc, hai tay Bành Dã nắm tay cô, cố định trên tường, cúi đầu nhìn cô một hồi, muốn cười nhưng không cười, thấp giọng hỏi: “Còn muốn giúp mặc đồ không?”

Trình Ca mỉm cười, nói: “Giúp chứ, tiếp tục giúp.”

Bành Dã lại nhìn cô một lúc, còn thực sự đi lấy bộ đồ mới kia. Trình Ca đứng một bên, yên lặng lại bình tĩnh.

Anh quấn cái váy dài bên trong xong, lồng vào đầu cô, nắm chặt tay áo, nói: “Duỗi tay.”

Trình Ca chui đầu ra, duỗi tay đưa vào tay áo.

Bành Dã vừa kéo áo cho cô, vừa nói: “Cô so tài cái gì?”

Trình Ca giương mắt nhìn anh.

Mắt Bành Dã đen như mực, anh không có vẻ mặt ngang ngạnh vừa

rồi, nói: “Cô cùng với mấy ông lớn, nhiều lời đồn nhảm rồi, ảnh hưởng không tốt cho cô.”

Trình Ca trầm mặc.

Cô biết, những lời xuyên tạc bôi nhọ cô của Tiêu Linh đêm đó, Bành Dã đều nghe thấy.

Bành Dã nói: “Chúng tôi qua loa quen rồi, không vấn đề gì cả; cô thì khác.” Anh giễu cợt cô, “Không tốt như thế nào đi nữa, cô cũng có triệu người hâm mộ. Truyền ra ngoài không hay.”

Trình Ca: “Anh tưởng tôi để ý mấy thứ lời đồn nhảm này?”

“Cô không để ý, nhưng đừng bỏ mặc.” Bành Dã nói, “Đừng để lại lịch sử không tốt ở đây.”

Trình Ca lại trầm mặc.

Bành Dã lấy áo choàng màu xanh đậm mặc vào cho cô, buộc chặt thắt lưng.

“Trình Ca,” anh chống một tay lên tường, lồng cô trong bóng tối của mình, cúi đầu nhìn cô, “Hôm nay nói rõ ràng một lần. Mẹ nó tôi không muốn chơi với cô, cũng không có tâm trạng hầu hạ cô. Thứ cô muốn lấy được từ chỗ tôi, không lấy được.”

Anh đứng thẳng, chỉnh cổ áo, vai và chỗ thắt lưng của cô xong, lại vén tóc cô ra khỏi áo, nói: “Mặc xong rồi, ra ngoài thôi.”

Anh đi tới kéo cửa, Trình Ca hỏi: “Tôi muốn lấy được cái gì?”

Bành Dã quay đầu nhìn cô một lúc, nói: “Thứ lần trước cô nói, bất kể

xuất phát từ mục đích gì, đều không thể.”

Anh xoay người.

“Không muốn ảnh, muốn thứ khác thì sao?” Trình Ca hỏi sau lưng anh.

“Chúng ta không phải người cùng một đường.” Bành Dã nói.

Chương 22

Đi ra từ phòng riêng, Bành Dã xoay người lại, cúi đầu nhìn Trình Ca, nói: “Bà chủ cửa hàng này biết thắt bím tóc nhỏ của con gái dân tộc Tạng, để bà ấy thắt cho cô thử?”

Trình Ca nói: “Được.”

Bành Dã vén rèm lên, Mười Sáu và bà chủ ngồi trên bậc thềm ngoài cửa nói chuyện phiếm, nghe tiếng bước chân, hai người quay đầu lại, vẻ mặt khá tế nhị.

Nhưng Bành Dã khá bình tĩnh, giống như lúc nãy là anh đi ra sau tán gẫu với Trình Ca vậy.

Bành Dã nâng rèm lên, nhường ra một con đường, để Trình Ca ở đằng sau đi ra ngoài trước.

Mười Sáu há hốc mồm: “Trình Ca, cô mặc bộ đồ này đẹp thật.”

Trình Ca nói: “Tôi mặc gì cũng đẹp.”

Mười Sáu cười lớn: “Đúng đúng đúng.”

Bà chủ đứng dậy đi tới, nói: “Thắt bím tóc nhỏ nữa là đẹp nhất.”

Bành Dã nói: “Bà làm giúp cô ấy một chút.”

Bà chủ dẫn Trình Ca sang bên cạnh quầy giúp cô thắt tóc.

Trong lúc chờ, Bành Dã đi xung quanh cửa hàng, cuối cùng đứng nhìn bên cạnh tường treo đồ trang sức.

Mười Sáu tới huých anh một cái, cười híp mắt thấp giọng: “Anh Bảy, cảm giác thế nào?”

Bành Dã đè lên vai anh ta, ra sức vặn.

Mười Sáu đau đến nhe răng, không dám kêu thành tiếng, nhỏ giọng nói: “Sai rồi sai rồi, em sai rồi.”

Bành Dã buông anh ta ra, đi lấy một chuỗi hạt san hô treo trên tường.

Mười Sáu xoa vai, hỏi: “Vậy hồi nãy hai người đang làm gì vậy?”

Bành Dã nói: “Đánh nhau.”

“Đánh nhau?” Mười Sáu ha ha mấy tiếng, ai tin chứ.

Thế là anh ta hỏi: “Đánh vui vẻ sảng khoái không?”

Bành Dã liếc xéo nhìn anh ta: “Hai chúng ta thử xem?”

Mười Sáu ôm cổ anh cười: “Anh, chúng ta có thể đừng nặng miệng vậy không?”

Bành Dã cầm trên tay một chuỗi đồ trang sức san hô màu đỏ, ở giữa có một viên hổ phách màu vàng nhạt; anh quay đầu nhìn Trình Ca một cái, cô ngoẹo đầu ngồi bên cạnh quầy, để bà chủ thắt bím tóc nhỏ cho cô, vẻ mặt nhàn nhạt, thấp thoáng lộ ra chút sốt ruột.

Trình Ca gảy sợi tơ trên tay áo, trong tầm mắt cảm thấy bóng Bành Dã đến gần, nhắm ngay đầu chụp xuống. Đỉnh đầu cô chợt nặng,

trên mép tóc phần trán đè viên hổ phách, đồ trang sức san hô tách ra rũ xuống hai bên.

Trình Ca không nói gì mà nâng mí mắt.

Bành Dã đã xoay người đi.

Mười Sáu đứng cách đó không xa nhìn Trình Ca, san hô đỏ đặc biệt tôn màu da cô, anh ta giơ ngón cái: “Trình Ca, rất đẹp!”

Trình Ca lười đáp lại anh ta, hỏi bà chủ: “Còn bao lâu nữa?”

“Sắp rồi sắp rồi, còn mười mấy bím.”

Đợi một lúc, Bành Dã và Mười Sáu đi tới cửa hàng đối diện mua thuốc, Trình Ca ngồi ở đầu bên này, nhìn bóng lưng cao lớn của Bành Dã hòa tan dưới ánh nắng chói chan.

Ánh nắng sáng rực lóa mắt, bóng dáng anh hư ảo trong ánh sáng, rất xa xôi.

Trong không khí hơi hanh, hôm qua còn đổ tuyết lớn, hôm nay đã là đầu hè.

Anh đi sang đối diện con đường, đút tay vào túi cúi đầu, đang xem thuốc.

Trên đường vẫn người đến người đi, có người chọn gánh đựng rau, có người đánh xe dê, còn có… Trong tầm mắt Trình Ca xuất hiện hai người quen, An An và Tiêu Linh.

Hai người đi dạo vào cửa hàng này, ban đầu không nhận ra Trình Ca, vẫn đang chọn quần áo.

Chờ đến gần, lúc này An An mới phát hiện: "Trình Ca?… Chị mặc thế này đẹp thật, giống cô gái dân tộc Tạng đó."

Trình Ca hỏi bà chủ: "Đã thắt xong chưa?"

"Xong rồi xong rồi."

Trình Ca đứng lên đi.

Tiêu Linh thấp giọng nói: "An An, thôi đi, người gặp khi đi chung, sau khi về có lẽ đời này cũng sẽ không gặp lại nữa."

An An vẫn còn giận cô ta, không đáp lại cô ta.

Tiêu Linh hỏi bà chủ: "Bộ đồ của cô ấy ban nãy còn nữa không ạ?"

"Không còn đâu, quần áo ở đây đều tự làm, chỉ có một bộ thôi."

Tiêu Linh chọn một bộ khác đi vào phòng thử đồ.

"Tôi dọn dẹp một chút." Bà chủ đi cùng, cầm lấy một cái áo lạnh màu trắng ở bên trong, định ném vào đống vải vụn trong góc.

Tiêu Linh liếc mắt nhìn thấy nhãn hiệu Hermès ở lớp trong, ngăn lại: "Cái này là…"

Bà chủ nói: "Cô gái trước không cần nữa, ném ở đây xem sau này cắt vải có thể dùng tới không."

Tiêu Linh nói: "Cháu tới đây chơi, mang ít đồ quá, nếu không bác bán cho cháu đi."

An An nghe xong, quay đầu nhìn, trong nháy mắt hiểu chuyện gì xảy ra, không nói được mà quay đầu đi.

Bà chủ nói: “Bán gì chứ? Cái áo này tôi cũng không mặc được, cháu muốn thì lấy đi.”

Tiêu Linh vô cùng vui vẻ: “Cảm ơn ạ.”

**

Nhóm Bành Dã quay lại nhà nghỉ, Thạch Đầu mượn nhà bếp của ông chủ, chuẩn bị nấu cơm.

Trình Ca không có chuyện gì làm, ngồi trên đống rơm giúp kiểm lại da lông động vật dỡ từ trên xe xuống. Cô thấy mấy con cừu non, hai chiều, mặt phẳng, hốc mắt chảy máu nhìn cô.

Cô sờ đầu nó, nhét nó vào.

Nấu cơm giữa chừng, Bành Dã nhận được một cú điện thoại, mở miệng liền gọi một tiếng: “Anh Tư.”

Thạch Đầu, Mười Sáu, Ni Mã đều chăm chú nhìn sang, Trình Ca ngồi bên cạnh lò vặn bó rơm, nhìn họ một cái.

Không biết đối phương nói gì, Bành Dã cầm điện thoại, mỉm cười, đi tới bên cửa sổ: “Em mới về từ trấn Phong Nam.”

“… Không phải không gặp anh… Lần trước gặp nhau phải có hai năm rồi… Không phải sợ làm phiền… Tối đó có tình huống đột phát, vội quá… Đúng, 571 tấm da, cũng có thứ khác…”

Trình Ca nghe ra được, anh Tư đó là đồng đội cũ của Bành Dã.

“Bây giờ?” Bành Dã ngẩn người, quay đầu nhìn mọi người, “… Anh tới?”

Giọng nam sang sảng ở đầu bên kia điện thoại của anh ngày càng rõ ràng, lọt ra khỏi ống nghe: “Chú là người bận rộn, đi qua cũng không tìm anh em ăn bữa cơm, anh chỉ có thể lái xe, đuổi tới sau mông chú thôi. Ha ha.”

Giọng anh Tư đi ngoài cửa sổ, người đã tới ngoài cửa rồi?

Đoàn người đi sang gian nhà chính, đến cửa chính, chạm mặt một người đàn ông cao lớn vạm vỡ dáng dấp nghiêm chỉnh, thấy Bành Dã, ý cười tràn đầy: “Lão Bảy!”

“Anh Tư!”

Hai người đàn ông ôm chầm nhau.

Sau đó,

“Thạch Đầu!”

“Hà Tranh!”

Hai người chạm nắm tay.

Hà Tranh lại đấm Bành Dã một cái: “Nhóc con! Đi qua cũng không báo một tiếng.” Anh ta nhìn người sau lưng Bành Dã, nói: “Trong đội chỉ mấy người này tới à, thảo nào phải về gấp.”

Bành Dã giới thiệu với anh ta: “Em từng nhắc qua với anh, Mười Sáu Lang.”

Mười Sáu cao giọng: “Chào anh Tư!”

Hà Tranh: “Nhóc con không tệ, có tinh thần.”

Bành Dã: “Tang Ương Ni Mã, một đứa trẻ.”

Mặt Ni Mã hơi đỏ: “Anh, em lớn rồi.”

Hà Tranh cười, vỗ vỗ vai cậu: “Thân thể không tệ, thấy là có thể chịu khổ.”

Ni Mã lập tức gật đầu như gà mổ thóc: “Có thể ạ có thể ạ.”

Ánh mắt Bành Dã tìm kiếm một vòng, phát hiện Trình Ca không tới theo, lại nhìn về phía nhà bếp, cô ngồi bên bếp lò vặn bó rơm.

Nắng chiều chiếu xiên, cô mặc trang phục dân tộc Tạng màu xanh, mái tóc dài thắt thành bím tóc nhỏ, hạt san hô và hổ phách trên đầu rạng rỡ trong ánh sáng mông lung. Vì cúi đầu, không nhìn thấy ánh mắt vắng lặng hờ hững thường ngày, thoạt nhìn một cái, lại cực kì dịu dàng.

Bành Dã kéo Hà Tranh sang bên kia: “Tới đúng lúc lắm, vừa nấu cơm.”

Hà Tranh lại dừng bước, cười: “Lần này tới, có người quá giang xe anh, cũng tới thăm chú đấy.”

Hà Tranh đi tới cạnh cửa, gọi ra ngoài: “A Hòe.”

Bành Dã hơi bất ngờ, vốn nên đi sang xem thử, người lại ma xui quỷ khiến nhìn về hướng nhà bếp một cái, trước bếp lò không có ai, chỉ

để lại ánh nắng màu da cam và làn khói màu trắng xanh.

"Anh Dã…" Một giọng nữ dịu dàng trầm bổng truyền tới.

Bành Dã quay đầu lại, A Hòe đứng ở ngưỡng cửa, cười với anh.

Bành Dã nói: "Em cũng tới à."

A Hòe nói khẽ: "Sao, không muốn gặp em hả."

Bành Dã cười một tiếng: "Nói gì thế."

Mấy người đi vào bếp, Hà Tranh chợt nhớ tới việc gì đó, nói: "Đúng rồi, trên xe có mấy chục cân thịt khô cá khô. Thạch Đầu, chú chuyển xuống đi." Anh ta ném chìa khóa xe cho Thạch Đầu, "Đều của A Hòe mua đấy, anh chỉ lo xúc động, quên mất mang đồ cho mọi người, vẫn là phụ nữ tỉ mỉ quan tâm nhất."

Bành Dã nhìn về phía A Hòe: "Bao nhiêu tiền, anh kêu Thạch Đầu đưa…"

"Đều là tiền hôm đó anh cho em." A Hòe nhẹ giọng nói, "Anh khách sáo với em vậy làm gì?"

Phía sau Mười Sáu đến gần, Bành Dã không nói tiếp gì nữa.

Vào bếp, Trình Ca ngồi trên đống rơm nghịch bật lửa.

Bành Dã thoáng nhíu mày: "Cô đây là muốn đốt mình à?"

Trình Ca không có biểu cảm gì nhìn anh một cái, nhìn Hà Tranh một cái, lại nhìn về phía A Hòe; A Hòe cũng đang nhìn cô, ánh mắt chạm nhau, A Hòe cười với cô, cười mỉm nhàn nhạt, có loại dịu dàng của

con gái cưng.

Hà Tranh hỏi: “Không phải người dân tộc Tạng phải không?”

Bành Dã nói: “Không phải. Thay bộ đồ khác thôi.”

“Nhìn không giống,” Hà Tranh cười nói, “Sao không giới thiệu một chút?”

Ngay từ đầu Bành Dã đã muốn dẫn Hà Tranh tới giới thiệu, bây giờ ngược lại làm cho giống như anh không để Trình Ca vào mắt.

Trình Ca không đợi Bành Dã, tự mình mở miệng: “Tôi tên Trình Ca, nhiếp ảnh gia.”

Mười Sáu phụ họa: “Cô ấy chụp ảnh tuyên truyền cho khu bảo tồn của chúng ta.”

Hà Tranh tràn đầy vui vẻ, nói: “Vậy đương nhiên tốt. Mấy năm nay nhu cầu da lông động vật hoang dã đang tăng cao, giá tăng lên một mạch, bọn săn trộm càn rỡ theo. Phải tuyên truyền nhiều hơn, chuyện cô làm là chuyện tốt, sức ảnh hưởng lớn hơn chúng tôi.”

Trình Ca nói: “Chuyện tôi làm là chuyện nhẹ nhàng, không khổ bằng các anh.”

Thạch Đầu xách túi vào, nghe thế, nói: “Trình Ca tới đây gặp không ít khổ, phản ứng cao nguyên còn chưa đỡ lắm, thiếu chút nữa bị người dưới quyền của Cáo Đen giết rồi.”

Hà Tranh sửng sốt, nhìn Bành Dã: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Bành Dã kể một lần tình huống đại khái cho Hà Tranh, Hà Tranh nói:

“Vốn tưởng đoạn đường mấy đứa về này, chỉ có thể có người tới cướp da, sao còn thêm một tầng nguy hiểm chứ?”

A Hòe nhẹ nhàng nói: “Vậy mấy anh phải bảo vệ tốt cho cô ấy,” lại thêm một câu, “Bản thân cũng phải cẩn thận hơn.”

Trình Ca không lên tiếng.

**

Rất nhanh, A Hòe giúp Thạch Đầu, Ni Mã xào rau nấu cơm.

Hà Tranh và Bành Dã thì đi ra ngoài nhà nói chuyện phiếm. Hai người đi qua đống cỏ khô trong sân, leo lên ngồi hút thuốc.

Hà Tranh hỏi: “Trước đây chú nói, định bắt được Cáo Đen thì rút lui, là muốn rút lui hoàn toàn sao?”

Bành Dã nói: “Quá khổ. Nếu không phải vì chuyện này chưa làm xong, không ai tiếp tục chống đỡ được. Nhưng chuyện này, mẹ nó mãi mãi không xong được.”

Cáo Đen chỉ là nhóm săn bắt trộm kết thù oán sâu nhất với họ, nhưng công việc tuần tra thường ngày của họ, người phải đối phó trừ Cáo Đen ra, còn có mười mấy nhóm lớn nhỏ.

Mấy năm gần đây, rất nhiều nhóm bị tiêu diệt, rất nhiều nhóm sống tạm bợ, rất nhiều nhóm đang hồi sinh.

Không dứt.

Hà Tranh nói: “Chờ ngày nào đó, trên đời này không ai bán da linh dương Tây Tạng thì chúng ta sẽ được giải thoát.”

Bành Dã không nói, thứ mang tính ảo tưởng, anh không bao giờ suy xét.

Hà Tranh lại nói: “Gần đây anh nghe được một tin.”

Bành Dã quay đầu nhìn anh ta.

“Cáo Đen muốn rửa tay không làm nữa.”

Bành Dã im lặng.

Hà Tranh thấy dáng vẻ thất thần của anh, nói: “Sao trông chú lại mất mát vậy?”

“Hắn không làm nữa là chuyện tốt; cũng là chuyện xấu.”

Hà Tranh hiểu ý anh, hắn không làm nữa, nhóm của hắn sẽ bị thiệt hại nặng, chia năm xẻ bảy; nhưng hắn không làm nữa, có thể sẽ mãi mãi không bắt được hắn.

Bành Dã phả ra một ngụm khói, nói: “Thù của mấy anh em phải làm sao?”

Hà Tranh thở dài: “Đây đều là ý trời. Nói ra thì chú cũng lớn, nên lập gia đình rồi. Hắn không làm nữa, đây chính là ý trời.”

Bành Dã cúi đầu cầm đầu lọc đốt cọng cỏ trong tay, không nói gì.

Hà Tranh nói: “Anh nhớ anh Hai nói, chú thích hàng hải, định rút lui đi làm cái này sao?”

Bành Dã không lên tiếng. Lời nói lúc vừa vào đội, Hà Tranh không

nhắc, anh cũng sắp quên rồi.

Anh quay đầu nhìn, đống cỏ khô rất cao, ngang bằng cửa sổ trên nóc nhà bếp, anh liếc mắt liền thấy Trình Ca trong nhà, ngồi trên đống rơm, hổ phách trên đầu cô tỏa ra ánh sáng.

Anh bỗng nhớ tới nhiều năm trước.

Hà Tranh nhìn sang theo ánh mắt anh, thấy Trình Ca, nói: “Nói ra cũng lạ, Cáo Đen định ở ẩn, sao xuống tay giết một người phụ nữ không có liên quan gì chứ?”

Bành Dã quay đầu lại.

Anh nhìn mặt trời chiều xa xa, nheo mắt lại, nói: “Ý trời.”

**

“Em tên gì?”

“Trình Ca.”

“Em là ai?”

“Em là nhiếp ảnh gia, Trình Ca.”

Chương 23

Bành Dã và Hà Tranh ngồi trên đống cỏ khô một lúc, Thạch Đầu ở trong bếp gọi Hà Tranh. Hà Tranh phủi cỏ trên mông, nhìn Bành Dã: “Đi không?”

Bành Dã nói: “Em ngồi thêm chút nữa.”

Hà Tranh lại vỗ vỗ vai anh, trượt xuống đống cỏ.

Bành Dã ngậm thuốc trong miệng, lấy điện thoại di động ra, không phải điện thoại thông minh, lên mạng nhấn nút phải nhấn cả buổi, cuối cùng nhập “Trình Ca”, tìm kiếm.

Tín hiệu không tốt, thanh tiến độ đi chậm chạp.

Bành Dã hút xong một điếu thuốc, mới miễn cưỡng hiện ra trang web. Anh nhìn từng cái một.

Dưới đống cỏ khô có tiếng bước chân, Bành Dã quay đầu, nhìn thấy làn váy thêu hoa màu xanh đậm của Trình Ca.

Trình Ca đi tới đống cỏ khô, ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt nhàn nhạt: “Trên đó thấy được mặt trời không?”

Bành Dã nhìn nóc nhà, núi và mặt trời chiều nơi xa, nói: “Thấy được.”

Thế là Trình Ca leo lên đống cỏ khô, cô mặc váy, bất tiện.

Bành Dã ở bên cạnh quan sát một lúc, ném tàn thuốc ra xa, cúi

người xuống, xách hai cánh tay cô, dễ dàng nâng cô lên.

Trình Ca nhíu mày, nói: “Không cần anh giúp.”

Bành Dã hơi buông tay, Trình Ca tuột xuống đất, trên đầu còn dính mấy cọng cỏ.

Anh nói: “Vậy cô chờ ở dưới đi.”

Một con gà mái cục cục tác đi qua bên chân Trình Ca, mổ một hạt thóc bên chân cô, chuồn mất.

Trình Ca nhìn con gà một hồi, nói: “Thạch Đầu bảo tôi tới hỏi anh, thêm mấy phòng?”

Bành Dã nói: “Không cần thêm.”

Trình Ca ngẩng đầu nhìn anh.

Bành Dã nói: “Anh Tư ngủ ngáy, Mười Sáu cũng vậy, hai người họ chung một phòng.”

Trình Ca “ờ” một tiếng, nhấc chân đi, ngoài miệng nói thêm một câu: “Anh ở với A Hòe.”

Bành Dã im lặng nhìn gương mặt cô chằm chằm, một lúc sau, nở nụ cười, nói: “Cô trái lại hiểu chuyện.”

Trình Ca không nói gì, xoay người đi.

Bành Dã gọi cô: “Trình Ca.”

Trình Ca lại dừng lại: “Làm gì?”

Bành Dã hỏi: “Cô có thể có một lúc không làm như thế không, chỉ một lúc?”

Trình Ca lạnh nhạt lườm anh một cái, xoay người định đi.

Bành Dã nói: “Lát nữa để A Hòe ở một phòng với cô.”

Trình Ca nói: “Tôi ngủ đá người khác.”

Bành Dã nói: “Cô còn có tật xấu này à?”

Trình Ca nói: “Tôi có nhiều tật xấu lắm.”

Bành Dã cười thành tiếng: “Đây đúng là lời thật.”

Trình Ca: “…”

Cô đứng tại chỗ vài giây, lại quay về bên cạnh đống cỏ khô. Cô dựa bên cạnh nhìn bức tường xám xịt ngoài sân, hỏi: “Trước đây Hà Tranh là người trong đội các anh?”

Phía trên đỉnh đầu, anh đáp: “Đúng vậy.”

Cô ngẩng đầu quay lại, hỏi: “Tại sao anh ấy không làm nữa?”

Bành Dã liếm môi, suy xét một lát, nói: “Anh ấy làm một mình.”

Trình Ca nói: “Ý là anh ấy họp thành đội riêng?”

Bành Dã nói: “Đúng.”

Trình Ca hỏi: “Tại sao?”

Bành Dã kéo khóe miệng, không trả lời.

Trình Ca hỏi: "Anh ấy lấy vũ khí ở đâu?"

Bành Dã nói: "Tự tìm."

Trình Ca nói: "Như thế không hợp pháp."

Bành Dã nói: "Cho nên rất nhiều lúc anh ấy chỉ cung cấp manh mối và tin tức."

Trình Ca cụp mắt.

Bành Dã cúi đầu, chỉ thấy được viên hổ phách và san hô trên đầu cô. Anh đang nghịch cỏ, mấy cọng rơm trên tay thắt thành vòng, anh rón rén để vòng cỏ lên đầu cô.

Trình Ca nhận ra được gì đó, nhíu mày quay đầu lại, nắm cỏ dại trên đống cỏ, chưa cảm giác trên đầu có khác thường.

Bành Dã hỏi: "Nghĩ gì thế?"

Trình Ca nói: "Tôi đang suy nghĩ chụp ảnh cho Hà Tranh, đến lúc đó, hình ảnh tin tức xếp chung với mấy anh."

Bành Dã nở nụ cười, vốn định giễu cô "chụp loại ảnh nào", ngẫm lại vẫn thôi.

Trình Ca nhìn anh chằm chằm: "Anh cười cái gì?"

Bành Dã nói: "Không cười gì cả."

Ánh mắt Trình Ca hiểu rõ, trong sân lại truyền đến tiếng bước chân, lần này là A Hòe.

Trình Ca nhìn cô ấy một cái, không nói gì, đứng lên từ trên đống cỏ, đi, lướt qua vai cô ấy.

Bành Dã ngồi trên đống cỏ khô rất cao, cũng không nói gì.

A Hòe cười mỉm, nói: “Anh Dã, anh Thạch Đầu kêu ăn cơm.”

“Được.” Bành Dã trượt xuống đống cỏ.

**

Vào bếp, mọi người ngồi xuống ăn cơm, trên đầu Trình Ca còn đội mấy cọng cỏ, Bành Dã thấy buồn cười.

Trình Ca tưởng anh đang cười với A Hòe bên cạnh, không đáp lại anh.

Một mình Trình Ca cầm muỗng ăn cơm.

Thạch Đầu thấy, nói: “Trình Ca, cái muỗng của cô tốt hơn cái tôi làm nhiều. Ban ngày cái muỗng đó hại cô không ăn no, cô ăn nhiều một chút nha.”

Trình Ca gật đầu.

Ni Mã khẩy cơm, nhìn Trình Ca.

Trình Ca nói: “Không ăn cơm cho đàng hoàng, nhìn gì mà nhìn?”

Ni Mã nói: “Chị Ca, cái muỗng này đẹp thật, mua ở đâu vậy, lần sau

em mua hộ cho Mạch Đóa một cái.”

Trình Ca cũng không ngẩng đầu lên: “Bành Dã đưa.”

Mấy ánh mắt nhìn về phía Bành Dã, Bành Dã không giải thích, gắp đồ ăn ăn cơm.

Trình Ca nói: “Anh ta nói rất tiện, cậu kêu anh ta bán sỉ một tá, đưa một người hai cái.”

Ni Mã nhỏ giọng “ờ”.

A Hòe nhìn Trình Ca, nhìn Bành Dã, hai người không trao đổi ánh mắt. Cô ấy lại nhìn Bành Dã một lúc, nói: “Anh Dã, anh đừng mãi ăn rau thế, ăn nhiều thịt một chút.”

Cô ấy gắp mấy miếng thịt bò lớn bỏ vào chén Bành Dã.

Bành Dã nói: “Để anh tự lấy.”

Mười Sáu nói đùa: “Anh, anh ăn nhiều một chút, chỗ thịt khô đó đều là chị A Hòe đặc biệt mang cho anh đó.”

Bành Dã nhìn anh ta một cái, Mười Sáu rụt cổ lại ngậm miệng.

A Hòe cười khẽ nói: “Nói gì thế? Mọi người đều vất vả, là mang cho mọi người ăn.” Nói xong lại gắp thịt bò vào chén Mười Sáu.

Cô ấy gắp hết cho từng người, cũng gắp cho Trình Ca.

Trình Ca nói: “Cảm ơn.”

A Hòe cười: “Không khách sáo.”

Bành Dã duỗi tay thêm cơm, Hà Tranh vừa ngẩng đầu, trách: “Lão Bảy, tay chú sao thế?”

Bành Dã lấy lại nhìn, trên mu bàn tay đầy vết đỏ, mấy chỗ bị cào rách da.

Nhớ tới lúc ở làng Tứ Phong, Trình Ca tháo vải gạc định đánh người điên, anh bắt lấy cô buộc lại băng vải cho cô, cô phản kháng, cào tay anh.

Trình Ca nhìn một cái, thu ánh mắt lại như chuyện không liên quan đến mình.

Bành Dã không để ý nói: “Chắc quẹt phải chỗ nào đó, không sao đâu.”

Mười Sáu lại gần, suy xét: “Cái này do động vật nào cào nhỉ?”

Bành Dã: “Ăn cơm của cậu đi.”

Hà Tranh ý thức được gì đó, không lên tiếng; A Hòe cũng không lên tiếng, cô ấy nhận ra đó là dấu móng tay, nhưng cô cũng không có vị trí nói gì cả.

Cô ấy nhìn Trình Ca, người sau cầm muỗng gỗ múc bắp, dưa muối và cơm ăn, trong mắt không nhìn bất kì người nào.

Ăn cơm xong, Bành Dã ra khỏi bếp, mới bước qua bậc cửa, Hà Tranh vồ ôm lấy cổ anh kéo anh sang một bên.

Bành Dã đẩy tay anh ta ra: “Làm gì vậy?”

Hà Tranh thấp giọng: “Lão Bảy, chú đây phải vào đề rồi.”

“Em làm sao?”

“Cô gái dân tộc Tạng đó có quan hệ thế nào với chú?”

Bành Dã nói: “Cô ấy không phải dân tộc Tạng.”

Hà Tranh nhíu mày, đập gáy anh một cái: “Không cần biết cô ấy có phải hay không, chú với cô ấy làm cái gì? Còn A Hòe nữa, mấy người họ không biết chuyện của chú với cô ấy, anh còn không biết sao?”

Bành Dã im lặng mấy giây, nói: “Em với cô gái dân tộc Tạng đó chưa làm gì cả.”

Hà Tranh nói: “Thực sự chưa làm gì cả?”

Bành Dã nói: “Thực sự chưa làm.”

Hà Tranh lại đập gáy anh một cái: “Đừng gây chuyện đó.”

Anh ta nói: “Nhóc con chú đây, cố gắng tuyển người, chú phải chăm sóc bản thân.”

Bành Dã không lên tiếng.

**

Những người khác nói chuyện phiếm ở dưới, Trình Ca về phòng trước.

Cô đã thấy rơm trên đầu, lấy xuống vò một cái ném vào thùng rác.

Cô mở máy ảnh, chép ảnh vào máy vi tính, lại bất ngờ phát hiện một tấm ảnh.

【Trên ván tường gỗ treo đầy trang phục dân tộc màu sắc rực rỡ, Trình Ca mặc một bộ váy xanh, ngồi trên băng ghế.

Cô nửa nằm trên cái bàn gỗ, tay áo màu trắng và tay áo màu xanh chồng lên nhau. Cô ngoẹo đầu, để bà mẹ dân tộc Tạng thắt bím tóc nhỏ cho cô. Viên san hô trên đầu rất đẹp.

Cô không có biểu cảm gì, mắt nhìn ánh nắng bên ngoài.】

Trình Ca nhớ tới lúc cô để bà mẹ thắt bím tóc nhỏ, từng đưa máy ảnh cho Bành Dã cầm. Trong nháy mắt đó anh nhấn màn trập cho cô.

Cô tìm thử, không còn tấm khác.

Trình Ca móc ra một điếu thuốc, vừa hút vừa nhìn tấm ảnh kia. Bệnh chung của nhiếp ảnh gia là không nhìn nổi người khác chụp ảnh cho mình, nhưng tấm này, cô thích.

Hút xong một điếu, cô cầm lấy máy ảnh chuẩn bị ra ngoài.

Đến cạnh cửa, thấp thoáng nghe thấy giọng Bành Dã và A Hòe nói chuyện trên hành lang. Cách âm vẫn tạm được, nghe không rõ lắm.

Hai người từ xa đến gần,

Bành Dã nói: “Sáng mai dậy là đi ngay, phải về càng sớm càng tốt.”

A Hòe dịu dàng nói: “Lần sau gặp nhau phải là lúc nào?”

Bành Dã: “Không nói chính xác được.”

Hai người đã đến cạnh cửa, Bành Dã nói: “Tối nay em chen với Trình Ca một chút.”

Một lúc lâu A Hòe không lên tiếng, cuối cùng mới nói: “Được.”

“Nghỉ ngơi sớm một chút.” Bành Dã đi tới phòng mình, vừa mở khóa, A Hòe gọi: “Anh Dã.”

“Hửm?”

“Em ở phòng anh nhé.” A Hòe đi tới, nhẹ nhàng nũng nịu, “Em cũng tới rồi…”

Trình Ca ngồi xổm trong hiên cửa mang giày.

Bành Dã im lặng một lúc, nói: “Cái này không hay.”

Giọng A Hòe rất nhỏ, yêu kiều: “Vậy buổi tối em ở với cô ấy, bây giờ… em sang phòng anh ngồi một chút… nói chuyện… được không?”

Trình Ca mang giày xong, kéo cửa đi ra ngoài, liền thấy A Hòe túm tay áo Bành Dã, hai người kề rất gần.

Trình Ca xoay người đi, Bành Dã “này” một tiếng gọi cô lại, hỏi: “Đi đâu đó?”

Trình Ca nói: “Trời vẫn chưa tối, ra ngoài đi dạo.”

Bành Dã nói: “Một mình cô ra ngoài không an toàn.”

Trình Ca nói: “Tôi đã kêu Ni Mã đi cùng.”

Bành Dã nhất thời không có lời nào để nói, Trình Ca quay đầu đi, chưa được mấy bước, Bành Dã nói: “Vậy thì cùng ra ngoài đi dạo đi.”

**

Bành Dã và A Hòe đi đằng trước, Trình Ca và Ni Mã ở đằng sau.

Trình Ca đi một lúc, thấy hình ảnh đẹp thì phải chụp, tốc độ đương nhiên chậm. Bành Da đi không xa, dù sao cũng phải dừng lại chờ cô. Chờ cô đi tới, khoảng cách không xa, lại đi tiếp.

Chợ phiên không có người nào, thưa thớt, đều đang dọn quầy.

A Hòe hỏi: “Cô ấy đi cùng mấy anh lúc nào?”

Bành Dã nói: “Hôm rời khỏi trấn Phong Nam.”

A Hòe hỏi: “Hôm anh đi gặp em?”

Bành Dã nói: “Ừ.”

“Cô ấy đi cùng mấy anh tới trạm bảo vệ?”

“Ừ.”

“Ở bao lâu thế?”

“Không biết. Chắc chụp ảnh rồi đi ngay.”

A Hòe gật đầu, đi mấy bước lại hỏi: “Người từ thành phố lớn tới, ở đây rất khổ cực phải không?”

Bành Dã nói: “Cô ấy có thể chịu khổ.”

A Hòe nói: “Hình như cô ấy không thích nói chuyện lắm.”

Bành Dã nói: “Không nhiệt tình lắm với người khác.”

Ở chung với Mười Sáu, Ni Mã lâu như vậy, cô đều rất ít chủ động mở miệng nói chuyện.

Đủ loại trêu đùa của Trình Ca với anh, nếu anh nói ra, xung quanh sẽ không có một ai tin.

Đang nói, một con dê núi đen kéo một cái sọt nhỏ qua, ông lão mặc đồ vải nắm dây dê.

Bành Dã lơ đãng quay đầu liếc mắt nhìn cái sọt.

Ông lão nhìn thấy, bắt chuyện: “Mua một chút không? Dọn quầy rồi, rẻ lắm.”

Ông ấy ghìm dây, ném mấy cọng cỏ xuống đất, dê núi đen dừng lại bên chân ông nhai cỏ.

Bành Dã nhìn ra đằng sau: “Trình Ca, mua chút đồ cho cô ăn.”

Trình Ca đi tới xem, trong sọt chứa củ sắn màu vàng đất.

Cô nhìn Bành Dã: “Mua cho tôi ăn?”

Bành Dã nói: “Chỗ mấy cô chẳng đều nói mỗi ngày phải ăn chút trái cây sao?”

Trình Ca nhìn củ sắn ở đáy sọt, lại nhìn Bành Dã: “Đây là rau.”

Bành Dã cười một tiếng, không tranh luận với cô, khom người lấy một củ trong sọt, để lên cân của ông lão, nói: “Cân cái này trước.”

“Hơn bảy lạng.” Quả cân trong tay ông lão nhấc rất cao, “Vượng lắm.”

Trình Ca thấy củ sắn đó đầu không lớn, lại không nhẹ.

Bành Dã cầm lấy, ngón cái và ngón giữa tay trái nắm hai điểm trên dưới củ sắn, bàn tay anh lớn, chút bùn bên ngoài không quẹt phải bàn tay anh. Tay phải của anh bắt đầu kéo lớp vỏ từ đỉnh củ sắn.

Trình Ca nhìn anh kéo lớp vỏ dính bùn vàng, lộ ra phần thịt sắn trắng như tuyết, một miếng vỏ, hai miếng vỏ, giống như lột quýt.

Lột sắn xong, da rơi xuống bên mép dê núi đen, dê lại gần ngửi ngửi. Củ sắn trắng muốt, không dính một chút bùn đất.

Bành Dã đưa cho cô, nói: “Đây là trái cây.”

Trình Ca nhận lấy cắn một cái, hơi bất ngờ. Lạnh thấm, vừa cắn một cái đều là nước mát lạnh, lượng nước quá đủ.

Cô nghi ngờ củ sắn từng ăn với cái này là khác giống.

Bành Dã nhìn phần còn lại trong sọt, nói: “Đủ cho cô ăn mấy ngày. Nếu không thích, đưa cho Thạch Đầu xào.”

A Hòe đứng một bên không nói gì. Đi hết một vòng quay lại nhà nghỉ, A Hòe cũng không sang phòng Bành Dã ngồi, mà ở trong phòng Trình Ca xem ti vi.

Trình Ca nói chuyện chụp ảnh với Hà Tranh ở dưới lầu, nói xong lên lầu, đi tới cửa phòng mình, lại lơ đãng nhìn cửa phòng Bành Dã.

Về đêm, con người thường dễ dàng yếu ớt tinh thần, dễ dàng rối loạn tình cảm, dễ dàng nghĩ đến tình dục.

Trong hành lang trống rỗng, cô dựa vào vách tường, nhớ ánh mắt lúc anh đứng ở ngã tư làng Tứ Phong, trực diện chờ xe máy xông tới, bình tĩnh, cuồng dã.

Trong nháy mắt bay người cản xe kia, sức mạnh, tốc độ, lòng dũng cảm và sự hiểu biết, bản lĩnh, cái gì cần có đều có.

Cô khẳng định cô muốn ở trên anh.

Trong đầu có giọng của rất nhiều người đang bay lượn.

“Cô có thể có một lúc không làm như thế không?”

“Trình Ca em không thể khống chế bản thân mình sao?”

Không phải không thể, là không muốn.

Trình Ca đẩy cửa vào phòng.

A Hòe đánh răng rửa mặt trong toilet. Trình Ca yên lặng thay đồ, gỡ bím tóc nhỏ trên tóc, mang giày cao gót.

Cô đứng vài giây, lấy điếu thuốc, đi tới trước gương nhìn. Cô chỉ mặc chiếc áo sơ mi dài, màu trắng và đường vân mảnh thẳng xanh nhạt, chính là chiếc Bành Dã nói cô “chân xấu”.

Trong gương tóc cô hơi rối, cô lấy tay cào cào, tùy ý.

Hút vài hơi thuốc, cô đi ra ngoài, cài cửa lại.

**

Bành Dã tắm xong, chân trần đi ra từ nhà tắm, thu dọn đống hành lý đầy giường.

Đàn ông sống không chú trọng, anh nhíu mày, xách từ trong túi hành lý ra một cái quần lót không biết là ai đã mặc, vò lại ném tới cửa.

Cửa vừa vặn bị người khác đẩy ra, quần lót rơi xuống cạnh một đôi giày cao gót.

Ánh mắt Trình Ca chuyển xuống, móc chân nhấc quần lót lên, nhìn một lúc, sau đó giương mắt.

“Không phải của anh.”

Bành Dã quét cách ăn mặc của Trình Ca một cái, không nói gì.

Cô chân trần đạp giày cao gót, dưới vạt áo sơ mi là một đôi chân dài trơn bóng, trên mắt cá chân trắng ngần có một hình xăm rắn màu đen.

Trình Ca vào phòng, đóng cửa, khóa lại, nói: “Anh phải lớn hơn cái này.”

Bành Dã lơ đãng hừ nhẹ một tiếng, quay đầu tiếp tục thu dọn.

Trình Ca dựa vào cửa nhìn anh.

Người đàn ông tóc chưa lau khô, giọt nước chảy xuống theo hai gò má tới chiếc cằm góc cạnh rõ ràng, khẽ run theo động tác của anh.

Trình Ca cúi đầu, móc thuốc ra, tay cũng đang khẽ run.

Hút xong nửa điếu, Trình Ca hít sâu một hơi.

“Này.”

Bành Dã khom người, quay đầu lại.

Trình Ca hỏi: “Bên cạnh có phụ nữ không?”

Bành Dã không trả lời, mặt mũi đều ẩn trong căn phòng mờ tối, tựa như thú vật trong hoang dã, dò xét mức độ cướp đoạt.

Anh không trả lời, trong lòng cô liền hiểu rõ.

Trình Ca hỏi ra một câu, ngược lại không khẩn trương nữa, nhấc cằm,

“Có muốn làm bạn không?…

Tối nay.”

Chương 24

Bành Dã ném áo ba lỗ trong tay xuống, thẳng người nhìn cô.

Trình Ca dựa vào tường, chậm rãi thở ra một ngụm khói, nói: "Không phải người cùng một đường, nhưng bây giờ cùng lên đi."

Bành Dã vừa tắm xong, trên người chỉ có một chiếc quần lót, quần lót boxer rộng màu trắng, nhưng đường nét trong đó vẫn rõ ràng.

Trình Ca không hề e dè nhìn chằm chằm hình dạng trên quần lót anh vài giây, theo bản năng dập tắt thuốc trên ngón tay, tay thoáng run một cái.

Cô nói: "Tôi cũng chỉ mặc một cái."

Bành Dã thấy được. Chiếc áo sơ mi này của cô rất mỏng, không mặc đồ lót, cảnh bên trong như ẩn như hiện.

Cô đi về phía anh, anh để mặc cho cô đến gần. Lần trước trong phòng riêng ở cửa hàng bán quần áo, anh tưởng nói rõ chuyện, nhưng cô càng áp chế càng mạnh. Cô thích ăn đòn thì để anh trừng trị một chút.

Bành Dã kéo dây kéo túi hành lý lại, xách lên ném xuống đất, ngước mắt nhìn cô: "Cô dựa vào cái gì mà cho rằng tôi phải phát sinh chút gì đó với cô?"

"Dựa vào ánh mắt anh nhìn tôi." Trình Ca nói, "Anh muốn ở trên tôi."

Bành Dã liếm răng cửa một cái, lạnh lùng nhìn cô. Ra quân bất lợi.

Áo sơ mi của cô đã cởi ba nút, bầu ngực đầy đặn, xương quai xanh mảnh khảnh, bờ vai tựa như rải tuyết, băng vải trắng trên cổ càng lộ vẻ cấm kỵ. Cô đạp giày cao gót đi tới trước mặt anh, sờ nghịch nút áo tiếp theo, giương mắt nhìn anh:

“Anh làm, hay tôi tự làm?”

Bành Dã giơ tay móc lấy cái nút áo kia, móng tay khẽ chạm vào rãnh giữa ngực cô. Vẻ mặt, ánh mắt anh nhìn cô khó lường, một lúc sau, nói: “Cô tự làm.”

Trình Ca cúi đầu liền muốn cởi, thấy cơ bụng Bành Dã, tay cô dừng lại.

Cô nói: “Tôi muốn sờ.” Tiếp đó, cô liền duỗi tay xoa.

Vừa đụng phải, cả người liền giống như chạm vào điện, tay cô hơi run, nhẹ nhàng lẩm bẩm:

“Tôi thấy thứ tốt hơn rồi.”

Bành Dã không nghe rõ: “Cô nói cái gì?”

Trình Ca không đáp, ngón trỏ của cô nhấn lên bắp thịt săn chắc của anh, đẩy anh tới góc tường.

Bành Dã dính vào tường cúi đầu nhìn cô.

Cô xòe năm ngón tay, chậm chạp vuốt ve qua lại trên cơ bụng anh, Bành Dã không hề từ chối. Cô lại sờ cơ ngực anh, cơ lưng anh. Cô ngửi mùi trên da thịt anh.

Bành Dã bị cô sờ có chút loạn, hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Trình Ca ngẩng đầu: “Hửm?”

Bành Dã nở nụ cười: “Cô sờ tới sờ lui, cảm thấy thế nào?”

Trình Ca nhìn anh, nói: “Ketamine (1).”

(1) Nguyên văn là K粉 (K phấn). Ketamine ký hiệu là “K”, hoặc Kitat, loại thuốc độc bảng A. Ketamine thực chất là một loại thuốc gây mê, gây ảo giác, được sử dụng trong y học, là tiền chất gây mê dùng cho thú y và người. Khi sử dụng có thể bị tăng huyết áp, nhịp tim nhanh, trụy hô hấp, nhìn đôi, buồn nôn, tăng trương lực cơ, ảo giác, kích động.

Đôi mắt cô rất bình lặng, nhưng lại mơ hồ đang câu dẫn người khác, khiến người ta tăng vọt một loại kích động muốn phá hủy nó muốn thấy nó nhuốm màu tình dục.

Có điềm báo thất bại.

Nụ cười trên mặt Bành Dã thu lại một chút, nghe thấy tiếng mình đang nói: “Thật không?”

Trình Ca nói: “Thật.”

Bành Dã đi một bước về phía cô, nói: “Tôi nếm thử một chút.”

Đưa tay ra sau lưng cô, bàn tay lần mò vào áo sơ mi, nâng cái mông tròn trịa nhẵn bóng của cô. Ngón giữa nằm giữa hai phần, trôi chảy trượt một đường từ sau ra trước.

Cả người Trình Ca căng chặt, bị kích thích đến mức nhón chân lên, móng tay đâm vào cánh tay anh.

Xoay ngược lại.

Bành Dã nhếch một bên khóe môi, nói: “Cô đừng khẩn trương quá, tay tôi không di chuyển được.”

Cô cắn răng, người đang phát run trong lòng anh.

Bành Dã lơ đãng hừ cười khẽ một tiếng, cúi đầu nhìn, ánh mắt cô lại vẫn bình tĩnh như cũ, thậm chí mang theo sự hài lòng cao cao tại thượng, giống như nhìn một tôi tớ cao cấp phục vụ cho cô.

Trong bầu không khí có không khí đọ sức yên lặng và ẩn nhẫn.

Bành Dã nói: “Trình Ca.”

“Hửm?” Cô sờ sau lưng anh, bàn tay nhỏ từ thắt lưng chui vào quần lót anh.

Bành Dã cười ra một tiếng, nói: “Kiềm chế một chút, tay tôi ướt cả rồi.”

Trình Ca nghe ra hàm ý trong nụ cười của anh, sự kiêu ngạo và hùng mạnh trong xương cốt đàn ông, sự chủ đạo và trông xuống trong sex. Đàn ông dễ dàng khiến thân thể phụ nữ nảy sinh phản ứng mãnh liệt, phụ nữ phải kính phục dưới người anh ta.

Anh nói: “Cô cảm thấy thế nào?”

Trình Ca cười nhạt một tiếng, ngẩng đầu lên để sát bên tai anh, nhả từng chữ: “Chưa đủ cảm giác khiến tôi phát ra tiếng.”

Con ngươi Bành Dã tối sầm, có chút nguy hiểm.

Trình Ca bình tĩnh đến mức không kiêng nể gì cả, tay dò vào trong quần lót anh, hỏi: “Anh cảm thấy thế nào…”

Lời còn chưa dứt, Bành Dã bỗng ôm lấy cô ấn ngã xuống giường.

Tóc Trình Ca rối bời, cổ áo mở toang. Cô cười lạnh một tiếng, nhìn thẳng anh.

Anh ngược sáng, đôi mắt đen giống như có thể chảy ra nước.

Trình Ca rất rõ ràng, anh đang nhịn.

Cô cụp mắt liếc mắt nhìn lều vải to lớn treo giữa hai chân anh, giơ hai chân lên, ôm lấy hông anh, nói: “Tới đi.”

Anh ẩn nhẫn vài giây, lại chợt nở nụ cười, nói: “Không gấp.”

Chân Trình Ca trượt xuống, ngón chân ngoắc lều vải, nói: “Nó khá gấp.”

Bành Dã nắm cái chân đó, ghì trước ngực cô; Trình Ca chợt nhíu mày, thân thể cảm giác được ngón tay anh…

Cô hoàn toàn không phải là một người phụ nữ dễ lên đỉnh, phải nói là người phụ nữ không dễ lên đỉnh, thứ mà sex mang đến nhiều hơn cho cô chính là đau đớn trên thân thể.

Nhưng người đàn ông này đã đổi mới nhận thức của cô.

Quyền chủ động đổi chủ.

Trình Ca mím chặt môi, ánh mắt thẳng tắp nhìn Bành Dã chằm chằm;

Anh không dọn sạch sẽ đồ lặt vặt trên giường, cô nắm chặt quần áo của anh trên ra giường.

Cảm giác không thể tả được đang tích lũy trong người, cô chậm rãi ngẩng đầu, cảm giác choáng váng phủ xuống, cô chờ đợi…

Tất cả cảm giác sụp đổ trong nháy mắt, như lâu đài trên không.

Cô nhíu mày nhìn anh.

Bành Dã cúi người tới, bàn tay thấm ướt bóp cằm cô lắc lắc, ánh mắt gian xảo.

Cô hiểu, anh đang chơi cô.

Trình Ca cắn răng, lúc trong lòng vừa nảy sinh một loại ý thù hận tối nay phải khiến anh xin tha, có người đang vặn cửa lạch cạch.

“Lão Bảy,” bên ngoài, Hà Tranh rất bối rối, “Sao chú khóa cửa vậy?”

Trình Ca chau mày, nhìn chiếc giường chất đầy đồ của Bành Dã mà mình nằm, lại nhìn chiếc giường trống gọn gàng sạch sẽ khác, đột nhiên hiểu tối nay Hà Tranh ở phòng này, cho nên vừa rồi Bành Dã không chặn cô ngoài cửa, ngược lại đùa bỡn cô một trận.

“Tới đây!” Bành Dã nhìn chằm chằm vẻ mặt Trình Ca, nụ cười rộng hơn. Cô có vẻ như hận không thể giết anh.

Anh xốc Trình Ca từ trên giường lên, nhét vào tủ quần áo.

Trình Ca lạnh mặt chống cự, Bành Dã móc lấy nút áo sơ mi của cô lắc lắc: “Cô muốn thế này cho người ta nhìn, tôi không có ý kiến.” Nói xong, trực tiếp nhẹ nhàng một đá, đá Trình Ca vào tủ, đóng cửa lại.

Đi mấy bước, quay đầu liếc mắt nhìn cái tủ yên lặng kia, Bành Dã gần như vui vẻ. Anh moi từ trên giường ra một chiếc quần jean mặc vào, đè thứ cao vút giữa hai chân mấy lần, đi tới mở cửa.

Trong nháy mắt mở cửa, Bành Dã sờ được thắt lưng quần ẩm ướt.

Hà Tranh đi vào: “Chú khóa cửa làm gì?”

“Đang tắm, đề phòng trộm.”

“Nhà nghỉ này chỉ chúng ta ở mà.” Hà Tranh quan sát anh mấy lần, khó hiểu, “Chú đột nhiên có tâm trạng rất tốt?”

Bành Dã quay đầu không trả lời, đi vào phòng, liếc mắt thấy giày cao gót của Trình Ca còn rơi trên giường anh, sải bước tới lấy quần áo che lại.

Hà Tranh ở sau lưng anh: “Sao cái quần này của chú ướt một mảng vậy?” Nói đoạn, muốn tới đụng.

Bành Dã dịch chuyển một bước, sờ thắt lưng dinh dính, nói: “Nước tắm chưa lau khô.”

Hà Tranh “ồ” một tiếng, vào toilet đi vệ sinh, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Phòng này hình như không đúng mùi.”

Bành Dã lấy tay sờ mũi, lơ đãng liền ngửi được mùi vị phụ nữ trên đầu ngón tay.

Hà Tranh đóng cửa toilet lại.

Bành Dã kéo tủ ra, Trình Ca ôm hai chân ngồi bên trong, lạnh lùng nhìn anh.

Bành Dã cúi người nhìn cô, cơ bụng ngay ngắn thẳng hàng bó lại, anh muốn cười nhưng không cười: “Còn không đi?”

Trình Ca đi ra, hất hàm, hỏi: “Giày cao gót của tôi đâu?”

Bành Dã nhìn xung quanh một chút: “Không thấy, tìm rồi đưa cho cô.”

Trình Ca mím môi không lên tiếng, chân trần đi ra ngoài.

Đến cửa, Bành Dã vịn cửa, cười: “Đi thong thả không tiễn.”

Trình Ca quay đầu lại, liếc mắt nhìn lên anh, một lúc sau, nói: “Anh thua rồi.” Nói xong, cô đi.

Mấy giây sau, cửa phòng bên cạnh mở ra rồi đóng lại.

Bành Dã liếm răng, ngón tay khẽ gõ cánh cửa, cảm thấy người phụ nữ kia là một yêu tinh.

Cô nhất định đã nhìn ra, có trong nháy mắt, anh muốn di chuyển thực sự.

**

Trình Ca chân trần, áo sơ mi nới lỏng quay về phòng.

A Hòe ngồi trên giường xem ti vi, quay đầu nhìn Trình Ca chằm chằm. Trình Ca đi tới bên giường mình, lấy quần lót trong vali ra mặc

vào, lại lấy một điếu thuốc, ném bật lửa cho A Hòe.

A Hòe hốt hoảng đón lấy;

Trình Ca ngồi xuống bên giường cô, hai chân bắt chéo, giơ bàn tay đã tháo băng vải nhưng vẫn còn vết thương, nói: "Châm giúp điếu thuốc."

A Hòe bật bật lửa, nâng ngọn lửa tới trước mặt Trình Ca. Trình Ca kẹp thuốc cúi đầu xuống, hơi nhíu mày, hút một hơi.

Cô chậm rãi nhả ra một ngụm khói, chìa tay về phía A Hòe, A Hòe trả bật lửa lại trong tay cô.

Cô nhìn chằm chằm A Hòe một lúc, phả khói vào mặt cô ấy, A Hòe lơ đãng rụt cổ ra sau.

Trình Ca cười một tiếng không mang ý cười, quay đầu dán mắt vào ti vi. Ti vi đang chiếu quảng cáo thuốc tránh thai khẩn cấp, Trình Ca hừ cười khẩy một tiếng.

Xem một lúc, Trình Ca dùng khóe mắt liếc A Hòe: "Cô nhìn tôi làm gì?"

A Hòe lúng túng quay đầu sang chỗ khác, một lúc sau, vẫn không nhịn được nhìn Trình Ca: "Cô… vừa rồi sang phòng anh Dã sao?"

Trình Ca "ừ" một tiếng.

A Hòe không có lời để nói.

Cách một lúc, Trình Ca hỏi: "Cô với anh ta quan hệ thế nào?"

A Hòe cụp mắt không lên tiếng.

Trình Ca nheo mắt nhìn cô ấy, cô gái này rất cởi mở trước mặt Bành Dã, nhưng ở trước mặt cô lại dè dặt. Trình Ca nhìn ra được, A Hòe rất quen thuộc với Bành Dã, ở trước mặt anh và trước mặt đàn ông khác không giống nhau; Trình Ca cũng nhìn ra được, A Hòe có phức cảm tự ti trước mặt cô.

Trình Ca hỏi: “Bạn giường (2)?”

(2) Nguyên văn là 炮友 (pháo hữu), chỉ những người lên giường với nhau để thỏa mãn nhu cầu chứ không phải vì tình yêu.

A Hòe hỏi: “Là ý gì?”

Trình Ca rẩy tàn thuốc, phổ cập từ này cho A Hòe một chút.

A Hòe nói: “Vậy chính là thế. Có điều tôi và anh ấy gặp nhau rất ít.”

Trình Ca hỏi: “Quen thế nào?… Tại sao anh ta cho cô tiền?”

A Hòe nói cho Trình Ca biết, cô ấy là người trong núi, không có học hành gì, từ trong thôn ra ngoài đi làm, không quen cuộc sống, gặp phải kẻ xấu, kết quả bị bán. Sau đó nữa, lần đầu tiên cô ấy đứng đường thì gặp Bành Dã, Bành Dã say đến bất tỉnh nhân sự.

Trình Ca nghe đến đây, cười một tiếng: “Tôi đã nói anh ta là tao bao (3) mà.”

(3) 骚包 (tao bao): Từ mang nghĩa xấu, đại khái là thích khoe mẽ, khoác lác quá mức, bitch.

“Không phải vậy.” A Hòe rất bảo vệ Bành Dã, nói lần đầu tiên gặp

nhau là Bành Dã đụng phải cô ấy trên đường, ý thức anh gần như không rõ ràng.

Cô ấy nói tối hôm đó tâm trạng Bành Dã rất sa sút, còn say rượu, anh là lần đầu tiên tìm phụ nữ ở bên ngoài, chắc cũng là lần cuối cùng tìm phụ nữ lạ ở bên ngoài như thế.

A Hòe cũng không thể nói, không biết là vì thân phận của cô ấy lúc họ gặp nhau lần đầu tiên, họ đã định trước không có tình cảm, hay trái tim anh mãi mãi chưa từng lưu lại, mỗi lần anh làm với cô ấy đều đeo bao, quên mua thì sẽ không tiến vào, không có một lần mất khống chế.

Mà cuộc sống cô túng quẫn, rất nghèo, anh luôn cho cô tiền giúp cô sống qua ngày, sau đó thì cho thành thói quen.

Trình Ca kẹp thuốc ở đầu ngón tay, vẽ vòng tròn trên không trung, hỏi: “Sau đó hai người liền làm cố định?”

“Nhưng cơ hội gặp nhau không nhiều lắm, có lúc nửa năm cũng không gặp được một lần.”

Trình Ca suy nghĩ một chút, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi ở đây cùng một đám hơn mười năm, không có bạn gái, không pháo vài lần trừ khi thân thể có chỗ bị liệt.

Cô hỏi: “Vậy cô sau đó là thế nào, được anh ta chuộc ra?”

“Là sau này, cái nhóm đó của chúng tôi bị tra xét, anh cả chị cả đứng đầu bị bắt hết, chúng tôi được giải cứu, liền được tự do. Nhưng tôi cũng không biết nên làm gì.”

Trình Ca hỏi: “Tại sao không về?”

A Hòe nói: “Bố tôi chết sớm, ở trong thôn mẹ tôi chính là một người phóng…, đàn ông cả thôn đều có thể làm bố tôi, tôi về làm gì?”

Trình Ca im lặng, có một lúc lâu không lên tiếng.

Một lát sau, Trình Ca hỏi: “Cô sống nhờ vào cái gì ở Phong Nam?”

A Hòe nói: “Tôi mở một cửa hàng bán quần áo ở trung tâm trấn, buôn bán khá tốt.”

Trình Ca nói: “Khá lắm.”

Trình Ca lại hỏi: “Lần cuối cô gặp Bành Dã là lúc nào?”

A Hòe nhất thời cũng không nói, cô ấy không biết gặp Trình Ca nói là gặp hay là ngủ, cho nên không biết nên nói nửa năm trước, hay mấy ngày trước.

Mấy ngày trước họ đã gặp, nhưng Bành Dã không mang theo bao bên người, trong nhà A Hòe cũng đúng lúc không có, anh không chịu làm thực sự, vẫn là A Hòe dùng cách khác giúp anh giải quyết, với lại hôm đó Bành Dã hình như cũng không có tâm tư gì lắm, mãi không ra được, cô ấy làm rất lâu.

Sau mấy giây suy nghĩ, cô ấy vẫn nói mấy ngày trước, nói hôm đó gặp Bành Dã;

Trình Ca vừa nghĩ, là hôm gây chuyện với Bành Dã ở quán ăn sáng.

Trình Ca hỏi: “Kĩ năng (4) của anh ta thế nào?”

(4) Nguyên văn là 活儿 (hoạt nhi), ý chỉ kĩ năng trên giường, có thể

khiến đối phương thỏa mãn.

A Hòe sững người, không ngờ cô nói thẳng như vậy.

Trình Ca thấy cô ấy phản ứng chậm, chau mày: “Hỏi cô đó?”

A Hòe chậm rãi gật đầu một cái.

Trình Ca ngửa đầu phả một ngụm khói lên trời, làn khói rơi xuống, cô suy nghĩ một chút, trò trước rất lợi hại, làm thực sự chắc tốt hơn.

Cô nghĩ một hồi, cúi đầu nhìn A Hòe: “Cô thích anh ta?”

A Hòe gật gật đầu.

Trình Ca hỏi: “Anh ta biết không?”

A Hòe ngẫm nghĩ, lắc đầu: “Một năm tôi cũng không gặp anh ấy được ba, bốn lần, anh ấy đều có việc, thời gian đến thăm tôi cũng eo hẹp, không rảnh nói việc khác.”

Trình Ca hỏi: “Cô không nói cho anh ta biết?”

A Hòe chậm rãi lắc đầu, lại nói: “Cô đừng nói trước cho anh ấy đó.”

Trình Ca nói: “Tôi nói chuyện này với anh ta làm gì?”

A Hòe băn khoăn một hồi, hỏi: “Thực ra tôi không rõ chuyện của anh ấy lắm, không biết anh ấy có người phụ nữ mình thích hay không, cũng không biết bên cạnh anh ấy còn có người phụ nữ khác không, cô thấy… tôi nên thử một lần không?”

Trình Ca nói: “Muốn làm gì thì làm, hỏi người khác làm gì.”

A Hòe hơi bất ngờ, nhìn Trình Ca chằm chằm.

Trình Ca nhíu mày: “Có chuyện nói thẳng.”

A Hòe nói: “Tôi vốn tưởng cô sẽ coi thường tôi.”

Trình Ca nói: “Tôi không coi nhẹ phụ nữ yếu hơn tôi.”

Đặc biệt là người có điều kiện bẩm sinh yếu hơn cô, đổi lại, cô không chắc có thể làm tốt hơn A Hòe bây giờ.

A Hòe lại sửng sốt, nhìn Trình Ca chằm chằm.

“Mạnh yếu không rõ ràng sao?” Trình Ca nheo mắt, cười nhạt, “Bây giờ có cần đánh một trận không?”

A Hòe bị cô chọc cười, hỏi: “Cô với anh ấy thì sao?”

Khứu giác giữa phụ nữ nhạy cảm, không cần làm rõ, ai cũng hiểu.

Trình Ca nói: “Tôi với anh ta chỉ là ngủ một đêm, hay là quan hệ ngủ cùng.”

Không ngủ cả đời.

A Hòe “ồ” một tiếng, một lát sau, hỏi: “Tại sao?”

“Không phải người cùng một đường.” Trình Ca nói.

Bành Dã biết, cô cũng biết.

**

Trình Ca dập tắt thuốc ném vào thùng rác, lúc này, một tiếng kêu khóc trên đường phá tan sự yên lặng vào đêm trong trấn nhỏ.

“Xin cứu với! Có bác sĩ không, gần đây có bác sĩ không?!”

Giọng này Trình Ca quen tai, là An An.

Chương 25

Trình Ca nhanh chóng mặc quần, lấy áo khoác ra choàng vào, nói với A Hòe: “Cô đừng chạy lung tung.”

Cô kéo cửa ra, đám Bành Dã, Mười Sáu cũng mở cửa phòng mình.

Trình Ca nói: “Mấy anh nghe ra rồi?”

Mười Sáu nói: “Là cô gái ở dịch trạm.”

Bành Dã nói: “Chắc bạn cô ấy đã xảy ra chuyện.” Lúc anh nói ánh mắt còn mang theo sự nghiêm túc, nhìn thoáng qua ngực Trình Ca, lại nhìn mắt cô, đang nhắc nhở.

Lúc này Trình Ca mới ý thức được chưa cài hết nút áo, trước ngực đầy cảnh xuân.

Trình Ca cài nút áo lại, nói: “Đi xuống xem thử đã xảy ra chuyện gì.”

“Cô ở lại đây.” Bành Dã nói.

Anh nhìn về phía ba người đàn ông trong phòng Mười Sáu, nói: “Trình Ca và A Hòe sang phòng mấy cậu ngồi một lát, đừng chạy lung tung, anh và anh Tư xuống xem thử.”

Trình Ca không phản đối, nhường ra một con đường.

A Hòe cũng đi ra, lúc Bành Dã đi ngang qua, nhẹ giọng dặn một câu: “Chú ý an toàn.”

Trình Ca nhìn Bành Dã đi, nói với A Hòe: “Sang phòng kia đi.”

**

Đường tối đen, chỉ có mấy gia đình mở cửa ra, ánh sáng vàng chanh rải trên phiến đá xanh. Cách đó không xa, một cô gái dìu một cô gái khác trên vai, lảo đảo đi về hướng này.

Vài người bản địa từ trong nhà đi ra vây lại,

“Thế này là sao vậy?”

“Xảy ra chuyện gì thế?”

“Có phải gặp sói không?”

An An đi không nổi nữa, đặt Tiêu Linh xuống đất: “Có bác sĩ không? Trạm y tế ở đâu?”

“Cô gái cô đừng khóc, chờ chút, tôi tìm bác sĩ tới ngay.” Người nói chạy như gió ngang qua trước mặt Bành Dã.

Bành Dã đi sang nhìn, Tiêu Linh tóc tai rối bời, máu dính đầy đầu, không thấy rõ mặt cũng không biết sống chết.

Cái nhìn đầu tiên Bành Dã đã cảm thấy kì lạ, nhưng không nói ra được.

Anh hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

An An ngẩng đầu thấy là Bành Dã, gọi một tiếng anh, nước mắt rơi không ngừng.

Ở đây tối trễ, Tiêu Linh nói trời còn sáng, muốn lên chùa trên núi xem thử, muốn bái Phật phù hộ về tìm được công việc tốt. Tiêu Linh đến phía sau chùa thắp hương, sau đó mãi không quay lại. An An tìm cả buổi không tìm được, thấy trời sắp tối, bất ngờ phát hiện trên vách đá nhỏ có dấu vết đá trượt xuống.

Cô đoán Tiêu Linh có thể trượt chân lăn xuống khe núi.

Dân bản địa nói trong khe núi có sói, trời tối người không vào được; An An tự đi tìm, lúc tìm được, Tiêu Linh đã là dáng vẻ này.

Bành Dã bóp cổ tay Tiêu Linh, vẫn còn mạch đập hơi yếu.

Anh vén cổ áo cô ấy ra, đột nhiên hiểu được cảm giác kì lạ lúc đầu, cái áo này, cái Tiêu Linh mặc trên người chính là áo của Trình Ca!

Bành Dã nhìn cổ Tiêu Linh một cái, nói: “Gặp sói rồi.”

Trên cổ cô ấy đầy dấu móng vuốt và dấu răng, nhưng cô ấy may mắn, đụng phải một con sói con đang học đi săn, không cắn trúng khí quản cô ấy.

Dân bản địa liếc mắt là thấy rõ, nói: “Cô gái này may mắn thật.”

Bành Dã nói: “Quả thực may mắn, gặp được một người bạn tốt.”

Anh lạnh nhạt nhìn An An một cái: “Tìm người là sở thích của cô sao? Còn luôn một mình tự ý chủ trương.”

An An khóc nhòe mặt, dẫu môi không lên tiếng.

Bành Dã nắm đầu Tiêu Linh kiểm tra một chút, huyệt thái dương

đụng lõm vào, những chỗ khác trên đầu cũng không may mắn tránh khỏi. Bị thương nghiêm trọng, có thể sống xem như là mạng cứng.

Rất nhanh, bác sĩ vội vàng tới, sau khi kiểm tra nói: “Mau đưa tới bệnh viện trên huyện đi.”

Có người tốt bụng nói: “Nhà tôi có xe tải nhỏ, chở mấy người đi.”

Còn có người nói: “Tháo cánh cửa xuống, cho cô ấy nằm lên, đừng để xốc nảy làm vết thương nặng hơn.”

An An liên tục nói cảm ơn.

Bành Dã kéo bác sĩ sang một bên, hỏi: “Cô ấy bị thương thế nào?”

Bác sĩ thở dài: “Cô gái này mạng cứng, nhưng mà… xác suất tỉnh lại không lớn lắm.”

Mọi người dùng cánh cửa nâng Tiêu Linh lên xe tải, An An đi tới trước mặt Bành Dã, rưng rưng nước mắt: “Anh để lại số điện thoại cho em được không, lỡ như có chuyện gì thì em cũng không biết còn tìm ai được nữa.”

Bành Dã cho số điện thoại.

Xe tải nhỏ chở người biến mất trong màn đêm, mấy dân làng tiếp tục ở lại tán dóc thảo luận ở ven đường.

Bành Dã quay lại, mây đen phủ đầy mặt, Hà Tranh hỏi: “Sao vậy?”

Bành Dã nói: “Cái áo cô ấy mặc là của Trình Ca.”

Hà Tranh sửng sốt: “Chú nói cô ấy trở thành người chết thay?”

“Đúng.”

“Vừa rồi chú cũng thấy vết thương trên người cô ấy, là do đụng vào đá trên núi.”

“Là đá hay là dụng cụ cùn khác, bây giờ cũng không nói chính xác được.” Bành Dã nói, “Chúng biết buổi tối có sói qua lại.”

Hà Tranh nói: “Cũng coi như hao tâm tổn sức. Nhưng… có phải Trình Ca tạm thời an toàn rồi không?”

Bành Dã không đáp, chỉ nói: “Sáng mai lên đường gấp. Đi về, đừng nhắc tới chuyện cái áo.”

Hà Tranh nói: “Anh biết.”

Bành Dã về chỉ nói Tiêu Linh trượt chân rơi xuống lúc xuống núi, bị thương được đưa tới bệnh viện lớn. Mọi người không hề nghi ngờ.

Hôm sau, đoàn người tạm biệt Hà Tranh và A Hòe, tiếp tục lên đường.

Trước khi đi, A Hòe kêu Trình Ca sang một bên, nói: “Tôi đã suy nghĩ cả đêm, có một chuyện vẫn muốn nói cho cô biết.”

Trình Ca hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Mặt A Hòe ửng đỏ, cô ấy nhỏ giọng nói: “Tôi nói rõ một chút với cô nha, đêm đầu tiên tôi đứng đường, tâm trạng anh ấy sa sút, anh ấy đã uống rượu, đụng vào tôi, nói tiếng xin lỗi… Tôi rất sợ, nếu còn không kéo được khách về… anh chị cả sẽ đánh tôi chết… Tôi đã… dẫn anh ấy về nhà… Sau đó, lúc anh ấy đi, tôi nói, hi vọng nếu sau

này anh ấy muốn tìm phụ nữ thì hãy tới tìm tôi, dù sao cũng quen mặt. Anh ấy nói được… Anh ấy thực sự không phải là loại đó, cái cô nghĩ…”

Giọng A Hòe càng lúc càng nhỏ, cô ấy cúi đầu vò góc áo.

Trình Ca: “…”

Cô không hiểu mục đích của cô ấy, hỏi: “Chuyện này có quan hệ gì với tôi?”

A Hòe ngẩng đầu, lắc lắc, mỉm cười: “Chỉ muốn nói với cô thôi.”

Trình Ca nhìn cô ấy vài giây, cô ấy vô cùng mỏng manh, Trình Ca không nhịn được giơ tay sờ đầu cô ấy, nói: “Ngoan.”

Sau đó xoay người đi khỏi.

A Hòe đi tới bên cạnh Hà Tranh, nhìn bóng lưng họ.

Lúc xe khởi động, cô ấy nói: “Anh Tư, em không chờ anh ấy nữa.”

Hà Tranh nhìn cô ấy một cái, không hỏi tại sao, chỉ thở dài: “Trong mắt cô gái đó có chú ấy, trong lòng không có.”

**

Lòng chảo và dãy núi gần Nadi Kangri do trầm tích núi lửa vào Kỷ Than Đá biến đổi thành, địa thế gồ ghề, đầy đá vụn. Trình Ca ngồi trên xe, năm mét một hố nhỏ, mười mét một hố to, xóc đến mức xương trên người như bị dỡ thành từng khúc.

Thời tiết trong, mặt trời chiếu rọi trên cao nguyên, dọc đường đá núi

lửa chiếm đa số, màu xám ảm đạm, cực kì ít cỏ dại. Mặt trời chiếu thế giới sáng rực, giống như đi trong mặt kính.

Trình Ca dùng mặt nạ chắn gió và kính bảo hộ che kín mình lại. Nhưng ánh sáng chói mắt, đường đi xóc nảy, đi chưa được mấy tiếng, cô đã có chút không chịu nổi, cảm thấy sắp say xe, may mà sáng không ăn thứ gì, chưa đến mức nôn, chỉ nhắm mắt lại cố nén xuống.

Chịu đựng một khoảng thời gian liền ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ vẫn có Bành Dã, nhưng lần này, cô chỉ ôm thân thể anh, vuốt ve.

Cảnh trong mơ giống như dòng nước thong thả. Có người phụ nữ đang hát, mềm mại và chậm rãi, dịu dàng như gió núi:

“A nhạ A nhạ đừng rời đi

Rời đi rồi A ca sẽ đau lòng

Nếu như A ca đau lòng

Thì lời trong tim nói với ai đây…”

(*) A nhạ: tên gọi chung của chị em họ trong dân tộc Di.

Có người khẽ gõ cửa sổ xe cô: “Trình Ca.”

Giọng Bành Dã cách kính cửa sổ xe, có chút mơ hồ.

Trình Ca chậm rãi mở mắt, giọng ca giống giấc mơ đó đang khẽ hát trong xe,

“Ánh trăng ánh trăng đừng né tránh

Né tránh rồi A nhạ sẽ cô đơn…”

Bành Dã ở bên ngoài cửa sổ xe, khom người nhìn cô.

Trình Ca gỡ kính bảo hộ ra, không quen lắm mà nheo mắt lại, trong xe chỉ có một mình cô, CD đang phát bài hát.

Cô hơi chóng mặt, xoay kính xuống. Gió tràn mạnh vào, cô che mặt nạ bảo hộ, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Bành Dã vươn tay vào cửa sổ mở cửa xe, nói: “Dẫn cô đi xem một thứ.”

Trình Ca chẳng muốn di chuyển, cũng không có hứng thú gì. Cô lại đeo kính bảo hộ vào, xuống xe. Mười Sáu, Thạch Đầu còn có Ni Mã đứng cách đó không xa cười với cô.

“Làm trò quỷ gì đó?” Giọng Trình Ca lọt ra ngoài từ mặt nạ bảo hộ, ồm ồm.

Trình Ca giẫm lên đá núi lửa cứng màu xám, quay đầu nhìn, thế giới là cả một vùng màu xám, giống như ruộng muối. Chính giữa lại có một hồ nước cao nguyên xanh thẳm trải dài, còn xanh hơn bầu trời, giống như viên đá quý to lớn.

Cơn lười của Trình Ca từ từ rút đi, cô nói: “Rất đẹp.”

Bành Dã ở sau lưng cô, lại nói: “Không phải cho cô xem cái này.”

“Qua đây.” Bành Dã đi lên dốc đá núi lửa.

Trình Ca đuổi kịp.

Dần dần, có gió tràn tới từ đỉnh dốc.

Bành Dã đi tới đỉnh dốc, gió thổi mái tóc và quần áo anh. Anh quay đầu lại, nói: “Lên đây.”

Trình Ca đi lên, sau đó liền nín thở, không tự giác gỡ kính bảo hộ và mặt nạ bảo hộ xuống.

Cô nhìn xuống một thung lũng xanh biếc, mấy chục ngàn cây hoa mai hoang dã nở rộ, đỏ nhạt tím thẫm trắng như tuyết, tựa như ráng mây rực rỡ. Bầu trời treo vài tầng mây thấp, tỏa bóng râm lên đồng cỏ xanh đậm.

Trong tia sáng sặc sỡ, vô cùng nổi bật, giống như bức tranh sơn dầu của Vincent van Gogh.

Làn gió mát lạnh thổi lên từ đáy thung lũng, cảm giác ngột ngạt trong ngực Trình Ca tiêu tan trong nháy mắt, chỉ cảm thấy hoàn toàn thư thái.

Trình Ca hỏi: “Đây là chỗ nào?”

Bành Dã nói: “Không có tên, thung lũng trổ hoa.”

“Thung lũng trổ hoa, đây là một cái tên rất hay.” Trình Ca nói.

Anh tặng thung lũng trổ hoa này cho cô xem. Trình Ca nói với anh: “Cảm ơn.”

Bành Dã im lặng trong chốc lát, quay đầu nhìn cô.

Trình Ca cúi đầu, cô đứng trên đá núi lửa màu xám, lòng bàn chân giẫm lên thung lũng trổ hoa. Gió núi bên tai cô, cô nghe thấy giọng ca ở trong xe phía sau trở nên vô cùng kì ảo:

“Hãy bay đi, giang rộng đôi cánh của bạn,

Từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn…”

Cô bước về trước một bước, gió rất lớn, giống như vô số đôi tay có hình dạng, nâng cô lên.

“Hãy bay đi, giang rộng đôi cánh tình yêu,

Bạn sẽ tự do như gió núi…”

Nhất định sẽ rất kích thích.

Cô lại bước về trước một bước, cô hít sâu một hơi vào phổi, có sự kích động lao xuống dưới.

Cô chậm rãi nhón mũi chân.

Đột nhiên, sắc màu trước mắt quét qua trước mặt cô như dòng nước. Bành Dã kéo cô lại, gần như bóp gãy cổ tay cô, anh nhìn cô đầy lạnh lùng, gần như phẫn nộ: “Mẹ nó cô có bệnh hả?!”

Trình Ca lại rất bình tĩnh, nói: “Tôi không định nhảy.”

Bành Dã cắn răng, suýt chút nữa bị cô làm nghẹn chết. Vừa rồi cô quả thực chỉ nhón chân, là anh phản ứng quá nhanh.

“Tôi thích chỗ này.” Trình Ca nói, “Cảm ơn anh.”

Trên mặt Bành Dã phủ đầy mây đen, anh thâm trầm nhìn cô chằm chằm một hồi, đen mặt, không hề nói một câu. Cuối cùng, không quay đầu lại lên xe.

**

Dọc đường đi, Bành Dã không nói chuyện với Trình Ca nữa. Mấy người còn lại giảng hòa vài lần, giảng hòa không được, cũng không dám trêu chọc hai người họ.

Gần tối, đá núi lửa, hồ nước đã sớm đi xa, mặt trời lặn xuống phía Tây, nhiệt độ không khí giảm, trên cánh đồng hoang xuất hiện sông băng, họ giống như đi tới lục địa mới.

Trình Ca hỏi: "Đến đâu rồi?"

Cô nhìn Bành Dã, Bành Dã không để ý tới cô, cũng không nhìn cô.

Ni Mã suy nghĩ một chút, tiếp lời: "Vùng phụ cận là Purog Kangri, có sông băng và cánh đồng băng. Sông băng Purog Kangri là sông băng thứ ba thế giới trừ Nam Cực và Bắc Cực đó."

Trình Ca nói: "Nếu sau này cậu không làm nghề này nữa thì có thể đi làm hướng dẫn viên du lịch."

Ni Mã gãi gãi đầu, nói: "Ở đó có rất nhiều bò Tây Tạng hoang, ngốc nghếch, chạy tới chạy lui trên băng. Chị Ca, chị thích bò Tây Tạng không?"

Trình Ca: "…"

Cô nói: "Tôi nên trả lời câu hỏi này thế nào."

Lúc hoàng hôn buông xuống, họ dừng lại trong một lùm cây thưa thớt, xuống xe dựng trại. Vùng này núi cao trùng điệp, không có dân cư, vòng sang thôn tốn thời gian tốn xăng cũng tốn sức.

Tối nay phải ngủ ngoài trời.

Thạch Đầu lái xe vào chỗ khá khuất, Bành Dã và Mười Sáu xoay một vòng ở gần đó, nắm rõ địa hình.

Bành Dã kể cho Mười Sáu chuyện của Tiêu Linh, Mười Sáu hỏi: "Nói như vậy, Trình Ca tạm thời an toàn rồi?"

"Tạm thời."

Mười Sáu thở dài: "Nhưng vẫn có thể sẽ có người tới cướp da."

Bành Dã nói: "Quãng đường này chính là lúc có khả năng ra tay nhất."

Mười Sáu nói: "Nếu không thì tối nay đừng đốt lửa."

Bành Dã nói: "Không được. Một đám người đều phải ăn, nhiệt độ buổi tối rất thấp, không đốt lửa thì không chịu nổi. Nếu chúng ta là mục tiêu, có đốt lửa hay không thì người cũng tới thôi."

Mười Sáu ngẫm nghĩ: "Cũng đúng. Thứ dụ chúng tới không phải lửa, là da. Đừng để tới lúc đó vừa đói vừa lạnh, ngay cả súng cũng cầm không vững."

Mười Sáu đi vài bước, lại huých cánh tay Bành Dã: "Đúng rồi, anh này, nếu không thì báo cho Trình Ca biết trước một tiếng?"

Bành Dã: “Báo cái gì?”

Mười Sáu: “Nói cho cô ấy biết có thể có người đánh lén chúng ta đó. Em sợ đến lúc đó cô ấy bị dọa.”

Bành Dã hừ cười một tiếng, hỏi: “Cậu cảm thấy cô ấy sẽ bị dọa sao?”

Mười Sáu hỏi: “Nếu không phải vậy thì sao?”

Bành Dã nói: “Anh nghĩ cô ấy sẽ tìm cậu đòi súng.”

**

Mấy người chọn được chỗ ổn định xong, Thạch Đầu và Mười Sáu đi tìm gỗ đốt lửa ở gần đó, Bành Dã và Ni Mã dựng lều.

Trình Ca không có chuyện gì làm, ngồi nhìn bên cạnh, thỉnh thoảng lén chụp mấy tấm ảnh cho họ.

Hai người này không giống Thạch Đầu và Mười Sáu, vừa thấy ống kính liền không phối hợp đủ thứ. Trình Ca cảm thấy người không tích cực như họ khiến cô rất khó tiến hành công việc.

Chụp chưa được mấy tấm, sự chú ý của Trình Ca rất nhanh lại bị Bành Dã thu hút.

Anh giống như mọi ngày, bắt đầu làm việc đều vô cùng nghiêm túc, điều này khiến gương mặt anh thoạt nhìn anh tuấn có khí phách hơn thường ngày. Anh làm việc có trình tự quy tắc và nhanh chóng, tháo trang bị, đóng cọc, buộc dây… Lều bạt lớn kềnh càng vào tay anh trở nên đơn giản giống như trò xếp gỗ Lego.

Anh ngồi xổm dưới đất, xắn tay áo, bắp thịt trên cánh tay lưu loát, lên

xuống hai ba lần đập cọc vào đất, hai ba vòng buộc thành một nút thủy thủ vững chắc.

Rất nhanh, một chiếc lều màu xanh quân đội lớn được dựng xong, ẩn trong lùm cây, là sự ngụy trang tốt nhất.

Không biết có phải là cảm nhận được ánh mắt của Trình Ca hay không, Bành Dã quay đầu nhìn cô một cái.

Cô ngồi dưới đất, dựa lưng vào một thân cây hút thuốc. Làn khói trắng đen, ánh mắt cô hơi mơ màng, thoạt nhìn có loại gợi cảm kiểu khác.

Cô đang dùng ánh mắt quan hệ với anh, công khai, không hề tránh né.

Bành Dã nói một câu không có giọng điệu gì: “Cô sang đây.”

Anh nói chuyện với cô rồi.

Trình Ca dập tắt đầu lọc, phủi lá trên mông, đi tới gần anh.

Anh di chuyển cằm một chút, ý bảo cô tới đứng trước mặt anh. Trình Ca đi một bước, đứng đối diện anh, nhíu mày: “Làm gì?”

Bành Dã đột nhiên duỗi tay đẩy cô một cái, Trình Ca đứng không vững, cả người lảo đảo bước ngược ra sau, ngã rầm lên lều bạt.

Trình Ca tưởng sắp ngã xuống, nhưng lều bạt nghiêng lún xuống một chút, sau đó, vững vàng đỡ lấy cô.

Cô trừng mắt nhìn Bành Dã.

Bành Dã thản nhiên nhìn cô một cái, nói với Ni Mã ở đối diện lều: “Đã thử nghiệm, dựng chắc rồi.”

Trình Ca: “Đm ông nội anh!”

Chương 26

Thạch Đầu ôm củi đi lên từ dưới dốc, vội vàng luống cuống giống như người hòa giải: “Sao vậy sao vậy, sao lại đm rồi?”

Trình Ca lạnh mặt không lên tiếng, giãy vài cái trên lều. Nhưng người hoàn toàn không có trọng tâm, không đứng thẳng người được, giãy lung tung giống như cá lọt lưới.

Nhưng cô không muốn trượt xuống ngồi dậy như nữ sinh, như thế phải ngồi dưới chân Bành Dã.

Bành Dã nhìn cô vài lần, hiểu rõ suy nghĩ của cô, chìa tay kéo cô.

Anh túm lấy cổ áo trước của cô, xách cô lên. Trình Ca không chịu nổi dáng vẻ bá đạo này của anh, hất tay anh: “Anh buông ra cho tôi!”

Thế là Bành Dã buông ra, Trình Ca lại ngã xuống lều.

Mười Sáu đau đầu muốn chết, bỏ củi xuống đất: “Sao hai người lại đột nhiên bất hòa nữa vậy, bắt đầu từ hôm qua, đụng nhau là đấu.”

Thạch Đầu cũng không biết làm sao, nói: “Lão Bảy, cậu là đàn ông thì không thể nhường một chút à?”

Anh ta nói đoạn kéo Trình Ca lên, Trình Ca chỉnh quần áo lại, nói: “Thạch Đầu, không sao đâu, tôi không so đo với anh ta.”

Bành Dã bị chọc tức đến mức cười ra một tiếng: “Vậy là tôi trêu chọc cô rồi?”

Trình Ca dùng khóe mắt nhìn anh: “Tôi đã trêu chọc anh cái gì?”

Thạch Đầu thấy hai người lại sắp bốc hỏa, kêu một tiếng: “Lão Bảy, cậu đi đốt lửa đi!”

Bành Dã không di chuyển, liếm răng một cái, nhìn Trình Ca chằm chằm.

Trình Ca nói: “Nhìn cái gì?”

Bành Dã nói: “Hiểu rồi. Cô có thể bắt nạt đàn ông, đàn ông không thể bắt nạt cô.”

Trình Ca hỏi: “Anh nói đàn ông nào vậy?”

Bành Dã: “…”

Trình Ca hỏi: “Tôi bắt nạt anh?”

Bành Dã: “…”

Trình Ca lại hỏi: “Tôi bắt nạt ai?”

Bành Dã: “…”

Thạch Đầu thấy sắc mặt Bành Dã ngày càng tối, đẩy liên tục: “Đốt lửa đi đốt lửa đi.”

Bành Dã bị anh ta đẩy đi, nói: “Anh không sợ tôi một đuốc đốt chỗ này à.”

Trình Ca thấy anh đi, nhếch miệng hừ cười một tiếng, tự mình chơi

với máy ảnh.

Lại chưa tới vài giây, lại không nhịn được nhìn sang chỗ Bành Dã. Anh khuỵu một gối ngồi quỳ dưới dất, gom lá cây, cành cây và gỗ khô thành một cái lều, tầng trong cùng để cỏ dại và lá cây, ở trên phủ cành cây nhỏ, trên cùng là gỗ.

Anh đốt mấy tờ giấy, nhét vào cỏ dại ở dưới, đẩy đẩy để cho không khí lưu động, lửa dần bao phủ, từ từ bốc cháy. Ánh lửa đỏ tươi chiếu vào mặt anh, chiếu đôi mắt anh lấp lánh.

Trình Ca vô duyên vô cớ run lên một cái, lúc này mới ý thức được hơi lạnh.

Ngẩng đầu nhìn, mặt trời sắp xuống núi, nhiệt độ giảm mạnh hơn trước.

Trình Ca trùm kín áo, đi tới bên đống lửa ngồi xuống, duỗi tay sưởi ấm.

Bành Dã không nhìn cô, anh cầm gậy gảy đống lửa để nó cháy nhanh hơn.

Trình Ca bắt lấy hơi nóng bốc lên, nhớ tới lời Bành Dã nói với cô hôm ở phòng riêng, nói lại y nguyên cho anh nghe: “Anh so tài với tôi cái gì?”

Bành Dã không thèm để ý tới cô.

Trình Ca thở dài: “Tôi thực sự không định nhảy.”

Bành Dã vẫn không mở miệng.

Nhiệt độ tăng cao, vết thương trên tay hơi ngứa, Trình Ca rút tay lại, gãi một chút.

Cách một lúc, Bành Dã cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Bên kia là Khả Khả Tây Lý.”

Trình Ca ngẩng đầu: “Bên nào?”

Bành Dã dùng cằm chỉ chỉ: “Bên kia. Phía sau ngọn núi tuyết đó.”

Trình Ca quay đầu, liền thấy mây và sương mù trong núi dâng lên, phủ lấy sườn núi và chân núi; chỉ còn lại đỉnh núi tuyết trắng tinh hình tam giác trôi bồng bềnh trên không.

Mặt trời xuống núi từ đỉnh núi mặt bên nó, ánh nắng đỏ như máu vẩy lên núi tuyết. Nửa đỏ tươi, nửa trắng bạc, như tòa thành giữa bầu trời.

Trình Ca nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh trong núi, nhìn không chớp mắt, cô biết cảnh đẹp như thế sẽ tan biến trong nháy mắt.

Cô hỏi: “Bên kia là Khả Khả Tây Lý?”

Bành Dã “ừ” một tiếng, nói: “Tuyến đường chúng ta đi mấy ngày nay song song với ranh giới Khả Khả Tây Lý.”

Trình Ca: “Ý là thời gian đầu ở trấn Phong Nam đã cách Khả Khả Tây Lý rất gần?”

“Đúng.” Bành Dã nói, “Nhưng nếu nhập cảnh từ bên đó, nhiều sa mạc, không dễ đi.”

Trình Ca “ồ” một tiếng, lại quay đầu nhìn ngọn núi tuyết kia, nó đã

biến mất sau tầng mây và sương mù dày đặc, tựa như cảnh vừa rồi nhìn thấy là ảo ảnh.

Mặt trời đã hoàn toàn rơi xuống, núi xung quanh đều ẩn nấp dưới mây mù.

Sương mù dày đặc bắt đầu bao phủ, dâng lên bên cạnh Trình Ca. May mà lửa càng đốt càng lớn, Trình Ca ngồi lại gần đống lửa một chút.

Mười Sáu và Ni Mã dựng tấm vải bạt bên đống lửa, Trình Ca khó hiểu: “Buổi tối sẽ có mưa sao?”

Ni Mã nói: “Anh Bảy nói.”

Trình Ca không hỏi thêm.

Thạch Đầu lấy bắp, khoai lang, khoai tây, thịt khô ra, ném vào đống lửa như ong vỡ tổ.

Thạch Đầu cười hì hì với Trình Ca: “Trình Ca, cô đừng chê bẩn nha.”

Trình Ca nói: “Lá gỗ ở đây sạch mà.” Đống lửa đốt tỏa ra hương thơm.

Thạch Đầu cười, hỏi: “Đúng rồi Trình Ca, vẫn chưa biết cô bao nhiêu tuổi nữa?”

“Hai mươi sáu, gần hai mươi bảy rồi.”

“Cô trông giống như hai mươi bốn vậy.”

Trình Ca nói: “Anh nói giống Mười Sáu.”

Thạch Đầu lại cười, nói: “Cô đã đi rất nhiều nơi phải không?”

Trình Ca nói: “Nam Cực cũng từng đi rồi.”

“Chim cánh cụt thú vị không?” Ni Mã nói chen vào.

“Chạy rất nhanh.”

“Có chạy nhanh như dê không? Nếu dê tới đó, ai sẽ thắng.”

“Chim cánh cụt.” Trình Ca nói.

Ni Mã thán phục: “Có thể chạy nhanh vậy hả.”

Trình Ca nói: “Dê chết rét rồi.”

Ni Mã: “…”

Mười Sáu cười ha ha.

Thạch Đầu nói: “Cô đã tới Bắc Cực sao?”

Trình Ca lắc đầu.

Thạch Đầu nói: “Lão Bảy từng tới Bắc Cực, đi qua Bắc Băng Dương.”

Trình Ca xoay con ngươi nhìn Bành Dã. Anh cầm cây gậy, chú ý bắp và khoai lang trong đống lửa. Ánh lửa chiếu vào đôi mắt anh, khẽ lay động, giống như hồ nước dưới nắng chiều.

Anh liếc cô một cái: “Nhìn cái gì?”

Trình Ca hỏi: "Anh đi Bắc Băng Dương làm gì?"

Bành Dã nói: "Đi ngang qua."

Anh không muốn nói nhiều, Trình Ca cũng liền không hỏi nhiều.

Nhưng Thạch Đầu nói: "Trước đây tôi nghe anh Hai nói, có tàu chiến muốn mời lão Bảy làm hoa tiêu."

"Anh Hai đùa em thôi, cái này anh cũng tin." Bành Dã nói.

Thạch Đầu không tin, cho nên cũng không dừng lại thêm ở trên người Bành Dã, xoay người hỏi Trình Ca: "Trình Ca, cô có bạn trai chưa?"

Bành Dã cúi đầu gảy đống lửa, lơ đãng dùng khóe mắt nhìn cô một cái.

Trình Ca cũng nhặt cành cây chọc đống lửa, nói: "Chưa có."

Thạch Đầu nói: "Cô gái tốt như cô, sao có thể không tìm được bạn trai chứ?"

Trình Ca rất tùy ý, nói: "Người thích tôi, tôi coi thường; người tôi thích, coi thường tôi."

Mười Sáu nói xen vào: "Tôi nghe người ta nói, nam nữ ở thành phố lớn bây giờ đều như vậy. Trình Ca, chính cô cũng như thế, vậy có từng nghĩ tới nguyên nhân của vấn đề này không?"

Trình Ca nói: "Nghĩ tới chứ."

“Nguyên nhân gì?”

Trình Ca nói: “Không xứng với người tốt hơn mình, nhưng lại coi thường người làm bạn với mình.”

Mười Sáu chặc lưỡi, lời này nghe thật cô đơn.

Ni Mã không hiểu: “Chị Ca, chị tốt như thế, người làm bạn với chị đều là người tốt mà.”

Trình Ca cười cười, không lên tiếng.

Một lát sau, nhẹ giọng nói: “Bây giờ đều tốt.”

Bành Dã bới một trái bắp từ trong đống lửa ra, đưa cho Trình Ca, nói: “Xong rồi.”

Trình Ca cũng không khách sáo, nhận lấy há miệng cắn.

Bành Dã nói: “Coi chừng phỏng.”

Bắp nướng vừa thơm vừa ngọt, cô đói bụng rồi. Ăn một nửa, Bành Dã lại ném mấy miếng thịt cho cô, giống như cho mèo ăn.

Không lâu sau, khoai lang cũng đã chín, bóc vỏ ra, hơi nóng bốc lên không ngừng, mùi thơm bốn phía.

Ăn một củ khoai lang lớn xong, lại thêm một củ khoai tây lớn.

Quãng thời gian trước ở thành phố Trình Ca hơi kén ăn, sau khi tới đây lại khác, tối nay khẩu vị vô cùng tốt, sau khi ăn một đống xong, cô lấy tay áo lau miệng một chút, tiếp đó nhìn Bành Dã.

Bành Dã: "…"

Anh hỏi: "Cô còn ăn được sao?"

Trình Ca chìa tay về phía anh, nói: "Trái cây của tôi đâu? Hôm nay chưa ăn trái cây."

Cô nói là củ sắn.

Bành Dã quản lý trái cây khẽ nhíu mày: "Buổi tối lạnh, ăn không sợ lạnh à?"

"Tôi muốn ăn." Trình Ca nói.

Bành Dã thấy cô ăn đến mức trán hơi đổ mồ hôi, còn sưởi ấm, không cản nữa, đứng lên đi lấy một củ sắn tới. Anh ngồi dưới đất, lột vỏ sạch sẽ giống như lần trước rồi đưa cho cô.

Trình Ca cắn một cái, củ sắn giòn rụm, đầy nước, cảm giác giống như mở máy điều hòa đắp chăn.

Thạch Đầu ăn khoai tây, hỏi: "Trình Ca, cô làm công việc này, bố mẹ cô không lo lắng à? Tôi thấy cô đều rất ít gọi điện thoại báo bình an cho họ."

Trình Ca nói: "Bố tôi đã chết rất nhiều năm, mẹ tôi cũng có gia đình mới rồi."

Mọi người trầm mặc, Mười Sáu đạp mông Thạch Đầu một cái, Trình Ca lại cười: "Không sao đâu. Họ cũng không thể giúp tôi sống."

Bành Dã không nói chuyện, lại bới một củ khoai lang nhỏ từ trong đống lửa ra, lấy gậy đẩy tới trước mặt Trình Ca, hỏi: "Còn muốn

không?”

“Vậy thì ăn thêm một củ nữa đi.” Trình Ca cầm lấy củ khoai lang nhỏ.

**

Buổi tối đi ngủ, mọi người dùng túi ngủ riêng, chen chúc trong một cái lều.

Trình Ca không có túi ngủ, buổi tối phải có người trực đêm, ngược lại bỏ không một cái. Bành Dã đưa túi ngủ của anh cho Trình Ca.

Bành Dã trực từ mười một giờ tối đến một giờ rưỡi sáng, Mười Sáu từ một giờ rưỡi tới ba giờ, Ni Mã từ ba giờ tới bốn giờ rưỡi, Thạch Đầu từ bốn giờ rưỡi đến sáu giờ.

Trình Ca thấy mọi người đều đeo súng khi ngủ, trong lòng rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Sau khi nằm xuống không bao lâu, bên cạnh truyền đến tiếng thở đều của đàn ông. Trình Ca ngủ trong cái túi của Bành Dã, đều là mùi của anh, cô hơi ngủ không được.

Ánh lửa trên lều, còn có bóng của anh.

Trình Ca nghiêng người ngủ, lấy tay vuốt ve “Bành Dã” trên tấm vải bạt, thô ráp, có khuynh hướng cảm xúc.

Ni Mã nói mớ một câu, đêm này vô cùng yên tĩnh.

Người đàn ông bên ngoài cũng im lặng.

Một tiếng trôi qua, Trình Ca vẫn chưa ngủ. Cô chui ra khỏi túi, đi ra

ngoài.

Chương 27

Bành Dã không ở bên đống lửa, anh ngồi dựa dưới một thân cây trong góc tối.

Trình Ca kéo dây kéo lều chui ra ngoài, phát ra tiếng, ánh mắt anh chợt lia tới, con ngươi đen sắc bén, giống như sói ẩn nấp trong bụi cây, cảnh giác, nhạy cảm, mang theo chút hung ác.

Trình Ca đỡ lấy lều, nhìn anh chằm chằm.

Anh mặc một chiếc áo mưa màu đen, gò má thoạt nhìn lạnh lùng hơn thường ngày.

Trình Ca ý thức được, anh thực sự không phải yên lặng ngồi, anh đang trực đêm, đang trinh sát.

Anh thấy Trình Ca đi ra, không kinh ngạc lắm, ánh mắt rất nhanh lại nhìn sang chỗ khác.

Trình Ca trùm kín người, đi tới bên đống lửa ngồi xuống sưởi ấm, cách anh khoảng cách vài mét. Trong tầm mắt anh liếc thấy cô sưởi ấm, hỏi: “Lạnh nên thức à?”

Trình Ca lắc đầu.

Chỗ cô ngủ gần đống lửa bên ngoài nhất, rất ấm.

Bành Dã lại hỏi: “Không ngủ được?”

Giọng anh rất thấp, lúc nói chuyện không hề nhìn Trình Ca, mà luôn chú ý hoàn cảnh xung quanh. Sương đêm nhiều hơn, mờ mịt trôi lơ lửng giữa hai người.

Trình Ca nói: “Ừ, không ngủ được.”

Bành Dã dừng một giây, nghiêng đầu nhìn sang, hỏi: “Sợ à?”

Trình Ca hỏi ngược lại: “Anh nghĩ tôi sẽ sợ sao?”

Anh cười một tiếng vô cùng nhạt, lại nhìn về phía bụi cây trong đêm. Đống lửa chiếu rọi, trong bụi cây giống như che giấu ma quỷ.

Trình Ca ôm gối, đầu gối lên cánh tay, ngoẹo đầu nhìn anh một lúc, từ đầu đến cuối anh chuyên tâm nhìn chằm chằm rừng cây xung quanh. Trình Ca hỏi: “Anh mệt không?”

Bành Dã nói: “Không mệt.”

Lúc anh nói chuyện vẫn không nhìn cô.

Trình Ca nhẹ giọng hỏi: “Tối nay sẽ có nguy hiểm sao?”

Bành Dã nói: “Có thể.”

Trình Ca hỏi: “Có thể cho tôi một khẩu súng không?”

Bành Dã nói: “Không được.”

Trình Ca hỏi: “Tại sao?”

Bành Dã không trả lời ngay, nửa giây sau, nhìn cô một cái: “Tôi cho rằng cô biết tại sao.”

Trình Ca nói: “Anh không nói sao tôi biết tại sao?”

Bành Dã trực tiếp không để ý tới cô.

Trình Ca biết một cái nhón chân trên thung lũng kia, trong mắt anh là tiền án.

Hai người không nói gì thêm trong rất lâu, Trình Ca đưa điếu thuốc lại gần đống lửa đốt, im lặng hút thuốc.

Bành Dã đứng dậy đi sang, thêm chút củi vào đống lửa, nói: “Hút thuốc xong rồi vào ngủ đi. Lát nữa trời mưa, ồn ào thì càng không ngủ được.”

Trình Ca ngẩng đầu nhìn, rõ ràng ánh trăng rất sáng.

Bành Dã lại dặn một câu: “Lúc ngủ mặc hết quần áo.” Để đề phòng ban đêm đột nhiên có chuyện.

Trình Ca “ừ” một tiếng, tán gẫu hỏi: “Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Lớn hơn cô tám, chín tuổi.”

Trình Ca nói: “Thì ra anh già như vậy.”

Bành Dã nói: “Cô còn trẻ.”

Trình Ca câm nín, thực ra tuổi của anh không hề già một chút nào, gương mặt anh, thân thể anh nhìn qua càng không già hơn.

Anh ngồi xổm bên đống lửa thêm củi vào, cô ngồi một bên, nhẹ nhàng hút một hơi thuốc, nhìn anh xuyên qua làn khói.

Xung quanh là màn đêm và sự cô quạnh vô biên.

Trình Ca hỏi: “Bạn gái anh thì sao?”

Biểu cảm trên mặt Bành Dã là rõ ràng không muốn thảo luận mấy vấn đề này với cô.

Trình Ca bình thản nói: “Vài năm trước, bên cạnh anh hẳn là có rất nhiều người đẹp.”

Bành Dã tiếp lời cô: “Vậy cô hỏi bạn gái nào?”

Trình Ca nói: “Người yêu nhất.”

Bành Dã nói: “Quên rồi.”

Anh thực sự quên rồi, bởi vì không đủ khắc cốt ghi tâm.

Trình Ca rẩy tàn thuốc vào đống lửa, hỏi: “Thứ tôi muốn, anh sẽ không cho, vì anh nói, chúng ta không phải người cùng một đường.

Anh và A Hòe là người cùng một đường sao?”

Bành Dã không trả lời, Trình Ca trả lời thay anh: “Không phải.”

“Thứ A Hòe muốn, anh cho; tại sao?” Trình Ca khẽ cười khẩy, “Bành Dã, anh sợ tôi.”

Anh sợ rơi vào rồi không thoát thân được.

“Đàn ông hơn ba mươi tuổi, còn sợ tôi ăn anh?”

Bành Dã không nói. Vốn một cái nhón chân ở thung lũng hoa mai đó đã khiến anh nổi giận, giờ phút này, đối với sự khiêu khích của cô, Bành Dã có chút chịu đủ rồi.

Anh trầm mặc, lúc đầu không nói, sau đó bỏ khúc gỗ cuối cùng trong tay vào đống lửa, mới quay đầu nhìn Trình Ca, nói: “Vì tôi không có hứng thú ‘tình dục’ với cô.”

Giọng nói hời hợt, nội dụng lại nghiêm trọng đủ để đóng băng mối quan hệ mới vừa hòa hoãn giữa hai người.

Sự lạnh lẽo trong mắt Trình Ca gần như là thấu xương, cô không lên tiếng, ném đoạn thuốc còn lại vào đống lửa, đứng lên đi vào lều.

Sau khi quay lại lều, Trình Ca nhìn bóng anh trên vải bạt, lạnh lùng lườm một cái, xoay người ngủ.

Ban đêm thấp thoáng nghe thấy tiếng mưa, âm thanh rào rào trên lều, sau đó có người vào lều thay ca, có người ra khỏi lều trực đêm.

Đến khi không biết qua bao lâu, Bành Dã dùng sức lắc cô, giọng đè cực thấp: “Trình Ca!”

Trình Ca mở choàng mắt, mưa xối xả rơi xuống lều vang rào rào, trong tiếng gió tiếng mưa, hòa lẫn nhiều tiếng súng vang xa xa.

Sắc mặt Bành Dã lạnh lùng, anh không đợi cô tự ngồi dậy, một tay xốc cô lên, ôm cô vào lòng nhanh chóng đi ra ngoài.

Ni Mã đã dập tắt đống lửa. Ngoài lều tối đen như mực, chỉ có sắc trời lờ mờ, mưa như trút nước, bóng cây bốn phía tựa như ma quỷ.

Phía sau tiếng súng tới tới lui lui, ở trong mưa Trình Ca không khống

chế được run một cái.

Bành Dã che chở Trình Ca nhanh chóng leo lên dốc núi phía sau lều, giấu cô trong một hố đất. Lúc anh cắm trại đã xem địa hình, gần đây nhiều bụi cây, nhìn từ dưới lên đều là bụi cây, nhìn từ trên xuống lại có tầm nhìn rộng không sót một góc.

Lều của họ ở lưng chừng dốc, xe đậu ở đỉnh dốc.

Bành Dã nhanh chóng cởi áo mưa trên người mặc vào cho Trình Ca, nâng súng nằm sấp bên rìa hố đất. Thạch Đầu và Mười Sáu đánh yểm trợ ở đằng trước, đang bị ép lui sang bên lều.

Bành Dã nhắm mấy bóng người nối thành một khối trong bóng tối, bóp cò, dưới dốc núi truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Bóng người tản ra, Bành Dã không tiếp tục nổ súng, tầm mắt quá mơ hồ, sợ bắn trúng Thạch Đầu và Mười Sáu.

Rất nhanh Ni Mã nằm rạp người leo lên, chạy vào hố đất. Bành Dã hỏi: “Bao nhiêu người?”

Ni Mã đáp: “Khoảng mười người.”

Bành Dã cắn môi một cái, tóc ướt sũng, dính sát vào trán.

Bành Dã hỏi: “Trong súng em có bao nhiêu viên đạn?”

Ni Mã nói: “Mười viên.”

Bành Dã nói: “Đủ rồi. Lát nữa Thạch Đầu dụ chúng lên, anh đánh yểm trợ, em làm tay súng chính.”

Ni Mã im lặng vài giây, nói: “Được.”

Nói xong, Ni Mã bò ra khỏi hố đất, chuồn ra sau bụi cây xéo phía trên dốc.

Trình Ca đã mặc áo mưa, nhưng cả người vẫn ướt đẫm, lạnh đến mức răng run cầm cập không ngừng, nước mưa dính đến mức cô không mở mắt nổi.

“Cô chịu đựng thêm một chút.” Bành Dã kéo cô sang, chắn dưới người, nòng súng nhắm ngay năm, sáu bóng người mai phục trên dốc núi chầm chậm đến gần lều, bóp cò.

Tiếng súng liên tiếp nổ tung trên đỉnh đầu Trình Ca, sức giật khổng lồ đánh lên vai Bành Dã, cũng lần lượt đánh thẳng vào Trình Ca ở dưới người anh. Bóng tối khiến xúc giác vô cùng rõ ràng.

Bành Dã đè trên người cô, bắp thịt toàn thân đều căng chặt; nước mưa cũng đánh vào mặt cô, cô không thở nổi, mỗi lần nổ súng đều là một lần sức giật bùng nổ, hai người lắc lư trong hố, thân thể lần lượt va chạm.

Cô giống như sắp hòa vào trong thân thể anh.

Trình Ca choáng váng và đau đớn, không thở nổi, hai tay cô túm chặt hông anh. Tất cả đều không đúng lúc, lúc này cô lại muốn người đàn ông này một cách điên cuồng. Sự phản kháng và không thể đạt được của anh khiến cô hận đến nghiến răng.

Bành Dã nổ súng đưa tới đối phương điên cuồng phản kích, vài phát đạn trúng vào rìa hố đất, bùn đất văng khắp nơi. Bành Dã nhanh chóng đè thấp đầu, che chở Trình Ca dưới người.

Sau vài phát đạn liên tục, tiếng súng ngừng, mưa cũng nhỏ lại, trong bụi cây dần có một sự yên lặng như chết, chỉ có gió đêm vù vù.

Người của đối phương đang chậm rãi áp sát hố đất chỗ Bành Dã, ngay cả Trình Ca cũng nghe thấy tiếng bước chân, cô lau nước mưa trên mắt, mở mắt nhìn về phía Bành Dã.

Bành Dã lại nhìn mây trên bầu trời, cầm súng, nhíu mày rất chặt.

Gió đang thổi, anh nói rất thấp:

"Ba…"

Trời quá tối, cô không thấy rõ mặt anh lắm, chỉ có giọng nói thật thấp,

"Hai…"

Trình Ca thấy tay anh nhấn một cái tay quay, hướng về bầu trời…

"Một…"

Anh nổ súng lên trời, mà tiếng này tựa như tín hiệu nào đó.

Trong nháy mắt, gió thổi tan mây đen, ánh trăng như thủy ngân nghiêng xuống, chiếu sáng cả dốc núi sau cơn mưa.

Mà gương mặt với đường nét rõ ràng của anh rõ rệt trong ánh trăng.

Ni Mã nổ súng, "Pằng!" "Pằng!" "Pằng!" "Pằng!" "Pằng!" "Pằng!"

Trình Ca nghe thấy một hồi súng loạn xạ không có kết cấu gì dưới dốc cách đó không xa, cộng thêm tiếng kêu đau đớn thảm thiết, chửi tục. Đối phương đang nhanh chóng rút lui.

Bành Dã thò đầu ra nhìn, có người bắn tới một phát súng, anh nhanh chóng trốn vào.

Bành Dã lạnh lùng cắn răng, dùng sức đẩy chốt, không hề dừng lại đứng lên lần nữa, súng đặt trên cánh tay trái, “pằng” một tiếng. Người kia ngã xuống đất, che chân bò ra sau. Người bên cạnh hắn cũng xông lên kéo hắn.

Anh đã bắn trúng tên cầm đầu.

Bành Dã lạnh mặt, nhanh chóng phán đoán người “tứ chi hoàn hảo” trong đám người, “pằng” “pằng” “pằng”.

Tiếng kêu rên thảm thiết liên tục không ngừng.

Súng của đối phương cũng nhắm tới, đạn sổ liên tục, vang dội bầu trời.

Nhưng rất nhanh, mây đen lại che phủ mặt trăng lần nữa, dốc núi rơi vào một màu đen kịt.

Thế giới yên tĩnh. Cả dốc núi yên tĩnh.

Sau đó không lâu, bầu trời bắt đầu đổ mưa tí tách, chân dốc vang lên tiếng xe khởi động.

Người đi rồi.

Ni Mã trượt ra khỏi bụi cây, nhanh chóng chạy sang bên đây. Bành Dã cũng buông Trình Ca, đi ra khỏi hố đất, Thạch Đầu và Mười Sáu đang chạy tới tụ tập.

Bành Dã hỏi: “Thế nào?”

Ni Mã đáp: “Hai vai, hai bụng, một chân,… một đầu.”

Bành Dã nói ngắn gọn mạnh mẽ: “Có tiến bộ.”

Mười Sáu khoác vai Ni Mã, khen ngợi: “Không tệ, sẽ là tay súng thiện xạ kế nhiệm của đội chúng ta.”

Ni Mã ngẩn người, sự bình tĩnh chững chạc lúc nổ súng vừa rồi đều không thấy nữa, ngượng ngùng xoa xoa đầu: “Đều là anh Bảy dạy em.”

Suy nghĩ một chút, lại nhỏ giọng nói: “Anh, em không phải cố ý bắn đầu hắn.”

Bành Dã nói: “Anh biết.”

Đối mặt với bọn săn trộm, nếu có thể cố gắng hết sức khiến đối phương mất đi năng lực hành động, thì không được lấy tính mạng của họ.

Thạch Đầu hỏi Bành Dã: “Lão Bảy, bây giờ làm thế nào? Đuổi theo không?”

Bành Dã nói: “Gấp rút lên đường.”

Bầu trời lại bắt đầu đổ mưa tí tách.

Mọi người rất nhanh bắt đầu thu dọn đồ đạc. Một mình Trình Ca đi sang một bên, dựa vào thân cây to, châm thuốc hút. Bành Dã cho rằng vừa rồi cô bị dọa, cần tự bình tĩnh lại, liền để mặc cô.

Mọi người thu dọn đồ xong đi tới bên cạnh xe, Trình Ca hỏi: “Thành trấn gần nhất ở đâu?”

Thạch Đầu vừa dọn túi lên xe, vừa nói: “Đi vòng lại, phải mất mấy tiếng… đoán chừng sẽ đụng phải đám người vừa rồi… Cô hỏi cái này làm gì?”

Trình Ca nói: “Đi vòng lại.”

Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi.

Bành Dã để vali của cô lên xe, quay đầu nhìn cô, trời quá tối, gương mặt cô hơi mơ hồ, không thấy rõ biểu cảm.

Bành Dã suy nghĩ vài giây, trước cuộc đấu súng, họ đang chiến tranh lạnh. Bành Dã nói: “Trình Ca, bây giờ đừng tùy hứng.”

“Đi vòng lại.” Trình Ca dựa bên cạnh xe, không có một chút dáng vẻ muốn lên xe.

Bành Dã chau mày: “Mẹ nó cô lại khó chịu thế nào nữa vậy?”

Trong bóng tối, ánh lửa trên đầu lọc của cô cháy một cái, rồi dần tối mờ đi.

Cô chậm rãi thở ra một ngụm khói, bình tĩnh nói: “Tôi trúng đạn rồi.”

Chương 28

Trình Ca nói: “Tôi trúng đạn rồi.”

Ánh trăng vẩy xuống từ kẽ hở giữa tầng mây, bóng dáng cô dựa bên xe dần rõ ràng.

Sắc mặt cô tái nhợt, người lại rất bình tĩnh, tay phải cầm một điếu thuốc lượn lờ. Dưới vai trái, phía trên ngực vỡ ra một cái lỗ, máu chầm chậm thấm ra ngoài.

Mười Sáu và Ni Mã đều kinh hãi: “Cái này bị lúc nào vậy?!”

Trình Ca nhíu mày một cách ẩn nhẫn, hỏi: “Bây giờ các anh muốn thảo luận chuyện này với tôi?”

Cảm giác đau nhè nhẹ kéo dài trên vai khiến đầu óc cô rõ ràng và sống động trước nay chưa từng có, sự kích thích liên tục không ngừng từ trên vai cuồn cuộn tới. Cô rẩy tàn thuốc một cái, mở cửa xe, nói: “Đưa tôi đến bệnh viện.”

“Tiếp tục lên đường.” Giọng Bành Dã truyền đến.

Trình Ca giương mắt nhìn anh, giọng hơi lạnh: “Anh nói cái gì?”

Tầng mây dần che phủ, lại bắt đầu đổ mưa tí tách.

Bành Dã nói một cách không hợp tình người: “Quay lại không chỉ làm lỡ thời gian mà còn nguy hiểm.”

Trình Ca: "Mẹ kiếp trong vai tôi có viên đạn."

Bành Dã lại thờ ơ, con ngươi đen vắng lặng, giống như một con sói xem xét tình hình, nhìn chằm chằm chỗ sâu nơi mắt cô, giống như đang tìm kiếm ý thức ở tầng trong hơn. Sự phẫn nộ trên gương mặt Trình Ca không hề giả tạo.

Cô bóp chặt điếu thuốc trong tay, nói: "Anh không muốn thêm chi tiêu ở một đêm dọc đường, cũng tiếc dầu."

Bành Dã yên lặng nhìn cô, không nói gì cả.

Lòng Trình Ca lạnh thấu, cô xoay người rời đi: "Các anh đi đường các anh, tôi tự lái xe về."

Bành Dã kéo cô lại ghì vào thân xe.

Trình Ca cắn răng, trong mắt tràn đầy căm hận: "Tôi đã nói, tôi phải đến bệnh viện."

Con ngươi đen của Bành Dã thâm trầm, anh nói: "Tôi lấy ra cho cô."

Cho dù là Trình Ca cũng không thể tin nổi mà trợn to hai mắt.

Bành Dã quay đầu nói với Thạch Đầu: "Lấy rượu trắng tới đây."

Trình Ca hất tay Bành Dã, xoay người chạy về phía xe mình.

Bành Dã không nói một lời, sải bước tiến lên, ôm lấy hai chân cô nhấc cô lên vai, đi tới bên cạnh xe, đặt lên nắp capo. Trình Ca ngồi dậy muốn trượt xuống, Bành Dã nhảy lên xe, ghì cô ngã xuống.

Anh dùng một tay ấn ngực cô, tay còn lại rút một con dao quân đội

ngắn ở bên hông ra, nói với Thạch Đầu: “Rượu trắng.”

“Buông ra! Anh buông ra!”

Ánh mắt Trình Ca tựa như dao, tay vừa nắm vừa cào cánh tay Bành Dã, liều mạng giãy giụa.

Tuy Bành Dã ghì cô gắt gao, nhưng cô giãy loạn như vậy cũng không có cách nào xuống tay. Anh lạnh mặt, ra lệnh cho ba người đờ đẫn dưới xe: “Tới ghì cô ấy lại.”

Trình Ca gào lên: “Các anh dám!”

Cô nắm tay Bành Dã, quay đầu nhìn họ, mắt đỏ như máu: “Tôi giết các anh, mẹ kiếp tôi sẽ giết các anh.”

Ni Mã không dám lên, Mười Sáu cũng không dám. Tuy bình thường ở khu không người họ bị thương đều điều trị khẩn cấp như vậy, nhưng Trình Ca dù gì cũng là cánh con gái, một đám người ghì chặt bắt nạt một mình cô quả thực không nói được.

Ni Mã cực kì khổ sở, rõ ràng không phải là vì tiết kiệm thời gian, tiết kiệm xăng, tiết kiệm tiền, sao anh Bảy lại không thể nói rõ chứ.

Thạch Đầu ở một bên nói hết lời: “Trình Ca, cô chịu đựng một chút, moi ra rồi là tốt thôi. Bình thường chúng tôi đều như vậy… Cô chịu đựng một chút nha…”

Trình Ca: “Bố chịu đựng cố nội anh!”

Bành Dã không nói hai lời, kéo dây lều trên nóc xe xuống. Trình Ca đoán được anh muốn làm gì, vừa đá vừa đạp, nhưng không ngăn nổi sức mạnh của Bành Dã, hai tay bị trói vào kính chiếu hậu hai bên xe.

“Bành Dã! Anh dám!” Trình Ca khàn giọng, đá đạp Bành Dã. Anh dùng đầu gối ghì hai chân cô, cởi áo khoác ra, vây chặt chân cô.

Bành Dã lo cô giãy giụa đụng trúng đầu, lại cởi áo kê dưới đầu cô.

Anh nắm cổ áo cô, cầm dao rạch một cái, áo gió, áo len một đường cắt đứt. Anh xé áo sơ mi và áo lót cô ra, hơn một nửa bả vai và bầu ngực trắng ngần lộ ra ngoài.

Một viên đạn khảm vào thịt cô, máu rỉ một chút ra ngoài.

Mắt Trình Ca đỏ ngầu: “Bành Dã, anh dám! Mẹ kiếp nếu hôm nay anh dám, tôi móc tim anh ra!”

Giọng Bành Dã rất đều: “Mẹ nó hôm nay tôi dám.”

Anh quỳ ngang người cô, hai chân kẹp thân trên cô, gạt áo trên vai cô ra, lại nhận lấy rượu trắng từ tay Thạch Đầu.

Trình Ca vùng vẫy, không thoát khỏi dây thừng trói trên tay.

Bành Dã cắn dao găm trong miệng, một tay cầm rượu, một tay bóp mặt cô, cạy miệng cô ra, đổ rượu trắng vào miệng cô.

Trình Ca không uống, dùng sức lắc đầu, nhưng không lắc được.

Rượu mạnh cháy miệng đổ vào cổ họng, một luồng nhiệt xông thẳng khắp toàn thân, đốt nóng vào đầu.

Trình Ca khàn giọng la: “Bành Dã, tôi fuck tổ tiên anh!”

Bành Dã: “Không có c* lấy gì fuck?”

Bành Dã muốn bắt đầu làm, sợ Trình Ca cắn lưỡi, anh cởi chiếc áo thun cuối cùng mặc trên người ra, kéo áo thun trắng thành dây kẹp vào miệng cô, thắt nút sau đầu cô.

Trình Ca không có âm thanh nữa.

Bành Dã lấy rượu rửa lưỡi dao, lại đổ lên vết thương của Trình Ca. Trình Ca nghẹn ngào một tiếng, toàn thân căng chặt và co giật, dây thừng trên tay kéo căng thành đường thẳng. Giây tiếp theo, lưỡi dao đâm vào thân thể, dùng sức khoét một cái.

Đầu óc Trình Ca ầm ầm nổ tung.

Cô đờ cả người, nhíu chặt mày ngẩng đầu lên. Dưới sự đau đớn và choáng váng cực hạn,

Cô lại nhìn thấy, khi đó, mưa ánh trăng dưới bầu trời.

**

Viên đạn được khoét ra chính xác không sai lầm, rơi xuống tấm sắt capo, loảng xoảng.

Bành Dã nhanh chóng bôi thuốc cho cô, lau khô thân thể cô, buộc chắc vải gạt và băng vải. Sau khi móc đạn ra, tay anh trái lại hơi run.

Anh vừa làm vừa nhìn cô mấy lần, sắc mặt Trình Ca dưới ánh trăng càng trắng hơn, không có bất kì biểu cảm nào, ánh mắt tan rã, tóc tai xốc xếch, trên trán không biết là mưa hay mồ hôi.

Giọng Bành Dã không lạnh nhạt giống vừa rồi, bản thân cũng không ý thức được mang theo chút khẽ dỗ dành, nói: “Được rồi. Không sao

rồi.”

Vải trắng cột trên miệng cô, Trình Ca vẫn há miệng, ánh mắt thẳng tắp lại mềm mại.

Giống như vừa rồi đã lấy được món đồ chơi cô âu yếm.

Mười Sáu giúp đỡ ở bên cạnh, nhỏ giọng: “Anh này, Trình Ca không bình thường lắm, không chảy một giọt nước mắt, bây giờ vẫn ngây ngốc, cứ nhìn anh chằm chằm, là đau đến ngốc rồi sao?”

Bành Dã cúi đầu nhìn cô, ánh mắt cô mềm mại và yên lặng, rơi vào thân thể cởi trần của anh.

Bành Dã nói: “Là uống nhiều rượu.”

Vết thương của Trình Ca nằm trên ngực một chút, bởi vì cô nằm, bầu ngực tròn trịa hơi lộ ra, mắt Mười Sáu dần thẳng.

Bành Dã nhíu mày, lấy sống dao gõ đầu anh ta. Mười Sáu che đầu chạy trốn.

Bành Dã cởi vải trên miệng và dây thừng trên tay Trình Ca ra, cổ tay cô đều đỏ.

Anh vuốt tóc trên trán và mặt cô, nhặt viên đạn trên nắp capo lên ấn vào lòng bàn tay cô, thấp giọng nói: “Lưu lại một vật kỉ niệm.”

Trình Ca nắm viên đạn, cả người có phần mệt lả không có sức, nói: “Bành Dã.”

Bành Dã bế cô xuống từ nắp capo: “Ừm?”

Cô ở trong lòng anh, nghiêng đầu dựa vào vai anh, hơi thở yếu ớt: “Anh nhớ kĩ.”

Bành Dã không đáp lại.

Nói được làm được. Anh cứ chờ đấy.

Cả người cô ướt sũng, lạnh như băng. Bành Dã bế cô đi tới bên cạnh xe, đặt cô vào ghế sau xe.

Bành Dã nói: “Tôi tìm quần áo khô trong vali của cô cho cô.” Lại đưa cho cô một chai nước và mấy viên thuốc, “Uống thuốc kháng sinh đi.”

Trình Ca “ừ” qua loa một tiếng.

Cuối cùng Bành Dã tìm được bộ quần áo dân tộc Tạng kia, hỏi: “Cần tôi giúp cô không?”

Môi Trình Ca tái nhợt, cô nói: “Tôi tự làm.”

**

Đám Thạch Đầu vây quanh dưới tàng cây nhóm lửa, Bành Dã đi tới, Ni Mã nói: “Chúng ta chờ chị Ca sưởi ấm rồi hẵng đi.”

Bành Dã móc thuốc trong túi ra, còn là Ngọc Khê Trình Ca cho, anh lấy một điếu, cho mấy anh em vài điếu, rồi đốt lửa, bắt đầu hút.

Mười Sáu than thở: “Anh, sao anh không nói rõ với Trình Ca chứ?”

Bành Dã hút một hơi thuốc, hỏi: “Nói cái gì?”

Mười Sáu nói: “Anh là vì tốt cho cô ấy, tình trạng thân thể cô ấy,

chưa tới bệnh viện thì đã nhiễm trùng uốn ván rồi. Bây giờ xử lý khẩn cấp, bác sĩ Tây Tạng Trung y có thể thay thuốc ở thôn nào cũng có."

Ni Mã bĩu môi: "Anh cứ phải nói không muốn làm trễ lộ trình, không muốn lãng phí dầu, em thấy ánh mắt đó của chị Trình Ca, chị ấy sắp bị anh chọc tức chết rồi."

Bành Dã lãnh đạm nói: "Chọc tức cô ấy cô ấy cũng sẽ không mất miếng thịt nào."

Ni Mã nói: "Tại sao phải chọc tức chị ấy chứ?"

Bành Dã không kiên nhẫn nhíu mày một cái, nói: "Không ưa cô ấy."

Ni Mã không đồng ý: "Chị Ca rất tốt."

Bành Dã: "Sau này em cứ gọi cô ấy là anh đi."

Ni Mã không lên tiếng, đứng lên đi theo Mười Sáu lấy củi.

Đi xa rồi, Mười Sáu lẩm bẩm: "Hai người này ấy, còn phải đấu."

Ni Mã không hiểu: "Tại sao vậy?"

Mười Sáu vỗ vỗ đầu Ni Mã: "Hai người đều quá cứng, ai cũng không chịu nhượng bộ trước."

**

Hai người kia đi rồi, Thạch Đầu luôn không lên tiếng rốt cuộc mở miệng: "Trình Ca chụp ảnh xong là đi ngay, đoán chừng đời này cũng sẽ không quay lại đây nữa."

Bành Dã nghe ra trong lời anh ta có hàm ý, nhịn sự bực bội: “Nói.”

Thạch Đầu thở dài: “Cậu vừa nói với Ni Mã là không ưa cô ấy, nếu cậu thực sự ‘không ưa’ cô ấy, vậy thì tốt rồi.”

Bành Dã khẽ chau mày: “Hôm nay anh sao vậy?”

Thạch Đầu: “Hôm đó anh thấy Trình Ca đi ra từ phòng cậu, không mặc quần áo đàng hoàng, giày cũng không có.”

Bành Dã bỗng chốc không có gì để nói.

Thạch Đầu chọc đống lửa, tia lửa văng khắp nơi, anh ta nói: “Lão Bảy, nếu chuyện này của cậu truyền ra ngoài, ảnh hưởng không tốt. Trình Ca tới công tác, nói trắng ra cũng là đồng nghiệp, khác với việc tìm phụ nữ bên ngoài. Nói khó nghe là làm loạn nội bộ, cậu không quan tâm thì cũng phải suy nghĩ một chút cho cô ấy. Lời Tiêu Linh nói tối đó anh nghe thấy hết, nếu không phải Mười Sáu lấy cớ đưa thuốc cắt đứt, còn biết có thể bật ra lời gì nữa.

Anh không hiểu mấy cái mạng lưới, nhưng Mười Sáu nói Trình Ca là người nổi tiếng trên mạng gì đó, nếu người trên mạng không ưa ai, nói chuyện rất khó nghe. Đó có thể sẽ không phải là ‘không ưa’ trong miệng cậu.”

Bành Dã không lên tiếng. Đạo lý anh đều hiểu.

Thạch Đầu lại nói: “Cô gái Trình Ca này, nói không tốt, người rất tốt; nói tốt, lại cũng không phải là một cô gái tốt. Nhìn đôi mắt cô ấy thì biết cô gái này nhiều kinh nghiệm, không thổ lộ tình cảm. Cô ấy sẽ không lưu lại đây, người sẽ không, trái tim cũng sẽ không.”

Nói đến đây, Thạch Đầu dứt khoát làm rõ,

"Nếu cậu muốn chơi, vậy cứ chơi với cô ấy, chơi trên đường rồi đường thuộc về đường cầu thuộc về cầu; nếu cậu không muốn chơi thì đừng để bản thân vướng vào. Cô ấy phóng khoáng đi rồi, cậu rơi vào trong không ra được. Cô gái Trình Ca này có luồng yêu khí, không chừng kiếp trước là hồ ly. Anh sợ ngày nào đó cô ấy sẽ thực sự móc tim cậu ra, đến lúc đó thì cậu đã phế rồi."

Bành Dã nhíu mày hút mạnh điếu thuốc trong tay, đi một vòng trong phổi rồi ra ngoài, nói: "Em với cô ấy không có chuyện gì cả."

Thạch Đầu: "Anh thấy sớm muộn gì hai người cũng sẽ làm ra chút chuyện."

Bành Dã trầm mặc, nói: "Em biết chừng mực."

Cho nên hung ác với cô.

Cắt đứt đường của cô, cũng cắt đứt đường của mình.

Thạch Đầu lại thở dài: "Lão Bảy, nhiều năm như vậy, cậu luôn làm việc quyết đoán, nhưng chuyện này, anh thấy cậu làm cho bản thân rối tinh rối mù như thế. Cần quyết đoán mà không quyết đoán, không hại cô ấy được, người vấp ngã sẽ chỉ là bản thân cậu."

Bành Dã dùng sức gãi đầu, không đáp lại.

Thạch Đầu thấy vậy cũng không nói nhiều nữa.

Phía sau truyền đến tiếng mở cửa xe, Trình Ca thay đồ xong xuống xe, cô bước đi hơi loạng choạng.

Bành Dã vốn định sang dìu cô, nghĩ lại thì không đứng dậy.

Ni Mã đi qua, muốn đỡ cô, cô từ chối, tự đi tới, ngồi xuống sưởi ấm.

Bành Dã nhìn cô một cái, sắc mặt vẫn nhợt nhạt, cô không có biểu cảm gì, bình tĩnh lại hờ hững, không có một chút vẻ đau đớn, cũng không nói chuyện với người xung quanh.

Sau khi mọi người hơ khô người xong, lập tức lên đường.

Phải nhanh chóng chạy tới thôn tiếp theo, tìm bác sĩ thay thuốc bôi kê thuốc uống cho Trình Ca.

Lái xe tới một bụi cây ngoài mười mấy cây số, dừng lại để thêm dầu.

Trời đã tờ mờ sáng.

Trình Ca muốn hút thuốc, đi cách xa xe một chút, đi lên dốc núi cách đó không xa.

Bầu trời màu xanh xám, tầng mây trên núi phía Đông lăn mình, để lộ ra màu hồng nhạt, mặt trời sắp mọc rồi.

Trình Ca đi lên dốc núi trong về nơi xa, trong thung lũng chim ưng đang lượn vòng.

Trình Ca nhớ có người từng nói, chỉ có ở chỗ rất cao mới có thể thấy chim ưng, bởi vì, chim ưng chỉ bay trên bầu trời rất cao.

Nó giang đôi cánh khổng lồ, tùy ý phóng khoáng, cưỡi gió bay lên, từ lúc mọc trời mọc đến khi mặt trời lặn, tự do như gió núi.

Gió bị trói buộc, liền tiêu tan dừng lại; chim ưng bị trói buộc, liền phản kháng đến chết.

Ánh mắt Trình Ca đuổi theo con chim ưng kia rất lâu, đến chỗ rất cao rất xa, cô không nén được hít một hơi, sự đau đớn trên vai truyền tới thấu xương rõ rệt.

Cô dừng một giây, ngay sau đó lại hít sâu một hơi, cơn đau lại nhè nhẹ ập tới.

Sau lưng có tiếng bước chân, Trình Ca nghe ra là Bành Dã.

Một tay cô kẹp thuốc, một tay nắm viên đạn trong túi.

Cô không lên tiếng, cũng không quay đầu.

Bành Dã đút tay trong túi đứng bên cạnh cô, cũng không nhìn cô.

Dáng anh rất cao, giống như một cây bạch dương. Anh nhìn con chim ưng bay lượn trong thung lũng nơi xa kia, cô độc, tự do, không thể trói buộc, anh cảm thấy Trình Ca cực kì giống con chim ưng đó.

Giờ phút này, trái tim Trình Ca hẳn ở đó, ở nơi con chim ưng kia.

Gió đang thổi, mặt trời đang mọc,

Họ đứng trên dốc núi thật cao, không hề nói lời nào.

Gió nổi lên,

Bành Dã xòe năm ngón tay dò xét gió theo bản năng.

Trình Ca ngẩng đầu nhìn về phía năm ngón tay anh, giữa ngón tay anh có bầu trời xanh, mặt trời mọc, chim ưng đang bay lượn. Ánh nắng màu đỏ dâng lên giữa ngón tay anh, gân, cơ bắp và mạch máu

có thể phân biệt rõ ràng.

Bành Dã hơi nheo mắt, ngắm con chim ưng giữa ngón tay,

Anh nói: “Trình Ca, ngày mai là một ngày đẹp.”

Chương 29

Xe việt dã cuối cùng vòng vào Khả Khả Tây Lý.

Dọc cánh đồng băng, ánh mặt trời vẩy lên sông băng, sáng lấp lánh, giống như đi trong thế giới thạch anh trắng.

Trình Ca nằm ngủ ở ghế sau xe.

"Trình Ca, em muốn khống chế người và việc bên cạnh em sao?"

"Trình Ca, lúc em cảm thấy mất đi sức khống chế, em sẽ nổi điên sao?"

"Trình Ca, em vẫn không thể khống chế tâm trạng của em sao?"

"Trình Ca, em vẫn khát khao kích thích sao?"

"Trình Ca, em lại ném thuốc phải không? Giấu đâu rồi?"

"Trình Ca, chị là vì muốn tốt cho em!"

Trình Ca nhíu mày một cách đau khổ, lắc đầu một cái, mở choàng mắt, lại trông thấy một mảng trời xanh trên cửa sổ xe.

Cô yên lặng, nhìn, xuất thần.

Bầu trời rất xanh, xanh đến mức khiến lòng người vô cùng thoải mái, vô cùng yên tĩnh.

Cô chợt hơi buồn cười, bầu trời nơi đây, hiệu quả trị liệu tốt hơn lời và thuốc của bác sĩ Phương nhiều.

Bành Dã nói, hôm nay là ngày đẹp, ngày mai cũng sẽ là một ngày đẹp.

Đường đi thuận lợi, không có mưa gió.

Tối mai sẽ tới trạm bảo vệ Đạt Kiệt. Chờ họ về khu làm việc, tất cả khả năng đều sẽ không còn nữa.

Cô giơ tay lên che mắt, nghĩ về sự đau đớn và choáng váng cực hạn vào khoảnh khắc viên đạn được móc ra; nghĩ về khoảnh khắc Bành Dã ngồi ngang người cô, cởi áo thun ra.

**

Gần giữa trưa, họ đi qua một thôn nhỏ trên núi cao.

Đậu xe ở một quán trà gần đó, Bành Dã dẫn Trình Ca đi vào hẻm sâu gặp bác sĩ Tây Tạng.

Bác sĩ Tây Tạng là một ông lão râu bạc, sau khi Trình Ca ngồi xuống, Bành Dã nói tình hình đại khái của Trình Ca cho ông ấy.

Ông lão ngoắc ngoắc tay với Trình Ca, nói: “Nào, tôi xem vết thương một chút.”

Trình Ca ngồi sang, cởi áo ra, để ông ấy tháo vải gạc ra nhìn. Ông lão ra tay không có nặng nhẹ, lúc kéo vải gạc vết thương xuống, Trình Ca hơi nhíu mày.

Ông lão chau mày, nói: “Đây là vết thương đạn bắn à.”

Bành Dã nói rõ tình hình thực tế.

Ông lão nói: “May mà không sâu, đao pháp móc đạn này rất tốt.”

Trình Ca nhàn nhạt nói: “Ông đây là quan sát tác phẩm nghệ thuật nhỉ.”

Ông lão vuốt vuốt râu: “Ừm, tinh thần rất tốt, chắc không sợ đau.”

Trình Ca: “…”

Ông lão rất nhanh kê mấy thang thuốc, bây giờ nấu một thang, lại lấy chút thảo dược, giã tới giã lui chuẩn bị đắp vết thương.

Trong nhà tràn đầy tiếng giã thuốc bộp bộp bộp bộp, ông lão đó trông lớn tuổi, tinh thần ngược lại tốt, sức cũng lớn, giã mấy trăm cái không hề tốn sức.

Bành Dã hỏi: “Có cần cháu giúp không?”

Ông lão xua xua tay, nói: “Mấy người không thạo.”

Trình Ca nửa nằm trên ghế xích đu trong nhà bác sĩ Tây Tạng nghỉ ngơi, bên ngoài cửa sổ gỗ trước mặt là dốc núi rất cao, trên dốc với tinh thể băng trải rộng treo đầy cờ Phật giáo Tây Tạng đầy màu sắc, giương cao theo chiều gió dưới ánh mặt trời.

Trình Ca hỏi: “Đó là chỗ nào?”

Ông lão đang giã thuốc, cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Dốc Tẩu Phong.”

“Dốc Tẩu Phong?”

Bành Dã giải thích: “Gió lên dốc đó chưa bao giờ dừng lại, cho nên gọi là dốc Tẩu Phong.”

Dốc núi một năm bốn mùa đều có gió nhẹ.

Cờ đủ mọi màu sắc khe khẽ tung bay trên dốc núi, thảo nào.

“Trên đó còn có một ngôi chùa, là ngôi chùa linh nghiệm nhất trong phạm vi mấy trăm dặm.” Ông lão nói.

Trình Ca không nói tiếp, người ở đâu cũng thích nói thần tiên Phật Tổ nhà mình linh. Nếu thực sự linh như vậy, người cũng có thể làm thần tiên rồi.

Ông lão giã thuốc xong, đắp lên cho Trình Ca, không ngờ không đau, trái lại mát lạnh.

Thuốc cũng đã nấu xong, Trình Ca nhíu mày, uống cạn một hơi.

Ông lão khen thái độ của cô, nói: “Ừm, không tệ.” Tiếp đó ném cho cô một viên kẹo mềm.

Trình Ca: “…”

Trình Ca nhét viên kẹo mềm vào miệng, ăn.

Cô quay đầu nhìn, ông lão đang đưa một túi thuốc vào tay Bành Dã, căn dặn một cách phiền phức cái nào là thoa ngoài da cái nào uống, cái nào bao lâu đổi một lần, cái nào bao lâu uống một lần uống mấy viên, cái nào phải nấu bao lâu…

Bành Dã mím môi, nhíu mày nghe, thỉnh thoảng gật đầu, một dáng vẻ nghiêm túc ghi nhớ tiêu hóa.

Trình Ca nhìn gò má với đường nét rõ ràng của anh, bỗng nhiên lại muốn hút thuốc.

Ra khỏi nhà bác sĩ Tây Tạng, Trình Ca hỏi: "Anh nhớ hết cách dùng mấy thứ thuốc đó rồi?"

Bành Dã nói: "Nhớ rồi."

Trình Ca "ồ" một tiếng, nói: "Bây giờ phải lên xe lên đường sao?"

Bành Dã "ừ" một tiếng, cách mấy giây, hỏi: "Cô muốn làm gì?"

Trình Ca: "Muốn đi lên dốc núi phía sau một chút."

Bành Dã đồng ý.

Dọc đường đi, hai người hoàn toàn không sao nói chuyện.

Trên núi, từng dãy cờ tung bay, vắt ngang giữa hai người.

Nhiệt độ không quá thấp, Trình Ca mặc nhiều đồ, đi một lúc hơi nóng, cởi áo khoác ra. Cô cầm máy ảnh trong tay, bất tiện, Bành Dã tiến lên nhận lấy áo khoác của cô đặt vào tay.

Tất cả tựa như một cách tự nhiên. Trình Ca không từ chối, cũng không nói cảm ơn.

Bành Dã thấy mặt cô cứng nhắc, hỏi: "Còn giận sao?"

Trình Ca chỉ nói một chữ: "Sợ."

Bởi vì nói không có hứng thú “tình dục” với cô, bởi vì nói không muốn lãng phí thời gian.

Bành Dã cười một tiếng.

Trình Ca hờ hững: “Đừng không thừa nhận.”

Bành Dã hít một hơi, nói: “Tôi cũng không phủ nhận.”

Đường phía trước có một đống đá hình dạng kì quái, xếp thành một tòa tháp nhỏ, trên mỗi tảng đá đều khắc kí hiệu có màu khác nhau.

Trình Ca quay đầu nhìn Bành Dã: “Đây là cái gì?”

Cô đã thấy rất nhiều lần ở Tây Tạng.

“Gò Mã Ni. Đá đó gọi là đá Mã Ni, khắc ở trên là phù văn.”

“Dùng để làm gì?”

“Cầu phúc.”

“Dùng đá cầu phúc?”

“Người ở đây cho rằng muôn vật thế gian, núi sông hồ biển, đất gỗ cây đá, đều có linh tính tự nhiên.”

Trình Ca thoáng nhướng mày.

Bành Dã hỏi: “Thế nào?”

Trình Ca nhàn nhạt nói: “Trong giới tự nhiên, con người có linh tính

nhất, con người lại phải dùng đá cầu phúc, không kì lạ sao?”

Cô nói: “Thay vì khắc chữ trên đá cầu trời, chi bằng cầu bản thân cố gắng kiên định.”

Bành Dã cúi đầu cười, đá tinh thể băng dưới lòng bàn chân.

Trình Ca giương mắt nhìn anh, hỏi: “Anh cười cái gì?”

Bành Dã quay đầu trông về phía bầu trời xanh, núi xanh ở xa xa, nói: “Nguyên nhân chính là con người không đủ kiên định, mới muốn tìm kiếm an ủi từ thứ kiên định hơn. Bởi vì, thứ có linh tính nhất là con người, thứ có tính vô định nhất, cũng là con người.”

Trình Ca im lặng một lúc, nhẹ nhàng cười nhạt: “Cũng đúng. Người cầu tình yêu mỹ mãn, phần lớn là không tín nhiệm sự kiên định của đối phương.”

Bành Dã xoay lời này của cô mấy vòng trong đầu, hỏi: “Cô từng có tình yêu không mỹ mãn?”

Trình Ca nói: “Tình yêu, cái thứ này, lúc rơi vào trong, cho là yêu; đi ra rồi, mới phát hiện chỉ là một bãi bùn.”

Bành Dã không hỏi nữa.

Qua một lúc, Trình Ca hỏi: “Có ích không?”

“Cái gì?”

Trình Ca nói: “Dùng gò Mã Ni này cầu phúc có ích không?”

Bành Dã nói: “Chưa từng thử.”

Trình Ca nói: “Anh không có gì để cầu nguyện?”

Bành Dã cúi đầu, vô thức dùng chân đá hạt băng trên cỏ khô, có một khoảng thời gian không lên tiếng, ánh mặt trời từ hạt băng phản xạ lên mặt anh, lấp lóe.

“Có.”

“Là cái gì?”

Anh không ngẩng đầu, nhưng hơi nghiêng mặt sang nhìn cô, nheo mắt, nói: “Cái này sao có thể nói cho cô biết?”

Trình Ca không ép buộc: “Vậy thì không nói.”

Cô ôm máy ảnh đi về phía trước, đi không xa, giọng nói nhàn nhạt truyền tới theo gió: “Chúc anh được thỏa mong muốn.”

Chúc anh được thỏa mong muốn.

Bành Dã nghe lời này, liền không bước đi nữa. Anh đứng tại chỗ một lúc, trên dốc Tẩu Phong gió núi dâng lên, lọt vào thung lũng dưới núi. Anh không nhịn được quay đầu lại, trông tiếng gió trên bầu trời.

Đến lúc anh định đi tiếp, nhìn thấy đằng trước Trình Ca ngẩng đầu lên từ trong ống kính.

Cô vừa chụp ảnh cho anh.

Núi tuyết, cỏ khô, sông băng, cờ Phật giáo Tây Tạng, trời xanh, gò Mã Ni, anh đứng trên dốc núi, ngửa mặt nhìn lên bầu trời.

Trình Ca rất thản nhiên, Bành Dã cũng không phản đối.

Anh đi lên trước, hỏi: “Muốn tôi chụp một tấm cho cô không?” Lại bổ sung một câu, “Quãng đường này cô chuyên chụp cho người khác, bản thân cũng không lưu lại một chút.”

Trình Ca nâng mí mắt, không nói gì mà nhìn anh.

“Sao?”

“Người chụp ảnh bình thường đều không chịu được tài nghệ của người khác, đặc biệt là người chụp ảnh cho mình.” Trình Ca nói, “Chuyện mất hứng nhất, không có gì bằng anh chụp cho người khác một tấm ảnh đẹp, người khác lại báo đáp anh một tấm thứ phẩm, tốt hơn là không báo.”

Bành Dã cân nhắc mấy phút, cười nhạt: “Không chỉ có ảnh, chuyện khác cũng giống như vậy.”

Anh xoay con ngươi nhìn cô, lại cười cười, nói: “Không yên tâm kĩ thuật chụp ảnh của tôi?”

Trình Ca ngẩng đầu, nói: “Tôi tin bản thân tôi hơn.”

Bành Dã hỏi: “Mấy tấm ảnh trên Weibo của cô là do ai chụp?”

Trình Ca yên lặng một giây, đột nhiên quay đầu sang chỗ khác, nở nụ cười.

Cô cúi đầu, mắt nhìn cờ Phật giáo Tây Tạng phía sau, im lặng cười một lúc lâu, mới quay đầu lại nhìn anh, nói: “Anh chú ý tới tôi rồi.”

Bành Dã không trả lời ngay mặt: “Lúc không có chuyện gì làm tìm

một chút.”

Trình Ca bình thản hỏi: “Đẹp không?”

“Cái gì?”

“Mấy tấm ảnh đó đẹp không?”

Bành Dã chậm rãi cười, nhưng không trả lời.

Trình Ca nói: “Người đẹp, hay cảnh đẹp?”

Bành Dã lại cười cười, vẫn không đáp.

Trình Ca: “Nói đi.”

Bành Dã sờ mũi, nói: “Đều đẹp.”

Trình Ca quay đầu tiếp tục đi về phía trước, một dãy cờ chặn đường đi của cô, cô còn chưa khom lưng, Bành Dã nâng sợi dây lên, cô đi qua, hỏi: “Muốn biết ai chụp?”

“Ai?”

Trình Ca ngắm nhìn bốn phía, rất nhanh quyết định một cảnh và góc độ đẹp nhất trong mắt cô, lấy giá ba chân trong cái túi trên lưng Bành Dã ra, chống lên, đặt máy ảnh lên, điều chỉnh chiều cao, góc độ, độ mở màn trập, đủ loại thông số kĩ thuật.

Cô ngoắc ngoắc ngón tay, gọi Bành Dã sang: “Nhìn này.”

Cảnh trên màn hình là dốc núi phủ tinh thể băng, gò Mã Ni chồng chất, từng dãy cờ Phật giáo Tây Tạng đang tung bay.

Trình Ca nhấn đếm ngược chụp tự động, mười… chín…,

Cô đứng bên giá ba chân, xõa tóc, hai tay cào vài lần, khiến nó rối bù.

Bành Dã nhìn đồng hồ đếm ngược trên màn hình, năm… bốn…

Đột nhiên, người bên cạnh chạy ra ngoài, vạt áo cô bay vào cảnh, mái tóc dài màu nâu vàng nhạt xõa ra như rong biển, hoa thêu trên váy cô lấp lánh ánh sáng lấm tấm dưới ánh mặt trời.

Ba…

Lá cờ đỏ một bên nâng lên, làm mờ góc gần ống kính.

Hai… Một…

Cô ngoảnh đầu lại, nở một nụ cười xinh đẹp.

Gió nâng mái tóc dài và làn váy xanh của cô, kéo ra một đóa hoa trên cánh đồng băng.

Gió vẫn đang thổi, bốn phía lại tựa như chợt không có âm thanh, trong nháy mắt ấy, Bành Dã nghe thấy tiếng tim mình đập,

Xoạch xoạch.

Trùng với tiếng màn trập.

Hình ảnh đó dừng trên màn hình,

Xong rồi.

Bành Dã chậm rãi nâng ánh mắt lên khỏi màn hình, rơi vào trong thực tế.

Vẻ mặt Trình Ca nhàn nhạt, nụ cười thu lại sạch sẽ. Cô vuốt vuốt tóc, đi sang phía anh, hỏi: “Thế nào?”

Bành Dã lùi ra sau một bước, bình tĩnh nói: “Tự xem đi.”

Trình Ca bưng máy ảnh xem một lúc, hỏi anh: “Anh cảm thấy thế nào?”

Bành Dã không trả lời, đứng một bên lấy điếu thuốc ra hút.

Trình Ca chờ anh châm thuốc xong, ánh mắt thẳng tắp nhìn anh.

Bành Dã hỏi: “Sao?”

Trình Ca: “Lời tôi hỏi anh đó. Tấm vừa rồi thế nào?”

Bành Dã nói: “Tạm được thôi.”

Anh bước đi lên dốc núi, không nói câu nào.

Nụ cười ngoái đầu lại rực rỡ vừa rồi của cô, là đang… quyến rũ?

Anh biết rất rõ cô có tính mục đích, nhưng biết thì có ích gì?

Khoảnh khắc cô quay đầu kia, lý trí của anh sụp đổ đến mức không còn lại miếng ngói.

Anh xong rồi.

**

Trên dốc núi có ngôi chùa rất nhỏ, khác với chùa trước đây Trình Ca từng thấy. Là tòa tháp trắng, phơi bày dưới ánh mặt trời, chấp nhận dầm mưa dãi nắng. Trên tháp treo kinh văn đầy màu sắc.

Bốn phía có đốt hương, từng hàng đèn dầu tín đồ ở vùng phụ cận để lại. Đáy tháp có vài chùm hoa nhỏ không biết tên nở rộ, nhụy hoa vàng rực, cánh hoa màu hồng ôm trọn một vòng.

Trình Ca hỏi: “Đây là hoa gì?”

Bành Dã nói: “Hoa Cách Tang (1).”

Thì ra đây chính là Cách Tang.

Trình Ca hỏi: “Có ngụ ý gì không?”

Bành Dã nói: “Ý nghĩa là thời gian tươi đẹp, và hạnh phúc.”

Thời gian tươi đẹp, hạnh phúc…

Trình Ca không tự kiềm chế được ngẩng đầu nhìn bầu trời, tòa tháp trắng phản chiếu dưới trời xanh, xa xăm trống trải, sạch sẽ, thanh khiết.

Bành Dã nói: “Nếu cô có nguyện vọng gì thì hãy cầu ở đây đi.”

Trình Ca đi một chút ở gần đó.

Vòng quanh tháp có mấy hàng chuyển kinh luân, cô sờ chuyển kinh luân, bước đi không ngừng, kinh luân xoay tròn liên tục sau lưng cô.

Nguyện vọng.

Trình Ca đi một vòng, không nghĩ ra được gì cả.

Cô không có bất kì nguyện vọng nào.

Cô ngồi xếp bằng dưới tòa tháp trắng, móc điếu thuốc ra hút, trong lòng trống rỗng, cực kì yên tĩnh.

Thân thể khỏe mạnh? Sự nghiệp thành công? Tình yêu mỹ mãn? Hôn nhân hạnh phúc? Bố mẹ an khang?

Cô không có bất kì nguyện vọng nào.

Phật Tổ cũng nói cô hết cứu rồi.

Qua rất lâu, Trình Ca vô tình liếc qua một cái, nhìn thấy Bành Dã trèo lên cây ở xa xa.

Dây cờ Phật giáo buộc trên cây bị lỏng, anh nắm sợi dây leo lên cây, buộc chặt sợi dây lại lần nữa.

Tất cả cành cây đều đang lắc lư kịch liệt.

Cô bỗng muốn biến thành cái cây đó.

Cô hít sâu một hơi, dựa ra sau, gáy đụng vào tấm ván gỗ. Trình Ca ôm đầu quay lại nhìn, là một hòm công đức.

Trình Ca dập tắt thuốc, lấy một xấp tiền trong túi ra, nhàn nhạt nói:

“Phật Tổ à, tôi không tin người linh nghiệm, nói mấy thứ này với người cũng không thích hợp. Nếu cảm thấy tôi khinh nhờn người,

người khiến tôi chết xuống địa ngục. Nếu không, khiến ngày mai tôi chết cũng được. Nhưng mà…

Là người để anh ấy kéo tôi lại…”

Trình Ca nhét tiền vào hòm công đức, vỗ vỗ đỉnh hòm gỗ, nói: “Tối nay, người phải để tôi ngủ với anh ấy.”

Chương 30

Đến trưa, lái xe rời khỏi vùng núi tuyết, đồng cỏ, rừng cây rậm rạp dâng lên.

Nhiệt độ cũng tăng trở lại.

Trình Ca đã uống thuốc, đeo kính bảo hộ và mặt nạ bảo hộ, nằm ngủ trên ghế sau xe. Giữa đường, cô mơ hồ cảm thấy xe dừng lại, có người đang nói chuyện, nhưng đầu cô quá nặng, không thức dậy.

Mười Sáu lái xe, Bành Dã ngồi trên ghế phụ lái, thấy đằng trước đường có một chiếc xe đậu lại, một nam một nữ đứng giữa đường vẫy xe xin đi nhờ.

Đối phương là chiếc Land Rover, nam nhìn qua hơn ba mươi, giống một nhân vật tinh anh, áo gió và giày leo núi trên người đều là hàng hiệu; nữ hai mươi tám, hai mươi chín, xinh đẹp đáng yêu, là thành phần trí thức thành phố. Có điều trong tay cô ấy ôm một chiếc máy ảnh vô cùng chuyên nghiệp, trông hơi giống nhiếp ảnh gia như Trình Ca.

Bành Dã bảo Mười Sáu dừng xe lại.

Người đẹp thành phần trí thức khoác tay lên cửa sổ xe, mỉm cười: “Người bạn, xe chúng tôi bị nổ lốp, không biết thay lốp xe, giúp đỡ được không?”

Bành Dã đẩy cửa xe ra.

“Cảm ơn nha.” Nụ cười của người đẹp thành phần trí thức lớn hơn, nhưng trong lúc vô tình liếc ghế sau một cái, thấy có một người nằm, sắc mặt cô ấy trắng nhợt, lại nhìn chiếc Jeep đỏ đi theo sau xe việt dã Đông Phong, bên trong còn có hai người.

Cô ấy nhìn người đàn ông tinh anh, ánh mắt đang nói: Có thể gặp phải bọn bắt cóc không.

Người đàn ông tinh anh không lên tiếng, ánh mắt ngăn cô ấy lại, để cô ấy đừng biểu hiện lên mặt.

Bành Dã vừa định xuống xe, Trình Ca ở ghế sau có chút động tĩnh. Cô ngủ rất say, vì trời nóng, tay vô thức kéo cổ áo mấy lần.

Bành Dã hạ kính cửa sổ hai bên xuống, lại mở cửa xe bên chân cô ra.

Lúc này người đẹp thành phần trí thức mới ý thức được là người chung đường, thở phào nhẹ nhõm.

Bành Dã kiểm tra xe của họ, nói: “Trên xe hai người quên để con đội rồi, sau này ra ngoài nhớ mang theo. Có món đồ đó, phụ nữ cũng có thể thay lốp xe.”

Người đàn ông tinh anh vội nói: “Ôi. Lúc cửa hàng 4s bán xe nói tính năng xe này tốt, thế nào cũng không hư được, nhưng chiếc này mua chưa tới một tháng.”

Bành Dã lơ đãng hừ cười một tiếng, nói: “Sau khi thay lốp đến chỗ kế tiếp mua thêm lốp xe dự phòng. Đường ở đây không dễ đi.”

“Cảm ơn cảm ơn.” Người đàn ông tinh anh nói, vội vàng móc một hộp thuốc lá trong túi ra.

Bành Dã nhìn một cái, Nam Kinh.

Người đàn ông tinh anh đưa một điếu cho Bành Dã, thấy anh tìm bật lửa trên người, lại nhanh chóng móc bật lửa của mình ra bật lên, châm cho Bành Dã.

Bành Dã hút châm thuốc, nói: “Anh quá khách sáo rồi.”

Người đàn ông tinh anh bận phát thuốc cho đám Mười Sáu, Thạch Đầu, cười nói: “Các anh ra tay giúp đỡ chẳng khác nào đang cứu mạng.”

Người đẹp thành phần trí thức cũng lấy nước suối trên xe phát cho mỗi người một chai.

Bành Dã lấy con đội chống xe lên, lại quay người đi lấy cờ lê. Đi qua bên cạnh xe, thấy Trình Ca vẫn đang ngủ, không hề có dấu hiệu sắp thức.

Bình thường cô hoàn toàn không phải là người có giấc ngủ ổn định lắm.

Trong lòng Bành Dã căng thẳng, vén mũ cô lên, sờ trán cô, cũng không phát sốt, nhiệt độ cơ thể rất bình thường.

Lúc này anh mới nhớ tới là tác dụng của thuốc.

Người đẹp thành phần trí thức vô tình nhìn sang, liền thấy gò má yên tĩnh của Bành Dã lúc anh sờ trán cô, lại lộ ra sự dịu dàng mơ hồ. Sự tương phản quá lớn, cô ấy tò mò, liếc một cái, người phụ nữ trên ghế sau đeo kính bảo hộ và mặt nạ bảo hộ, che kín mít.

Ánh nắng quá gắt, chiếu một lúc đã nóng.

Bành Dã đứng bên cạnh xe cởi áo, lúc cởi áo hoodie, áo thun bên trong bị kéo theo lên một chút, lộ ra cơ bụng tám múi căng chặt và đường nhân ngư thấp thoáng, nháy mắt lại bị áo thun che khuất.

Người đẹp thành phần trí thức nhìn một cái, muốn lấy máy ảnh trong tay chụp lại, đã không còn kịp.

Một lát sau, cô ấy thấy Bành Dã ngồi xổm dưới đất cầm cờ lê vặn ốc vít, bắp thịt trên cánh tay căng chặt và mạnh mẽ. Suy nghĩ một chút, lén nhấn màn trập.

Chưa tới vài phút, Bành Dã đã thay lốp xong, nói: "Không còn vấn đề rồi."

Người đẹp thành phần trí thức cười nói: "Rất cảm ơn anh, trạm tiếp theo mấy anh đi đâu thế? Nếu tiện đường, mời các anh ăn bữa cơm được không?"

Người đàn ông tinh anh cũng nói: "Đúng đó, gặp nhau cũng là duyên số, kết giao bạn bè."

Bành Dã nói: "Chuyện nhỏ thôi, ăn cơm thì không cần đâu."

Thạch Đầu nói: "Chúng tôi đi tới trấn Lưu Phong."

"Trấn nhỏ giáp tỉnh đó sao, đúng lúc chúng tôi đi tới đó."

**

Hai chiếc xe của nhóm Bành Dã chạy trước, người đàn ông tinh anh lên xe, dáng vẻ như có điều suy nghĩ.

Người phụ nữ thấy xe phía trước đi xa rồi, giục: “Sao vậy? Lái xe đi!”

Người đàn ông khởi động xe, suy đi nghĩ lại: “Hình như tôi đã gặp người đàn ông kia ở đâu đó.”

“Cái người sửa xe kia?”

“Ừ, cứ cảm thấy hơi quen mặt.”

“Chỉ cái phạm vi đó của anh còn có đàn ông cỡ này?”

“…” Người đàn ông đang trầm tư, “Phải rất nhiều năm rồi, không phải chuyện tốt gì.”

Người phụ nữ hừ cười một tiếng: “Ngài kiểm sát viên, người anh cảm thấy quen mặt, chẳng lẽ lại là tội phạm trốn trại sao.”

“Lâm Lệ cô đừng nói đùa, không nghiêm trọng như vậy.” Người đàn ông suy nghĩ một chút, “Thôi, không nhớ nổi. Có lẽ nhớ lầm rồi.”

Lâm Lệ nghiêng đầu dựa bên cửa sổ xe xuất thần, một lát sau, nói: “Kim Vĩ, sau này anh có thể mua thẻ tập thể hình, không có chuyện gì đi tập luyện nhiều một chút.”

Kim Vĩ: “Cô nên chuyên tâm chụp ảnh đi, không phải muốn đoạt giải thưởng sao.”

**

Trình Ca ngủ một mạch, gần tối đến trấn Lưu Phong. Cô bước xuống xe, nhíu mày: “Có phải ông lão kia đã bỏ thuốc ngủ cho tôi không?”

Bên cạnh, Thạch Đầu bận chuyển hành lý, hưng phấn nói: "Đêm cuối cùng, ngày mai đến trạm."

Trình Ca nghe xong, im lặng nhìn Bành Dã một cái.

Mà anh cũng đúng lúc đang nhìn cô.

Hai người đều không nói chuyện, ánh mắt cũng yên lặng, nhưng rõ ràng nhìn ra hoặc tâm tư xấu xa, hoặc trong lòng biết rõ của từng người.

Trình Ca đi qua bên cạnh Bành Dã, nhẹ giọng hỏi: "Giày cao gót của tôi đâu?"

**

Trình Ca cầm giày cao gót về phòng, hành lý cũng không thu dọn, gội đầu tắm rửa trước. Vì trên người bị thương, phải tránh vết thương, tốn rất nhiều thời gian.

Cô lấy một chiếc váy dài trong vali, kiểu dáng đơn giản, mềm mại sát người, làm tôn lên dáng người lồi lõm.

Lại lấy túi đồ trang điểm, khom lưng, soi gương kẻ lông mày, đánh phấn mắt, chải mascara.

Cuối cùng thoa son môi xong, cô hơi nhấp môi một cái, thẳng người luồn tay vào áo ngực gài lại, lại sửa mái tóc rối bù một chút, lúc này mới đi ra ngoài.

**

Lúc Thạch Đầu chuẩn bị mượn bếp của nhà ông chủ để nấu cơm,

Lâm Lệ và Kim Vĩ đến ngay sau. Hai người nói gì cũng muốn mời mọi người ăn cơm, liền xin ông chủ nhà nghỉ làm bữa cơm gia đình cho mọi người.

Một nhóm người ngồi trong gian nhà chính cắn hạt dưa nói chuyện phiếm. Bành Dã thấy Trình Ca rất lâu không xuống, đi lên lầu xem. Vừa đến giữa cầu thang, sau lưng có người gọi anh: “Này…”

Bành Dã quay đầu lại, là Lâm Lệ.

Cô ấy đã cởi áo gió, mặc một chiếc áo cổ chữ V màu tím nhạt, trên mặt vừa dặm lại lớp trang điểm, cười đi tới: “Xưng hô thế nào?”

“Bành Dã.”

“Cái tên này thật thích hợp với anh.” Cô ấy cười đưa tay về phía anh, “Lâm Lệ, rất vui được gặp anh.”

Bành Dã nhìn tay cô ấy một, hai giây, mới đưa tay ra, nắm trong thời gian ngắn, nhưng…

Đối phương không có ý lập tức buông tay.

Vô tình hay cố ý, đầu ngón tay cái của cô ấy nhẹ nhàng vuốt mu bàn tay của Bành Dã, nụ cười trên mặt đúng mực lại lịch sự: “Anh ở phòng nào? Tôi đã mua chút quà cảm ơn, là đặc sản ở đây, lát nữa cầm sang cho anh.”

Phía trên cầu thang truyền đến tiếng giày cao gót, một bóng người mảnh khảnh màu đen rẽ xuống lầu.

Bành Dã thu tay lại, ngẩng đầu, thấy bàn chân trắng như tuyết trên giày cao gót trước, nơi mắt cá chân có hình xăm rắn màu đen.

Bước chân dừng lại, làn váy mềm mại màu đen, giống như sóng trên biển.

Trình Ca một tay kẹp thuốc, một tay đỡ tay vịn cầu thang, trên cao nhìn xuống, nhàn nhạt liếc anh.

Bành Dã nhìn về phía khuôn mặt cô, có mấy giây không chớp mắt.

Cô đã trang điểm, nhìn qua càng quyến rũ xinh đẹp hơn, ánh mắt lại vắng lặng xa cách.

Ban đầu Lâm Lệ chưa nhận ra người phụ nữ rõ ràng không cùng nhịp điệu với tình này nơi này, sau đó mới ý thức được cô là người che mặt ngủ ở ghế sau xe.

Nhìn thêm một cái, trông quen mắt, đây không phải là… nhiếp ảnh gia Trình Ca sao?

Trình Ca không nhìn Lâm Lệ, thở ra một ngụm khói, mới thản nhiên hỏi Bành Dã: “Tìm tôi?”

Bành Dã hắng giọng một cái, nói: “Chuẩn bị ăn cơm rồi. Sao lâu vậy?”

“Tắm mà,” Trình Ca nói, đi một bước xuống bậc thang, làn váy bồng bềnh như mây lăn mình,

“Chỗ bị thương trên người không thể dính nước, tốn chút thời gian.”

Vẻ mặt cô bình thản, giọng cũng không lớn, nói chuyện vụn vặt với anh. Lâm Lệ lại nhận ra được sự mập mờ mơ hồ, trong lòng cân nhắc một chút, xoay người đi.

Cô ấy vừa đi, mặt Trình Ca liền lạnh một độ, dùng khóe mắt lườm anh, không nói lời nào.

Bành Dã cảm thấy cô cực kì giống người phụ nữ ở bên ngoài cho đàn ông đủ thể diện về nhà liền nổi cáu trừng trị, hơi buồn cười, hỏi: “Sao vậy?”

Trình Ca giễu cợt một tiếng: “Một lát không có ai thấy, anh cứ ra trêu ghẹo.”

Bành Dã cười cười, tiếng tựa như nước trong, nói thật thấp: “Ghen?”

Trình Ca cười nhạt một tiếng, không đáp.

Cô đã ném thuốc, đi xuống cầu thang, đứng trên anh một bậc.

Cô không nói một lời, mắt nhìn anh chằm chằm, cổ tay mảnh khảnh vòng ra sau thắt lưng anh. Cách áo thun rất mỏng, năm ngón tay xòe ra, nắm cơ lưng anh, vuốt ve tới lui.

Thân thể Bành Dã bắt đầu căng chặt trong lúc thần không biết quỷ không hay.

Mặt Bành Dã cứng một chút, con ngươi càng đen hơn.

Cô nghiêng đầu sáp lại gần bên tai anh: “Bành Dã, tối nay là cơ hội cuối cùng của chúng ta. Anh nhất định phải tới.”

Cô vẫn chưa muốn đánh thức anh ở đây, chậm rãi tách khỏi anh, đứng thẳng người.

Bành Dã đứng tại chỗ.

Mặc cho nhiều năm trước anh phong hoa tuyết nguyệt thế nào, cũng chưa từng gặp người phụ nữ gợi tình như thế. Trong lúc ung dung thản nhiên, nghệ thuật tình và sắc bị cô đùa bỡn đến đỉnh cao.

**

Lúc Bành Dã quay lại lầu dưới, bàn ăn đã dọn xong.

Kim Vĩ đang nhiệt tình nói chuyện phiếm với Trình Ca, anh ta nhận ra cô là "người đẹp nhiếp ảnh gia rất có tài hoa trên Weibo", nói "Tôi chú ý tới cô rất lâu, không ngờ người thật còn gợi cảm hơn ảnh."

Trình Ca không có nhiệt tình gì, hờ hững.

Lâm Lệ không lên tiếng, cô ấy không ngờ có thể gặp Trình Ca, nữ nhiếp ảnh gia trong cấp chuẩn ở đây.

Dưới cái nhìn của cô ấy, thời đại bây giờ, chụp ảnh giống như vẽ tranh, đều là tác phẩm mang tính chủ quan. Tài hoa quan trọng, cái quan trọng hơn là tự quảng cáo (*) và marketing.

(*) Nguyên gốc là 自我炒作, chỉ việc sử dụng các loại truyền thông trên Internet để giới thiệu bản thân, để nhiều người thông qua Internet biết tới mình hơn. Lợi dụng một số điểm nóng thị trường, và người hoặc việc có liên quan tới mình, thông qua một số bệ truyền thông, để nhiều người biết đến mình, mở rộng danh tiếng của bản thân.

Lâm Lệ và bạn trò chuyện riêng về Trình Ca, đều không tín phục lắm, cho rằng cô thắng là thắng trong việc tự quảng cáo và đội marketing lợi hại.

Đóng gói cô thành cô nàng biến hóa đa dạng mà mỗi người đàn ông đều ao ước có, mỗi người phụ nữ đều ảo tưởng trở thành, vui giận đều đẹp, nóng lạnh đều đẹp. Ảnh tự chụp trên Weibo của cô, lãng mạn, gợi cảm, sống động, vui tươi, ngang ngược, lạnh nhạt, trống rỗng, chán chường… tất cả các loại cô đều có.

Tất cả đều là đóng gói.

Bây giờ thấy người thật, tương phản quá lớn với trên Weibo, cô người thật quá lạnh quá yên lặng.

Kim Vĩ vẫn đang nói chuyện thao thao bất tuyệt với Trình Ca, Trình Ca đã không để ý tới.

Cô gái này giải quyết công việc hoàn toàn nhìn vào người. Cảm thấy hứng thú, có thể đáp lại; không có hứng thú, ngay cả ngoài mặt cũng không cho.

Bành Dã tới ngồi xuống, sự chú ý của Kim Vĩ dời sang người anh. Anh ta cắn hạt dưa, suy nghĩ rất lâu.

Cho đến khi ông chủ bưng một chén rượu rum lớn lên bàn, Kim Vĩ đột nhiên nhớ ra, vỗ bàn một cái, chỉ Bành Dã, vui vẻ nói:

“Anh tên cái gì Dã, tôi nhớ ra rồi! Anh là bạn trai của Hàn Ngọc!”

Chương 31

Trình Ca yên lặng múc một chén rượu rum.

“Này người anh em, anh tên cái gì Dã ấy nhỉ?” Kim Vĩ hỏi.

“Bành Dã.”

“Đúng đúng đúng, chính là Bành Dã.” Kim Vĩ đặc biệt hưng phấn, kéo Lâm Lệ nói, “Anh ấy là bạn trai của Hàn Ngọc, Hàn Ngọc ấy, đại mỹ nữ tôi từng nói qua với cô đó.”

Lâm Lệ đột nhiên hiểu ra mà “ồ” một tiếng, cười nói: “Thật đúng là có duyên, lại gặp người quen ở đây.” Nói đoạn, đắc ý liếc sang chỗ Trình Ca một cái.

Bành Dã thấy ánh mắt của Lâm Lệ, quay đầu nhìn theo ánh mắt cô ấy. Trình Ca nhàn nhạt cụp mắt, đang uống rượu rum.

Bành Dã nói: “Bạn trai cũ.”

Kim Vĩ sửng sốt: “Hả? Chưa từng nghe nói, chuyện lúc nào vậy?”

Bành Dã nói: “Mười hai năm trước.”

Kim Vĩ: “…”

Anh ta cảm thán: “Nghe bạn của Hàn Ngọc nói hai người rất xứng đôi, không ngờ đã sớm… Sớm biết thì tôi đã theo đuổi Hàn Ngọc rồi, nhưng chuyện hai người chia tay thật đúng là không nghe nói gì cả.”

Lâm Lệ nói: “Bạn trước kia ít liên lạc rồi sao?”

Trình Ca bình thản nhìn hai người một cái, một lúc sau, cúi đầu tiếp tục uống rượu của mình.

Kim Vĩ nói: “Trước đây còn thường xuyên đi ăn chơi với nhau, cũng không biết sao lại đột nhiên mất liên lạc. Đúng rồi, tôi có số điện thoại của cô ấy, chắc chưa đổi.”

Kim Vĩ là một người nhiệt tình, cộng thêm bây giờ đang mang thức ăn lên, cũng không tiện động đũa, trong lúc nói chuyện liền lấy điện thoại di động ra.

Mười Sáu, Ni Mã đều tò mò nhìn sang.

Bành Dã rũ mày đang suy nghĩ gì đó, chưa kịp có bất kì phản ứng nào, bên phía Kim Vĩ đã nối được điện thoại.

“Số này gọi được rồi!” Kim Vĩ rất vui vẻ, mở loa ngoài điện thoại.

Tút… tút… vài tiếng, người trên bàn đều im lặng.

Rất nhanh, điện thoại được nhận, một giọng nữ trí thức và êm tai: “A lô, xin chào?”

“A lô, Hàn Ngọc hả.”

“… Là tôi… Anh là ai?”

“Tôi là Kim Vĩ này…”

Bên kia nhớ lại một lúc lâu, chậm rãi nói: “À, Kim Vĩ hả…”

Kim Vĩ bắt đầu nói chuyện phiếm.

Trình Ca liếc Bành Dã một cái, anh có vẻ như không có gì khác thường.

Sau khi Kim Vĩ hỏi han Hàn Ngọc xong, cười nói: “Bây giờ tôi ở cùng một người, nhất định cô không đoán được là ai. Tôi để anh ấy nói với cô mấy câu nhé.”

Kim Vĩ nhoài người sang, đẩy di động vào tay Bành Dã, Bành Dã không có cách nào từ chối, cách một giây,

Anh thấp giọng nói một tiếng: “A lô?”

Tiếp đó, bên kia liền im bặt.

Bành Dã cũng không nói chuyện, cả bàn đều im lặng. Ai cũng biết đối phương nhất định đã nghe ra giọng Bành Dã.

Cách rất lâu, giọng nữ ở đầu bên kia nhẹ nhàng nói: “Bây giờ anh làm gì thế?”

Giọng nói đó lộ ra sự dịu dàng không thể nói được, Mười Sáu và Ni Mã đều không cắn cả hạt dưa, trừng mắt nhìn.

Bành Dã nói: “Ăn cơm.”

Bên kia dừng một chút, cười khẽ: “Hỏi bây giờ anh đang làm công việc gì đó. Anh cố ý à?… Sao vẫn như cũ…”

Bành Dã nhàn nhạt quét nhìn người vây xem trên bàn một cái, nói: “Vẫn công việc đó, mấy đồng nghiệp ở cùng, chuẩn bị ăn cơm.”

Hàn Ngọc liền hiểu xung quanh nhiều người, nói qua loa hai câu thì cúp.

Kim Vĩ rất thất vọng, rõ ràng ban đầu còn có chút không khí, càng về sau thì hoàn toàn không phải chuyện như thế nữa.

Thức ăn mang lên đủ, lúc sắp động đũa, di động của Bành Dã rung lên. Trình Ca nhìn một cái, báo cuộc gọi tới “Hàn Ngọc”.

Trình Ca nghĩ, cô ấy vẫn không đổi số điện thoại di động, số trong danh bạ của anh vẫn chưa xóa.

Bành Dã đứng lên đi nghe điện thoại.

Trình Ca uống rượu rum xong, không có tâm tư ăn thứ khác, lấy cớ đi vệ sinh, cũng đi khỏi.

Cô vừa lên lầu, liền nghe thấy giọng nói rất thấp của Bành Dã trên hành lang: “Rất tốt… Còn em?”

Trình Ca châm điếu thuốc, dựa vào tường nghiêng đầu, nhìn bóng lưng anh.

Trên hành lang rất yên tĩnh, tiếng bên ngoài di động của anh không tính là nhỏ, Trình Ca thấp thoáng nghe được giọng nói nhu hòa của Hàn Ngọc: “Em nói tốt, anh tin không?”

Trong chốc lát Bành Dã không trả lời, một lúc lâu, mới nói: “Em nói phải thì phải.”

“Vậy em nói không tốt, anh sẽ cảm thấy buồn sao?”

Bành Dã hơi đau mỏi mà sờ trán một cái, nói: “Anh nghe nói Tôn Dương rất tốt với em.”

“Chia tay rồi.” Giọng nói của cô ấy ngắn gọn, hơi mang theo chút tức giận, “Là anh có lỗi với em.”

Bành Dã lại im bặt một lúc, nói: “Vậy xin lỗi.”

“… Em cũng không phải muốn nghe anh nói cái này,” Giọng Hàn Ngọc thấp, băn khoăn và mâu thuẫn, qua một lúc lâu, hỏi: “Anh có từng nhớ em không?”

Bành Dã không đáp.

“Đến bây giờ, không cho cả một câu nói thật?”

Bành Dã nói: “Không có.”

Bên kia trầm mặc rất lâu, Bành Dã cũng không có ý bắt đầu chủ đề khác.

Vả lại…

Hình như anh ngửi được mùi thuốc lá của Trình Ca. Anh cầm di động quay đầu lại,Trình Ca nghiêng sau lưng anh, trong tay kẹp một điếu thuốc.

Bành Dã dần nhíu mày lại, trong mắt có sự không vừa lòng ẩn nhẫn.

Trình Ca liếc mắt nhìn di động của anh, nói: “Cô ấy cúp máy rồi.”

Bành Dã không định gọi lại.

Cú điện thoại này, anh vô cảm và xa lạ. Khi đó chưa từng khắc cốt ghi tâm, về sau cũng thản nhiên buông tay, hoàn toàn không có việc không thể đụng đến và khó mà quên được, nhưng dòm ngó mình khiến anh không có cách nào tha thứ.

Ánh mắt lãnh đạm và công khai của Trình Ca là đổ thêm dầu vào lửa.

Anh để di động vào túi, lạnh lùng nói: “Cô theo ra đây nghe lén tôi gọi điện thoại?”

Ý lạnh trong mắt anh đã kích thích Trình Ca, cô cười một tiếng, hỏi: “Ánh trăng sáng (1)?”

(1) Nốt ruồi chu sa, ánh trăng sáng, hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng của Trương Ái Linh… chia ra là hai kiểu phụ nữ, lúc đàn ông lấy được hoa hồng đỏ, cô liền biến thành một vệt máu muỗi, hoa hồng trắng thì trở thành ánh trăng sáng trước cửa sổ khiến anh ta chỉ có thể nhìn mà thèm… Còn khi đàn ông lấy được hoa hồng trắng, cô liền biến thành một hạt gạo lớn, mà hoa hồng đỏ thì trở thành nốt ruồi chu sa trước ngực anh ta, là nỗi đau vĩnh viễn, kí hiệu vĩnh viễn.

Bành Dã biết rõ cô không muốn nghe cái gì nhất, thế là: “Vậy thì có quan hệ gì với cô?”

Trình Ca mím chặt môi, nói: “Không ngờ gặp phải cao thủ rồi. Lạt mềm buộc chặt, anh chơi tốt hơn tôi. Ở trước mặt tôi giả vờ ngây thơ rụt rè gì chứ?”

Đôi mắt Bành Dã trầm tối, nhìn cô chằm chằm, một giây sau, cười một tiếng. Anh tiến lên một bước, hơi cúi người, ngón trỏ ngoắc má cô, nói:

“Cái loại phụ nữ cô đây, không vừa đủ thì chịu sự thiệt thòi này sao?”

Thì ra là giấu giấu diếm diếm, nhìn người để bưng dĩa đồ ăn. Trình Ca bật ra một câu: “Cầm thú.”

Bành Dã hoàn toàn lạnh mặt: “Cô mắng thêm một câu nữa.”

Trình Ca: “Cầm thú!”

Lời còn chưa dứt, Bành Dã đột nhiên nắm vai cô, bắt cô vào phòng, đẩy ngã vào tường. Trình Ca không kịp đứng thẳng, cả người anh phủ lên, đè thân thể cô ghì cô trên tường.

Trình Ca nghe được tiếng anh cởi thắt lưng trong bóng tối, cô mơ hồ run lên một cái.

Bàn tay rộng lớn của anh mò ra sau lưng cô, lần xuống cái mông tròn xoe của cô, dùng sức bóp một cái.

“Buông ra.” Cô đẩy ngực anh, tay lại đang run.

Anh chợt nâng mông cô bế cô lên, Trình Ca bỗng bay lên nằm sấp trên người anh, trái tim bị vọt đến cổ họng. Giây tiếp theo, anh xoay người đặt cô lên tủ khóa ở hiên cửa, vén váy trượt một đường từ bắp chân lên, vén đến thắt lưng.

Trình Ca muốn nhảy xuống, nhưng bị anh nhìn ra ý đồ, phần đùi anh chống lên trước một cái, hai chân Trình Ca bị ép dang ra.

Anh bóp cằm cô: “Không phải cô muốn tình một đêm sao? Cô quan tâm trong lòng tôi chứa cái gì?”

Trình Ca: “Bây giờ không muốn.”

“Không muốn?” Bành Dã mò tới chiếc quần lót nhỏ lớn chừng bàn tay của cô, không có kiên nhẫn cởi, ra sức kéo một cái, xé nát. Tay anh vuốt ve tới lui chỗ ẩm ướt đó, cười khẽ một tiếng, “Trình Ca, khúc dạo đầu cũng còn chưa bắt đầu mà. Xem ra cô không cần rồi.”

Trong lúc nói, thân dưới đã tích lũy sức mạnh và chờ thời cơ hành động.

Trình Ca chỉ cảm thấy lối vào chống đỡ một mảnh nóng rực cứng rắn, hai chân cô chợt run lên, vừa tức vừa giận:

“Mẹ nó anh…”

Lời còn chưa dứt, bắp đùi bị kéo ra, anh xông thẳng một cái đến cùng.

Cô đụng mạnh vào vai anh, há miệng rất lớn, nhưng đủ ba giây, không phát ra được một chút âm thanh.

Trình Ca căng đau đến mức cả người co rúc, ngay cả ngón chân cũng co lại thật chặt.

Bành Dã hung hăng đẩy một cái khiến Trình Ca đụng vào tường, cô đổ mồ hôi lạnh, ngẩng đầu lên, bật ra một câu từ trong kẽ răng: “Súc sinh…”

Cô không bao giờ phát sinh quan hệ với người đàn ông nào không mang áo mưa.

Móng tay cô móc thật sâu vào cơ lưng anh, nghiến răng nghiến lợi: “Súc sinh!”

Bành Dã lại liên tục chạy nước rút không hề nể nang, gần như phát

tiết, Trình Ca dính trong kẽ hở giữa thân thể anh và tường, bị giày vò không còn một chút âm thanh.

Anh quấn hai chân cô ngang hông mình, bế cô lên khỏi tủ, trong đó lại hung hăng đâm một cái. Trình Ca rên đau một tiếng, nhưng bản năng quấn chặt hông anh, treo trên người anh.

Anh ôm cô đi về phía giường lớn, mỗi lần đi một bước, Trình Ca chỉ cảm thấy muốn sống muốn chết.

Mà đột nhiên, thân thể cô tách rời khỏi anh.

Bành Dã ném cô xuống giường lớn, Trình Ca tức giận: “Anh làm tôi đau!”

Giây tiếp theo, Bành Dã chồm người đè lên, bóp cằm cô: “Lát nữa cô sẽ được sảng khoái!”

Trình Ca thở không ổn định, so tài nói: “Tôi đã thấy tốt hơn.”

Bành Dã nói: “Cô chưa hề.”

Trình Ca: “Tôi sẽ gặp được tốt hơn.”

Bành Dã nhả từng chữ: “Cô sẽ không.”

Trình Ca giơ chân đá anh, nhưng bị anh nắm lấy hai chân, kéo xuống một cái, thân thể trắng ngần trượt ra khỏi chiếc váy. Anh kéo mở áo ngực cô, cắn một cái mang tính trừng phạt.

Trình Ca nhíu chặt ấn đường, thân thể run rẩy không ngừng được.

Bành Dã nhận ra, động tác dừng lại.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, cô cắn môi, sắc mặt trắng bệch. Anh lại ngửi thấy mùi sữa thơm mềm mại trên người cô, và mùi thuốc Đông y bần khổ trên vai.

Trên cổ cô còn quấn băng vải trắng, cấm kỵ, lại khiến người ta đau lòng.

Anh liếc mắt nhìn vết thương trên vai cô, cũng không biết thế nào, người liền chậm lại, nhẹ giọng hỏi: "Rất đau?"

Trình Ca im lặng vài giây, bình tĩnh lắc đầu.

Cửa sổ song gỗ có ánh mặt trời ngã về Tây chiếu vào, ấm áp, hoài cựu (2).

(2) Nhớ chuyện xa xưa.

Ngoài cửa sổ, buổi chợ phiên người đến người đi, âm thanh huyên náo.

Anh quỳ dậy, cởi từng chiếc quần áo trước mặt cô, tiếp đó đè lên người cô, bắp thịt căng lớn của anh, nóng bỏng dính sát từng tấc một vào thân thể cô.

Cô lại bắt đầu run rất nhẹ.

Anh không đối xử thô bạo với cô nữa, mà là hôn cô từng chút một, hôn tai cô, sợi tóc cô, mắt cô, đôi môi cô, một mạch xuống dưới, dịu dàng khác thường.

Dịu dàng đến mức khiến Trình Ca cảm thấy quá mức chính thức thành kính, không giống tình một đêm.

Cô nghĩ, có lẽ anh vốn chính là một người đàn ông ở trên giường cực kì hiểu lòng phụ nữ, người đàn ông có phẩm chất trên giường.

Mặt trời chiều ngã về Tây, tiếng huyên náo của buổi chợ phiên ngoài cửa sổ như đắm chìm trong dòng nước mông lung, thấp thoáng và không rõ ràng.

Chờ đến lúc anh ngẩng đầu lên từ giữa đôi chân run rẩy như nhũn ra của cô, thân thể Trình Ca đã không chịu khống chế, hoàn toàn thất thủ.

Anh lại tới trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô. Gò má cô ửng hồng, ánh mắt trong veo và ẩm ướt, nhìn anh chằm chằm. Anh vuốt mái tóc ướt mồ hôi trên trán cô, cụp mắt hôn môi cô lần nữa.

Lần này đổi thành hôn sâu.

Trình Ca luôn không thích hôn môi, cô quay đầu sang chỗ khác, bị anh vặn lại.

Bàn tay anh nâng mặt cô, hôn sâu môi cô, cô không có sức phản kháng; cô nếm được mùi vị trong thân thể mình giữa môi lưỡi anh, tanh ngọt, dâm loạn.

Thân dưới Bành Dã lại có động tác, Trình Ca lần tìm áo mưa, nhét vào tay anh: “Đeo vào.”

Bành Dã nói: “Cô đeo cho tôi.”

Trình Ca cầm lấy xé, trên ngón tay đầy mồ hôi, hoàn toàn không xé được, thế là dùng miệng cắn.

Bành Dã nhìn ở một bên, bỗng hơi buồn cười.

Trình Ca lấy ra đeo vào cho anh. Bành Dã nhìn cô chằm chằm, bao hơi chật, cô dùng tay chà cả buổi cũng không vào được.

Bành Dã bị tay cô làm cho tinh thần rối loạn, có chút không khống chế được, nghi ngờ có phải cô cố ý không; anh vừa định ngồi dậy tự làm, rốt cuộc cô lại đeo vào được.

Cô đẩy nửa người đã nâng lên của anh xuống, tách chân ra, vắt ngang ngồi trên người anh.

Cô cúi đầu, nắm anh, sờ từ gốc đến đỉnh, cả người Bành Dã giật bắn một cái, căng chặt hơn. Cô vuốt ve qua lại rất lâu, mới chậm rãi ngồi lên, nhưng thân thể cô vẫn không thể thích ứng anh lắm, thử vài lần, đều đánh bóng tới sát biên.

Bành Dã ẩn nhẫn thở ra một hơi, con ngươi đen thâm trầm nhìn cô, bị cô trêu suýt nữa thất thủ.

Cô lại cúi đầu nhìn một chút, đỡ lấy, từng chút một, nuốt vào.

Cô có chút khó khăn chịu đựng cảm giác đè căng ra đó, tay chống bụng anh, thân thể muốn nâng lên một chút; anh nhìn ra ý định của cô, nắm lấy eo thon khẽ run của cô, ép cô ấn xuống, thắt lưng hẹp mạnh mẽ của anh đẩy lên một cái.

Cô gắt gao cắn môi không phát ra tiếng, ngước cổ lên, rất lâu, mới thở ra một hơi thật dài. Dần dần, ánh mắt cô dời xuống, nhìn anh chằm chằm, có mấy giây không nhúc nhích.

Bành Dã nhìn cô, mắt tối đen, anh cho rằng cô xấu hổ, liền dùng váy của cô phủ lên mắt.

Cô cúi người, xốc chiếc váy trên mắt anh lên, nói: “Tôi di chuyển, anh xem.”

Cô nâng cằm, nhẹ nhàng hất tóc một cái.

Máu cả người Bành Dã lao nhanh trong nháy mắt, anh cảm thấy, mình sẽ chết ở đây.

Cô cưỡi anh, thân thể chậm rãi uốn éo, mềm mại như rắn nước. Hai tay cô dang rộng, chống ở thân trên của anh, quét qua cơ ngực, cơ bụng căng chặt của anh, vuốt ve mỗi một tấc bắp thịt căng phồng của anh.

Bành Dã cong thắt lưng lên, nắn bóp vòng eo mảnh linh động của cô, bầu ngực đầy đặn của cô, còn có gò má cô, đôi môi khẽ cắn của cô.

Làn da trắng như tuyết của cô dần nổi lên một màu hồng mơ hồ.

Trình Ca dần tăng thêm tốc độ, ngoài cửa lại đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, là Ni Mã: “Chị Trình Ca.”

Cả người Trình Ca căng lên, thân thể thít chặt, Bành Dã suýt bị cô giết chết, anh rên lên một tiếng, trên trán đã sớm nhễ nhại mồ hôi.

Trình Ca vuốt mái tóc rối loạn một cái, cố sức thản nhiên: “Ừ?”

“Chị Trình Ca, chị vẫn chưa ăn cơm mà, sao lại không ăn?”

Trình Ca lại bắt đầu chậm rãi chuyển động, nhìn mắt Bành Dã chầm chầm, từ từ nói: “Tôi cảm thấy… no lắm rồi.”

Cả người Bành Dã đầy mồ hôi, anh thở dồn dập, bóp eo cô, dùng lực

nhấn xuống thân dưới anh, đồng thời bỗng đẩy một cái.

Cô chợt nhíu mày, cắn chặt môi ngẩng đầu lên. Bành Dã ngồi bật dậy, đâm sâu hơn vào trong lòng cô.

Ngoài cửa, Ni Mã rất nghi hoặc: “Nhưng chị chỉ uống một chén rượu rum.”

Trình Ca không trả lời nữa, cô bị anh đâm vào kịch liệt lắc lư, cô ngước nhìn bầu trời, há miệng, nhưng đã không nói nên lời.

Đó là khoái cảm mà trước đây cô chưa bao giờ thể nghiệm qua, khiến người ta mê say, đắm chìm, không muốn tỉnh.

…

Mặt trời đã xuống núi,

Tiếng người trên đường dần biến mất,

Trời tối,

Mặt trăng dâng lên,

Đường phố rơi vào sự yên tĩnh của đêm khuya,

Ánh trăng vẩy vào phòng,

Các đội viên về phòng mình ngủ,

…

Trên giường dưới giường vô cùng lộn xộn, Trình Ca với mái tóc dài

xõa rối bời, gò má ửng hồng, mềm mại trong chiếc giường đầy nếp nhăn.

Trong không khí tràn ngập mùi mồ hôi và mùi ân ái.

Trình Ca không biết đã làm bao lâu, bao nhiêu lần, Bành Dã còn mãnh liệt hơn cô tưởng tượng, lần này tới lần khác, cô đã mệt lả.

Cô thở chầm chậm, môi khô.

Bành Dã ôm vai cô lên, đút cô uống một ly nước. Cô uống hơi chậm, giọt nước óng ánh chảy xuống theo khóe miệng cô, nhỏ xuống ngực.

Anh lau khô nước trên người cô, đặt cô nằm ngang, lại vuốt mái tóc ướt trên trán cô.

Cô ngủ một lúc, trong lúc mơ hồ mở mắt, chợt không ngủ được nữa. Bành Dã không ngủ, anh nhìn cô.

Ánh trăng mông lung vắt ngang giữa hai người, đôi mắt anh đen trong veo và yên lặng.

Trình Ca nói: “Cho tôi điếu thuốc.”

Cô mở miệng, mới phát hiện giọng mình khàn khàn.

Bành Dã lấy thuốc tới, châm cho cô, cũng châm cho mình một điếu. Hai người đều không nói, mỗi người trầm mặc, hút xong gần như cùng lúc.

Trình Ca thở ra ngụm khói cuối cùng, quay đầu nhìn anh mấy giây, sau đó nhàn nhạt nói: “Anh nên về phòng mình rồi.”

Lúc cô nói lời này, màu đỏ ửng trên làn da sau khi hoan ái vẫn chưa phai hoàn toàn.

Chương 32

Sáu giờ sáng, Thạch Đầu gọi dậy ăn sáng.

Trình Ca yên lặng mở mắt, mạch suy nghĩ trong chốc lát không tỉnh nổi.

Trước khi làm cùng Bành Dã, trong những lần trải qua trước đây, cô chưa từng đạt tới đỉnh, chỉ hưởng thụ cảm giác đau đớn. Trên giường, cô giỏi kiềm chế nhất.

Trước đây, lúc rượu và thuốc lá không có cách nào kích thích thân thể chết lặng của cô nữa, cô chọn đua xe; khi tốc độ không thể đột phá giới hạn nhịp tim cô, cô chọn sex; sự đau đớn của sex cũng không đủ kịch liệt, tiến tới tự tổn thương mình.

Nhưng tối qua, thân thể Bành Dã mang đến cho cô một sự kích thích chưa bao giờ thể nghiệm qua, mấy lần cô suýt không nhịn được kêu thành tiếng.

Trình Ca nghĩ, tối nay đến trạm, sau khi làm việc nên rời khỏi.

Lúc Trình Ca xuống giường chân mềm nhũn, tí nữa chuột rút. Cô thay thuốc trên vai mình, tùy tiện rửa mặt chải đầu một hồi rồi xuống lầu.

Bành Dã đã ở trong bếp, anh ngồi xổm bên nồi đất nung chú ý thuốc của Trình Ca.

Lúc Trình Ca đi vào, anh nhìn cô một cái, tầm mắt giao nhau một, hai

giây, mỗi người yên lặng không nói gì mà dịch chuyển ánh mắt.

Ni Mã thấy Trình Ca, nói: “Chị Trình Ca, tối qua chị ngủ sớm quá, có điều hôm nay trông khí sắc (1) rất tốt.”

(1) Khí sắc: vẻ mặt và tinh thần.

Mười Sáu: “Anh đã nói cô ấy mệt mà, bảo em đừng lên làm ồn cô ấy ngủ.”

“Trước đó khí sắc tôi không…” Cô hắng cổ họng hơi khàn hai cái, nói, “Không tốt sao?”

“Tốt mà, chỉ là hôm nay tốt hơn. Chị Trình Ca, cổ họng chị khó chịu sao?”

“Khí hậu hơi khô.” Trình Ca nói, nghĩ đến gì đó, hỏi, “Củ sắn của tôi đâu.”

Thạch Đầu đang khuấy cháo kê, nói: “Đều trong cái túi bên kia đó, không ai đụng của cô đâu.”

Trình Ca đi tới, mở túi ra nhìn, mặt liền lạnh: “Sao chỉ còn một củ?”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, “Không có ai lấy của cô cả.”

Thạch Đầu nhớ lại một chút, nói: “Có lẽ hôm qua lúc nấu cơm, ông chủ lấy xào rồi.”

“Nó cũng đâu phải rau.” Trình Ca hừ lạnh một tiếng, đi ra ngoài.

Mười Sáu giật nảy mình, ngăn lại: “Bỏ đi, xào cũng xào rồi, lần sau mua cho cô một giỏ, để cô ôm, không cho ai lấy cả.”

Trình Ca chỉ muốn ra ngoài hút thuốc, không nói gì mà nhìn Mười Sáu.

Mười Sáu còn hỏi: “Anh Bảy, anh nói đúng không.”

Trình Ca quay đầu nhìn Bành Dã, anh đã bắt đầu lột củ sắn cuối cùng kia, lột xong rồi đưa cho Trình Ca.

Trình Ca tiến lên nhận lấy, ngồi ăn trên băng ghế nhỏ.

Bành Dã ngồi xổm bên nồi đất nung trông chừng, có chút được không nói được mà nhìn cô một cái.

Trình Ca liếc mắt sang: “Nhìn cái gì?”

“Mấy củ sắn, đến mức đó sao.”

“Cái lần sau gặp được, có lẽ mùi vị cũng khác rồi.” Trình Ca nói.

Bành Dã có một lúc không lên tiếng, lại nói: “Đừng ăn hết, để lại một nửa, uống thuốc xong ăn tiếp.”

Trình Ca nhàn nhạt “ờ” một tiếng, Bành Dã đứng lên đi lấy chén, ánh mắt cô vô thức đuổi theo bóng lưng anh.

Dáng anh rất cao, không phải cái loại dáng vạm vỡ kia, mặc quần áo trông hơi gầy, nhưng cởi quần áo hoàn toàn là một cảnh tượng khác, sờ đâu cũng có sức lực. Đàn ông ba mươi bốn, ba mươi lăm ít có người giống như anh.

Tối qua,

Cô nói: “Tôi đã thấy tốt hơn.”

Anh nói: “Cô chưa hề.”

Sau đó cô phát hiện, anh đã nói đúng, cô chưa hề.

Nhưng cô nói: “Tôi sẽ gặp được tốt hơn.”

Anh nói: “Cô sẽ không.”

Ha, sự tự tin của người đàn ông ngạo mạn. Chuyện tương lai, ai biết được chứ.

Bành Dã cầm chén sang, đổ thuốc vào bưng cho cô, hỏi: “Cô nhìn cái gì?”

“Không nhìn gì cả.” Trình Ca hơi nhíu mày uống một hơi hết cạn thuốc trong chén, trả chén cho anh, tiếp tục cắn củ sắn.

Mười Sáu tới, khoác cổ Bành Dã: “Anh Bảy, cả đêm qua không thấy anh, chạy đi đâu vậy?”

Trình Ca cắn sắn như thường.

Bành Dã nói: “Đến lượt cậu quản.”

Mười Sáu cười hì hì: “Anh với cô bạn gái đó có thể nói điện thoại cả đêm à, có phải muốn thắp lại tình xưa không?”

Trong một lúc Bành Dã không có lời nào để nói, liếc mắt nhìn Trình Ca, vẻ mặt cô bình thường và lãnh cảm.

“Gần đây cậu nói rất nhiều lời tầm phào.”

“Em đây là lo nghĩ cho tương lai của anh mà, mấy năm nay đều không gặp một, hai người phụ nữ, nắm bắt thật tốt, sau này không làm việc nữa thì cũng không cần hao tổn tâm trí tìm vợ.”

Bành Dã nói: “Có tâm tư này thì dự tính cho mình nhiều hơn đi.”

Không lâu sau, Kim Vĩ và Lâm Lệ tới.

Tối qua mọi người cùng ăn cơm trò chuyện rất thoải mái, Thạch Đầu đáp lại mời hai người họ ăn sáng.

Sau khi đi vào, Kim Vĩ không nhịn được lại quan sát Bành Dã một lúc lâu.

Anh ta suy nghĩ cả đêm, vẫn cảm thấy không đúng, Bành Dã hẳn còn có chuyện gì khác. Anh ta nhớ đã từng gặp Bành Dã ở đâu đó, nhưng tuyệt đối không phải là với thân phận bạn trai Hàn Ngọc.

Ăn sáng mọi người đều không coi trọng, bưng một chén cháo, cầm một cái bánh, đứng ăn, ngồi ăn, ngồi xổm ăn đều có, đi chỗ nào thì tính là chỗ đó.

Trong bếp nắng mai rực rỡ, Trình Ca cảm thấy hình ảnh rất đẹp, lấy máy ảnh chụp dáng vẻ ăn sáng của bốn người họ.

Thạch Đầu ngồi xổm bên bếp lò ăn ngấu nghiến; Mười Sáu ngồi trên bếp lò, quai hàm phồng lên rất lớn; Ni Mã đứng bên cửa sổ gỗ nhai kỹ nuốt chậm; Bành Dã ngồi xổm trên đống rơm, một tay bưng chén, miệng đang cắn bánh cao lương trong tay.

Trình Ca ngồi xếp bằng dưới đất, xem ảnh chụp, rất hài lòng. Cô bưng chén để dưới đất lên, húp một hơi hết cạn cháo kê.

Lâm Lệ ở bên cạnh nói: “Trình Ca, chụp cho tất cả chúng tôi một tấm đi. Gặp nhau trên đường cũng là duyên phận mà.”

Trình Ca không đáp, cô không thích nghe người ta chỉ tay năm ngón, đặc biệt là không thích ý muốn sử dụng máy ảnh của người khác.

Nhưng thấy nhóm Thạch Đầu không có ý phản đối, cô đứng dậy, nói: “Dùng máy ảnh của cô chụp.”

Lâm Lệ sửng sốt, cô ấy không thích người khác đụng vào máy ảnh của mình.

Trình Ca nhàn nhạt hỏi: “Cô muốn lưu lại kỷ niệm, lấy máy ảnh của tôi chụp rồi đưa ảnh cho cô như thế nào?”

Lâm Lệ ngẩn người, lại cười, gỡ máy ảnh đưa cho cô.

Lâm Lệ đi tới, đứng chung một chỗ với nhóm Thạch Đầu.

Trình Ca thấy Bành Dã trong ống kính, anh đứng trên cùng, không được tự nhiên lắm. Anh nhìn ống kính một cái, Trình Ca lại mơ hồ cảm thấy ánh mắt anh xuyên qua ống kính, đang nhìn cô.

Sau đó, anh nghiêng đầu đi.

Trình Ca liền nhấn màn trập, cô ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: “Xong rồi.”

Lâm Lệ chạy tới nói cảm ơn, vừa định xem ảnh, Trình Ca đưa máy ảnh của mình cho cô ấy, nói: “Chụp giúp tôi một tấm.”

Cô chạy đến bên cạnh Bành Dã đứng ngay ngắn, ngẩng đầu nhìn

anh một cái: “Không được quay đầu đó.”

Bành Dã không đáp lại.

Thạch Đầu không dè dặt giống như lúc chụp ảnh cùng Lâm Lệ vừa rồi, vui vẻ chen sang phía Trình Ca; Ni Mã cũng không trợn mắt ngây ra giống ban nãy, cậu xấu hổ nở nụ cười; Mười Sáu còn bày một tư thế rất cool, khoanh tay, ngẩng cao đầu.

Lâm Lệ nhấn màn trập, trên mặt rất bình thường, nói: “Xong rồi.”

Trình Ca chạy lại xem, sau đó liền yên lặng trong nháy mắt.

Bành Dã vẫn không nhìn ống kính, nhưng anh cúi đầu nhìn Trình Ca bên cạnh.

Cô ôm máy ảnh quay đầu nhìn Bành Dã, anh tiếp tục nhai bánh cao lương.

Ăn sáng xong, mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi, Trình Ca đi vào sân đi vệ sinh, không mang theo máy ảnh, điện thoại di động, sợ không cẩn thận rớt xuống hầm cầu.

Cô đi không bao lâu, di động bắt đầu vang lên không ngừng. Ban đầu mọi người đều không để ý, nhưng đối phương gọi không ngừng, tiếng chuông giống như không bao giờ kết thúc. Bành Dã cho rằng có việc gấp, đi sang cầm lên nhìn, trên màn hình hiện ba chữ:

“Bác sĩ Phương”

Trong lòng Bành Dã dâng lên một loại khác thường không có cách nào dùng lời để nói.

“Tôi đi tìm Trình Ca.” Anh cầm điện thoại đi ra ngoài.

Điện thoại gọi tới ngừng, tiếp đó lại vang lên. Vẫn là ba chữ “Bác sĩ Phương” đó.

Ma xui quỷ khiến anh nhấn nút trả lời.

Là một phụ nữ, mở đầu chính là: “Trình Ca, nhắn tin không nhắn lại, điện thoại không gọi được, em đang chơi trò mất tích sao?”

Nội dung rất bình thường, Bành Dã nghĩ mình không nên nhận cú điện thoại này. Anh hắng giọng một cái, nói: “Trình Ca đi vệ sinh, lát nữa tôi chuyển lời cho cô ấy.”

Người phụ nữ bên kia trầm mặc, mấy giây sau, hỏi một cách khẳng định: “Nó đã lên giường với anh.”

Bành Dã liếm môi một cái, trong chốc lát á khẩu không trả lời được.

Phương Nghiên dùng giọng cảnh cáo: “Sau này anh cách xa nó một chút!”

Bành Dã lơ đãng nhíu mày, thờ ơ nói: “Tôi sẽ nói cho cô ấy biết cô đã gọi điện thoại.” Nói đoạn, chuẩn bị cúp máy.

“Anh sẽ hại chết nó.” Phương Nghiên la hét một tiếng, Bành Dã lại để điện thoại lại bên tai.

“Người mắc bệnh ung thư cần morphine để làm giảm bớt sự đau đớn, nhưng morphine là độc.”

Bành Dã có chút khinh thường mà cười nhạt một tiếng: “Cô nói mấy thứ này với tôi, thích hợp sao?”

“Trình Ca loại phụ nữ này, rất có sức hấp dẫn đối với đàn ông, nếu như nó nghiêm túc nhìn anh một cái thì sẽ khiến anh cảm thấy mình rất đặc biệt. Nhưng nó có thể dùng loại ánh mắt đó nhìn rất nhiều người, vì nó chỉ theo đuổi tất cả các hình thức kích thích, nó không thể khống chế bản thân nó.”

Giọng cô ấy nhắc tới Trình Ca khiến Bành Dã khó chịu.

Anh lạnh nhạt và không kiên nhẫn, nói: “Cô ấy tới tôi sẽ nói cho cô ấy biết cô đã gọi điện thoại.”

“Tôi nói con người anh sao…”

Bành Dã cúp máy.

Anh đứng tại chỗ một lúc, mặt trời sáng sớm mới vừa dâng lên, bóng chồng cỏ khô vừa nghiêng vừa dài, song hành cùng anh.

Trên đời này, trong lòng mỗi người đều có góc khuất, đều có bệnh tật, chỉ có điều có người giấu diếm, có người chịu đựng, có người không.

Phía sau truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Trình Ca: “Anh đứng đây làm gì?”

Bành Dã quay đầu lại.

Trình Ca khoanh tay, thấy anh không nói, hỏi: “Đang đợi tôi?”

“Ờ,” Bành Dã đưa di động cho cô, “Cứ reo mãi, sợ có việc gấp.” Bổ sung một câu, “Cái di động này của cô quá nhạy, ngón tay không cẩn thận đụng một cái đã nhận một cú.”

Trình Ca cười một tiếng: “Là tay anh vụng. Còn cái di động kia của anh nữa, sớm nên đào thải rồi.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, “Nếu không tôi tặng anh một cái, về Thượng Hải mua rồi gửi cho anh.”

Bành Dã nói: “Không cần, có thể gọi điện thoại là được, có mấy cái chức năng lòe loẹt kia cũng không có thời gian chơi.”

“Tôi tặng anh, tại sao không cần?”

Bành Dã hờ hững nhìn cô một cái: “Muốn tặng đồ cho trai bao (2) của cô?”

(2) Nguyên gốc là 小白脸 (mặt trắng nhỏ)

Trình Ca ngẩn người, đột nhiên liền cười rộ lên: “Đừng dát vàng lên mặt mình, khuôn mặt này của anh có thể dính dáng với chữ ‘trắng’ sao?”

Bành Dã: “Vậy màu gì?”

“Đồng thiếc…” Trình Ca nói xong, lại lắc lắc đầu, “Không đen như vậy…Ừm, mật ong.”

Trình Ca nói: “Màu trên người anh giống như mật ong.”

Bành Dã nhìn cô một cái: “Là tôi hiểu có vấn đề, hay lời cô nói ra này thực sự rất gợi tình?”

Trình Ca chỉ cười không đáp.

Cô nhận lấy di động để xem, thấy là Phương Nghiên, nụ cười mơ hồ thu lại. Cô yên lặng xóa hết ghi chép cuộc gọi nhỡ.

Bành Dã hỏi: “Bác sĩ này làm gì?”

Trình Ca ngẩng đầu: “Cô ấy đã nói gì với anh?”

Bành Dã: “Cô ấy nói để cô nghe điện thoại. Sao vậy?”

“Không có gì, đầu bác sĩ này có bệnh.”

Bành Dã hơi nhướng mày.

Trình Ca rất nghiêm túc: “Thật đấy, chứng bệnh ép buộc phụ thuộc, cần tìm cảm giác tồn tại từ chỗ tôi.”

Bành Dã đẩy đẩy vai cô, nói: “Đi thôi.”

Đi vài bước, hỏi theo bản năng: “Thay thuốc trên vai chưa?”

“Thay rồi mà.”

“Ờ.”

**

Đoàn người muốn lên đường gấp, rời khỏi trước thật sớm.

Kim Vĩ nhìn bóng họ đi xa, vẫn đang suy tư Bành Dã là ai. Suy nghĩ mãi, đột nhiên liền nghĩ tới cái gì đó.

Anh ta đi sang một bên, bấm điện thoại.

“Hàn Ngọc hả, tôi chợt nhớ tới một chuyện. Bạn trai cũ đó của cô… có phải mười hai năm trước anh ta trong vụ án Nhị Hoàn đó… Này

cô nổi giận gì chứ, tôi chỉ hỏi một chút… Này…”

Kim Vĩ lấy di động xuống xem, “Sao lại cúp máy rồi?”

Anh ta thở dài, xoay người vào nhà.

**

Việt dã Đông Phong lái đi mấy tiếng, tiến vào Thanh Hải, đồng cỏ hoang vắng mênh mông bát ngát xuất hiện ở trước đường.

Hôm nay không giống hôm qua, đi càng xa, bầu không khí của mọi người càng dâng cao, đoạn đường này rốt cuộc sắp đến điểm cuối.

Thậm chí Mười Sáu mở cửa sổ ra hô to một tiếng: “Lập tức đến nhà rồi!”

Thạch Đầu và Ni Mã trong xe phía sau cũng nhiệt tình hô ứng.

Trình Ca nhìn ra ngoài cửa sổ, phong cảnh muôn vàn biến đổi của Khả Khả Tây Lý đang chảy xuôi, đồng cỏ xanh mướt, hổ phách xanh thẳm, đồng hoang khô héo, Gobi bao la, sa mạc vàng rực.

Thứ duy nhất không thay đổi là linh dương Tây Tạng chạy đuổi theo xe việt dã mãi mãi không biết mệt giống như gió.

Cả đường xóc nảy, đến trưa, xe của họ lên quốc lộ Thanh Tạng, tốc độ tăng lên trong nháy mắt.

Mười Sáu rất hưng phấn, quay đầu nói với Trình Ca: “Lần này nhanh, một lát nữa là có thể đến trạm. Đội chúng tôi còn rất nhiều người đó, họ đều rất muốn gặp cô.”

“Được.”

Trình Ca quay đầu ngắm phong cảnh sau xe, núi non trùng điệp, đồng hoang vô biên, một con đường quốc lộ nối thẳng tới chân trời.

Trình Ca nói: “Dừng xe một chút.”

Mười Sáu biết cô muốn chụp ảnh, vui tươi hớn hở dừng xe lại.

Bành Dã đi xuống xe, châm điếu thuốc hút.

Trình Ca mở vali máy ảnh, lấy máy ảnh mình thường dùng nhất. Cô đẩy mở cửa xe, lấy máy ảnh trong túi nhung đen ra, đột nhiên, cô liền biến sắc mặt.

Bành Dã thở ra một ngụm khói, quay đầu thấy, hỏi: “Sao vậy?”

Trình Ca rất bình tĩnh: “Cái máy ảnh này không phải của tôi.”

Trong nháy mắt Bành Dã nhớ tới, anh từng chú ý, máy ảnh của Lâm Lệ và Trình Ca gần như giống nhau như đúc.

Vẻ mặt Trình Ca rất bình tĩnh, tay lại đang run. Cô cắn ngón tay, lại lấy tay xuống, nói:

“Lâm Lệ đã đổi máy ảnh của tôi, cái máy ảnh này không phải của tôi.”

Mười Sáu thấy dáng vẻ đột nhiên mất mát này của Trình Ca, có chút hoảng sợ: “Tôi thấy giống nhau mà, cô xem lại cẩn thận thử xem.”

Thế là Trình Ca nâng máy ảnh lên, nhưng cũng không thèm nhìn, bỗng dùng sức ném xuống đất, máy ảnh và ống kính mấy chục ngàn tệ bị đập bể tan tành.

Thạch Đầu và Ni Mã chạy tới phía sau sợ choáng váng.

Gió trên cao nguyên thổi bay mái tóc cô.

Trình Ca rất yên lặng, không nói gì cả.

Cô sải bước đi về phía chiếc Jeep màu đỏ, mở cửa xe ngồi vào ghế lái, khởi động xe, số lùi, quẹo cua, tăng tốc… Bánh xe trượt trên mặt đường quốc lộ, phát ra tiếng vang chói tai.

“Trình Ca!” Bành Dã ném thuốc, trong nháy mắt chạy nước rút trăm mét tới.

Chương 33

Xe Trình Ca vào cua nhanh như tia chớp, tăng tốc lao về hướng xa xa.

"Trình Ca!"

Bành Dã chạy như bay tới, nắm lấy cửa ghế sau vặn mở ra.

Anh nhanh nhẹn nhảy lên xe, vừa ngẩng đầu thấy được ánh mắt trống rỗng của Trình Ca trong gương xe. Trong nháy mắt, anh bỏ đi suy nghĩ chế ngự cô để cô dừng xe.

Xe Jeep rất nhanh biến mất trong tầm mắt của nhóm Mười Sáu. Ba người trố mắt đứng nhìn, không kịp có bất kì phản ứng nào. Điện thoại của Mười Sáu vang lên, là Bành Dã gọi tới, giọng anh rất thấp, tốc độ nói cũng nhanh:

"Mấy cậu về trước đi, trên đường mang theo da không an toàn, bọn anh tìm máy ảnh rồi về ngay lập tức."

"Này…" Mười Sáu còn chưa mở miệng, Bành Dã đã cúp máy.

Ba người hết cách, đành phải về trạm bảo vệ trước.

**

Chưa tới mấy tiếng, mặt trời xuống núi.

Xe Jeep chạy trên cao nguyên gồ ghề, cả đường Trình Ca không nói

chuyện, chỉ lo lái xe.

Nhiệt độ từ từ hạ xuống, gió đêm lạnh lẽo thổi vào xe. Trình Ca không có cảm giác, Bành Dã tiến lên đóng cửa kính xe.

Thân xe lắc lư, Bành Dã leo lên ghế phụ lái ngồi, liếc mắt nhìn Trình Ca, cô rất bình tĩnh, cũng rất yên lặng, ánh mắt lại ngơ ngác, giống như đã bị khoét tim.

Bành Dã gọi cô: "Trình Ca."

Cô lái xe, không có phản ứng.

"Trình Ca."

Lông mi cô run rẩy: "Ừ?"

"Cô đã lái xe lâu lắm rồi, dừng lại nghỉ một lúc đi."

"Tôi không mệt." Cô nói.

"Nhiệt độ giảm, dừng xe thay bộ quần áo." Bành Dã nói.

"Tôi không lạnh." Trình Ca nói.

Anh có thể chịu lạnh, trên người cô chỗ nào cũng là vết thương, không chịu nổi.

"Vết thương trên người cô vẫn chưa khỏi."

"Tôi không thấy đau."

Bành Dã ngồi mấy giây, đi ra sau mở vali của cô ra, tìm áo khoác

choàng thêm cho cô.

Dần dần, đêm đến.

Nhưng đêm trên đồng hoang, hoàn toàn không phải là đưa tay không thấy được năm ngón, bầu trời đêm có mây trăng đầy sao, trên đường chân trời lóe lên sắc trời yếu ớt, không có đèn đuốc vạn nhà, tất cả không có liên quan tới nhân loại.

Huyền bí, xa xăm, không có biên giới, cũng không có cản trở.

Bành Dã nhìn đồng hồ đeo tay, hơn mười giờ tối. Trình Ca đã lái xe hơn năm tiếng.

“Trình Ca.”

“Ừ?”

“Cô nên nghỉ rồi.”

“Tôi không mệt.”

“Vai cô cần phải thay thuốc.” Bành Dã nói. Thuốc của cô để cùng với hành lý trên xe Jeep.

Trình Ca không đáp lại, vẫn đang lái xe.

“Trình Ca.” Bành Dã giơ tay lên nắm lấy tay cô trên tay lái, hơi lạnh. Tốc độ như tên bắn này chỉ sẽ khiến cô ngày càng nóng nảy, nhất định phải dừng lại.

“Thay thuốc.” Anh dùng sức nắm tay cô.

Cô rốt cuộc thả chậm tốc độ xe, dừng lại.

Đèn xe tỏa ra một đường ánh sáng trên cánh đồng hoang, muỗi và côn trùng đang bay.

Cô cứng ngắc rất lâu, mới nghiêng đầu dựa vào lưng ghế, sau khi lái xe thời gian dài, người hơi mệt. Sau khi dừng xe, sự ngạo mạn nóng nảy trên người cô cũng từ từ dập xuống một chút.

Bành Dã ra ghế sau lấy thuốc, thuốc thang không có cách nào sắc, đưa thuốc viên cho cô, nhưng phát hiện không có nước. Tìm trên xe cả buổi, chỉ tìm được một chai nước suối không biết là Thạch Đầu hay Ni Mã đã uống, còn lại một nửa.

Trình Ca nói: “Cứ cái đó đi.”

Bành Dã mở nắp chai, định đưa cho Trình Ca, cô không nhận, ngẩng đầu lên, hé miệng.

Bành Dã dừng một chút, chồm người sang, miệng chai đặt trên miệng cô, nước chảy vào miệng cô.

Môi cô màu hồng, anh biết nó có bao nhiêu mềm mại, tay anh khẽ run.

Cô há miệng uống nước, mắt cụp xuống nhìn anh, thẳng tắp và yên lặng. Anh lấy lại chai nước, Trình Ca nhét thuốc vào miệng, ngửa cổ một cái nuốt xuống.

Ánh mắt vẫn cố định trên mặt Bành Dã, hỏi: “Vừa rồi anh run cái gì?”

Bành Dã vặn nắp chai, không để ý tới cô.

Trình Ca: “Hỏi anh đó.”

“Không có run, tay hơi mỏi.”

“Anh cũng đâu lái xe, mỏi tay cái gì?”

“…”

Bành Dã nhìn cô một cái, cô là một người lớn, nói chuyện lại thích hỏi tận gốc rễ vấn đề giống như con nít, ép người ta không thể lui được nữa.

Bành Dã nói: “Thay thuốc!”

Trình Ca dựa vào lưng ghế, nhàn nhạt liếc nhìn anh. Không cần mở miệng, Bành Dã hiểu ý cô.

“Vết thương của cô bên vai trái, không thuận tay, đổi chỗ.” Bành Dã nói.

Trình Ca ngồi sang ghế phụ lái.

Bành Dã lấn người qua, cởi áo khoác cô ra.

Trình Ca cụp mắt nhìn tay anh chầm chầm, thấy anh cởi áo khoác mình ra từng chút một, cô từ từ đốt cháy tinh thần.

Cánh đồng hoang yên tĩnh và huyền bí, trong đêm tối lớn như thế chỉ có hai người họ.

Bành Dã đắp thuốc cho cô, từ đầu đến cuối ánh mắt cô ở trên mặt anh.

Vẻ mặt cô yên lặng thậm chí lãnh đạm, mắt lại lấp lánh, giống như báo săn nhìn linh dương chằm chằm.

Bành Dã bị cô nhìn đến mức bất an, hỏi: “Cô cứ nhìn tôi làm gì?”

Trình Ca hỏi một câu không có nguyên do: “Bố mẹ anh còn sống không?”

Bành Dã nghiền ngẫm lời này của cô có chút kì lạ, nhưng vẫn nói: “Còn sống.”

“Quan hệ của các người tốt không?”

Anh chậm vài giây, nói: “Cũng tạm.”

Trình Ca nói: “Quan hệ với mẹ tốt, bố không tốt?”

Ánh mắt Bành Dã dời từ trên người cô lên mặt cô, cố định một giây, đôi mắt cô luôn nhìn anh gắt gao.

Anh ra tay kéo mạnh thuốc cũ trên ngực cô xuống, cô hơi nhíu mày một cái.

Anh đắp một chút thuốc mới lên.

Trình Ca nói: “Anh rất ít gọi điện thoại cho bố mẹ anh?”

“Ừ.”

“Thường về thăm họ không?”

“Không thường.”

“Bao lâu một lần?”

Bành Dã lại nhìn cô một cái, ánh mắt chống cự, nhưng vẫn trả lời: “Khoảng một năm.”

Trình Ca có một lúc không nói.

Bành Dã chau mày, hỏi: “Thế nào?”

Trình Ca nói: “Vì rất bận?”

Bành Dã không nhanh chóng trả lời.

Trình Ca nói: “Bận là viện cớ.”

Lại bị cô nhìn ra. Bành Dã hơi cắn răng, nói: “Tôi có một người em trai.”

Trình Ca hừ cười một tiếng.

“Cô cười cái gì?”

“Dùng cái này giải thích cho mình.”

Bành Dã dán vải gạc lên cho cô, có chút không thể nhịn được nữa, nói: “Chuyện của tôi, cô bớt can thiệp đi.”

Trình Ca nói: “Được, tôi không can thiệp.”

Cô đột nhiên khơi chuyện, lại đột nhiên nghe theo, Bành Dã không thể không nghi ngờ.

Anh ý thức được, cô không hề quan tâm chuyện riêng của anh, cô

chỉ thích cái khoảnh khắc ngắn ngủi mà anh hoặc cố nén tức giận hoặc kiềm chế bùng nổ sau khi đụng vào chuyện riêng của anh, giống như việc ăn miếng trả miếng sau khi nghe trộm điện thoại trên hành lang ở trấn Lưu Phong.

Cô hơi ngồi dậy, vai co rụt lại, áo lỏng rơi xuống, bầu ngực trắng ngần lộ ra. Bành Dã thấy dấu răng và vết hôn của anh ở trên, mùi vị thân thể cô ập thẳng vào theo sự tấn công của thị giác.

Buồng xe chật hẹp, Trình Ca hơi vất vả xoay người sang, sát vào bên tai anh, nhẹ giọng hỏi: “Muốn làm không?”

Bành Dã lại cười một tiếng.

“Cười cái gì?”

“Mới vừa chọc tôi, bây giờ tới dỗ dành à?”

“Anh không muốn dỗ dành sao?” Trình Ca sờ lên quần anh, ánh mắt cuồng dã, khao khát, mang theo tính vẫy gọi.

Bành Dã cắn răng một cái, không ngăn cản.

Trình Ca thở dồn dập, giống như một con thú nhỏ nhào tới cởi quần anh. Cô không hề có cách thức gì, trong chốc lát không cởi được, gấp đến mức luống cuống tay chân. Cô lo âu, cô nóng nảy, cô không có lý trí, cô cần phát tiết.

Bành Dã rốt cuộc tóm lấy tay cô, chặn đứng.

Trình Ca giãy giụa, Bành Dã dùng sức một cái, giữ chặt hai tay cô trên lưng ghế.

“Trình Ca!”

Gió ngoài cửa sổ ùa vào, trên cánh đồng hoang yên tĩnh như chết.

Trình Ca bình tĩnh lại, nhìn anh chằm chằm, sự rối loạn và nóng nảy trong mắt dần biến mất, trở nên hoang vắng yên lặng.

Sức lực giãy giụa phản kháng trên tay cô thả lỏng, cô nghiêng đầu, không biết đang nghĩ gì, qua một lúc lâu, khe khẽ gọi anh một tiếng:

“Bành Dã.”

“Ừ?”

“Tôi làm mất máy ảnh rồi.” Cô nói.

Bành Dã sờ đầu cô, nói: “Chúng ta sẽ tìm được.”

“Có thể tìm được sao?”

“Có thể.”

“Nếu không tìm được thì làm thế nào?” Cô hỏi, tay đang khẽ run.

Bành Dã không có cách nào trả lời.

“Không tìm được thì làm thế nào?”

Bầu trời sao trên đỉnh đầu ẩn nấp dưới tầng mây, chỉ còn lại sắc trời trên đường chân trời.

Ban đêm, gương mặt cô có vẻ như càng trắng hơn.

“Mười bảy năm… tôi chưa từng làm mất máy ảnh.”

“Giống như binh lính, trên chiến trường không thể làm mất súng của mình. Súng mất, mạng sẽ mất.” Cô nói.

“Cô rất trẻ, nhìn không ra học chụp ảnh nhiều năm như vậy.” Anh nói.

“Bố tôi là nhiếp ảnh gia, tôi bắt đầu học cùng ông từ lúc chín tuổi.”

“Bố cô nổi tiếng giống cô?”

“Ông không nổi tiếng, ông chỉ chụp thứ ông thích, nhưng không bán thứ ông thích.”

Cô lơ đãng nhíu mày một cái, nhớ tới bố mẹ luôn cãi nhau vì việc này. Bố không phải là một người lợi hại, ông rất dịu dàng, ông luôn thấy được cái đẹp mà người khác không để ý.

Trình Ca bình tĩnh nói: “Ban ngày tôi không nên đập vỡ máy ảnh, tôi mãi mãi cũng không nên đập vỡ máy ảnh. Đây là mưu sát. Khi ấy, ống kính cái máy ảnh đó đang nhìn tôi.”

Bành Dã nói: “Lúc đó cô quá tức giận.”

“Cũng vậy.” Trình Ca cười nhạt, nói: “Bố tôi cũng từng đập vỡ máy ảnh.”

Bành Dã hỏi: “Tại sao?”

“Lúc tôi học cấp Hai, vào phòng tối của ông lục ảnh đã làm đổ nước tráng ảnh trên nóc tủ. Nước đổ xuống từ đỉnh đầu, vào mắt.”

Bành Dã nhìn cánh đồng hoang được đèn xe chiếu sáng, côn trùng

có cánh đêm hè vỗ vào ánh đèn, anh hỏi: “Sau đó thì sao?”

Trình Ca: “Tôi bị mù.”

“Bố rất đau khổ, đập vỡ máy ảnh, không còn chụp ảnh nữa.”

Tay Bành Dã vô thức nắm trống không một cái.

Ngoài cửa xe, bóng tối bao trùm cánh đồng, anh nhớ tới buổi tối ấy, nữ học sinh ngồi trong vũng máu, đôi mắt trống rỗng, nhìn anh chằm chằm.

“Em tên gì?”

“Trình Ca.”

“Em là ai?”

“Em là nhiếp ảnh gia, Trình Ca.”

Khi đó anh nghĩ, người mù sao có thể là nhiếp ảnh gia.

Anh hỏi: “Mắt khỏi như thế nào?”

“Bố tôi mất vì tai nạn xe, cho tôi giác mạc.” Trong buồng xe yên tĩnh, giọng cô không lớn, nhưng rất rõ ràng, “Có lúc tôi nghĩ, có phải ông cố ý muốn trả mắt lại cho tôi không.”

“Cô luôn nghĩ như vậy?”

“Không phải. Chỉ là rất lâu trước đây từng nghĩ tới.” Trình Ca nhàn nhạt nói, “Nói thật, tôi sắp quên ông rồi, rất ít nhớ tới ông. Người sống đều quan tâm bản thân, kì thực không có nhiều tâm tư để nhớ

như vậy.”

Bành Dã cười nhạt: “Vậy cũng đúng.”

Cười xong, lại có nỗi lo lắng âm thầm. Mất máy ảnh, tinh thần cô đang từ từ sụp đổ.

Bành Dã cúi người thắt dây an toàn cho cô, Trình Ca định ngăn cản, bàn tay Bành Dã ghì trán cô, đầu cô không nhúc nhích được, con ngươi màu nhạt nhìn anh.

Anh nói: “Cô nghỉ ngơi, tôi lái xe, bảo đảm chạy tới trấn Lưu Phong rất nhanh.”

Trình Ca im lặng một lúc, gật đầu: “Được.”

Bành Dã khởi động xe, lái không bao lâu, quay đầu nhìn một cái, Trình Ca dựa vào ghế ngủ.

Cô mệt lắm rồi.

**

Một giờ sáng, họ đến trấn Lưu Phong.

Khoảnh khắc bánh xe chạy trên con đường đá, Trình Ca thức dậy. Đối với hoàn cảnh xung quanh, cô luôn có sự nhạy cảm mà người bình thường khó có thể lý giải được.

Đường phố trong trấn nhỏ vào đêm khuya, hoàn toàn yên tĩnh.

Xuống xe, Trình Ca chạy thẳng tới cửa nhà nghỉ gõ cửa.

Rất nhanh, đèn trong gian nhà chính sáng lên.

“Tới đây… Tới đây…” Người tới mở cửa là người mẹ già của ông chủ nhà nghỉ, tưởng có người muốn ở trọ, mở cửa nhìn một cái, nhận ra là khách quen, nói, “Tối nay vẫn muốn ở hả?”

Trình Ca rất bình tĩnh, hỏi: “Bà ơi, một nam một nữ tới cùng bọn cháu đó đã trả phòng chưa?”

Bà cụ nói: “Chưa đâu.”

Thế là Trình Ca khẽ cười.

“Bà ơi,” giọng Trình Ca không lớn, giống như sợ dọa bà cụ, “Cháu mượn một thứ trong nhà bà nha.”

Bà cụ nói: “Được chứ, mượn cái gì?”

Trình Ca không đáp, xoay người đi vào bếp, mấy giây sau, xách con dao chẻ củi ra, yên lặng đi lên lầu.

Chương 34

Trình Ca đứng trước cửa phòng đôi nam nữ đó, gõ cửa vài cái, giọng nói cũng bình tĩnh: “Mở cửa.”

Phía sau, Bành Dã sải bước đi tới, kéo tay cầm dao của cô; Trình Ca quay đầu, ánh mắt điềm tĩnh. Bành Dã buông lỏng tay.

Trong phòng truyền đến giọng nam mơ màng: “Ai vậy, nửa đêm nửa hôm?”

Trình Ca hút gò má, nói: “Mở cửa.”

Bành Dã tiến lên một bước, đứng sau lưng cô, anh cúi đầu, thấp giọng nói mấy câu bên tai cô.

Trình Ca nhếch môi, không đáp.

Người bên trong chậm rì, lê dép tới, ngáp kéo cửa ra: “Hơn nửa đêm, tôi nói nhà nghỉ mấy người…” Kim Vĩ dụi dụi mắt, “Ơ? Sao là cô…”

Trình Ca đẩy cửa, vào phòng, hỏi: “Người phụ nữ kia đâu?”

“Sao không lịch sự như thế…” Kim Vĩ quay đầu thấy cô xách dao, lập tức hết buồn ngủ, “Trời ơi, cô đây muốn làm gì…”

Trình Ca đi tới bên giường, xốc chăn trên giường lên ném xuống đất, trên giường trống không. Cô vén rèm cửa sổ, lại đi vào nhà tắm, không có Lâm Lệ.

Trình Ca quay đầu lại, rất bình tĩnh: “Người đâu?”

Kim Vĩ mơ hồ: “Cô tìm ai chứ?”

Trình Ca: “Người phụ nữ đi cùng anh.”

Kim Vĩ: “Cô nói Lâm Lệ hả, cô ấy đi rồi.”

“Đi đâu?”

“Trong công việc còn có chuyện, cô ấy về trước rồi.” Kim Vĩ hỏi, “Cô tìm cô ấy làm gì?”

Trình Ca: “Cô ấy và anh là quan hệ gì?”

“Vợ chồng.”

Trình Ca liền cười một tiếng.

Kim Vĩ: “Cái người này… Cô cười cái gì?”

Trình Ca: “Cô ấy đã trộm máy ảnh của tôi.”

Kim Vĩ sửng sốt: “Không thể nào đâu, có phải cô nhầm…”

Trình Ca ngắt ngang: “Lúc nhỏ mẹ tôi nói, người trộm đồ phải bị chặt ngón tay. Cô ấy là vợ anh, anh thay cô ấy.”

Kim Vĩ nhìn dao trên tay cô, mặt trắng bệch: “Tôi… tôi không biết cô ấy ở đâu, tôi với cô ấy không phải người chung đường.”

“Không phải chung đường, hai người ở chung phòng?”

“Chuyện này…” Mặt Kim Vĩ đỏ tới mang tai, nín cả buổi, đặt mông ngồi lên giường, đau khổ vò tóc, “Thực sự không phải chung đường, tôi không biết cô ấy đã đi đâu.”

“Ờ.” Trình Ca lạnh nhạt nói, “Tôi biết, chẳng qua là thử phản ứng của anh một chút.”

Cô nói: “Anh với cô ấy là trên đường bầu bạn làm với nhau.”

Vừa rồi ở ngoài cửa, Bành Dã đã nói với Trình Ca mấy câu, trên tay Kim Vĩ có dấu nhẫn, nhưng không có nhẫn; đêm đó lúc ăn cơm Kim Vĩ nói “Sớm biết hai người chia tay, tôi đã theo đuổi Hàn Ngọc rồi”, Lâm Lệ không ghen.

Bành Dã nói, vào phòng, Kim Vĩ sẽ không bảo vệ Lâm Lệ giống như chồng, cô cứ tìm Lâm Lệ là được.

Nhưng không ngờ, Lâm Lệ không có ở đây.

Trình Ca nói thẳng đuột, Kim Vĩ đỏ mặt thành gan heo, bất đắc dĩ nhìn Bành Dã: “Tôi làm công việc thể diện, hai người đừng nói ra ngoài nha. Nếu không tôi… tôi có thể sẽ tiêu mất.”

Trình Ca bóp cán dao trong tay, có chút không kiên nhẫn, hỏi: “Lâm Lệ cô ấy ở đâu?”

“Cô đã biết chúng tôi bầu bạn mà, tôi thực sự không…”

Trình Ca ngắt lời: “Gọi điện thoại cho cô ấy.”

Kim Vĩ lại sửng sốt: “Chúng tôi không định về rồi liên lạc, tôi không biết số điện thoại của cô ấy.”

Trình Ca: “Tôi nói, bảo anh gọi điện thoại cho cô ấy.”

Kim Vĩ: “Tôi thực sự không biết…”

Trình Ca nhìn anh ta một cái, tay cầm dao chậm rãi giơ lên, ngang bả vai, khẽ buông tay, dao rơi thẳng xuống, chém vào cái bàn gỗ giống như chém dưa, đứng thẳng tắp.

Chân Kim Vĩ run một cái.

“Anh có gọi hay không?”

Kim Vĩ nhìn Bành Dã: “Dù gì chúng ta cũng là người quen, anh cũng không quản cô ấy một chút?”

Thế là, Bành Dã đi tới cạnh cửa, khóa cửa lại.

Kim Vĩ run chân run tay, cầm điện thoại lên: “Tôi gọi… Tôi gọi…”

Trình Ca nói: “Loa ngoài.”

Kim Vĩ mở loa ngoài. Trình Ca nhìn, số là “Nhiếp ảnh gia Lâm”.

Tín hiệu không tốt, gọi mấy lần cũng không gọi được, đến bên cửa sổ thử cả buổi mới thông, nhưng reo rất lâu đều không có ai nhận, cuối cùng tự động cúp máy.

Kim Vĩ nói: “Cô ấy không nhận không thể trách tôi được, có lẽ đi ngủ để chế độ im lặng rồi.”

Trình Ca giật lấy di động của anh ta, tìm nhật kí cuộc gọi.

“Này cô…” Kim Vĩ tiến lên định cản, sau đó vẫn không dám.

Trình Ca kiểm tra một chút, khoảng thời gian này Kim Vĩ gọi điện thoại không nhiều, mấy cú cho trưởng ban, chủ nhiệm vân vân, liên lạc với người mật thiết nhất là “Vợ”, tiếp đó là “Nhiếp ảnh gia Lâm”.

Anh ta không lừa cô.

Trình Ca lưu số của Lâm Lệ vào di động, suy nghĩ một chút, lại xóa hết nhật kí cuộc gọi, số điện thoại, tin nhắn, WeChat có liên quan tới Lâm Lệ trong di động của anh ta.

Kim Vĩ ngẩn ra: “Cô làm gì vậy?”

“Tránh để anh bắn tin cho cô ấy. Tôi đã lưu số điện thoại của vợ anh rồi, anh thành thật một chút.”

Cô ném di động cho anh ta, xoay người lấy dao chẻ củi trên bàn, không ngờ dao chém sâu như vậy, cô rút mấy cái lại không rút ra được.

Bành Dã tiến lên, nắm cán dao, nói: “Buông ra.”

Trình Ca buông tay, Bành Dã nhẹ nhàng nhấc một cái, con dao đó rút ra.

Ra khỏi phòng, Bành Dã hỏi: “Sao cô biết Kim Vĩ có số điện thoại của Lâm Lệ?”

“Kim Vĩ nói mình là kiểm sát viên, Lâm Lệ có thể bỏ qua tài nguyên giao thiệp tốt như vậy?”

**

Trình Ca ra khỏi nhà nghỉ, đứng trên đường, gọi số của Lâm Lệ lần nữa, vẫn không có ai nhận.

Bành Dã nói: “Ở đây một đêm trước, cô cần nghỉ ngơi.”

Trình Ca lắc đầu: “Tôi không ngủ được.” Cách vài giây, “Tôi phải gọi thông điện thoại.”

Bành Dã nói: “Cô đi ngủ, tôi gọi.”

Trình Ca không lên tiếng, cô quả thực hơi mệt. Cô đi tới bên cạnh xe, dựa vào thân xe ngắm sao trên bầu trời. Bành Dã cũng đi tới dựa vào xe.

Con đường nhỏ vào đêm khuya vô cùng yên lặng.

Trình Ca móc ra một điếu thuốc, châm lửa, cô quay đầu, giơ bật lửa trong tay, hỏi: “Cần xin tí lửa không?”

Bành Dã nói: “Thuốc ném trên xe việt dã rồi.”

Trình Ca lấy thuốc trong miệng xuống, đưa cho anh, hỏi: “Muốn hút không?”

Bành Dã cười một tiếng, lắc đầu.

“Làm gì mà không hút?”

Bành Dã nói: “Cái này của phụ nữ hút.”

Trình Ca nhàn nhạt liếc mắt, tay đưa tới: “Nếm mùi vị thuốc của phụ nữ thử.”

Bành Dã nhận lấy, hút một hơi.

Trình Ca hỏi: “Thế nào?”

Bành Dã nói: “Nhạt.”

Điếu thuốc nhỏ mảnh, trên miệng điếu thuốc có hương vị đôi môi cô. Anh nhớ tới hôm ở trong tuyết, Trình Ca hút thuốc của anh, nồng đến mức bị sặc. Trong lòng anh hơi buồn cười, người lại yên lặng trả thuốc lại.

Trình Ca nhận lấy, ngẩng đầu ngắm bầu trời sao, qua một lúc lâu, cô phả ra một làn khói dài lên trời, nói: “Lần này tới, gần như tất cả ảnh chụp đều ở trong cái máy ảnh đó.”

Bành Dã không an ủi, anh biết rõ ngoài miệng nói gì cũng vô dụng.

Anh ngắm bầu trời sao không nói chuyện, trong một cái nháy mắt nào đó, trong đầu bỗng lóe lên một suy nghĩ, anh quay đầu nhìn Trình Ca:

“Cho nên Cáo Đen muốn đuổi giết cô.”

Trình Ca nhíu mày, nghĩ một lúc, hiểu ra: “Ý anh là trong máy ảnh của tôi có ảnh Cáo Đen?”

“Cô và Cáo Đen chỉ từng đối mặt một lần, nhưng rất có thể cô đã chụp vào máy ảnh.”

Trình Ca nhớ lại, hôm cô ở nhà nghỉ, quả thực cầm máy ảnh lên nóc nhà chụp ảnh, còn từng chụp người đi trên đường.

“Hắn ở trên con phố đó, hắn ngẩng đầu thấy tôi.”

Bành Dã: “Hắn hẳn không đeo mặt nạ bảo hộ và kính râm, bị cô chụp ngay mặt, nếu không không đến mức đuổi giết cô.”

Trình Ca: “Mục đích của chúng là máy ảnh của tôi. Nói như vậy… Lâm Lệ cô ấy…”

Bành Dã cắn môi một cái, cô ấy rất có thể trở thành người chết thay thứ hai.

Trình Ca ngậm thuốc, gọi điện thoại Lâm Lệ lần nữa. Lần này, lúc gần cúp máy, nối được.

Trình Ca lấy thuốc trong miệng xuống, không nói chuyện ngay.

“Anh là bạn của Lâm Lệ sao?” Nghe điện thoại là một người đàn ông, giọng mũi rất nặng, phát âm không rõ.

Trình Ca nhấn dập tắt thuốc, vừa định nói, Bành Dã lấy di động sang, bình tĩnh nói: “Đúng, anh là ai?”

Người kia nói: “À, người qua đường. Dọc đường cô ấy quẹt hư xe tôi, trên người không mang theo tiền. Anh tới đón cô ấy đi, tiện thể mang sáu ngàn tệ tiền bồi thường cho tôi.”

Trình Ca nhíu mày, Lâm Lệ không thể nào không mang tiền.

Bành Dã tiếp lời nói: “Lâm Lệ không sao chứ, tôi nói mấy câu với cô ấy.”

“Lâm Lệ, nghe điện thoại đi ~” Giọng nói kia không biết là lịch sự, hay là ngả ngớn.

Tiếp theo là giọng Lâm Lệ, rất bình tĩnh: "Kim Vĩ à? Ở trên đường tôi… không cẩn thận đụng xe người ta, phải bồi thường chút tiền, anh mang tới đi, cũng chỉ sáu ngàn…"

Bành Dã chờ cô ấy kể xong, không nhanh không chậm nói: "Tôi là Trình Ca."

Bên kia Lâm Lệ hít vào một hơi khí lạnh, giọng nói mơ hồ run lên: "Anh…" Một chữ, lại nhịn xuống, "Trình Ca hả, tôi tưởng là Kim Vĩ, lúc tôi đi, cầm nhầm máy ảnh của anh ấy."

Cô ấy không ngu, không nói máy ảnh là của Trình Ca, không đến mức đến lúc gặp nhau có liên lụy.

Giọng Lâm Lệ khẽ run: "Là thực sự 'cầm nhầm'. Cô bảo anh ấy tin tôi, sau khi tôi phát hiện đã gọi điện thoại cho anh ấy, không gọi được. Thực sự là cầm nhầm."

Bành Dã nhìn Trình Ca, cô cụp mắt.

Bành Dã nói: "Cô ở đâu?"

"Thôn Mộc Tử, địa điểm cụ thể cô đến rồi gọi điện thoại cho tôi." Lâm Lệ nói, lại rất chậm mà tăng thêm một câu, "Đúng rồi, họ với tôi thảo luận rất tốt, không có không vui. Người cũng rất tốt, tôi đã dùng máy ảnh chụp vài… tấm, chắc Kim Vĩ không để ý đâu nhỉ."

Trình Ca nhìn Bành Dã một cái, Bành Dã nói: "Anh ấy chắc không để ý."

"Tốt nhất đến trước tối nay, nhóm bạn này rất bận, họ cũng phải lên đường gấp."

“Được.”

Bành Dã cúp điện thoại, nói: “Sau khi cướp máy ảnh, đối phương đúng lúc thấy có người gọi điện thoại cho Lâm Lệ, muốn tiện đường moi chút tiền.”

Trình Ca: “Không thể báo cảnh sát.”

Lâm Lệ ám chỉ cô ấy đã để lại ảnh không đứng đắn trong tay họ, dẫn cảnh sát theo, cô ấy sẽ không làm chứng, ngược lại đứng bên phía đối phương. Cánh đồng hoang sa mạc lớn, họ còn chưa vào thôn thì có thể đã bị phát hiện.

Ngược lại hai người họ đi, đối phương không biết họ biết đối phương là người xấu, cũng không biết họ là chủ máy, tưởng là người hòa thuận với nhau đi bồi thường tiền.

Chỉ không biết họ có thể nhận ra Bành Dã hay không.

Trình Ca hỏi: “Thôn Mộc Tử ở đâu?”

“Trong nội địa Khả Khả Tây Lý.” Bành Dã dừng lại một chút, nói, “Đi đến đó phải qua sa mạc, đi buổi tối rất nguy hiểm, chúng ta phải nghỉ ở đây một đêm.”

Trình Ca không có ý kiến khác.

“Anh cảm thấy Lâm Lệ cố ý hay là cầm nhầm?”

“Không biết.”

Bành Dã đi một bước vào trong nhà, quay đầu lại hỏi: “Lấy tiền chuộc

Lâm Lệ ở đâu?”

Trình Ca nói: “Tìm Kim Vĩ đòi.”

**

Đi vào nhà nghỉ, lúc thuê phòng, Trình Ca nói: “Một phòng.”

Bành Dã quay đầu nhìn cô.

Trình Ca rất hợp lẽ: “Ví tiền của tôi ở trong vali máy ảnh trên xe việt dã, trên người anh chắc cũng không có bao nhiêu tiền nhỉ.”

Bành Dã hút gò má, không lên tiếng trả lời.

Đuổi gấp theo xe cô, không mang theo gì cả, chỉ còn ba, bốn trăm tệ trong túi quần, trở thành toàn bộ gia tài của hai người.

Bà cụ nói: “Phòng tiêu chuẩn năm mươi, phòng đơn bốn mươi, hai cháu ở phòng nào?”

Bành Dã nói: “Phòng đơn.”

Lần này đến lượt Trình Ca quay đầu nhìn anh.

Bành Dã cười cười: “Không phải không có tiền sao? Mười tệ cũng phải tiết kiệm.”

**

Vào phòng, Bành Dã đi tắm trước. Trình Ca lục vali, xem có chỗ nào cất tiền không, cuối cùng lại thực sự tìm được một trăm tệ trong túi quần jean.

Bành Dã chân trần đi ra khỏi nhà tắm, Trình Ca ngồi xổm dưới đất, giơ tiền trong tay về phía anh: “Bất ngờ tìm thấy.”

Cô đưa cho anh, giọng nói nghiêm túc: “Anh cầm.”

“Đưa tôi làm gì?” Bành Dã nói đoạn, ngồi xuống mép giường, anh hơi khom lưng, cơ ngực cơ bụng đồng thời kéo căng, sau khi tắm thân thể chưa lau khô, nước nhỏ trên làn da.

“Cho anh quản lý tiền.” Trình Ca nói.

Bành Dã nhận lấy, có chút buồn cười, anh vô thức xoa xoa tóc, mới vừa tắm, nước trên tóc bay tung tóe, văng vào mặt Trình Ca, có hương thơm bồ kết.

Anh phát hiện nước bắn vào mặt cô, định ngồi ra xa một chút, lại thấy cô nhìn chằm chằm giữa hai chân mình. Anh chỉ mặc quần lót, vì ngồi, có vẻ lớn hơn.

Bành Dã cúi người, bàn tay to nắm đầu cô, vặn về phía nhà tắm: “Đi tắm.”

Trình Ca xoay đầu lại: “Anh không giặt quần lót?”

Bành Dã bị cô hỏi có hơi xấu hổ: “Tôi không mang theo gì cả.”

Trình Ca nhìn chằm chằm: “Bây giờ giặt, ngày mai sẽ khô.”

Bành Dã: “…” Nếu một mình một phòng, anh sẽ giặt. Cô ở đây, anh giặt rồi thì mặc cái gì.

Trình Ca ngẩng đầu, ánh mắt dời từ quần lót lên mặt anh, nhàn nhạt

nói: “Đâu phải tôi chưa từng thấy.”

Bành Dã: “…”

Anh đi vào nhà tắm, cởi quần lót, giặt dưới vòi nước.

Ban đêm rất yên tĩnh, chỉ có tiếng anh vò quần lót.

Trình Ca cởi giày, chân trần đi tới nhìn xuyên qua khe cửa, anh khom lưng, bởi vì động tác giặt, bắp thịt cả người đều căng chặt, giọt nước trên tóc trán lung lay sắp rơi xuống.

Ánh mắt chậm rãi dời xuống, vật khổng lồ giữa hai chân anh lắc lư theo chuyển động của thân thể anh.

Trình Ca cởi quần áo, nhưng mang giày cao gót vào. Cô cầm đồ, đẩy cửa đi vào, hai người khỏa thân gặp nhau.

Giày cao gót gõ sàn nhà tắm, Trình Ca đi tới dưới vòi sen, vặn mở nước tắm, chỉ có nước lạnh, thân thể cô hơi run lên.

Cô cầm vòi sen, cẩn thận tránh vết thương trên người.

Cô cứ ở trước mặt Bành Dã như vậy, giội nước, nghiêng đầu, dùng tay vuốt ve thân thể mình.

Tắm một lúc, cô quay đầu, đôi mắt ẩm ướt, Bành Dã cũng nhìn cô.

Cô hơi cụp mắt một cái, phản ứng của thân thể anh đã rõ ràng.

Trình Ca tắt vòi sen, không lau nước trên người, ướt sũng đi tới. Cô chen vào khe hở giữa anh và bồn rửa tay, lưng kề sát ngực anh. Cô nhìn về phía gương, ánh mắt anh làm bạn với cô.

Trong gương, Bành Dã cúi đầu hôn vành tai cô, đôi tay vòng lấy thân thể cô, vuốt ve ngực cô, eo cô, bắp đùi cô.

Trình Ca để hai tay sau lưng, nâng vật to lớn giữa hai chân anh lên, cô thở ra một hơi thật dài, trong thân thể giật mình một cái. Mười ngón tay cô như linh xà, chậm rãi vuốt từ gốc, trượt tuồn tuột đến đỉnh, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa nhấn.

Bành Dã cắn chặt răng, thân thể anh run lên sau lưng cô.

Cô xé áo mưa ra, tốn một chút thời gian đeo vào cho anh.

Cô nhếch mông lên, nhét nó vào giữa kẽ hở của cô, vật nóng bỏng khẽ bật chạm vào, cô run rẩy, xoay eo thon cọ xát qua lại, chỉ chốc lát đã làm nó ướt trong suốt.

Bành Dã nhìn chằm chằm vẻ mặt mê ly với đôi mắt nửa khép của cô trong gương, cảm thấy mình sắp không nhịn được, gần như sắp nổ tung.

Cô giơ cánh tay lên, vòng ra sau ôm lấy cổ anh, hơi kéo cong người anh. Cô gắng sức nhón chân lên, cái mông nhếch lên cọ chầm chậm phía dưới của anh.

Cô ngửa cổ, ghé vào bên tai anh nhẹ giọng nói: “Không cần đợi, vào đi.”

Vẻ mặt Bành Dã khó chịu nổi, anh nắm lấy tay phải cô, mười ngón tay đan vào nhau, ghì chống trên gương, tay kia lần tới dưới mông cô mở cô ra, nhắm đỉnh mà vào.

Trình Ca chợt nghiêng về trước, suýt bổ nhào đụng vào gương,

nhưng được anh vòng tay ôm lấy, dùng sức kéo lại bên người. Anh nâng ngực cô, hung hăng vuốt.

Cô bị anh nắm một tay, tay kia nắm anh, nhìn anh va chạm vào ra trong thân thể cô trong gương.

Cô nhón chân lên, xoay lắc mông, cọ xát bụng dưới anh, phối hợp với sự ra vào của anh. Trong nhà tắm chật hẹp, chỉ có âm thanh thân thể tiếp xúc.

Âm thanh này rõ ràng không đủ.

Anh kề bên tai cô, hô hấp rất nặng, tiếng thở dốc ẩn nhẫn và đục ngầu: “Không thích thốt ra tiếng?”

Cô mở đôi môi, há miệng thở dốc, hơi thở phả ra, gương lúc thì mơ hồ, lúc thì khô ráo.

Anh ra sức xuống lực: “Nói chuyện!”

Ấn đường Trình Ca nhíu chặt lại, bị anh đụng đến mức đột nhiên nghiêng về trước, hai tay chống gương.

Anh nhìn chằm chằm cô trong gương, ánh mắt quan sát và kết luận, sắc bén như sói.

Anh càng ngày càng dữ dội, hai chân cô run lên, kéo thẳng mũi chân, lê chầm chậm lông trên bắp chân anh.

“Nói!” Anh ra sức đẩy một cái.

“Ưm…” Cô gắt gao cắn môi, trong cổ họng tràn ra một vài tiếng không thể nghe thấy. Cô cúi đầu thật thấp, móng tay cào móc vào

thủy tinh, làn da toàn thân hiện lên ánh sáng màu hồng.

Bành Dã lại bóp cằm cô, buộc cô ngẩng đầu lên. Mắt anh chuyển đỏ, nhìn gương mặt cô chằm chằm.

Ánh mắt cô tan rã, vẻ mặt mê say và quyến rũ, sự đau đớn và hoan lạc cực hạn hiện luân phiên trên gương mặt cô. Cô gắt gao nhíu mày, gần như cắn nát môi, nhưng khăng khăng không phát ra một chút âm thanh.

Anh biết cô đang chống cự, đó là tiêu chí ý thức cô được khoảnh khắc chinh phục.

Cô không cho anh.

Cô kề sát lồng ngực phập phồng dữ dội của anh, bị anh đụng đến mức lảo đảo sắp ngã, tuy không phát ra tiếng, nhưng thân thể lại đang điên cuồng nghênh hợp anh. Hết lần này tới lần khác thể lực cô chống đỡ không nổi, gần như trượt xuống, nhưng tay phải chống từ đầu đến cuối bị anh ghì chặt trên gương.

…

Bành Dã bế Trình Ca mềm nhũn như bùn về giường, đắp chăn, cô hơi lạnh, lơ đãng run lên mấy cái.

Bành Dã lên giường, kéo cô vào lòng ủ ấm. Người anh rất nóng, trong chốc lát, Trình Ca liền không run nữa.

Ngủ không biết bao lâu, cô xoay người lăn vào trong lòng anh, bắp đùi vô tình hay cố ý cọ chầm chậm giữa hai chân anh.

Trong bóng tối, Bành Dã gọi cô một tiếng:

“Trình Ca.”

“Ừ?”

“Ngày mai phải dậy sớm.” Giọng anh có chút không biết làm thế nào.

“Vậy anh ngủ đi.” Trình Ca nói.

Lúc nói lời này, tay cô sờ lần lượt từ gốc tới đỉnh của anh, thân thể mềm mại xoay người leo lên người anh, nhẹ nhàng hất tóc một cái, bắt đầu cưỡi.

Anh còn ngủ thế nào được?

Chương 35

Lúc ánh mặt trời chiếu vào, Bành Dã thức dậy.

Ban đêm có Trình Ca ở đây, anh hoàn toàn không có sự tự chủ đáng nói. Tối qua, anh chỉ ngủ hai, ba tiếng, nhưng giấc ngủ cực kì ổn định, cho nên khi thức dậy cả người vô cùng thoải mái.

Anh vừa mở mắt liền nhìn thấy ánh mặt trời và Trình Ca, cô gối lên cánh tay anh, yên ổn ngủ.

Anh nghiêm túc nhìn gương mặt mộc của cô, trẻ hơn ngày thường, mặt mũi đều nhàn nhạt, màu môi cũng nhạt, da trắng đến trong suốt, trên gò má có một, hai đốm tàn nhang nhỏ nhạt.

Trình Ca ôm cơ thể anh, tay còn nắm cơ lưng anh.

Bành Dã nhìn cô rất lâu, cô vẫn chưa thức. Cho đến khi ngoài cửa sổ truyền đến tiếng huyên náo của buổi chợ sáng, Bành Dã ngẩng đầu liếc nhìn vị trí mặt trời, nhìn ra khoảng tám giờ sáng.

“Trình Ca.” Anh kề sang, ở bên tai cô gọi cô.

Lông mi cô run một cái, ngay sau đó, từ từ mở mắt, con ngươi màu nhạt, bình thản và yên lặng.

Cô bình tĩnh nhìn anh mấy giây, có lẽ không quen khoảng cách thân mật giữa đôi bên lắm, cô quay đầu nhìn ánh mặt trời, nghe thấy bên ngoài loáng thoáng có tiếng người, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Gần tám giờ.”

“Trễ vậy sao?” Cô khẽ nhíu mày, lập tức ngồi dậy nhảy xuống giường, cầm quần áo dưới đất lên mặc vào, lại nhặt áo mưa lộn xộn lên, ném vào giỏ rác.

Cô hỏi: “Còn kịp không?”

“Còn kịp.” Bành Dã xuống giường, đi vào toilet, sờ quần lót treo trên cái giá một cái, khô rồi.

Anh mặc quần lót, đi ra mặc quần áo.

Trình Ca đã nhanh chóng thu dọn mình xong, đang thu dọn vali.

Không có lời thừa thãi.

Rối loạn lưỡng cực (1) vì mất máy ảnh mà đè nén trong tiềm thức, trong việc làm tình tối qua đạt được bình phục, cô trở lại trạng thái bình thường.

(1) Rối loạn lưỡng cực (rối loạn cảm xúc lưỡng cực hay bệnh lý hưng-trầm cảm) là một rối loạn của não bộ gây ra những biến đổi thất thường về cảm xúc, sinh lực, mức độ hoạt động và khả năng thực hiện những sinh hoạt thường nhật.

Có thể xem thêm thông tin tại đây:
http://yhoccongdong.com/thongtin/roi-loan-luong-cuc/

Sau khi đánh răng rửa mặt, Bành Dã xách vali xuống lầu. Anh nhìn ra Trình Ca lo không đủ thời gian, vỗ vỗ vai cô, nói: “Không sao, còn kịp.”

Trình Ca cười một tiếng, đưa tay tới, bóp cằm anh.

Bành Dã yên lặng nhìn cô.

Cô lắc lắc cằm anh, nói: “Sắc đẹp mê người.”

Bành Dã: “…”

**

Trong buổi chợ sáng người đến người đi, lái xe ra ngoài là đi bằng tốc độ rùa bò, đi qua quầy đun trà sữa bán phô mai, Bành Dã hỏi cô: “Ăn chút đồ ăn sáng không?”

Trình Ca nói: “Tôi không đói.”

Cô hơi chau mày, nhìn đám người từ từ nhúc nhích tránh ra ở trước xe, cách mấy giây, quay đầu hỏi: “Anh đói sao?”

Bành Dã cầm tay lái, trong một lúc không nói gì.

Trình Ca nhớ tới từ chiều hôm qua họ chưa ăn gì, mà anh còn tiêu hao cả đêm, cô nói: “Dừng lại ăn chút gì đi.”

Bành Dã sờ tay lái, suy nghĩ một chút, nói: “Cô không quen ăn thức ăn Tây Tạng, hay là ăn mì đi.” Lái xe ra khỏi hẻm, đậu trước cửa một quán mì.

Trình Ca đẩy cửa kính đầy dầu mỡ ra đi vào trong, phía trước quán rất nhỏ, mặt tường bám tro, trong quán đặt bàn ghế nhựa đơn giản. Xuyên qua cửa sổ quầy thu tiền, có thể nhìn thấy nhà bếp dơ bẩn đầy khói bên trong.

Ngoài quán tiếng người huyên náo, trong quán chen chúc nhốn nháo.

Lúc Trình Ca ngồi xuống, sờ bàn và ghế một cái, một lớp bẩn nhớp nhúa.

Bành Dã không ngồi, xách Trình Ca ngồi xuống lên.

Trình Ca ngẩng đầu: “Sao vậy?”

“Đổi quán khác.” Bành Dã hơi nhíu mày.

Anh nhìn ra ngoài, góc chéo đối diện bên kia đường có quán mới, tầng một mở nhà hàng, hoàn cảnh có vẻ không tệ.

Trình Ca liếc mắt nhìn, nói: “Thôi, cứ ăn ở đây đi.”

Phía sau có người đi tới, để tránh, Trình Ca lơ đãng sát vào bên người Bành Dã, nói: “Không phải chúng ta không có tiền sao.”

Cô ngửa đầu, gò má trắng nõn cách anh rất gần, vẻ mặt có vẻ như rất nghiêm túc, thậm chí có chút trang nghiêm.

Bành Dã buồn cười: “Sợ người ta nghe rồi chê cười tôi, cho nên giọng nhỏ vậy sao?”

Người bên cạnh đi qua, Trình Ca liền lùi ra sau một bước, nói: “Cứ ở đây đi, nhà hàng kia trông trống trơn, không có ai đi, có lẽ không ngon.”

Bành Dã nói: “Bên này nhiều người là vì rẻ.”

Trình Ca không nói với anh nữa, quay đầu nhìn thực đơn viết bằng bút đen trên tường, nói: “Tôi muốn một tô mì kéo.”

Bành Dã đi tới cửa sổ gọi hai tô mì, một tô thêm thịt bò.

Lúc trả tiền, anh quay đầu nhìn một cái, Trình Ca ngồi nửa mông trên ghế, rất dè dặt. Tay đặt ngang trên hai chân, không đụng bàn, sống lưng ưỡn thẳng tắp.

Bành Dã lấy tiền lẻ thối lại, đi tới rút khăn giấy, lau bàn cho cô.

Ngồi xuống một lúc, ông chủ kêu mì xong rồi.

Bành Dã đi bưng mì, Trình Ca thấy trong cửa sổ đưa ra hai tô lớn, đứng dậy đi theo: “Tôi giúp anh.”

Bành Dã quay đầu nhìn, há miệng, định nói gì đó nhưng cũng không nói.

Trình Ca thêm chút ớt vào mì, hỏi: “Sao vậy?”

Bành Dã bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: “Nhiều người, cô vừa đứng dậy, chỗ đã bị chiếm rồi.”

“Vậy sao?” Trình Ca quay đầu lại, chỗ vừa rồi của cô lúc này đã có một nam một nữ ngồi.

Trình Ca chau mày, bưng tô đi tới định giành chỗ lại, còn chưa đi tới gần, bước chân liền dừng lại. Người đàn ông đó chỉ có một cánh tay, người phụ nữ đang mang thai.

Trình Ca quay đầu nhìn Bành Dã, vẻ mặt có chút ngơ ngác câm nín: “Chúng ta đi đâu ăn đây?”

Trong quán kẻ đến người đi, cũng không có chỗ đứng.

Bành Dã hất hất cằm: “Bên ngoài.”

Ngoài cửa kính, mấy người đàn ông thô kệch ngồi xổm trên bậc thềm, bưng tô ăn mì.

Sắc mặt Bành Dã không tốt lắm, da đầu tê hết, Trình Ca lại không nói hai lời, bưng tô đi ra ngoài. Đi tới cửa, đụng cửa một cái, quay đầu nhìn anh: “Anh giúp tôi đẩy một cái đi.”

Bành Dã lập tức tiến lên, đẩy cửa kính ra cho cô. Cô ôm cái tô lớn đi ra ngoài, ngồi xổm trước cửa quán, qua loa cắn cái bọc nhựa của đôi đũa dùng một lần ra, vùi đầu bắt đầu ăn.

Bành Dã nhìn cô một lúc, bỗng cười một tiếng. Anh ngồi xổm bên cạnh cô, ăn mì cùng cô.

Ngay thời gian náo nhiệt buổi sáng, trên đường cái gì cũng có. Đàn ông cường tráng, trẻ nhỏ, thúng rau; phụ nữ nhà nông, ông lão, ngựa, dê, bò, nhộn nhịp đi qua trước mặt Trình Ca.

Trình Ca ăn vài miếng, phát hiện không đúng.

Cô hỏi: “Có phải ông chủ quên bỏ thịt vào tô cho anh không?”

Bành Dã cắn mì, không trả lời.

Lại có một người đàn ông vạm vỡ đi ra ngồi xổm xuống ăn mì, Trình Ca quay đầu thấy trong tô anh ta cũng không có, lúc này mới ý thức được, trong mì có thịt hoàn toàn không phải là tiêu chuẩn thấp nhất.

Cô trầm mặc mấy giây, thở một hơi thật dài, nói: “Fuck, chúng ta nghèo thật mà.”

Nói xong, người liền cười.

Bành Dã thấy kì quái: “Cô cười cái gì?”

Trình Ca nói: “Tôi không biết.”

Cô thực sự không biết, cũng không nghĩ nhiều.

Cô gắp thịt trong tô cho Bành Dã, nói: “Tôi giảm cân.”

Bành Dã cũng không trả lại, cười giễu một tiếng, hỏi: “Có thể già mồm chút nữa không?”

Trình Ca châm chọc nói: “Vậy tôi phải nuôi anh, nếu không buổi tối anh không có sức.”

Bành Dã lại cảm thấy mình thực sự rảnh quá nên đi kiếm chuyện mà, nói: “Cô vẫn là già mồm thôi.”

Trình Ca ăn vài miếng, không biết nghĩ đến cái gì, để đũa lên tô, thở dài rất nhẹ không thể phát hiện.

Bành Dã nhận ra: “Sao vậy?”

Trình Ca mím mím môi: “Hôm đó, tôi không nên hắt xăng vào hai người Hippie kia.”

“Sao đột nhiên nghĩ tới việc này?”

“Dọc đường có lẽ phải mua xăng, không biết có đủ tiền không.”

Bành Dã cười nhạt một tiếng, tiếp tục ăn mì.

Trình Ca thấy trong một lúc anh đã ăn hơn nửa tô, lại nhìn tô của mình, nói: “Mì này nhiều quá, tôi ăn không hết, chia sang anh một nửa.”

Bành Dã đang chuyên tâm ăn mì, ghét cô ăn mì quá nhiều chuyện, trả lời không kiên nhẫn lắm: “Cô ăn trước, ăn không hết hẵng nói.”

Trình Ca nhíu mày: “Mì tôi đã ăn còn dư, anh còn ăn thế nào được?”

Bành Dã nhai mì, ậm ờ nói: “Không sao cả.”

“Sao không sao?”

“Cũng đâu phải heo từng gặm.”

Trình Ca: “…”

Cô không lay chuyển được anh, cũng lười đẩy tới đẩy lui với anh trên đường cái, vì vậy cuộn mì vào đũa tiếp tục ăn.

Mì này mùi vị không ngon lắm, nước dùng vừa nhiều, tô vừa nặng, Trình Ca ăn chưa được mấy miếng đã mỏi tay. Cô để tô xuống đất, châm điếu thuốc hút. Một cái châm thuốc này, người đi trên đường nhìn cô càng nhiều hơn.

Trình Ca hút vài hơi, càng không có tâm tư ăn mì. Nhưng suy nghĩ một chút, vẫn ép mình ăn nửa tô.

Bành Dã ăn xong, thấy cô còn lại hơn nửa tô.

Trình Ca nói ăn không nổi, sắc mặt Bành Dã không tốt lắm, trầm mặc một lúc, hỏi: “Không ngon?”

Trình Ca không muốn anh nghĩ nhiều, nói: “Người ở đây quá thành thật, một tô mì bằng ba tô chỗ chúng tôi. Anh muốn tôi no chết à.”

“Lúc cắm trại cô ăn rất nhiều.”

“Đó là ngoại lệ.”

Bành Dã ăn hết mì còn dư của cô, định tìm thêm chút đồ ăn cho cô. Trình Ca không thấy ngon miệng, nói không muốn ăn. Cô một lòng chỉ muốn lấy máy ảnh.

Thế là hai người lên đường.

Bành Dã khởi động xe, căn dặn: “Vẫn còn hơn mấy tiếng, cô nghỉ một lúc, tối qua ngủ không ngon.”

Trình Ca dừng lại, quay đầu nhìn anh, hơi liếc mắt nhìn.

“Sao?”

“Tối qua tôi ngủ rất ngon, anh ngủ không ngon sao?”

Bành Dã gặp khó khăn một giây, nói: “Tôi ngủ rất ngon. Tôi lo thân thể cô chưa bình phục.”

Trình Ca bắt chéo chân, nghiêng người nhìn anh: “Anh lo chỗ nào của tôi chưa bình phục thế?”

Bành Dã: “…”

Lúc rời khỏi trấn, Bành Dã đi đổ xăng, thoáng cái hơn ba trăm tệ đã không còn.

Trình Ca nhìn con số tăng vọt trên đồng hồ tính tiền, mím chặt môi.

**

Đi từ trấn Lưu Phong về hướng Bắc hơn mười cây số, đã vào lại Khả Khả Tây Lý.

Lúc lên xe Trình Ca rất có tinh thần, nhưng xe lắc lư không bao lâu, người vẫn ngủ thiếp đi. Tinh thần tốt hơn nữa, thân thể cũng mệt không chịu nổi.

Bành Dã một mạch yên lặng lái xe, không quấy rầy cô.

Đến khoảng mười một giờ trưa, đi qua một dốc núi hoàng thổ (2), Bành Dã bất ngờ thấy cách đó không xa có một lán cỏ tranh, một ông cụ ngồi bên trong quạt mát bán rau.

(2) Hoàng thổ: đất ở dạng bụi, tơi xốp, màu vàng nhạt hoặc vàng xám, có nguồn gốc trầm tích do gió.

Bành Dã hình như nhìn thấy củ sắn.

Anh dừng xe lại, Trình Ca nghiêng đầu dựa vào lưng ghế, yên lặng ngủ.

Trong hoang mạc vào buổi trưa, nhiệt độ tăng rất cao, trên vùng đất hoàng thổ hơi nóng bốc lên.

Trình Ca hơi nhíu mày, gò má phiếm hồng.

Bành Dã cởi nút áo khoác của cô ra, quay cửa sổ xe xuống.

Gió nhẹ thổi bay tóc trán cô, anh vén mấy sợi tóc lộn xộn cho cô, mới xuống xe đi về phía lán cỏ tranh.

Bành Dã đi tới xem, trên quầy bày khoai tây, bắp, rau các loại, đều không tươi lắm, ngược lại đống sắn kia có vẻ không tệ, đặt trên tay ước lượng một cái, nặng trịch hơi lành lạnh.

Bành Dã chọn một đống, đưa cho ông cụ cân.

Quay đầu lại thấy cạnh quầy có chiếc quạt hương bồ dư, hỏi: “Cái quạt đó có bán không?”

Ông cụ nói: “Cái đó cũng nát rồi, trực tiếp cầm đi là được.”

Bành Dã đặt trong tay phe phẩy, gió rất mạnh, còn có thể che nắng cho Trình Ca.

Anh im lặng mỉm cười.

Thời gian chờ đợi, anh lơ đãng quay đầu nhìn xe anh. Một cái quay đầu này, anh hơi nheo mắt. Không biết lúc nào, cửa kính xe đã quay lên.

Anh khẽ chau mày, đi mấy bước qua bên cạnh, lần này, anh trông thấy có bóng người lay động bên kia xe.

Mà Trình Ca ở trên ghế phụ lái.

Bành Dã sải bước đi tới bên xe, đi chưa được mấy bước, bóng người kia chợt xoay người chạy trốn; trong nháy mắt Bành Dã tăng tốc, chạy như bay.

Anh chạy qua xe Jeep, đuổi về phía người đó, cho đến khi phía sau

ông cụ kia sợ hãi la lớn:

“Quay lại! Xe của cậu! Quay lại đi!”

Bành Dã quay phắt đầu lại, liền thấy xe Jeep đang từ từ lăn xuống dốc núi, dần tăng tốc, càng lúc càng nhanh, cát đá bụi đất tung bay bám theo. Trình Ca vẫn yên ổn dựa vào ghế phụ lái ngủ say.

Dưới dốc là vách đá đột nhiên uốn cong.

“Trình Ca!”

Chương 36

"Trình Ca!"

Bành Dã lao về phía xe Jeep trượt xuống dốc, chạy như điên theo xe, anh gắng sức kéo cửa xe, xe đã khóa, cửa không mở ra được.

Trình Ca nhíu mày, vì nhiệt độ trong xe quá cao mà gò má ửng đỏ, cô không an ổn lắm, nửa mê nửa tỉnh.

"Trình Ca!" Bành Dã đập cửa kính xe.

Trình Ca lập tức mở mắt, hoàn toàn tỉnh ngủ.

"Mở cửa!"

Trình Ca liếc mắt nhìn thấy vách đá đột nhiên uốn cong dưới dốc núi, lập tức ngồi dậy, bình tĩnh khác thường dùng sức xoay cửa xe, mở không ra; hạ cửa sổ xe, không có động tĩnh.

Cô quay đầu nhào qua kéo phanh tay, vẫn vô dụng.

Bành Dã theo bên ngoài xe đập cửa xe, xe Jeep càng lúc càng nhanh, nghiêng ngả trên đường cát, Trình Ca nhanh chóng bò dậy đi thử ba cửa xe và cửa sổ xe khác, đều bị khóa kín.

Trình Ca không kịp tim đập mạnh tay run, nhanh chóng tìm búa, ống thép, các loại vật cứng, nhưng hoàn toàn không thu hoạch được gì.

Trên cửa sổ xe là một tràng tiếng đập kính hung hăng, nhưng tay không sao đập vỡ được kính xe. Trình Ca quay đầu, ngoài cửa sổ, không thấy Bành Dã. Anh đã nhảy lên nóc xe Jeep đang lao cực nhanh.

Hai tay Bành Dã nắm lấy giá hành lý trên nóc xe, bay người nhảy lên rất cao, gần như sắp lộn ngược, thân xe lắc lư, anh chợt hạ xuống, dốc sức đá mạnh một cái vào kính bên ghế phụ lái.

Bóng đen từ trên nóc phủ xuống, Trình Ca lập tức ôm đầu bảo vệ mình.

Tiếng đập kính khổng lồ nổ tung bên tai, Trình Ca ngẩng đầu

nhìn, trên kính nổi lên màng nhện.

Bành Dã trượt xuống kính chắn gió, một tay vịn nóc xe, một tay dùng khuỷu tay đập kính bên ghế phụ lái, Trình Ca lập tức tránh sang ghế lái, cô quay đầu liếc mắt nhìn phía trước xe, tốc độ xe càng lúc càng nhanh, cách vách đá đột nhiên uốn cong ngày càng gần.

Bên ngoài xe cát vàng mù mịt, bụi đất bay đầy trời.

Bành Dã nằm trên nóc xe, Trình Ca không nhìn thấy mặt anh, chỉ thấy khuỷu tay anh lần lượt đập vào kính, tơ nhện lan rộng một chút, trên vân kính trắng lóa đã thấm máu.

Ngoài cửa sổ, cát vàng nhanh chóng lướt qua, Trình Ca không hề nháy mắt nhìn chằm chằm máu bắn tung tóe trên kính.

Từng lần một, cửa sổ xe rốt cuộc vỡ ra một lỗ, Bành Dã xuống lực đập mạnh lần nữa, kính bay tung tóe.

Trình Ca lập tức bay nhào tới, ôm lấy cánh tay Bành Dã đưa vào.

Bành Dã một tay xách cô ra ngoài từ cửa sổ xe.

Trình Ca bị cát vàng bay lượn làm lóa mắt, theo bản năng mò mẫm nhào tới ôm cổ anh, Bành Dã ôm eo cô, ghì che chở cô vào lòng, đạp cửa sổ xe một cái, bay người ngã xuống đất.

Xe Jeep mất khống chế phá thủng hàng rào, cát vàng đầy trời.

Bành Dã kê người phía dưới, ngã xuống đất. Dưới sự va chạm quán tính, hai người lăn cực nhanh xuống dốc núi, được hàng rào bảo vệ gãy kẹp lại. Bành Dã rên một tiếng, nhíu mày một cách đau đớn.

Xe Jeep rơi xuống sa mạc Gobi, đập mạnh tạo ra tiếng vang rất to. Dưới vách đá dâng lên đám mây đất cát hình nấm lớn.

Trình Ca lập tức bật dậy từ dưới đất: “Anh không sao chứ?”

“Không sao.” Bành Dã lắc lắc bụi trên đầu, cũng ngồi dậy.

Trình Ca nhìn anh mấy phút, muốn vặn cánh tay anh sang xem, kết quả bị anh đẩy ra, nói: “Không sao.”

Trình Ca lau bụi trên mắt, nhớ tới gì đó, đứng lên ló đầu để nhìn dưới vách đá, cổ còn chưa duỗi ra, Bành Dã chợt kéo giật cô lại.

Trình Ca: “Tôi chỉ nhìn bên dưới một chút…”

Bành Dã kéo cô lại, dùng sức ghì dưới đất.

Cát mù mịt điên cuồng, trên mặt, tóc Bành Dã đầy cát, ngay cả lông mi cũng vậy. Trình Ca hơi nheo mắt nhìn anh, không hiểu cơn giận dữ đột nhiên bùng nổ của anh là chuyện gì xảy ra.

Gió thổi lên từ đáy vực, phất nhẹ cát vàng, lộ ra bầu trời xanh thẳm trên cao nguyên. Đôi mắt anh lạnh lùng và ẩn nhẫn.

Trình Ca hơi nhíu mày, hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Bành Dã lạnh mặt, không lên tiếng.

"Anh làm sao vậy?"

Bành Dã đỡ cô ngồi dậy.

Trình Ca nhìn anh một lúc.

Mặt trời chiếu cô rất nóng, cô lau đất cát trên mặt, cởi áo gió ra che đầu, lúc chuẩn bị đứng dậy,

Bành Dã bỗng lạnh nhạt hỏi một câu: "Tại sao hôm đó muốn nhảy vực?"

Trình Ca đứng lên, hỏi: "Hôm nào?"

"Trên thung lũng." Giọng Bành Dã rất nặng nề, cùng tiếng gió gào thét, nghe không có bất kì tình cảm gì, "Tại sao cô muốn nhảy vực?"

"Tôi không định nhảy."

Bành Dã lại hỏi: "Tại sao dùng dao cắt cổ mình?"

"Anh nói cái gì?"

"Người điên quả thực đã đánh cô, đá cô, cũng bóp cô. Nhưng tôi đã hỏi hắn, sau khi hắn cắt dao đầu tiên trên cổ cô, cô tay không giành lại dao của hắn, hắn bị cô dọa chạy mất… Trình Ca, sau đó vết thương còn lại trên cổ cô là từ đâu mà ra?"

Mặt trời chói chan ập xuống, Trình Ca đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Cát vàng chậm rãi rơi xuống từ lưng chừng trời.

"Trình Ca."

"Cái gì?"

"Sau này đừng làm chuyện như vậy."

Trình Ca trầm mặc, một lúc lâu, nói: "Anh cũng đừng làm chuyện như vậy nữa."

"Cái gì."

Cô xoay người, đi tới bên cạnh anh, ôm lấy eo anh, nói: “Chúng ta đều đừng vượt tuyến, được không?”

Bành Dã mím chặt môi, yết hầu lăn một cái rất nhẹ, đang ẩn nhẫn.

“Lên đường thôi, không còn kịp rồi.” Cô ngước đầu nhìn anh, hỏi: “Bây giờ nên đi hướng nào?”

**

Bành Dã và Trình Ca đi về phía lán cỏ tranh.

Vẻ mặt Bành Dã yên lặng, nhưng rõ ràng không muốn nói chuyện với cô.

Trình Ca phủi bụi trên mũi, đến gần một bước bên cạnh Bành Dã, thấp giọng hỏi: “Không phải máy ảnh đã bị lấy đi sao? Tại sao vẫn có người đuổi giết tôi?”

Giọng Bành Dã có chút lãnh đạm, anh nói: “Chúng ta nghĩ sai rồi.”

“Nghĩ sai cái gì?”

“Lâm Lệ gặp phải là bọn tống tiền thông thường, không phải người của Cáo Đen.”

Trình Ca mím mím môi, hỏi: “Nói như vậy, chỉ cần trả tiền chuộc Lâm Lệ thì máy ảnh cùng trả lại?”

“Ừ.” Bành Dã đáp lời, hi vọng đám “chủ xe của xe bị trầy xước” đó không có ý nghĩ đụng vào máy ảnh.

Bóng người vừa rồi ở trên xe sục sạo một hồi, là đang tìm máy ảnh. Họ rời khỏi trấn Lưu Phong rồi quay lại, không biết người của Cáo Đen có thể phát hiện sự kì lạ, hỏi ra gì đó từ chỗ Kim Vĩ hay không.

Nếu Cáo Đen chưa phát hiện máy ảnh đã mất, anh và Trình Ca đi qua con đường này, cả đường đều là mục tiêu của Cáo Đen.

Nếu Cáo Đen phát hiện máy ảnh đã mất, anh và Trình Ca an toàn trên đường đi, nhưng đi tới thôn thì sẽ phải giành máy ảnh với người của Cáo Đen cộng thêm một đám tống tiền.

Mặt trời chiếu gắt hơn.

Đến lán che, ông cụ thấy hai người quay lại, thở phào một hơi, than: “Có phải hai người đã chọc ai không?”

Bành Dã nói: “Bọn trộm đồ.”

Trình Ca nhìn về phía vết máu trên khuỷu tay Bành Dã, nói: "Tay anh bị thương rồi."
Bành Dã nhìn một cái, không có hứng thú lạnh nhạt nói: "Sẽ tự khỏi."
Ông cụ rót nước cho hai người, nói: "Trời nóng lắm, mau chóng uống chút đi."
"Cảm ơn ông." Trình Ca nói, cũng không quan tâm cái ly đó dính vết ố trà, cuống lá và bụi đất nổi trong nước, giơ lên uống một hơi cạn sạch.
Bành Dã tìm ông cụ xin một cái bình lớn, chứa nước mang theo.
Trình Ca uống nước xong, hỏi ông cụ: "Thôn trấn cách chỗ này gần nhất ở đâu ạ, có thể tìm xe."
Ông cụ nói: "Hai người đây đã đi tới giữa sa mạc rồi, thôn chúng tôi cách chỗ này phải đi một tiếng, chỉ có xe ván gỗ. Muốn tìm xe hả, gần nhất cũng chỉ có thôn Mộc Tử."
Là không có cách nào tìm xe, Trình Ca hỏi: "Nơi này cách thôn Mộc Tử xa không ạ?"
Ông cụ chỉ chỉ: "Sa mạc đó, đi thẳng, hướng Bắc, bảy mươi, tám mươi cây số."
Lái xe đi thôn Mộc Tử phải đi đường vòng, đi mất mấy tiếng; nếu đi bộ, có thể đi thẳng, vẫn phải mất mấy tiếng, nhưng chậm hơn lái xe không bao lâu.
Trình Ca lau mồ hôi trên đầu trên cổ, quay đầu nhìn Bành Dã: "Chúng ta đi thôi."
Bành Dã không trả lời mà đứng dậy, cũng không quên xách củ sắn theo.
Ông cụ lại hỏi: "Chàng trai, còn muốn cây quạt này không?"
Bành Dã quay đầu, nhìn chằm chằm cây quạt đó mấy giây, nhếch môi đi tới, nói: "Muốn ạ."
Anh cầm lấy, đi qua sau lưng Trình Ca, vỗ đầu cô một cái.
Quạt hương bồ là quạt rách, chính giữa vừa vặn cắm trên tóc Trình Ca.
Trình Ca: "…"

Nếu người này bốc lửa giận, thật đúng là khiến người ta tê đầu.

**

Bành Dã dẫn Trình Ca đi tìm đồ trong xe, lúc xuống dốc núi, Trình Ca trông ra xa một cái, sa mạc vàng mênh mông vô bờ dưới ánh nắng chói chan, tựa như có thể thấy được hơi nóng bốc lên.

Nhiệt độ rất cao, Trình Ca vẫn phải che mình thật kín, nếu không sẽ bị nắng gắt làm bị thương. Trước ngực sau lưng cô đã sớm đổ mồ hôi nhễ nhại.

Đến phía dưới, Trình Ca nhìn thấy xe cô, đụng tan nát, đang bốc khói, một lớp cát phủ ở trên.

Bành Dã đi tới bên cạnh xe, trước tiên nhặt thuốc của Trình Ca, sau đó tìm nước mua vào buổi sáng. Có một chai bị nứt, đổ ướt mấy cái áo thun.

Bành Dã lấy ra, trực tiếp ném lên đầu Trình Ca, lạnh nhạt nói: "Lau mặt hạ nhiệt một chút."

Trình Ca lấy xuống lau mặt và cổ, gió thổi qua liền mát mẽ một lúc. Nhưng sự mát mẽ này rất nhanh bị hơi nóng xua đi.

Trình Ca đội cây quạt trên đầu, khoác áo thun ướt lên mặt làm mặt nạ chắn gió.

Bành Dã thấy dáng vẻ đó của cô, nhìn mấy giây, bỗng hừ cười một tiếng vô cùng nhạt.

Trình Ca nói: "Anh cười cái gì?"

Bành Dã nói: "Xấu. Giống thôn cô."

Trình Ca: "Thường ngày anh gặp không phải đều là thôn cô sao?"

Bành Dã không nói, kéo cái vali sứt mẻ ra ngoài, nói: "Chọn đơn giản."

Không có xe, lặn lội trong sa mạc, rất nhiều thứ đều không thể lấy. Trình Ca ném hết đồ trang điểm, đồ dưỡng da, quần áo cũng ném, chỉ để lại một bộ thay giặt, giày đi tuyết, giày leo núi ném hết.

Giày cao gót cũng ném, rơi xuống bên chân Bành Dã.

Bành Dã cụp mắt nhìn giày cao gót màu đen trên hạt cát màu vàng, mím chặt môi.

Trình Ca thích mang giày cao gót lúc làm tình. Anh vừa thấy đôi

giày này, rất nhiều cảm giác liền nổi lên, ví dụ như mắt cá chân như ngọc của cô, hình xăm rắn yêu mị.

Cùng với cảm giác đau khi gót giày cọ xát lúc chân cô đá quẹt bắp chân anh, chân cô quấn ngang hông anh trong quá trình làm tình.

Thời tiết càng nóng hơn, anh khô miệng khô lưỡi, cổ họng bốc khói.

Lúc còn đang suy nghĩ, Trình Ca ngồi xổm dưới đất móc lấy giày lại. Cô vứt một đôi giày đi bộ khác. Đồ bỏ vào một cái ba lô, Bành Dã đeo lên vai, nói: “Đi thôi.”

Đi mấy bước, anh quay đầu nhìn mấy đôi giày vứt dưới đất, để phòng khi cần đến, tháo dây giày ra.

**

Đồi cát mềm mại kéo dài, đạp một cái lõm xuống, cực kì hao tổn thể lực.

Cả người Trình Ca đầy mồ hôi, áo thun ướt trên mặt trên cổ rất nhanh bị sấy khô.

Đi không bao lâu, cô chợt cảm thấy không đúng.

“Bành Dã.”

“Ừm?”

“Chúng ta không phải đang đi hướng Bắc.”

“Ừ.”

Trình Ca dừng lại, không đi nữa.

Bành Dã quay đầu, anh đội mũ, một đôi mắt đen và dài dưới vành mũ hơi híp lại, nhìn Trình Ca.

“Đi đi chứ.” Anh nói.

“Thôn Mộc Tử ở hướng Bắc.” Trình Ca nói.

“Quá xa, cô đi không tới.” Bành Dã nói.

Trình Ca mím môi, nắng gắt đến mức cô không mở mắt nổi: “Vậy anh định đi đâu?”

“Đi tới thôn của ông cụ đó xem thử.”

“Ông ấy đã nói trong thôn của họ chỉ có xe bò, vừa đi vừa về hai tiếng, chúng ta đã có thể đi nửa đường rồi.”

Bành Dã nói: "Quá nóng, cô đi không được."

Trình Ca: "Tôi đi được."

Bành Dã: "Muốn đi cũng phải chờ ánh nắng xiên, gần tối đi tiếp."

"Đám tống tiền đó không đợi chúng ta thì sao? Hoặc Cáo Đen cướp ở phía trước?"

"Thì nghĩ cách tiếp."

Trình Ca: "Chờ anh nghĩ cách, máy ảnh của tôi đã bị người ta bán rồi."

Bành Dã nhàn nhạt nói: "Bán rồi cũng không đáng để cô dùng mạng đổi."

Trong sa mạc vàng bát ngát, hai người mặc áo đen giống nhau giằng co.

Trình Ca: "Tôi muốn tìm máy ảnh."

Bành Dã: "Cô thấy tôi có thể để cô đi trong sa mạc vào giữa trưa không."

Trình Ca nhìn anh chằm chằm, mồ hôi làm lóa mắt, cô xoay người đi về hướng Bắc.

"Trình Ca." Bành Dã gọi cô ở phía sau, cô không nghe.

Anh chạy đuổi theo, Trình Ca nhấc chân chạy, nhưng chưa được mấy bước đã bị Bành Dã kéo lại.

Trình Ca hít sâu một hơi, rất bình tĩnh khuyên anh: "Bành Dã, chúng ta đường ai nấy đi, được không? Bây giờ anh quản nhiều lắm rồi, tôi không thích, cũng không cần anh chịu bất kì trách nhiệm nào. Thật đấy, đó là máy ảnh của tôi, tôi quản là được."

Lời này kích thích Bành Dã đến lạnh mặt, anh nắm chặt cổ tay cô, kéo lại.

"Anh cái người này có vấn đề gì vậy hả…" Trình Ca phản kháng, tách tay Bành Dã.

Bành Dã chợt xoay người, túm hai tay cô, quay cô lại, ghì nằm sấp dưới đất.

Cát bụi tung bay, cát ập xuống đầu Trình Ca.

Bành Dã cưỡi trên lưng cô, giữ tay cô sau lưng, rút dây giày ra trói cổ tay cô lại.

Trình Ca nằm sấp giãy giụa trên đồi cát, cả người xoay tới xoay lui: “Bành Dã anh nổi điên gì đó?”

Bành Dã cúi người kề sát đầu cô, cười khẩy một tiếng: “Đừng xoay, đừng trêu, cẩn thận tôi làm cô ở đây.”

“Anh lại dùng cái chiêu nát này!”

“Đối phó với cô vô cùng thực dụng.” Bành Dã cột chắc cổ tay cô, hơi ngồi xổm dậy, ra tay thô bạo lật cô lại ngay mặt, tóc cô bay trên mặt cát.

Anh rút dây thừng trong túi ra trói eo cô, trói vững vàng.

Trình Ca: “Bành Dã, anh là đồ chó (1)!”

Bành Dã đứng lên, mắt nhìn xuống người phụ nữ bên dưới, cười lạnh,

“Mẹ nó không phải tôi bị cô làm (2) rồi sao?”

(1) Nguyên gốc là 狗日的, là một câu mắng chửi người, ý chỉ địa vị thấp kém, có thể cùng chó phát sinh quan hệ. Câu này có thể tạm hiểu là con của con chó.

(2) Nguyên gốc là chữ 日 trong cụm trên, tức phát sinh quan hệ.

Chương 37

Ánh nắng gay gắt ập xuống, đồi cát vàng trùng điệp nhấp nhô, không có bờ bến.

Hơi nóng dâng lên như con sóng lớn.

Trình Ca bị trói hai tay sau lưng, dây thừng kéo ngang hông, thất thiểu đi trong sa mạc.

Cô giống như cá ngâm trong nước sôi, đi đến đâu cũng chạy không khỏi hơi nóng sôi sùng sục. Gió thỉnh thoảng thổi tới cũng là gió nóng, mồ hôi trên người đổ rồi bốc hơi, bốc hơi rồi lại đổ.

Có lúc cô phản kháng không chịu đi, Bành Dã kéo dây thừng ở phía trước kéo một cái, cô lại lảo đảo đi mấy bước, từ từ đi về phía trước.

Cô đã từng thử nằm ỳ dưới đất không nhúc nhích, nhưng Bành Dã đủ nhẫn tâm, kéo dây thừng trên mặt cát, kéo cả người cô trong cát.

Đi khoảng mười mấy phút, Trình Ca chóng mặt hoa mắt, hơi vô lực xoay thắt lưng, lắc dây thừng.

Bành Dã cảm ứng được, quay đầu nhìn cô: “Làm sao?”

Trình Ca xoay người lại, đưa tay sau lưng cho anh nhìn, nói: “Tôi không chạy, anh cởi ra cho tôi.”

Bành Dã hừ cười một tiếng, không có phản ứng quay người đi. Trình Ca nghiêm mặt đứng tại chỗ, qua một lát bị anh kéo một cái, tiếp tục

đi tới.

Trình Ca bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn trời, trời xanh đến mức khiến người ta phát sốt, ánh nắng chói mắt, khắp thế giới đều là ánh vàng rực rỡ.

Bành Dã đi vài bước rồi dừng lại, quấn dây thừng vào tay, nói: “Uống chút nước.”

Trình Ca nói: “Tôi tự uống.”

Bành Dã đi tới, đặt miệng chai bên mép cô. Trình Ca quay đầu sang chỗ khác, không nói lời nào.

Bành Dã nhìn chằm chằm mặt cô một hồi, vẻ mặt ghét bỏ: “Trên mặt cô là mấy thứ gì vậy?”

Anh giơ tay lên sờ, là muối từ mồ hôi đổ ra lẫn gió cát. Ngón tay cái anh xoa xoa, phủi xuống cho cô.

Trình Ca lùi ra sau: “Muốn sờ thì cởi dây ra rồi sờ.”

“Vậy thì không sờ.” Giọng Bành Dã nhàn hạ, anh liếc mắt nhìn đôi môi khô khốc của cô, đưa nước tới bên mép cô, “Uống nước.”

Cô rũ mí mắt liếc cái chai đó một cái, nói: “Anh cởi dây ra cho tôi, tôi tự uống.”

“Không cởi.” Bành Dã hơi híp mắt, mang theo chút cảnh cáo, lạnh nhạt nói, “Cô có uống không?”

Trình Ca nâng mí mắt, cũng nhàn nhạt nói đầy khí phách: “Không uống.”

Hai người nhìn nhau, giằng co mấy giây.

Bành Dã chợt cười một tiếng, rất lưu manh, nói: "Cô không uống, tôi có thể dùng miệng đút rồi."

Trình Ca: "Bỉ ổi."

"Cô có mặt mũi nói tôi bỉ ổi?" Bành Dã như cười như không, "Cô nói thử xem, cô đã từng gặp người bỉ ổi hơn cô chưa?"

Trình Ca: "Chưa từng gặp."

Anh đưa nước cho cô.

Cô quay đầu.

"Thực sự không uống?" Bành Dã nhướng một bên lông mày, mang theo nụ cười cắn xuống gò má.

"Vậy tôi có thể đút rồi." Anh vừa chuẩn bị giơ chai lên uống nước,

Trình Ca: "Uống."

Bành Dã cười cười, đưa chai tới bên mép cô.

Trình Ca sáp lại gần, miệng lơ đãng hơi cong lên. Anh giơ chai nước lên cao, cô chắp tay sau lưng, không tự nhiên lắm, duỗi cổ chậm rãi uống vào một chút. Bành Dã bỗng cảm thấy anh đang đút cho một con động vật nhỏ.

Mặt cô bị phơi nắng đỏ rực, dính lớp cát mịn rất mỏng, dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng li ti.

Nước trong dần làm ẩm môi cô.

Bành Dã nhìn, cảm thấy dừng lại không đi ngược lại càng nóng hơn.

Cô uống no rồi, ngửa đầu một chút.

Bành Dã lấy chai nước lại, vặn chặt, xoay người đi tới phía trước, lại bắt đầu kéo dây.

Trình Ca: "Tôi thực sự không chạy, anh nới…"

Bành Dã: "Không bàn nữa."

**

Đi mấy phút, lúc Trình Ca cảm thấy thể lực sắp bị rút cạn, sau lưng vang lên tiếng lục lạc.

Trên đồi cát cách đó không xa, có người cưỡi một con lạc đà đi tới.

Vùng lân cận hoang vu vắng vẻ, có khả năng nhất là người đi tới thôn của ông cụ kia, Trình Ca nói: "Có lẽ cùng đường."

Bành Dã vuốt mồ hôi trên mặt: "Có thể ngồi lạc đà."

Trình Ca nói: "Anh mau cởi ra cho tôi."

Bành Dã vẫn là câu nói đó: "Không cởi."

Trình Ca: "Lát nữa để người ta nhìn thấy, tưởng anh là kẻ bắt cóc."

Bành Dã liếc cô một cái: "Không cần cô bận tâm."

Lạc đà đến gần, nó còn kéo một chiếc xe ván gỗ nhỏ, trên xe chất cỏ dại khô héo.

Bành Dã vẫy vẫy tay chặn chủ lạc đà lại, là một người đàn ông ba mươi, bốn mươi tuổi. Hỏi một chút, quả nhiên tiện đường. Đối phương nhiệt tình mời họ lên xe ván gỗ phía sau.

Anh ta thấy Trình Ca bị trói eo, hơi tò mò.

Bành Dã kéo sợi dây một cái, Trình Ca lảo đảo một cái, đụng vào người Bành Dã.

Bành Dã nói: “Cô vợ trẻ của tôi, không nghe lời chạy lung tung, bắt về trừng trị một chút.”

“Ồ…” Người đàn ông cười rộ lên, khuôn mặt đen kịt chen thành một đóa hoa, hỏi: “Vẻ ngoài trắng thật, là mua được bên ngoài sao?”

“Chính xác.” Bành Dã hai ba bước leo lên đống cỏ khô thật cao, Trình Ca bị trói tay, không dễ leo, anh cúi người xuống, nhấc cô lên đống cỏ, giọng nói cũng hơi khó nhọc, “Đổi mười con dê đầu đàn, còn không nghe lời, chạy ra ngoài rất xa.”

Trình Ca dùng khóe mắt lạnh lùng xem anh lừa gạt.

Người đàn ông đánh lạc đà đi về phía trước, vui vẻ nói: “Mười con dê đầu đàn cũng đáng. Con gái bên ngoài tính tình bướng bỉnh, nhưng thân thể đó vừa mềm vừa mượt mà, ngủ thoải mái.”

Xe rơm loạng chòa loạng choạng trên đồi cát, Bành Dã nằm ở trên, cả người cũng lắc lư theo, anh liếc Trình Ca một cái, như cười như không: “Ngủ thoải mái lắm.”

Trình Ca đá chân anh một cái, anh nhấc chân tránh thoát, nụ cười lớn hơn.

Trên chồng cỏ, cỏ dại đang bay.

Người đàn ông trên lạc đà lại nói: “Bắt về nhốt cô ấy trong phòng, ghì trên giường đất làm hơn mấy lần, để cô ấy sinh một đứa, có con rồi thì không thể chạy lung tung.”

Bành Dã quay đầu nhìn Trình Ca, thấy cô nghiêm mặt, liền không đáp lại lời người đàn ông. Anh lật người cô lại, để cô nằm nghiêng, kéo mũ che nắng, giọng rất thấp, hỏi: “Không mệt sao?”

Trình Ca không lên tiếng.

Bành Dã nhẹ giọng nói: “Ngủ một lúc đi.”

Trình Ca nhắm mắt lại, hơi nhíu mày, thời tiết quá nóng, cả người đều nhớp nháp.

Phía trước, người đàn ông Tây Bắc đánh lạc đà, “hô” một tiếng, mở rộng cổ họng liền hát vang,

“Lần đầu tiên, đến nhà em, em á, không có nhà,

Mẹ em, đánh anh hai cái nắp nồi,

Lần thứ hai, đến nhà em, em ấy à, không có nhà,

Bố em, gõ anh hai cái tẩu thuốc,

Lần thứ ba, đến nhà em, em ấy, không có nhà,

Con chó vàng nhà em, cắn anh ra ngoài…”

Lục lạc vang trong gió sa mạc,

Bài hát ấy phóng khoáng vui vẻ, chanh chua dí dỏm, Trình Ca nghe, ấn đường nhíu chặt vô thức giãn ra. Lúc này, dường như nổi lên từng cơn gió, lành lạnh, xua tan cái nóng. Chiếc xe đó loạng chòa loạng choạng, đống rơm mềm mại, cộng thêm bôn ba quá mệt mỏi, chỉ chốc lát sau Trình Ca đã ngủ thiếp đi.

Bành Dã không hề ngủ, anh nằm nghiêng bên cạnh cô, cầm quạt hương bồ quạt cho cô.

Chờ người đàn ông hát xong, Bành Dã hỏi: “Mấy ngày nay trưởng thôn Ban Qua có ở trong thôn không?”

Người đàn ông nói: “Mấy hôm trước đi Cách Nhĩ Mộc rồi, không biết hôm nay về chưa. Anh tìm ông ấy hả.”

“Ừ.”

Hơn nửa tiếng, họ đến một ốc đảo nhỏ trong sa mạc, người đàn ông nói: “Nhà tôi ngay đằng trước, đi ngồi một chút không?”

Bành Dã nói không cần, còn phải lên đường gấp.

Quay đầu nhìn, Trình Ca đã thức, giọng hơi khàn, hỏi: “Đến rồi sao?”

Bành Dã nói: “Đến rồi.”

Anh đỡ cô dậy, mình nhảy xuống đống cỏ trước, lại đưa tay bế cô từ trên xuống.

Sau khi cảm ơn người đàn ông kia liền tạm biệt.

Bành Dã đi tới một căn nhà gạch ngói trong thôn, vào sân, phát hiện cửa chính đóng chặt. Hỏi bác hàng xóm, nói trưởng thôn Ban Qua đi Cách Nhĩ Mộc rồi, vẫn chưa về.

Đến tận giờ phút này, Bành Dã mới mơ hồ nhíu mày.

Trình Ca này không hề quan tâm bất kì món đồ nào, mạng cũng có thể tùy ý ném nhảy xuống vách núi, chỉ trừ máy ảnh.

Người khác không thể nào hiểu được, nhưng anh hiểu.

Lần gặp nhau trên cánh đồng hoang ấy, cô ôm máy ảnh ngồi trên nóc xe, nói: “Trình Ca. Tôi là nhiếp ảnh gia, Trình Ca.”

Ánh mắt cô, cả người cô, cùng máy ảnh là một thể.

Bành Dã kéo Trình Ca tới bên cạnh, nắm chặt hai tay sau lưng cô, đi về phía trước.

Chỉ lát sau, người đàn ông bên nhà hàng xóm làm việc về, nghe người phụ nữ trong nhà nói, đuổi theo ra con đường nhỏ gọi: “Này! Là đội trưởng Bành của đội ba phải không?”

Bành Dã bảo Trình Ca ở lại tại chỗ, chạy mấy bước tới. Người đàn ông kia chạy lên, vuốt mồ hôi trên mặt, đưa một cái chìa khóa xe cho anh: “Trưởng thôn bảo tôi giao cho anh.”

Bành Dã dùng sức vỗ vỗ vai anh ta, nụ cười phóng đại: “Người anh em, cảm ơn.”

**

Trình Ca không thể hiểu nổi Bành Dã đang suy nghĩ cái gì, chờ Bành Dã đi lại, cô hỏi: “Anh làm gì vậy?”

“Không có gì.” Bành Dã nói, anh xốc cánh tay cô lên đi về phía trước.

Trình Ca bị anh kéo, khó hiểu quay đầu lại: “Anh tới đây tìm người quen sao?”

Bành Dã không trả lời, ngược lại hỏi: “Bây giờ còn đi nổi không?”

“Đi nổi.” Trình Ca nói.

Vừa rồi cô ngủ nửa tiếng trên đống cỏ, tinh thần đã khá hơn nhiều. Cô vừa cúi đầu, ánh mắt rơi vào cánh tay Bành Dã, vết máu khô, áo dính thành mảng.

Trình Ca hỏi: “Vết thương trên tay anh thực sự không sao chứ, đã vào trong thôn rồi, không tìm người xem thử?”

“Không cần.” Bành Dã nói.

Họ phải đuổi theo thời gian, không rảnh để ý vết thương.

“Hay xem một chút đi.”

Thế là Bành Dã cúi đầu nhìn một chút, nói: “Xem xong rồi.”

Trình Ca: “…”

Trình Ca hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Bành Dã không lên tiếng trả lời.

“Lời hỏi anh đó?”

“Sau thôn có khe suối, dẫn cô đi tắm sạch một chút.”

Trình Ca không từ chối, đi mười mấy phút trong sa mạc, cô giống như đã chạy mười mấy chuyến marathon.

Đến bên khe suối, Trình Ca nhìn thấy thượng du cách đó không xa có một ngôi nhà gỗ nhỏ, có chút cảnh giác hỏi: “Chỗ đó có người ở không?”

Bành Dã quay đầu nhìn một cái, nói: “Nhà của thợ săn, đã cho khách ở nhờ, không có người.”

Trình Ca “ờ” một tiếng, không cởi quần áo, cả người ngồi vào trong nước, chợt cảm thấy thế giới vô cùng mát mẻ. Nước suối trong veo, cát vàng trên da, trên quần áo rỉ ra theo dòng nước, từng đợt sóng chảy xuôi đi xa.

Trong dòng suối sau lưng có mấy tảng đá, không đến nỗi khiến bả vai chìm vào nước, Trình Ca liền nằm xuống, để nước suối mát rượi rửa sạch tóc cô, còn có gò má phơi nắng đến phát bỏng của cô.

Cô rửa một bên má xong, quay đầu sang rửa bên kia, liền thấy cách đó không xa, áo gió của Bành Dã nổi trên nước, anh mặc áo thun mỏng, cả người ướt đẫm, quần áo đều dính sát.

Anh xoa tóc, nước đang hắt lên trên.

Bầu trời vừa cao vừa xanh, gió mát lướt nhẹ qua cây xanh,

Nước suối giội rửa thân thể Trình Ca, có lá cây trôi qua, ngứa một chút.

Anh nhận thấy được ánh mắt cô, ngước mắt nhìn sang. Anh vừa rửa mặt, sạch sẽ và rõ ràng, con ngươi đen hơi ẩm ướt.

Anh bình tĩnh nhìn cô mấy giây, nhấc chân đi về phía cô.

Anh che khuất bầu trời xanh trên đỉnh đầu cô, anh cúi người xuống, xách cô lên từ trong nước, kéo áo cô ra.

Trình Ca để mặc anh, thân thể ướt sũng của cô khẽ run trong làn gió mát.

Áo kéo đến ngực, không tiếp tục, anh chỉ xem vết thương dưới vai cô.

Anh gỡ băng vải ra, hỏi: “Có cảm thấy ngứa không?”

Trình Ca khiêu khích anh: “Anh hỏi chỗ nào ngứa?”

Bành Dã hơi cảnh cáo nhìn cô một cái: “Vết thương.”

Trình Ca: “Vậy thì không có.”

Bành Dã: “…”

Thời gian trôi qua, cách thời gian lấy máy ảnh ngày càng gần.

Anh mở ra kiểm tra, vết thương đang khép miệng vẫn chưa bị nhiễm trùng. Anh cởi áo thun mình ra, vắt khô một nửa, lau cát mịn xung quanh vết thương, lại chườm lạnh vết thương cho cô.

Thân trên để trần của anh thấm đầy nước suối.

Mùi mồ hôi của hai người nhạt dần, mùi tươi mát của khe suối nổi lên.

Hai cổ tay Trình Ca chắp sau lưng, vô thức dùng sức vặn một cái.

Bành Dã đứng dậy đi lấy thuốc trong túi, anh quay lại, cúi đầu thổi khô hơi nước trên da vết thương Trình Ca. Nước suối vốn đã lạnh, gió thổi qua, Trình Ca nhắm mắt, bả vai đang run.

Bành Dã hỏi: “Lạnh sao?”

Trình Ca cắn môi, không lên tiếng, một đôi mắt kéo dài đuôi mắt hồ ly nhìn anh chằm chằm, ẩm ướt và sáng ngời.

Gió lạnh thổi tới, thân thể ướt sũng của cô hơi run lên. Giọng cô rất nhẹ, nói: “Cởi tôi ra đi.”

Chương 38

Mặt trời nhỏ lại một chút, bầu trời xanh thăm thẳm.

Trình Ca ngồi trong dòng suối, mái tóc dài ướt sũng, nói: “Đã đến đây rồi, tôi cũng không thể chạy, cởi ra cho tôi đi.”

Bành Dã nhíu mày, chuyên tâm bôi thuốc cho cô, nói: “Băng lại trước.”

Trình Ca liếc mắt. Cô nhìn qua lại thấy vết thương trên khuỷu tay anh, bị thương không hề nhẹ.

“Không phải anh nói không sao à?”

Bành Dã: “Là không sao.”

Trình Ca: “Anh nên bôi ít thuốc cho mình đi.”

Bành Dã bèn bôi qua loa ít thuốc lên. Trình Ca cảm thấy anh đang ứng phó với cô.

Bành Dã đút Trình Ca uống mấy viên thuốc kháng sinh, Trình Ca nói: “Anh cũng uống chút đi.” Thế là Bành Dã cũng uống mấy viên.

Bành Dã mặc áo thun, nhặt áo gió trong nước lên mặc vào, lại xốc Trình Ca lên, nói: “Đi thôi.”

Trình Ca: “Đi đâu?”

Bành Dã hướng cằm về phía một đồi cát ngoài rừng: “Chỗ đó.”

Trình Ca nói: “Thả tôi ra.”

Trong đầu Bành Dã nhớ lại câu Trình Ca nói: “Chúng ta đều đừng vượt tuyến, được không?”

Cũng phải, anh đã vào thân thể cô, chưa vào trái tim cô; quản nhiều như vậy làm gì.

Anh nhìn cô một cái, nói: “Xin tôi.”

Trình Ca không xin.

Bành Dã: “Không xin thì không cởi.”

Trình Ca hừ lạnh một tiếng.

Đi mấy bước, Trình Ca nói: “Cởi dây ra cho tôi, tôi muốn đi tiểu.”

Bành Dã quay đầu, híp mắt lại: “Thực sự muốn đi tiểu?”

Trình Ca nói: “Không nhịn nổi rồi.”

Bành Dã đi sang, sờ eo cô.

Trình Ca lùi ra sau: “Làm gì đó?”

Bành Dã: “Không phải cô muốn đi tiểu sao, cởi quần cho cô.”

Trình Ca: “Không muốn anh cởi.”

Bành Dã: “Cũng đâu phải chưa từng thấy, còn từng làm nữa mà.”

Trình Ca giãy khỏi anh, lùi ra sau một bước, chân đứng trong cát không vững, ngã ngồi xuống đất.

Bành Dã nhìn xuống cô, hỏi: “Còn đi tiểu không?”

Trình Ca không lên tiếng.

Bành Dã xách dây nhấc cô lên, kéo đi tiếp.

Vượt qua đồi cát đó, vẫn là sa mạc.

Nhưng mặt đất rất cứng, chỉ là bên ngoài phủ một lớp cát vàng, cũng không giống với sa mạc mềm mại trước đó.

Không có gió, trời xanh và cát vàng đều đứng im. Trong không khí có một chút khô nóng nhè nhẹ.

Ánh mắt Trình Ca đi theo Bành Dã, nhìn thấy trong cát vàng khắp thế giới có một khối màu không đúng lắm.

Bành Dã đi tới, vén một lớp màu vàng lên, lộ ra xanh sẫm, giống như đã xé toạc một lỗ.

Anh lôi một góc lên, dùng sức kéo một cái, vải dầu giũ rơi xuống một lớp cát. Một chiếc việt dã Đông Phong màu xanh đậm đột nhiên xuất hiện, giống như làm ảo thuật.

Trình Ca sửng sốt: “Xe này là…”

Bành Dã: “Của tôi.”

Trình Ca hỏi: “Tại sao xe anh lại ở đây?”

Bành Dã tùy ý đáp: “Ít ngày trước Thạch Đầu và Mười Sáu đi Khương Đường truy xét manh mối của Cáo Đen, khi đó tôi và Tang Ương vừa vặn tuần tra hàng ngày đến đây. Chúng tôi tới tụ họp với họ, nhưng không cần nhiều xe như vậy, tốn dầu. Đúng lúc trong thôn có người đánh xe đi Phong Nam, quá giang xe tới đó nên đậu xe ở đây.”

“…” Trình Ca, “Lúc đầu anh nói đến đây, là đến tìm xe, không phải đến nghỉ ngơi?”

Bành Dã dọn dẹp vải dầu, trải ra dùng sức giũ một cái: “Đúng.”

Cát bụi bay lượn, Trình Ca chau mày, quay đầu lùi lại.

Tay Trình Ca trói sau lưng, giật giật: “Anh nói sớm ở đây có xe, chúng ta đến mức cãi nhau sao?”

Bành Dã khom lưng xếp vải dầu, ngước mắt nhìn cô một cái: “Chính là muốn tìm cái cớ chỉnh đốn cô một chút.”

Trình Ca: “…”

Bành Dã biết trưởng thôn Ban Qua đi Cách Nhĩ Mộc, không chắc về hay chưa. Anh tới thử tìm may, nói cho cô biết trước, lỡ như không lấy được chìa khóa, cô sẽ vô cùng thất vọng.

Anh mở cửa xe, thò người vào buồng xe lấy đồ.

Trình Ca mím môi nhìn anh, một lát sau, nói: “Chỉnh đốn đủ chưa, định lúc nào thả tôi ra?”

Bành Dã vịn cửa xe, cũng không ngẩng đầu lên, vẫn là hai chữ đó:

“Xin tôi.”

Trình Ca xoay người đi.

“Đi đâu đó?”

Trình Ca: “Anh không cởi dây cho tôi, tôi vào trong thôn tìm người.”

Bành Dã đạp một chân lên sợi dây dưới đất, Trình Ca liền không đi được, giãy nửa ngày cũng không đấu lại sức chân của anh.

Bành Dã nhìn cô xoay cả buổi, cười cười, khom lưng nhặt sợi dây lên, buộc vào một cái cây con bên cạnh xe, thực sự coi cô là dê chăn thả.

Trình Ca: “…”

Bành Dã buộc chặc, nói: “Thời gian còn sớm, lái xe đi không tới hai tiếng, cô nghỉ một lát trước, tôi dọn dẹp xe.”

Trình Ca: “Không đi tới gấp?”

Bành Dã: “Tốt nhất đến theo thời gian mặt trời lặn trời sắp tối.”

Trình Ca: “Tại sao?”

Trước đó Bành Dã nghĩ lấy máy ảnh phải lên đường gấp; vừa rồi ở trong suối giội một cái, tỉnh táo lại. Anh nói: “Nếu có chuyện đột ngột xảy ra, trong đêm tối người dễ ẩn náu.”

Ban ngày tầm mắt rõ ràng, hai người họ quá nguy hiểm.

Trình Ca đã hiểu, hỏi: “Còn bao lâu mặt trời lặn?”

Bành Dã: "Bốn, năm tiếng."

Trình Ca: "Vậy tôi lên xe ngủ, anh cởi dây ra cho tôi."

"Không cởi cô cũng có thể lên xe." Bành Dã không để ý tới cô, lấy giẻ lau trong xe,

dọn cát vàng trên xe.

Nắng nhỏ một chút, không chiếu gắt lắm.

Áo gió được gió thổi khô, Bành Dã cởi ra ném qua một bên. Áo thun vẫn ướt, dính chặt vào người.

Anh bận bịu tới lui, Trình Ca chắp tay sau lưng không có việc gì làm đứng một bên. Quần áo ướt trên người cô đang chầm chậm bốc hơi, có chút khô nóng.

Cô giãy giãy tay, vẫn không cởi ra được. Cô nhìn Bành Dã chằm chằm, khe khẽ cắn răng.

Xin anh ta?

Bành Dã khom người lau sạch nắp capo, thẳng người dậy đi lau kính chắn gió.

Trình Ca chặn trước mặt anh, ngẩng đầu lên, vẻ mặt yên lặng: "Cởi dây ra cho tôi."

Bành Dã cụp mắt.

Cô ung dung bình tĩnh: "Bành Dã, bây giờ tôi muốn làm anh, cởi tay

tôi ra."

Bành Dã nhìn cô một lúc, bóp cằm cô lắc lắc, nói: "Cô cảm thấy tôi sẽ mắc lừa sao?"

Anh cười cười, vòng qua cô định đi.

Trình Ca lùi ra sau một bước chặn đường anh: "Cởi ra cho tôi."

Bành Dã còn định đi, Trình Ca kề sát thân thể anh, dùng hông chạm thân dưới anh, lực độ vừa đủ, không nặng không nhẹ.

Sống lưng Bành Dã cứng đờ, đột nhiên dừng bước.

Trình Ca nhàn nhạt nhếch khóe môi.

Cô nhón chân lên, ngẩng đầu hôn cổ anh, cái răng nhỏ cắn anh, đầu lưỡi liếm tai anh.

Thân thể cô kề vào anh vặn vẹo, lại dùng một loại âm thanh lên đỉnh mà lúc cô thực sự lên đỉnh cắn chết cũng sẽ không phát ra, líu ríu nhẹ như tơ: "Thả tôi ra đi…"

Bành Dã đột ngột bóp chặt mông cô.

Cô bị đau, cả người run lên, hai tay giãy sau lưng, nhưng giãy không khỏi sợi dây.

Cô xoay người đưa lưng về phía anh, mái tóc ướt sượt qua mặt anh.

Đôi tay nhỏ bị trói luồn vào áo thun anh, sờ lên bụng anh. Cô cởi quần anh lần vào trong, dùng tay làm dịu cho anh.

Cô cười khẽ, nói: “Thả tôi ra. Thế này không tiện.”

Bành Dã tiến lên một bước ôm lấy eo cô, thấp giọng nói bên tai cô: “Tôi thấy rất tiện.” Trong lúc nói, cởi quần cô đến đầu gối.

Trình Ca sững sờ, muốn chạy đã không kịp, anh nắm cái tay phủ lên nơi ấy của anh của cô, anh đẩy một cái, ấn Trình Ca nằm sấp trên nắp capo, anh vào theo sau, dùng sức đẩy.

Trình Ca cắn răng, duỗi thẳng ngón tay, móc ra vài dấu móng tay ở bụng dưới của anh.

Lúc này mới biết cái gì gọi là trộm gà không được còn mất nắm gạo, cô giơ chân đạp anh, lại tiện cho anh tiến vào sâu hơn. Hai tay cô bị trói sau lưng, người cũng không dậy nổi, xoay người giãy giụa.

Bành Dã cúi người kề sát vào lưng cô, hai tay luồn vào áo cô, từ eo đi lên, vuốt ve thân thể ướt đẫm mồ hôi của cô.

Trời xanh, cát vàng, đất trời hoàn toàn yên tĩnh, trên đồng hoang vang lên tiếng bước chân sột soạt, vài con linh dương chạy tới, ăn cỏ dại ở bên cạnh.

Trình Ca hoảng sợ đến mức cả người sít chặt một cái, Bành Dã đau đớn nhíu mày, rên một tiếng.

Anh nắm chặt ngực cô, bên dưới dùng sức đẩy một cái: “Lên tiếng.”

Trình Ca cắn răng không theo.

Bụng cô đụng vào xe, phía sau là anh, mạnh mẽ, bá đạo, hai chân cô nhũn ra, run rẩy chuột rút, sắp không chịu đựng nổi nữa.

“Lên tiếng!” Eo mông Bành Dã kéo căng, liên tục kích đỉnh.

Trình Ca sống dở chết dở, hô hấp nhanh dần, hai tay giãy dây thừng.

Cô nhíu chặt mày, gắng sức ngẩng đầu lên, anh nghiêng đầu, vòng từ sau lưng cô tới hôn cổ cô: “Trình Ca, lên tiếng.”

Cô ngửa mặt nhìn lên bầu trời, há miệng, không phát ra được một chút âm thanh. Cô sắp…

Đột nhiên, anh rời khỏi cô.

Lâu đài trên không đổ sụp lần nữa.

Hơi thở Bành Dã hơi rối loạn, anh cười khẽ bên tai cô: “Mới bắt đầu đã chịu không nổi rồi, cô có tiền đồ không?”

Trình Ca chợt quay đầu lại, thở hổn hển: “Đi vào!”

Bành Dã xốc cô lên, xoay lật lại, cúi đầu hôn môi cô; Trình Ca nghiêng đầu tránh, anh dùng sức vặn đầu cô, bóp cằm cô, hôn sâu vào.

Trình Ca không thích hôn môi, nhíu mày giãy giụa, anh hung hăng mút cắn, cắn môi cô chảy máu.

Trình Ca kêu đau một tiếng.

Bành Dã buông cô ra, nhếch một bên khóe môi.

Trình Ca tức giận đá anh, anh lại nâng cái mông tròn xoe của cô, bế cô lên nắp capo đẩy ngã xuống, Trình Ca xoay thế nào cũng không ngồi dậy nổi.

Anh ghét quần cô vướng víu, không mở chân ra được, kéo một cái ống quần ra, một cái chân trơn bóng của cô lộ ra ngoài, quần treo trên cái chân kia.

Trình Ca giãy giụa muốn đứng dậy, anh nắm chặt bắp đùi trắng mịn của cô, cúi đầu xuống dưới.

Đầu óc Trình Ca nổ tung, anh đã mềm mại và linh hoạt chạy vào thân thể cô, quấy tới tấp.

Trình Ca bị anh quấy đến mức gần sống gần chết, gần như muốn khóc lên.

Trình Ca nằm trên nắp capo, tay trói sau lưng giãy cũng giãy không được, hai chân bị anh giữ chặt, xoay cũng xoay không ra, đạp lại chỉ đạp không khí.

Trời xanh gió mát, ánh mặt trời chói mắt, cô sắp chết rồi, hai chân run không ngừng, lúc thì muốn cách xa nhiều hơn, lúc thì lại chịu không nổi quấn đầu anh.

Không tới thời gian một phút, Trình Ca lên đỉnh.

Sự co rút của thân thể cô còn chưa bình phục, Bành Dã thẳng người dậy, đặt ở hông cô, nhân lúc triều chưa rút, chính bản thân tiến vào lần nữa.

Trình Ca chợt cong lưng lên, “A” một tiếng nhẹ vô cùng;

Liên tục không ngừng, cô thực sự sắp bị anh giết chết.

Cô lẩm bẩm, giọng nói đứt quãng: “Thảo nào… A Hòe muốn… đuổi

theo ngủ với anh…"

Bành Dã ra sức kiểu trừng phạt.

"Ưm!" Tim phổi Trình Ca nứt toạc, cổ tay chà xát mạnh sau lưng.

Cô không biết, Bành Dã chưa bao giờ dùng miệng làm cho người phụ nữ khác, anh cũng chưa từng canh cánh trong lòng chuyện có kêu thành tiếng hay không.

Bành Dã ôm thân thể cô, để cô ngồi dậy, giọng anh rất thấp: "Kêu lên."

Vẻ mặt Trình Ca đau đớn, chết không lên tiếng, người lại thẳng lưng, kề sát thân thể anh, nghênh hợp tiết tấu của anh. Trên nắp xe ẩm ướt.

Bành Dã nắm mặt cô, nhìn chằm chằm nét mặt cô, giọng anh khàn dần: "Trình Ca, kêu thành tiếng."

Trình Ca cắn môi, phát run trong lòng anh.

Bành Dã đột ngột bế cô lên, dưới trọng lực lao xuống một cái,

"A!"

Trình Ca ngây ra, giống như bị đâm vào tim gan.

Cô há miệng, nhìn anh chằm chằm, con ngươi không có bất kì phản ứng nào.

Rất lâu, cô run lẩy bẩy, thở ra một hơi thật dài.

Tiếng kêu kiều mỵ ẩn nhẫn của cô khiến anh tê cả da đầu, tĩnh mạch thông suốt, càng mãnh liệt hơn.

Cả người Trình Ca ngứa ngáy, sống không bằng chết, cô nức nở đầy bi thương: “Chậm… một chút… Không chịu nổi…”

Cô càng lên tiếng anh lại càng mạnh hơn.

“A…”

Cô lắc lư kịch liệt, tê dại đến gần như hôn mê, lại theo bản năng thu hai chân vào, quấn lấy hông anh thật chặt.

**

Trong cuồng dã có gió cuốn sạch.

Ánh mắt Trình Ca tan rã, mềm nhũn ngã ra sau, cô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ nhìn thấy sa mạc vàng mênh mang bát ngát, bầu trời xanh thẳm mênh mông vô bờ.

Bành Dã thở hổn hển, để cô ngã xuống nắp capo. Anh cúi đầu vuốt ve mặt cô, mồ hôi theo chóp mũi nhỏ xuống mặt cô.

Mặt cô đầy mồ hôi, ánh mắt mơ màng.

Anh vuốt cái trán ẩm ướt của cô, mái tóc xốc xếch của cô. Anh cúi đầu hôn môi cô, ánh mắt cô chậm rãi tập trung lại, muốn quay đầu sang chỗ khác nhưng đã không còn sức.

Trời xanh, sa mạc, cô mặc nửa cái quần cởi tới đầu gối, nằm trên nắp capo xe việt dã màu xanh đậm.

Bành Dã hôn cô thật sâu, hôn liếm môi cô, mút cắn đầu lưỡi cô.

Anh nhắm mắt lại, lông mi đen và dài đang khẽ rung trong gió. Dưới bầu trời rất cao, gió thổi tóc trên trán anh, lướt qua mắt cô.

Vài con dê đang qua lại gần xe, thỉnh thoảng lại gần ngửi một cái.

Anh buông cô ra, ánh mắt cô yên lặng, gò má trắng nõn và đỏ ửng.

Bành Dã kéo quần xong, trượt xuống nắp capo, cởi dây của cô ra, mặc quần và mang giày cho cô.

Trình Ca nằm trên xe, không nhúc nhích, mặc cho anh sắp xếp.

Cô ngắm chim bay giữa bầu trời, rất lâu, mở miệng:

“Bành Dã…”

“Ừ?”

“Anh khiến tôi nghiện rồi.” Trình Ca nói.

Bành Dã chồm người sang, nắm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, nhấn trên nắp xe,

Anh hôn môi cô lần nữa, nói thật thấp:

“Đó là chuyện tốt.”

Chương 39

Sập tối, Bành Dã và Trình Ca đến thôn Mộc Tử.

Thôn Mộc Tử là thôn trên sa mạc điển hình, đất rộng người thưa, cát vàng khắp nơi. Nhiều nhà xây bằng gạch đá, trừ màu vàng ra chính là màu xám, ít có màu khác.

Dân trong thôn ở rải rác, rất xa không thấy người. Trong thôn chỉ có một con đường chính, liếc mắt là có thể trông đến cuối.

Đi qua một nhà trọ ở cửa thôn, Bành Dã dùng cằm chỉ, bàn bạc: “Trọ ở đây?”

Trình Ca ló đầu nhìn một cái, trên hộp đèn cũ nát ở cửa nhà trọ viết: “Ơ” trọ ba mươi tệ một “đem” (1).

(1) Câu gốc là “主” 宿 30 元一 “免”, bị mất nét ở hai chữ 主 và 免, câu đúng là 住宿 30 元一晚 (Ở trọ ba mươi tệ một đêm).

Trình Ca nói: “Đừng ở.”

Xe chầm chậm đến gần, Bành Dã quay đầu nhìn, nói: “Không sạch sẽ lắm.”

Trình Ca nói: “Phí tiền, lát nữa lấy máy ảnh, không phải rời khỏi ngay sao?”

Bành Dã sờ mũi cười cười.

Trình Ca: “Anh cười cái gì?”

“Chúng ta thật là nghèo.” Bành Dã nói, ngón tay gõ nhẹ tay lái, hơi đạp ga lái qua nhà trọ đó.

Trình Ca hỏi: “Còn lại bao nhiêu tiền?”

“Tôi xem thử.” Bành Dã nói đoạn, đưa tay sờ túi quần.

Phía trước xe có một đứa trẻ đen thui xua mấy con dê trắng đi qua, anh lại giơ tay lên nắm tay lái; Trình Ca thò người sang, tay luồn vào túi quần anh, moi hết tiền ra.

Đều là tiền giấy vừa cũ vừa bẩn.

Vừa vặn. Một trăm, năm mươi, hai mươi, mười đồng, năm đồng, một đồng, mỗi loại một tờ.

“Còn lại một trăm tám mươi sáu.” Trình Ca nói.

Mà sáu ngàn cô tìm Kim Vĩ đòi thì phải đưa cho đám “chủ xe” kia không được thiếu một xu.

Bành Dã nói: “Đủ cho chúng ta đi về rồi.”

Trình Ca: “Còn phải đổ xăng (2).”

Bành Dã: “Được, tôi cố gắng (3) giữ.”

(2), (3) Nguyên gốc đều là 加油, có nghĩa là cố gắng, nỗ lực, nghĩa đen là đổ xăng, tiếp nhiên liệu.

Trình Ca ngẩng đầu: “Tôi nói xe phải đổ xăng.”

Nụ cười của Bành Dã phóng đại.

Trình Ca lại bổ sung: "Anh cũng đổ xăng giống vậy."

Bên ruộng lúa mì có một lán cỏ tranh, Bành Dã đậu xe phía sau lán, nói với Trình Ca: "Cô ăn chút gì trước rồi gọi điện thoại cho Lâm Lệ. Tôi vừa thấy bên kia có tiệm bánh bao, đi mua chút thức ăn làm bằng bột mì cho cô."

Nói đoạn cởi dây an toàn ra.

Trình Ca ngăn lại: "Tôi không muốn ăn."

"Sáng nay cô chưa ăn gì cả."

Trình Ca nhét lại tiền vào túi quần anh, nói: "Không phải trên xe có sắn sao, tôi ăn cái đó là được."

"Vậy sao có thể no?"

Trình Ca xoay người lục ra hai hộp bánh quy trong ba lô: "Cái này có thể rồi chứ." Lúc cô xuất phát mua ở sân bay, mãi không có lòng dạ ăn, may mà chưa ném.

Bành Dã nhìn cô hồi lâu, cười một tiếng, cũng không nói gì, nhận lấy bánh quy xé ra, nhét một miếng vào miệng, lại lột sắn đưa tới cho cô.

Trình Ca há miệng liền cắn, dọc đường thời tiết khô nóng, ăn sắn giảm nhiệt nhất.

Bành Dã ngậm bánh quy trong miệng: "Giống lần trước ăn không?"

Trình Ca: "Cũng ngọt như thế."

Bành Dã liếc nhìn nắng chiều sa mạc, chỉ còn một tia sáng, nhiệt độ giảm nhiều hơn giữa trưa, nhưng không khí vẫn khô nóng.

Bành Dã nói: "Lát nữa tôi đi một mình, bảo đảm lấy lại máy ảnh cho cô."

Trình Ca cắn sắn, hút nước, có một lúc không lên tiếng.

Bành Dã thấy cô cụp mắt không nói, giọng vô thức thấp một chút, nói: "Một mình tôi đi an toàn hơn, cũng thuận tiện."

Trình Ca yên lặng ngước mắt lên, nói: "Tôi biết. Tôi chờ anh ở đây."

"Ở đây không được." Anh gạt bỏ rất nhanh, "Trời sắp tối rồi, tìm nhà trọ để cô ở, tôi lấy máy ảnh rồi đi đón cô."

Trình Ca thấy không đủ tiền, muốn từ chối, nhưng suy nghĩ một chút lại vẫn không nói.

Ngoài cửa xe, lúa mì trên ruộng đất khô cằn vàng óng ánh, Trình Ca ngắm một lát, thấy Bành Dã đã ăn hết một hộp bánh quy, nói: "Gọi điện thoại cho Lâm Lệ đi."

"Ừ." Bành Dã tiện tay lau sạch vụn bánh quy trên miệng, vò cái gói thành một cục quăng vào hộp tiền lẻ, cầm lấy di động của Trình Ca nhấn số.

Rất nhanh, bên kia kết nối cuộc gọi, là Lâm Lệ: "Trình Ca à?"

Bành Dã nói: "Phải."

"Anh đến rồi sao?"

"Đến rồi."

Lâm Lệ ngập ngừng mấy phút, chậm rãi hỏi: "Một mình sao?"

Từ giọng nói của cô ấy, hai người nghe ra, lúc họ vào thôn đối phương đã biết có bao nhiêu người đến.

Trình Ca nhìn Bành Dã một cái, trong lòng Bành Dã biết rõ, nói: "Hai người."

"Còn ai nữa?"

Bành Dã nói: "Dẫn người phụ nữ của tôi theo."

Bên kia Lâm Lệ nói: "Lát nữa, hai người cùng tới đây đi."

Tay Bành Dã vô thức nắm chặt tay lái, anh nói: "Một mình tôi tới đưa tiền là được."

Lâm Lệ nói: "Mấy người bạn này muốn mời hai người ăn bữa cơm."

Bành Dã có vài giây không nói tiếp.

"Ở lầu hai quán cơm Tam Giang, cách cửa thôn chỉ năm phút đi đường. Tới đây nhanh chút nhé, đã trễ họ sắp đi rồi."

"Được." Cúp điện thoại, Bành Dã có một lúc không lên tiếng.

Trình Ca nói: "Lo lắng cái gì, đưa tiền cho bọn chúng là có thể chuộc Lâm Lệ và máy ảnh về rồi."

Bành Dã cười nhạt một tiếng: “Cũng phải.”

Trước mắt suy đoán, tuy không rõ Lâm Lệ có đụng hư xe của ai không, nhưng chắc chắn cô ấy bị người khác tống tiền còn chụp ảnh uy hiếp. Đối phương ngoài việc đòi tiền ra, còn muốn một sự bảo đảm, bảo đảm sau khi phía Lâm Lệ rời khỏi thôn sẽ không quay lại gây phiền phức.

**

Quán cơm Tam Giang nằm cuối con đường chính trong thôn, cửa quán hẹp, trên kính dán các loại món ăn như “Gà dĩa lớn”, “Thịt dê nướng”…

Đi vào trong, sàn nhà trơn dính, giống như giẫm lên kẹo cao su đầy đất; trong nhà ánh sáng lờ mờ, trên tường dán thứ nhớp nháp không rõ.

Một nhân viên phục vụ nam nghiêng sau quầy cắn hạt dưa, trên bức tường sau lưng anh ta treo ông thần tài màu đỏ, bóng đèn đỏ còn hư một cái.

Nhân viên phục vụ nam thấy hai người họ vào quán, mắt liếc sang, hỏi: “Là bạn của nữ du khách kia phải không?”

Bành Dã nói phải.

“Lầu hai. Anh Thiết chờ mấy người một lúc rồi.”

Trình Ca hỏi thêm một câu: “Phòng nào?”

Nhân viên phục vụ nam suy nghĩ một chút, không nhớ ra được, nói: “Chỉ họ ở đây, dễ tìm.”

Cầu thang ở phía sau nhà, đi qua nhà bếp tối om, tất cả đều là mùi gây của thịt dê.

Trình Ca mím chặt miệng, đi lên cầu thang u ám chật hẹp, phía sau Bành Dã kéo cô một cái. Anh đi lên trước, chắn cô ở sau lưng.

Lên lầu, tầm mắt sáng một chút.

Một hành lang đi thẳng, một bên là cửa sổ kính xanh và sân sau ở lầu dưới quán cơm, một bên là cửa tò vò của phòng bao.

Trong cánh cửa thứ ba truyền đến tiếng cười, tiếng mắng chửi, còn có tiếng ù bài mạt chược. Chỗ cao hứng, bật ra vài câu thô tục mang theo cơ quan sinh dục.

Hai người đi tới.

Quạt trần đang quay, trong phòng không khí ngột ngạt.

Rượu và thức ăn đã dọn sẵn trên bàn, mấy người đàn ông cao lớn thô kệch vây quanh bàn mạt chược đánh bài. Trời nóng, có người cởi trần, có người mặc áo ba lỗ, trên người đầy hình xăm, bắp thịt trên cánh tay vạm vỡ giống như thân cây.

Ngược lại, Lâm Lệ vô cùng nhỏ nhắn xinh xắn, cô ấy cúi đầu ngồi một bên, vali, túi xách, máy ảnh đều để trên bàn trà.

Bành Dã chắn Trình Ca sau lưng, giơ tay lên gõ cửa hai cái, dùng chút sức.

Bộp. Bộp.

Người trong phòng đều nhìn sang, vẻ mặt lạnh nhạt.

Người đầu tiên lên tiếng là người ngồi ở vị trí chính giữa, đối mặt Bành Dã, mặt hình vuông, áo sơ mi hoa, trên cổ đeo dây chuyền, trong miệng ngậm điếu thuốc, cười một cái thì bắp thịt ở ngực liền phồng lên: “Bạn của cô Lâm tới rồi.”

Lâm Lệ lập tức đứng dậy đi tới, giống như giải thoát: “Trình Ca, hai người mang tiền tới rồi sao?”

Lâm Lệ nhìn Trình Ca, Bành Dã hơi cảnh cáo liếc nhìn cô ấy một cái, không đáp, nhìn về phía anh Thiết ở đối diện, cười nói: “Bạn tôi gây phiền phức cho các anh rồi.”

Lâm Lệ hoàn toàn tỉnh ngộ, quay đầu cười nói: “Anh Thiết, đây là bạn tôi, Trình Gia (4), còn có bạn gái của anh ấy.”

(4) 程迦 (Trình Ca) và 程嘉 (Trình Gia) đều có phiên âm là Chéng Jiā.

Anh Thiết cười một lúc, chậm rãi nói: “Trong điện thoại vẫn chưa giải thích rõ, bây giờ cô nói một chút với bạn cô đi, đã xảy ra chuyện gì.”

Lâm Lệ nói: “Trình Gia, tôi quẹt hư xe của bạn anh Thiết, phải đền rất nhiều tiền, anh Thiết giúp hòa giải, chỉ đền sáu ngàn là được. Không phải tôi không mang theo nhiều tiền mặt vậy sao, thẻ cũng bị mất, anh Thiết cho tôi mượn tiền trả cho bạn anh ấy, để bạn anh ấy đi trấn trên sửa xe.”

Bành Dã nói: “Người không bị thương là tốt rồi.”

Anh Thiết quan sát Bành Dã, không nhìn ra khác thường, liền cười đứng dậy: “Người trên đường phải giúp đỡ thông cảm, người bạn kia của tôi nóng tính khó chịu, dọa cô Lâm gần chết.”

Bành Dã nói chuyện với anh ta.

Lâm Lệ quay đầu đi tới bên cạnh Trình Ca, trong mắt nhịn nước mắt, giọng cực kì thấp: “Cảm ơn cô, máy ảnh thực sự cầm nhầm, cô hãy tin tôi, tôi thực sự không phải cố…”

Trình Ca: “Tôi không phải tới vì cô.”

Lâm Lệ ngừng nói, đi sang một bên.

Anh Thiết và Bành Dã trò chuyện rất tốt, đi tới, đẩy đẩy vai Lâm Lệ, đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nói: “Nào nào nào, ngồi xuống ăn cơm, gặp nhau là duyên số, kết giao bạn bè.”

Bành Dã dắt Trình Ca vào phòng, kéo cô ngồi bên cạnh mình.

Anh Thiết nhìn Trình Ca một cái, tiếp tục lời vừa rồi, “Cô Lâm bị bạn tôi dọa không nhẹ, tôi thấy cô ấy đáng thương, không phải cố ý quẹt hư xe của anh em tôi nên đã nói giúp lời tốt.”

Bành Dã nhàn hạ cười một cái, rót đầy rượu trắng vào ly mình, nói: “Lâm Lệ nhất định đã đích thân cảm ơn anh nhiều lần, tôi cảm ơn lần nữa, cạn trước.”

Anh nâng ly rượu lên, một ly xuống, đầu mày không hề nhíu.

Anh Thiết vỗ bàn một cái, chén đũa đầy bàn đều đang rung: “Tốt.” Gần cánh tay anh ta có chén canh to, bưng rượu lên cũng uống hết cả ly. Uống xong cười ha hả hai tiếng, cầm đũa lên, “Ăn thức ăn, ăn thức ăn, lẩu dê của quán này là tuyệt nhất.”

Bành Dã bình thản ung dung ăn vài miếng đồ ăn, quay đầu nhìn

Trình Ca một cái, Trình Ca đưa tiền cho Bành Dã, Bành Dã giao vào tay anh Thiết: “Anh Thiết, đây là sáu ngàn đồng anh ứng giúp Lâm Lệ. Cảm ơn nhiều.”

Anh Thiết ra hiệu cho một người đàn ông cơ bắp bên cạnh, người kia nhận lấy cầm sang một bên đếm.

Người đàn ông xăm mình đưa một điếu thuốc cho Bành Dã, Bành Dã nhận lấy châm.

Anh Thiết hỏi: “Lâm Lệ nói các anh là cùng nhau tới đây du lịch?”

Bành Dã nói: “Phải.”

Anh Thiết nói: “Anh là người ở đâu thế?”

“Tây An.”

“Khi nào về?”

“Vốn định tối nay đi, bây giờ không phải tới đón Lâm Lệ sao, chậm trễ rồi.” Bành Dã dựa vào lưng ghế chậm rãi phả ra vòng khói, nói: “Trong thôn không có chỗ ở tốt, ăn cơm xong đi ngay. Cũng cảm ơn anh Thiết đưa tiễn.”

Anh Thiết cười cười, ánh mắt trở nên ẩn ý sâu xa: “Sau này mấy anh còn quay lại đây không?”

Bành Dã hơi xoay người, duỗi tay để thuốc lên mép ly giấy, không nhanh không chậm rẩy tàn thuốc: “Không quay lại, du lịch mà, thể nghiệm một chút là đủ rồi.”

Anh Thiết gắp thịt dê nhét vào miệng, ăn mấy miếng, chợt hỏi:

“Người bạn kia của tôi muốn lừa gạt tiền của bạn anh, không tìm cậu ta?”

Bành Dã nhìn Lâm Lệ qua làn khói: “Lừa gạt sao?”

Lâm Lệ sửng sốt, lắc đầu: “Không có, phải bồi thường.”

Bành Dã cười vô kỉ luật một tiếng, nói: “Tiền ấy, phải tốn ra ngoài chút để mua bài học.”

Nụ cười trên mặt anh Thiết thu lại vài giây, dần dần lại giãn ra.

Anh ta ăn đồ ăn một lúc, lại hỏi: “Cô Lâm bị dọa, người nhà cô ấy sẽ không ầm ĩ sao?”

Bành Dã cũng không nóng lòng trả lời, phả ra một ngụm khói, liếc mắt nhìn Lâm Lệ; Lâm Lệ gật đầu, nói: “Đều là bạn, không có dọa.”

“Đúng, đều là bạn.” Anh Thiết cười vài tiếng, lại quan tâm, “Gắp thức ăn, gắp thức ăn.”

Anh Thiết nhìn về phía Trình Ca, hỏi Bành Dã: “Đây là người phụ nữ của anh?”

Bành Dã tiện thể ném thuốc vào ly giấy, nói: “Phải.”

“Không thích nói chuyện à.”

Bành Dã sờ sờ đầu cô, nhưng ngầm ra sức nhấn đầu cô thấp xuống, nói: “Người có chút hướng nội.”

“Tên gì vậy?”

Trình Ca cúi đầu, nói: “Bành Dã.”

Anh Thiết nói: “Bây giờ phụ nữ đều thích tên đàn ông.”

Bành Dã cong khóe miệng, gắp thịt dê bỏ vào chén Trình Ca. Anh Thiết nhìn, không nói gì.

Gần ăn cơm xong, anh Thiết nghịch di động, nói: “Cô Lâm rất đẹp, tôi đã giữ lại mấy tấm ảnh của cô ấy làm kỉ niệm. Máy ảnh đó anh giúp mang cho bạn trai của cô ấy, bảo anh ta xem kĩ một chút. Chỗ này không an toàn, không thích hợp để phụ nữ tới, sau này coi chừng một chút, đừng tới nữa.”

Ám chỉ trong lời nói không thể rõ ràng hơn nữa. Anh ta tưởng Kim Vĩ là bạn trai của Lâm Lệ, sợ Bành Dã không giữ lời mới vừa nói, dùng nguy cơ ảnh chụp bên trong để bạn trai Lâm Lệ không tới gây phiền phức.

Bành Dã: “Tôi nhất định đích thân đưa máy ảnh cho anh ấy.”

Anh Thiết ra hiệu một người anh em trên bàn, người đó đi lấy máy ảnh, ánh mắt của Trình Ca và Lâm Lệ đều dán ở trên. Máy ảnh đưa cho Bành Dã, Bành Dã đưa tay nhận, không ngờ Lâm Lệ không nhịn được kéo dây đeo túi máy ảnh.

Ánh mắt mọi người tập trung vào máy ảnh.

Anh Thiết: “Cô Lâm…”

Lâm Lệ giật giật khóe miệng, nói: “Cái máy ảnh này là của bạn trai tôi, tôi mang về cho anh ấy là được.”

Anh Thiết cười lạnh: “Để người anh em này cầm.”

Bành Dã nhìn Lâm Lệ, ánh mắt mang theo ý lạnh vô cùng nhạt, kéo một cái, Lâm Lệ buông tay, khẩn trương nhìn Trình Ca.

Bành Dã đưa máy ảnh cho Trình Ca.

Trình Ca khẽ run tay, mở túi ra liếc nhìn, chính là máy ảnh của cô. Cô lặng lẽ đeo dây xong, ôm chặt máy ảnh trong lòng.

Bành Dã nắm cổ tay Trình Ca, nói với anh Thiết: "Chúng tôi phải về gấp, đi trước."

Anh Thiết không cản, Lâm Lệ nhìn chằm chằm máy ảnh trong lòng Trình Ca, bị ánh mắt Bành Dã cảnh cáo. Cô ấy đành phải yên lặng đi xách vali của mình.

Lâm Lệ kéo vali tới hành lang, nhân viên phục vụ dưới lầu lại chạy ào vào phòng, thở hổn hển: "Anh Thiết, vừa rồi có người nói mình là người của anh Vạn gọi điện tới, anh ấy vào thôn rồi, ra ba mươi ngàn đồng lấy máy ảnh. Một phút là đến."

Lâm Lệ ngây ra quay đầu lại, Trình Ca ở trong phòng nháy mắt ra dấu với cô ấy, cô ấy ngớ ra nửa giây, lập tức chạy trốn sang phòng khác.

Nghe được có thể kiếm ba mươi ngàn, mấy người đàn ông vai u thịt bắp trong phòng đồng thời nhìn về phía Bành Dã, Trình Ca, như sói nhìn chằm chằm thịt.

Trình Ca ôm chặt máy ảnh trong lòng.

Anh Thiết nheo mắt lại: "Các người rốt cuộc là ai?"

Bành Dã bình tĩnh kéo Trình Ca ra sau lưng che chở, sự khách sáo thế đời trước đó mất hết, chỉ còn lại sự cứng rắn không biến sắc, đáp: “Người tới lấy máy ảnh.”

Chương 40

Cánh quạt trần dính đầy dầu mỡ quay vù vù.

Trên bàn ăn vô cùng bừa bộn, ánh đèn chiếu cái trán và cánh tay anh Thiết bóng loáng. Mấy anh em của anh ta nghe được ba mươi ngàn đồng, mắt sáng như bóng đèn, bóp nắm tay, bắp thịt phồng rất cao.

Anh Thiết nheo mắt nhìn Bành Dã một lúc, nói: “Tôi đã nên nhìn ra anh không phải là du khách.”

Bành Dã cười một tiếng không mang ý cười, dùng cằm chỉ chỉ nhân viên phục vụ kia, nói: “Nghe giọng điệu anh ta nói chuyện, anh và anh Vạn không phải cùng loại. Khuyên anh đừng lội xuống vũng nước đục này. Tôi không có ba mươi ngàn cho anh, nhưng nhất định phải mang máy ảnh đi.”

Anh Thiết: “Trong cái máy ảnh này của anh có thứ đáng giá? Anh Vạn muốn thứ này là ai?”

Bành Dã: “Săn trộm.”

Anh Thiết hơi sửng sốt: “Còn anh là ai?”

“Đội trưởng đội ba trạm bảo vệ Đạt Kiệt.”

Anh Thiết nói: “Người anh em, tôi không làm khó dễ anh, thả anh đi, anh Vạn kia tới tôi vẫn có thể nói các người chưa từng tới. Nhưng anh phải để cái máy ảnh này lại. Có tiền không kiếm, đó là khốn nạn.”

Bành Dã không nói lời vô ích với anh ta, nắm chặt tay Trình Ca sải bước đi ra ngoài cửa.

“Anh đây không khách sáo hả.” Anh Thiết dùng ánh mắt ra hiệu, người đàn ông áo ba lỗ đen dưới quyền xông lên trước túm vai Trình Ca, tay còn chưa rơi xuống, Bành Dã chặn cánh tay anh ta, vặn ngược một cái, áo ba lỗ đen nhăn mặt, trong nháy mắt túm cánh tay quỳ sụp xuống đất.

Một tên xăm mình khác thấy vậy, ra quyền xông tới.

Bành Dã liền xuống tay độc ác, rắc một tiếng, vặn trật khớp cánh tay áo lót đen.

Bành Dã một tay kéo Trình Ca sang bảo vệ trong lòng, quay người đá vòng một cái, quét qua thái dương tên xăm mình, tên xăm mình ngã đụng ầm vào bàn ăn, nồi lẩu dê nhổng lên hắt vào mặt hắn.

Tên xăm mình kêu oái ngã xuống gầm bàn. Bàn lật, đồ ăn thừa, ly, mâm đầy bàn trượt xuống vỡ nát bấy, phủ lên cả người hắn.

Anh Thiết đen mặt, đích thân tiến lên đánh với Bành Dã.

Một tên cơ bắp khác chờ đúng thời cơ, túm cổ áo Trình Ca kéo cô từ bên cạnh Bành Dã sang, vồ giật lấy máy ảnh của cô.

Trình Ca cầm chai rượu trắng trên bàn lên dùng sức đập vào đầu hắn, cái chai vỡ, thủy tinh văng khắp nơi. Tên cơ bắp không hề bị ảnh hưởng, khinh thường nhếch miệng cười, đột nhiên ra sức tát Trình Ca một cái.

Chai rượu vỡ trong tay Trình Ca đâm vào mặt tên cơ bắp. Bàn tay nâng lên của người sau còn chưa hạ xuống, đã che chai thủy tinh

trên mặt kêu thảm thiết.

Anh Thiết và Bành Dã rất nhanh phân cao thấp, anh Thiết tuy vô cùng cường tráng, dáng người như lực sĩ thể hình, nhưng đánh nhau không có quy tắc, cận chiến không bằng Bành Dã, chiều cao chiều dài chân không sánh bằng, cũng không nhanh nhẹn như Bành Dã.

Anh ta chỉ có thể sử dụng sức mạnh vũ phu, nhưng không lại gần người Bành Dã được.

Anh ta càng đánh càng tức giận, ôm chiếc ghế gỗ lên đập, Bành Dã vừa ra chân liền đá bay.

Anh Thiết nổi giận hét lên điên cuồng, bắp thịt trên tay nhô lên, đánh tới một quyền. Bành Dã nắm cổ tay anh ta kéo một cái, kéo theo anh Thiết bổ nhào tới trước, khuỷu tay bên tay kia của Bành Dã chống đốt sống cổ anh ta ghì vào tường, mặt béo của anh Thiết đè xẹp trên tường.

Trình Ca nghe được tiếng xe bên ngoài, chạy đến trước cửa sổ nhìn một cái, cách đó không xa, đèn xe Jeep xuyên qua màn đêm.

“Bọn chúng tới rồi!”

Trình Ca xoay người đạp đổ bình phong sắt trong phòng, Bành Dã xách anh Thiết tới, đạp một đạp về phía bình phong.

Bình phong đập vào anh Thiết.

Trình Ca nhanh nhẹn nhảy qua thủy tinh, vụn gỗ, đồ ăn thừa và người đầy đất, chạy về phía Bành Dã, cô nắm lấy tay anh đưa tới, cùng anh chạy ra ngoài.

Nhân viên phục vụ nam ôm đầu ngồi xổm cạnh cửa không dám lên tiếng.

Bành Dã một tay xốc anh ta lên, anh ta ôm đầu dính vào tường run cầm cập, Bành Dã tìm ra một thứ trong túi anh ta, nhấc chân đi ngay.

Hai người nhanh chóng đi tới đầu cầu thang, nghe thấy dưới lầu một đám người vào cửa, đi xuống như thế sẽ đụng ngay mặt.

Trình Ca ôm chặt máy ảnh, hỏi: “Lên sân thượng sao?”

“Không lên.” Bành Dã kéo Trình Ca chạy lại, đến cuối hành lang, anh đẩy tấm kính xanh nhớp nháp ra, chưa mở miệng nói gì, Trình Ca đã nắm khung cửa sổ leo lên bệ cửa.

Bành Dã không biết thế nào, trong khoảng thời gian khẩn trương chạy trốn, lại liền nở nụ cười.

Anh khom người nắm đùi cô, nâng cô lên, Trình Ca thuận lợi leo ra ngoài, ngoài cửa sổ đen kịt.

Trình Ca leo xuống theo lưới chống trộm, Bành Dã nhảy lên bệ cửa một cái, quay đầu liếc mắt nhìn người cầm đầu, nhớ kĩ tướng mạo.

Đám anh Vạn đã xông lên cầu thang, lên hành lang.

Lưới chống trộm cao hai, ba mét, Bành Dã dùng cả tay chân hai giây nhanh chóng rơi xuống đất, gọi: “Trình Ca.”

Trình Ca mới leo một mét, cũng mặc kệ, buông tay ra liền nhảy xuống đất, được Bành Dã vững vàng đỡ lấy.

Bành Dã che cô ở trước người, chạy ra phía sau sân quán cơm.

“Pằng”, một tiếng súng vang lên, người của anh Vạn đuổi tới bên cửa sổ, bắn một phát súng vào trong đêm tối.

Trình Ca run một cái, hỏi: “Anh không sao chứ.”

“Không sao.”

Trình Ca hỏi: “Mang theo súng không?”

Bành Dã nói: “Mang theo.”

Nhưng chỉ có hai viên đạn.

Bành Dã đè thấp người Trình Ca, nằm rạp bò tới bên chuồng bò, liếc mắt nhìn cửa sau sân, cài chốt cửa, hoàn toàn lộ ra trong phạm vi tầm mắt đối phương. Đi từ đây phải mở chốt cửa, sẽ trong nháy mắt trở thành bia ngắm.

Người phía sau đồng loạt leo xuống lưới chống trộm, song sắt kêu rầm rầm.

Sân sau đen kịt. Có người mở đèn pin soi, lán cỏ, vựa thóc, nông cụ, cái gì cũng có.

Bành Dã và Trình Ca trốn sau xe ván gỗ chất rơm.

Bành Dã rút súng ra, nổ súng sẽ để lộ vị trí, anh ra hiệu Trình Ca đi qua bên đống cỏ bên trái chuồng bò. Trình Ca cúi thấp người lẻn qua.

Đợi cô an toàn thay đổi vị trí, Bành Dã nhắm ngay ánh sáng đèn pin.

“Pằng”, một tiếng súng vang lên, trong nháy mắt Bành Dã vọt vào đống cỏ khô bên trái.

Ánh sáng đèn pin xoay tròn trên không trung rơi xuống đất, nả đạn bắn về phía chuồng bò.

Có người kêu thảm thiết: “Tay của tao! Tay của tao!”

Bành Dã chạy tới bên cạnh Trình Ca, cầm hất lên, chỉ hướng máy tuốt lúa bên cạnh. Trình Ca hiểu ngay lập tức, nhanh chóng leo lên máy tuốt lúa, leo qua tường, nhìn Bành Dã. Cô vươn tay kéo anh, anh lắc đầu tỏ ý không cần, hai ba cái nhảy lên máy tuốt lúa.

Người giữa sân không dám mở đèn pin, chửi tục bắn về phía chuồng bò. Trong bóng tối, có một giọng gầm lên: “Mẹ X đừng phí phạm đạn của bố!”

Tiếng súng dừng lại, thoáng chốc trong sân yên tĩnh.

Không có tiếng súng che chở, Bành Dã ôm lấy Trình Ca nhảy xuống bức tường thật cao, vị trí bại lộ.

Tiếng la hét, tiếng súng đuổi tới.

Bành Dã kéo Trình Ca lách qua con đường nhỏ chạy ra ngoài, chạy thẳng tới con hẻm nhỏ bên cạnh cửa chính quán cơm. Trên đường vô cùng yên lặng, thấp thoáng mấy căn nhà đá mờ tối, giống như thành phố chết.

Bành Dã dẫn Trình Ca chạy vào con hẻm đối diện, núp trong bóng tối. Chỗ đó có một chiếc xe máy đậu.

Trình Ca hỏi: “Cái này của ai?”

Bành Dã lấy chùm chìa khóa ra, nói: “Của nhân viên phục vụ quán cơm.”

Trình Ca: “Tốt, chúng ta đi mau.”

Bành Dã: “Đi tới cuối con hẻm này, là chỗ ban ngày chúng ta đậu xe.”

Trình Ca ý thức được, ngẩng đầu lên. Ánh trăng vẩy vào gương mặt anh tuấn của anh, vô cùng mát lạnh.

“Anh có ý gì?”

Bành Dã nhét chìa khóa xe việt dã vào lòng bàn tay cô, nói: “Dắt cô theo bó tay bó chân, chúng ta chia ra đi. Cô lái xe tới thôn của trưởng thôn Ban Qua, chờ tôi trong căn nhà gỗ của thợ săn bên khe suối.”

Trình Ca có một giây không lên tiếng.

Trong đêm tối, đôi mắt đen của anh vừa sáng vừa lạnh, nói: “Chúng ta tập hợp ở đó.”

Trình Ca: “Vậy còn anh?”

Bành Dã nói: “Tôi dẫn họ rời khỏi.”

Trình Ca há miệng.

Cách đó không xa lại vang lên tiếng súng, tiếng người dần đến gần.

Trình Ca định nói gì đó, Bành Dã lấy mũ bảo hiểm xuống đội vào đầu cô, trong nháy mắt, âm thanh bên ngoài trở nên mơ hồ.

Anh nâng mũ bảo hiểm của cô, cúi người xuống, ánh mắt ngang bằng cô, anh căn dặn: “Trình Ca, đoạn đường này bảo vệ mình, tập hợp với tôi trong nhà gỗ của thợ săn, cô làm được không?”

Trình Ca gật đầu, nói: “Làm được.”

“Cô gái giỏi.” Anh sờ mũ bảo hiểm của cô, đặt súng vào trong tay cô.

Vì anh cúi người theo chiều cao của cô, gương mặt anh ẩn trong bóng tối ở góc tường, nhìn không rõ lắm.

Trình Ca khe khẽ run một cái: “Cho tôi cái này làm gì?”

“Bảo vệ mình.”

“Vậy còn anh?”

“Tôi không phải là mục tiêu của họ.”

Lời này của anh một chút cũng không khiến người ta tín phục.

Nhưng Trình Ca cũng không nói gì, nghe theo sự sắp đặt của anh, cất súng xong, nói: “Tôi chờ anh. Anh phải quay lại.”

Bành Dã “ừ” một tiếng.

“Tôi đi đây.” Cô xoay người, cũng không quay đầu lại chạy vào con hẻm nhỏ đen kịt.

Trình Ca không hề quay đầu, đi không bao lâu, liền nghe thấy tiếng ồn của xe máy khởi động và gào thét đi xa, có tiếng la hét và tiếng đuổi theo của người khác, tiếng súng cũng đuổi đi xa.

Cô đi càng xa, thế giới càng yên tĩnh. Chỉ có tiếng giày giẫm trên mặt cát, cách mũ bảo hiểm nghe không rõ lắm.

Buổi tối ở thôn trong sa mạc mênh mông yên lặng, ánh trăng vẩy xuống, cô đi vội trong thôn vắng tĩnh mịch, trong mũ bảo hiểm tiếng hít thở của chính mình vô cùng rõ ràng.

Cô rất nhanh đi đến chỗ ban ngày đậu xe.

Bốn phía rất yên tĩnh, vì Bành Dã đã dụ đám người kia cách xa khu vực này.

Cô ngồi vào xe, lập tức khởi động, nhưng lại phát hiện phía sau có chiếc xe đậu như ma theo tới, trời quá tối, không nhìn thấy bóng người bên trong.

Trình Ca đánh mạnh tay lái, nhấn hết ga chạy đi như bay.

Ra khỏi thôn, ánh trăng như thủy ngân, vẩy đầy sa mạc bạc, xe của Trình Ca chạy cực nhanh, cát bụi cuốn lên, xe phía sau đuổi sát không buông.

Mười mấy phút, xe phía sau bám chặt cô không tha.

Tốc độ xe quá nhanh, xe việt dã xóc nảy điên cuồng trên mặt cát, lòng Trình Ca lại bình tĩnh khác thường. Cô không hề nóng lòng bỏ rơi xe phía sau, chờ đợi.

Cô rất nhanh đi đến một đụn cát rất nhiều cua quẹo ban ngày đi qua.

Trình Ca nhắm ngay thời cơ, trên đường đi qua một cua quẹo có độ cong lớn nhất, cô đột nhiên giảm tốc độ rút ngắn khoảng cách với xe

phía sau, lúc gần đụng vào lại tăng tốc trong nháy mắt, cô một tay đánh mạnh tay lái, một tay nhanh chóng đổi cần số, drift (1) một cái, bánh xe sau cuốn cát vàng lên đầy trời, bay ào lên kính chắn gió của đối phương.

(1) Drift là một kỹ thuật lái xe mà trong đó, người lái xe cố tình làm thừa lái, gây ra sự trượt bánh sau, trong khi vẫn có thể điều khiển được chiếc xe theo hướng mong muốn ở tốc độ cao.

Khoảng cách quá gần, tránh không thoát cát bụi.

Xe phía sau không kịp quẹo, tầm mắt cũng không thấy rõ, lao thẳng vào đồi cát, lún vào không ra được.

Trong kính chiếu hậu, bụi đất bay đầy trời.

Xe Trình Ca thuận lợi quẹo qua khúc cua đột nhiên thay đổi, dưới tác dụng quán tính trượt ra một hố cát, rất nhanh lại ổn định quay về đường đi.

Trình Ca cười khẩy một tiếng, đi nghênh ngang.

Xe phía sau cũng không đuổi theo nữa, chỉ còn lại sa mạc bạc dưới ánh trăng giống như đại dương nhấp nhô.

Trình Ca không giảm tốc độ, đi một mạch cực nhanh.

Hơn một tiếng sau, cô trở lại chỗ ban ngày đã đến, đậu xe của Bành Dã sau đồi cát như thường lệ, rồi đi bộ dưới ánh trăng vượt qua đồi cát, quay lại căn nhà gỗ nhỏ bên khe suối.

Trong nhà chỉ có một cái bàn một cái giường, trên giường rải rơm. Không có đèn, ánh trăng bên ngoài chiếu vào.

Trình Ca tháo mũ bảo hiểm xe máy xuống, ngồi xếp bằng trên bàn, châm thuốc.

Ban đêm, cô nghe thấy nhịp tim của mình.

Cô hút xong một điếu, theo bản năng mò một điếu nữa, nhưng phát hiện không còn.

Cô mím chặt môi chờ đợi.

Buổi tối trở nên cực kì yên tĩnh và dài đằng đẵng. Cô có mấy lần khoanh tay đi ra ngoài, đi lên đồi cát thật cao trông về sa mạc xa xa, chỉ có ánh trăng sáng và cát bạc vô tận, không có đèn xe, cũng không có tiếng xe máy.

Sau đó cô không đợi, quay lại nhà gỗ, ôm mũ bảo hiểm ngồi trên giường lót đầy cỏ khô, dựa vào tường ngồi im.

Ánh trăng đi từ đầu giường tới cuối giường. Không biết qua bao lâu, cô mơ màng nằm sấp trên mũ bảo hiểm ngủ thiếp đi.

Trong nháy mắt nào đó, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân xào xạc, vô cùng nhẹ.

Nhưng Trình Ca thoáng chốc mở mắt ra, lắng tai, không có tiếng xe máy.

Chẳng lẽ chiếc xe kia đuổi theo đã phát hiện chỗ cô đậu xe?

Trình Ca để mũ bảo hiểm xuống, chầm chậm im lặng lẻn xuống giường, nắm chặt súng trong tay. Cô men theo tường gỗ đi tới phía sau cửa, trong mắt cô lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Người bên ngoài vặn mở cửa, Trình Ca giơ súng ngắm.

Cổ tay bị người tới siết lại thật chặt, một giây đã gỡ súng.

Sức người đó cực lớn, siết cổ tay cô kéo người vào lòng, tay kia vươn ra sau gáy cô nắm chặt tóc cô, mang theo hơi thở dốc thấp giọng nói:

“Trình Ca, là tôi.”

Chương 41

Trình Ca bị anh tóm lấy, dùng sức kéo một cái, người không tự chủ nhào vào lòng anh, là thân thể và hơi thở cô quen thuộc. Đến giờ phút này cô mới bắt đầu run lên.

Anh thở rất nặng, ngực phập phồng dữ dội: “Trình Ca, là tôi.”

“Tôi biết rồi.”

Sự bình tĩnh và lý trí sụp đổ trong chớp nhoáng này, nỗi lo âu bùng nổ trong nháy mắt này.

Bành Dã đá vào cửa, bàn tay nắm giữ gáy cô. Trình Ca run rẩy, há miệng định hít sâu, lưỡi anh tiến vào, hung hăng mút, đóng kín hoàn toàn hơi thở cô.

Anh ghì cô vào tường, giữ đầu cô gắt gao, hôn kịch liệt, kích động, gần như phát tiết.

Trình Ca thở không thông, váng đầu hoa mắt, thân thể cô phát run, tay cũng đang run, cởi quần áo anh ra một cách rối loạn không có trình tự, dùng sức ôm lấy thân thể đẫm mồ hôi nóng bỏng của anh.

Anh khom người hôn cô, chống đỡ cô, hai tay mò tới bên eo cô, cởi quần cô ra.

Cô đá bay giày, giãy hai chân, đạp quần jean xuống dưới lòng bàn chân, giải phóng một chân ra.

Chân kia cũng không thiết cởi, cô kéo quần anh, giơ một chân lên bám vào hông anh.

Cô xoay chuyển vòng eo, kề sát cơ bụng nóng như lửa của anh.

Sự bùng nổ sau khi khẩn trương cao độ khiến thân thể hai người phản ứng mãnh liệt trong nháy mắt, nhạy cảm đến cực hạn.

Anh một tay nắm giữa mông cô, một tay ôm lấy đầu gối cô, nâng một chân cô lên, lao vào thân thể đã sớm chuẩn bị xong của cô.

"A!"

Trình Ca không nén được bật ra tiếng rên rỉ, ngửa đầu đập vào vách tường, cô lại đạt đến đỉnh trong nháy mắt anh lao vào.

Thân thể chợt thít chặt của cô khiến Bành Dã không khống chế được thở dốc ra tiếng, dưới ánh trăng, trán anh nổi gân xanh.

"Trình Ca…" Anh gọi tên cô, từng cái một, cứng rắn và dùng sức đâm vào.

Cô vuốt ve bắp thịt săn chắc khắp người anh, hai chân run như nhũn ra, sắp không chống đỡ nổi nữa, nhưng lại cố hết sức và điên cuồng nghênh hợp anh, thu nhận toàn bộ dục vọng vội vã nóng bỏng của anh.

Anh nắm lấy cổ tay cô, giơ qua đỉnh đầu cô. Hơi thở nóng như lửa của anh phả bên tai cô, sự va chạm dưới người mạnh mẽ và bá đạo, tiếng rên nhỏ vụn tràn ra từ miệng Trình Ca.

Trình Ca đầm đìa mồ hôi, chưa bao giờ nhạy cảm khẩn trương giống như giờ phút này, từng làn sóng khoái cảm cực điểm, ngứa thấu nội

tâm khiến thân thể cô gần như tan vỡ. Cô cũng không kiềm nén được nữa, rên rỉ không ngừng trong khe hở giữa thân thể anh và vách tường.

Và cuối cùng lúc anh phóng thích, thở dốc trầm thấp bên tai cô, Trình Ca ngửa đầu, trong cơn mê say choáng váng, mới nhớ tới một lần, lại một lần nữa, cô đều quên để anh đeo áo mưa.

Toàn bộ vào trong cơ thể cô.

Bành Dã ôm eo cô, đè cô ngã xuống giường, hơi thở dốc bên cạnh cô.

Trình Ca mồm miệng khô khốc, thở mạnh, nói ngắt quãng: "… Có điếu thuốc thì tốt rồi."

Đến giờ phút này, cô mới xoay cơ thể mỏi nhừ qua, ngửa đầu nhìn anh: "Anh không bị thương chứ?"

Bành Dã chưa kịp trả lời, cô lại cười: "Xem biểu hiện vừa rồi, chắc không có."

Bành Dã bóp cằm cô, lắc lắc: "Bị thương cũng có thể như thường." Anh lại giải thích, "Kĩ thuật bắn súng của họ không chuẩn."

Anh kéo cô lại gần một chút dựa vào ngực, ánh trăng vẩy lên khuôn mặt hai người. Bành Dã nhặt cỏ dại ngăn giữa hai người ra, nói: "Trên đường tôi thấy vết bánh xe, lúc cô về bị người khác đuổi theo?"

"Ừ," Trình Ca nói, "Nhưng đã bị tôi bỏ rơi."

Bành Dã cười khẽ: "Tôi nên biết cô có cách."

“Có lẽ các anh không nhìn ra, nhưng trước đây tôi từng đua xe.”

Bành Dã nhìn cô một lúc, hỏi: “Kích thích không?”

“Kích thích.” Trình Ca nói, “Nhưng đều không bằng tối nay.”

Bành Dã cười: “Phần nào tối nay?”

Trình Ca hỏi ngược lại: “Anh nói xem?”

Dưới ánh trăng, gương mặt cô trắng như ngọc trai, Bành Dã nhìn cô hồi lâu, quay mặt qua chỗ khác: “Cô trắng chói mắt tôi rồi.”

Trình Ca lấy máy ảnh sang, nói: “Xem ảnh thử đi.”

Trình Ca mở máy ảnh liền thấy ảnh của Lâm Lệ. Cô gạt qua, nói: “Cũng không biết Lâm Lệ trốn đi đâu rồi.”

Bành Dã không có hứng thú gì, nói một cách lười nhác: “Không biết.”

Đang nói, Trình Ca thấy ảnh chụp cùng Thạch Đầu, Mười Sáu, Ni Mã còn có Bành Dã trong nhà bếp vào buổi sáng hôm đó, không có kĩ thuật đáng nói, cô lại rất thích.

Cô xem hơn mấy giây, mới lật qua.

Cô lật ra ảnh chụp trên nóc nhà nghỉ hôm đó, xem từng tấm, hoàn toàn không tìm được nhân vật khả nghi.

Trình Ca: “Chẳng lẽ không phải chụp trên nóc nhà nghỉ?”

Cô lật từng tấm từ đầu tới cuối, vẫn không có thu hoạch.

Lần này hai người đều hơi trầm mặc, người của Cáo Đen tới tìm máy ảnh, nhất định là vì bên trong có cái gì đó.

Chẳng lẽ hắn tưởng trong đây có cái gì đó?

Bành Dã nói: "Trước tiên đừng tìm nữa, về tìm tiếp. Cô nghỉ ngơi sớm, sáng mai lên đường về."

Một ngày này Trình Ca cũng mệt chết rồi, chuẩn bị ngủ. Nhưng trong lúc vô ý Bành Dã nhấn máy ảnh một cái, ảnh trả ngược về mấy tấm, trong lúc không chú ý Bành Dã liền hơi nheo mắt lại.

Trình Ca thấy ánh mắt đó của anh mơ hồ có chút nguy hiểm, ló đầu nhìn một cái, là ảnh riêng tư trong buổi hẹn của cô và Cao Gia Viễn đêm đó.

Trình Ca hỏi: "Anh muốn chụp với tôi không?"

Bành Dã đập trả máy ảnh vào tay cô: "Vĩnh viễn không có khả năng."

Bầu không khí đột nhiên chuyển lạnh.

Trình Ca im lặng thu dọn máy ảnh, Bành Dã nhìn cô một lát, giọng lại hòa hoãn chút, nói: "Ngủ thôi."

"Ừ."

Buổi tối hơi lạnh, không có chăn, Bành Dã lấy rơm đắp lên người Trình Ca, trong lúc vô ý nói: "Cô tới đây một chuyến, chỗ tồi tàn nào cũng ở qua rồi."

Trình Ca trả lời: "Vẫn chưa ở qua trạm bảo vệ tồi kia của anh."

Bành Dã liền cười một tiếng.

Trình Ca nhắm mắt lại, lúc sau lại mở ra, nhìn đôi mắt yên lặng của anh dưới ánh trăng, hỏi: “Anh không ngủ?”

“Trực đêm.” Anh nói.

Trình Ca nói: “Vậy sáng mai tôi lái xe.”

Bành Dã nói: “Được.”

Trình Ca liền nhắm mắt ngủ.

**

Hơn năm giờ sáng, Trình Ca thức dậy, mở mắt liền thấy Bành Dã nằm bên cạnh cô, đang nhìn cô, mắt chịu đựng đến mức hơi đỏ.

Trình Ca hơi nhỏm người dậy, nói: “Thời gian còn sớm, hay anh ngủ trên giường một tiếng trước đi?”

“Được.” Bành Dã nói xong nhắm mắt lại.

Gương mặt anh khi ngủ có chút mệt mỏi, sắc mặt cũng tái nhợt, Trình Ca ý thức được mấy ngày nay thời gian anh ngủ ít đến đáng thương. Cô nhẹ nhàng chậm chạp bò dậy, bước qua người anh chuẩn bị xuống giường, lại nhìn thấy trên cánh tay anh có vệt máu khô.

Tối qua không chú ý, áo chỗ cánh tay anh bị đạn đốt rách, mà cánh tay anh bị bỏng thành một nửa vết thương chảy máu, mất một miếng thịt.

Anh cứ chịu đựng như vậy tới đây.

Trình Ca mím môi, ngồi trên bàn nhìn anh ngủ, một tiếng sau, anh tự nhiên thức dậy giống như đặt đồng hồ báo thức.

Sắc mặt Trình Ca không lo âu, cô nói: “Không cần nghỉ thêm một lúc nữa?”

Bành Dã gắng sức mở mắt, nói: “Lên đường gấp.”

Trình Ca xuống bàn, nói: “Bây giờ lên đường?”

“Ừ.”

Ra khỏi căn nhà gỗ nhỏ, Bành Dã đi thẳng tới đồi cát đậu xe, Trình Ca ở phía sau dừng lại, nói: “Tôi đói bụng, đi vào thôn để tôi tìm chút gì ăn.”

Bành Dã quay đầu lại: “Cũng được.”

Vào trong thôn, cửa nhà trưởng thôn Ban Qua mở rộng, tối qua anh ta đã về.

Trình Ca đi vào sân, liền thấy Ban Qua đang cho gà ăn trong góc, người đàn ông dân tộc Tạng ngoài bốn mươi, đầu không cao, dáng người rắn chắc, cười rộ lên mắt híp lại thành một đường.

Trông thấy Bành Dã, Ban Qua để bát thức ăn gia súc xuống, nhiệt tình đi tới: “Hôm qua chú lấy chìa khóa đi rồi, anh còn buồn bực lại không gặp được người nữa. Sao hôm nay quay lại vậy?”

Bành Dã sải bước đi tới, bắt tay anh ta: “Đi thôn Mộc Tử làm ít chuyện.” Anh vỗ vỗ vai anh ta, cười nói, “Vòng lại tạt qua, ăn chùa

bữa cơm sáng."

"Đừng nói ăn chùa, ở đây cũng được." Ban Qua nói xong, nụ cười bỗng thu lại, "Vết thương trên tay chú đây là sao vậy?"

Trình Ca ở bên cạnh nhàn nhạt nhìn Bành Dã một cái.

**

Nhà của gia đình Ban Qua làm bằng đá, dựa vào tường rất mát. Gian nhà thông từ trước ra sau, cửa chính hướng về cửa sau, thoáng gió.

Trình Ca ngồi trên băng ghế nhỏ ở cửa, gió buổi sáng thoáng mát thổi, hơi lành lạnh. Hai đứa con trai nhà Ban Qua chừng mười tuổi, một đứa xua bầy dê trong sân, chuẩn bị ra ngoài chăn dê; một đứa buộc lừa ở trong lán xay, chuẩn bị xay bột.

Trình Ca bưng máy ảnh chụp ảnh cho chúng, sau khi chụp mấy tấm hai cậu nhóc phát hiện, ngượng ngùng cười chạy đi.

Hai người sau lưng cô đối thoại:

"Làm bậy, lại để mặc, để nó tự khô máu."

"Xước chút thịt, không tổn thương tới mạch máu." Bành Dã chuyện lớn hóa nhỏ, định cẩn thận kéo qua.

Lúc này Trình Ca mới quay đầu nhìn Bành Dã, anh đã cởi áo, thân trên ở trần, trên da có một đống vết cào.

Ban Qua quấn kĩ vết thương do đạn, cầm nhíp dọn thịt rữa lẫn lộn trên khuỷu tay cho anh, càng tức giận hơn: "Trong vết thương còn có thủy tinh! Chưa xử lý đã chạy vào sa mạc, giữa trưa hạt cát trên bốn

mươi, năm mươi độ, không thối rữa mới là lạ!”

“Khi đó không đau, cũng đã quên rồi. Không nghiêm trọng như anh nói.” Bành Dã cười cười không sao, nhận ra được Trình Ca đang nhìn anh, ngước mắt nhìn một cái, lại cúi xuống.

Ban Qua vẫn đang quở trách: “Bỏ mặc nữa sẽ thối rữa đến xương, chú nói có nghiêm trọng không? Hôm qua chuyện gì mà chú gấp vậy hả, tìm một người có kinh nghiệm xử lý vết thương cũng lấy mạng chú?”

Bành Dã sờ mũi, nhận thấy sự mãnh liệt cũng không biết sao của Ban Qua, anh ho vài tiếng, đổi chủ đề: “Sao hai anh em Dương Thố không đi học?”

“Hôm nay Chủ nhật!”

Trình Ca lại quay đầu nhìn về phía bầu trời cao.

Vết thương trên người Bành Dã xử lý xong, vợ Ban Qua cũng đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Trên cái bàn gỗ nhỏ dọn bốn tô mì cán bằng tay lớn, rắc tiêu, dầu ớt đỏ, củ cải, dưa muối. Vợ Ban Qua là một người phụ nữ không giỏi nói chuyện, chỉ hé miệng cười lấy tay chỉ, ý bảo Trình Ca ngồi.

Trình Ca ngồi xuống băng ghế nhỏ, phát hiện trong tô của mình và Bành Dã có mấy miếng thịt cừu lớn, mì cũng phần lớn hơn. Tô của Ban Qua và vợ anh ta thì không có.

Trình Ca cầm đũa lên, ăn một miếng mì, dai, thơm, là mì vợ Ban Qua tự xay bột rồi cán bằng tay ra.

Ban Qua hỏi: “Ăn quen không?”

Trình Ca gật đầu: “Ăn ngon.”

Vợ Ban Qua cầm tô mì liền nở nụ cười.

Ban Qua hỏi tới Trình Ca, Bành Dã đáp một câu, Trình Ca đáp một câu, nói là tới chụp ảnh, coi như là đồng nghiệp.

Ban Qua hỏi: “Mấy cô ở thành phố lớn quen rồi, tới đây không quen lắm phải không?”

Trình Ca nói: “Không có đâu, đều rất tốt.”

Ban Qua nói: “Vừa tới mới mẻ, ở lâu rồi thì chịu không nổi nữa.”

Bành Dã yên lặng liếc nhìn Ban Qua, Bành Dã rất rõ tính cách anh ta, mắt thấy hôm nay anh ta nói gì cũng không đúng vị.

Ban Qua phớt lờ Bành Dã, lại hỏi: “Cô ở đây bao lâu?”

Trình Ca nói: “Quay lại trạm bảo vệ, chụp ảnh vài ngày rồi về.”

Ban Qua nói: “Ăn mì xong hai người phải tranh thủ về trạm.”

“Ừ.”

“Vậy phải làm việc nhanh lên một chút rồi nhanh…” Ban Qua còn chưa dứt lời.

Bành Dã hỏi: “Cay không?”

Trình Ca đang ăn giữa chừng, ngậm sợi mì lắc đầu.

Cuối cùng Ban Qua không nói thêm nữa.

Ban Qua và vợ anh ta ăn hết mì rất nhanh, trong nhà nhiều việc, cũng không chờ liền rời khỏi bàn.

Bành Dã cũng ăn xong rất nhanh, thấy Trình Ca vẫn đang ăn từ từ, anh liếc mắt nhìn Ban Qua mài nông cụ ở sân sau, nói với Trình Ca: “Tôi ra sau xem thử.”

Trình Ca “ừ” một tiếng.

Bành Dã đi tới sân sau, mặt trời đã mọc, chiếu lên cát vàng.

Ban Qua quay đầu nhìn anh một cái, tiếp tục làm việc.

Bành Dã đi tới, khẽ chau mày: “Hôm nay anh sao vậy?”

Ban Qua: “Chuyện gì hả?”

Bành Dã mím môi dừng mấy giây, nói: “Người ta con gái, sao em cảm thấy câu nào của anh cũng đâm chọc cô ấy vậy?”

Ban Qua nói: “Trong lòng chú có quỷ đó, cảm thấy câu nào anh cũng đâm chọc cô ấy.”

Bành Dã lập tức lại không biết nên nói gì.

Ban Qua bỏ việc trong tay xuống, nhíu mày: “Chú xem thử, vừa rồi quấn vết thương cho chú, cô ấy nhìn thẳng chú không. Không hỏi một câu, cũng không quan tâm, dời ghế ngồi ở cửa nhìn gà nhà anh, người ta nhìn gà con cũng không nhìn chú.”

Bành Dã quay đầu sang chỗ khác, cười một tiếng: “Em không đẹp như gà con đấy chứ.”

Ban Qua nói: “Chú đừng rơi vào trong.”

Não Bành Dã kéo căng một cái, liếc mắt nhìn anh ta: “Từ đâu anh…” Lại dừng lại.

Anh và Trình Ca vẫn chưa lộ ra bất kì sự mờ ám nào, thậm chí anh không nhìn thẳng cô mấy lần.

Ban Qua thở dài: “Vừa rồi quấn vết thương, sau lưng cậu đều là dấu móng tay móc của cô gái đó.”

Chương 42

Bành Dã lại không lời chống đỡ.

“Lão Bảy, chú cũng đừng làm chuyện điên rồ.” Ban Qua rất lo lắng cho anh, nói: “Người phụ nữ đó đã ngủ với chú rồi, nhưng chú bị thương thành thế này mà cô ấy không đau lòng chút xíu nào, loại phụ nữ này không thể chấp nhận được.”

Bành Dã nói: “Em đây bị thương nhẹ, không quan trọng.”

Ban Qua: “Không thể nói như thế. Thế nào đi nữa cũng là bị thương, chú xem thử, trong lòng cô ấy…”

“Trong lòng cô ấy không có em, em biết.” Bành Dã ngắt lời anh ta.

Ban Qua nhất thời câm nín.

Cách mấy giây, Bành Dã lại cười, “Trong lòng em cũng không có cô ấy, không chịu thiệt.”

Ban Qua: “Chú đây là làm loạn.”

Bành Dã cười vỗ vỗ vai anh ta: “Hôm nay phải lên đường gấp, lần sau trở lại uống rượu với anh.”

**

Bành Dã quay vào trong nhà, Trình Ca vẫn ngồi trên băng ghế nhỏ cúi đầu ăn mì.

Bành Dã kéo băng ghế ngồi bên cạnh bàn nhìn cô, cô ăn đến mức gò má ửng đỏ, trán rịn mồ hôi.

Thấy anh tới, Trình Ca ngẩng đầu lên, thấy xung quanh không có ai, nói: “Anh ăn giúp tôi một chút đi.”

Bành Dã thấp mày liếc nhìn, có chút kinh ngạc, Trình Ca lại ăn hết hơn nửa tô.

Phải biết rằng vợ Ban Qua quá thành thật, Bành Dã ăn hết một tô cũng no sình bụng.

Bành Dã hơi buồn cười: “Tôi ăn no rồi. Cô phải ăn nhiều một chút.”

Trình Ca có chút bực mình: “Một tô này tương đương hai tô của quán mì kia.”

Bành Dã nói: “Ăn không hết cứ để lại.”

Trình Ca mím môi không lên tiếng, suy nghĩ một chút, có hơi buồn bực, lại cúi đầu bắt đầu ăn.

Bành Dã nhàn nhạt mỉm cười, nói: “Không sao đâu, ăn không hết cứ để lại. Họ sẽ không để ý.”

Trình Ca không ngẩng đầu.

Bành Dã vươn tay tới, cầm lấy đũa trên tay cô, kéo cái tô sang, nói: “Để tôi.”

Anh ăn mấy miếng lớn, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nhỏ vụn của vợ Ban Qua, Trình Ca lập tức giành lại đũa và tô, ăn hết

miếng cuối cùng.

Vợ Ban Qua đi vào dọn tô, ngại ngùng mỉm cười: “Ăn xong rồi à?”

Trình Ca nhàn nhạt nói: “Ừ.” Thêm một câu, “Ăn rất ngon.”

Vợ Ban Qua thấy trong tô của cô không còn một sợi mì, cười đến mức mắt híp lại thành một đường, bưng tô đi.

Trình Ca hơi đau khổ liếm dầu trên miệng, lạnh nhạt nói: “Cả ngày tôi cũng không cần ăn cơm rồi.”

Bành Dã cười một tiếng: “Vậy hóa ra hay, tiết kiệm tiền.”

Trình Ca nói: “Đi thôi.”

Thực ra cô không hề đói, nếu không phải thấy anh muốn lên đường gấp không chịu vào thôn tìm người băng vết thương, cô mới sẽ không tìm lý do như vậy.

Bành Dã và Trình Ca mang theo đầy nước, tạm biệt người của gia đình Ban Qua, lên đường đi về.

Trên đường đi Trình Ca lái xe, Bành Dã dựa vào ghế phụ lái nhìn sa mạc.

Trình Ca hỏi: “Anh không ngủ một lúc sao? Tôi lái chậm một chút.”

Bành Dã hiện không có tâm tư gì, nói: “Đợi lát nữa.”

Hai người có một lúc lâu đều không nói chuyện.

Một lát sau, Bành Dã nói: “Theo tốc độ này, hơn mười một giờ tối có

thể đến trạm."

Trình Ca "ừ" một tiếng, cách vài giây, hỏi: "Đủ xăng về không?"

Bành Dã liếc nhìn đồng hồ xăng: "Xấp xỉ."

"Cái gì gọi là xấp xỉ?" Trình Ca hỏi.

"An toàn chút thì thêm một trăm đồng xăng nữa." Bành Dã nói.

Trình Ca nói: "Vậy thì còn lại tám mươi sáu đồng."

Bành Dã nói: "Ừ."

Hai người nói chuyện đều rất chậm.

Trình Ca thương lượng: "Lái xe liên tục một ngày quá mệt, tìm một chỗ ở một đêm, ngày mai về cũng được."

Bành Dã nói: "Ừ."

Sa mạc dần đi xa, xe việt dã đi lên con đường ghềnh tương tự sa mạc Gobi, cát xám đầy đất, ngẫu nhiên có cỏ dại.

Trình Ca nhìn Bành Dã qua kính trong xe một cái, anh ngoẹo đầu, dựa vào ghế lái phụ ngủ.

Cửa sổ mở, gió trên cánh đồng hoang thổi tóc trán anh tung bay, gương mặt anh khi ngủ cứng rắn mà lại dịu dàng, có lẽ đang mơ một giấc mơ đẹp.

Anh ngủ rất say, ngủ một giấc đến trưa mới mơ hồ có chút dấu hiệu thức dậy.

Trình Ca không đánh thức anh.

Buổi trưa mặt trời quá gắt, nhiệt độ ngày càng cao, Trình Ca dần dần có hơi không chịu nổi.

Rất khó khăn gặp được một trạm xăng lẻ loi, cũng không biết lúc nào đi ngang qua trạm kế tiếp, Trình Ca thêm một trăm đồng xăng, lúc trả tiền mò tiền trong túi quần Bành Dã, Bành Dã bỗng chốc liền thức dậy.

Trình Ca đưa tiền, quay đầu thấy, nói: "Đánh thức anh rồi."

Bành Dã dụi dụi mắt, giọng hơi khàn, nói: "Cũng nên thức rồi."

Trình Ca hỏi: "Ngủ ngon không?"

Bành Dã chậm rãi nói: "Rất ngon."

Trình Ca nhìn nét mặt anh một lúc, bình thản hỏi: "Nằm mơ thấy tôi?"

"…" Bành Dã nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Không có."

"Nói dối." Trình Ca nói, "Quay đầu qua đây."

Thế là Bành Dã quay đầu nhìn cô, mắt rất đen, không gợn sóng.

Trình Ca nhìn một hồi, lại nhìn về phía trước: "Đi thôi."

Rời khỏi trạm xăng không lâu, trên hoang mạc xuất hiện một hàng cây dương nhỏ, Trình Ca lái xe đến dưới một táng cây, nói: "Xuống xe nghỉ ngơi một lát."

Gió nóng thổi đến mức tinh thần cô không phấn chấn, ngay cả mí mắt cũng trĩu nặng.

Xuống xe đến chỗ bóng râm, Trình Ca cởi áo gió dính một lớp mồ hôi ra.

Bành Dã cởi áo khoác để trên xe, đi mấy bước lại vòng lại, lấy đồ trong túi áo ra cầm trong tay, thần bí để sau lưng, đi về phía cô.

Trình Ca ngồi dưới đất, nheo mắt ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm.

Anh đi tới, cúi người đưa tay ra trước mặt cô: "Nhìn."

Vài điếu thuốc nằm trong lòng bàn tay anh, mắt Trình Ca hơi sáng: "Từ đâu ra?"

Bành Dã cười: "Tìm Ban Qua lấy."

Anh chìa tay kia ra, bật lửa trong lòng bàn tay.

Trình Ca châm một điếu thuốc. Bành Dã lấy một điếu ngậm trong miệng, ngồi dưới đất bên cạnh cô, định đi lấy bật lửa, Trình Ca lại nắm sau lưng.

Cô cười cười, nhẹ nhàng hút đốt thuốc trong miệng, nghiêng đầu sát vào anh, con ngươi màu nhạt không nháy mắt phút chốc.

Thế là Bành Dã cúi đầu dùng thuốc kề vào đầu điếu thuốc của cô, hút đốt.

Lúc này cô mới thở ra một hơi, khói phả hết vào mặt anh.

Hai người đều có tinh thần.

Xong một điếu thuốc, Trình Ca ăn sắn Bành Dã lấy tới, ăn xong một củ cảm thấy thoải mái mát rượi, vì vậy ăn thêm một củ.

Đang ăn, trên mặt đất sau lưng xào xạc.

Không biết từ lúc nào, có hai, ba con linh dương Tây Tạng con tới. Một con trong đó hình như không sợ loài người, con ngươi sáng lấp lánh, ló đầu ra từ phía sau cây, lại gần ngửi ngửi bên chân Trình Ca.

Mấy con khác ở cách đó không xa do dự không tiến lên, tò mò nhìn xung quanh.

Trình Ca đưa sắn trong tay cho nó, linh dương Tây Tạng con chợt rụt cổ một cái, mấy phút sau, lại dè dặt đến gần, vừa định ngửi.

Bành Dã lấn người sang, dùng sức gõ đầu nó một cái.

Nhóc kia nhanh chân chạy, một lát đã biến mất vào sườn núi đối diện.

Trình Ca: “Anh đánh nó làm gì?”

Bành Dã nói: “Đừng tỏ ra tốt, khiến chúng lầm tưởng loài người thân thiện.”

Trình Ca không nói.

Hút liên tục hết mấy điếu thuốc, Bành Dã đứng lên, nói: “Đi thôi, tôi lái xe.”

Trình Ca đưa chìa khóa cho anh.

Anh cầm lấy chìa khóa, lại kéo tay cô, kéo cô lên từ dưới đất. Người còn chưa đứng vững, trên sườn núi màu vàng xám đối diện đột nhiên xuất hiện hai chiếc Jeep, lao về phía họ.

Bành Dã nắm Trình Ca chạy về phía xe việt dã, nhưng không kịp lên xe, hai chiếc xe một trước một sau chặn lối đi.

Khi xe thắng gấp, cát đá bay đầy trời.

Bành Dã biết rõ lần này khó thoát một kiếp, trong súng của anh chỉ còn lại một viên đạn, chẳng khác nào vô dụng, rút súng ngược lại sẽ khiến tình hình trở nên tệ hơn.

Anh nhanh chóng mặc áo gió cho Trình Ca, kéo dây kéo rẹt một tiếng tới đỉnh, mũ che khuất đầu và mặt cô.

Anh nắm chặt tay cô, để chìa khóa lại vào lòng bàn tay cô, anh nói cực thấp bên tai cô: “Cô gái chơi đua xe, dời xe không làm khó được cô.”

Anh đẩy cô vào xe, đóng sầm cửa lại.

Anh đứng bên cạnh xe, bình tĩnh nhìn chằm chằm nhóm người lao xuống hai chiếc xe sau khi cát bụi tản đi.

Có một tên muốn trút cơn tức tối qua bị đùa bỡn, xông lên giơ báng súng săn đập vào đầu Bành Dã. Bành Dã chống đỡ chân cũng không di chuyển, ra lực tại chỗ, nhấc chân đá chéo tên đó bẻ gãy súng của hắn làm đôi.

Hai tên vóc dáng gầy yếu cầm dây thừng, hét lớn một tiếng hợp lại xông lên trước trói anh. Bành Dã tóm lấy dây thừng kéo một cái, hai tên đồng loạt nhào tới phía anh, một tên bị anh một đạp đá văng, một

tên bị anh lấy dây thừng quấn trói một vòng hất đụng vào xe.

Trình Ca chui lên xe, khoảng cách hai xe trước sau không đạt tới độ khó dời xe, vài giây là cô có thể bay đi. Cô nhanh chóng ngồi vào ghế lái, chìa khóa vào lỗ, nhưng tay không vặn xuống được.

Mục tiêu của chúng là máy ảnh của cô, không phải Bành Dã; nhưng cô chạy trốn, chúng nhất định sẽ thẹn quá hóa giận.

Trong một giây chần chừ, có người bỗng mở cửa xe, tóm lấy tay cô kéo xuống.

Trình Ca đạp một đạp vào buồng tim hắn, nhưng hắn không buông tay.

Cô suýt bị lôi ra ngoài, Bành Dã xông lên nắm tay cô, đá vào cổ đối phương một cái, chém hắn ngã vào mặt cát.

"Mẹ nó cô có đi không hả!" Bành Dã trừng mắt đẩy Trình Ca lại, đóng sầm cửa xe.

Trình Ca nhìn anh, chợt mở to hai mắt.

Bành Dã còn chưa kịp quay đầu đã đứng im không nhúc nhích.

Có cây súng chống trên cổ anh, anh Vạn để râu cá chốt vẻ mặt nham hiểm và phẫn nộ.

"Mẹ mày điên với bố!" Anh Vạn đá một cái vào chân Bành Dã, Bành Dã không đứng vững, đụng mạnh vào xe nửa quỳ xuống. Anh Vạn lại đá một cái vào lưng Bành Dã, "Điên nữa đi!"

Có hai người lập tức tiến lên mở cửa xe, kéo Trình Ca ra ngoài.

Anh Vạn quát: “Con thối, máy ảnh ở đâu?!”

Trình Ca không lên tiếng.

Anh Vạn nhíu mày vừa định bùng nổ, một tên gầy mắt lé khác chỉ: “Em nhìn thấy rồi, trên xe đó.”

Hắn đi lấy túi máy ảnh ra, Trình Ca cúi đầu, mắt nhìn lên qua vành mũ.

Cô cắn môi, ngón tay nắm chặt cỏ khô dưới đất.

Anh Vạn cầm lấy máy ảnh, giơ tay lên dặn mấy anh em xung quanh nâng súng chĩa vào Bành Dã.

Hắn cũng muốn nhìn thử mặt mũi thật của Cáo Đen, càng muốn tranh thủ tìm ra ảnh giấu đi trước Cáo Đen, nói không tìm được, Cáo Đen sẽ không đi được nữa.

Sau khi Kế Vân chết, một mình hắn không quản lý được nhóm người này. Cáo Đen vừa đi, rất nhiều anh em hoặc là giải tán, hoặc là đi nương nhờ nhóm khác. Hắn còn cần thời gian lập uy.

Anh Vạn mở máy ảnh, không ngờ cái nhìn đầu tiên liền thấy bức tranh tươi mát của phụ nữ.

Sự mãnh liệt đánh vào thị giác khiến cả người hắn khô nóng. Hắn sờ cằm chậc chậc lưỡi, xem từng tấm ảnh phụ nữ trắng lóa xong, xoay người đi tới trước mặt Trình Ca.

Trình Ca đội mũ cúi đầu, áo gió của Bành Dã rất rộng, che kín cô.

“Con nhóc không phối hợp lắm, nhỉ?” Anh Vạn tóm lấy vai cô xốc cô lên, “Vừa rồi tao hỏi mày câm?”

Trình Ca cụp mắt, không tiếng động.

Ánh nắng sáng ngời chiếu lên mặt cô, anh Vạn nheo mắt lại: “Chậc chậc, bố vẫn chưa từng thấy con nào trắng thế này, ha ha, để xem thử người nó có phải cũng trắng thế không. Ha ha…”

Hắn vươn tay xé áo Trình Ca, Trình Ca nắm ngón tay hắn bẻ ngược một cái.

Anh Vạn đau đến mức kêu thảm thiết một tiếng, hắn gấp rút thu tay lại, trong cơn thịnh nộ tát một cái: “Mẹ mày muốn chết đây mà!”

Trình Ca té ngã xuống đất, không có động tĩnh, cũng ngoài dự liệu không phát ra một tiếng kêu đau.

Trên nắm tay Bành Dã nổi gân xanh, anh vừa định cử động, nhưng thái độ thù địch khắp người lại nhịn vào trong nháy mắt.

Trình Ca được mái tóc dài và mũ che khuất mặt, không thanh không tiếng, giống như cái tát vừa rồi tát không khí.

Không có kích thích thính giác, anh Vạn không được thỏa mãn. Hắn vẫy vẫy cái tay tát đến phát đau, quay đầu nhìn Bành Dã để tìm chút hứng thú, nhưng Bành Dã cũng không có bất kì động tĩnh gì, trông giống như chẳng quan tâm tới cô gái này.

Ham muốn hủy diệt trong lòng anh Vạn tiêu tan hơn nửa, chửi: “Mẹ nó mất hứng thật.”

Hắn xoay người định đi, ánh mắt lại dừng trên eo Trình Ca. Ban nãy

gió vừa thổi, lộ ra một vùng eo thon trắng nõn nà như rắn nước, mắt anh Vạn thẳng đứng, nhìn đã muốn bóp cả bàn tay lên.

Gió chợt thổi qua, anh Vạn thấy rõ ràng, trên vòng eo bóp tay nắm chặt đó còn lưu lại dấu hôn của đàn ông.

Lửa của anh Vạn lập tức bốc lên, hắn nhào tới tóm lấy áo gió Trình Ca xé xoạt ra.

Trình Ca cắn chặt hàm răng, không phát ra một tiếng kêu sợ hãi, giơ chân đá vào đáy quần anh Vạn, đá chính diện.

Anh Vạn đau đến mức loạng choạng lùi ra sau, gào lên: “Ghì nó xuống!”

Bốn, năm người đàn ông xông lên ấn vai, cổ và tay chân Trình Ca, anh Vạn che đáy quần đi lên trước, cơn thịnh nộ bùng nổ: “Hôm nay bố không fuck chết mày!”

Nói xong giơ một chân lên, dùng sức mạnh hung ác đạp mạnh xuống bụng Trình Ca.

“Pằng”, một tiếng súng vang lên, chân anh Vạn chưa thể hạ xuống.

“A!!!”

Một tiếng kêu thảm thiết mãnh liệt xé lòng, anh Vạn nắm cổ tay, cả người co rúm. Viên đạn cắt đứt hai ngón tay hắn, khoét lòng bàn tay.

Mấy người cầm súng chĩa vào Bành Dã đều không phản ứng kịp, Bành Dã gần như là rút súng, gạt chốt an toàn, nhắm thẳng, nổ tay anh Vạn trong nửa giây.

Trong phút chốc, hiện trường mất khống chế.

Tất cả mọi người hoảng hốt lo sợ, tất cả súng nhắm vào Bành Dã.

Chúng không biết trong súng của Bành Dã đã không còn đạn, sợ anh sẽ tiếp tục nổ súng.

Anh nổ súng là điên rồi!

Trình Ca lạc giọng: “Bành Dã!”

Chương 43

Đầu óc Trình Ca giống như sau khi nổ tung, hoàn toàn trống rỗng.

Cô bất lực nhìn súng trong tay mọi người đồng loạt nhắm vào Bành Dã, mà sắc mặt Bành Dã bình tĩnh, trong nháy mắt anh vứt súng rỗng đi.

Người ôm súng thấy anh ném súng, lại cũng không có ai nổ súng trước, suy cho cùng không đứt tay mình, không phải nỗi đau trên người mình.

Người có chút đạo hạnh không muốn ra mặt thay anh Vạn, bản thân dính tanh;

Người mới làm nghề này, súng cũng ngắm không chuẩn.

Anh Vạn che cái tay chảy máu ròng ròng, đau đến nỗi cả người mồ hôi nóng thêm mồ hôi lạnh, điên cuồng hét lên: “Lấy băng vải cho bố!”

Lúc này vài anh em dưới quyền mới nhớ tới việc lấy băng vải quấn cho hắn. Anh Vạn đau muốn chết, lòng giết người cũng có rồi, đâu còn chú ý tới âm mưu gian xảo, mũi dùi và ý hận chuyển hết lên người Bành Dã.

Anh Vạn người lỗ mãng thân thể cũng thô, bất chấp cơn đau ngược lại chỉ muốn trút hận. Mới vừa băng cầm máu xong, người đã xông tới, cơn đau đổi thành sức mạnh, đạp về phía Bành Dã một cái.

Bành Dã nhanh nhẹn nghiêng người tránh, chân anh Vạn đá vào tấm

sắt xe, lại đau thêm một trận.

Anh Vạn mất hết mặt mũi trước anh em mình, bản lĩnh lại không đấu lại Bành Dã, ngay cả vóc dáng cũng thấp hơn một cái đầu, tức đến phát điên.

“Mẹ mày bản lĩnh giỏi!” Anh Vạn chửi, quay đầu nhìn anh em của mình, mắt lé hiểu ngay lập tức, nhấc một chân lên đạp Trình Ca.

Móng tay Trình Ca bấu vào lòng bàn tay, vốn định phản kháng, nhưng lại dằn xuống, không có động tĩnh cũng không lên tiếng.

Anh Vạn đạp cái thứ hai về phía Bành Dã, Bành Dã không tránh, một đạp này đá mạnh vào bụng anh; anh lùi liên tục ra sau đụng vào xe.

“Mẹ kiếp giết mấy con dê cũng phạm pháp, mắc mớ gì tới mày hả! Dê đó là của người nhà mày hay tổ tông nhà mày, chỉ vì đám súc vật đó mà đuổi tận giết tuyệt bọn tao, muốn chết hả?”

Anh Vạn đá đạp mạnh liền mấy đá, Bành Dã không tránh một cái, im lặng chịu đựng tất cả.

“Đừng nói bọn tao phạm tội, báo tuyết còn ăn dê kìa, mẹ mày sao không đi giết báo tuyết đi hả?... Hả?... Còn xếp báo tuyết thành động vật bảo vệ cấp một, tao mới là động vật bảo vệ cấp một này, không giết dê bán lấy tiền tao sẽ chết đói!”

Anh Vạn đánh đánh, người đánh cũng mệt, nhưng Bành Dã ngoan cường như nham thạch, dù không phản kháng nhưng cũng tuyệt đối không khuất phục xin tha.

Cơn giận của anh Vạn không tan đi được, chợt đạp một đạp vào buồng tim anh, chửi lớn: “Mẹ mày không đau đúng không? Xin tha

không hả?”

Sắc mặt Bành Dã trắng bệch, anh đụng vào xe, con mắt âm u lạnh lẽo nhìn hắn chằm chằm.

“Cầu xin bố đi!” Anh Vạn đấm một quyền vào má Bành Dã, khóe miệng anh nứt chảy máu, “Mẹ kiếp, hôm nay đụng phải một đôi câm!”

Từ đầu đến cuối Trình Ca không ngẩng đầu nhìn, nhưng đất trời rất yên tĩnh, không hề có gió, tất cả âm thanh đều rất rõ ràng.

Cô không khóc, cũng không la, không để người xung quanh cười nhìn, cũng không để Bành Dã nghe được.

Cuối cùng anh Vạn mệt, vuốt gương mặt đầy mồ hôi, bàn tay bị đạn khoét của hắn cần chữa gấp, liền chửi: “Chuẩn bị rút lui!”

Một đám người thu súng chuẩn bị đi, anh Vạn nói: “Thời điểm lập công đến rồi, ai tới nổ một súng này?”

Bành Dã vịn vào xe, chầm chậm và ổn định đứng lên.

Ánh nắng rất gắt, anh hơi nheo mắt, bình tĩnh nhìn đám người trước mặt.

Trong một lúc hoàn toàn không có ai xung phong.

Tay anh Vạn đau khủng khiếp, thấy tình huống này, càng giận hơn, chửi ầm lên: “Hôm nay không giết nó, lần sau đụng phải thì nó giết chúng mày.” Anh Vạn gào xong, thêm một câu nữa, “Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình!”

Vẫn không ai có động tĩnh.

Anh Vạn la: "Đứa nào nổ súng, da ba con linh dương Tây Tạng ban nãy bắn sẽ thuộc về đứa đó!"

Lời này nói ra, lập tức có người đứng ra, giơ súng lên nhắm vào Bành Dã,

"Pằng" một tiếng, Trình Ca kinh ngạc, ngẩng phắt đầu lên, thấy cửa sổ xe bên cạnh cánh tay Bành Dã bị vỡ, nổ tung một khối thủy tinh.

Bành Dã không hề nhúc nhích.

Người kia đứng có khoảng cách, không bắn chuẩn.

"Đm!" Anh Vạn bùng nổ, đẩy chốt súng ngắn của mình, sải bước đi tới phía Bành Dã, họng súng chống vào cằm Bành Dã, sắp bóp cò.

Trái tim Trình Ca co rút lại thành một điểm, mở miệng, nhưng cũng không phát ra được âm thanh gì.

Chợt nghe:

"Vạn Tử, mẹ nó đừng gây chuyện cho tao." Giọng người nói rất lạnh, rõ ràng không kiên nhẫn lắm.

Anh Vạn quay đầu lại, không biết lúc nào một chiếc xe tới từ sườn núi bên kia.

Một người đàn ông áo đen cao và gầy đứng bên cạnh xe, mặc áo gió màu đen, mũ đội trên đầu, kính bảo hộ, mặt nạ chống gió bịt chặt, không nhìn thấy mặt.

Là Cáo Đen.

Trên xe còn có mấy người ôm súng săn xuống.

Anh Vạn vừa thấy người đến, lập tức gác Bành Dã lại trước, nắm bàn tay mình, ra hiệu mắt lé lấy máy ảnh cho hắn, nói: “Đại ca, máy ảnh tới tay rồi.”

Người áo đen cầm đầu không nói một lời, nhận lấy máy ảnh, mở ra, lật xem từng tấm một.

Trình Ca nhìn chằm chằm ngón tay hắn, lần này hắn đeo găng tay, hình xăm trên tay cũng không nhìn thấy. Hắn rất nhanh tìm đến tấm ảnh kia, nhấn xóa bỏ.

Trong đó thực sự có ảnh hắn muốn.

Sau khi hắn xóa xong tắt máy ảnh, để đảm bảo, rút thẻ nhớ ra ném xuống đất.

Sắc mặt Trình Ca trắng bệch.

Súng trong tay Cáo Đen nhắm vào thẻ nhớ màu đen, pằng một tiếng, thẻ nhớ nổ thành mảnh vụn, chỉ để lại một cái lỗ lớn trên mặt cát.

Môi Trình Ca run không ngừng, không bật ra một tiếng, thân thể lại không chịu khống chế muốn nhào tới như điên, bị mấy người đàn ông túm lấy, khống chế chặt.

Anh Vạn chợt phát hiện, Cáo Đen lợi hại hơn hắn.

“Đây là máy ảnh của cô?” Cáo Đen xách dây đeo máy ảnh, quay đầu hỏi Trình Ca.

Sau kính bảo hộ màu đen, không thấy rõ ánh mắt.

Trình Ca: “Phải.”

“Cô nhóc, cô đã chụp thứ không nên chụp, có biết không?”

Trình Ca: “Anh đã hủy ảnh rồi.”

“Nhưng cô khiến tôi đau đầu rất nhiều ngày.” Cáo Đen nói.

“Nghe nói, nhiếp ảnh gia giỏi sẽ xem máy ảnh như con mình.” Cáo Đen lắc đầu, “Nghệ thuật quái dị, thứ tình cảm này tôi không tài nào hiểu được.”

Hắn nói đoạn, một tay xách máy ảnh lên, súng trong tay kia nhắm ngay vào.

Vẻ mặt Trình Ca trống rỗng như tro tàn.

Cáo Đen chậm rãi gạt chốt an toàn, hết sức kéo từng giây từng phút dài tới vô tận.

Mắt Trình Ca đỏ lên, cả người đang run.

Cô gắt gao cắn răng, không muốn thốt ra tiếng yếu thế, nhưng trong cổ họng vẫn tràn ra một tia nghẹn ngào cực kì đau đớn: “Ưm! ——”

“Trả máy ảnh lại cho cô ấy.” Giọng Bành Dã truyền đến.

Cáo Đen quay đầu nhìn, Bành Dã đứng bên cạnh xe, bình tĩnh, yên lặng.

“Mục tiêu của anh là tôi, không cần thiết kéo mấy chuyện râu ria này.”

Bành Dã rất rõ, Cáo Đen muốn mượn Trình Ca chèn ép anh.

Cáo Đen hừ cười một tiếng: “Lão Bảy, nói tới giữa chúng ta có một số nợ lớn chưa tính hết đó.”

Bành Dã nheo mắt nhìn hắn.

Anh Vạn bên cạnh tức không chịu nổi, chửi: “Tối qua nó phế Vương Tam, hôm nay lại làm tay em… Mẹ kiếp, mày có thể nhẹ chút không!”

Trong người Cáo Đen dẫn tới có bác sĩ, đang xử lý cầm máu cho anh Vạn.

Cáo Đen nhìn Bành Dã chằm chằm, anh cũng nhìn hắn chằm chằm.

Hai người đều không nói.

Cáo Đen định bỏ việc săn trộm đến chỗ cao của chuỗi sản phẩm làm nguồn hàng buôn bán, truy đuổi được ảnh chụp sẽ không có tai họa về sau. Chỗ này cách thôn trấn kế tiếp không xa, giết người ở đây thuộc về loại phạm tội ngu xuẩn. Hắn biết rõ Bành Dã cũng hiểu ý nghĩ của hắn.

Đấu bao nhiêu năm, thù oán gì cũng đều kết rồi, tính toán gì đều biết rõ trong lòng.

Anh Vạn thấy Cáo Đen có một lúc không nói chuyện, không hết hận, la ầm lên: “Đại ca, mấy đứa này nên dạy dỗ một chút!

Mắt lé! Nãy mày đã nổ súng, không bắn trúng, nhưng dũng khí đáng khen. Ba tấm da kia thuộc về mày, mau lột đi!”

Người đàn ông mắt lé gầy teo phấn khởi chạy tới nóc xe kéo ba con

linh dương Tây Tạng con xuống, rút dao ra cắt da, những người còn lại vẻ mặt cực kì thèm muốn.

Có người đi qua hướng dẫn: “Chậm một chút, lưỡi dao đi thẳng.”

“Lột da, không bảo mày cắt, làm thủng phải giảm giá.”

Da và xương thịt kéo xoạt xoạt tách ra, xác thịt đỏ tươi rơi xuống mặt đất trước mặt Trình Ca, dính đầy cát bụi.

Trình Ca nhìn linh dương con đỏ như máu, con mắt đen kịt kia rõ ràng vẫn còn ngây thơ không biết gì.

Mắt lé máu tươi đầy tay, cực kì hưng phấn, tấm da thứ nhất kéo còn chậm, hai tấm sau thì nhanh. Hắn lột xong rất nhanh, căng ba tấm da nhỏ lên hơ khô trong gió.

“Ôi đm, mày nhẹ chút coi!” Anh Vạn trừng bác sĩ trị thương cho hắn một cái, bốc hỏa, lại nhìn Cáo Đen, “Mẹ kiếp, trong mắt chúng, bọn bố cũng không bằng đám súc vật đó!

Chúng bắt rất nhiều anh em của chúng ta, chặn qua bao nhiêu hàng của chúng ta? Chỉ vì nó, anh đã thiệt hại bao nhiêu tiền? Không nói tiền trước, nghe anh Kế nói vết thương trên mặt anh là một viên đạn của nó bắn. Nó còn từng đánh gãy ngón tay anh, từng làm chân anh bị thương. Nợ của anh em có thể không tính, anh không thể không tính.

Hôm nay bắt được nó, nói gì cũng không thể tha!”

Cáo Đen đặt tay sau lưng, xách máy ảnh.

Bành Dã cười nhạt một tiếng: “Đừng tha, một súng giải quyết tôi đi.”

Anh Vạn sắp bùng nổ: “Đm, mày tưởng đại ca tao nhu nhược?! Đại ca, hôm nay nhất định phải giết nó.”

Cáo Đen quay đầu nhìn Bành Dã một cái, cười khẩy. Bành Dã rất rõ ràng, hắn cũng rất rõ ràng, anh Vạn hi vọng hắn giết Bành Dã.

Lấy trước đây, hắn thực sự sẽ nổ súng; nhưng bây giờ giết Bành Dã, hắn đừng nghĩ việc tạm biệt.

Hắn thong thả đi tới đi lui, liếc nhìn anh Vạn: “Vạn Tử, mày nói, không tha thế nào mới có thể hết giận?”

“Giết nó đó!”

Cáo Đen: “Mày nổ súng.”

Anh Vạn sững sờ, vừa rồi nổi giận, bây giờ vừa bình tĩnh cảm thấy không được, vội vàng nói,

“Đánh gãy một tay nó!... Mẹ kiếp, tay của bao nhiêu anh em chúng ta là do nó đánh gãy!”

Cáo Đen lắc đầu: “Không đủ. Mày đánh gãy hai tay hai chân nó, giết người của nó cũng không diệt được oai phong của nó.”

“Giết cái con này!”

“Nó xem như là người nửa nổi tiếng, chết rồi thì mày cũng đừng hi vọng sống yên ổn.”

Hai người một tới một lui, thảo luận số phận hai người giống như trả giá ở chợ bán thức ăn.

Cuối cùng anh Vạn không đề nghị nữa, vừa rồi đấu một trận với Bành Dã, hắn cảm thấy người đàn ông này không có xương sườn mềm, không có chuyện gì có thể đánh bại anh, không có chuyện gì có thể nguôi giận.

Nắng chiều ngày càng gay gắt, bóng Cáo Đen chợt đứng im.

Hắn đứng vững, quay đầu, nói: "Lão Bảy, tôi sẽ không giết anh, cũng không giết người phụ nữ này. Nhưng vẫn có thể để đám anh em này lấy cô ta cho đỡ thèm."

Bành Dã nhìn hắn chằm chằm.

"Nhưng mà lão Bảy, máy ảnh tôi trả lại anh, phụ nữ cũng trả lại anh không mất một sợi tóc. Ân oán của chúng ta xóa bỏ toàn bộ."

Cáo Đen nói,

"Ngay trước mặt mấy anh em này của tôi, anh quỳ xuống cho tôi, dập đầu ba cái."

Sắc mặt Trình Ca trắng bệch, nhìn về phía Bành Dã.

Anh không hề nhìn cô, dấu giày và cát bụi đầy người, khóe môi bầm tím, tinh thần sa sút đến mức khiến người ta không nỡ nhìn, nhưng không bị đánh bại.

"Bành Dã." Trình Ca bình tĩnh mở miệng.

Nhưng Bành Dã không nhìn cô, giống như không nghe thấy tiếng cô.

Ánh mắt anh thẳng tắp, nhìn Cáo Đen, đôi môi mỏng mím thật chặt

thành một đường thẳng.

Trong nháy mắt Trình Ca liền có linh cảm, một cơn tức nghẹn ở ngực, gần như nổi điên: “Anh nhìn mắt tôi, Bành Dã, anh hãy nhìn mắt tôi!”

Cô liều mạng giãy giụa, thét chói tai, la hét.

Nhưng Bành Dã không nhìn cô, anh nắm chặt nắm đấm, đứng trong gió, sống lưng thẳng tắp giống như một cây bạch dương.

“Chi bằng anh giết tôi! Anh đừng như vậy, tôi không đáng để anh như thế!”

Ở dịch trạm núi tuyết, cô từng nói với anh, không thể nào nuốt được cơn tức đó. Cô thực sự nuốt không trôi, viền mắt cô đỏ bừng, sống không bằng chết: “Bành Dã anh đừng như…”

Anh cũng không nói một câu, đầu gối cong xuống.

Trình Ca quay phắt đầu sang chỗ khác, cố chấp mở to mắt, nhìn chằm chằm sườn núi vàng xám và đường chân trời nơi xa.

Cô nghe thấy tiếng đầu gối anh đụng vào mặt đất, ngay sau đó là ba tiếng,

Bộp… Bộp… Bộp…

Chương 44

Lúc gần tối, Bành Dã và Trình Ca đến một thị trấn nhỏ gần quốc lộ Thanh Tạng.

Đến quốc lộ, cách trạm bảo vệ không xa nữa. Hai người không tiếp tục chạy về, vòng tới vòng lui trong trung tâm trấn tìm nhà nghỉ.

Mưa ít, khô hanh, trấn nhỏ bẩn đến mức mờ mịt.

Đường trong trấn rất hẹp, rất lâu chưa từng sửa đường, mặt đường lồi lõm, rác khắp nơi.

Phụ cận có một chợ bán thức ăn, mùi tanh của đủ loại thức ăn tràn ra từ ngõ hẻm, bao phủ cả con phố.

Ánh mắt Trình Ca quét nhìn bên đường, ngón tay cô chỉ một cái, nói: “Chỗ đó đi.”

Cái cô chỉ là một nhà nghỉ ở đầu hẻm chợ bán thức ăn, trên cửa kính dán “Hai mươi tệ”, một người phụ nữ mang thai mập mạp đứng ở cửa cắn hạt dưa;

Bành Dã khẽ nhíu mày: “Có chỗ dễ dàng như vậy?”

Lái xe tới gần, mới nhìn thấy mấy chữ khuất sau lưng người phụ nữ mang thai: “Ba tiếng.”

Hóa ra là phòng theo giờ.

Trình Ca không có lời nào để nói.

Bành Dã thấy nhà nghỉ đó quả thực quá bẩn, nói: “Không ở chỗ này.”

Trình Ca nói: “Ừ, không đủ thời gian.”

Bành Dã mở miệng định nói gì đó, cuối cùng lại chỉ cười một tiếng.

Tới đằng trước một chút, có nhà nghỉ có vẻ coi như sạch sẻ, sáu mươi đồng một đêm.

Bành Dã nói: “Chỗ này.”

Ngón tay cái của Trình Ca chỉ ra sau, cô nói: “Nãy bên kia có chỗ bốn mươi đồng.”

Bành Dã nói: “Chỗ đó trông không sạch bằng chỗ này.”

“Vậy sao?” Trình Ca ngồi dậy rướn rướn cổ, nhìn bên cửa sổ. Quả thực, chỗ Bành Dã nhìn trúng là chỗ sạch nhất vùng này.

Bành Dã dừng xe lại, nói: “Chỗ này đi.”

Trình Ca nói: “Vậy chúng ta chỉ còn lại hai mươi sáu đồng.”

“Sáng mai đến rồi.”

“Tối nay phải ăn cơm.”

“Hai mươi sáu đồng đủ ăn rồi.”

“Còn sáng mai.”

"…" Bành Dã cười cười, vặn chìa khóa xe ra, "Thế cũng đủ."

Trình Ca suy nghĩ một chút, nói: "Không ngờ hai mươi sáu đồng vẫn rất nhiều."

Vào nhà nghỉ, Trình Ca nói xem phòng trước. Rất thô sơ, một cái giường, một cái tủ, một cái ghế, cộng thêm một cái ti vi kiểu cũ. Toilet có thiết bị cũ kỹ, nhưng sạch sẽ; sàn nhà, tường, ra trải giường cũng đều sạch.

Trình Ca quay đầu nhìn Bành Dã: "Chỗ này đi."

Bành Dã tháo ba lô trên lưng xuống, chuẩn bị lấy tiền.

Trình Ca mím mím môi, quay đầu nhìn bà chủ, nói: "Giá này có thể rẻ hơn chút không?"

Bà chủ mau mồm mau miệng: "Không thể rẻ hơn nữa đâu. Cô xem, chỗ chúng tôi là chỗ sạch nhất vùng lân cận này, con bé giặt ra trải giường lau sàn làm vất vả lắm, tôi phải trả lương cho con bé."

Trình Ca: "Vậy thì thôi đi."

Đưa tiền, bà chủ đi ra ngoài.

Trình Ca quay đầu, thấy Bành Dã ngửa đầu uống nước, khóe môi còn mang theo nụ cười.

Cô hừ lạnh một tiếng: "Cười cái gì?"

Bành Dã nuốt nước vào cổ họng, nói: "Cô không giỏi chuyện trả giá này, về sau học thêm với Thạch Đầu."

Trình Ca đi tới đóng cửa lại, nói: “Sau này không có cơ hội nào rồi.”

Bành Dã không lên tiếng.

Anh trầm mặc im lặng uống mấy ngụm nước, đưa bình nước cho cô.

Trình Ca nhận lấy, anh buông tay, nhích người đi qua bên cạnh cô, vào toilet.

Trong toilet truyền đến tiếng nước chảy, Trình Ca uống mấy ngụm nước, tròng trành một ngày, nước suối cũng trở nên khô nóng. Cô vặn chặt bình nước, ngồi trên giường bật ti vi, trong đó chiếu phim tình yêu nhàm chán, nam nữ chính yêu đến dở sống dở chết.

Không bao lâu, Bành Dã ở trần đi ra, cả người ướt nhẹp.

Sau đó Trình Ca đi vào tắm một cái, rửa sạch bụi bặm và mồ hôi trên người, lại gội đầu qua loa. Tắm xong nhìn thấy áo thun Bành Dã phơi trên giá, cô giơ tay lên sờ một cái, ẩm ướt, mềm mại.

Cô lại nhớ tới chiều nay.

Người của Cáo Đen rời đi trong tiếng cười ha ha.

Bành Dã đi tới ngồi xổm xuống, phủi nhẹ bụi đất trên tóc cô, cô dùng giọng nói bình tĩnh nhất nói: “Bành Dã. Tôi nợ anh một mạng.”

Tay anh dừng một chút, ngay sau đó,

“Không nghiêm trọng như thế.” Anh xoa xoa tóc cô, mỉm cười, “Cũng không mất miếng thịt, chuyện này bao lớn chứ?”

**

Khi mặt trời chiều ngã về Tây, Trình Ca đi ra từ toilet, Bành Dã đứng bên cạnh bàn bên cửa sổ, cúi đầu tháo băng vải cho mình, lau vết thương.

Ánh chiều tà xuyên qua cửa chớp chiếu lên thân thể cởi trần của anh.

Trong căn phòng bị dọi nắng chiều ngột ngạt và khô nóng.

Sắc trời mờ tối, trong ti vi kiểu cũ, nam nữ nói lời âu yếm; trên con phố ngoài cửa chớp, tiếng người huyên náo.

Trình Ca dựa bên khung cửa toilet nhìn bóng lưng anh, anh lau cánh tay, đường nét trên lưng săn chắc, vì động tác lau tay, thân thể hơi rung nhẹ.

Trình Ca chân trần đi lên trước, ôm lấy thân thể anh từ phía sau, một tay nắm eo anh, một tay vuốt ve lên ngực anh.

Anh hơi dừng một chút, không quay đầu, tiếp tục tháo băng vải cho mình.

Hai người đều không nói.

Cô ôm anh, giống như hai nhánh cây dựa vào nhau buổi xế chiều.

Ti vi mở, dưới lầu huyên náo, anh và cô lại trầm mặc yên lặng.

Nước trên tóc cô nhỏ xuống lưng bên hông anh.

Một lát sau, Bành Dã đã buộc kĩ vết thương cho mình, bàn tay hạ xuống, phủ lên tay cô ở bên hông, nhẹ nhàng bóp một cái.

Trình Ca dựa đầu sau lưng anh, mở miệng: “Cảm giác gì?”

“Cái gì?”

“Anh vừa bóp tay tôi, là cảm giác gì?”

“Rất mềm.” Bành Dã nói.

“Vậy sao?” Trình Ca hạ một tay xuống, sờ sờ mu bàn tay mình, nói: “Tôi không cảm thấy.”

Bành Dã nhàn nhạt cong khóe môi, nói: “Đi ra ngoài một chút.”

Trình Ca buông anh ra: “Được.”

Cô vừa xoay người, Bành Dã ôm lấy cô từ phía sau.

Trình Ca không giãy giụa, để mặc anh.

Bành Dã chống cằm lên vai cô, cũng không nói chuyện.

Anh chưa bao giờ gặp được người phụ nữ như cô.

Bị người khác đấm đá tát, cô không rên một tiếng, không để cho anh đứng ngoài quan sát nhưng bất lực đau đớn nhiều hơn;

Anh bị đánh bị sỉ nhục, cô không nhìn, không khóc, không la, cũng không cầu xin, không để cho người ngoài thương hại anh nhìn anh chê cười nhìn anh vô lực;

Bụi bậm lắng xuống, anh tới bên cạnh cô, cô yên lặng bình tĩnh, không nhắc một chữ, không an ủi, không thương xót, cũng không

khóc lóc kể lể.

Anh nói: “Không gãy tay cụt chân, chuyện tốt.”

Cô liền biết nói: “Đúng vậy.”

Anh chưa bao giờ gặp được người phụ nữ như cô.

Nhưng cơ hội yên lặng ôm nhau như giờ phút này, cũng chỉ còn lại đêm nay.

**

Mặt trời đã xuống núi, không khí vẫn oi ả. Nhưng không cần mặc áo khoác đeo khẩu trang nữa, ngược lại cả người thoải mái.

Trên đường phố chật hẹp người qua xe lại, quán ăn ven đường bắt đầu dời bàn bày ghế nhựa chuẩn bị cho buổi chợ đêm. Đi qua một quầy bán đồ vặt, Trình Ca liếc nhìn tủ kính, Bành Dã hỏi: “Muốn mua thuốc không?”

Trình Ca lắc đầu, không dừng bước.

Bành Dã xách cánh tay cô, nói: “Đi xem thử.”

Trên kệ hàng của quầy bán đồ vặt bám đầy bụi, bày các loại quà vặt, đồ dùng hàng ngày, phía trên quầy hàng treo một cái giá phơi đồ lót hình tròn màu xanh, kẹp đồ chơi nhựa kém chất lượng.

Trình Ca và Bành Dã vừa đi tới, phía sau mấy đứa trẻ đen thui xông lên chen vào trước, nhón chân đưa tiền cho ông chủ, tranh giành ồn ào:

“Con muốn mua cái điện thoại di động kia.”

“Con muốn mua súng.”

Ông chủ tháo đồ chơi trên cái kẹp xuống, đứa trẻ lớn tiếng kháng nghị:

“Không phải cái đó, cái con muốn là cái đỏ!”

“Cái con muốn là bên cạnh đó, không phải cái nhỏ.”

Trình Ca thờ ơ nhìn bọn nhóc một cái, không có hứng thú gì với trẻ con và đồ chơi, quay đầu lại thấy Bành Dã nhìn mấy đứa nhóc đen nhẻm đó một cách đầy hứng thú.

Trình Ca cào cào mái tóc ướt, thuận miệng hỏi: “Anh thích con nít?”

Ánh mắt Bành Dã dời sang mặt cô, trở nên tĩnh lặng: “Ừ.”

Trình Ca bĩu môi một cái, quay đầu đi.

Bành Dã hỏi: “Cô không thích?”

Trình Ca nói: “Quá ồn ào.”

Ông chủ đưa đồ chơi cho bọn nhóc, đám trẻ a a a la hét, cuốn đi như gió.

Trình Ca đi lên trước, cúi đầu nhìn thuốc trong tủ kính, đều là nhãn hiệu cô không biết.

Trình Ca hỏi: “Loại rẻ nhất bao nhiêu tiền?”

Ông chủ lấy một gói màu vàng ra, nói: “Năm đồng.”

Trình Ca nhận ra đó là loại nhóm Bành Dã, Mười Sáu thường hút.

Cô ngẩng đầu nhìn Bành Dã, nói: “Lấy cái này.”

Bành Dã móc tiền đưa cho ông chủ.

Trình Ca cầm lấy thuốc, xoay người liền bóc ra lấy một điếu hút, còn lại ném cho Bành Dã cầm.

Thuốc đó vừa kém vừa mạnh, lúc đầu Trình Ca không quen lắm, hút một hơi ho mấy tiếng, kích thích đến độ đầu mày đều nhíu lại.

Bành Dã giơ tay lên vỗ vỗ lưng cô, Trình Ca xoay người nói không cần, Bành Dã liền cúi đầu thổi một hơi thuốc vào mặt cô, Trình Ca nhíu mày lại ho thêm mấy tiếng.

Bây giờ là giờ ăn cơm tối, đồ ăn nướng xào không ăn nổi, hai người tìm một quán mì kéo sợi Lan Châu, sáu đồng một tô, gọi hai tô.

Trình Ca ngồi xuống, nói: “Rẻ hơn chỗ chúng tôi.”

Bành Dã hỏi: “Chỗ các cô bao nhiêu tiền một tô?”

Trình Ca nói: “Mười đồng.”

Bành Dã gật đầu coi như đã hiểu.

Trình Ca hút một hơi thuốc, hỏi: “Anh đã từng đi tới Thượng Hải sao?”

“Không có.” Bành Dã lấy cái ly giấy, rẩy tàn thuốc vào, hỏi: “Cô đã ở

bao nhiêu năm?”

“Sau khi tốt nghiệp cấp Hai đi theo mẹ tôi tới Thượng Hải. Trước đó ở Bắc Kinh.” Trình Ca liếc vết bẩn trên bàn một cái, hỏi: “Anh đã từng tới Bắc Kinh sao?”

“Ừ.” Bành Dã nhàn nhạt nói, “Hồi đó tuyến số Năm vẫn chưa thông.”

“Vậy rất nhiều năm rồi.” Trình Ca kẹp thuốc, nghiêng đầu một cái, mái tóc ướt rũ xuống bả vai, “Ở Bắc Kinh làm gì?”

“… Sống.”

Trình Ca còn định hỏi, ông chủ bưng mì tới.

Bành Dã gỡ đôi đũa đưa cho cô, Trình Ca cầm lấy, nhìn một chút;

Vì cô xõa tóc, vô ý hơi nghiêng đầu, có vẻ như lại quyến rũ hơn ngày thường.

Bành Dã gỡ đũa, mắt lại nhìn cô chằm chằm, nhìn cô một lúc lâu, mới hỏi: “Đang nhìn gì vậy?”

“Trên đôi đũa này có trái tim.” Trình Ca ghép hai chiếc đũa lại cho anh xem, trên đũa gỗ có một con dấu màu tối, mỗi bên một nửa, giống tim trái đào.

Bành Dã hừ cười một tiếng: “Phiền cô thấy được.”

“Không có sở trường gì, chỉ năng lực quan sát có thể tạm.” Nói đến đây, Trình Ca hơi nhíu mày, “Nếu hôm đó ở nóc nhà nghỉ thấy được kẻ khả nghi, tôi nhất định sẽ nhận ra.” Cô ít nhiều có chút khó hiểu, “Kì lạ là, ở trong căn nhà gỗ của thợ săn xem lại ảnh cũng không

phát hiện."

"Nhưng Cáo Đen đã xóa một tấm." Bành Dã thấp mày, cắm đũa vào tô mì, nói: "Bây giờ nói mấy thứ này không có tác dụng. Thẻ nhớ không còn, nhưng nguy hiểm của cô cũng được xóa bỏ. Đừng nghĩ chuyện ảnh chụp nữa."

"Tại sao không nghĩ?" Trình Ca cầm đũa gắp một đũa mì lên, nói: "Đi về nhất định phải tìm ra ảnh Cáo Đen xóa."

Bành Dã chau mày: "Có ý gì?"

Trình Ca cười lạnh một tiếng: "Mỗi ngày tôi đều sẽ chuyển dữ liệu trong thẻ nhớ vào máy vi tính."

Mà máy vi tính cùng với những máy ảnh còn có ống kính khác của cô, được nhóm Mười Sáu chở về trạm bảo vệ.

Trình Ca nhớ tới đêm A Hòe đến, cô ngồi một mình trong phòng, hút thuốc xem ảnh quần áo trang sức dân tộc Tạng Bành Dã chụp cho cô.

Nhưng ảnh chụp chung với bốn người Bành Dã trong bếp, mất rồi.

Di động của Trình Ca vang lên, cô cầm lên nhìn tên người gọi, nhíu mày.

"Trình Ca?" Là giọng Lâm Lệ.

Trình Ca mím chặt miệng, nếu không phải anh Vạn thấy ảnh tươi mát của Lâm Lệ trong máy ảnh, cũng không đến mức nổi lửa động tay động chân với cô. Nhưng không chờ cô ấy hỏi, Trình Ca vẫn nói: "Mấy tấm ảnh kia của cô hủy hết rồi."

"… Cảm ơn cô. Trình Ca, tôi mời cô ăn bữa cơm…"

"Không cần."

Cô chặn một cái, Lâm Lệ mắc kẹt.

Trình Ca nói: "Cúp đây."

"Đợi một chút, Trình Ca. Cảm ơn cô nha. Chuyện cứu tôi, cảm ơn cô; chuyện ảnh chụp, cũng cảm ơn cô."

"Cúp đây."

"Trình Ca…"

Trình Ca bực mình: "Cô còn chuyện gì?"

"Sau này cần tôi giúp đỡ, cô cứ việc nói. Lần này tôi thực sự rất cảm…"

Trình Ca cúp điện thoại.

Cô cầm đũa lên ăn mì, hơn nửa giây, nói: "Lâm Lệ thoát khỏi nguy hiểm rồi."

Bành Dã không có bình luận.

Tô mì này, Trình Ca cũng ăn hết sạch như thế.

Ăn mì xong đi ra ngoài, trời đã tối. Trước mỗi quán ăn cửa hàng thắp đèn màu nhỏ, buổi tối mát mẻ, người ra ngoài cũng nhiều.

Trình Ca châm điếu thuốc hút, đi chưa được mấy bước, Bành Dã nói: “Tôi đi mua chai nước.”

Trình Ca đứng chờ anh ở ven đường.

Gió đêm mát rượi, cô cào cào mái tóc khô một nửa, phả vòng khói thuốc.

Cách làn khói, cô nhìn thấy bên kia đường có một người phụ nữ, vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, dáng người đầy đặn; mặc váy ngắn đỏ dây trắng, phối với vớ đen và giày cao gót.

Mặt cô ấy trát đầy phấn, cô ấy nhìn xung quanh, cười dịu dàng với đàn ông đi ngang qua, đang mời chào khách.

Trình Ca phủi tàn thuốc, thấy cô ấy đi sang phía mình.

Trên đường có xe máy chạy qua, người phụ nữ xinh xắn bắt đầu chạy chậm, hai khối thịt mềm mại trước ngực run run may mà không nhảy ra ngoài.

Trình Ca nhìn cô ấy chằm chằm, cô ấy cũng thấy Trình Ca, khẽ mỉm cười một cách thân thiện, tiếp đó sửa lại tóc, đi qua sát vai, đi tới phía sau cô.

Lúc đầu Trình Ca không cảm thấy có gì, hút một hơi thuốc mới ngẫm nghĩ thấy là lạ, quay đầu nhìn một cái,

Bành Dã vừa đi ra khỏi quầy bán đồ vặt, trong tay còn cầm chai nước, đang cúi đầu nói gì đó với người phụ nữ kia, lại dường như đang cười.

Áo thun trên người anh vẫn chưa khô ráo, ẩm ướt dính sát thân thể

anh.

…

Người đàn ông lẳng lơ.

Chương 45

Trình Ca kẹp thuốc, đứng ven đường, lạnh nhạt nhìn hai người ở cửa quầy bán đồ vặt.

Bành Dã nói gì đó với cô ấy, là cười.

Rất nhanh, cô gái đứng đường kia quay đầu nhìn sang phía Trình Ca, có chút xin lỗi rụt cổ lại cười cười, vẫy vẫy tay, sau đó giày cao gót cộp cộp cộp đi khỏi.

Bành Dã đi tới, Trình Ca lạnh giọng bật ra một câu: "Chỉ biết trêu ghẹo."

Bành Dã hỏi ngược lại: "Nói bản thân cô sao?"

Trình Ca khoanh tay kẹp thuốc, nhấc chân đi, hỏi: "Khách quen?"

Bành Dã nói: "Không biết."

Trình Ca nói: "Không biết mà người ta chạy từ bên kia đường thật xa tới tìm anh ngủ."

Bành Dã nói: "Không biết mà còn có người chạy từ Thượng Hải thật xa tới tìm tôi ngủ."

"…" Trình Ca quay đầu lại, dùng khóe mắt lạnh lùng liếc anh.

Đường đằng trước có người đang dời quầy nướng, đang lùi ra sau không thấy người tới, Bành Dã xách cánh tay Trình Ca kéo cô sang

một bên, nói: “Nhìn tôi làm gì, nhìn đường.”

Trình Ca quay đầu, mái tóc dài hơi ướt lướt qua cánh tay anh, để lại một vệt ẩm ướt.

Trình Ca hỏi: “Anh vừa nói gì với người phụ nữ đó vậy?”

“Hửm?”

Trình Ca: “Sau khi anh nói, cô ấy đã nhìn tôi, cười rất kì lạ.”

“Tôi nói với cô ấy, cô tới trước, tôi đồng ý làm giao dịch của cô.”

Trình Ca: “…”

“Vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp.” Cô ném đầu lọc vào thùng rác.

Đi qua đường, Trình Ca hỏi: “Anh và A Hòe cũng quen như vậy?”

Bành Dã “ừ” một tiếng, xách cánh tay cô, sự chú ý đều đặt trên xe máy, xe nhỏ qua lại.

Qua đường rồi, anh mới ngẫm nghĩ tới, cụp mắt nhìn cô, gương mặt cô cực kì bình tĩnh.

Bành Dã hỏi: “Cô ấy đã nói với cô?”

Trình Ca hỏi ngược lại: “Anh tìm cô ấy sao?”

Bành Dã không mặn không nhạt “ừ” một tiếng.

“Cô ấy nói đêm đầu tiên, anh uống say đụng vào cô ấy trên đường, cô ấy kéo anh về nhà.”

Bành Dã vẫn thờ ơ “ừ” một tiếng.

“Cô ấy nói là cô ấy tìm anh.”

Bành Dã buồn cười: “Không phải đều giống nhau sao?”

“Cũng phải.”

Đi mấy bước, Bành Dã cười một tiếng: “Các cô còn từng nói mấy thứ này?”

Trình Ca không đáp, đi một lúc, đột nhiên mở miệng: “Bản lĩnh trên giường của A Hòe tốt không?”

Bành Dã thoáng sửng sốt, cười cười, không trả lời.

Trình Ca: “Hỏi anh đó.”

Bành Dã có chút bất đắc dĩ, vừa định mở miệng, Trình Ca nói: “Đừng lừa tôi.”

Thế là Bành Dã ngậm miệng, hơi hút gò má, đắn đo mấy phút, nói: “Cô ấy vào nghề đó là đã được huấn luyện. Có người dạy.”

Trình Ca đã hiểu, nói: “Vậy chính là rất lợi hại, thật đúng là không nhìn ra.”

Bành Dã nói: “Cô cũng rất lợi hại, cũng không nhìn ra.”

Trình Ca liếc nhìn anh: “Chỗ nào không nhìn ra?”

Bành Dã sờ sờ mũi, chỉ cười không đáp, cách một lúc, nói: “Có

điều…”

“Có điều cái gì?”

“Cô ấy rất biết kêu (1). Cô kém một chút.”

(1) Nguyên gốc là 叫床, chỉ tiếng thốt ra khi lên đỉnh.

“…”

Trình Ca hừ nhạt một tiếng: “Anh còn không phải chỉ muốn ngủ với tôi.”

Da đầu Bành Dã tê rần, cách nửa giây, rồi lại không nhịn cười được.

Đi chưa được mấy mét, di động Bành Dã vang lên. Trình Ca đứng bên cạnh yên lặng chờ.

“A lô… Ừm… Tìm được rồi… Ngày mai về… Đoán chừng…” Anh quay đầu nhìn Trình Ca một cái, nói, “Mười một giờ sáng mai có thể tới… Ừm, được… Về ăn cơm trưa.”

Anh để điện thoại xuống, nhìn Trình Ca, Trình Ca cũng nhìn anh.

Trên đường kẻ đến người đi, họ nhìn đối phương, không nói chuyện, cũng không cử động.

Đứng một lúc lâu, Bành Dã nói: “Đi thôi.”

Chỗ cách nhà nghỉ không xa có quán cơm, ở cửa ngoài bàn ghế ăn ra còn đặt đầu đĩa DVD, ti vi và loa, phát ca khúc thịnh hành, có một thanh niên cầm micro hát 《Chết rồi cũng muốn yêu》 của Tín Lạc Đoàn, âm hưởng chấn động đến điếc lỗ tai.

(2) Bài “Chết rồi cũng muốn yêu”: https://www.youtube.com/watch?v=rEmbtS10Yx4

Tiếng người thanh niên khó nghe, giọng cũng không lên nổi, cơ bản dựa vào la, giọng này tới giọng khác, khi hát đến “Trái tim vẫn còn đây”, lạc giọng một chuỗi dài giày vò tâm can.

Nhưng người cổ vũ vẫn rất nhiều, vây thành nửa vòng tròn vỗ tay khen ngợi.

Trong trấn nhỏ không có nhiều trò giải trí, trên mặt mỗi người đều tràn đầy niềm vui.

Không giống dạ tiệc Trình Ca từng thấy, biểu diễn xong, khán giả lãnh đạm nhìn, vỗ tay lác đác vài cái; cũng không giống buổi hòa nhạc Trình Ca từng nghe, lúc các nhạc công đồng thời đứng dậy cúi chào, người nghe đã sớm bắt đầu rời nhà hát.

Trình Ca dừng lại, đứng rìa ngoài đám đông nhìn người thanh niên hát đó, Bành Dã dừng lại theo cô.

Âm hưởng rất lớn, người vây xem nói chuyện cũng phải la: “Năm đồng tiền hát một bài! Tình nhân hát đối bảy đồng tiền! Nếu hát hay, ông chủ tặng miễn phí một bài!”

“Không có giám khảo! Sao biết hát có hay không chứ?”

“Ông chủ nói! Nghe vui chính là hay!”

Người thanh niên hát một bài thảm thiết xong, ông chủ quán ăn hỏi mọi người: “Hát hay không nào?”

Mọi người reo hò: “Hay!”

“Vậy thì tặng một bài!”

Người thanh niên tiếp tục hát 《Một đêm ở Bắc Kinh》, vô cùng méo mó kì dị.

(3) Bài “Một đêm ở Bắc Kinh”: https://www.youtube.com/watch?v=eSf9G5x7rMI

Âm hưởng như tiếng sấm, đám đông vây xem lớn tiếng reo hò, bầu không khí sôi động, giống như fan meeting của ngôi sao.

Bành Dã đứng sau lưng Trình Ca, chọc chọc lưng cô, nói câu gì đó.

Âm hưởng quá lớn, Trình Ca không nghe rõ, quay đầu lại: “Hửm?”

Gió nóng ban đêm nâng mái tóc cô lên, bay lượn bên gò má trắng nõn của cô, ánh mắt cô bình thản và yên lặng, nhìn anh.

Bóng hình trong tầm mắt đan xen, thế giới xung quanh tĩnh lặng, Bành Dã có phút chốc quên mất mình định nói gì.

Trình Ca vẫn yên lặng nhìn anh, kiên nhẫn chờ đợi.

Bành Dã nhớ ra, cúi đầu sát bên tai cô, hỏi lại lần nữa;

Trình Ca vẫn không nghe rõ, nhưng ngửi được mùi bồ kết thanh mát nhàn nhạt trên người anh.

Mùi thức ăn xào, nướng, chợ bán thức ăn, mùi mồ hôi của đám đông xung quanh pha lẫn thành một mùi kì dị, chỉ có anh khác với người khác.

Trình Ca ngước mắt, ánh mắt tĩnh như mặt nước phẳng lặng.

Bành Dã khom lưng cúi đầu, hỏi: “Cô muốn hát không?” Nói xong, đưa tai cho cô.

Trình Ca nắm lấy eo anh, nhón chân lên sát lại gần, nói: “Tôi muốn đi về.”

Đám đông “Rock and Roll” ngày càng nhiều, họ đã ở tầng bên trong đám đông.

Bành Dã thẳng người, dắt tay Trình Ca.

Cô không giãy ra, anh dẫn cô ra khỏi đám đông, âm hưởng nổ vang sau lưng.

Dọc đường hai người đều không nói chuyện, không nhanh không chậm đi vào nhà nghỉ, lên cầu thang không người u ám, hành lang, mở cửa.

Trình Ca đi theo sau anh vào phòng, khóa cửa, xoay người, anh đã kề rất gần, thân thể cao lớn săn chắc chống đỡ cô, bụng dưới cùng cô kề sát vào nhau.

Trình Ca dựa lưng vào cánh cửa, ngẩng đầu lên.

Mờ tối, mắt anh đen trong sáng ngời.

Bành Dã vòng lấy eo cô, anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn chạm mắt cô.

Mùi trong phòng cũng sơ sài, ngoài cửa chớp âm hưởng đổi thành giọng nữ dịu dàng;

“Vì sao chỉ còn nửa vầng trăng lưu lại trên bầu trời tôi

Sau đêm nay, chúng ta thư từ đoạn tuyệt”

(4) Bài “Dạ khúc ánh trăng nửa vầng”: https://www.youtube.com/watch?v=W_Szqwm1rHY

Trong hiên cửa tối đen như mực, anh quấn lấy cô, ghì cô trên cánh cửa, hôn sâu đôi môi cô. Hơi thở anh nóng bỏng, phả lên gò má cô.

Trình Ca nhắm mắt lại, nhón chân lên ôm cổ anh. Cô ngẩng đầu, để nụ hôn nóng bỏng của anh hôn gò má cô, tai cô, cổ cô, đôi môi cô.

Bên tai, tiếng thở của đôi bên quấn quýt cùng giọng nữ ngoài cửa sổ:

“Chẳng còn nụ hôn tạm biệt nào cho đêm nay

Chúng ta vẫn nói về mãi mãi, chẳng hề nghĩ là cái cớ

Vì chúng ta chưa từng nghĩ đến chia tay”

Anh và cô ôm nhau thật chặt, giống như mặt trời ngày mai sẽ không mọc nữa.

Thân thể Trình Ca càng lúc càng nóng, gò má nóng hầm hập như lửa, giọng cô hơi khàn, trong nụ hôn của anh khó khăn gọi một tiếng:

“Bành Dã.”

“Ừm?” Anh dừng lại, nhìn mắt cô.

“Tôi shi (5) rồi.” Trình Ca nói.

(5) Nguyên gốc tác giả để phiên âm pinyin, tớ không biết từ gốc là gì.

Trong bóng tối anh cười ra một tiếng thật thấp.

Áo thun của anh vẫn chưa khô, dưới lớp vải ẩm ướt là sự nóng bỏng.

"Dính khó chịu." Trình Ca nói, anh hiểu ý, cô giúp anh kéo áo ướt ra ném xuống đất.

Tiếp tục hôn.

Cô hôn lớp râu lởm chởm trên cằm anh, anh hơi ngứa, cô cũng hơi ngứa, hai người hôn nhau trong hiên cửa mờ tối, khe khẽ cười.

Cô từ từ hạ xuống, đôi môi khẽ nhấp yết hầu anh,

Trong tầm mắt Bành Dã, hàng mi mảnh dài của cô dần không thấy nữa.

Cô ở trong khe hở giữa anh và cánh cửa, quỳ xuống.

Tiếng hàm răng gõ vào dây kéo kim loại, xoẹt một tiếng kéo ra.

Mặt Bành Dã hơi biến sắc.

Đầu lưỡi, kẽ răng, lưỡi gà, cổ họng,

Trong nháy mắt anh rơi vào đại dương dịu dàng ẩm ướt, sự ấm áp và mềm mại trước nay chưa từng có, sóng biển dâng lên, khi thì lướt qua như tơ gió nhẹ, khi thì cuộn lên sóng to gió lớn.

Bành Dã chống cánh cửa, trên trán, trên cánh tay nổi gân xanh. Ấn đường chau lại sắp xoắn thành một nút kết.

Hai tay Trình Ca nâng bên mép, đầu ngón tay khẽ nhéo cái túi nhăn mềm mại ẩn nơi chỗ sâu, Bành Dã rên lên một tiếng, cô ngẩng đầu nhìn anh, vươn lưỡi…

Anh gầm nhẹ một tiếng, đẩy cô đụng vào cánh cửa.

…

Anh xốc cô lên, trói buộc cô vào lòng lần nữa, hơi thở quấn quýt.

Anh ôm ngang cô lên, Trình Ca bỗng bay cao, ôm cổ anh thật chặt, khe khẽ run trong lòng anh.

Trên ra trải giường tràn đầy mùi long não gay mũi.

Anh hôn khắp làn da cô, lúc hôn đến hình xăm trên mắt cá chân cô, cô rụt chân lại một cái, nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Anh bắt lấy chân cô nắm trong tay, hỏi: "Cười cái gì?"

Trình Ca xoay người một cái: "Nhột quá."

Anh nằm sấp trên cô, dính vào cô từng tấc một,

Phần bụng cọ xát, cô lại rụt lại một cái, nói: "Nhột quá."

Bành Dã quỳ dậy, ôm eo cô, chậm rãi đi vào; Trình Ca thở gặp trở ngại, ngửa cổ lên nhắm mắt lại.

Dồi dào, phong phú, hơi nóng đêm hè tràn vào từ ngoài cửa chớp,

tựa như hạt cát khô hanh, ma sát mỗi một tấc da thịt.

Anh hỏi: “Cái nào nhột hơn?”

Trình Ca cúi đầu nhìn anh, nói: “Cái này.”

Anh không mãnh liệt như bình thường, mà dịu dàng từ tốn, lặng lẽ xây đắp cảm giác trong thân thể cô.

Trình Ca chậm rãi ngồi dậy, ôm cổ anh, hỏi: “Bành Dã.”

“Ừm?”

“Anh thích làm tình với tôi sao?”

Anh đỡ cô, mím mím môi, không trả lời.

Cô kẹp anh một cái: “Hỏi anh đó.”

Bành Dã gật đầu một cái, râu lởm chởm mới mọc cọ xát cổ cô.

Trình Ca: “Nói đi.”

Bành Dã: “Phải.”

Cô nhàn nhạt nở nụ cười, buông cổ anh ra, nằm xuống lại.

Tốc độ của anh dần dần tăng lên, cô xao động như cơn sóng.

Trong phòng vẫn nóng, bên ngoài vẫn huyên náo.

Cô thở hơi gấp, trên trán anh cũng rịn mồ hôi. Trình Ca hỏi: “Bành Dã.”

“Ừm?”

“Thân thể tôi là cảm giác gì?”

Anh cúi đầu nhìn cô, mâu quang rất sâu, nói: “Mềm.”

“Mềm?”

“Ừ, rất mềm.”

“Bên trong mềm sao?”

“Chỗ nào cũng mềm.” Anh cúi người.

Cô khẽ nhíu mày, “ờ” một tiếng vô cùng nhẹ.

Anh nâng cô, ôm cô ngồi dậy, nói: “Tính tình cứng rắn, thân thể lại rất mềm.”

“A,” Gò má cô ửng đỏ, trán đổ mồ hôi, cô ôm cổ anh, khẽ di chuyển bắt kịp anh.

“Tôi thì sao?”

“Rất cứng rắn.” Cô cười khẽ, vì hơi thở không ổn định, nghe lại có chút ngây thơ.

“Nhưng trong lòng rất mềm.” Cô nói.

Cô càng ngày càng nóng, đôi mắt ẩm ướt.

Anh bắt đầu dùng sức, cảm giác xây đắp rất lâu bùng nổ trong nháy

mắt.

…

“Ưm…” Cô cong người lên, quấn chặt lấy anh.

Cô không kiềm nén nữa, mỗi một tiếng rên và thở dốc đều rơi vào tai anh. Tất cả ý muốn chân thật nhất trong thân thể đều được biểu lộ ra vào đêm nay, không thể tả được.

Trình Ca nghe thấy tiếng của mình, êm ái, du dương, nhè nhẹ tận xương, mạch suy nghĩ của cô mờ mịt trong âm thanh của mình.

Mọi thứ xung quanh mơ hồ hóa thành phông nền:

Tiếng người, tiếng ca, tiếng xe cộ ồn ào ngoài cửa sổ;

Hương bia, hương đồ nướng ngập tràn vào phòng, hương long não trên giường, hương bột giặt quần áo;

Trong cửa chớp thỉnh thoảng lóe lên ánh đèn xe máy;

Tất cả đều mơ hồ hóa thành phông nền, tựa như chìm vào dòng nước ấm áp;

Chỉ có sự khô nóng kéo dài không ngừng và dính nhớp của da thịt thân mật;

Chỉ có trong căn phòng thô sơ, ra trải giường khô ráo bị mồ hôi thấm ướt…

Chỉ có câu anh nói lúc thở dốc bên tai cô:

“Trình Ca, tiếng em kêu lúc lên đỉnh, giống như mèo con vậy.”

**

Đêm đã khuya, âm thanh ngoài cửa sổ dần tan đi, thỉnh thoảng có mấy người đi đường đi qua, tiếng nói chuyện giống như thì thầm trong đêm.

Mùi trên đường cũng tiêu tan, chỉ còn lại hương vị sau khi hoan ái trong phòng.

Người phụ nữ trong lòng đang ngủ, gương mặt khi ngủ yên ổn, lại có chút mỏng manh. Cô nghiêng người, tay vẫn ôm hông anh.

Bành Dã nhìn cô rất lâu, dưới lầu có cô gái đi qua, khe khẽ ngâm nga ca khúc chưa xong kia:

“Nhưng trái tim tôi luôn bị người chiếm giữ từng phút từng giây

Người tựa vầng trăng luôn mãi im lặng

Tiếng vĩ cầm đơn độc đang tấu khúc ca ‘Nửa vầng trăng sáng tựa cuối thu’

Lo lắng của tôi, khát vọng của tôi, từ nay về sau”

Bành Dã lấn người sang, đặt một nụ hôn lên trán cô.

**

Mấy tiếng trước, cửa quầy bán đồ vặt,

Người phụ nữ đứng đường chặn đường đi của người đàn ông, hỏi

một cách yêu kiều: “Anh ơi, cần em bầu bạn không?”

Người đàn ông cười cười, nói: “Cô nhìn người bên kia… Đúng, người phụ nữ hút thuốc… Đó là vợ tôi.”

Chương 46

Bầu trời xanh thăm thẳm, gió trên cao nguyên gào thét đuổi theo xe việt dã.

Trình Ca ôm máy ảnh ngồi cuộn tròn trên ghế phụ, ngắm ánh nắng kéo dài vô biên ngoài cửa sổ.

Trên quốc lộ có xe chạy tới lui, không hoang vắng như trước đó. Trên đường tới đây, hai người đều không nói chuyện, giống như người xa lạ. Anh là đội trưởng, cô là nhiếp ảnh gia.

Khoảng mười giờ rưỡi, Bành Dã mở miệng nói: “Sắp tới rồi.”

Trình Ca quay đầu sang, “ờ” một tiếng, tiếp đó không có lời để nói.

Lại qua một lúc, Trình Ca hỏi: “Người gọi điện thoại cho anh hôm qua là người trong trạm sao?”

“Đội một, Đại đội trưởng Đức Cát, hỏi có tìm được máy ảnh không, khi nào về.”

“Tôi từng nghe anh nói qua cái tên này, anh gọi anh ấy là anh cả?”

“Lúc tôi mới tới, đi theo trong đội anh ấy.”

“Ừm… Anh làm ở đây bao nhiêu năm rồi?”

“Mười một… Gần mười hai năm rồi.” Bành Dã lơ đãng híp mắt, nhất thời hơi bừng tỉnh.

Trình Ca nhìn gò má anh, nói: “Tôi không hỏi, bản thân anh cũng không nhận ra sao?”

“Không ngờ ở lâu như vậy.” Anh cười cười như tự giễu, “Em nói đúng, tôi già thật rồi.”

“Ba mươi bốn tuổi mà già cái gì?” Trình Ca nhàn nhạt nhíu mày, “Mấy nơi Bắc Thượng Quảng (1) kia, rất nhiều người đến cái tuổi này đều chưa chạm vào hai phương diện thành gia lập nghiệp. Có điều là…

Tuổi đẹp nhất của anh đều canh giữ khu không người rồi.”

(1) Bắc Thượng Quảng: Bắc Kinh – Thượng Hải – Quảng Châu.

“Không có gì đẹp hay không đẹp.” Bành Dã nói, “Tuổi đang sống đều đẹp. Bất kể em ở đâu, đang làm gì.”

Trình Ca trầm mặc, nhìn con đường vô tận phía trước.

Bành Dã: “Người trong trạm đều đang đợi em, chuẩn bị đón tiếp em.”

“Tôi đến một chuyến, đặc biệt khiến các anh tốn kém.”

Bành Dã cười nhạt: “Không có, cũng chỉ là nhà ăn không làm thức ăn nhanh mà làm bữa cơm nước đàng hoàng.”

Trình Ca “ồ” một tiếng.

Phía trước xuất hiện sân trạm bảo vệ gạch đỏ, nhà trệt đơn sơ giản dị lẻ loi thẳng đứng trên cao nguyên. Có bóng người trông thấy xe của họ, vẫy tay một cái, nhanh chóng chạy vào trong.

Bành Dã: “Đều muốn gặp em, tối qua đã rất trông ngóng.”

“Tại sao?”

“Chuyện em sắp làm, mọi người rất cảm kích.”

“Các anh nghĩ tôi quá tốt rồi.” Trình Ca vô thức gảy máy ảnh một cái, “Tôi không phải như các anh nghĩ.”

Bành Dã nhìn cô một cái, lại nhìn về phía trước, nói: “Bất kể thế nào, em đã đến rồi.”

Anh đánh tay lái, xe lệch khỏi quốc lộ, xuống đến cổng trạm bảo vệ dừng lại.

Còn chưa xuống xe, một đám người tuôn ra từ trong trạm, người đàn ông đi đằng trước khoảng chừng bốn mươi, năm mươi tuổi, lông mày rậm tóc đen, cái trán cao ngăm đen sáng bóng, vóc dáng trung bình, dáng người chắc nịch.

Bành Dã nhìn Trình Ca một cái, cô liền hiểu đó là Đức Cát.

Gương mặt Đức Cát rất dữ, nụ cười lại chất phác, ông bắt tay với Trình Ca: “Trạm trưởng đi vùng khác họp, nhờ tôi tiếp đón cô.”

Trình Ca yên lặng gật đầu, nói: “Gây thêm phiền phức cho các anh rồi.”

Đức Cát cười thuần phác, nói: “Chúng tôi đều trông cô tới.”

Bành Dã nói: “Trình Ca, ở đây đừng khách sáo quá.”

“Đúng, đừng khách sáo. Có gì cần cứ việc nói. Chỗ nhỏ, nhưng chúng tôi cố gắng đáp ứng.” Đức Cát không phải người biết nói lời xã giao, trò chuyện vài câu liền giới thiệu nhân viên trong trạm cho Trình Ca.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Trình Ca, tò mò, vui mừng, rồi lại xấu hổ.

Trình Ca cũng không thể nhiệt tình nói lời khách sáo, giới thiệu xong, mắt thấy sắp lúng túng, Bành Dã nói: “Đừng đứng đây nữa, vào trong trước đi. Để cô ấy xem chỗ một chút.”

**

Lúc vào trạm, Trình Ca nhỏ giọng hỏi: “Đại đội trưởng Đức Cát ở đây bao lâu rồi?”

Bành Dã nói: “Bắt đầu từ mười lăm tuổi, bốn mươi năm rồi. Lúc vẫn chưa có trạm bảo vệ, anh ấy đã đi theo đội tình nguyện.”

Trình Ca: “Chưa từng nghĩ tới việc rút lui sao?”

“Từng nghĩ chừng mười ngàn lần.”

“Vậy sao…”

“Luôn nghĩ bắt được nhóm nào đó thì không làm nữa, sẽ cởi bỏ trách nhiệm, nhưng…”

Trình Ca nói tiếp: “Nhưng nhóm mới ra thì muốn giải quyết nhóm đó nữa, đây là nhóm cuối cùng.”

Bành Dã cười nhạt: “Mãi mãi đều có nhóm cuối cùng mới. Thoáng

một cái đã hơn bốn mươi năm.”

Trình Ca ngẩng đầu nhìn anh: “Anh cũng vậy, thoáng một cái mười hai năm sao?”

Bành Dã nhất thời câm lặng. Năm đó lúc anh tới, cho rằng hai, ba năm sẽ rời khỏi, không nghĩ chỗ này, không thể rời bỏ được.

**

Bành Dã dẫn Trình Ca đi tới chỗ ở, một hành lang dài chật hẹp, hai bên là kí túc xá.

Bành Dã nói: “Thực sự không có chỗ dư, em ở tạm vài ngày.”

Trình Ca nói: “Không sao.”

Mở cửa đi vào, căn phòng nhỏ chưa tới hai mươi mét vuông bày bàn ghế đơn giản, một cái giường tầng trong góc. Vali máy ảnh và túi máy vi tính của Trình Ca đặt ngay ngắn trên bàn, cùng một chỗ với gương, đồ dùng tắm rửa của người khác.

Trình Ca hỏi: “Chỗ các anh còn có phụ nữ?”

“Người của đội chúng tôi, tên Đạt Ngõa, đi tuần tra rồi.”

Trình Ca quay đầu nhìn anh: “Anh ở đâu?”

“Cửa đối diện.”

“Một mình?”

“… Cùng phòng với Tang Ương.”

"… À…" Trình Ca quay đầu đi.

Hai người lại có một lúc lâu không nói chuyện.

Gần trưa, trong phòng oi bức, Trình Ca đi tới bên cạnh bàn, định mở cửa sổ.

Cửa sổ kiểu cũ, phía trong là hàng song sắt dọc, bên ngoài là khung gỗ, trên kính in hoa văn, ánh sáng xuyên qua, nhưng không nhìn thấu.

Trình Ca đứng bên này bàn vươn tay với tới chốt cài cửa, ở dưới dễ kéo, ở trên khó làm; nhón chân cũng tốn sức, làm một hồi trên cánh tay dính một đống gỉ sắt.

Bành Dã tiến lên hất tay cô ra, rút chốt, đẩy cửa sổ, lấy móc sắt móc cố định lại.

Gió ùa vào, bên ngoài là cao nguyên màu vàng đen và núi xa.

Trình Ca vuốt vuốt tóc, ngồi xuống mở máy vi tính, nói: "Xem ảnh."

Bành Dã đút tay trong túi đứng bên cạnh cô, cúi đầu xuống.

Máy vi tính bật lên, màn hình màu đen, không hề có thứ gì, đen toàn bộ, trừ thùng rác ở góc trên bên trái.

Trình Ca mở folder, hộp thoại phóng to, hình ảnh nhỏ một chút chiếm hết màn hình. Bành Dã liếc một cái, rất nhiều khoảnh khắc trong đoạn đường này đều được Trình Ca ghi lại. Không chỉ có anh, còn có Mười Sáu, Thạch Đầu và Ni Mã.

Tất cả đều để lại dấu vết.

Nhưng Trình Ca sẽ không cho anh xem ảnh gốc, ngoại trừ mấy tấm có thể có Cáo Đen.

Mà Bành Dã nhạy cảm phát hiện, mấy tấm ảnh nam nữ ôm nhau chụp ngược sáng màu đen trong máy ảnh Trình Ca, hoàn toàn không chép vào máy vi tính.

Trình Ca kéo ảnh xuống, giữa đường dừng lại, ngón tay bấm mở một tấm ảnh, cô mặc váy dân tộc Tạng màu xanh trắng, ngồi trong tiệm thắt tóc bím.

Trình Ca hỏi: “Ai chụp?”

Bành Dã nói: “Tôi.”

Trình Ca hỏi: “Ai cho anh chụp?”

Bành Dã nói: “Tôi.”

Trình Ca lại hỏi: “Tại sao anh chụp?”

Bành Dã nói: “Run tay.”

Trình Ca: “…”

Cô sờ túi một cái theo thói quen, mà Bành Dã đã đưa thuốc tới trước mặt cô, cô rút một điếu ra châm.

Trình Ca giẫm một chân lên ghế, một tay khẽ chạm màn hình, tay kia kẹp thuốc, thỉnh thoảng thở ra làn khói. Cô đã quen loại thuốc lá kém chất lượng này.

Cô tìm ra ảnh chụp hôm mới tới, Bành Dã lơ đãng cúi người xuống, đè thấp người, một tay vịn lưng ghế của cô, một tay chống mép bàn.

Khói tràn ngập xoang mũi Bành Dã, pha lẫn mùi thơm dầu gội đầu kém chất lượng trên tóc cô, anh phân tâm, cụp mắt nhìn cô, thấy lỗ tai óng ánh trơn bóng như ngọc trắng của cô, nho nhỏ, cong cong, gần bên ánh nắng chiếu xiên, trong suốt đến mức có thể bóp ra nước.

“Anh nói là người này sao?” Trình Ca ngẩng đầu, nhìn anh một giây, nhàn nhạt nói, “Anh nhìn đâu vậy?”

Bành Dã tự nhiên nhìn về phía màn hình: “Em nói người nào?”

Trình Ca không truy cứu mà quay đầu lại, chỉ chỉ.

Mép bên trái tấm ảnh có một người đàn ông, mặc áo gió màu đen, đeo khẩu trang và đội mũ, không đeo kính râm.

Bành Dã khẳng định: “Là hắn.”

Trình Ca phóng to tấm ảnh, pixel cực cao, phóng ra rõ ràng mắt của Cáo Đen, ánh mắt hắn bình thản tùy ý, giống như người bình thường. Gần mắt có vết sẹo rất sâu.

Trình Ca nói: “Là vết sẹo này sao?”

Bành Dã nói: “Phải. Anh Hai đã nổ súng bắn, nhưng để hắn chạy thoát.”

Trình Ca khom lưng rẩy tàn thuốc ở rìa thùng rác, hỏi: “Trong mấy người vừa rồi, ai là anh Hai?”

Bành Dã nói: “Đã mất rồi.”

Trình Ca không nói, qua một lúc, hỏi: “Cái Cáo Đen muốn tìm là cái này sao?”

Bành Dã nheo mắt nhìn tấm ảnh, cảm thấy chỗ nào đó không đúng.

Anh nói: “Có lẽ vậy.”

“Hắn cẩn thận như thế? Vì một vết sẹo trên mắt, đuổi giết tôi lâu như vậy.” Trình Ca đứng dậy đi dập thuốc trên bệ cửa sổ, lại tìm thẻ nhớ mới nhét vào máy ảnh.

Bành Dã liếc cô một cái, bấm lên trước một tấm.

Trong tấm ảnh này có mấy người đi đường, vì gió cát nên đều che kín. Mép bên phải hình chỗ giống với vị trí của Cáo Đen ở tấm tiếp theo, có một người dáng không cao, quay đầu nhìn phía bên phải hình, mặc áo gió màu xanh lá.

Bành Dã lẳng lặng bấm tấm tiếp theo.

Trình Ca ngồi trở lại, nói: “Tìm lại một lần nữa.”

Bành Dã lại thẳng người, nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Ăn cơm trước đã, nhóm Mười Sáu chắc sắp về rồi.”

Lời còn chưa dứt, anh nheo mắt lại, trên cánh đồng ngoài cửa sổ có hai chiếc xe đang xông tới bên này, tốc độ rất nhanh, không có chiều hướng chậm lại.

Trình Ca cũng nhìn ra bất thường.

Bành Dã xoay người đi ngay ra ngoài, Trình Ca đi theo sau. Đi tới đại sảnh, bắt gặp nhóm Đức Cát vội vàng đi ra ngoài.

"Mười Sáu trúng đạn rồi."

Trình Ca chạy vội theo Bành Dã ra ngoài, hai chiếc xe dừng lại khẩn cấp, bụi đất bay mù mịt. Trên một chiếc xe phía trước siết chặt mấy tên săn trộm bị trói tay lại; một chiếc phía sau là của Thạch Đầu, trên xe bị thủng mấy lỗ đạn.

Bành Dã sải bước đi tới, mở cửa xe ra.

Mười Sáu sắc mặt trắng bệch, máu khắp người; Ni Mã mặt đầy nước mắt, ôm đầu anh ta thật chặt; một người phụ nữ tóc ngắn dùng tay ấn phần bụng chảy máu của Mười Sáu.

Bành Dã không nói hai lời nhảy lên xe, ra dấu tay với Đức Cát. Anh quay đầu liếc nhìn Trình Ca đang bưng máy ảnh chụp ảnh: "Lên đây!"

Trình Ca nhanh chóng nhảy lên, kéo chặt cửa xe.

Thạch Đầu đạp chân ga chạy như điên trên quốc lộ, đi như tên bắn.

Mười Sáu đã hôn mê, Bành Dã nhấn cổ anh ta một cái, nhịp tim chậm, nhiệt độ cơ thể cũng thấp. Ni Mã khóc thút thít, nước mắt rơi xuống như trân châu.

Bành Dã quát lạnh một tiếng: "Khóc cái gì mà khóc!"

Ni Mã vội vàng ngửa đầu, nuốt hết nước mắt và nước mũi trở vào.

Bành Dã hỏi: “Buộc ga-rô chưa?”

Đạt Ngõa ấn vết thương cho Mười Sáu rất bình tĩnh: “Buộc rồi.”

“Thuốc cầm máu thì sao?”

“Rắc rồi.”

Xe xóc nảy, máu của Mười Sáu không ngừng rỉ ra ngoài từ kẽ hở ngón tay của Đạt Ngõa.

Bành Dã im lặng một lúc, hỏi: “Gặp phải ai?”

“Cáo Đen, còn có nhóm mới chưa từng thấy, hai phía đánh gọng kìm.” Đạt Ngõa cúi đầu, không nhìn thấy nét mặt, giọng cũng thấp, “Anh Bảy, lại tới nhóm mới rồi… Lại tới rồi.”

“Mới chỗ hồ Ulan Ul đã đầy xác linh dương, đừng nói chi là ngày nào đó đi vùng nội địa.”

Đạt Ngõa khe khẽ run, hết sức kiềm nén tiếng hít hơi,

“Ngày càng nhiều hơn qua từng năm, vô cùng vô tận. Những tên khốn đó… Sao bắt mãi cũng bắt không hết, đuổi cũng đuổi không đi.”

Trình Ca đứng sau ống kính, trầm mặc và yên lặng.

Bành Dã không trả lời cô ấy, ngẩng đầu nhìn con đường phía trước, nói với Thạch Đầu: “Đằng trước quẹo đi trấn trên, anh cả Đức Cát thông báo cho bác sĩ trong thành phố tới gấp rồi.”

Đến bệnh viện trấn, bác sĩ, y tá đã chuẩn bị ở cổng, xe còn chưa dừng, Bành Dã đã mở cửa nhảy xuống xe, đẩy giường bệnh tới, anh

và Ni Mã bế Mười Sáu hôn mê lên, mặt nạ oxy, chai dịch truyền toàn bộ vào vị trí.

Một nhóm người chạy như bay theo giường bệnh di động vào bệnh viện, cho đến phòng phẫu thuật bị chặn đứng bên ngoài.

Bành Dã đứng ở cửa phòng phẫu thuật, đưa lưng về phía mọi người, trầm mặc, im lặng.

Ánh sáng đỏ của "Đang phẫu thuật" hắt vào đỉnh đầu anh, giống như máu.

Mặt tường loang lổ đơn sơ, sống lưng anh thẳng tắp.

Trình Ca chợt hiểu, anh giống như mỗi một người nơi đây, nói chờ đến lúc bắt được ai đó sẽ đi, bắt được ai đó sẽ đi, nhưng anh mãi mãi không thể đi.

Bởi vì người đàn ông này, có tình, có nghĩa.

Bành Dã đứng một lúc lâu, mới quay đầu lại, vẻ mặt rất bình tĩnh, nói: "Tôi đi rửa tay."

Trên tay anh dính máu Mười Sáu.

Ni Mã ngồi xổm cạnh cửa phòng phẫu thuật lau nước mắt, Đạt Ngõa cúi đầu dựa vào tường.

Trong lúc nhất thời Trình Ca rất muốn hút thuốc, băn khoăn ở bệnh viện, cô đi tới toilet.

Toilet bệnh viện trấn rất sơ sài, nam nữ chia tầng, chỗ đi tiểu không có cả cửa, do một dãy lối đi tạo thành. Trên bồn rửa tay không có

gương, vòi nước cũng lỏng.

Cô đứng ở cửa toilet châm điếu thuốc, ngắm trấn nhỏ hỗn độn ngoài hàng rào. Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Trình Ca quay đầu nhìn, là Đạt Ngõa.

Đạt Ngõa vừa gầy vừa nhỏ, màu da lại không đen. Lông mày rậm, mắt to, tóc ngắn.

Lần đầu tiên Trình Ca thấy phụ nữ dân tộc Tạng tóc ngắn.

Đạt Ngõa vào toilet rửa máu trên tay, hỏi: "Cô là nhiếp ảnh gia Trình Ca phải không?"

"Phải."

Viền mắt Đạt Ngõa vẫn đỏ, nhưng cố gắng cười: "Hi vọng ảnh cô chụp có thể cho rất nhiều người xem."

"Ừm."

Đạt Ngõa lại cúi đầu chà tay.

Trình Ca thở ra một ngụm khói, im lặng mấy phút, nói: "Đừng nản lòng."

Đạt Ngõa sửng sốt, hồi lâu mới hiểu được, mỉm cười: "Vì lời vừa rồi nói trên xe sao? Là rất tồi tệ, nhưng tôi không nản lòng."

"Anh Bảy từng nói, nếu chúng ta không làm gì cả, tình hình sẽ càng tệ hơn."

Chương 47

Tuy viên đạn của Mười Sáu vào bụng, nhưng không tổn thương đến cơ quan quan trọng, sau khi cấp cứu thoát khỏi nguy hiểm tính mạng. Người trong đội thậm chí không kịp chăm sóc anh ta đã phải quay về tuần tra.

Tháng Sáu là giai đoạn linh dương Tây Tạng sinh sản, cũng là giai đoạn săn trộm hoạt động mạnh. Phạm vi khu không người lớn, tất cả đội viên trạm bảo vệ bắt đầu lên đường cũng trầy da tróc vẩy.

Trình Ca theo nhóm Bành Dã lên đường đi tuần tra vùng nội địa.

Bành Dã quay lại trạng thái làm việc không có tâm trạng chú ý đến Trình Ca nữa, anh không bận phân tích nơi tụ tập theo thói quen của linh dương Tây Tạng trên bản đồ, thì cũng bận phân tích hướng bầy linh dương Tây Tạng di chuyển dựa vào thời tiết và dấu vết linh dương để lại. Vả lại đã lên đường thì phải luôn luôn cảnh giác động tĩnh bốn phía, an toàn của một đội người ở trên vai anh, không được lơ là nửa giây nửa phút.

Mà Trình Ca trong trạng thái làm việc cũng không có tâm trạng chú ý tới Bành Dã, cô bận quan sát, suy nghĩ và chụp ảnh.

Cô quan sát mỗi người trong đội tuần tra, suy đoán nội tâm và tính cách của họ từ động tác, biểu cảm, lời nói và việc làm của họ, suy nghĩ có thể tối đại hóa từ góc độ nào để làm nổi bật lên bản chất của họ.

Nhiều lần họ đều không ngồi chung trên một chiếc xe, lại cũng bận

rộn việc của riêng mình, sống hòa thuận với nhau.

Trình Ca đi theo Đạt Ngõa ngồi trên xe phía sau, biết hai người khác trong đội Bành Dã, Đào Tử và Hồ Dương. Đào Tử tràn đầy nhựa sống, Hồ Dương bình tĩnh trầm ổn.

Dọc đường đi, Đào Tử đã kể cho Trình Ca rất nhiều tình hình trong công việc thường ngày của họ.

Dãi gió dầm sương, chẳng biết đường về.

Trình Ca hiếm khi trả lời, mỗi một chữ đều nghe vào trong lòng.

Đến gần hồ Ulan Ul, xe phía trước dừng lại. Kền kền khoang cổ màu đen lượn vòng ở tầng trời thấp.

Bành Dã đi xuống, đứng trên sườn núi, không có động tĩnh.

Trình Ca cũng xuống xe, đi về hướng đó, còn chưa đến gần, gió ào tới, cô ngửi được mùi máu tanh nồng nặc gay mũi, pha lẫn với mùi tanh nồng, mùi hôi thối.

Đi mấy bước về phía trước, tầm nhìn mở rộng, hồ Ulan Ul xanh thẳm như đá quý, đầy khắp núi đồi bên bờ hồ là xác linh dương Tây Tạng, bị lột da, còn lại xương thịt đỏ tươi. Con đực, con cái, con lớn bụng, con non, đầy khắp nơi.

Máu loãng nhuộm đỏ đồng cỏ và nước trong hồ.

Kền kền khoang cổ lượn quanh, đông nghịt che phủ bầu trời, có tốp năm tốp ba mổ thịt.

Trên cánh đồng gió đang gào thét.

Trong nháy mắt nào đó, Trình Ca mơ hồ nghe được linh dương kêu. Cô cho là ảo giác, ở đây không thể nào có linh dương còn sống.

Bành Dã giẫm lên nơi tàn sát đẫm máu, đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh một con linh dương mẹ bị lột rỗng, ôm một con linh dương non chưa dứt sữa bên chân trước của nó ra, mới sinh chưa được vài ngày, vẫn đang trong thời kì bú sữa, lông cũng chưa mọc hết, bọn săn trộm chẳng muốn lột da nó.

Bành Dã ngồi xổm một lúc, để con linh dương non xuống, đi trở lại.

Trình Ca ngẩng đầu nhìn anh, Bành Dã nói: "Không sống nổi."

Sau khi họ kiểm kê số lượng, tiếp tục lên đường gấp.

Trình Ca ngồi lại vào xe, Đạt Ngõa nói: "Linh dương quá nhỏ, đói là một vấn đề, linh dương mẹ chết rồi thì càng không có cách nào cứu."

Trình Ca gõ một điếu thuốc trong hộp thuốc lá ra, hỏi: "Để ý không?"

Đạt Ngõa lắc đầu.

Trình Ca quay cửa kính xuống, châm điếu thuốc.

**

Sập tối, họ đến hồ Đa Cách Thác Nhân.

Đội tuần tra nhìn thấy bầy linh dương trên sườn núi xa xa, hoàn toàn không đến gần mà cắm trại bên bờ hồ.

Nhóm Thạch Đầu, Hồ Dương dời trang bị, Trình Ca muốn đi xem linh

dương ở khoảng cách gần.

Bành Dã để Đạt Ngõa dẫn cô đi.

Đạt Ngõa dẫn Trình Ca đi lên sườn núi phía sau chỗ bầy linh dương tụ tập, bảo cô nằm rạp xuống, đừng bị linh dương phát hiện.

Trình Ca nằm sấp trên cỏ, thấy được cảnh khác hoàn toàn hồ Ulan Ul.

Nước hồ vẫn xanh thẳm, đồng cỏ vẫn vàng xanh, linh dương Tây Tạng thành đoàn nhàn nhã ăn cỏ trên sườn núi.

Linh dương con la hét giậm chân chen chúc một chỗ đụng đầu đánh nhau, linh dương non xếp thành hàng quỳ bú sữa mẹ, linh dương mẹ khẽ cọ mông chúng, linh dương mẹ ôm linh dương con yên lặng ăn cỏ, linh dương đực cảnh giác nhìn xung quanh.

Trên sườn núi bên này, chúng là một xã hội.

Đạt Ngõa nằm sấp bên cạnh Trình Ca, nói khẽ: “Rất đẹp, không phải sao?”

Trình Ca ngắm ống kính máy ảnh, không nói chuyện.

Đạt Ngõa nói: “Linh dương của chúng ta rất yếu ớt, không có sức mạnh như voi, không có sừng lớn như tê giác, không có răng nhọn như cá mập… Nhưng có cũng vô dụng, anh Bảy nói, voi, tê giác và cá mập đang bị con người tàn sát giống như vậy.”

Trình Ca nhìn ống kính, khẽ nhíu mày: “Đạt Ngõa.”

“Ừm?”

“Có sói.”

“Tôi nhìn thấy rồi.”

“…”

Một con sói lẻn ra từ lùm cỏ, linh dương đực phát ra cảnh báo, sói dùng thế nhanh như chớp lao vào bầy linh dương hoảng hốt, ngậm một con trong bầy linh dương non dưới chân linh dương mẹ, mấy con linh dương đực húc sừng đuổi theo, đã không kịp.

Sói tha linh dương non chạy mất.

Nhưng rất nhanh, bầy linh dương chạy trốn tan tác lại dần lấy lại sự yên ổn. Linh dương con vẫn đánh nhau, linh dương mẹ vẫn cho bú sữa.

Đạt Ngõa nói: “Con người còn có lòng tham không đáy hơn sói.”

Trình Ca nói: “Lời này sai rồi, sói không có lòng tham không đáy.”

Ở lại một lúc, hai người trượt xuống sườn núi đi trở về.

Trình Ca châm điếu thuốc, hỏi: “Đội các cô cũng tuyển đội viên nữ?”

“Trường hợp đặc biệt. Tôi từng đi lính, kĩ thuật bắn chuẩn. Cũng đừng thấy tôi gầy, nhưng sức lực rất lớn.”

Trình Ca: “Cô làm việc này bao lâu rồi?”

“Sáu năm.”

Trình Ca dừng lại, quay đầu nhìn cô ấy: “Cô bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi mốt rồi.”

Trình Ca nhất thời không có lời nào để nói.

Đạt Ngõa cười cười: “Lớn tuổi rồi. Người nhà giục tôi mỗi ngày, nói tôi sắp không kết hôn được nữa rồi.”

“Từng nói qua tình yêu sao?”

“Không có.” Đạt Ngõa có chút xấu hổ xoa xoa đầu, giống một thiếu nữ.

Trình Ca cũng tìm không ra lời khác, chỉ nói: “Nơi này, phụ nữ không kết hôn, áp lực rất lớn.”

“Một năm khó về nhà mấy lần, không nghe được lời càm ràm.” Đạt Ngõa ngược lại rộng rãi thoải mái.

Trình Ca nhàn nhạt mỉm cười, lại hỏi: “Chưa từng nghĩ việc rời khỏi sao?”

“Không đi được.” Đạt Ngõa nói, “Người trong trạm quá ít, quá bận rộn. Luôn nghĩ tình hình chuyển biến tốt một chút sẽ đi, bắt được nhóm đó sẽ đi. Nhưng bắt được một nhóm, nhóm mới lại nhô ra. Cứ thế thoáng một cái, thời gian liền trôi qua.”

Bành Dã cũng vậy, thoáng một cái, mười hai năm trôi qua.

Trình Ca hút một hơi thuốc thật dài, không lời hỏi tiếp.

**

Mặt trời xuống núi, vẩy sóng ánh sáng đỏ rực lên mặt hồ, dập dờn như thế giới mã não. Nhóm Bành Dã dựng lều bên bờ hồ, lúc Trình Ca và Đạt Ngõa quay lại đã xong.

Đạt Ngõa nói: “Đoạn đường này hai chúng ta ở cùng.”

Trình Ca “ừ” một tiếng.

Cô cầm khăn mặt đi tới bên hồ, ngồi xổm trên sỏi rửa tay rửa mặt; không bao lâu, Bành Dã cũng tới, rửa tay ở chỗ cách xa một mét bên cạnh.

Trình Ca quay đầu nhìn anh, mặt hồ sóng gợn lăn tăn, phản chiếu lên gương mặt anh tuấn của anh, dập dềnh từng cái một.

Anh cũng quay đầu nhìn cô, đáy mắt phản chiếu sóng gợn, hơi híp lại, hỏi:

“Mệt không?”

“Không mệt.”

“Ừm.”

Anh chà sạch tay, định nói gì đó, Đào Tử ở phía sau gọi anh: “Anh Bảy!”

Bành Dã cũng không có thời gian nhìn cô một cái, xoay người đi.

Trình Ca ngồi xổm bên hồ, lau hai má và cổ.

Rửa xong quay lại lều, Bành Dã đi tới cửa:

“Trình Ca.”

“Ừm?” Trình Ca cũng không ngẩng đầu, đang đổi ống kính cho máy ảnh. Chờ mấy giây, phát hiện không đúng, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Có việc gì sao?”

Anh một tay cầm thuốc, một tay cầm bánh bao và dưa muối: “Không thể đốt lửa, chỉ có thể ăn thức ăn lạnh, tạm đỡ một chút.”

Trình Ca nhìn anh.

Anh lại nói: “Rải chút thuốc gần túi ngủ, sợ ban đêm có kiến, rết.”

Trình Ca vẫn nhìn anh: “Sao anh không vào?”

Bành Dã nói: “Không tiện, em ra đây lấy một chút.”

“Anh để xuống đất đi.” Trình Ca nói, cúi đầu xoay ống kính, “Lát nữa tôi tới lấy.”

“…”

Bành Dã chờ vài giây, cô ngồi xếp bằng trên túi ngủ lắp máy ảnh, không có ý sang đây. Anh vừa định vào, Đạt Ngõa chạy tới từ bên ngoài, lên tiếng chào: “Anh Bảy.”

Bành Dã đưa đồ trong tay cho Đạt Ngõa, Đạt Ngõa đi vào đưa cho Trình Ca.

Trình Ca nhận lấy, nhìn ra ngoài một cái, Bành Dã đã đi mất.

Trình Ca cắn bánh bao một cái, vừa lạnh vừa cứng, cô nhai từ từ,

nuốt xuống một chút.

Cô hỏi: “Buổi tối cũng có người săn trộm?”

“Có chứ.” Đạt Ngõa nói, “Linh dương Tây Tạng thích chạy đuổi theo bóng của mình, chúng mở đèn xe, linh dương liền chạy trong chùm ánh sáng phía trước, nổ súng là được.”

Trình Ca tiếp tục gặm bánh bao.

Đạt Ngõa dùng tay khum thành hình chén cho cô, nói: “Cẩn thận đừng để rơi vụn, chọc đến kiến độc, buổi tối chui vào túi ngủ cắn cô.”

Trình Ca bèn ra khỏi lều đi đến bên bờ hồ ăn.

Mặt trời vừa lặn, gió liền lớn.

Trình Ca ăn vào một đống gió lạnh. Trong một cái lều khác, Bành Dã và nhóm Thạch Đầu bàn bạc tuyến đường chạy ngày mai.

Ở dã ngoại, không có lửa, cũng không có trò giải trí, cộng thêm cả ngày mệt nhọc, mọi người ngủ rất sớm, thay phiên trực đêm như trước. Không xếp Trình Ca.

Trình Ca nằm trong túi ngủ, ban ngày mệt mỏi, một lúc đã ngủ thiếp đi.

Nhưng đến đêm khuya, cô loáng thoáng nghe được giọng nói đè thấp của Bành Dã bên ngoài “Đi ngủ đi.”

“Vâng, anh Bảy vất vả rồi.” Giọng Đạt Ngõa cũng rất nhỏ.

Trình Ca thức dậy, nhắm mắt lại, nghe thấy Đạt Ngõa kéo dây kéo

lều ra, rón rén đi vào, chui vào túi ngủ.

Lại qua không biết bao lâu, tiếng hít thở của Đạt Ngõa đều đặn lại. Trình Ca bò ra, nhẹ nhàng kéo dây kéo chui ra ngoài.

Đêm khuya trên cao nguyên, không phải đen không thấy đáy, là màu xanh đậm, tựa như đại dương. Phía trên đường chân trời xa xôi lấp lánh sắc trời.

Bành Dã đứng giữa hai lều hà gió đêm, nghe được tiếng động, quay đầu nhìn sang.

Trình Ca đi tới bên cạnh anh, ngẩng đầu nhìn anh.

Bành Dã cũng nhìn cô, im lặng nhìn nhau một lúc, hỏi: “Bị đánh thức sao?”

Trình Ca nói: “Không ngủ say.”

Bành Dã hất cằm sang mặt hồ, khóe môi mang theo nụ cười nhạt, nói: “Nhìn bên kia.”

Trình Ca quay đầu nhìn, trong lúc nhất thời nín thở.

Mặt hồ ánh sao lấp lánh, khắp mặt dập dờn tinh thể, cô ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy bầu trời đầy sao.

Tựa như vô số dải ngân hà giắt lên, rạng ngời rực rỡ, điểm đầy cả bầu trời đêm.

Đáy lòng Trình Ca tĩnh lặng đến mức không có một chút âm thanh.

Cô chậm rãi đi tới bên bờ hồ, đứng trong ngân hà. Bành Dã bên cạnh

cô, hai người hà gió đêm, ngắm bầu trời sao, không nói câu nào, nhưng rất tốt.

Một lúc lâu, anh mở miệng: “Vào ban đêm, chúng ta thấy xa hơn ban ngày.”

Trình Ca quay đầu, chờ anh giải thích.

“Ban ngày chỉ có thể thấy được mặt trời ngoài mười lăm ngàn cây số, ban đêm lại có thể thấy được thiên hà ngoài hàng triệu năm ánh sáng.”

Trình Ca im lặng mấy phút, cười nhạt một cái.

“Thế nào?”

“Khó có thể tưởng tượng lời như vậy nói ra từ miệng anh.”

Anh hừ cười nhẹ một tiếng, tan vào gió đêm. Anh hỏi: “Còn muốn hút thuốc không?”

Trình Ca lắc đầu. Đêm nay, cô không cần thuốc, cô chỉ cần ngẩng đầu là đã nhìn thấy ngân hà vũ trụ.

Cô và anh đứng bên bờ hồ dập dờn ánh sao, ngửa đầu, nhìn sao dày đặc, hà gió đêm.

“Tôi từng nghe một loại thuyết pháp, tất cả mọi người, tốt xấu, già trẻ, khi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao đều có thể thu được sự yên tĩnh trong lòng.”

Trình Ca quay đầu nhìn anh, con ngươi tựa như được bầu trời sao gột rửa, sạch sẽ, thông suốt;

“Đúng.” Bành Dã nói, “Bởi vì tự nhiên là chốn an toàn vĩnh hằng. Con người thuộc xã hội, nhưng trước tiên là thuộc tự nhiên.”

——————————————————————-

Ngoài lề một chút, lời tác giả trong chương này chị Hi có ghi một cái tên, tớ không chắc có phải tên truyện tiếp theo không nữa, tên là “Anh, đến từ sao Hỏa” :)) Nếu là tên truyện thật thì không biết chị Hi định viết cái gì nhỉ?

Chương 48

Buổi sáng ngày thứ năm, đội tuần tra đã lượn một vòng nội địa Khả Khả Tây Lý, đi trở về, đến gần núi KangzhagRi tiếp giáp Thanh Tạng.

Bên đường thường có tốp ba tốp năm linh dương, lừa hoang, có con thấy xe nhanh chân chạy; có con phản ứng chậm chạp, cúi đầu ăn cỏ.

Trời rất nóng, lúc gần đến trưa đi ngang qua một vùng hồ Dương Lâm, Bành Dã kêu các đội viên dừng xe lại nghỉ ngơi một lúc.

Trình Ca xuống xe ngồi dưới tàng cây quạt gió uống nước cùng mọi người.

Liên tục nhiều ngày ăn bánh bao, bánh quy khô và rau nhăn nhúm, trên miệng Trình Ca nổi hai cái bọt nước, đỏ lấp lánh, cực kì nổi bật.

Bành Dã thấy trong mắt, lúc này mới nhớ tới trên xe có sắn chưa ăn hết, đến bên cạnh xe lấy ra xem, nhiệt độ cao mấy ngày liên tục đã sấy khô củ sắn.

Anh quay lại dưới tàng cây, thấy Trình Ca ngồi hút thuốc dưới đất.

Bành Dã nói: “Đã bị nhiệt rồi, hút ít một chút.”

Trình Ca nói: “Tôi bị nhiệt là do hút thuốc sao?”

Bành Dã: “…”

Ánh mắt Trình Ca liếc sang, cô hỏi: “Anh muốn giảm nhiệt cho tôi sao?”

Bành Dã: “…”

Trình Ca đứng dậy, đi tới phía sau sườn núi.

Bành Dã sửng sốt, thấp giọng dạy dỗ cô: “Làm gì đấy?”

Trình Ca quay đầu lại: “Đi vệ sinh đó…” Dần dần buồn cười, “Anh tưởng tôi muốn làm gì?”

Bành Dã: “…”

Dã ngoại nhiều ngày, Trình Ca đã quen ăn uống tiểu tiện giải quyết ngoài trời. Chuyện đi vệ sinh này, ban đầu còn cần Đạt Ngõa canh chừng, bây giờ trực tiếp tìm một sườn núi là có thể cởi quần ngồi xổm xuống.

Lúc cỡ lớn còn có thể vừa hút thuốc vừa nhìn trời.

Trình Ca nâng má ngồi xổm trên sườn núi, nhìn dòng nước nhỏ róc rách chảy xuống giữa hai chân, xong xuôi lấy giấy lau mông đứng dậy, giấy còn phải cất lại vào túi. Quần vừa kéo lên, nơi xa vang lên một tiếng súng.

Trình Ca nhấc chân liền chạy ngược về.

Leo qua sườn núi, những người khác đều đã lên xe, xe phía trước đã sớm lái đi thật xa, nhóm Đạt Ngõa ở lại phía sau chờ cô. Trình Ca chạy vội xuống, xe của Đào Tử lao tới, Đạt Ngõa ở bên cạnh cửa vươn tay về phía cô;

Trình Ca xông tới bên cạnh xe, nắm tay Đạt Ngõa nhảy lên, Hồ Dương và Đạt Ngõa cùng đón lấy cô, kéo vào trong xe.

Xe việt dã không hề giảm tốc độ phóng đi theo hướng tiếng súng.

Xe đằng trước bỏ rơi họ một đoạn dài. Rất nhanh, Trình Ca nghe được tiếng hai bên bắn nhau.

Dọc đường đi, linh dương Tây Tạng thành đoàn vội vã chạy phân tán bốn phía giống như chạy nạn.

Đào Tử lái xe nhanh hơn, tiếng súng phía bên kia sườn núi cũng lớn hơn.

Hồ Dương chợt nói: “Đào Tử, lượn qua trái.”

Đào Tử lập tức đánh tay lái lượn sang trái.

Lên sườn núi, thấy bầy linh dương dưới sườn núi chạy tán loạn, xe của nhóm Bành Dã và xe của bọn săn trộm trở thành pháo đài đối công, hai bên núp sau boong ke của mình nổ súng về phía đối phương.

Xe tới phía sau bọn săn trộm, Trình Ca đứng lên từ ghế phụ, bưng máy ảnh thò ra ngoài cửa sổ chụp ảnh.

Bọn săn trộm phát hiện phía sau còn có xe, lập tức chia hai người nổ súng ngăn chặn. Trong nháy mắt Trình Ca lùi vào trong xe, trốn dưới chỗ ngồi.

Đạt Ngõa và Hồ Dương đã sớm bưng súng trường lộ ra cửa sổ, bắn trả liên tiếp mấy phát. Người trong xe đối phương bị đánh lui trở lại. Đào Tử đánh xe cắt ngang một cái, cầm lấy súng lăn xuống từ bên

ghế phụ, Đạt Ngõa và Hồ Dương nhanh chóng xuống xe núp dưới xe. Trình Ca cũng lập tức lăn xuống trốn sau lưng Đạt Ngõa.

Hai mặt đánh gọng kìm, bọn săn trộm trong xe không chống đỡ được, định lái xe chạy trốn.

Bành Dã yểm trợ ở sau xe việt dã trông thấy chiều hướng, đứng đậy lùi ra sau mấy bước, đột nhiên tăng tốc xông lên, hai ba bước nhảy lên nóc xe việt dã, nằm sấp trên nóc xe, nhắm ngay bàn tay trên tay lái.

"Pằng" một tiếng, tài xế kêu thảm thiết, che tay lăn ra từ trong buồng lái.

Bạn của hắn lại mặc kệ hắn, lên thay thế định tiếp tục lái xe. Bành Dã đẩy chốt "cạch cạch" một cái, nhắm ngay, lại "pằng" một tiếng, đứt thêm một tay.

Người trong xe thấy Bành Dã trên nóc xe bên kia, vội vàng dựng súng bắn.

Bành Dã đẩy một cái, ngắm một cái, bóp cò một cái, "pằng" một tiếng, nổ tung nòng súng đối phương.

Hết đạn. Bành Dã nhanh chóng rút lui nhảy xuống nóc xe: "Tang Ương."

"Dạ!" Ni Mã mở cửa xe nhảy ra, chạy đến một đầu gần xe đối phương, nâng súng, chính xác từng phát.

Đạt Ngõa và Hồ Dương cũng không thua cậu.

Người trong xe lo cái này, mất cái kia, hai mặt đánh gọng kìm, rất

nhanh liền bắt đầu ném súng và đạn ra ngoài, giơ tay lên ôm đầu đi ra, nộp vũ khí đầu hàng.

Hồ Dương, Thạch Đầu trói người lại, Bành Dã, Ni Mã lên xe kiểm soát, thu được súng trường, súng tiểu liên, cộng thêm mấy ngàn viên đạn của chúng.

Đội sáu người, sau khi bị bắt rất đàng hoàng, cúi đầu ngồi xổm dưới đất không nói tiếng nào.

Vì đúng lúc đụng phải nhóm Bành Dã, linh dương đám người này bắn cũng không nhiều, chỉ hai, ba con.

Bành Dã chia sáu người lên ba chiếc xe, mình lái xe của chúng, Trình Ca ôm máy ảnh ngồi lên xe theo.

Bành Dã nhìn cô một cái.

Biểu hiện vừa rồi của anh, Trình Ca thấy rõ ràng, trong ánh mắt nhìn anh giờ phút này thêm mấy phần ngưỡng mộ nguyên thủy nhất mà phụ nữ dành cho sức mạnh và tốc độ của đàn ông.

Nhưng Bành Dã không có sắc mặt tốt, khiển trách cô: “Lần sau đừng không muốn sống nằm sấp trên cửa sổ.”

Lúc đầu Trình Ca không hiểu, sau đó mới nhớ tới lúc lao xuống sườn núi, cô nâng máy ảnh chụp ảnh.

Trình Ca chụp ảnh hai tên săn trộm sau xe. Ánh mắt hai người kháng cự và bực bội, nhưng cũng không xấu hổ hối hận.

Trình Ca ngồi trước mặt chúng, hỏi: “Làm việc này kiếm được tiền không?”

Tên lớn tuổi một chút không nói, tên trẻ tuổi gật đầu: “Kiếm được tiền hơn làm ruộng.”

Trình Ca hỏi: “Một tấm da bao nhiêu tiền?”

“Tính theo từng người, năm, sáu trăm, bảy, tám trăm đều có, cái lớn cái tốt có thể bán hơn một ngàn.”

Trình Ca trầm mặc một lúc.

Khăn choàng shahtoosh có nhiều ở vùng Kashmir, Ấn Độ dùng da linh dương Tây Tạng làm nguyên liệu, một cái khăn choàng ba đến năm tấm da, bán với giá hơn mười ngàn đô-la.

Người săn trộm thuộc đầu cuối trong dây chuyền sản xuất, lợi nhuận của họ tương đối ít, rất nhiều tiền đều để cho loại đầu sỏ nhóm săn trộm lớn kiêm người trung gian mua bán như Cáo Đen lấy đi.

Một tấm da chia đến tay mỗi người không có bao nhiêu tiền, giết hàng trăm hàng ngàn con linh dương, tổng số liền lớn.

Nghe người trong đội nói, Cáo Đen muốn đi đầu trên dây chuyền sản xuất, làm kinh doanh khăn choàng shahtoosh. Mà đường dây mua bán da trong tay hắn, rất nhiều nhóm đều đang tranh giành độc chiếm, muốn trở thành một Cáo Đen kế tiếp.

Trình Ca hỏi: “Linh dương con bán bao nhiêu tiền?”

Người thanh niên nói: “Lông không tốt, da lại nhỏ, giá trị không được bao nhiêu tiền?”

“Vậy sao vẫn giết linh dương con?”

“Không giết thì lỗ vốn chứ sao.”

“Lỗ vốn?”

Bành Dã lái xe thêm câu: “Xe, súng, đạn đều cần tiền, rất nhiều người bán gia sản lấy tiền góp chung tổ chức phân đội nhỏ.”

Trình Ca hỏi: “Cáo Đen cung cấp tài nguyên cho họ sao?”

“Đúng.” Bành Dã nói, “Hắn rất có đầu óc, lúc đầu đi theo người khác săn trộm, sau đó tổ chức nhóm, tiếp đó nữa tự mình liên lạc với người bán và người buôn súng đạn. Rất nhiều nhóm săn bắt trộm ở khu không người đều mua súng đạn bán da thông qua hắn.”

Trình Ca nhất thời không lời nào để nói, ngồi trở lại từ hàng sau, thấp giọng hỏi Bành Dã: “Bắt họ về xử lý như thế nào?”

“Người mới, chỉ hai, ba con linh dương chết, dạy dỗ một chút, nhốt nhiều nhất mấy ngày. Nhưng giữ súng đạn trái phép, cái này nặng, phải giao cảnh sát.”

Trình Ca nhíu mày: “Phần có liên quan tới săn trộm nhẹ như vậy?”

Bành Dã: “Nếu không thì sao?”

Trình Ca: “Cái này không tỉ lệ thuận với công sức các anh bỏ ra.”

Bành Dã im lặng mấy phút, nói: “Chúng tôi làm những việc này, không phải để giam ai lại, mà là để họ đừng tiếp tục làm nữa.”

Đáy lòng Trình Ca hơi rung động, rất lâu không nói chuyện.

Cách một lúc, quay đầu nhìn. Cái người lớn tuổi kia, ngay cả Trình Ca cũng nhìn ra được hắn tuyệt đối không phải làm lần đầu.

Cô nói: “Hắn có thể không phải là người mới, từng giết rất nhiều linh dương, nhưng các anh không phát hiện.”

Bành Dã: “Vậy cũng chỉ có thể trách chúng tôi không phát hiện.”

Trình Ca há miệng, cuối cùng cũng không nói thêm.

**

Sập tối quay lại trạm bảo vệ, bãi đất trống bên cạnh trạm có mấy chiếc xe đậu, không ít người vây quanh chỗ đó.

Trình Ca hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Bành Dã liếc nhìn tư thế đó, nói: “Đốt da.”

Da lần trước tịch thu được vẫn chưa xử lý, hôm nay thống nhất tiêu hủy, không ít phóng viên tòa soạn và đài truyền hình tới ghi chép phỏng vấn.

Người thanh niên bị trói kề vào cửa kính xe, chậc lưỡi: “Nhiều da như vậy, giá trị bao nhiêu tiền chứ. A, còn có da gấu nữa! Quãng thời gian trước tôi nghe nói bọn Tất Chủy Tam thôn bên cạnh bắn con báo tuyết, bán hai ngàn…”

Bành Dã nhìn cảnh cáo hắn một cái, người sau ngậm miệng lùi lại.

Đi về trạm, Bành Dã còn nhiều công việc tiếp sau phải xử lý hơn.

Trình Ca không có hứng thú với truyền thông phóng viên tới đây, về

phòng thật sớm, chép hết ảnh vào máy vi tính.

Mùi khét khi đốt da lông thổi vào theo gió, bên ngoài tiếng người huyên náo.

Sinh sống dã ngoại năm ngày, cơm lạnh côn trùng độc, dãi gió dầm sương, luôn luôn làm bạn với nguy hiểm, cô có chút bừng tỉnh.

Trình Ca tắt máy vi tính, lấy điện thoại di động tìm báo tuyết một chút, nhảy ra một đống liên kết phát chương trình ti vi.

Cô tìm cả buổi mới tìm được loài động vật đó. Trên da lông màu trắng điểm đầy đốm màu đen, thân hình linh hoạt thon dài, cực kì xinh đẹp. Báo tuyết trong lãnh thổ Khả Khả Tây Lý không tới mấy trăm con.

Trình Ca cầm điếu thuốc đi ra hút, hút đến một nửa, ngắm ngoài cửa sổ, các phóng viên chụp ảnh đều đã giải tán. Đống lửa chồng chất da động vật cũng đốt tới đáy.

Chính là hoàng hôn, vắng lặng, tro tàn, mênh mang.

Trình Ca kẹp thuốc nhìn một lúc, cầm máy ảnh lên, chụp ánh sáng trong tro tàn dưới mặt trời lặn trên cao nguyên.

Di động vang lên. Là điện thoại của người đại diện.

“Trình Ca?”

“Ừm.”

“Em thật đúng là đã đi cái chỗ nghèo nàn mà, mấy ngày nay đều không gọi điện thoại cho em được.”

"Tuần trước ở khu không người, tín hiệu không tốt lắm."

"Không phải em nói chỉ đi hơn mười ngày sao, bây giờ nên về rồi chứ."

"…"

"Sao vậy?"

"Đi theo đội chụp ảnh phải lâu một chút mới có thể chụp được ảnh đẹp. Trước kia ở Nam Mỹ, em đi ba tháng với đội bảo vệ rừng mưa nhiệt đới."

"Em yêu, anh thực sự thích em." Người đại diện cười khanh khách, "Đó là người mới, bây giờ em không cần, ý nghĩa một chút là được. Có tên em bày ở đó đấy."

Trình Ca nhìn đống lửa vẫn chưa cháy hết và nắng chiều bên ngoài, nói: "Em muốn ở thêm một khoảng thời gian."

"Cái này không thể được, ngày mai em phải về."

"Sao?"

"Không phải em muốn lấy những việc trải qua lần này mở triển lãm ảnh sao? Anh đã xác định hành trình phòng trưng bày nghệ thuật xong, nếu em về trễ, vậy chỉ có thể hủy bỏ vài thành phố."

"…"

"Em yêu, đó không phải chỗ em nên ở, thể nghiệm một chút là được. Về tắm rửa tẩy trần, quay lại cuộc sống đô thị."

Trình Ca dập tắt đầu lọc: “Được, ngày mai em về.”

“Không thể chờ đợi được gặp em nha.”

Trình Ca cúp điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã xuống núi, bầu trời chỉ còn lại vài áng mây màu đỏ nhạt;

Và đống lửa hoàn toàn dập tắt, chỉ để lại tro bụi đen như mực.

Chương 49

Bành Dã làm xong việc trong tay đã tám giờ tối.

Lúc chuẩn bị ăn cơm, anh nhớ tới Trình Ca, đến cửa phòng nhìn, bên trong tắt đèn.

Bành Dã đi ra ngoài trạm bảo vệ, thấy bầu trời đêm hè, anh không có thời gian rỗi để thưởng thức, liếc nhìn đống tro da bị đốt, trông thấy ánh sáng đầu lọc.

Trình Ca ngồi dưới đất.

Cô nghe tiếng bước chân, quay đầu nhìn anh một cái, tiếp tục hút thuốc.

Bành Dã nói: “Chuẩn bị ăn cơm.”

“Ừ, hút hết thuốc.” Cô ngắm bầu trời sao, nói, “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Bắc Đẩu thất tinh.”

Bành Dã ngẩng đầu, không cần tìm, một giây liền tìm được chòm sao Đại Hùng.

Trình Ca: “Anh biết chòm sao?”

Bành Dã nhìn sang theo ánh mắt cô, khẽ cười một tiếng, nói: “Em nhìn sai rồi, cái bây giờ em nhìn là sao Bắc Cực thuộc chòm sao Tiểu Hùng.”

Trình Ca: “Không phải bảy ngôi sao nối thành một cái muỗng sao.”

Bành Dã: “Hình dạng không giống. Cái muỗng em thấy đó, cái cán hư.”

Bành Dã bóp nhẹ cằm cô, kéo xuống một chút: “Cái này mới là Bắc Đẩu thất tinh.

Hướng miệng muỗng chỉ vào ngay chóp đuôi cái muỗng nghiêng đó của em, là sao Bắc Cực.”

Trình Ca nhìn hiểu rất nhanh, đúng là cái đó giống cái muỗng bình thường hơn.

“Còn có chòm sao khác không?”

Bành Dã ngồi bên cạnh cô, chỉ cho cô xem: “Dạy em chòm sao đơn giản nhất, chòm sao Thiên Hậu.” Anh vươn ngón trỏ ra, đốt ngón tay thon dài, vẽ một chút vào bầu trời sao trước mặt cô, “Hình W.”

Trình Ca ngước cằm: “À, thấy được rồi. Còn nữa không?”

Bành Dã chưa kịp nói cái kế tiếp, Trình Ca đã vẽ một đường vào bầu trời đêm: “Đó là Ngân Hà nhỉ.”

“Đúng.” Bành Dã hơi suy nghĩ, nói, “Thấy bên cạnh Ngân Hà, chỗ đó, chòm sao giống chim ưng không?”

“…”

“Cái giang cánh đó.”

“…”

“Thực ra hơi giống một cái nĩa.”

“Thấy được rồi.”

“Đó là chòm sao Thiên Ưng.”

“Bởi vì giống chim ưng trên trời sao?”

“…” Bành Dã im lặng cười cười, nói, “Đúng rồi.”

Anh chỉ đến đối diện Ngân Hà: “Cái hình thoi đó, có tay cầm, chòm sao Thiên Cầm.”

“Bởi vì giống đàn hạc?”

“Ừm.”

“Giữa hai chòm sao này có một hình chữ thập răng cưa, giống thiên nga giương cánh, là chòm sao Thiên Nga.”

Trình Ca đã quên thuốc lá trong tay, từ đầu đến cuối ngửa đầu: “Thực sự rất giống.”

Cô nhìn một lúc, phát hiện đầu mối, “Trong ba chòm sao này, mỗi cái có một ngôi sao đặc biệt sáng.”

Bành Dã: “Ba ngôi sao đó cũng gọi là ‘Tam giác mùa hè’, độ sáng cao, cho dù ở thành phố, em ngẩng đầu cũng có thể thấy được.”

Trình Ca liền trầm mặc.

Bành Dã đứng dậy, nói: “Đi ăn cơm.”

Trình Ca ngửa đầu: "Anh mới dạy sáu chòm sao."

"Tám mươi tám cái đó, bây giờ em học hết?" Bành Dã buồn cười, "Sau này có nhiều cơ hội lắm, mỗi tối dạy em một chút."

Anh quay đầu đi vào trong trạm, Trình Ca dập tắt thuốc, đi theo sau.

Đằng trước, Bành Dã dặn dò: "Lát nữa ăn nhiều rau một chút, miệng em cũng sôi rồi."

Trình Ca "ừm" một tiếng.

"Cũng ăn nhiều thịt một chút, mấy ngày nay dinh dưỡng không theo kịp."

Trình Ca lại "ừm" một tiếng.

Cơm nước xong gần mười giờ tối.

Người của đội một, hai sớm lên đường tuần tra, mọi người trong đội ba, bốn đã thê thảm mệt lả mấy ngày nay, cũng bẩn muốn chết, từng người một chỉ chờ tắm rửa thật đã rồi ngủ một giấc yên ổn.

Trong trạm chỉ có một nhà tắm, mấy người đàn ông để cho Đạt Ngõa và Trình Ca tắm trước.

Tắm xong, Đạt Ngõa đi ra bên ngoài dùng gió tự nhiên sấy tóc, Trình Ca nói lười chạy, ngồi trong phòng hút thuốc. Cách một cánh cửa, trên hành lang mấy người đàn ông cười đùa ha ha, đủ loại tiếng bàn chải, chậu rửa mặt sứ, dép lê.

Trình Ca bật điện thoại di dộng, nhìn thông tin vé máy bay nhận được

ba tiếng trước một cái.

Rất nhanh, trên hành lang yên tĩnh lại, tiếng vang xa xa đi tới nhà tắm.

Trình Ca dập tắt thuốc, thay giày cao gót đi ra ngoài.

Mũi giày màu đen, đế màu đỏ.

Hành lang thô sơ, giày cô giẫm trên nền xi măng, không vang như trên sàn nhà.

Cô đẩy cửa nhà tắm ra, hơi nước mông lung phả vào mặt. Trong phòng riêng, mấy người đàn ông cười đùa, nói chuyện phiếm, chà xà phòng, xối nước tắm.

Cửa phòng riêng đóng, cô không biết Bành Dã ở phòng nào.

Cô đóng cánh cửa sau lưng lại, tay hơi run.

Mấy người đàn ông tắm kì cọ, cười đùa trong hương xà phòng và hơi nước dày đặc, Đào Tử chợt kêu: “Anh Bảy.”

Bành Dã đáp lại.

Trình Ca đi tới phía anh, tiếng giày cao gót ẩn náu trong tiếng nước chảy ồn ào.

Cô đẩy cánh cửa của anh, đẩy không ra; cô dùng móng tay cào hai cái, người bên trong nhận ra được gì đó, mấy phút sau, kéo chốt ra.

Trong phòng riêng chật hẹp, Bành Dã trần truồng, trên tóc trên người đầy nước, ngay cả mắt cũng ẩm ướt, kinh ngạc.

Trình Ca xông vào đụng vào ngực anh, ôm anh thật chặt, hô hấp liền dồn dập trong nháy mắt.

Bành Dã lập tức khóa kĩ cửa lại.

Cô đẩy anh vào tường, cởi áo của mình, Bành Dã giúp cởi quần cô.

Mấy người đàn ông trong phòng riêng đang trêu chọc Ni Mã, nói về Mạch Đóa, Ni Mã nôn nóng giải thích với họ.

Bành Dã xoay người đè Trình Ca trên tường, hai người ôm nhau thật chặt, hôn một cách kịch liệt.

Hơi nước bao phủ thân thể hai người, ẩm ướt, trắng tinh. Nhịp tim và tiếng hít thở của đôi bên bên tai che giấu tiếng huyên náo cả một phòng.

Anh lần tới dưới đầu gối cô, nâng một chân cô lên, muốn có hành động, Trình Ca không cẩn thận trượt một cái, trên người cô đầy nước, bức tường gạch tráng men quá trơn, cô đứng không được.

Tay kia của Bành Dã vòng qua dưới đầu gối bên kia của cô, nâng cả cô lên, ghì trên tường.

Cô ôm chặt cổ anh, lắc lư giữa kẽ hở. Cô nghiêng đầu dựa bên tai anh, ngậm vành tai anh, ưm thành tiếng, chỉ giới hạn một mình anh nghe được.

Ở bên cạnh, Ni Mã nôn nóng gọi: “Anh Bảy, anh quản mấy anh ấy một chút đi! Bảo mấy anh ấy đừng nói lung tung!”

Cổ tay Bành Dã chống đỡ bắp đùi Trình Ca, anh kề sát thân thể cô,

hôn cắn cổ cô.

Thạch Đầu cười: “Cậu xem, lão Bảy cũng mặc kệ cậu rồi. Cậu cứ thừa nhận đi.”

Trình Ca kẹp lấy hông anh, ngồi trên người anh.

Hồ Dương nói: “Đúng rồi anh Bảy, ngày mai chúng ta đi trấn Đà Đà, mấy giờ đi thế.”

Trình Ca làm như không nghe, cắn tai anh, nặng nề thở dốc. Hương thơm bồ kết nồng nặc trên mặt, trên cổ, trên tóc anh khiến cô mê say.

Bành Dã trầm giọng, nói: “Sáu giờ.”

Con ngươi anh đen trong sáng rực, nhìn Trình Ca chầm chầm, sắc mặt cô ửng đỏ, đôi mắt ẩm ướt và mơ màng, hàng mi mảnh nhíu chặt lại.

Từng người trong phòng riêng tắm xong rời khỏi, Đào Tử hô: “Anh Bảy, em đi đây.”

Bành Dã nói tiếng: “Được.”

Người cuối cùng rời khỏi nhà tắm, Trình Ca rốt cuộc không nhịn được, ngậm tai Bành Dã, nghẹn ngào thành tiếng.

…

Sau cùng,

Bành Dã chậm rãi buông cô xuống, thân thể đè cô sát vào tường, cô mềm nhũn, không có sức lực.

Anh cúi đầu vuốt tóc cô, nâng cằm cô lên, hôn gò má đỏ ửng của cô.

Cô không hề kháng cự.

Sau khi sự co rút trong thân thể biến mất, cô mềm nhũn ôm lấy eo anh, nghiêng đầu dựa vào ngực anh.

Cứ ôm nhau như vậy, không ai lên tiếng.

Một lát sau,

Bành Dã cúi đầu thật thấp, cọ cọ gò má cô, nói: “Tôi cảm thấy em có chuyện muốn nói với tôi?”

Trong nhà tắm vô cùng yên lặng.

Trình Ca nói: “Ngày mai tôi đi.”

**

Trình Ca trở về phòng, Đạt Ngõa vẫn chưa ngủ.

Trình Ca leo lên giường trên, chân hơi chuột rút như nhũn ra.

Đạt Ngõa nói: “Trình Ca, ngày mai cô sẽ đi sao?”

“Ừm, triển lãm ảnh phải bắt đầu chuẩn bị rồi.”

“Ảnh cô chụp đủ không?”

“… Đủ chứ.”

“Không đủ thì cô trở lại nha.”

“… Được.”

Trình Ca xoay người, qua một lúc lại xoay trở lại, nằm nghiêng bên mép giường.

Ánh trăng rất sáng, rọi sáng căn phòng.

Vừa rồi, cô ở trong lòng Bành Dã, âm “đi” còn chưa phát ra trọn vẹn, ở bên ngoài Ni Mã kêu một cách sốt ruột: “Anh Bảy, mấy anh ấy nói ngày mai chị Trình Ca sẽ đi.”

Cô không lường được, cô đi trước thời hạn, anh trở thành người cuối cùng biết tin tức đột phát.

Mà câu “Tạm biệt” tiếp theo của cô không dừng được, đã ra khỏi miệng.

Sự dịu dàng trong mắt Bành Dã đóng băng trong nháy mắt, hai người nhìn nhau.

Cuối cùng, anh yên lặng gật đầu.

Lòng Trình Ca trầm xuống, vô thức nắm vách tường, nhưng không nắm được gì cả.

“Hay lắm. Trình Ca…” Bành Dã bình tĩnh đến mức khiến người khác sợ hãi, nhưng rõ ràng không hệ thống được ngôn ngữ, “Em…”

Anh giống như một tờ giấy trắng tinh, anh không biết phải nói gì.

Trình Ca nhìn anh, chất dịch ấm áp của anh trong thân thể đang chảy

xuống theo bắp đùi cô.

“Em nói, bây giờ,” ngón trỏ của anh chỉ mạnh xuống dưới, “Ở chỗ này, nói cho rõ ràng. Trình Ca… Em coi tôi là gì?”

Trình Ca cụp mắt, không thể nhìn mắt anh.

Anh tiến lên bóp lấy mặt cô: “Nói!”

“Không phải anh biết sao?”

“Tôi để chính miệng em nói rõ ràng.” Anh dùng sức.

Tay Trình Ca như nhũn ra, cuối cùng cô nâng mắt lên: “Tình một đêm.”

Bành Dã nhìn cô, đôi môi run cực nhẹ, viền mắt ẩm ướt, tựa như là hơi nước trong nhà tắm.

Anh cắn chặt răng, Trình Ca tưởng giây tiếp theo anh sẽ thét lên, nhưng tiếng cười của Đào Tử trên hành lang bên ngoài khiến anh nuốt thẳng vào, hóa thành một tiếng nghẹn ngào vặn vẹo:

“Trình Ca, tôi tưởng… chúng ta không phải như vậy.”

Đến tột cùng anh là đau đớn, là phẫn nộ, hay là nắm chặt một tia hi vọng cuối cùng không chịu buông tay, Trình Ca không biết.

Lòng cô đều tê dại, không phải như vậy thì có thể là như thế nào?

Sau cùng, cô lại chỉ thấp giọng nói: “Chúng ta đi ra ngoài thôi.”

Quay lại chỗ thuộc về mỗi người chúng ta, đây là điều tốt nhất.

“Chúng ta đi ra ngoài thôi.” Cô nói.

Bành Dã buông mặt cô ra,

“Trình Ca, em có gan, đi rồi thì đừng quay lại nữa. Mẹ nó nếu tôi đi tìm em thì tôi là cháu trai em.”

Anh không có lời khác, thậm chí không nhìn cô thêm một cái, cầm quần áo lên đi khỏi.

**

Trình Ca nằm bên mép giường rất lâu, hỏi: “Đạt Ngõa?”

“Ừm?”

“Hồ Dương là kiểu người nào?”

“Anh ấy à, rất giống anh Bảy; không nói nhiều, nhưng thông minh, có ý tưởng…”

Chờ Đạt Ngõa miêu tả xong, Trình Ca lại hỏi,

“Đào Tử thì sao?”

“Đào Tử hả…” Đạt Ngõa kể rất lâu.

“Anh cả Đức Cát thì sao?”

“Anh cả anh ấy…”

Trình Ca hỏi tất cả mọi người trong đội một lần, cuối cùng hỏi:

"Bành Dã thì sao?"

"Ơ?" Đạt Ngõa nói, "Ni Mã nói hai người quen thuộc lắm mà?"

"Cũng không phải quen lắm." Trình Ca nói, "Chúng tôi trao đổi không nhiều… Trong lời nói không nhiều."

"Cũng phải, anh Bảy rất lạnh lùng, không thích nói chuyện lắm."

Trình Ca hỏi: "Anh ấy thích ăn gì?"

"Anh ấy hả, không chọn lựa, ừm, thích ăn đuôi bò kho, nhưng rất ít ăn được."

Ánh trăng thanh khiết chiếu vào đôi mắt Trình Ca, cô lại hỏi: "Không thích ăn gì?"

"Nghe nói trước kia không thích ăn khoai tây lắm, nhưng tới đây rồi, cuộc sống bắt buộc, không có cách."

"Anh ấy có thói quen và sở thích gì không?"

"Thói quen ấy à, mỗi ngày đều phải tắm. Ở dã ngoại, mùa đông cũng phải chạy tới sông tắm. Có lúc tắm xong còn có thể bắt cá về."

Trình Ca cười nhàn nhạt.

"Mỗi lần trước khi lái xe đều phải kiểm tra xe và súng một lần, quá nhiều thói quen ấy." Đạt Ngõa nói, "Sở thích à, anh ấy thích vẽ bản đồ, còn có cái gì mà khí lưu này, bầu trời sao này, mọi người đều không hiểu. Sau đó… không bao giờ uống rượu."

Trình Ca lại nhớ tới lần lấy máy ảnh kia, anh đã uống rượu.

“Không uống rượu sao?”

“Đúng vậy, hút thuốc rất nhiều, nhưng không bao giờ uống rượu.” Đạt Ngõa lại nói, “Anh cả Đức Cát còn nói, anh Bảy là người cứng rắn nhất xấu tính nhất anh ấy từng gặp mặt, đánh anh ấy chết tươi anh ấy cũng sẽ không nhượng bộ đối với người nào.”

Trình Ca cũng không nói thêm gì nữa, quay đầu sang chỗ khác.

**

Sáng sớm hôm sau, Trình Ca phải lên đường, Thạch Đầu và Ni Mã đưa đi. Trình Ca nói trên đường muốn đến bệnh viện thăm Mười Sáu, Thạch Đầu nói không thành vấn đề.

Đang nói, nhóm Bành Dã đi ra, cũng chuẩn bị lên xe.

Thạch Đầu nói: “Lão Bảy, cũng không có chuyện lớn gì, anh với Đào Tử đi là được, cậu đưa Trình Ca một chuyến đi.”

Bành Dã cũng không thèm nhìn Trình Ca, nói: “Hai người đưa đi là đủ rồi.”

Trình Ca nhìn anh chằm chằm, anh quay đầu lướt qua ánh mắt thẳng tắp của cô, không dừng lại, xoay người đi ngay.

Sáng sớm, gió trên cánh đồng rất lớn.

“Bành Dã.” Trình Ca gọi anh.

Anh quay đầu lại, hỏi: “Có việc gì sao?”

Trình Ca nhất thời không có lời nào để nói.

Bành Dã yên lặng mấy phút, cuối cùng nói câu: “Sau này em hãy khỏe mạnh.”

Trình Ca nói: “Loại khỏe mạnh nào?”

Bành Dã nói: “Nghe lời bác sĩ, đừng tổn thương bản thân.”

Trình Ca không lên tiếng.

Bành Dã xoay người định đi, nhưng không đi được, nhắm mắt một cái, lại nhìn cô, nói: “Trình Ca, em đáng sống thật tốt.”

Trình Ca: “Anh không hận tôi sao?”

Bành Dã không đáp, nhìn cô.

Trình Ca cũng nhìn anh, hỏi: “Tôi có thể quay lại tìm anh không?”

Bành Dã trầm mặc, con ngươi đen nhìn chầm chầm, hồi lâu, hỏi: “Lấy lý do gì?”

Trình Ca há miệng, cuối cùng lại vẫn khép lại.

Ánh mắt Bành Dã dần ảm đạm, anh nói: “Không thể.”

“Vậy thì không đến tìm anh.” Trình Ca nói, “Nếu ngày nào đó anh muốn gặp tôi, anh có thể đi tìm tôi.”

“Không có khả năng.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi không phải của em.” Bành Dã nói.

Trình Ca nhìn anh mấy giây, cũng không nói gì, quay đầu lên xe.

Bành Dã cũng không quay đầu nhìn cô.

Anh đã thất bại thảm hại, không thể quỳ xuống cho cô nữa.

Chương 50

Đến bệnh viện thăm Mười Sáu đi ra, chẳng bao lâu đã đến Cách Nhĩ Mộc.

Thạch Đầu và Ni Mã đưa Trình Ca đi trạm ô tô khách đường dài, hỏi xe khách đến Tây Ninh. Lúc mua vé Trình Ca muốn trả tiền, Thạch Đầu sống chết không cho, nhất định mua vé xe cho cô, rất áy náy:

“Trình Ca à, đi Tây Ninh vừa đi vừa về hơn mấy tiếng không nói, thực sự tốn xăng, không có lợi. Cô đừng trách nha.”

Trình Ca nói: “Không sao, đi xe lớn thuận tiện.”

Ni Mã chọc ở bên cạnh, mắt đỏ không nói lời nào.

Trình Ca sờ sờ đầu cậu, chỉ nói: “Chú ý an toàn, vẫn chưa bày tỏ với Mạch Đóa đâu.”

“Chị Trình Ca, về sau chị đến phía này phải tới thăm bọn em đó.”

Trình Ca “ừ” một tiếng, nhưng cũng biết từ biệt có thể chính là cả đời không gặp.

Trước khi lên xe, Thạch Đầu không biết đi đâu. Xe sắp xuất phát, Trình Ca lấy hai cây thuốc trong túi xách ra đưa cho Ni Mã: “Mang về cho người trong đội hút.”

Ni Mã đùn đẩy không chịu lấy, Trình Ca nói: “Sau này cậu còn gọi tôi là chị không?”

Ni Mã nén nước mắt nhận lấy.

Trạm xe dơ bẩn lộn xộn, đông nghịt người, mặt trời lại gắt, Trình Ca không chờ Thạch Đầu được, lên xe. Lúc xe sắp chạy, lại nghe anh ta la to ở phía sau: “Trình Ca.”

Trình Ca quay đầu lại, mấy chiếc xe lớn đang đổ vào, cô hoảng sợ một hồi.

Thạch Đầu chen qua kẽ hở xe, chạy đuổi tới, trong tay cầm hai chai nước và một túi táo ta, vóc dáng anh ta lùn, cố sức giơ lên: “Trình Ca, trời nóng, cầm lấy ăn dọc đường.”

Trình Ca lập tức vươn cánh tay ra, nhận đồ lên.

Xe lái đi xa, Thạch Đầu và Ni Mã vẫn chạy đuổi theo: “Nhớ ăn hết, đừng lãng phí nha.”

Trình Ca kéo túi lưới ra, lấy một trái táo ta, dùng tay xoa xoa, cắn một cái, nước ngọt, cổ họng cô dường như chưa từng đắng chát như vậy.

**

Buổi chiều Trình Ca về đến nhà, người không có tinh thần gì, tắm xong ngã xuống giường ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, có người vặn khóa cửa, tiếng rất nhỏ, giấc ngủ của Trình Ca luôn không ổn định, trong nháy mắt cô thức dậy. Đi ra phòng ngủ, trông thấy Phương Nghiên ở hiên cửa.

Phương Nghiên sửng sốt: “Em về rồi à? Sao cũng không nói một

tiếng?”

Trình Ca: “Từ đâu chị có chìa khóa?”

“Mẹ em cho chị, chị hẹn người giúp việc theo giờ tới dọn dẹp nhà cho em.”

Trình Ca không nói, xoay người đi tới bên quầy bar rót nước uống.

Phương Nghiên vào nhà. Trong điện thoại, cô ấy luôn có thể dạy dỗ Trình Ca, nhưng mỗi lần gặp nhau, khí thế đều bị đè, lời có thể nói trong điện thoại cũng không nói ra được một câu.

Cân nhắc mấy phút, cũng chỉ hỏi bình thường: “Công việc kết thúc rồi?”

Trình Ca “ừm” một tiếng, cách nửa giây, hỏi: “Muốn nước không?”

Phương Nghiên cảm thấy hiếm có, nói: “Muốn.”

Trình Ca rót một ly cho cô ấy, để trên bàn bếp, cũng không bưng cho cô ấy.

Phương Nghiên tự qua lấy, nói: “Giấc ngủ của em quá nông, một chút âm thanh như thế cũng có thể đánh thức em.”

Trình Ca bưng ly nước lên, nhớ tới gần đây có mấy lần, cô ngủ say như chết.

“Vẫn không có cảm giác an toàn.” Phương Nghiên nói, xong rồi lại cảm thấy không nên nói.

Trình Ca giống như không nghe thấy, móc thuốc trong ngăn kéo ra.

Cô kéo cái ghế chân cao qua ngồi lên, bắt chéo chân, hút vài hơi, cảm thấy vị hơi nhạt.

Phương Nghiên quan sát cô một lúc, nói: “Em bắt nắng đen một chút, cũng gầy một chút.”

Ngón tay Trình Ca kẹp thuốc trong miệng xuống, cô ưỡn ngực, hỏi: “Chỗ này thì sao?”

“… Sao ngược lại lớn vậy?”

Trình Ca phả vòng khói, hừ cười một tiếng: “Đàn ông bóp.”

Phương Nghiên nhớ tới người đàn ông nghe điện thoại kia, muốn nói gì đó nhưng lại không muốn phá hoại bầu không khí nói chuyện phiếm như chị em với Trình Ca giờ phút này, liền nuốt trở vào.

Cô ấy uống nước, quay đầu nhìn thấy bức tường bên cạnh quầy bar, giật cả mình.

Trong tủ kính màu đen khóa máy ảnh và ống kính, giống như vô số mắt người. Mỗi lần Phương Nghiên tới đều giật nảy mình, cô ấy cực kì sợ mặt tường này. Thứ duy nhất trên đời này có thể khiến Trình Ca tập trung và bình tĩnh, chính là máy ảnh.

Ít ngày trước Trình Ca mất liên lạc, Phương Nghiên rất thất bại, đã nói chuyện phiếm với bố là giáo sư tâm lý học.

Bố Phương chỉ nói: “Con giống như dì con vậy, cảm thấy Trình Ca gây chuyện, không nghe lời. Nhưng hai người đều không thấy được, con bé đang tự cứu trong tiềm thức. Mắc loại bệnh này, nếu mỗi ngày con bé không tìm chút chuyện, không theo đuổi kích thích, con bé sẽ trầm cảm tự sát.

Hai người luôn chỉ trích con bé không thể khống chế bản thân, con bé có thể khống chế bắt bác sĩ con đây làm cái gì?”

Phương Nghiên xấu hổ, nói: “Con bị ảnh hưởng mà. Mẹ Trình luôn nói với con, không hiểu Trình Ca đã ưu việt hơn rất nhiều người, tại sao vẫn không hạnh phúc?”

“Bởi vì hạnh phúc không phải là thứ so sánh ra ngoài.” Bố Phương thở dài,

“Con ấy, có thành kiến với Trình Ca. Giống như con nói ống kính máy ảnh trong nhà Trình Ca dọa người, chỉ muốn phân tích có phải con bé lại có trạng thái không bình thường không, nhưng chưa từng nghĩ, cảnh ngộ và nỗi đau đớn của con bé, tất cả phản ứng dây chuyền đều bắt nguồn từ đêm bố con bé mất.

Máy ảnh đối với con bé mà nói, không chỉ là nghề nghiệp và sở thích, cũng không chỉ là truyền thừa kỉ niệm của bố, đó là gốc rễ và duy trì ý thức của con bé.

Con đối với con bé, phải dùng tấm lòng.”

Phương Nghiên suy nghĩ, nhìn về phía mặt tường máy ảnh kia, đột nhiên lại cảm thấy không đáng sợ lắm.

…

Rất nhanh, người giúp việc theo giờ tới.

Trình Ca ngồi tại chỗ, hút điếu này tới điếu khác.

Phương Nghiên nghi người giúp việc theo giờ lười biếng, nhìn chằm

chằm thúc giục cô ấy lau sạch sẽ chỗ này chỗ kia.

Phương Nghiên bận bịu giống như dọn dẹp nhà mình vậy, Trình Ca nhìn cô ấy một lúc, cuối cùng hỏi: “Buổi tối chị định làm gì?”

Phương Nghiên quay đầu lại: “Không có việc gì hả. Nếu không thì em về nhà ăn cơm đi.”

“Không đi.” Trình Ca nói, “Gặp bà ấy lại ồn ào không vui.”

“Thực ra mẹ em rất quan tâm tới em, dì luôn trò chuyện về em với chị.”

Trình Ca nhìn chằm chằm mặt Phương Nghiên, cách một lúc, cười khẽ: “Chị, chị thực sự rất đơn thuần.”

Phương Nghiên nghi hoặc, Trình Ca cũng không giải thích. Mẹ trò chuyện về cô với Phương Nghiên là để rút ngắn mối quan hệ giữa mẹ kế con gái.

Di động trên mặt bàn kêu tít tít, Trình Ca ngậm thuốc vào miệng, cầm lên xem, người đại diện gửi Wechat, nói bạn bè trong nhóm chuẩn bị party đón tiếp cô, chín giờ tối.

Trình Ca trả lời OK.

Phương Nghiên nghiền ngẫm lời tra hỏi vừa rồi của Trình Ca, hiểu ra, có chút hối hận, nói: “Vậy không về nhà, tối nay hai chúng ra đi ra ngoài ăn.”

Trình Ca cúi đầu hút thuốc: “Tối nay không có thời gian, hôm khác.”

Phương Nghiên “ờ” một tiếng.

Trình Ca hỏi: “Chị biết nấu ăn không?”

“Hả? Biết chứ, em muốn nấu ăn ở nhà sao?”

Trình Ca ho một cái: “Trong nhà sạch sẽ hơn bên ngoài.”

“Vậy mai chị tới làm nhé.” Phương Nghiên nói, “Em muốn ăn gì?”

Trình Ca giương mắt nhìn cô ấy: “Biết làm đuôi bò kho không?”

“Chị từng làm sườn kho, chắc không khác lắm.”

Trình Ca nhíu mày: “Sườn là sườn, đuôi bò là đuôi bò, sao có thể không khác?”

Phương Nghiên nói: “Vậy chị hỏi thím Trương thử.”

Trình Ca nhàn nhạt nói: “Thôi, tự em hỏi.”

Phương Nghiên không rõ ngược lại cô muốn làm gì, thấy cô không có ý muốn tiếp tục trò chuyện, cũng không hỏi, lại đi thúc giục người giúp việc theo giờ.

Không bao lâu, cô ấy đi ra từ toilet, nhíu mày: “Trình Ca, thuốc chị kê cho em đâu?”

Trình Ca: “Vứt rồi.”

“Em…”

Mắt Trình Ca bình tĩnh nhìn sang, Phương Nghiên lập tức không thốt ra được lời nào.

Trình Ca hút thuốc xong, xuống ghế, chấm tro thuốc trên bàn bếp, nói: “Bảo người ta dọn sạch chỗ này một chút.”

Phương Nghiên đứng tại chỗ không lên tiếng.

Trình Ca đi qua, tăng thêm câu: “Kê thuốc lần nữa, sau này em sẽ uống đúng giờ.”

Phương Nghiên sửng sốt, gương mặt lộ vẻ vui mừng, Trình Ca đã đẩy cửa phòng ngủ ra: “Làm xong đi sớm một chút, em muốn nghỉ ngơi.”

**

Trình Ca ngủ không hề ngon, lúc Phương Nghiên và người làm theo giờ rời khỏi tiếng động không lớn, nhưng cô vẫn thức dậy. Sau đó lại ngủ chập chờn một lúc, bình thường, đến tám giờ.

Tắm rửa, trang điểm, thay quần áo. Cô kẻ mắt đậm, thoa son môi đỏ thắm, mặc một chiếc váy dài sequin màu nude.

Mấy trăm đôi giày cao gót trong tủ giày ở trước mặt cô, cô lấy đôi giày màu đen đế đỏ trong ba lô ra xếp vào tủ giày.

Tối nay, cô chọn đôi giày màu nude đế màu hồng mang trên chân.

Lúc ra cửa, thoáng thấy một đống máy ảnh và ống kính trên bàn. Cô nhìn một giây liền quay đầu sang chỗ khác, không có chút ý muốn đụng vào.

Lúc Trình Ca đến chỗ tụ họp, chín giờ mười lăm phút.

Quán bar đặt bao hết, người chơi đùa, uống rượu, nhảy múa, tất cả đều là người cô biết hoặc quen mắt. Cái vòng tròn này, nhiếp ảnh gia, stylist, ngôi sao lớn nhỏ, người mẫu xung quanh, đủ hạng người, người gì cũng có.

Người đại diện là một người ẻo lả, vừa thấy Trình Ca liền vẫy ngón tay hoa lan (1) nhào tới: “Ôi em yêu, anh nhớ em muốn chết.”

(1) Ngón tay hoa lan:

Anh ta nhìn Trình Ca một cái, gương mặt trang điểm xinh đẹp, váy dài màu nude, vóc dáng trước lồi sau vểnh, ánh đèn vừa chiếu, tựa như có thể nhìn thấu, trong một đám người xanh đỏ lòe loẹt, vô cùng nổi bật. Ngón tay anh ta chỉ cô: “Có tâm cơ nha.”

Trình Ca nhíu mày nhìn anh ta, ngón tay sờ mặt anh ta một cái: “Thoa ít phấn một chút.”

Người đại diện ôm eo cô cười khanh khách: “Chỉ chút BB Cream thôi. Đúng rồi, gần đây anh tập thể hình luyện được hai múi cơ bụng, muốn sờ thì tốt với anh một chút.”

Trình Ca cầm lấy một ly cocktail từ trong khay của người phục vụ, uống một hớp, nói: “Anh luyện được đường nhân ngư, em cũng không muốn sờ.”

Người đại diện đẩy cô một cái: “Cũng không phải cho em nhìn.”

Anh ta kéo Trình Ca đến bên quầy bar ngồi xuống, lắc lắc cằm sang bên kia, Trình Ca cúi đầu châm thuốc, nhìn sang, bóng hình trong tầm mắt giao nhau, vài người mẫu nam.

Trình Ca hút đốt thuốc, dập bật lửa: “Có người anh thích?”

Người đại diện ném một cái liếc mắt, lại sáp lại gần: “Không phải em với Cao Gia Viễn giải tán rồi à, con người phải đi về phía trước. Nói tới cũng nên giải tán rồi, bây giờ Cao Gia Viễn đỏ, dính vào ảnh hưởng xấu đến em.”

Trình Ca phả một ngụm khói vào mặt anh ta, cười lạnh: “Không ngờ anh biết giải quyết đấy.”

Đám đàn ông kia đang cười nhìn cô, Trình Ca nheo mắt quan sát: “Chỉ thế này?”

“Thế này mà em còn coi thường?”

Trình Ca hừ lạnh một tiếng: “Chưa chắc ai lợi dụng ai đâu.”

Người đại diện dựa đầu vào vai cô: “Phải phải phải… Em yêu, chuyện này coi như anh làm hỏng, đi nhảy thôi.”

Trình Ca hút một hơi thuốc, nhíu mày: “High không nổi.” Nói đoạn, chuyển sang quầy bar, gõ gõ ngón tay, “Whisky.”

Người đại diện cũng quay người sang. Anh ta nhìn Trình Ca một lúc, giơ tay khoác lên vai cô, thấp giọng hỏi: “Em yêu, em vẫn chưa quay lại nhỉ.”

Trình Ca không phản ứng lại, đưa cái ly không cho bartender.

Anh ta lại cười khanh khách: “Tối nay buông thả chơi cho đã đi, ngày mai vừa thức dậy liền khôi phục giống như trước.”

Trình Ca lắc lắc đá trong ly, uống một ly rượu, chỉ chỉ bartender. Bartender lại rót rượu.

Sau lưng bóng hình lập lòe, tiếng vang điếc tai.

Trình Ca lại muốn một ly, vừa đưa đến bên mép, một người đàn ông đẹp trai thanh tú đi tới, muốn ngồi xuống nói chuyện, Trình Ca nhìn không chớp mắt, tay kẹp thuốc lá giơ lên nhàn nhạt vung một cái, đối phương thức thời rời khỏi.

Nhưng chẳng được bao lâu,

“Uống rượu một mình có gì thú vị?” Có người đàn ông đến sau lưng cô, cúi người, khoác cằm lên vai cô, tay vòng qua eo cô từ phía sau, dùng sức thu lại một cái.

Là Cao Gia Viễn.

Anh ta nhẹ nhàng mổ tai cô một cái: “Trình Ca, dẫn em đi chơi chút kích thích.”

**

Lúc Bành Dã về đến trạm bảo vệ, vừa lúc kịp ăn cơm tối.

Thạch Đầu trầm mặc hơn trước kia, Ni Mã viết thẳng cảm xúc lên mặt. Bành Dã giống như không nhìn thấy, bình tĩnh dặn dò việc ngày hôm sau.

Cơm nước xong, Ni Mã vội vàng chạy vào phòng, lấy thuốc lá Trình Ca tặng ra, nói lớn tiếng: “Của chị Trình Ca tặng cho chúng ta.”

Bành Dã không có hứng thú gì: “Vậy thì bóc ra chia cho mọi người.”

Ni Mã bóc ra. Thạch Đầu cầm lấy một gói thuốc lá lỏng lẻo, phát hiện

có gì đó không đúng, bên ngoài lớp vỏ cứng không có giấy nhựa.

Mở ra xem, cả kinh nói: “Cái này đâu phải thuốc lá đâu?”

Trong hộp thuốc lá cuộn tiền.

Mở hai mươi hộp thuốc lá ra, không có một điếu thuốc, toàn bộ là tiền. Mỗi hộp ba ngàn, tổng cộng sáu mươi ngàn.

Mọi người trợn tròn mắt.

Thạch Đầu trăm cảm xúc lẫn lộn: “Cô gái Trình Ca này… Ôi…”

Mắt Ni Mã lại đỏ: “Sau này chị Trình Ca sẽ quay lại phải không? Chúng ta vẫn gặp được chị ấy phải không?”

Đào Tử nói: “Em nghĩ xem, người từng tới chỗ chúng ta, nhiều lắm, phỏng vấn, chụp ảnh, du lịch, viết truyện, tham quan, làm giáo dục…”

Hồ Dương tiếp một câu: “Chính là không ở lại, cũng không quay trở lại.”

Ni Mã càng ủ rũ hơn, Đạt Ngõa trừng họ: “Hai anh đừng nói nữa.”

Bành Dã không nói một lời, về kí túc xá.

Anh đóng cửa lại, bật di động, nhấn nút qua lại, vất vả mở trang web, tìm lịch sử vẫn còn, rất nhanh tìm ra Weibo của Trình Ca.

Bài đầu tiên vẫn là ảnh chụp nửa tháng trước.

Lúc chuẩn bị thoát, nhắc nhở có bài mới, bấm xem, Trình Ca chuyển phát weibo, không có bình luận.

Weibo gốc là một ngôi sao nữ tên Toàn Mộ: “Buổi tụ họp gặp @Trình Ca, lần trước là hai năm trước ở Ý nha.”

Bành Dã bấm mở ảnh gốc, 1k, 2k… đủ một phút, hình ảnh mới chậm chạp hiện ra.

Ánh sáng trôi nổi ảo ảnh, một bên của Trình Ca là ngôi sao nữ, một bên là một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai, anh ta ôm eo cô, người dính vào thân thể đường cong lả lướt mặc váy dài màu nude của cô.

Cô nhếch môi, như cười, như không.

Cô chính là Trình Ca, có vóc dáng nhục dục hoàn mỹ, lại có gương mặt cao cao tại thượng không thể xâm phạm nhất.

Cô lại không phải là Trình Ca, lớn như lễ phục, nhỏ như khuyên tai, trang phục cả người mấy trăm ngàn, cùng Trình Ca anh gặp gỡ những ngày qua, như hai người khác nhau.

Anh xóa hết lịch sử tìm kiếm, để di động xuống, thu dọn quần áo đi tắm.

Lại nhớ tới đoạn đối thoại với Mười Sáu ở bệnh viện:

“Anh Bảy, Trình Ca sẽ quay lại sao?”

“Sẽ.”

“Tại sao?”

Bành Dã nói: “Người thiếu thứ gì thì sẽ muốn đi về hướng thứ đó.”

Mười Sáu ngẫm nghĩ, lại lắc đầu: “Muốn đi về hướng thứ đó, nhưng không nhất định sẽ đi về hướng này. Con người có ràng buộc mà, vì danh, vì lợi, vì tiền, không nỡ vứt bỏ.”

“Người em nói là đại đa số.

Trên đời này còn có rất ít người, họ muốn làm gì thì nhất định sẽ làm; muốn đi đâu thì nhất định sẽ đi.”

Vượt mọi chông gai, vứt bỏ tất cả, cũng sẽ đi.

“Trình Ca chính là rất ít người này.”

Khi ấy anh trả lời như vậy.

**

Nhưng bây giờ, nếu thực sự chỉ là tình một đêm,

Mà anh không phải điều cô thiếu hụt…

Chương 51

Weibo của Trình Ca luôn do người đại diện quản lý.

Lúc cô đi toilet không biết nghĩ thế nào xoay điện thoại di động, vô tình bấm vào, thấy đã chuyển phát bài của một ngôi sao đang nổi.

Tiện tay định tắt, suy nghĩ một chút, lại cúi đầu lướt bình luận, lướt một hồi, không đọc vào một bài, cô không rõ muốn tìm cái gì.

Cô để di động xuống, nhìn chằm chằm tấm gương xuất thần. Sự huyên náo một đêm khiến cô cực kì mệt mỏi, chạy cả ngày ở khu không người cũng không mệt như vậy. Về chưa tới mười hai tiếng, cô rơi vào cảm giác làm đến kiệt sức vô tận.

Cô vẫn dặm lại lớp trang điểm, đi ra toilet.

Tiếng nhạc bắt đầu rõ ràng. Trên hành lang ánh sáng lờ mờ, người đàn ông dựa lưng vào tường đang đợi cô.

Trình Ca không để ý, cúi đầu bấm di động đi qua.

“Trước đây em không mê di động thế này.” Cao Gia Viễn cười nhẹ, hơi khom người, vòng tay ôm lấy eo cô, quấn cô vào lòng đẩy nhấn lên tường.

Trình Ca nhíu mày: “Suýt nữa tôi làm rớt di động rồi.”

Từ trước đến nay cô chính là loại sắc mặt này, Cao Gia Viễn đã quen.

“Sao, đi ra ngoài một chuyến trò chuyện tới đàn ông rồi?” Anh ta khống chế cô trên tường, lần tìm di động của cô, mu bàn tay Trình Ca đưa ra sau lưng, anh ta liền sờ soạn sau lưng cô, dần cư xử xấu.

Trình Ca đẩy anh ta;

Anh ta coi như là ỡm ờ, cúi đầu hôn tai cô.

Trình Ca bực mình đẩy một cái; Cao Gia Viễn dừng động tác, nhìn cô; đôi mắt cô trang điểm tinh xảo, nhưng rất xa lạ.

Anh ta luôn biết cô là một người cô độc lạnh lùng, dùng vỏ bọc vô hình hời hợt kéo khoảng cách với tất cả mọi người, cảm giác thần bí lạnh buốt từ trong ra ngoài, hòa vào trong cách ăn mặc, trang điểm, lời nói và việc làm của cô, khoảng cách càng gần, càng dễ bị mũi nhọn lạnh lẽo đó tổn thương, càng tổn thương càng thu hút, càng thu hút càng muốn đến gần.

Nhưng Trình Ca bây giờ, lạnh lẽo hơn bất kì lúc nào trước đây, không có tim gan.

Tựa như cô đi ra ngoài một chuyến đã ném thứ gì vậy.

Cao Gia Viễn bỗng ý thức được không bắt được, dùng hết nỗ lực cuối cùng: “Trình Ca, anh nổi tiếng rồi, em có thể tìm.”

Trình Ca nói: “Chúc mừng.”

“Em cần quần áo hiệu, túi xách xa xỉ, xe xịn, nhà cao cấp, anh đều có thể thỏa mãn em.”

“Tôi cần anh nuôi sao?”

Cao Gia Viễn vô cùng lúng túng.

“Nếu vì Phương Nghiên thì không cần thiết, anh không có bất kì quan hệ gì với cô ấy.”

“Không phải vì chị ấy.” Trình Ca định đi.

Cao Gia Viễn không tha, ghì cô lại: “Nhưng trước đây chúng ta rất tốt, em không thể nào tìm được người làm đối thủ hơn nữa!”

Lời này khiến Trình Ca trầm mặc.

Cô cụp mắt, dường như đang suy nghĩ gì đó, có vẻ hơi châm chước, tay luồn vào quần áo anh ta, sờ bụng anh ta, sờ một lúc, lòng như mặt nước phẳng lặng.

Ngẩng đầu lên, cô đặc biệt khẳng định: “Tôi gặp được người tốt hơn rồi.”

**

Quay lại quán bar, tiệc tùng linh đình, ánh sáng trôi nổi đẹp đẽ.

Trình Ca chen qua đám người lắc lư, không báo cho người đại diện, đi khỏi.

Ngực cô có luồng khó chịu không thể khống chế.

Vừa ra cửa liền gặp phải Lâm Lệ xuống xe taxi. Lâm Lệ nhìn thấy cô từ xa, giơ tay lên chào: “Trình Ca!”

“Fuck.” Trình Ca thầm mắng một câu.

Hôm nay ra ngoài đụng phải tà, từ sáng sớm bị Bành Dã khó chịu, mẹ nó đi đâu cũng không được yên.

Trình Ca đi về phía bãi đậu xe. Lâm Lệ đuổi theo, rất bình tĩnh tự nhiên: "Còn giận vì chuyện lần trước sao? Trình Ca, tôi không cố ý lấy…"

Trình Ca hừ lạnh một tiếng: "Cô coi tôi là đồ ngu?"

Sắc mặt Lâm Lệ trắng bệch.

"Tôi đã bỏ qua trang này rồi, có thể đừng tích cực tìm mắng không?"

"Phải. Tôi quả thực đã đổi máy ảnh của cô. Nhưng khi đó không tìm được kẽ hở, dồn ép đến mức rối loạn thần kinh nhất thời động kinh. Chỉ muốn học cô, xem một cái là đổi lại, tôi tuyệt đối không có ý lấy cắp bản quyền hay uy hiếp gì cô. Huống ch, lấy cắp bản quyền và uy hiếp cũng vô dụng với cô."

Một câu Trình Ca cũng không nghe lọt tai, cô đột ngột dừng lại, không kiên nhẫn: "Lâm Lệ, rốt cuộc cô muốn làm gì?"

Lâm Lệ không có cách nào nói.

Trước kia cô ấy luôn khinh thường Trình Ca, nhưng những việc trải qua lần này không chỉ lật đổ cách nhìn của cô ấy đối với Trình Ca, mà còn lật đổ cách nhìn của cô ấy đối với mọi thứ. Cô ấy từng cho rằng cái từ "người tốt" này già mồm, cho rằng chụp ảnh chuyên đề là hình thức, nhưng khi cô ấy bị người ta bắt cóc, định bán đến núi sâu hoang vắng, cô ấy mới nhận thức được nước mắt phụ nữ bị bắt cóc bán trong tin tức xã hội không phải là già mồm, mới cầu nguyện "người tốt" từ trên trời giáng xuống.

Kim Vĩ chỉ mong sao cô ấy biến mất, người tới cuối cùng lại là Trình Ca.

Lâm Lệ nói: “Cô đã cứu tôi, nếu không tôi sớm bị bán…”

“Tôi là vì cứu máy ảnh.”

“Sau đó cô dùng ánh mắt với tôi, kêu tôi trốn đi.”

“Bây giờ tôi hối hận rồi.”

“…” Lâm Lệ, “Trình Ca, tôi thực sự cảm ơn cô. Nếu tôi là cô, trong máy ảnh có ảnh khiêu dâm của đối thủ, tôi sẽ lợi dụng làm ầm ĩ lên.”

“Cô vẫn chưa phải là đối thủ của tôi.”

“…”

“Trình Ca, tôi không thích nợ tình nghĩa, đổi máy ảnh cũng là tôi sai. Tôi làm chút bồi thường, chúng ta coi như huề nhau.”

Lâm Lệ giống như được Phật Tổ cao nguyên làm phép, người giống như đã rửa tội; Trình Ca lại lười mặc kệ cô ấy.

Cả ngày, từ sau đoạn đối thoại với Bành Dã vào sáng sớm, cô vẫn luôn chịu đựng sự buồn bực. Vốn tưởng uống chút rượu có thể đè ép, không nghĩ càng uống càng tỉnh; Phương Nghiên, người đại diện, Cao Gia Viễn, Lâm Lệ, không một ai khiến cô thoải mái.

Trình Ca đi sang một bên tìm điện thoại tài xế lái thay.

Tài xế họ Phan, tay trượt một cái, tên Bành Dã (*) liền hiện ra.

(*) Phiên âm pinyin tên Bành Dã là Peng Ye, Phan là Pan.

Trong nháy mắt, trong đầu cô mơ hồ liền yên tĩnh.

Trong bãi đậu xe mờ tối, màn hình vô cùng sáng.

Trình Ca nhìn hơn mấy giây, mới từ từ tùy ý lướt qua anh. Cô bình tĩnh, gọi điện thoại cho tài xế Phan, tài xế rất bận, đang lái thay chỗ khác.

Trình Ca yên lặng một lúc, xoay người ném chìa khóa cho Lâm Lệ: "Lái xe."

**

Xe đến nửa đường, Lâm Lệ nói: "Qua một thời gian ngắn tôi sẽ đi Tây Bộ, cô còn muốn đi không?"

Lúc này Trình Ca mới ý thức được, mối liên hệ sống sờ sờ duy nhất của cô và quãng thời gian kia lại chỉ còn Lâm Lệ.

"Đi làm gì?"

"Chụp một chuyên đề." Lâm Lệ nói, "Có liên quan tới gạt bán, bắt cóc, còn có tống tiền."

Trình Ca không nói gì.

Lâm Lệ tự giễu: "Trước kia cảm thấy làm những việc này quá đặc biệt kiểu cách, rơi xuống người mình thì biết đau rồi."

Một chuyến đi sa mạc, Lâm Lệ hoàn toàn bị lật đổ; mà Trình Ca phát

hiện, bản thân dường như không có bất kì thay đổi nào.

Trình Ca: “Cái người gọi là anh Thiết đó, không phải trong di động của hắn có ảnh khiêu dâm của cô sao?”

Lâm Lệ hừ lạnh một tiếng: “Hắn thích phát tán hay không, tôi chỉ coi như làm tuyên truyền cho chuyên đề. Tưởng lấy mấy tấm ảnh là có thể uy hiếp tôi không lên tiếng, nằm mơ!”

Trình Ca nói: “Đừng đi một mình.”

“Tôi biết.”

Đến dưới lầu, Trình Ca đi, Lâm Lệ nói sau lưng cô: “Nếu triển lãm ảnh của cô cần giúp đỡ thì cứ tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Trình Ca cũng không quay đầu lại.

**

Trình Ca lên lầu mở cửa, vào nhà, khóa cửa, dựa vào cánh cửa một lúc.

Phòng khách có cửa sổ sát sàn toàn mặt, bên ngoài đèn đường sáng rực, không bật đèn, mọi thứ trong phòng cũng rất rõ ràng.

Yên lặng như tờ.

Cô nhìn căn phòng trống trải yên tĩnh, hơi nhớ lại hơn mười ngày trước, chợt cảm thấy giống như đã cách mấy đời.

Nhớ lại từng khung cảnh, rành rành trước mắt, lại giống như thiên thượng nhân gian, đã qua mấy năm.

Trình Ca dựa vào ánh sáng ngoài cửa sổ đi tới trước bàn dọn dẹp ba lô, tìm ra bộ quần áo dân tộc Tạng kia, cầm đi ném vào máy giặt, có thứ gì rơi lộp cộp xuống sàn nhà, là một cái muỗng gỗ.

Trình Ca nhìn một hồi, tùy ý ném vào tủ chén đĩa.

Cô không hề buồn ngủ.

Đêm khuya vắng người, cô tẩy trang, tắm rửa gội đầu, sấy khô tóc, búi tóc qua loa, đi vào phòng tối rửa ảnh.

Tấm thứ nhất, sau khi xe của cô bị Hippie trộm xăng, cô ngồi trên nóc xe hóng gió, xa xa trông thấy xe của nhóm Bành Dã tới, cô nhấn màn trập. Bầu trời xanh biếc, đồng cỏ vàng, xe việt dã Đông Phong màu xanh đậm hất bụi đất tung bay.

Trình Ca làm việc thẳng đến sáu giờ sáng, đi ra khỏi phòng tối, cô nướng bánh mì, rửa trái cây, rót sữa cho mình, phát hiện trên bàn ăn có mấy lọ thuốc Phương Nghiên đưa tới, trên thân lọ viết liều lượng.

Trình Ca vặn mở từng lọ, lấy số lượng quy định, rồi dùng nước ấm nuốt xuống. Sau đó ngủ một giấc ngắn, thức dậy tiếp tục nhốt mình vào phòng tối xử lý ảnh chụp.

Cô phải mau chóng chuẩn bị tốt ảnh chụp, chuẩn bị triển lãm ảnh.

**

Lúc An An mua bắp ăn ở bên ngoài bệnh viện thành phố Cách Nhĩ Mộc, nhận được điện thoại của Bành Dã.

Đêm Tiêu Linh xảy ra chuyện, An An đã giữ số di động của Bành Dã,

về sau vì không có tiền ứng trước tiền thuốc, tìm Bành Dã nhờ giúp đỡ, Bành Dã đã gửi cho cô mấy ngàn đồng.

Mấy ngày nay, Tiêu Linh chuyển mấy chuyến bệnh viện, cuối cùng chuyển tới Cách Nhĩ Mộc. An An gửi lời cảm ơn Bành Dã mấy lần, Bành Dã quan tâm tới vài câu.

Mà hôm qua, Bành Dã chủ động gọi điện thoại tới, nói đến Cách Nhĩ Mộc làm việc, tiện đường thăm mấy cô ấy.

Bây giờ điện thoại đã tới.

An An mua bắp bên cạnh quầy xe đẩy, nghe điện thoại reo, biết là Bành Dã, vội vàng cầm lấy: “A lô, anh Bành Dã?”

Bắp quá nóng, cô cầm một tay không chịu nổi, hít hơi vù vù, luống cuống đổi hai tay.

Bên kia Bành Dã hình như nhíu mày: “Cô làm gì vậy?”

“À, em mua bắp bên đường. Nóng quá. Anh đến đâu rồi?”

“Thấy cô rồi, ở sau lưng cô.” Tiếng Bành Dã rơi xuống sau đầu An An, rất thấp, rất trầm.

An An quay đầu lại, dáng cô vốn đã thấp, Bành Dã cao, khoảng cách lại gần, cô phải ngửa đầu nhìn anh, trong lúc rối ren, tay run một cái, bắp tuột khỏi tay.

An An kêu lên.

Bành Dã nhanh nhẹn khom người đón lấy trái bắp, nhíu mày: “Cô chơi tung hứng à?”

An An đỏ mặt, muốn lấy lại bắp, Bành Dã nói: “Cô cất di động trước đi.”

An An cất xong rồi, nhỏ giọng hỏi: “Không nóng sao? Em cảm thấy nóng lắm.”

Bành Dã nói: “Da dày.”

An An: “…”

Bành Dã nhìn xuống cô, hỏi: “Buổi trưa chỉ ăn chút thế này?”

An An ấp úng: “À, em định quay lại phòng bệnh giúp một tay.”

“Người nhà Tiêu Linh đâu?”

“Cũng trông chừng mà.” An An nói, “Đúng rồi, em muốn trả lại tiền thuốc cho anh.”

“Lát nữa cho cô tài khoản, gửi lại là được.” Bành Dã nói, “Cô ăn cái này không tốt, ăn bữa cơm đi.”

An An vội vàng nói: “Vậy em mời anh, coi như cảm ơn anh giúp đỡ.”

Bành Dã hừ cười một tiếng: “Một ông già mà còn phải để một cô bé mời khách sao?”

An An sợ anh không vui nên không khăng khăng.

Cổng bệnh viện có một dãy quán ăn, Bành Dã hỏi: “Muốn đi quán nào?”

An An muốn rẻ: “Ăn tô mì kéo sợi Lan Châu đi.”

Bành Dã mím môi một cái, lại có chút nóng nảy, nói: “Không muốn ăn món đó.”

An An rụt cổ lại, nhỏ giọng “ờ” một tiếng.

“Tiểu xào Tứ Xuyên.”

“Được.”

Lúc băng qua đường, Bành Dã hỏi: “Cô định ở đây bao lâu?”

An An bối rối ngẩng đầu: “Chờ Tiêu Linh khá hơn đã. Người nhà cậu ấy sắp sụp đổ rồi, không có một ai bình tĩnh cả.”

Một cái ngẩng đầu này, không nhìn đường, một chiếc xe máy chạy vụt qua, Bành Dã xách cổ áo sau của cô kéo cô lại.

An An bị dọa nhịp tim đột ngột dừng lại, ngẩn người nhìn Bành Dã chằm chằm.

Bành Dã hơi nhíu mày: “Nhìn đường.”

Anh buông cô ra, tiếp tục lời ban nãy: “Trông nom cô ấy lâu như vậy, không ngờ cô có tấm lòng lương thiện.”

Mặt An An đỏ lên: “Rất nhiều người có đáy lòng lương thiện mà.”

“Thật sao.”

“Đúng thế. Nhóm người các anh đều như vậy, còn có Trình Ca cũng vậy.”

Bành Dã nhịn một chút: “Cô không có chuyện gì cứ nhắc tới cô ấy làm gì?”

An An bị dọa: “Em chỉ nhắc một lần mà.”

Bành Dã lại có một lúc không nói chuyện, đi tới bên kia đường, mới bình tĩnh hỏi: “Cô ở đây, người nhà cô không hỏi đến?”

“Em không có người thân gì cả.” An An nói, “Chỉ có một anh trai.”

“Ừm.” Bành Dã hỏi, “Anh cô làm gì?”

Chương 52

Bành Dã đưa thực đơn cho An An: “Muốn ăn gì?”

An An lại đẩy lại: “Gì cũng được, anh gọi đi.”

Bành Dã gọi canh cá, thịt bò xào ớt, bắp cải xào, canh dưa leo cà chua trứng.

An An: “Liệu có gọi nhiều quá không.”

“Không nhiều.” Bành Dã trả thực đơn lại cho người phục vụ, quay đầu nhìn An An, “Tính cách này của cô, cung Cự Giải?”

An An hơi bối rối, nhỏ giọng: “Rõ ràng vậy sao?”

Bành Dã không trả lời, hỏi: “Ngày mấy?”

“Ngày một ấy. Anh biết cung Hoàng Đạo hả?”

“Không biết, nghe thanh niên trong đội nói qua mấy lần. Đúng rồi, ban nãy nói anh trai cô làm gì?”

An An ngồi ngay ngắn, đáp: “Anh ấy chạy làm ăn bên ngoài, là thương nhân.”

Bành Dã nhàn nhạt “ừm” một tiếng, cũng không hỏi đến cùng, nheo mắt bên ngoài dưới ánh nắng chói chan, dáng vẻ không tìm được đề tài.

An An sợ không có lời nói tiếp, thế là bổ sung: “Kinh doanh sản phẩm như hàng thủ công, hàng dệt kim, đều là chút đồ dân tộc thiểu số, cho nên luôn đi tới Tây Bộ.”

Bành Dã tiếp một câu “kiểu nói chuyện phiếm”: “Cô tới đây thăm anh ấy sao?”

“Cũng không phải. Anh ấy bận lắm, đi đâu không cố định. Nhưng lần trước đã gặp một lần ở trấn Phong Nam, hì hì.” An An mím môi cười.

Bành Dã nhìn cô.

Cô từ từ cúi đầu xuống, xoa ngón tay: “Trên mặt em có gì sao?”

“Không có.” Bành Dã hỏi, “Hai người rất thân?”

“Thân chứ. Là anh ấy kiếm tiền để cho em đi học. Trước kia khổ lắm, mấy năm gần đây đỡ rồi. Nhưng tiền anh ấy cho em đều để dành, không muốn dùng anh ấy quá nhiều, chạy bên ngoài vất vả lắm. Đúng rồi, anh em nói chờ em tốt nghiệp rồi định dẫn em ra nước ngoài. Anh thấy đi nước ngoài học tốt không?”

Bành Dã cười cười: “Tôi là một người chăn dê, đâu biết học hành gì?”

An An: “Nhưng em cảm thấy anh trông không giống lắm.”

Bành Dã không nói bản thân, hỏi: “Sắp tốt nghiệp, chắc hai mươi hai tuổi nhỉ.”

An An: “Em đi học trễ, hai mươi ba rồi.”

Bành Dã nói: “Trông rất nhỏ.”

An An lại cười khúc khích.

Quán này nấu ăn nhanh, chỉ trong chốc lát, canh cá đã lên tới.

Bành Dã hỏi: “Quen ăn món Tứ Xuyên không?”

“Quen mà, em thích cay.”

“Nghe giọng cô, là…”

“Giang Tây.”

“Thánh địa cách mạng.”

“Hì hì, anh Bành Dã, anh là người ở đâu vậy?”

“Tây An.”

“Thành phố cổ lịch sử, em luôn muốn đi đó.” An An nói, “Nhưng hình như anh không có giọng Tây Bắc, nghe giống giọng Bắc Kinh.”

Bành Dã cười nhạt, nói: “Tiểu học học giỏi tiếng phổ thông.”

Người phục vụ mang thức ăn lên, hai người bắt đầu ăn cơm.

Bành Dã nhìn cô ấy một cái, hỏi: “Ở đây trời nóng, cô đã mang theo quần áo mùa hè?”

An An lắc đầu: “Tùy tiện mua ở chợ bán sỉ, trước đó đều là quần áo lạnh.”

Bành Dã nói: “Cái áo gió kia của cô hình như là màu xanh lá.”

“Đúng thế.” An An ngẩng đầu nhìn anh, mắt sáng ngời, “Anh nhớ hả.”

Bành Dã nói: “Màu rất sáng.”

An An cười, chậm rãi ăn mấy muỗng cơm, hỏi: “Trình Ca vẫn đi theo mấy anh sao?”

Bành Dã húp canh, nói: “Cô ấy về rồi.”

An An “ồ” một tiếng.

Bành Dã không nói gì thêm nữa, ăn cơm xong, đi cùng An An tới cổng bệnh viện, nói: “Đi vào đi.”

“Anh không đi thăm Tiêu Linh sao?”

“Không đi.”

An An đỏ mặt, giống như bị mặt trời chiếu, ngẩng đầu hỏi anh: “Mấy anh tới xa không?”

“Dọc theo quốc lộ Thanh Tạng, một tiếng.”

“Em có thời gian sẽ đi thăm nhóm anh Thạch Đầu.”

Bành Dã không đáp, đứng yên, nói: “Đi vào đi.”

An An vẫy tay tạm biệt anh, Bành Dã hơi gật đầu, không ở lại xoay người đi.

An An đi mấy bước quay đầu nhìn, Bành Dã đã chạy tới bên kia đường, bước chân rất nhanh, một lúc đã biến mất trong đám đông.

**

Bành Dã vòng qua khúc quanh, đến một con đường đông nghịt, đi đến bên cạnh chiếc Santana ở ven đường, mở cửa xe ngồi vào.

Hồ Dương ngồi ghế lái, hỏi: “Thế nào?”

“Người Giang Tây, hai mươi ba tuổi, sinh nhật ngày Một tháng Bảy, chứng minh thư mười mấy vị trí đầu dễ tìm rồi; họ tên An An. An là họ nhỏ. Nếu nhiều người, lấy ảnh tới cho anh nhận diện.”

Hồ Dương khởi động xe: “Anh Bảy, anh chắc chắn Cáo Đen là anh trai cô ấy?”

“Chín mươi phần trăm. Nếu đúng, tìm được thông tin thân phận cô ấy, mặt mũi thật của anh trai cô ấy sẽ hiện ra. Khi đó, thứ Cáo Đen muốn tiêu hủy là ảnh chụp em gái hắn. Trình Ca cũng từng nói trên tay hắn có một hình xăm chữ ‘An’.”

Bành Dã dừng một chút, xoa xoa sống mũi.

Di động của Hồ Dương vang lên, anh ta nhận, nói xong báo cáo với Bành Dã: “Anh Bảy, người điên được thả rồi. Đã có người theo dõi hắn.”

“Tốt.”

“Chuẩn bị làm một trận lớn.”

Bành Dã vô thức lấy di động ra nhấn một cái, màn hình vẫn lưu ở trang gọi điện thoại cho An An. Nhấn quay lại danh bạ, An An xếp đầu tiên, ở dưới là một người liên lạc họ “Bạch”, ngay sau đó chính

là “Trình Ca”.

Chữ cái đầu tên Trình Ca là C (1), xếp phía trước danh bạ.

(1) Phiên âm pinyin tên Trình Ca là Cheng Jia.

Chữ cái đầu tên anh là P, trong danh bạ mấy ngàn người của cô, chôn vùi dưới đáy.

Nhiều ngày rồi, bặt vô âm tín.

Anh bấm mở “Trình Ca”, nhấn một cái vào khung lựa chọn “Xóa liên lạc”.

“Trình Ca” biến mất khỏi danh bạ.

Trình Ca, tôi có thể quỳ xuống với người khác vì em, nhưng tuyệt đối sẽ không quỳ gối cho em.

**

Trạm thứ năm triển lãm ảnh 《Phong ngữ giả》 (2) của Trình Ca ở Hồng Kông, trạm này là trạm tăng thêm tạm thời.

(2) Phong ngữ giả: tạm dịch là người nói chuyện với gió.

Hiệu quả bốn trạm đầu đạt được vượt quá dự đoán của mọi người. Những ngày qua, các phương tiện truyền thông xã hội, cổng thông tin báo chí truyền hình đều nói về ảnh tư liệu của Trình Ca, thảo luận bảo vệ động vật hoang dã, quan tâm tới đoàn thể nhân vên tuần tra.

Chấn động một thời, danh tiếng vang xa.

Chỉ lượng đọc đề tài trên Weibo đã đạt tới chín trăm triệu lần, fan Weibo của Trình Ca tăng mạnh với tốc độ hàng chục triệu mỗi ngày. Đăng một tấm ảnh trong triển lãm ảnh, hàng trăm ngàn chuyển phát, bình luận.

Ngay cả phòng triển lãm Hồng Kông giữ thái độ lạnh nhạt với cuộc triển lãm này cũng khẩn cấp liên lạc với người đại diện, bày tỏ “Bất kể nhiếp ảnh gia đưa ra yêu cầu gì, dù thế nào cũng phải tới Hồng Kông”.

Vé cuộc triển lãm ở mấy thành phố tiếp theo đã sớm bán hết sạch. Ngay cả trạm Hồng Kông mới thêm vào, vé triển lãm cũng tranh giành hết trong mấy tiếng sau khi bắt đầu bán.

Trình Ca nghiêm khắc hạn chế số người và phân chia thời gian vào phòng triển lãm, cô không muốn biến buổi triển lãm thành buổi cưỡi ngựa xem hoa người chen người. Hiệu ứng chấn động xã hội đã đạt được, ảnh chụp cô đăng miễn phí trên Weibo, mọi người đều xem được.

Mà phòng triển lãm là điều để dành cho người khác để tâm.

Cô cho người tham quan một môi trường yên tĩnh, để họ không bị quấy rầy, không vội vã, tĩnh tâm xem hết toàn bộ triển lãm, sau khi trở về sẽ lan truyền chấn động lưu trong lòng ra ngoài.

Đây mới là điều cô mong muốn.

Trong phòng triển lãm nơi nơi đều có người nhưng hoàn toàn yên tĩnh, cô đã thấy được hiệu quả.

Bất kì lúc nào, phòng triển lãm cũng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức mỗi người đều có thể nghe thấy tiếng tim mình đập khi xem ảnh.

**

Mà Trình Ca, cô đặc biệt thích một mình xem ảnh ở phòng trưng bày lúc tan cuộc, thỉnh thoảng có tốp ba tốp năm người xem, hoàn toàn yên tĩnh.

Chuyến đi lần này, một đống máy ảnh và ống kính không cùng loại cô mang theo đều dùng tới. Cô không xử lý ảnh thành trắng đen để hết sức tạo ra cảm giác trang nghiêm, bản thân hoang dã đã đủ mênh mông. Ảnh kỹ thuật số của cô không hề dùng xử lý hậu kỳ và photoshop, ảnh phim cũng tự mình tráng, đây là thói quen của cô và bố.

Chụp ảnh lần này, cô xem nó như một câu chuyện đang kể, chỗ góc bên mỗi tấm ảnh đều kết hợp mấy dòng chữ.

Như Ni Mã dựng lều, ngượng ngùng tránh né ống kính.

“Đội viên Tang Ương Ni Mã, ý nghĩa trong ngôn ngữ Tây Tạng là mặt trời. Nhỏ tuổi nhất, nhút nhát, nói chuyện với phụ nữ sẽ đỏ mặt.”

Trên tấm ảnh cả người cậu ướt đẫm, núp sau bụi cây bắn kẻ tập kích thì viết:

“Cậu là tay súng thiện xạ trong đội. Đêm mưa, bởi vì bắn vỡ đầu người săn trộm tập kích mà khổ sở, quyết tâm khổ luyện kĩ thuật bắn.”

Tấm Mạch Đóa đứng ở quầy bán đồ vặt:

“Mạch Đóa của quầy bán đồ vặt Mạch Đóa, người trong lòng Ni Mã, cậu xấu hổ bày tỏ với cô. Hôm ấy cậu nhét một cái kẹp tóc nhựa và

một túi cảnh thiên đỏ nhỏ cho cô. Chỉ có một túi nhỏ, chỗ nhiều hơn phải bán làm kinh phí cho đội.

Một năm cậu gặp cô hai lần."

Tấm Thạch Đầu thổi lửa nấu cơm trong bếp:

"… Cò kè mặc cả với lái buôn vì một cọng hành và rau, làm cơm vẻ ngoài không đẹp, mùi vị tạm được. Rất biết nướng khoai tây và khoai lang, keo kiệt, nói mớ cũng lo lắng không có tiền mua xăng. Lúc nhiếp ảnh gia bị ốm, lần đầu tiên luộc sáu quả trứng gà. Lúc nhiếp ảnh gia rời khỏi, tặng một túi táo ta lớn, nước suối mua nước suối Nông Phu đắt tiền nhất bản địa."

Đạt Ngõa:

"… Đội viên nữ duy nhất, cả ngày bị người nhà giục kết hôn lập gia đình, cô nói bận lắm, chờ bắt được một nhóm sẽ rút lui, nhưng bắt một nhóm còn có nhóm kế tiếp. Thời gian nhẹ nhàng thoáng qua, cô gái đã không còn trẻ…"

Mười Sáu, Đào Tử, Hồ Dương, Bành Dã đều có.

Ở trạm Quảng Châu, người đại diện kêu lên sau khi xem triển lãm: "Em yêu, em đột nhiên được rửa tội sao? Nhảy vọt mấy trăm mức so với tưởng tượng của anh. Nhất định sẽ đỏ, tuyệt đối sẽ đỏ."

Lúc này, Trình Ca ôm mình, đang thong thả qua lại trong hành lang trưng bày ảnh, cách một khoảng cách nhìn những người và cảnh đã từng quen thuộc kia được cố định trong một thế giới khác trên tường.

Cô nhìn thấy Bành Dã đang dựng lều, thấy Bành Dã nằm sấp trên nóc xe việt dã nổ súng…

Dần dần, ngực cô dâng lên một luồng cảm giác đắng chát và cản trở, cô không biết, loại cảm giác này gọi là gì.

Cuối cùng, cô đứng yên trước một tấm ảnh.

Bên ngoài phòng phẫu thuật đơn sơ của bệnh viện trấn nhỏ, vách tường loang lổ, vữa tróc ra, người đàn ông đứng ở cửa, sống lưng thẳng tắp, để lại một bóng lưng trầm mặc im lặng cho thế giới bên ngoài.

Trên tay anh dính máu, ánh mặt trời ngoài cửa sổ nghiêng xuống một vạch trên lưng anh.

Kết cấu cực kì đơn giản, màu sắc cực kì mộc mạc, nhưng có sự mãnh liệt và bất đắc dĩ không thể nói bằng lời.

Góc dưới tấm ảnh, một hàng chữ nhỏ màu trắng trên xi măng màu xám: “Mười Sáu chiến đấu với kẻ săn trộm, trúng đạn hôn mê, đội trưởng Bành Dã của anh đứng bên ngoài cửa phòng phẫu thuật…”

**

“Chú thích tấm này.” Giọng nam chững chạc chín chắn vang lên sau lưng.

Trình Ca không quay đầu lại, trong dự đoán. Mỗi lần cô mở triển lãm ảnh, ông đều sẽ tới.

Một chàng trai bên cạnh quay đầu, liếc nhìn sau lưng Trình Ca, sau tròng kính bắn ra tia ngạc nhiên mừng rỡ: “Thầy Từ Khanh? Từ nhỏ em đã đặc biệt thích tác phẩm nhiếp ảnh của thầy, thầy có thể ký tên không ạ?”

Từ Khanh ôn hòa gật đầu, ký tên cho cậu ta.

Chàng trai ca ngợi: “Thầy ơi, thầy trông trẻ thật đấy.”

“Cảm ơn cậu.”

Chàng trai lại tìm Trình Ca xin ký tên, Trình Ca ký tên phía sau Từ Khanh, lúc này mới quay đầu lại nhìn Từ Khanh.

Mặc Âu phục, ôn văn nho nhã (3). Người bốn mươi lăm, bốn mươi sáu trông không già, nhìn giống như hơn ba mươi.

(3) Thái độ ôn hòa, lịch sự, nhã nhặn.

Trình Ca nhàn nhạt nhìn ông, ông hơi hít một hơi: “Tiến bộ rất nhiều so với đợt trước. Ca Ca, cháu trưởng thành rồi.”

Trình Ca cười một tiếng: “Đúng vậy, chú lại già rồi.”

Từ Khanh cảm thấy cô tính trẻ con, bất đắc dĩ cười một tiếng. Người khác thấy trẻ lại cũng không che giấu được nếp gấp khi cười bên miệng, ông nói: “Ra ngoài uống ly cà phê nhé.”

Trình Ca lắc đầu, không có hứng thú: “Trễ rồi, chuẩn bị về nhà ngủ.”

Từ Khanh gật gật đầu: “Thói quen tốt.”

Trình Ca không giải thích. Cô đâu muốn về ngủ thật ngon, chỉ có điều đi đâu, với ai cũng khiến cô chán ghét. Những ngày qua, mỗi ngày cô đều khiến mình bận rộn một cách rất phong phú, nhưng ban đêm vẫn không có cách nào đi vào giấc ngủ, mỗi đêm đều phải dựa vào rượu cồn thôi miên.

“Nếu uống cà phê là muốn hỏi thăm chuyện của mẹ cháu, sau khi bà ly hôn lại kết hôn rồi.”

“Chú chỉ tới xem triển lãm ảnh của cháu.”

Trình Ca không nói nữa, xem ảnh, Từ Khanh thỉnh thoảng nhìn cô.

Ông rốt cuộc hỏi: “Người đàn ông này đối với cháu mà nói, rất đặc biệt?”

Khi đó, Trình Ca ngắm mặt trời lặn nơi cao nguyên trên tường, đống lửa đốt da đã tắt, ảnh ngược sáng của Bành Dã cô độc đứng bên cạnh. Cô nhìn anh, đôi mắt không dời, chỉ muốn đi vào trong khung ảnh, ôm lấy anh từ sau lưng anh.

Lời của Từ Khanh, khiến lòng Trình Ca trầm xuống, có loại cảm xúc nặng nề dưới đáy mơ hồ dâng lên, cô đè nén xuống: “Tại sao hỏi như vậy?”

“Tấm ảnh này, có vẻ như không từ bỏ.”

Trình Ca mím chặt miệng, sắc mặt trắng nhợt. Trong lòng vô cùng không yên ổn giống như nhét vào một quả cầu. Cô bỗng nhớ tới, có câu quên hỏi Bành Dã. Sao còn chưa hỏi đã trở về thế này?

À, cô nhớ lại rồi, cô không thể hỏi, cô lo ngại liệu anh có thể giống như họ hay không.

Nhưng bây giờ, cô chợt lại muốn hỏi; muốn biết đáp án một cách trước nay chưa từng có.

Từ Khanh chưa nhìn ra sự dồn dập nơi đáy lòng Trình Ca, hỏi: “Bạn

trai tên Giang Khải kia đâu?"

Trình Ca: "Anh ta bỏ rơi cháu rồi."

Từ Khanh lắc đầu: "Không ai có thể bỏ rơi cháu."

"Chú đã vứt bỏ."

Từ Khanh không nói gì mấy phút, ông chưa bao giờ bỏ rơi cô, chỉ là không dám chấp nhận. Khi đó, cô vẫn là một thiếu nữ, tuy ông hào hoa phong nhã, nhưng trước tuổi trẻ của cô, tự ti mặc cảm.

Nhưng cô yếu đuối, bất lực, lại cô độc lạnh lùng, ông không nhịn được, không ngừng đối xử tốt với cô, nhưng cuối cùng lúc cô làm rõ, lần lượt từ chối.

"Ca Ca, chú không phù hợp với cháu. Cháu đáng có người tốt hơn chú, sự thật chứng minh chú đúng, cháu ở cùng Giang Khải rất vui vẻ, trở thành dáng vẻ mà con gái phải có ở cái tuổi đó của cháu. Tuy bây giờ hai cháu đã chia tay, nhưng giống như trước đây, chú vẫn cho rằng cháu có thể tìm được người tốt hơn."

Một luồng chán ghét xưa nay nơi đáy lòng Trình Ca, nhưng cô lại cười một tiếng.

Từ Khanh nhìn cô.

"Năm đó chú đã nói với tôi như vậy; về sau Giang Khải cũng nói với tôi như vậy, Ca Ca, em tìm được người tốt hơn… Nhảm nhí."

"…"

"Tôi là món đồ chơi, là thú cưng sao, tùy ý đẩy cho nhà tiếp theo. Lúc

thích thì không biết tốt cho tôi, không thích rồi thì tới biết tốt cho tôi. Mấy lời này giữ lại già mồm cho mình là được, đừng nói ra khiến tôi buồn nôn."

Trình Ca nói mấy câu, đầu óc yên tĩnh. Cô nhẹ nhàng hít một hơi, liền nhớ tới lúc Bành Dã lao vào thân thể cô, nói câu kia: "Trình Ca, cô sẽ không gặp được người tốt hơn."

Thân thể cô giật mình một cái, cô nhắm mắt lại.

Cô xoay người, gọi điện thoại cho người đại diện, tay đang run, giọng lại bình tĩnh:

"Bây giờ em đi Tây Ninh, nói với anh một tiếng."

"Cái gì?!"

"Có một vấn đề quan trọng, phải hỏi ngay mặt."

"Em yêu em bình…"

"Trạm Hồng Kông vẫn còn ba ngày, trạm kế tiếp Bắc Kinh em sẽ về đúng giờ."

"Em yêu…"

Trình Ca cúp điện thoại, xoay người rời khỏi.

Từ Khanh, hành lang trưng bày ảnh… Cô bỏ xuống mọi thứ sau lưng.

Chương 53

Rạng sáng, Trình Ca đến Tây An chuyển máy bay, máy bay đi Tây Ninh phải đến tám giờ sáng.

Trình Ca không có ý muốn ở khách sạn, thuê xe đi dạo Tây An. Đêm khuya không một bóng người, tài xế cũng sắp ngủ, tinh thần cô lại tốt, ngắm hết mỗi một con phố, mỗi một bức tường thành.

Bảy giờ sáng, Trình Ca quay lại sân bay, qua kiểm tra an ninh ngồi ở phòng VIP. Cô đi vội vàng, chỉ mang theo một vali xách tay cực nhỏ. Thường ngày cô không thích chơi điện thoại di động, trong lúc rảnh rỗi chỉ có thể nhìn chằm chằm ti vi ngẩn người.

Có hành khách đi vào tìm chỗ ngồi, không cẩn thận đụng vào vali nhỏ của cô, đập vào chân cô.

"Ôi, xin lỗi cô, xin lỗi cô." Đối phương có giọng nói mềm mại, là một phụ nữ trí thức cao gầy.

"Không sao." Trình Ca kéo vali đến bên chân, ngẩng đầu liếc nhìn, người phụ nữ rất xinh đẹp, mắt rất to, mũi, miệng đều rất thanh tú, mái tóc quăn tôn lên gương mặt đặc biệt nhỏ.

Cô ấy đến ngồi xuống bên cạnh Trình Ca, Trình Ca không để ý.

Cách một lúc, cô ấy hỏi: "Cô cũng chuyển máy bay sao?"

Trình Ca nhìn ti vi chằm chằm mấy giây, mới ý thức được cô ấy đang nói chuyện với mình, quay đầu, không có hứng thú gì "ừm" một tiếng,

lại xem ti vi.

Ti vi đang phát tin tức quốc tế, không đầu không đuôi.

“Tôi tới từ Bắc Kinh, còn cô?”

Trình Ca hơi rũ mí mắt một cái: “Hồng Kông.” Sau đó lại nhìn về phía ti vi.

“Cô là người Hồng Kông?”

“Không phải.”

“Tôi là người Bắc Kinh, đi Thanh Hải tìm người.”

“Ờ.”

Qua một lúc lâu, người đẹp không đợi được Trình Ca nói lời khác, liền nói: “Tìm người tôi yêu.”

Trình Ca vẫn không nói. Nửa chặng đường trước, trên máy bay từ Hồng Kông đến Tây An, cô ngồi bên cạnh một bác gái. Cô tùy ý liếc nhìn bức tranhh bác gái ôm, bị bác gái bắt được, thành công kể một mạch con gái bác biết vẽ tranh như thế nào.

Người có ham muốn dốc bầu tâm sự còn tự làm quen thực sự không ít.

Trình Ca xem tin tức quốc tế.

Người đẹp cũng xem theo, trong tin tức phát dầu mỏ biển, cô ấy nói: “Anh ấy rất thích biển, tôi lại cảm thấy biển rất nguy hiểm.”

Trình Ca “ờ” một tiếng.

Người đẹp lấy một hộp chocolate trong túi ra, bóc ra nói: “Ăn một viên nhé.”

“Không cần, cảm ơn.”

“Ăn một viên thôi, sớm thế này, phải bổ sung năng lượng.”

“Tôi không thích đồ ngọt.”

“Ồ, đáng tiếc thật. Tôi rất thích chocolate.” Người đẹp nói một cách dịu dàng, xé một viên ra ăn.

Ngồi một lúc, Trình Ca hơi mệt, suy cho cùng cả đêm không ngủ. Muốn hút thuốc, thấy bảng cấm hút thuốc, thôi bỏ đi.

Người đẹp hỏi: “Cô đến Tây Ninh hay là tiếp tục đi về phía trước?”

“Đi về phía trước.”

“Đi làm gì thế?”

Trình Ca nhàn nhạt cụp mắt một cái: “Tìm người.”

“Tìm ai vậy?” Người đẹp tò mò sáp lại gần.

Trình Ca mím chặt miệng, không lên tiếng.

“Là người cô thích sao?”

Trình Ca vẫn không có động tĩnh, người đẹp chờ một lát, lúc sắp bỏ qua, Trình Ca gật đầu một cái rất nhẹ không thể phát hiện.

Người đẹp cười vui vẻ: “Vậy anh ấy thích cô không?”

Trình Ca: “Không biết, chưa từng hỏi.” Cách mấy giây, cô quay đầu nhìn cô ấy, ánh mắt bình tĩnh và yên lặng, nói, “Tôi đi lần này, chính là đi hỏi anh ấy.”

Người phụ nữ bị ánh mắt dứt khoát của cô nhìn đến mức nhất thời không biết nói gì, hỏi: “Không có điện thoại của anh ấy sao?”

“Có.”

“Sao không gọi điện thoại hỏi?”

“Muốn hỏi ngay mặt.”

Cô cho anh cách thức chia tay như vậy, không thể dùng một cú điện thoại nói xin lỗi qua loa lấy lệ.

“Anh ấy làm việc bên kia sao?”

“Ừm.”

Cô ấy còn định hỏi gì đó, Trình Ca không muốn trò chuyện về mình nhiều hơn nữa, thế là đổi vị trí: “Nói cô đi.”

“Vậy cô hỏi.”

Trình Ca: “…” Cô mượn câu hỏi vừa rồi của cô ấy: “Anh ấy làm việc bên kia?”

“Ừm, trước đây tôi không hiểu chuyện, luôn muốn để anh ấy rời khỏi nơi đó. Nhưng bây giờ nghĩ thông suốt rồi, trái tim ở cùng nhau, cách

xa cũng không quan trọng." Người phụ nữ nhếch môi, khóe miệng không khống chế được cong lên,

"Xa cách đã lâu, tôi luôn nhớ anh ấy, bây giờ lại biết, thì ra anh ấy cũng luôn nhớ tôi."

Tiếp viên hàng không thông báo lên máy bay. Hai người lên máy bay phát hiện ngồi ghế liền kề. Người phụ nữ kinh ngạc: "Thật trùng hợp."

Trình Ca: "Ừm."

Máy bay cất cánh, người phụ nữ đứng ngồi không yên. Ngay từ đầu Trình Ca không quan tâm, nhưng sau đó tiếng động người phụ nữ quá lớn, Trình Ca quay đầu nhìn cô ấy một cái.

"Có chút hồi hộp." Người phụ nữ cười cười xin lỗi, "Nghĩ tới sắp gặp anh ấy, hồi hộp quá."

Trình Ca nghĩ, người phụ nữ có vẻ như hơn ba mươi, trái tim vẫn giống như thiếu nữ.

Người phụ nữ nói: "Với lại tôi rất sợ đi máy bay. Mỗi lần đều hồi hộp."

Trình Ca: "…"

"Chuyến này cô đủ vất vả rồi."

Người phụ nữ mỉm cười: "Đều đáng mà."

Trình Ca thấy sắc mặt cô ấy trắng bệch, chân cũng đang run, nói: "Cô nói chuyện một chút, phân tán sự chú ý."

“Vậy kể chuyện của anh ấy cho cô nhé.” Người phụ nữ thực sự nhìn sang,

“Anh ấy cùng một trường đại học với tôi, là loại người rất rực rỡ rất biết chơi, luôn lái xe đẹp ra vào trường, chở bạn bè đi chơi khắp nơi. Anh ấy rất nổi tiếng ở trường, rất nhiều nữ sinh thích anh ấy.

Tôi với anh ấy không có chỗ giao nhau nào, người đẹp bên cạnh anh ấy rất nhiều, tôi chỉ bình thường.”

Trình Ca hoàn toàn không có hứng thú gì, nhịn cơn buồn ngủ xuống, hỏi: “Quen nhau thế nào?”

“Mỗi tối tôi đều đến sân tập chạy bộ, mấy bạn học quen chạy ngược kim đồng hồ, tôi lại thích thuận kim đồng hồ. Anh ấy cũng chạy bộ, có lần đụng phải, anh ấy rất bực mình kéo tai nghe của tôi xuống, hung dữ ‘Sao lại là cô?’. Bây giờ tôi đều nhớ dáng vẻ nhíu mày khi đó của anh ấy, nhìn khinh miệt ‘Ai cho cô chạy ngược đám đông?’ Tôi còn rất khó hiểu, rõ ràng chỉ đụng trúng một lần.”

Cô ấy khe khẽ cười,

“Sau đó anh ấy nói, mấy lần suýt đụng vào tôi, cho nên có ấn tượng.”

Trình Ca xoa xoa đôi mắt hơi mệt mỏi, nói: “Bắt chuyện thì cứ bắt chuyện, còn tìm cớ.”

“Đúng không?” Người đẹp cũng không hồi hộp nữa, dựa lưng vào ghế ngồi tiếp tục kể, “Sau đó gặp mấy lần trong sân trường, tôi rất lạnh nhạt với anh ấy, có bữa anh ấy liền lấy lòng tôi. Ngay từ đầu tôi không muốn chấp nhận anh ấy, cảm thấy anh ấy có kinh nghiệm phong phú, chắc là người đào hoa. Nhưng anh ấy rất khiến người khác say mê nên đã rơi vào. Cũng may, sau đó phát hiện thực ra anh

ấy rất một lòng, chỉ luôn nói yêu thương.”

Trình Ca buột miệng tiếp một câu: “Tại sao chia tay?”

“Anh ấy đã làm một vài chuyện sai lầm, muốn rời xa. Tôi không thể đi cùng anh ấy, đất khách cách xa nhau, tôi không kiên trì được nên đưa ra lời chia tay với anh ấy.”

Trình Ca hơi mệt, cụp mắt, không tiếp tục hỏi.

Người đẹp kể tiếp: “Tôi luôn cho rằng ở bên này anh ấy đã có tình yêu mới, kết hôn rồi. Nhưng quãng thời gian trước người bạn gặp được anh ấy, phát hiện anh ấy vẫn một thân một mình.”

Trình Ca nói: “Một thân một mình, có thể là chưa tìm được người thích hợp, sao khẳng định là đang chờ cô?”

Người đẹp ngẩn người, nhìn Trình Ca chằm chằm.

Trình Ca mệt mỏi, người cũng thờ ơ: “Mấy năm nay cô luôn chờ anh ta, cũng là chưa tìm được người thích hợp thôi.”

Người đẹp im lặng.

Trình Ca: “Coi như tôi chưa nói.”

Người đẹp lại mím môi một cái, cười nói: “Cô hiểu lầm rồi. Anh ấy gọi điện thoại nói với tôi, rất nhớ tôi, muốn giảng hòa đó. Cũng là gần đây gặp được người phụ nữ khác, khi so sánh, nhớ lại cái tốt của tôi. Nếu không, làm sao tôi có thể tới?

Với lại, tôi rốt cuộc chịu nhượng bộ, anh ấy không biết hạnh phúc như thế nào.”

Trình Ca nói: “Ồ.”

Máy bay đáp xuống Tây Ninh, hai người tạm biệt. Trình Ca đón xe đến trạm xe khách, mua vé xe đi Cách Nhĩ Mộc, lại gặp được người đẹp đó lần nữa, ngay cả Trình Ca cũng cảm thấy trùng hợp.

Khi đó, người đẹp đang gọi điện thoại: “… Tới đón tôi đi… Anh ấy sẽ biết là ai…” Cúp điện thoại, cô ấy ngạc nhiên nói, “Cô cũng đi Cách Nhĩ Mộc hả.”

Trình Ca nói: “Đến rồi còn phải chuyển.”

Cô ấy nhiệt tình nói: “Anh ấy sẽ tới đón tôi, nếu tiện đường, dẫn cô đi cùng nhé.”

Trình Ca không thích nhận ân huệ người khác, nhưng thấy cô ấy quá nhiệt tình, cũng định hỏi một câu cô ấy đi đâu, nhưng người phía sau chen lên đẩy cô một cái, cô che vali, cũng liền gác lời sang một bên.

Sau khi lên xe hai người ngồi chung, xe khách cũ nát, hơi bẩn. Người phụ nữ không thích ứng, lấy khăn giấy lau từ trên xuống dưới một lần. Nhưng sau khi ngồi xuống, nụ cười trên mặt cũng không che giấu được nữa, nâng má nhìn ngoài cửa sổ, khóe miệng cười chúm chím.

Trình Ca ngắm nhìn cao nguyên màu vàng xám một cái, nheo mắt lại.

Ánh nắng Tây Bộ quá rực rỡ, mà cô không nghỉ ngơi tốt, có chút say xe.

**

Bành Dã từ bên ngoài trở về trạm, vừa xuống xe liền có người gọi anh: “Lão Bảy, nãy có một người phụ nữ gọi điện thoại, bảo anh đến trạm xe Cách Nhĩ Mộc đón cô ấy. Cô ấy tới từ bên Tây Ninh.”

Bành Dã sửng sốt, đứng tại chỗ, bất động mấy giây mới hỏi: “Phụ nữ?”

“Đúng, giọng nghe khá trẻ. Tôi hỏi cô ấy là ai, cô ấy không nói, nói anh sẽ biết.”

Bành Dã lập tức hỏi: “Chuyện lúc nào?”

“Chưa tới nửa tiếng.”

Bành Dã không nói hai lời nhảy lên xe, tăng tốc đi.

“Này… Gấp cái gì chứ, Tây Ninh tới Cách Nhĩ Mộc mấy tiếng đó!”

**

Trình Ca chịu đựng một đêm, ngủ thiếp đi trên xe. Sau đó được người phụ nữ bên cạnh đánh thức, cô liếc mắt nhìn trạm xe phủ bụi bên ngoài, biết mình lại quay lại Cách Nhĩ Mộc.

Trình Ca cùng xuống xe với cô ấy, ánh nắng buổi trưa gắt đến mức miệng lưỡi khô không khốc.

Vài đứa trẻ đùa giỡn xông tới, đụng Trình Ca một cái. Trình Ca khẽ nhíu mày.

Người đẹp thấy, cười ngọt ngào: “Anh ấy rất thích trẻ con. Chờ chúng tôi..”

Ban nãy Trình Ca ngủ một giấc chưa tỉnh lắm, đầu óc choáng váng, mặt nhờn, xuống xe còn bị bụi và khí thải ào vào mặt. Cô đi mua nước uống, lại lấy nước rửa mặt. Người phụ nữ kia đã đi mất.

Trình Ca cũng không tìm, kéo vali đi ra ngoài trạm xe.

Đi ra đại sảnh vừa ngẩng đầu, thật xa trông thấy Bành Dã.

Anh đút hai tay trong túi, sống lưng thẳng tắp đứng ngay chính giữa cửa chính, bị nắng chiếu, áo quần ướt mồ hôi dính vào người, hình như chờ lâu lắm rồi.

Tim Trình Ca nảy lên một cái, sửng sốt vài giây, vừa định đi tới, một người phụ nữ bay nhào tới ôm lấy eo anh.

Thì ra, người phụ nữ đi cùng đường với cô, tên Hàn Ngọc.

Trình Ca chợt tỉnh táo cả người.

Trạm xe dơ bẩn lộn xộn, cô mặc Givenchy.

Một giây, hai giây, cô chờ Bành Dã đẩy cô ấy ra, nhưng anh không; cô cảm thấy cô không chờ được. Ánh nắng quá chói mắt, khiến cả người cô đều lắc lư một cái.

Cô xoay người đi vào trạm xe khách.

Chính là thời điểm như vậy,

Giống như quá khứ, cuối cùng có một thứ gì đó, là cô giao phó tất cả cũng không có đủ khả năng.

**

Trình Ca mua vé xe quay lại Tây Ninh lần nữa, cô nắm tay kéo vali, ngồi ngay ngắn thẳng tắp ở phòng chờ, không hòa hợp với mọi thứ xung quanh.

Cô rất bình tĩnh, chỉ cảm thấy hôm nay mệt mỏi, không có tinh thần gì.

Đột nhiên, một tia nước lạnh phun vào chân cô.

Trình Ca quay đầu, một đứa bé trai đang chơi súng bắn nước. Trình Ca nhìn cậu bé vài giây, rút khăn giấy ra lau khô chân.

Vừa thẳng người, lại một tia nước phun vào đầu gối cô, đứa bé trai cười ha ha, le lưỡi làm mặt quỷ với cô.

Trình Ca lại nhìn cậu bé vài giây, lau khô nước trên đầu gối.

Tia nước thứ ba, tia nước thứ tư phun tới, tia thứ năm phun vào mặt cô.

Trình Ca đổi sắc mặt, lạnh lùng cảnh cáo: “Cậu còn dám thử nữa xem.”

Cậu bé bị ánh mắt cô dọa, hu một tiếng khóc lớn. Người phụ nữ bên cạnh ôm con trai lên, giậm chân: “Cô vừa nói gì với con trai tôi đó, cô dọa nạt con nít hả!”

Người trong trạm xe nhìn sang, còn có người đến gần xem náo nhiệt.

Trình Ca không lên tiếng.

“Không phải chỉ không cẩn thận hắt một chút nước vào cô sao? Đến

nỗi không? Làm khó dễ một đứa bé? Cô là người nào hả.”

Người mẹ che chở, đứa bé được sức gào khóc; đứa bé khóc đến tủi thân, người mẹ càng đau lòng tức giận,

“Cô dọa con trai tôi thành cái dạng gì vậy, người lớn như vậy nổi cáu với con nít, cố tình sao? Ăn mặc trông ra dáng thế, người thành phố lớn thì xem thường chúng tôi à? Cô tới đây làm gì, chỗ này không hoan nghênh cô.”

Trong ánh mắt của người cả trạm xe, Trình Ca đứng lên kéo vali định đi.

Người phụ nữ không buông tha, tiến lên kéo vali của cô: “Cô xin…”

Trình Ca xoay người bất thình lình đẩy một cái, người phụ nữ ngã xuống đất. Bà ấy không ngờ Trình Ca không động khẩu lại động thủ, sau một giây, gào khóc: “Đánh người kìa, đánh con trai tôi rồi lại tới đánh tôi kìa!”

Đám đông chỉ chỉ trỏ trỏ, Trình Ca nhanh chóng chen ra ngoài, bước nhanh đi qua hành lang tối om dơ bẩn, vừa nhét điếu thuốc vào miệng, tay run rẩy châm thuốc.

Cô tránh vào toilet.

Mùi hôi thối áp đảo, cầu tiêu không có cửa phòng riêng, đâu đâu cũng có giấy vệ sinh, băng vệ sinh, chất lỏng khắp nơi.

Trình Ca hung hăng hút vào hơi thuốc, mùi hôi bốc lên đến mức phổi cô đau, cô ném thuốc xuống đất nghiền nát, nhanh chóng mở túi xách lấy thuốc, quá nhiều lọ cô cầm không hết, dứt khoát đổ hết vào bồn rửa tay, cũng mặc kệ trong bồn đó đầy vết bẩn bùn dơ bẩn.

Tay run rẩy dữ dội, cô dựa theo liều lượng trên lọ, đổ thuốc ra nhét vào miệng, cũng không có nước cứ nuốt thẳng xuống như vậy.

Nhưng tay vẫn đang run, run lên bần bật, một lọ thuốc đổ đầy tay, nhiều hơn rơi vãi vào bồn rửa tay và sàn nhà dơ bẩn.

**

Cửa chính trạm xe dưới ánh nắng chói chan,

Bành Dã có chút ngẩn người, sửng sốt một lúc lâu, mới cố sức đẩy người phụ nữ quấn chặt trên người ra, nhíu mày: “Tại sao là em?”

Hàn Ngọc ngẩng đầu lên, vẻ mặt yên lặng: “Anh cho rằng là ai chứ?”

Bành Dã nheo mắt, nhìn cô ấy một lúc, cũng không nói gì cả, xoay người bỏ đi.

Anh đi tới dưới tàn cây gần đó, khẽ cắn răng, lau mồ hôi trên mặt, móc thuốc lá ra hút.

Hàn Ngọc đứng sau lưng anh, yên lặng chờ đợi.

Bành Dã hút hết một điếu lại thêm một điếu, hoàn toàn không quay đầu nói chuyện. Lúc sắp xong điếu thứ ba, cách đó không xa truyền đến tiếng xe cấp cứu.

Có người đi qua, thảo luận: “… Hù chết người rồi, trong toilet công cộng, bẩn chết đi được, mặt trắng như ma, mũi miệng đầy bọt mép, không có hơi thở…”

Bành Dã hút xong một hơi cuối cùng, ném tàn thuốc xuống đất, hung

hăng nghiền qua lại mấy cái, mới quay đầu nhìn Hàn Ngọc: “Đi đi. (1)”

Hàn Ngọc gật đầu mỉm cười: “Được.”

Chương 54

“Tôi nói, em đi.”

“…”

**

Bành Dã đến buồng bán vé xem, nhưng xe quay lại Tây Ninh đã hết.

Lái xe từ Cách Nhĩ Mộc về trạm bảo vệ, dọc đường Bành Dã không có lời nào để nói.

Hàn Ngọc mở miệng trước: “Em tưởng anh sẽ không nhận ra em.”

“Bề ngoài của em không thay đổi lắm.”

Hàn Ngọc nói: “Anh cũng không thay đổi lắm, chỉ đen một chút.”

Bành Dã lái xe, không có lời muốn nói.

Câu hỏi Hàn Ngọc muốn trả lời, anh không hỏi, đành phải tự nói: “Anh biết em và Tôn Dương đã chia tay rồi phải không?”

“Lần trước gọi điện thoại em nói rồi.”

“Cuối cùng nói tới việc kết hôn, vẫn không phù hợp.”

Bành Dã không tiếp lời, không hỏi không phù hợp chỗ nào.

Cô lại tự nói: “Chỗ nào cũng rất phù hợp, nhưng nghĩ tới sắp chung sống cả đời, trong lòng không vượt qua được lằn ranh kia.”

Ngay cả một câu Bành Dã cũng không trả lời.

Đến trạm bảo vệ, dừng xe, mấy anh em chờ xem náo nhiệt cùng nhau tiến lên, một câu “Mẹ nó đều đừng nói nhảm” của Bành Dã đã chặn miệng tất cả mọi người. Anh không có biểu cảm gì giới thiệu nói là Hàn Ngọc, bạn học cũ của anh, đi ngang qua đây ngủ nhờ một đêm.

Hàn Ngọc nhìn gò má anh, vẻ mặt phức tạp.

Những người khác cũng nhanh trí, đặt lời vừa rồi của Bành Dã ở chỗ đó, không dám gọi chị dâu lung tung, chỉ gọi là “Cô Hàn”.

Bành Dã đi qua phòng trực, trừng người trực một cái, chàng trai tê cả da đầu, anh ta chỉ truyền đạt thông tin điện thoại, đội trưởng rõ ràng tràn đầy niềm vui và mong chờ chạy đi, sao đón người về liền đen mặt vậy?

Chàng trai lại nhìn Hàn Ngọc, thực sự là người đẹp, người vừa mới gọi điện thoại tới trạm chắc chính là cô ấy. Khi đó anh ta nhắc nhở cô, nếu như gấp, trực tiếp gọi di động Bành Dã là được. Nhưng người phụ nữ nói không có số di động của Bành Dã, trên tay cũng không có giấy bút, bảo ta anh chuyển lời.

Nói chuyển lời, hỏi tên cô ấy lại giấu giấu giếm giếm, nói Bành Dã sẽ biết. Điện thoại trong trạm cũ, không hiển thị số gọi đến, hỏi di động của cô ấy cô ấy vẫn không nói, nói Bành Dã sẽ biết.

Lúc đó chàng trai để điện thoại xuống, nhức cả đầu. Bành Dã làm nhiệm vụ bên ngoài, tín hiệu di động cũng không tốt, còn lo lắng

truyền đạt thế nào đây, không nghĩ xe Bành Dã đã đến cửa, thật có duyên.

Nhưng bây giờ nhìn, hình như tình hình bất thường đây.

**

Bành Dã dẫn Hàn Ngọc đến kí túc xá của Đạt Ngõa, Đạt Ngõa đã đi truy xét tung tích người điên với Hồ Dương, Hàn Ngọc ở một mình.

Anh để vali xuống, xoay người rời đi, Hàn Ngọc gọi anh lại: "Bành Dã."

Bành Dã đi tới cạnh cửa, quay đầu lại: "Còn có việc?"

"Anh…" Cô biết anh đang nổi giận, nhưng không biết xử lý thế nào, lời ra khỏi miệng, có chút vất vả, "Mấy năm nay có khỏe không?"

Bành Dã giang hai tay ra: "Tôi trông không tốt?"

"Vô cùng tốt." Hàn Ngọc muốn nói chuyện phiếm với anh, nhưng ngay cả lời hỏi han như "Trên đường vất vả không", "Đến lúc nào" anh cũng không có, còn lạnh nhạt hơn người xa lạ.

Hàn Ngọc giống như bị rút sức lực, phải lùi ra sau một bước dựa vào bàn ổn định, hít một hơi, dứt khoát liền đi thẳng vào vấn đề:

"Bành Dã, em tới tìm anh."

Mắt Bành Dã đen nhánh, anh nhìn cô nói.

Hàn Ngọc liếm liếm đôi môi hơi khô, ôm lấy cánh tay mình: "Vòng một vòng lớn như thế, nhiều năm như vậy, cuối cùng em một mình,

anh cũng một mình. Chi bằng… cùng làm lại từ đầu nhé.”

Bành Dã lạnh nhạt nhìn cô mấy giây, cười ra một tiếng: “Chúng ta không gặp mười hai năm , cũng có hơn mấy năm không liên lạc, em từ xa xông tới, hỏi ý kiến tôi chưa?”

Anh vô tình trong nháy mắt, Hàn Ngọc lại hoàn toàn không bất ngờ, anh trước sau như một như thế, ai làm trái ý anh, chống lại sự kiểm soát của anh, anh liền không có một chút xíu sắc mặt tốt. Cho dù bạn chạy nửa Trung Quốc tới tìm anh, anh cũng không cảm kích.

“Anh trách em đã bỏ rơi anh sao?” Giọng Hàn Ngọc tủi thân, “Ban đầu là anh khăng khăng muốn chạy tới cái chỗ quỷ quái này, chẳng lẽ muốn em chôn vùi tương lai ở đây giống anh sao?”

Bành Dã dựa vào khung cửa, châm một điếu thuốc, cách làn khói liếc cô, giọng hơi mang theo chế giễu: “Bây giờ em quay lại tìm một người đã chôn vùi tương lai thì xem là chuyện thế nào?”

“Anh…” Hàn Ngọc rút khóe miệng, cười, “Em hèn mà.”

Bành Dã nhìn cô mấy phút, quay đầu sang chỗ khác, giọng nói lại không buông lỏng một chút: “Nói mấy lời này có ý gì?”

Hàn Ngọc đứng thẳng người, đi tới phía anh:

“Chia ly nhiều năm, xa lạ rồi, nhưng chúng ta có thể tìm lại cảm giác ban đầu. Em biết tính cách của anh, sợ phiền phức nhất, cũng không giải quyết nhất. Trong lòng trống rỗng, người có thể tạm bợ. Với ai không phải sống qua ngày sao? Chờ thêm mấy năm, bố mẹ thúc giục anh kết hôn, coi mặt tìm ai cũng là tìm, với em không tốt sao?” Cô nói, “Ít nhất bớt việc mà. Không phải anh sợ phiền phức, thích bớt việc nhất sao?”

Bành Dã cười nhạt, phủi phủi tàn thuốc trong tay: “Nếu em tới sớm một tháng, không chừng tôi còn thực sự có thể bớt việc sống qua ngày với em.

Nhưng bây giờ…”

Anh chỉ chỉ ngực, “Không trống rỗng rồi. Tạm bợ không được.”

“Sợ phiền phức cũng hết cách, chuyện này thực sự đã không tạm bợ được.”

Hàn Ngọc giật nhẹ khóe miệng: “Trong lòng không trống rỗng, đã chứa người phụ nữ khác?”

Bành Dã nhìn cô một lát, hừ cười một tiếng: “Cái giọng điệu này của em là bắt gian à?… Hai chúng ta quan hệ gì chứ?”

Hàn Ngọc: “Người phụ nữ đó tên Trình Ca sao?”

Nụ cười trên mặt Bành Dã thu lại.

Vẻ mặt không muốn bất kì người nào nhắc đến tên họ cô ấy đó của anh làm Hàn Ngọc đau nhói, cô nói: “Anh biết cô ta là người nào không? Cô ta có chút nào xứng với anh?”

Bành Dã nhìn cô, ánh mắt không lạnh cũng không nóng.

“Trên mạng đều rối tung rồi. Tại sao cô ta nổi tiếng khi còn trẻ, mười lăm, mười tuổi đã quyến rũ nhiếp ảnh gia trứ danh quốc tế, thầy của cô ta, Từ Khanh, để người ta nâng cô ta lên, cánh cứng rồi liền đá người ta. Sau đó giành đàn ông, chỉ vì nhạc trưởng Hoa kiều Giang Khải kia, cô ta bức chết chị kế của mình. Bây giờ người mẫu nam

đang nổi tiếng nhanh Cao Gia Viễn kia cũng có dính líu với cô ta, người trong giới đều nói cô ta nuôi ‘nam sủng’. Loại phụ nữ này anh thích gì chứ?”

Bành Dã hút cắn gò má, nghe cô nói hết lời, cười một cái, hời hợt nói: “Thích ngủ với cô ấy.”

Hàn Ngọc: “…”

“Bành Dã, anh có thể đừng so tài với em không?”

“Tôi nói nghiêm chỉnh.” Bành Dã nói, “Tôi cũng là một người toàn thân không sạch sẽ, tôi xứng với cô ấy, không xứng với tiên nữ như em.”

“Anh…” Vành mắt Hàn Ngọc đỏ lên.

Bành Dã cũng thu thái độ đó lại, nói: “Hàn Ngọc, em xem thử dáng vẻ em bây giờ đi. Tự em nghe xem, lời em nói là người nói sao?”

Hàn Ngọc nhìn anh chằm chằm, nước mắt rơi xuống lã chã.

Trong nhất thời, như trong mộng mới tỉnh.

Nhiều năm trước, cô vẫn là thiếu nữ ngây thơ; nhưng thời gian và sự tầm thường biến cô trở nên chanh chua, cay nghiệt.

Cô tới đây là vì cái gì? Đem cái dáng vẻ chua ngoa xấu xí này cho anh xem?

Trước đây, cô thầm mến anh, chạy ngược đường chạy hơn một tháng mới khiến anh chú ý; anh hoàn toàn không phải là một người bạn trai tốt, không có quan tâm chăm sóc, tính tình cũng không tốt,

chàng trai trẻ không thu tâm (1), suy nghĩ đều đặt vào chơi game và đua xe, ngược lại tiêu tiền rộng rãi cho cô, cũng không vượt qua khuôn phép với phụ nữ khác.

(1) Thu tâm: thu hồi tâm tư buông tuồng phóng túng.

Anh yêu cầu cô không nhiều, chỉ hai điều, ra ngoài phải trang điểm xinh đẹp, không được phép để anh bị cắm sừng.

Sau đó thêm một điều: Đi Thanh Hải cùng anh.

Làm sao cô có thể đi chỗ xa xôi như vậy? Cô nói, em chờ anh. Nhưng chỉ nửa năm, cô đã chờ không được.

Nhưng không chờ, mấy năm nay cô cũng không chờ được người khác tốt hơn.

Cú điện thoại của Kim Vĩ đêm đó vén lên hồi ức năm xưa, mà mấy ngày trước lại nhìn thấy triển lãm ảnh《Phong ngữ giả》 trên mạng, bất ngờ thấy được bóng dáng anh. Cả người cô đều chấn động.

Những trạm khác đều hết vé, duy chỉ còn trạm Hồng Kông mới tăng, cô lập tức chạy tới, thấy mô tả về Bành Dã bên dưới ảnh, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, xảy ra chuyện rồi.

Cô đã chờ được Trình Ca, lúc Trình Ca lao ra khỏi hành lang trưng bày ảnh, cô đã có sự do dự trong chốc lát, nhưng… Cô không chùn bước đuổi theo ra ngoài, coi như tranh thủ điên cuồng một lần cuối cùng trong đời.

Nhưng thực tế là, bây giờ cô mới ý thức được, hành động của cô điên cuồng vô căn cứ thế nào.

Nước mắt chảy hết, Hàn Ngọc rốt cuộc cúi đầu, mệt mỏi nói: “Những lời đó, em hi vọng em chưa nói.”

Bành Dã im lặng.

Anh nhìn điếu thuốc còn cháy trên tay một cái, lại nhìn Hàn Ngọc một cái, nói: “Em không nên đến đây.”

“Phải, em không nên đến. Anh thay đổi rồi, em cũng đã thay đổi.” Cô nhớ tới câu của Trình Ca, cười khổ một tiếng, “Đúng vậy. Phí thời gian mười hai năm, ‘chờ đợi’ mười hai năm, không nhất định là vì trong lòng quyến luyến không quên, mà là chưa tìm được người thích hợp hơn.”

Bành Dã không tỏ rõ ý kiến, nói: “Ở đây một đêm, sáng mai đón xe về đi.”

“Ừ.” Cả người Hàn Ngọc đều mệt mỏi, trượt ngồi xuống ghế. Nghe được tiếng bước chân anh phía sau sắp rời đi, hỏi: “Bành Dã?”

“Ừm?”

“Em không hiểu, hai chiếc xe đó đụng nhau, có liên quan gì đến các anh?”

“… Chúng tôi vượt đèn đỏ, chiếc xe quẹo cua kia để tránh, lao vào làn xe đối diện, đụng chết người lái xe trong xe đối diện.”

“Nhưng Tôn Dương nói người lái xe là em trai anh, không phải anh. Đêm khuya cậu ấy đua xe, tại sao anh gánh trách nhiệm thay cậu ấy? Khi đó cậu ấy là vị thành niên, không chắc chắn bị trừng phạt.”

Thuốc trong tay Bành Dã cháy đến cuối.

“Đêm đó tôi dẫn nó cắn thuốc.”

Hơn nữa, em trai đã trưởng thành. Nhưng bố một tay bỏ tất cả dấu vết. Anh không có lời nào để nói, anh không có tư cách.

**

Ngày thứ ba, trong khoang hạng nhất từ Tây Ninh bay đi Thượng Hải, Trình Ca hơi cụp mắt dựa bên cửa sổ, sắc mặt tái nhợt.

Lâm Lệ ngồi bên cạnh cô, nhíu mày hỏi: “Không cần gấp vậy chứ? Tôi nói để cô ở bệnh viện thêm mấy ngày, cô nhất định muốn về.”

Trình Ca quay đầu nhìn cô ấy một cái, nói: “Huề nhau.”

“Cũng may, chuyên đề kia của tôi chuẩn bị chụp, vừa vặn đụng vào cô.”

“Cô không cần đưa tôi về Thượng Hải.”

Lâm Lệ hừ lạnh một tiếng: “Cô tưởng tôi muốn đưa cô?”

“Tôi không tự sát, là dùng sai liều lượng.” Đây là nói thật.

“Bác sĩ nói trễ thêm mười phút nữa là cô đã gặp Diêm vương rồi.”

Trình Ca không thèm để ý.

Lâm Lệ: “Lúc triển lãm ảnh kia của cô chấn động cả nước, cô ngược lại hay, đặc biệt ngồi máy bay chạy từ Hồng Kông đến toilet trạm xe chỗ nhỏ ở Tây Bắc cắn thuốc, có thể chọn thời gian và địa điểm tốt hơn không? Nếu không phải tôi che kín mặt cô lại, cô đã lên trang

đầu rồi biết không?"

Trình Ca: "Cô có thể câm miệng không?"

Lâm Lệ ném chăn lên người cô, không nói nữa.

Máy bay cất cánh.

Hai người rất lâu không nói chuyện, cuối cùng Lâm Lệ không nhịn được, xoay sang nhìn cô: "Trình Ca, trên xe cấp cứu tôi đã nhìn thấy người đàn ông tên Bành Dã đó."

"Ừm."

"Ở ven đường, đi rất nhanh; một người phụ nữ đi theo phía sau, kéo vali."

Phụ nữ đều sắc sảo trời sinh.

Trình Ca nhìn cô ấy: "Muốn nói gì?"

"Trình Ca, không nên chứ." Sao cô có thể rút lui?

"Tôi chỉ muốn về bình tĩnh một chút, chờ lần sau sẽ tìm anh ấy." Đây cũng là nói thật.

"Chờ lần sau?" Lâm Lệ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Nếu là tôi, bây giờ đã xông lên rồi."

"Chuyện bạn gái cũ, nên do đàn ông giải quyết, chứ không phải là phụ nữ." Trình Ca nói ngắn gọn, hoàn toàn không nói nhiều.

Cô không muốn giận dỗi, cũng không muốn giằng co, càng không

muốn diễn màn kịch hay hai phụ nữ tranh giành một người đàn ông với Hàn Ngọc, tuy cô biết mình nhất định sẽ thắng.

Không có ý nghĩa.

Thấy Hàn Ngọc ôm Bành Dã, mấy giây đầu trong lòng quả thực đau nhói, nhưng cô tỉnh táo rất nhanh, sau khi bình tĩnh, vẫn quyết định trở về trước.

Lời của Hàn Ngọc, Trình Ca hoàn toàn không tin, với tính cách ngoài lạnh trong nóng lại hết sức cố chấp đó của Bành Dã, gọi điện thoại cho cô ấy, chủ động nói nhớ?

Hàn Ngọc đến có chuẩn bị, coi cô là kẻ thù.

Cô nên làm như thế nào,

Vạch trần cô ấy, làm nhục cô ấy, nhìn cô ấy mất hết mặt mũi; hoặc coi thường cô ấy, án binh bất động đứng bên cạnh Bành Dã, mắt lạnh như nữ hoàng nhìn cô ấy bị thua?

Cô không cần dùng cách hư vinh và cảm giác thành tựu thỏa mãn bản thân này.

Chuyện bạn gái cũ, nên do đàn ông giải quyết, chứ không phải là phụ nữ. Tương tự như người hâm mộ. Bởi vì việc này nên là trách nhiệm của đàn ông, càng bởi vì sự ra mặt của phụ nữ luôn có thể cho một người phụ nữ khác sự sỉ nhục gấp đôi.

Lâm Lệ hỏi: “Vậy sau đó cô xảy ra chuyện gì?”

Trình Ca không đáp, quay đầu đi nhắm mắt lại.

Khi đó, cô chỉ bình tĩnh nhớ lại và phân tích mỗi cử động của Hàn Ngọc trên máy bay, nhưng suy nghĩ một chút, liền nghĩ tới Vương San, nghĩ tới Giang Khải…

Rồi sau đó đứa trẻ kia nhảy ra, mẹ cậu bé chỉ trích cô trước đám đông, trong cơn nóng giận cô đã đẩy người mẹ đó…

Mọi thứ liền trở nên không thể khống chế.

Nếu không gặp phải đôi mẹ con đó, cô đã sớm bình yên trở về.

Trình Ca nhìn ngoài cửa sổ. Thực ra, lần này tới, điều thực sự muốn hỏi là anh chuẩn bị xong chưa. Chấp nhận tất cả quá khứ của cô.

Nhưng cô tỉnh lại ở bệnh viện, cô bỗng ý thức được, có lẽ anh đã luôn chuẩn bị xong, nhưng cô thì chưa.

Chuyện cô nên giải quyết, hoàn toàn chưa giải quyết; chướng ngại vật trên đường cô nên dọn sạch, vẫn còn ở đó.

Cô tới lần này, bốc đồng rồi;

"Anh ấy xử lý Hàn Ngọc, tôi xử lý chính mình." Trình Ca mở mắt, bình tĩnh nói.

**

Đến sân bay Hồng Kiều, Trình Ca biết Lâm Lệ phải quay lại Tây Ninh gấp, bảo cô ấy đi, Lâm Lệ nhất định đưa cô đến cửa ra, Trình Ca liền thấy mẹ Trình, bố dượng và Phương Nghiên bên cạnh xe Mercedes.

Lâm Lệ nói: "Mẹ cô trẻ trung xinh đẹp thật, vóc dáng đó không kém cô là bao."

Trình Ca liếc nhìn Lâm Lệ: “Cô gọi họ tới?”

Lâm Lệ vội vàng vẫy tay: “Tôi đi đuổi theo máy bay đây.”

Cô ấy đi mấy bước, nghiêng đầu, mẹ của Trình Ca… là một ngôi sao thập niên tám mươi, chín mươi?

**

Trình Ca đứng tại chỗ vài giây, đi tới chào hỏi: “Chú, mẹ, Phương Nghiên.”

Bố Phương là giáo sư đại học, nhìn Trình Ca, cười hiền từ gật đầu; mẹ Trình rất bình tĩnh, trên gương mặt đã trang điểm không nhìn ra cảm xúc. Ngược lại Phương Nghiên gấp nhất: “Trình Ca, có phải em lại trầm cảm, lại không khống chế được…”

“Cách nói chuyện của con đã không ổn.” Bố Phương nhíu mày ngắt lời cô ấy, “Đừng cứ lấy con bé xem như bệnh nhân, con bé là em gái con.”

Phương Nghiên cúi đầu.

Trình Ca nói: “Em không tự sát, muốn uống thuốc, nhưng nhất thời nóng lòng uống nhiều.”

Bố Phương vỗ vỗ vai cô: “Lên xe, về nhà nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Trình Ca gật đầu.

“Thím Trương đã làm rất nhiều món bồi bổ cho con…” Mẹ Trình giơ tay lên kéo bả vai Trình Ca, Trình Ca nghiêng người tránh.

Sau khi lên xe, Phương Nghiên nhìn bố một chút, lại nhìn Trình Ca, hỏi: “Trình Ca, em đi Cách cái gì Mộc đó, làm gì vậy?”

“… Tìm người.”

Phương Nghiên thấy cô không muốn trả lời, nhớ lời của bố liền không hỏi nữa.

Mẹ Trình lại mở miệng: “Nam nữ?”

“… Nam.”

Mẹ Trình ngậm miệng.

Trình Ca về biệt thự nhà họ Phương, cô ghét trên người bẩn, tắm rửa một cái.

Nước chảy rửa thân thể cô, cô đứng quan sát mình trước gương, bất giác liền nhớ tới đêm trong phòng tắm nhà nghỉ đơn sơ, cô và anh điên cuồng làm tình trước gương.

Thời điểm rối loạn. Phòng tắm của cô tinh xảo đàng hoàng.

Cô nghĩ, ít nhất cô nên ngủ một đêm với anh rồi hẵng về.

Cô đến gần nhìn gương. Vết thương trên cổ kết vảy tróc ra từ lâu, vết thương đạn bắn trên ngực cũng đã khỏi, để lại vết sẹo rất sâu.

Cô lau khô người, ra khỏi phòng tắm thay quần áo.

Có người đẩy cửa vào, là mẹ Trình.

Bà rất lâu không lên tiếng, Trình Ca hỏi: “Có việc gì sao?”

Mẹ Trình nói: “Con đi một vòng cửa âm phủ, người đàn ông đó biết không?”

Quả nhiên là mẹ ruột, nhìn chính xác, ra đao cũng chính xác. Nhưng mà, khoảnh khắc ở trạm xe Cách Nhĩ Mộc kia, Trình Ca mới phát hiện, nguồn gốc không phải là những người đàn ông đó, mà là mẹ.

“Anh ấy không cần biết.” Trình Ca nói, “Anh ấy rất tốt.”

“Ca Ca, nghe lời, chấp nhận điều trị thật tốt, đừng…”

“Con không tự sát.”

“Hết lần này tới lần khác, lời như thế con đã nói bao nhiêu lần rồi?” Mẹ Trình hạ thấp giọng, nhịn rồi lại nhịn, không nhìn ra là đau đớn, là tức giận hay hổ thẹn, “Lại ở toilet công cộng bẩn thỉu trong trạm xe…”

“Lần này thực sự là ngoài ý muốn.” Trình Ca có chút mệt mỏi, “Bây giờ con rất mệt, không muốn nói với mẹ…”

“Mẹ cũng mệt mỏi! Con có thể nghe lời trị hết bệnh, đừng hành hạ mẹ nữa không.”

Tay chân Trình Ca vô lực: “Thì ra là con đang hành hạ mẹ.”

Sự mỉa mai tiêu cực của cô khiến mẹ Trình bình tĩnh lại. Bà xét xử nói: “Con biết loại hành vi bây giờ của con không chịu trách nhiệm thế nào không?”

Trình Ca nhìn mẹ Trình trong gương chầm chầm: “Mẹ nói cho con

biết trách nhiệm là cái gì?”

Mẹ Trình che trán, nhịn cơn giận nói: “Mẹ xin con đừng nhắc tới những việc năm xưa nữa…”’

“Trách nhiệm là cướp người đàn ông con gái mẹ yêu, trách nhiệm là khích lệ con gái kế của mẹ đi thích bạn trai của con gái mẹ?”

Sau khi hai người đồng thời lớn tiếng, trong phòng đột ngột yên lặng.

“Con không phải yêu, là suy tưởng. Từ Khanh là bạn của bố con, ông ấy đối với con là xuất phát từ sự chăm sóc dành cho vãn bối, con lại ảo tưởng đó là yêu, ảo tưởng hai người là một đôi. Bác sĩ nói, con đối với ông ấy là phức cảm Electra (2) và tự trách sau khi mất cha.”

(2) Phức cảm Electra: tình cảm quyến luyến đặc biệt giữa con gái với cha (nghĩa là đứa trẻ thể hiện sự quý mến người sinh thành ra mình, thuộc giới tính khác mình nhưng lại đố kỵ và căm ghét bậc phụ huynh cùng giới tính với mình).

Mẹ Trình nói đến chỗ này, đáy mắt xẹt qua một tia đau đớn,

“Nếu không phải dẫn con đi ăn kem, bố con có thể xảy ra chuyện?… Đó là người đàn ông đời này mẹ yêu nhất… Mẹ đã trách mắng con một câu chưa?”

Trình Ca cũng không nói gì, cô nghĩ tới bé trai được người phụ nữ bảo vệ trong trạm xe Cách Nhĩ Mộc.

Mẹ quả thực không trách một câu, bà xông thẳng vào bệnh viện đánh cô, bị bác sĩ, y tá ngăn lại, thế là bà đi, cô nằm viện nửa tháng bà đều không đến thăm. Vẫn là Từ Khanh chăm sóc cô.

Mâu thuẫn giữa mẹ và con gái đã sớm không thể hòa giải, người thân nhất tổn thương nhau, vô cùng tàn nhẫn vô cùng mãnh liệt.

“Con chưa bao giờ nói chuyện của con cho mẹ, Vương San còn thân với mẹ hơn con. Con không nói gì cả, yêu đương cũng không nói cho mẹ biết. Nếu biết Giang Khải là bạn trai con, sao mẹ có thể khích lệ Vương San? Sau đó chuyện lớn lên, toàn bộ là vì tính cách của con quá cứng rắn không tha thứ người khác. Nếu như là Giang Khải ra mặt thì không đến mức gây ra kết quả đó.”

Sắc mặt Trình Ca trắng bệch, cô vẫn nghĩ tới bé trai được người phụ nữ bảo vệ trong trạm xe Cách Nhĩ Mộc.

Tâm tàn ý lạnh, đại khái chính là loại cảm giác của cô giờ phút này.

“Mẹ cứ an ủi mình như vậy đi.” Cô đi qua bên người bà.

Đánh trả, “Đúng rồi, mẹ phải cảm ơn Từ Khanh, khi đó con còn nhỏ, tuy ông ấy thích con, không nhịn được đối xử tốt với con, nhưng luôn từ chối con. Nếu không thì mẹ đã ngủ chung một người đàn ông với con gái mẹ rồi. Kích thích không?”

Mặt mẹ Trình trắng bệch, “chát”, một cái tát trên mặt Trình Ca.

Rất nhanh, Phương Nghiên xông vào, vội nói: “Dì, dì làm gì vậy!! Sao có thể đánh người chứ?!”

“Không cần quan tâm, không đau.” Trình Ca hất tay cô ấy, xách túi đi ra ngoài, Phương Nghiên đuổi theo: “Trình Ca, em cần nghỉ ngơi mà!”

Trình Ca cũng không quay đầu lại.

**

Trong căn phòng chật hẹp, ánh đèn lờ mờ.

Trình Ca cởi áo, lộ nửa bên ngực tròn xoe, cô nằm ngay ngắn trên giường.

“Chuẩn bị xong rồi chứ?” Người đàn ông hỏi.

“Ừm.”

Ngón tay anh ta chạm trên ngực cô, sờ vết sẹo do viên đạn kia tạo thành, hỏi: “Hoa anh túc? Gợi cảm, mị hoặc, giống như câu đố. Thích hợp với em.”

“Xinh đẹp, tầm thường.”

“Em thích hoa văn gì?”

Trình Ca nói cho anh ta, hỏi: “Anh từng xăm chưa?”

“Chưa. Muốn làm tốt cái này, độ khó lớn đây.” Người xăm hình nói, “Anh cố gắng thử một lần.”

Trình Ca nâng mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời đêm ở thành phố tối tăm, cô lại nhìn thấy Tam giác mùa hè.

Chương 55

Thanh Hải.

Mây đen gió lớn.

Sườn núi đất vàng, mênh mông bát ngát. Mấy cây bạch dương thẳng tắp phản chiếu bầu trời đêm, để lại ảnh ngược sáng đen nhánh.

Người điên lái xe Jeep vòng tới lượn lui, chạy nghiền nát một ruộng lúa mì hoang dại, dừng lại. Hắn xuống xe, dựa vào ánh trăng nhìn xung quanh một chút, cao nguyên nhấp nhô, không có động tĩnh.

Hắn đi tới một chỗ trũng, vòng xuống sườn núi đi tới bãi đất trống rộng rãi, trong hầm trú ẩn lộ ra một tia sáng yếu ớt.

Người điên đi qua gõ gữa, hạ thấp giọng: "Mắt lé, tao, người điên."

Rất nhanh, cửa mở ra một khe hở, mắt lé gầy còm cảnh giác nhìn xung quanh: "Không ai đi theo phải không?"

"Không có, tao chú ý rồi."

Người điên đi vào hầm trú ẩn.

Bốn bức tường đất vàng, treo một ngọn đèn chân không, anh Vạn nghiêng người dựa vào giường đất hút thuốc. Một đám anh em đang kiểm kê da.

Anh Vạn thấy hắn, cảnh giác nói: "Sao mày biết chỗ này?"

“Em hỏi mắt lé.” Người điên khom lưng chuồn qua, cười cợt nhả, “Anh Vạn, em vừa ra ngoài là tới tìm anh ngay. Lần trước tra khảo thế nào em cũng không khai anh ra, chỉ muốn trở về lăn lộn cùng anh, anh phải thu nhận em nha.”

“Mắt lé, lần sau tiết lộ chỗ này cho người khác, tao sẽ chặt ngón tay mày.”

Mắt lé vội la lên: “Anh Vạn, người điên mặc chung quần lót với em từ nhỏ. Lần trước nó thể hiện tốt, em tưởng anh cho phép rồi.”

Anh Vạn liếc mắt nhìn người điên, “Không ngờ mày ra nhanh thật.”

Người điên suy nghĩ thấy bất thường, cấp bách nói: “Không phải cái con đó không có chứng cứ sao. Em cứ không nhả ra thì cũng chỉ như thế thôi.”

“Cái con đó, hừ!”

Người điên liếc nhìn bàn tay tàn phế quấn băng vải của anh Vạn, hắn có nghe thấy, nói: “Anh Vạn, lần trước em hung hăng đánh con đó, miệng cũng đánh ra máu. Đá rồi cũng đạp rồi, đã trút giận cho anh.”

“Bản lĩnh thế sao không giết nó?”

“Nó đã bị em đánh nằm bò rồi. Em nắm đầu nó cắt một nhát, ai ngờ nó còn sức cướp dao. Không phải em nghĩ phải giữ cái mạng lại báo đáp anh Vạn anh sao?”

Anh Vạn phả khói: “Con đó cứng đầu… Chỗ tao đang thiếu nhân công, miệng mày đủ cứng, đi theo tao làm thật tốt, sẽ không bạc đãi mày.”

Người điên cúi người vâng dạ: “Dạ dạ.”

Anh Vạn ngậm thuốc lá, nhìn về phía da linh dương cười một tiếng.

Cáo Đen muốn leo lên đỉnh dây chuyền sản xuất, đến Nam Á kinh doanh khăn choàng shahtoosh. Nhưng đường dây súng đạn và da trên tay hắn, anh Vạn vẫn chưa tiếp nhận hoàn toàn. Chỉ sợ những nhóm săn trộm có qua lại buôn bán với Cáo Đen chiếm ưu thế.

Chờ xấp da này đưa cho Cáo Đen làm chi phí, hắn ta hiển nhiên bán cho hắn tài nguyên độc nhất. Đến lúc đó hắn chính là Cáo Đen mới.

Người điên nhìn từng đống núi da, thán phục: “Nhiều vậy sao?!”

Mắt lé nói: “Có của mình bắn, cũng có tìm của nhóm khác thu vào. Chỗ sau khi anh Vạn dẫn bọn tao làm riêng ở hết đây, toàn bộ gia tài đều đặt trên đó. Lần này phát tài rồi, về sau làm tốt hơn. Chờ Cáo Đen đi, chúng ta lại bắt linh dương, lại làm người trung gian, kiếm bộn tiền.”

Lúc tới, người điên còn do dự năm ngàn đồng phí tin tức của Trình Ca, bây giờ đã sớm vứt sau đầu, xoa tay: “Có gì tao…”

Lời còn chưa dứt, bãi đất trống bên ngoài truyền đến tiếng xe thắng gấp mãnh liệt.

Trong nháy mắt mọi người không có phản ứng.

“Mẹ mày!” Anh Vạn đột nhiên phẫn nộ trừng người điên, nhảy bật lên từ giường đất, rống to, “Lấy súng!”

Một đám người tìm súng khắp nơi, nhưng cửa hầm trú ẩn chợt bị đá

văng, một đống họng súng: “Giơ tay lên!”

Tất cả mọi người đều không dám cử động.

Anh Vạn phản ứng nhanh nhất, dùng cả tay chân leo lên đống da, chạy vào trong nắm lấy dây thừng treo trên cửa sổ mái trèo ra ngoài.

Bành Dã đuổi theo, hai, ba bước đuổi lên đống da, tốc độ anh Vạn cực nhanh leo đến đỉnh hầm trú ẩn bắt lấy dây thừng, Bành Dã bắn một phát lên trời.

Anh Vạn kêu thảm thiết một tiếng, một mảnh lỗ tai nhỏ dầm dề máu rơi xuống, nhưng người rốt cuộc trèo ra ngoài.

Bành Dã mắng tiếng: “Fuck!”

Ai cũng không ngờ tính cảnh giác của anh Vạn mạnh nhất, lại để lại dây thừng trong ổ.

Toàn bộ những người còn lại ôm đầu ngồi xổm dưới đất.

Người điên lập tức chuyển hướng, cười ngọt ngào với Bành Dã: “Ôi đội trưởng, lại gặp nhau rồi… Tôi đang chuẩn bị điều tra đem tin tức cho anh đây! Không ngờ anh đã tự mình tới cửa…”

Bành Dã: “Dẫn đi!”

Đạt Ngõa tiến lên, đạp người điên một đạp quỳ xuống đất, trói tay hắn.

“Đội trưởng, năm ngàn đồng phí tin tức kia không cần nữa, cống hiến vì sự nghiệp bảo vệ động vật, anh có thể đừng xử oan một tấm lòng thành của tôi…”

“Phì!” Mắt lé nhổ một bãi nước bọt vào mặt hắn, “Toàn bộ gia tài của các ông đặt vào da linh dương này, thiệt thòi tao nói tốt với anh Vạn, kéo mày phát tài chung. Anh Vạn nhất định sẽ làm thịt mày…”

**

Bành Dã đi ra ngoài xem một vòng, phát hiện chỗ này là thôn vắng mà công trình di dân ba năm trước để lại, thiệt thòi anh Vạn có thể nghĩ đến trốn chỗ này.

Lúc lên đường trở về, Bành Dã hỏi Hồ Dương: “Bên Cáo Đen thế nào?”

“Vẫn chưa tìm được.”

Họ đã dựa vào đầu mối An An điều tra ra Cáo Đen tên là An Lỗi, ba mươi sáu tuổi, chưa lập gia đình; không có người liên lạc mật thiết, chỉ quan tâm em gái.

Hồ Dương: “Nếu hắn đi xe lửa hoặc máy bay hoặc ở khách sạn thì sẽ bị phát hiện. Nhưng mấy ngày nay đều không có tin tức, chắc vẫn còn ở khu Thanh Tạng.”

Bành Dã nói tiếng tốt.

“Nhưng mà nói tới, bắt được hắn rồi cũng khó làm công việc lấy chứng cứ. Không phải bắt ngay tại hiện trường giết linh dương hay buôn bán, khó thu thập vật chứng, trong nhóm không có ai từng thấy mặt hắn, nhân chứng cũng không có. Cuối cùng không thể chỉ dựa vào vết sẹo của hắn nói là Cáo Đen chứ?”

Bành Dã nói: “Cuối cùng sẽ có cơ hội.”

“Sao nói như thế?”

“Anh đã xem thử, nhóm người anh Vạn này là đầu cuối hoàn toàn. Toàn bộ gia tài của hắn đều ở đây, tán gia bại sản, chỉ có thể đi tìm Cáo Đen nữa.”

Hồ Dương: “Nhưng Cáo Đen sẽ không làm tiếp mà.”

Bành Dã cười nhạt một tiếng: “Nếu Cáo Đen không có tiền thì sao?”

“Mấy năm nay Cáo Đen kiếm bao nhiêu tiền, sao có thể trong một đêm…” Hồ Dương sửng sốt, “Tiền đó cũng không thể mang theo bên người, chỉ có thể để… Anh Bảy, anh…”

“Ngày mai gọi điện thoại cho Cục trưởng Chu, tìm ra tiền của ‘An Lỗi’.”

Đang nói, di động reo lên. Hồ Dương khó hiểu, bây giờ một giờ sáng, ai gọi điện thoại vào giờ này.

Bành Dã liếc nhìn, nhận máy:

“Giáo sư Lâm… Lệch sáu tiếng… Không sao… Được… Tháng sau tôi nghĩ cách đi tới… Được… Được… Cảm ơn ông cảm ơn ông…”

Anh lấy di động lại, trên mặt lại lộ ra vẻ nhẹ nhõm vô cùng nhạt.

Hồ Dương: “Anh Bảy, gần đây anh làm gì vậy? Từ mấy tháng trước đã vô cùng thần bí.”

“Việc lớn, chuyện tốt.” Bành Dã khoác vai anh ta, vỗ vỗ, “Hoàn thành rồi sẽ nói cho mọi người biết.”

**

Thượng Hải.

Một tháng qua, triển lãm ảnh 《Phong ngữ giả》 đã đi hơn mười thành phố, đạt được nhiệt độ đề tài và tìm kiếm dâng cao chưa từng có.

Trong khoảng thời gian này, Trình Ca thường xuyên qua lại các thành phố, bận đến mức không có thời gian làm bất kì chuyện gì khác. Sau khi trở về từ Thanh Hải, bị mẹ Trình tát một cái, cô rời khỏi Thượng Hải đi Bắc Kinh, đi theo triển lãm.

Cô đã nghĩ tới việc chủ động tìm Phương Nghiên tâm sự tình trạng hiện nay của mình, trừ uống thuốc ra, cô còn cần can thiệp tâm lý. Nhưng quãng thời gian này quá bận, thực sự không rút ra được thời gian rảnh.

Một chỗ cuối cùng, quay lại trạm khởi đầu Thượng Hải.

Đêm kết thúc, người đại diện chuẩn bị dạ tiệc đáp ơn. Người trong nghề, ký giả truyền thông, những người quan tâm bảo vệ động vật nhộn nhịp đi dự tiệc, yến tiệc linh đình, nói cười vui vẻ.

Người đại diện kéo Trình Ca làm quen mọi người có mặt, Trình Ca gặt hái một đống khen ngợi, lại bị mời một đống rượu, có chút chậm chạp không tốt lắm.

Di động trong túi xách rung lên, Trình Ca mượn cớ rời khỏi, đi sang một bên nhận máy, là Phương Nghiên.

“Trình Ca, chị thấy em gọi điện thoại tới cho chị, chị không nhận

được. Thật ngại quá."

"Vốn định tìm chị trò chuyện một chút." Trình Ca xoa xoa trán, phát hiện rượu tối nay, nồng độ rất mạnh.

"Trình Ca, thực ra lần trước dì rất hối hận, dì thực sự quan tâm đến em, hi vọng chị điều trị khỏi cho em, không phải điều em tưởng là để rút ngắn quan hệ với chị…"

Tiếng người ồn ào, Trình Ca hoàn toàn không nghe rõ,

"Ca Ca, mau tới đây đi!" Người đại diện gọi cô.

Trình Ca nói: "Đi đây."

"… Vậy, em có thời gian thì tìm chị nhé, chị lúc nào cũng sẵn sàng." Phương Nghiên nói.

"Được."

Người đại diện vui vẻ sang kéo Trình Ca, đi đến bên cạnh một người đàn ông mặc Âu phục thẳng thớm, gọi câu "Ngài Vương", lại quay đầu nói với Trình Ca: "Bạn thân của Hội trưởng Trần của Hiệp hội bảo vệ, chủ ngân hàng, ngài Vương Lăng."

Trình Ca tỉnh rượu trong nháy mắt, tay nắm chặt lại, may mà chưa bóp vỡ ly đế cao.

Vương Lăng bốn mươi, năm mươi tuổi tóc đã bạc trắng. Mà Trình Ca hết sức rõ ràng ngày nào ông bạc đầu trong một đêm, ông là bố của Vương San.

Ông nhìn Trình Ca: "Không biết gọi người khác sao?"

Trình Ca mở miệng: “Chú Vương.”

Người đại diện cười: “Thì ra là quen nhau à.”

Hội trưởng Trần cũng vội sang đây, khen ngợi Trình Ca với bạn thân của mình, nói mình bị triển lãm ảnh lần này rung động như thế nào, nói: “Muốn giới thiệu một thanh niên ưu tú cho ông, không ngờ hai người quen nhau.”

Vương Lăng thờ ơ nhìn Trình Ca, cũng không nói gì nhiều. Mà Trình Ca cũng rất nhanh đi sang chỗ khác với người đại diện.

Cô thỉnh thoảng quay đầu nhìn Vương Lăng một cái, hoàn toàn không hiểu sao ông có thể tới. Lại bị mời một đống rượu, giữa chừng Trình Ca rời khỏi đi toilet.

Mới vừa đi đến cửa, nghe thấy bên trong có người thảo luận, là giọng cô quen thuộc:

“Không ngờ Vương Lăng tới, lại không diễn ra màn kịch hay, chán thật.”

“Người chủ ngân hàng đó? Kịch hay gì?”

“Trước kia ông ấy là bố dượng của Trình Ca đấy.”

“Dữ dội như thế?” Giọng kích động một chút.

“Không phải cái loại cậu nghĩ đâu. Bẩn thỉu.”

“Vậy là cái gì?”

“Trình Ca hại chết con gái ông ấy, mình còn tưởng ông ấy tới phá đám cơ.”

“Thật hay giả vậy?”

“Thật đó, tin tức phơi ra hết trên mạng rồi. Triển lãm ảnh lần này, Trình Ca quả thực đỏ, nhưng cùng với việc cô ta đỏ còn có diễn đàn vạch trần đi theo. Tuyệt đối sáng mù mắt các cô.”

Trình Ca vặn xoay tay nắm cửa, âm thanh dừng lại. Đẩy cửa đi vào, các bạn của cô đồng thời mỉm cười với cô.

“Ca Ca, triển lãm ảnh lần này thành công tốt đẹp, chúc mừng cậu nha. Cậu lợi hại thật đấy.”

Trình Ca nói: “Tôi biết.”

“…”

Cô đi về phía phòng riêng: “Lúc tôi đi ra không muốn nhìn thấy mặt các cô.”

Cô đóng cửa phòng riêng lại, bên ngoài tiếng bước chân vội vã.

Tin tức trên mạng bạn bè nói, Trình Ca biết, cũng đã xem qua, chẳng qua nói cô bán thân thể ngủ với Từ Khanh, sau khi được Từ Khanh nâng đỡ thành công đã đá ông ấy; nói cô ngủ một đường đi lên, lại nói cô hành hạ tinh thần Vương San, nhục mạ Vương San trong thời gian dài dồn ép cô ấy đi tìm cái chết.

Thực ra cô chỉ từng nói một câu với Vương San.

Gần đây danh tiếng của cô tăng lên, khiêu khích thị phi liền nhiều

hơn, người đại diện tức giận gần chết, ngược lại cô không sao cả.

Trình Ca rửa mặt, làm hết mùi rượu trên người đi ra ngoài, xa xa trông thấy Vương Lăng rời khỏi.

Trình Ca đứng tại chỗ nhìn bóng lưng ông, trong ấn tượng của cô, Vương Lăng là một người đàn ông dịu dàng, đối với mẹ, đối với Vương San đều như thế. Nhưng sau đó cả người ông đều đã thay đổi.

Cô rốt cuộc quyết định đuổi theo: “Chú Vương.”

Vương Lăng đi tới cửa khách sạn, bóng đêm và rượu cồn phản chiếu gương mặt ông vô cùng già nua. Ông rất lạnh nhạt, hỏi: “Có chuyện gì?”

Trình Ca nói: “Không nghĩ tới chú sẽ đến. Cảm ơn chú.”

“Tôi tới xem thành quả cô đạt được, liền có thể suy nghĩ thử, nếu như San San còn sống, niềm kiêu hãnh nó có thể mang đến cho tôi.”

Sắc mặt Trình Ca trắng nhợt.

Cô trấn tĩnh lại, nói: “Cháu vẫn chưa xin lỗi chú, cháu xin lỗi chú.” Môi cô khẽ run, cô khom người đến giữa chừng…

“Không cần.” Vương Lăng nói, “Tôi không tha thứ cho cô. Cô là tội phạm giết người. Hại chết người khác, không đền mạng, không bị báo ứng. Tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ.”

**

Sau dạ tiệc, nhạc hết người đi.

Khi đèn chùm pha lê huy hoàng rực rỡ trong phòng tiệc tắt, Trình Ca ngồi một mình trên bàn tiệc, đối mặt với ly khay bừa bộn, châm điếu thuốc.

Trong không khí tràn ngập mùi xà lách, hải sản, rượu cồn và nước hoa.

Trình Ca đang suy nghĩ ngày mai làm gì.

Hút xong một điếu thuốc, cô chưa muốn đi ra, thế là lại châm thêm một điếu.

Tối nay cô uống quá nhiều rượu, điếu thuốc nhỏ xíu cũng cầm không vững.

Những ngày gần đây, ngoại trừ hút thuốc, uống rượu, cô không có nguồn kích thích khác, không lái xe, không làm tình, cũng không uống thuốc không nên uống.

Không có hưng phấn, không có kích thích.

Ngoài cánh cửa gỗ đỏ hoa lệ truyền đến tiếng bước chân, nhân viên vệ sinh sắp tới quét dọn, Trình Ca ném thuốc vào gạt tàn thuốc pha lê, đứng lên, một trận choáng váng đầu hoa mắt.

Giày cao gót lắc lư, cô lảo đảo đi ra hành lang, gắng sức thở dốc.

Cô cúi đầu vịn vào tường, cảm thấy mệt mỏi.

Cô như bùn nhão dựa nghiêng bên tường một lúc, cố gắng nhấc bước đi, muốn đi ra ngoài tìm người đại diện tiễn khách, đột nhiên, cô bị người khác ôm lấy eo, kéo mạnh một cái.

Cô bị kéo vào toilet nhấn vào tường, nụ hôn nóng bỏng của đàn ông rơi vào gò má cô, cổ cô. Cánh cửa khóa kín trong nháy mắt, hai tay Cao Gia Viễn đang vuốt ve khắp người cô, dùng sức nắn bóp.

Trình Ca quay đầu sang chỗ khác, muốn đẩy anh ta ra, tiếc rằng rượu cồn ảnh hưởng, cô không đủ sức.

Anh ta dùng hết sức, siết chặt đến mức cô thở không nổi.

Anh ta bế cô đặt lên bồn rửa tay, vén váy từ bắp chân lần lượt đến thắt lưng. Người chống về trước một cái, hai chân Trình Ca bị ép mở ra.

Trình Ca hoảng hốt một chút.

Trong hiên cửa mờ tối chật hẹp ở nhà nghỉ trấn Lưu Phong, Bành Dã chính là thế này, không báo trước, xông vào thân thể cô.

Cao Gia Viễn duỗi tay đến sau mông cô, kéo rách quần chữ T, cúi đầu chui vào trong váy cô.

Giày cao gót của Trình Ca đá vào vai anh ta: “Đi ra.”

Cao Gia Viễn bị đau đứng dậy.

Trình Ca nắm lấy bồn rửa tay, rượu cồn khiến sắc mặt cô đỏ bừng, hơi thở dốc.

Cô nghiêng đầu dựa vào mặt tường cẩm thạch tinh xảo sạch sẽ, ánh mắt mê mang, rất chán chường.

“Trình Ca, đừng nhịn, anh biết em thích việc này.” Cao Gia Viễn đi tới

sờ đùi cô, “Em có nhớ không, chúng ta từng làm trong toilet ở khách sạn này. Có người gõ cửa, em cảm thấy kích thích.”

Trình Ca không nhớ, điều cô có thể nghĩ tới chỉ có nắng chiều đỏ, tiếng người ở buổi chợ phiên bên ngoài nhà nghỉ, và mùi gỗ hơi mục trong phòng, còn có cô cuộn tròn ngang hông người đàn ông ấy, mỗi lần anh đi một bước, sự đau đớn và tốc độ đâm thẳng tim gan cô.

“Không phải em thích kích thích sao?” Cao Gia Viễn ôm chặt thân thể cô, đầu lưỡi trêu ghẹo cổ cô, lỗ tai cô;

Cô ngửa đầu, đờ đẫn nhìn đèn trang trí rực rỡ như trăm hoa đua nở.

“Em trở nên chậm chạp rồi.” Anh ta thì thầm bên tai cô, “Nghiện kích thích không phải chuyện xấu, đừng chịu đựng. Thứ em muốn, anh đều cho em.”

Anh ta lấy ra một cái túi giấy nhỏ: “Trình Ca, nếm cái này thử, rất kích thích đấy. Em nhất định sẽ thích.”

Trình Ca từ từ cúi đầu xuống, cụp mắt, lẳng lặng nhìn.

Trong tay anh ta nâng một đống nhỏ bột màu trắng.

Chương 56

Thượng Hải.

Cao Gia Viễn ôm eo Trình Ca, lấy chìa khóa trong túi xách cô ra.

Trình Ca vịn cánh cửa, đẩy ngực anh ta một cái, nhưng tay không có một chút sức lực.

Mở cửa đi vào.

Trình Ca chặn ở hiên cửa, nắm lấy cánh cửa, giọng rất thấp, hơi thở không ổn định: “Nhà tôi không cho người ngoài vào.”

Cao Gia Viễn túm tay cô, dễ dàng kéo cô lại vào lòng. Anh ta ôm ngang cô lên, đạp cánh cửa một cái.

Trong nhà không bật đèn cũng rất sáng sủa.

Vào phòng ngủ, Cao Gia Viễn thấy bức ảnh khỏa thân cực lớn của Trình Ca trên tường đầu giường, màu trắng đen, cô nằm sấp trên tơ lụa, ba điểm không để lộ, tay chống đầu, trêu nghịch sợi tóc.

Anh ta đặt Trình Ca lên chiếc giường tròn lớn, Trình Ca kiệt sức, dính vào giường liền nhắm mắt.

Cao Gia Viễn đi lên giường, đến trước bức ảnh đó, vuốt ve mỗi một tấc thân thể “Trình Ca”, đôi mắt, bờ môi, vòng eo, cái mông vểnh, mắt cá chân.

Cửa sổ sát đất không kéo rèm, sắc trời mông lung.

Cao Gia Viễn nhìn đôi mắt Trình Ca trong ảnh, yên lặng, trống rỗng. Anh ta quay đầu lại,

Trên ra trải giường màu xanh nước biển, hai chân Trình Ca trắng ngần, giống như tuyết.

Anh ta quỳ xuống, vuốt ve chân cô;

Trình Ca mở mắt, nhìn anh ta: “Sao anh còn chưa đi?”

Cao Gia Viễn cúi người hôn mắt cô, Trình Ca quay đầu sang chỗ khác không cho phép: “Anh đi đi, tôi mệt rồi, muốn ngủ.”

“Anh sẽ cho em kích thích, để em không mệt.” Anh ta ngồi xổm dậy, vén váy cô lên, tách hai chân cô ra đẩy gập lại, cúi đầu xuống.

Trình Ca đá anh ta: “Cút.”

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra.

“Trình Ca em không…” Phương Nghiên đứng ở cửa, sững sờ.

**

Thanh Hải.

Lúc Bành Dã chuẩn bị ngủ, nhận được điện thoại của An An.

“Anh Bành Dã…” An An vừa mở miệng liền nghẹn ngào.

Trong lòng Bành Dã hiểu rõ, nhưng vẫn hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bây giờ em ở trên quốc lộ đối diện trạm bảo vệ của các anh.”

Bành Dã mặc quần áo xong đi ra ngoài trạm, An An đứng trên cao nguyên trong đêm khuya.

Anh đi thong thả mấy bước tới, nhíu mày: “Đến đây giờ này, quá nguy hiểm.”

“Em quá giang xe của người nhà một bệnh nhân ở bệnh viện.” Giọng nói của An An vẫn coi như là bình tĩnh, viền mắt ửng đỏ.

Vẻ mặt An An tủi thân, cô không lên tiếng,

Bành Dã cũng không thạo việc an ủi người khác, chỉ chỉ bầu trời sao trên đỉnh đầu: “Tâm trạng không tốt thì ngẩng đầu nhìn một chút.”

An An liền ngẩng đầu, ngắm ngân hà rực rỡ mùa hè, trong nháy mắt, nước mắt liền lặng lẽ chảy xuống.

Bành Dã không khuyên giải an ủi, cũng nhìn lên như thế. Qua không biết bao lâu,

An An cúi đầu, nghẹn ngào: “Em không biết nói với ai, chỉ có thể đến tìm anh.”

“Chuyện gì vậy?”

Anh trai em.” An An ngồi xổm trên bãi cỏ, ôm chặt chân mình.

Bành Dã cúi đầu, cô vùi đầu bờ vai run lên, người lại không khóc thành tiếng.

Anh cũng ngồi xổm xuống: “Nói thế nào?”

An An che mắt, run rẩy hít lấy hơi: “Ít ngày trước, có cảnh sát tìm em, hỏi chuyện của anh em, cái gì cũng hỏi. Từ đó về sau, điện thoại của anh em không gọi được nữa.”

Bành Dã không tiếp lời.

“Anh em không liên lạc với em rất nhiều ngày, em cũng không tìm được anh ấy, nhất định đã xảy ra chuyện không tốt.”

Bành Dã hỏi: “Cô nghĩ thế nào?”

An An lấy tay ra, lộ ra đôi mắt đỏ bừng: “Cái gì nghĩ thế nào?”

“Cô cho rằng anh trai cô đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt An An trắng nhợt.

Bành Dã: “Coi như tôi chưa hỏi.”

Ngược lại An An yên tĩnh lại, chậm rãi mở miệng: “Anh ấy kiếm nhiều tiền như vậy, có lẽ… đã phạm vào các tội lừa gạt kinh tế.”

Bành Dã nhìn vẻ mặt cô, hỏi: “Cô biết anh ta kiếm rất nhiều tiền?”

An An hơi căng thẳng nắm chặt đầu gối một cái, không trốn được mắt Bành Dã.

Bành Dã không tra hỏi cô, hỏi vòng: “Nếu là như vậy thì cô làm thế nào?”

“Bảo anh ấy trả tiền lại cho người khác, xem có thể nhận hình phạt

nhẹ hơn không. Về sau em làm việc thật chăm chỉ, nuôi anh ấy.” An An lau khô nước mắt.

Bành Dã cười một tiếng vô cùng nhạt: “Cô đều luôn rất biết lý lẽ.”

An An mím môi, cúi đầu xuống.

Bành Dã liếc nhìn bầu trời sao trên đỉnh đầu, không biết đang nói ai: “Khi đã ra quyết định thì không cần phải thấp thỏm, làm tốt chuyện của mình, yên tâm chờ kết quả.”

An An sững sờ, sáng tỏ thông suốt.

“Anh Bành Dã, em đã biết tới tìm anh là đúng.”

Bành Dã thấy cô vẫn đang nắm chặt cỏ, nói: “Đừng nắm, coi chừng nắm phải phân dê.”

An An mỉm cười trong nước mắt.

Lúc này Bành Dã mới đứng lên, nói: “Cô ở đây một đêm, ngày mai hẵng đi.”

“Chỗ các anh còn có chỗ phụ nữ ở?”

“Phải, trong đội có một con gấu trúc.”

An An lại cười, đi hai bước, bụng kêu rột rột.

Bành Dã nhướng mày quay đầu lại, cô ngượng ngùng nói: “Buổi tối chưa ăn cơm.”

Bành Dã nói: “Đến nhà ăn tìm chút đồ ăn cho cô.”

**

An An ngồi gặm bánh bao bên cạnh bàn.

Bành Dã đứng hút thuốc cạnh cửa, suy tư là để cảnh sát điều tra tài khoản của An An, hay là chờ An An tự giao tiền của Cáo Đen ra.

Mười Sáu đã xuất viện mò sang, khoác vai Bành Dã: “Anh, gần đây duyên phận phụ nữ của anh không tệ nha.”

Bành Dã nhìn anh ta một cái.

Mười Sáu ỷ vào việc mình bị thương, Bành Dã không thể làm gì anh ta được, nói: “Hàn Ngọc kia em nghe Ni Mã nói, nhìn bên ngoài dịu dàng bên trong hung ác, khó đối phó. Người này không tệ, dịu hiền, còn nhỏ tuổi. Anh ra tay một cái, tuyệt đối bắt được.”

Bành Dã: “Càng nói càng không đáng tin.”

Mười Sáu thu lại, nhìn Bành Dã một hồi, nói: “Thực ra Trình Ca rất tốt. Bề ngoài trông lạnh lùng, trái tim thực sự tốt. Nhưng anh Bảy, đã mấy ngày nay rồi cô ấy cũng không có tin tức.”

Bành Dã cúi đầu hút thuốc, không lên tiếng.

**

Thượng Hải.

Đèn chùm pha lê trong phòng khách đã bật, ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Phòng ăn lại hoàn toàn đen kịt, chỉ bật ngọn đèn hình nón trên quầy bar. Trình Ca ngồi trên ghế chân cao, hai tay vươn dài đặt ngang trên mặt bàn, cánh tay gối đầu, không thấy rõ vẻ mặt.

Khoảnh khắc Phương Nghiên nhìn thấy Cao Gia Viễn nằm sấp giữa hai chân Trình Ca, nghẹn ngào khóc nức nở;

Cao Gia Viễn thì đổ tội cho Phương Nghiên về sự lạnh nhạt mấy ngày liền của Trình Ca, kêu cô ấy cút ra ngoài.

Nhưng… đến cùng Phương Nghiên còn có mẹ Trình.

Cao Gia Viễn đi.

Trình Ca nằm sấp trên quầy bar, không nhúc nhích, người như say rồi, ngủ rồi, chết rồi.

Bên phòng khách sáng rực, Phương Nghiên cuộn tròn trên sofa khóc: "… Con đã thích anh ấy từ cấp Hai… Hơn mười năm… Gần đây bọn con rất tốt… Hôm trước con còn đi qua nhà anh ấy…"

Phương Nghiên khóc không thành tiếng: "Trình Ca thu thập cảnh về, con từng nói về Cao Gia Viễn với em ấy, em ấy biết."

Sắc mặt mẹ Trình điềm tĩnh: "Ca Ca, giải thích một chút chuyện xảy ra vừa rồi."

Trình Ca nằm trên bàn, không có động tĩnh.

"Mẹ đang hỏi con đấy."

"… Con luôn tránh anh ta, hôm nay không có ngủ với anh ta…"

Phương Nghiên: “Nói như vậy, trước đây em và anh ấy…”

Trình Ca: “Khi đó em không biết quan hệ giữa chị và anh ta.”

Phương Nghiên cắn chặt môi, cũng không nói gì, không ngừng rơi nước mắt.

Mẹ Trình: “Phương Nghiên, con về trước đi, dì nói mấy câu với Ca Ca.”

Phương Nghiên rưng rưng đứng dậy, nhớ tới một cái tát mẹ Trình đánh Trình Ca, lại không đành lòng: “Dì, chúng ta cùng đi đi, bình tĩnh lại một chút, có chuyện gì ngày mai hẵng nói.”

Mẹ Trình nói: “Dì biết, con đi trước đi.”

Phương Nghiên không thuyết phục bà được, bản thân cũng không lo được, xoay người đi ra ngoài.

Không gian lớn như vậy chỉ còn lại hai mẹ con. Bà ở dưới đèn chùm sáng rực, cô ở bên quầy bar mờ tối.

Mẹ Trình cầm lấy thuốc và bật lửa trên bàn trà, châm rồi dựa vào sofa, chậm rãi phả ra một hơi.

Bà nhìn con gái mình cách mấy mét, đứa bé ấy vẫn nằm sấp, một chùm ánh sáng hình nón nhỏ ấm áp chiếu lên đầu cô.

Sau khi tát con gái một cái, bà luôn hối hận, bất ngờ nghe được đoạn đối thoại của Phương Nghiên và con gái, Phương Nghiên nói giọng con bé không tốt, muốn tới nhà đợi nó, bà đi cùng.

Lâu như vậy, bà hết lòng hết sức liên lạc với Phương Nghiên, hi

vọng Phương Nghiên trị hết bệnh cho nó.

Kết quả, Trình Ca lấy người đàn ông Phương Nghiên theo đuổi mười năm, tát một bạt tai thật mạnh vào mặt bà.

Bà không nhớ rõ đã bao nhiêu năm, bà quen được nhiều người ủng hộ, không biết chịu thiệt vì người khác; bà không muốn làm mẹ, cho đến khi gặp được tình yêu chân chính hơn nữa cơ thể suy nhược có thể vô sinh mới để lại đời sau. Vì vậy bà rút khỏi giới diễn viên, chôn vùi sự nghiệp. Có lẽ con gái đại diện cho gông cùm xiềng xích, từ đầu đến cuối bà có khúc mắc với nó.

Con gái mỗi ngày lớn lên, tuổi trẻ như hoa, chồng cưng chiều con gái vô pháp vô thiên, tính tình của bà và con gái đều quá cứng rắn, xung đột liên tục chồng chất, mâu thuẫn với chồng cũng tăng lên theo đó.

Đến khi một tai nạn xe mang người đàn ông bà yêu tha thiết đi, đáy lòng bà hoàn toàn sụp đổ.

Bà nhớ đêm ấy, đã tối khuya, bà không cho họ ra ngoài, nhưng con gái quá tùy hứng!

Bà oán hận nó, nhưng cuộc sống phải tiếp tục, bà rất nhanh đứng lên, cuối cùng vẫn chịu trách nhiệm cho con gái đời sống vật chất tốt nhất. Bà rất ân hận mấy năm trước khi chồng mất bà luôn tìm ông cãi vã, vì tổn thương mà dối lòng đả kích giấc mơ của ông.

Cho đến khi phát hiện con gái mắc bệnh rối loạn lưỡng cực, cảm xúc không ổn định, theo đuổi kích thích, ham muốn tình dục mạnh, lạm dụng rượu, thuốc lá, thuốc, trầm cảm, có khuynh hướng tự sát, bà mới ý thức được phải quan tâm nó.

Nhưng bệnh lâu trước giường không có người con nào hiếu thảo,

bệnh lâu trước giường cũng không có mẹ hiền. Ít nhất bà không làm được.

Chăm sóc bệnh nhân quá nhiều năm, bà không hề khỏe, bà bị nó dồn ép đến mức gần như sụp đổ, bà đã chán ghét việc thu dọn cục diện rối rắm cho nó ngày này qua ngày khác năm này qua năm khác.

Con gái yêu Từ Khanh, bạn của chồng, bà không thể chấp nhận. Để ngăn cản con gái phạm sai lầm, bà tìm Từ Khanh, bảo ông nói dối hai người họ có quan hệ, để con gái hết hi vọng.

Từ Khanh rất kinh sợ, bà nói cho ông biết: "Bây giờ Ca Ca nhỏ, không hiểu chuyện; chờ nó lớn lên rồi, nó sẽ hối hận, sẽ oán trách ông già ông đây chiếm giữ tuổi trẻ của nó, sức sống của nó."

Cuối cùng Từ Khanh đồng ý.

Con gái hoàn toàn buông tay, mối quan hệ vốn đã tồi tệ với bà đã đến mức không thể hòa giải.

Sau đó, bà gặp được đời chồng thứ hai Vương Lăng, vợ chồng đằm thắm, con gái kế Vương San cũng khôn khéo quan tâm, là đứa con gái hoàn mỹ mà mỗi một bà mẹ đều muốn, bà giống như giành được mạng sống lần thứ hai, và một quãng tình cảm mẹ con chưa bao giờ có.

Nhưng Trình Ca lại tiêu diệt tan nát hôn nhân và gia đình của bà lần nữa.

Bà không muốn nhốt nó vào bệnh viện tâm thần, tốn rất nhiều thời gian liên lạc với Phương Nghiên, mời bác sĩ cho nó, nhưng nó chống cự không phối hợp.

Bà bắt đầu hoài nghi, cái gọi là rối loạn lưỡng cực chẳng qua là cái cớ cho nó tổn thương, hành hạ người khác mà không chịu trách nhiệm đồng thời giành được sự quan tâm và cưng chiều.

Bà mệt rồi, mệt mỏi trước nay chưa từng có.

**

"Ca Ca." Mẹ Trình phả ra một hơi thuốc, giọng nói bình tĩnh, giống như trân châu rơi xuống nền nhà, "Con lại vượt tuyến."

"… Con cố gắng hết sức rồi."

Giọng Trình Ca yếu ớt, gần như không thể nghe thấy, "Cao Gia Viễn biết bệnh của con, anh ta dụ dỗ con, nhưng con không có…"

"Con là người trưởng thành, không thể có một lần kiểm soát bản thân con?" Mẹ Trình nhịn cơn giận, "Bị bệnh thì có thể không chịu trách nhiệm lại dễ dàng nhận được sự quan tâm và tha thứ của tất cả mọi người, người trên toàn thế giới đều muốn loại bệnh này của con!"

Trình Ca nằm trên quầy bar, giống như đã chết.

Mẹ cô không thấy được cô rất mệt, cũng không thấy được trong mắt cô nổi tia máu đỏ.

Mẹ Trình hút vài hơi thuốc, ẩn nhẫn rất lâu, cuối cùng hòa hoãn giọng lại: "Đứa bé Phương Nghiên này tính tình hấp tấp, ngoài miệng không thể nói lời dễ nghe, đối nhân xử thế cũng kém một chút, nhưng nó không có lòng dạ gì cả, cũng thật lòng muốn con khỏe mạnh."

Ngón tay Trình Ca giật giật: "Con biết, con…"

“Con đừng biến nó thành một Vương San kế tiếp.”

Trình Ca vùi đầu, sắc mặt trắng bệch, ngón tay muốn nắm bắt gì đó, nhưng không nắm được bất kì thứ gì.

“Vương San nói nó yêu Giang Khải, yêu đến mức bằng lòng chết vì cậu ta, lúc con muốn ở cùng Giang Khải, con trả lời nó thế nào?”

“Đừng nói nữa…” Trình Ca yếu ớt.

“Nếu con không nói bảo nó đi chết, nó sẽ tự sát sao?”

Hai tay Trình Ca nắm thành quả đấm, nhưng thân thể không có một chút sức lực dư thừa, nửa giây đã vô lực buông ra.

Thuốc trong tay mẹ Trình cháy hết: “Ca Ca, mẹ từ bỏ. Nhập viện tiếp nhận điều trị đi. Đừng hành hạ bản thân nữa, cũng đừng hành hạ mẹ nữa.”

Sự yên lặng và gió mát thổi vào phòng khách.

Trình Ca nói: “Được.”

Mẹ Trình ném thuốc vào gạt tàn thuốc, đứng dậy: “Có lúc, mẹ hi vọng người chết trong vụ tai nạn đó không phải là bố con.”

Mẹ Trình đi rồi, phòng khách chỉ còn lại một mình Trình Ca, bên ngoài cửa sổ sát đất sau lưng cô là cảnh đêm sầm uất của Thượng Hải.

Qua rất lâu, Trình Ca chống người dậy, đứng lên, thân thể gầy yếu lảo đảo một cái, giống như một tấm thủy tinh sắp vỡ tan.

Cô bước đi loạng choạng, đi về phía phòng ngủ——

"Ôi, xin lỗi, bố quên mua kem cho Ca Ca rồi."

"Nhưng hôm nay con rất muốn ăn kem."

"Vậy chúng ta đi tiệm ăn, nghe đâu ra tiệm có thể được tặng lịch, bút chì."

"Được đó!"

"Đã trễ thế này đi gì chứ? Có thể cưng chiều con như vậy à? Anh làm việc cả ngày cũng nên nghỉ ngơi rồi."

"Không phải đã hứa với Ca Ca nhưng anh quên mất sao? Cả nhà chúng ta cùng đi đi."

"Em không đi!"

"Mẹ mất hứng nhất."

"Em tên gì?"

"Trình Ca."

"Em là ai?"

"Em là nhiếp ảnh gia, Trình Ca… Còn anh là ai?"

"Anh… Anh… là một người bạn."

"Ca Ca, chú tên Từ Khanh, là bạn của bố cháu."

“Cháu biết chú.”

“Đừng sợ, chú sẽ luôn đi cùng cháu.”

“Được.”

“Ca Ca, chú không thể.”

“Không thể ở cùng tôi, tại sao tốt với tôi như vậy?”

“Cháu còn quá nhỏ. Cháu nên tìm người tốt hơn, cậu bé cùng tuổi với cháu.”

“Chú và mẹ tôi quan hệ thế nào?”

“Chính là điều chú nói trong tin nhắn.”

“Chính miệng chú nói. Tối qua chú ngủ với bà ấy? Nói đi!!”

“Phải.”

“Biến thái. Biến thái!”

“Chậc chậc, em tên Trình Ca nhỉ? Vẻ ngoài rất xinh đẹp, nhưng ánh mắt quá kém.”

“Cái gì?”

“Cô nhóc con thích thầy Từ Khanh ông già đó, ánh mắt em thế nào vậy?”

“Anh có bệnh à?”

“Ơ! Còn có thể xù lông.”

Trình Ca mở cửa sổ sát đất ra, lên ban công, trước mặt là đèn đóm vạn nhà.

Cô cởi giày, leo lên lan can. Cô cụp mắt nhìn vực thẳm dưới lòng bàn chân, từ từ đứng lên.

“Đó là em không có được nên nhớ, ông già Từ tốt chỗ nào chứ? Chờ thêm mấy chục năm em ba mươi tuổi ham muốn tình dục dồi dào, ông ấy cũng không thỏa mãn được em.”

“Có bệnh.”

“Trình Ca, em không cảm thấy anh rất phù hợp với em sao?”

“Không cảm thấy.”

“Anh đi cùng em hơn nửa Trái đất, từ châu Phi đến châu Mỹ, không có công lao cũng có khổ lao chứ.”

“Là anh kéo tôi ra ngoài.”

“Như nhau cả. Tiền Chung Thư đã nói, xem hai người có thích hợp hay không thì phải cùng du lịch. Trình Ca, phát hiện chưa, em đã có một tháng quên quan tâm tới tin tức của ông già Từ.”

Trình Ca đứng ở chỗ cao, nhìn xuống thành phố dưới chân. Tối tăm giống như một đôi mắt, một cái hang.

“Trình Ca, mình yêu anh ấy hơn cậu, mình có thể đi chết vì anh ấy.”

“Vậy cậu đi chết đi.”

“Trình Ca, Vương San chết rồi, là vì chúng ta. Sao em còn có thể như không có chuyện gì xảy ra cho rằng chúng ta vẫn có thể ở cùng nhau?”

“Cô ấy chết thì có quan hệ gì đến em, cả nhà cô ấy chết cũng không có quan hệ gì tới em.”

“Trình Ca… Em thật đáng sợ.”

“Cháu vẫn chưa xin lỗi chú, cháu xin lỗi chú.”

“Tôi không tha thứ cho cô. Cô là tội phạm giết người.”

Gió đêm rất lớn, thổi thân thể Trình Ca có chút lay động. Bắp chân trần của cô đang phát run.

Cô chậm rãi giang hai cánh tay.

Cô rất cố gắng, muốn xứng đáng với người tốt hơn mình, muốn thoát khỏi cái đám hố sâu của mình. Cô liều mạng leo lên, nhưng họ không ngừng giẫm lên cô, đạp cô, kéo cô, túm cô… Cô kiệt sức, không chống đỡ nổi nữa, quá cực khổ.

“Ca Ca, mẹ từ bỏ. Nhập viện tiếp nhận điều trị đi. Đừng hành hạ bản thân nữa, cũng đừng hành hạ mẹ nữa.”

“Có lúc, mẹ hi vọng người chết trong vụ tai nạn đó không phải là bố con.”

Trình Ca vươn dài cánh tay trong bầu trời đêm, nhắm mắt lại, thân thể hơi nghiêng về trước.

Gió lớn ào tới, vén váy cô lên, cô ngửa ra sau, không hề có điềm báo trước,

Liền nghe thấy Bành Dã nói:

“Sau này em hãy thật khỏe mạnh.”

Lòng cô bỗng yên tĩnh lại.

“Trình Ca, em đáng sống thật tốt.”

Trình Ca mở mắt, phát hiện mình đứng trên lan can chật hẹp. Cô chợt tỉnh táo, hai chân cô phát run, cô dè dặt ngồi xổm xuống.

Cô lấy di động trong túi ra, mở danh bạ.

Cô tìm ra “Bành Dã” trên màn hình sáng rực, mắt liền đỏ ửng.

Hai giờ rưỡi sáng.

Điện thoại kết nối, không tới ba tiếng, bên kia nhận máy.

“… A lô?” Giọng anh nặng, có chút khàn, là bị đánh thức trong lúc ngủ mơ.

“…” Trình Ca cầm di động run lên trong gió đêm trên cao ốc.

Bành Dã: “Nói chuyện.”

Trình Ca há miệng, nhưng cũng không nói ra được gì.

“Nói chuyện!”

"…"

Gió lạnh dâng lên, Trình Ca hít sâu một hơi, muốn nói tên anh, nhưng chưa kịp,

Đầu bên kia, người đàn ông bỗng thấp giọng, nói:

"Anh đi Tây Ninh đón em.

Mặc kệ gió mưa."

Trong nháy mắt, gió đêm dừng lại.

Chương 57

Lúc Trình Ca lên đường đến sân bay, Thượng Hải mưa như trút nước. Cô kiểm tra dự báo thời tiết, phạm vi toàn tỉnh Thanh Hải cũng xuất hiện sấm sét, mưa to hiếm thấy. Điện thoại di động thông báo máy bay sẽ hoãn.

Trình Ca vẫn đến sân bay đúng giờ, ngồi chờ trong sảnh chờ.

Người ngắm mưa lớn như gột rửa ngoài cửa sổ kính, giống như ngắm xuân về hoa nở.

Mấy tiếng sau, Thượng Hải tạnh mưa, máy bay bay đi các nơi lần lượt cất cánh, nhưng bên Tây Ninh vẫn có mưa to.

Ở sảnh chờ, các hành khách la hét ầm ĩ, gây chuyện.

Trình Ca lấy di động ra, liếc nhìn ghi chép cuộc gọi với Bành Dã vào rạng sáng. Sau khi gọi thông cuộc điện thoại đó, họ không nói chuyện điện thoại nữa.

Bây giờ cũng không cần.

Cô mang một đôi giày cao gót đế đỏ hồng, tay nắm cần kéo vali xách tay, ngồi sống lưng thẳng tắp.

Suy nghĩ, liền nghĩ tới từ Cách Nhĩ Mộc đến Tây Ninh mất bảy tiếng đường xe, Bành Dã lên đường lúc nào? Trong đêm?

Nhất thời trong lòng có suy nghĩ, cô nhét tai nghe vào, tìm một ca

khúc tên 《Mặc kệ gió mưa》. Giai điệu của hộp nhạc khiến lòng cô tĩnh lặng.

(*) Bài "Mặc kệ gió mưa": https://www.youtube.com/watch?v=HUvDaKBcA44

Lúc giọng Châu Hoa Kiện xuất hiện, cô hơi nhíu mày, bài hát lỗi thời này là sản phẩm của thời đại ông già Bành Dã. Phong cách nhạc dịu dàng, không phải kiểu cô thích, hẳn cũng không phải kiểu Bành Dã thích.

Nhưng cô nghe một lúc, bất giác tuần hoàn theo.

"Thế gian muôn ngàn lối, nhưng anh sẽ sớm chiều đi bên em."

Mấy tiếng sau, loa phóng thanh rốt cuộc thông báo lên máy bay.

Trình Ca lên máy bay, tắt di động, đeo đồ che mắt, yên lặng ngủ.

Thêm mấy tiếng, lúc máy bay bắt đầu hạ độ cao, Trình Ca thức dậy, rửa mặt, đắp mặt nạ, nhưng không trang điểm.

Cuối cùng máy bay đáp xuống sân bay Tào Gia Bảo.

Bên cửa sổ, Trình Ca thấy được cao nguyên đất cát màu vàng.

Màn đêm đã bắt đầu phủ xuống, máy bay trượt trên đường băng, từ từ trở về vị trí cũ. Trình Ca là người đầu tiên đi ra khỏi máy bay, vừa bước lên lối di chuyển, giọt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống cửa sổ kính, trong nháy mắt càng rơi càng lớn.

Sau lưng có người thảo luận: "Trời ạ, may quá. Trễ thêm chút nữa là phải buộc hạ cánh xuống Lan Châu rồi."

Trình Ca nghĩ, nếu buộc hạ cánh xuống Lan Châu, Bành Dã cũng sẽ đi đến đó đón cô.

Sau khi đi ra ngoài, cô liếc mắt nhìn thấy Bành Dã vô cùng cao trong đám đông, anh đút tay vào túi, đứng phía sau một đám người giơ bảng bên rào chắn.

Tóc anh ướt, đôi mắt màu đen nhìn cô chằm chằm, thẳng tắp và lại yên lặng.

Trong xương cốt Trình Ca run rẩy một trận. Xa xa cô nhìn anh một cái, rẽ đi sang cửa ra ở hành lang, anh cũng xoay người đi; hai người cách rào chắn và đám đông nhận điện thoại dâng lên.

Đến cuối hành lang, anh dừng lại chờ cô, cô đi tới bên cạnh anh.

Bành Dã hơi cúi người đón lấy vali trong tay cô, tay anh ướt, thấm nước mưa, nhưng ấm áp.

Trình Ca đi theo bên cạnh anh, anh kéo vali của cô, cô không nắm tay anh, hai người cách khoảng cách không gần không xa, không nói một câu.

Họ đi qua đại sảnh sân bay bận rộn, đi ra chỗ đậu xe.

Trời tối, sấm chớp rền vang, đổ mưa lớn.

Bành Dã không lên tiếng, thuận tay kéo cô vào bên người, lấy áo khoác che đầu và người cô, ôm cô đi tới bên cạnh xe. Mưa xối xả rửa sạch thân thể hai người, có luồng hưng phấn lặng lẽ và kì lạ. Không hề lạnh. Răng Trình Ca run kêu cầm cập, chân sắp đứng không vững, thân thể anh cũng đang ẩn nhẫn run.

Đi một khoảng cách rất dài, cuối cùng đã tới.

Anh mở cửa xe đưa cô ngồi vào ghế phụ.

Trình Ca vẫn bị nước mưa làm ướt đẫm, co rúc trên ghế khe khẽ run.

Anh để vali ở ghế sau, mở cửa lên xe.

Mưa quá lớn, anh hơi chật vật tránh vào trong xe đóng cửa lại, vuốt sạch nước mưa trên mặt, Trình Ca liền nhào tới, sải chân ngồi lên đùi anh, nâng gò má bị nước mưa làm ướt của anh lên, dùng sức mút môi anh, chỉ tiếc không thể từng miếng một nuốt anh vào.

Hương bồ kết quen thuộc trên người anh, hòa lẫn cùng mùi nước mưa bão tố, khiến cô điên cuồng.

Cô cạy răng và môi anh ra, quấn lấy đầu lưỡi anh hung hăng mút. Gốc lưỡi Bành Dã bị đau, da đầu run rẩy, tựa như linh hồn sắp bị cô hút ra từ đỉnh đầu.

Tay Trình Ca sờ tới quần áo ẩm ướt bên hông anh, cuồng loạn nới dây thắt lưng, kéo dây kéo ra, tay chui vào.

Anh đã sớm có phản ứng.

Cô khẩn cấp vén váy dài lên, kéo quần chữ T sang một bên, không hề có bất kì chuẩn bị gì liền ra sức ghì xuống.

“A…” Cô ngậm môi anh, trong cổ họng tràn ra một chút âm thanh, ngắn ngủi, thống khổ, trong nháy mắt bị anh dùng nụ hôn phủ kín.

Bành Dã vươn một tay sang khóa cửa xe lại, tay kia nắm eo cô, ghì

cô vào lòng, vuốt ve, làn da cô ẩm ướt nóng lên, vân da mềm trơn như mỡ đặc, xúc cảm đầu ngón tay ầm ầm nổ tung, làm nổ thân thể anh.

"Ưm…" Cả người cô giật bắn.

Bên trong xe chật hẹp, cô không duỗi thẳng ra được, hai chân kẹt trong không gian giam hãm, liên tục điều chỉnh dáng người, vòng eo tiến lùi lên xuống, ham muốn mãnh liệt không thể dừng lại. Chỉ đôi môi hút chặt anh không buông, anh cũng không buông, phối hợp sự chủ động của cô, giống như hai con rắn quấn quýt si mê.

Nước mưa tạt vào thân xe, giống như tấm màn che phủ kính xung quanh.

Sự thở dốc dồn dập của anh giống như động vật, quấn quýt cùng tiếng rên rỉ yếu ớt, lấn át mưa gió sấm sét đan xen.

Trình Ca cuộn người, Bành Dã vuốt ve thân thể cô, không thích quần áo vướng víu, cởi nút áo cô. Cô bỗng buông môi anh ra, hơi thẳng người dậy.

Trên mặt cô vẫn mang theo nước mưa, gò má đỏ ửng, đôi mắt ẩm ướt và yên lặng, nhìn anh chằm chằm. Không lẫn tạp chất, sáng như giá gương.

Anh cởi áo cô, một cái nút, hai cái nút, áo ngực màu xanh nước biển của cô lộ ra,

Cô vẫn thở dồn dập, bầu ngực trắng như tuyết đang nhấp nhô trên màu xanh nước biển.

Anh tiếp tục, áo sơ mi cởi xuống từ bả vai. Đêm bão tố, làn da cô

trắng đến lóa mắt. Tay Bành Dã ngừng lại, ánh mắt dừng dưới xương quai xanh, trên ngực cô.

Chỗ vốn là vết thương đạn bắn để lại một con chim ưng giương cánh.

Trình Ca cụp mắt xuống, nhẹ giọng hỏi: “Thích không?”

Sự đáp lại của Bành Dã là cúi đầu, nâng cô lên, hôn con chim ưng trên ngực cô, khẽ liếm cánh của nó. Xúc cảm đó mềm nhẵn như sữa tràn đầy vào miệng anh.

Trình Ca quấn lấy đầu anh, mười ngón tay luồn vào mái tóc ướt của anh, mặc anh hôn. Cô khép hờ mắt, tựa như say ngửa đầu lên.

Ngoài cửa sổ tia chớp lấp lóe.

Anh bóp eo cô, hôn con chim ưng kia, ra sức tiến thẳng vào.

Cô run lẩy bẩy, sau lưng đụng vào tay lái, bị đau kêu một tiếng.

Bành Dã đỡ sau lưng cô lên, tay ngăn cách giữa lưng cô và tay lái, kéo cô lại.

Bên dưới đâm một cái, cô gảy chặt ngón chân, ôm cổ anh, run lên đau đớn “A” một tiếng.

“Đau sao?” Anh nắm lấy phần đầu ẩm ướt của cô, nhẹ giọng hỏi.

Cô lắc đầu.

Trong tiếng nước mưa khắp bầu trời,

Và cảm giác quen thuộc của anh từ từ xây đắp trong thân thể Trình Ca, tiếng rên rỉ không liên tục của cô chìm ngập trong màn mưa che lấp cả đất trời.

Cô hơi mở miệng, ngửa đầu lên ngã vào tay lái, trông thấy một tia chớp trắng bổ toàn bộ đêm mưa, nước mưa tựa kim cương, cuồn cuộn nện xuống.

**

Bành Dã mặc áo ngực và áo sơ mi cho cô, cài chắc từng nút áo, thu quang cảnh trắng như tuyết trước ngực cô vào.

Anh ôm cô lại từ trên tay lái, để đầu cô yên ổn gối lên vai anh. Hai người ướt sũng kề vào nhau, nhiệt độ cơ thể hơ ra khí nóng bốc hơi giữa da thịt.

Bên ngoài sấm chớp vẫn rền vang, trong buồng xe yên ắng và an bình, ai cũng không lên tiếng.

Qua không biết bao lâu, Trình Ca nhàn nhạt hỏi: “Hôm nay chờ lâu lắm rồi?”

“Lâu hơn anh dự đoán.” Bành Dã nói,

“… Nhưng cuối cùng đã tới.”

**

Lái xe rời khỏi sân bay, tia chớp rọi sáng con đường phía trước.

Trình Ca châm một điếu thuốc, kẹp trong tay, ánh sáng đầu lọc sáng tối theo hô hấp của cô.

Cô nhìn ngoài cửa sổ, sấm chớp rền vang, tối đen không thể đo được, cô cảm thấy yên lòng trước nay chưa từng có.

Trong buồng xe thuộc về mùi thuốc lá nhàn nhạt của cô, cô phả ra một hơi thuốc: “Bành Dã.”

“Hửm?” Đêm mưa lái xe, anh rất nghiêm túc chú ý tình hình giao thông, trả lời có chút thờ ơ.

Trình Ca ngắm mưa to như trút nước bên ngoài, hỏi: “Anh yêu em?”

Mưa vẫn đang rơi,

Bành Dã nói: “Không yêu, tại sao bất chấp mưa gió tới đón em?”

Chương 58

Ban đầu muốn hỏi anh đã chuẩn bị xong chưa, nhưng sớm đã không cần thiết.

Trình Ca ngắm mưa càng lúc càng lớn ngoài cửa sổ, hỏi: “Hôm nay về Cách Nhĩ Mộc sao?”

Bành Dã nói: “Ở Tây Ninh.”

Trình Ca “ừ” một tiếng.

Dọc đường cô đều không nhắm mắt, cô không mệt một chút nào.

Sân bay cách nội thành không xa, rất nhanh đến một khách sạn chỉnh tề trên đường đi Hoàng Hà, không phải loại nhà nghỉ nhà trọ này kia, Trình Ca hơi nghiêm túc: “Ở đây?”

Bành Dã: “Ừm.”

Trình Ca không nói nhiều. Xuống xe vào đại sảnh, lộng lẫy rực rỡ. Lúc đến quầy tiếp tân đăng kí, Trình Ca liếc nhìn tiền phòng, tay sờ vào túi xách định lấy ví tiền, suy nghĩ một chút lại không lấy.

Vào thang máy, Bành Dã nhìn quần áo ướt sũng của cô, đắn đo muốn nói gì đó, di động vang lên, trong thang máy tín hiệu không tốt lắm, nhưng cuộc gọi cũng không dài, anh nói vài câu đã cúp.

Trình Ca vô tình liếc mắt một cái, là điện thoại quốc tế. Cô nhìn thấy nhật kí cuộc gọi của anh, cuộc gọi vào rạng sáng kia không có tên cô,

chỉ có số điện thoại.

Trình Ca hỏi: “Anh đã xóa số của em?”

Bành Dã đáp: “Ừm.”

Hai người không nói chuyện trong một lúc.

Trình Ca lại hỏi: “Sao anh biết là em?”

Bành Dã không trả lời. Cửa thang máy mở, anh dùng một tay kéo vali ra ngoài, một tay đỡ cửa, để cô đi ra ngoài.

Sau khi vào phòng, Bành Dã nói: “Cởi quần áo ướt, tắm rửa trước.”

Trình Ca liền bắt đầu cởi. Bành Dã để vali lên bàn, nhìn thấy trong gương cô cởi váy dài, cái mông tròn xoe kẹp quần chữ T nho nhỏ, một đôi chân thẳng tắp thon dài, trắng như kem.

Váy rơi xuống đất, giày cao gót cởi ra, để lộ con rắn nhỏ màu đen bên mắt cá chân. Cô vừa cởi áo sơ mi vừa đi về phía nhà tắm, Bành Dã thu ánh mắt, liếc nhìn mình ướt nhẹp trong gương, lơ đãng hít một hơi.

Trình Ca đi vào nhà tắm, bất ngờ phát hiện có bồn tắm, sạch sẽ đến mức không dính một hạt bụi.

Trình Ca ném áo sơ mi lên bồn rửa tay, mở nước vào bồn tắm. Bên vòi nước có hai cái núm xoay, cô thử một lúc lâu, nước vẫn lạnh.

Trình Ca nói ra phía ngoài: “Bành Dã. Cái vòi nước này hư rồi.”

“Hư chỗ nào?” Tiếng Bành Dã tới trước, tiếp đó là người.

Trình Ca đứng lên từ bên bồn tắm nhường chỗ cho anh, hơi nhíu mày: "Vặn thế nào cũng không có nước nóng."

Bành Dã cúi người vặn cái vòi nước đó, giải thích: "Bên này là nước nóng, vặn theo chiều kim đồng hồ; bên này là nước lạnh, cũng phải vặn theo chiều kim đồng hồ."

Rất nhanh, cột nước tỏa ra hơi nóng.

Trình Ca: "…"

Bành Dã hòa nước ấm xong, nói: "Thử xem."

Trình Ca sờ một cái: "Hơi nóng."

"Tay khá nhạy cảm với nhiệt độ." Bành Dã nói đều đều, "Cứ nước ấm này đi. Qua chút nữa sẽ cảm lạnh."

Trình Ca mặc kệ anh.

Anh ngồi bên bồn tắm, Trình Ca nhìn anh một lúc, tiến lên cởi quần áo anh, anh cũng để mặc cô.

Chìm vào dòng nước ấm áp, mưa sa gió rét cả người bị gột đi, sự thoải mái trước nay chưa từng có vây quanh Trình Ca, cô bỗng hiểu tại sao anh dẫn cô đến đây ở.

Ở dưới nước, anh vuốt ve đường cong thân thể cô, cô nhắm mắt lại, hai chân vô thức vuốt nhẹ chân anh. Thân thể không có ham muốn khác, chỉ còn lại sự gần gũi da thịt đơn thuần nguyên thủ nhất.

Bành Dã hỏi: "Mệt rồi?"

“Không mệt.” Cô mở mắt, “… Anh chờ lâu rồi.”

“Không lâu.” Anh nói.

“Đúng giờ hẳn là tới vào buổi trưa.” Trình Ca nói, “Sao anh không gọi điện thoại cho em?”

“Biết em nhất định sẽ đến… Sao em không gọi điện thoại cho anh?”

“Biết anh nhất định sẽ đợi.”

Trong làn nước ấm áp, cả hai người đều im lặng.

Bành Dã hỏi: “Đói chưa?”

“Ăn trên máy bay rồi.” Cô nói, “Còn anh?”

“Ăn ở sân bay rồi.” Anh đáp.

Trình Ca nhàn nhạt “ừm” một tiếng.

Tắm xong đi ra, Bành Dã nói: “Một năm không dùng bồn tắm nữa.”

Trình Ca ngẩng đầu: “Sao vậy?”

Bành Dã: “Tiết kiệm nước.”

Trình Ca: “Tốt.”

Trình Ca đứng ở đầu giường, dùng khăn tắm xoa tóc, chờ tóc không nhỏ giọt nữa, dùng máy sấy sấy. Bành Dã nhìn cô một lúc, đón lấy máy sấy trong tay cô, cô tiện thể ngồi xuống mép giường.

Bên ngoài vẫn đang mưa xối xả, Trình Ca mặc áo choàng tắm trắng rộng, ngửa đầu, nhìn gò má sạch sẽ và mái tóc ướt sau khi tắm xong của anh. Gió ấm đang thổi, ngón tay anh đang vuốt ve trên da đầu cô.

Cách một lúc, di động của Trình Ca vang lên. Bành Dã tắt máy sấy, lấy tới cho cô.

Là người đại diện: "Em yêu, em ở đâu thế?"

"Bây giờ em không ở Thượng Hải." Trình Ca nhàn nhạt nói. Cô ngoẹo đầu gảy sợi tóc, mùi hương trên ống tay áo choàng tắm mát mẻ sạch sẽ.

"Thứ Sáu kênh giáo dục muốn phỏng vấn em. Không phải em muốn tuyên truyền bảo vệ động vật sao, đừng bỏ lỡ cơ hội này."

"Ừm, em sẽ về đúng giờ."

"Bye bye em yêu."

Trình Ca cúp máy.

Bành Dã cào cào tóc cô, hỏi: "Tiếp tục sấy?"

Trình Ca nói: "Hong khô."

Bành Dã thu dây máy sấy lại, hỏi: "Khi nào về?"

"Ngày kia." Trình Ca nói xong tăng thêm một câu, "Có rất nhiều việc."

Bành Dã: "Vậy thì vừa vặn."

“Hửm?”

“Hai ngày này anh nghỉ, dẫn em đi một chỗ.”

Trình Ca: “Chỗ nào?”

“Đến lúc đó sẽ nói.” Ngón tay anh nắm lấy tóc cô, dần dần, ánh mắt rơi vào mặt cô, lại thấy khuôn mặt mộc của cô lần nữa, mặt mũi nhàn nhạt, có quầng thâm mắt nhạt. Cái nhìn đầu tiên ở sân bay, anh đã thấy cô gầy.

“Gần đây không nghỉ ngơi tốt?” Anh vô thức vuốt ve gương mặt cô.

“Mất ngủ.” Cô nghiêng đầu, gò má gối lên lòng bàn tay anh, con ngươi nhạt, yên lặng nhìn anh.

Trong lòng Bành Dã không có âm thanh.

Hai người nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ, Trình Ca nói: “Tới đi.”

Bành Dã lấn người sang hôn cô.

Tay Trình Ca ôm lấy cổ anh, hôn đến giữa chừng, cô vuốt nhẹ sợi tóc anh, nhọn hơn trước đây, cô hỏi một cách mơ hồ: “Anh đã cắt tóc?”

“Ừm.” Anh qua loa đáp lại, mới vừa đè cô ngã xuống chiếc giường lớn êm ái, di động của Trình Ca lại vang lên.

Hai người dừng lại, giữa hơi thở giao hòa, bất đắc dĩ cười khẽ.

Trình Ca mò tìm di động, ngón tay lại vẫn đang nghịch sợi tóc sau

gáy anh.

Cầm lấy nhìn, lần này là Phương Nghiên. Cô dừng một chút, bình tĩnh nhận máy.

“Trình Ca, em ở đâu thế?” Giọng Phương Nghiên rất khẽ, không giống bình thường.

Trình Ca nói: “Tây Ninh.”

“Ồ… Vậy khi nào em về?”

“Ngày kia.”

“Sau khi về chúng ta gặp nhau một lần nhé, chị mời em đi ăn.”

“Ừm.”

“Đúng rồi, em có mang theo thuốc không?”

“Mang rồi.”

“Nhớ uống… nhưng đừng đếm sai.”

“… Được.”

“Trình Ca…”

“Ừm?”

Cô ấy muốn nói lại thôi. Trình Ca cũng không giục, yên lặng chờ.

“Chị không quan tâm tới Cao Gia Viễn, em không cần suy nghĩ đến

chị.”

“…” Trình Ca nói, “Em cũng vậy.”

Phương Nghiên nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Em ngủ sớm một chút.”

“Ừm.”

Trình Ca cúp điện thoại. Từ đầu đến cuối Bành Dã nằm trên người cô, nghe rõ ràng nội dung trong điện thoại. Trình Ca nói: “Anh đi lấy.”

Bành Dã đứng dậy xuống giường, mở vali tìm ra đủ loại lọ thuốc, đếm rõ từng viên một đưa cho cô, lại đi làm ly nước ấm. Trình Ca lấy nước uống thuốc.

Thái độ ấy của anh tựa như cô chỉ bị cảm vặt.

Bành Dã cất ly thủy tinh, quay lại phủ lên người cô lần nữa, nói: “Tiếp tục?”

Trình Ca nói: “Tiếp tục.”

Một hồi ân ái lăn qua lăn lại.

Trình Ca nghe tiếng mưa gió bên ngoài, nhíu mày hỏi: “Mưa lớn thế này, ngày mai có thể ra ngoài sao?”

Bành Dã ở bên tai cô, trầm giọng nói: “Ngày mai sẽ là một ngày đẹp.”

Một đêm này, Trình Ca ngủ rất ngon, sét đánh gió thổi không ảnh hưởng.

Hôm sau, giống như Bành Dã nói, là một ngày đẹp.

Trước khi xuất phát Bành Dã dẫn Trình Ca đi chợ mua thức ăn, Trình Ca hút thuốc đi theo sau lưng anh, nhàn nhạt hỏi: “Đi picnic?”

Bành Dã nói: “Tiếp xúc một chút.”

Lái xe một mạch qua Cách Nhĩ Mộc, ngày thứ ba trên cao nguyên, một tháng không thấy, trên cánh đồng cỏ xanh mọc um tùm, mênh mông tràn đầy sức sống.

Đi qua trạm bảo vệ, Trình Ca quay đầu ngắm nhìn ngôi nhà trệt quen thuộc kia, không nói gì.

Qua trạm bảo vệ không lâu, xe việt dã xuống quốc lộ Thanh Tạng, vòng vào núi rừng quanh co. Cây xanh che bầu trời, ánh nắng rơi xuống từ giữa lá cây rậm rạp, nước chảy róc rách, hoa thơm chim hót.

Sau cơn mưa như trút nước, không khí trong núi vô cùng trong lành. Không bao lâu, tầm nhìn dần mở rộng, Trình Ca nhìn thấy đỉnh băng núi tuyết.

Đợi đến khi đồng cỏ và sông băng bao la trải bày trước mắt, dưới bầu trời xanh, một thế giới tinh thể băng lấp lánh.

Bành Dã dừng xe, nói: “Đến rồi.”

Trình Ca xuống xe, bắt kịp Bành Dã, hai người giẫm lên mảnh băng nhỏ vụn đi về phía trước.

Gió mát lạnh thổi tới từ khắp nơi, Trình Ca ngắm đỉnh núi tuyết xa xa, hỏi: “Đây là dãy núi gì?”

Bành Dã nói: “Đường Cổ Lạp.”

Trình Ca nhíu mày: “Đây là…”

“Nguồn Trường Giang.”

Nước sông màu xanh biếc bày ra trước mắt cô, đỉnh núi tuyết, bầu trời xanh, mây trắng, tất cả phản chiếu trên mặt sông trong veo.

Tiếng gió đệm cùng tiếng nước tấu khúc nhạc giữa đất trời mênh mông trống trải. Gió thổi tới từ trên núi tuyết, cuốn theo hơi nước trên mặt sông ập vào trước mặt Trình Ca.

Trình Ca hít thở sâu, không có nguyên do, trong lòng liền thoải mái. Cô thích nơi này.

Anh và cô, đứng ở đầu nguồn Trường Giang, gió đang thổi, cỏ đang mọc, anh và cô đều không nói gì, cũng không nắm tay, chỉ đứng như vậy đã cảm thấy rất tốt.

##

Đến gần tối, núi tuyết, nước sông dưới nắng chiều càng thêm lộng lẫy.

Trong phong cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp, Trình Ca dựng lều cùng Bành Dã.

Không bao lâu, Trình Ca ý thức được mình cũng không trợ giúp được Bành Dã bao nhiêu, bèn nói: “Em đi nhặt củi.”

Bành Dã quay đầu lại, vẻ mặt rất nghiêm túc, hỏi: “Đói rồi?”

“Không có.” Trình Ca cũng rất nghiêm túc, nói, “Phân công có thể tiết kiệm thời gian.”

Bành Dã hơi buồn cười: “Tiết kiệm thời gian rồi làm gì?”

Trình Ca: “…”

Bành Dã: “Không kịp đợi như thế?”

Trình Ca: “Bỉ ổi.”

Bành Dã: “Em không biết xấu hổ mà nói anh.”

Trình Ca nhìn anh khinh bỉ, xoay người ngắm nguồn Trường Giang. Suy nghĩ một chút, ở đây cô không cần vội vã làm gì, cô có thể không làm bất kì chuyện gì.

Bành Dã thấy mặt trời xuống núi, nghĩ Trình Ca sẽ lạnh, thế là buông lều trong tay xuống, nói: “Đi tìm củi trước.”

Trình Ca: “Cần hai người?”

“Đừng để xảy ra nguy hiểm.”

“Vùng hoang dã hoang vu, cũng không có người khác.” Trình Ca nói.

Bành Dã không giải thích, nói: “Đi thôi.”

Hai người tìm một đống củi về, trời đã tối.

Bành Dã đốt lửa ở một bên, Trình Ca xách cái túi trên xe xuống, mở ra xem, anh đã mua bắp, khoai lang, thịt bò khô.

Trình Ca nhớ tới đoạn đối thoại cùng Đạt Ngõa đêm đó, nói: “Anh không thích ăn khoai tây.”

Bành Dã đang đánh lửa, tự nhiên nói: “Em không thích ăn ấy.”

Trình Ca ngẩn người: “Sao anh biết?”

Bành Dã khom thấp lưng, thổi đốt lá cây và cỏ khô, nói: “Dịch trạm trên núi tuyết còn có đêm cắm trại, khoai tây em chọn đều là củ nhỏ nhất, ăn cũng chậm, không giống như ăn bắp và khoai lang.”

Anh nói bình thường, Trình Ca nhìn chằm chằm gò má bị lửa chiếu đỏ của anh một hồi, hừ một tiếng: “Ngoài lạnh trong nóng.”

Bành Dã không phản ứng lại, cô đi tới ngồi xổm bên cạnh đống lửa nhìn anh.

Bành Dã ngước mắt liếc cô một cái: “Sao?”

“Bành Dã.” Giọng nói cô chính thức.

“Ừm?”

“Anh bắt đầu động lòng với em khi nào?”

Bành Dã: “Không chú ý.” Nói xong đứng dậy đi dựng lều.

Anh không nói, cô cũng không truy hỏi. Sau này tự nhiên anh sẽ tự nói.

Trình Ca ngồi xổm tại chỗ thu xếp đống lửa, giữa chừng nghe được tiếng gió thổi vải bạt, phần phật.

Cô quay đầu nhìn Bành Dã. Vải bạt thô to nặng nề và dây thừng ngay ngắn lại phục tùng dưới tay anh. Cô thấy anh xắn tay áo, lộ ra cánh tay mạnh mẽ. Trên cánh tay nhỏ tay phải của anh có một vết sẹo, là vết dao; Trình Ca còn biết, sau lưng anh có một vết sẹo dài hơn.

Cô đã vuốt qua vô số lần. Cô thích xúc cảm không bằng phẳng đó.

Trình Ca nhìn chằm chằm vết sẹo trên tay anh, nhìn mãi, móc một điếu thuốc ra hút. Hút xong, cô đứng dậy đi tới, ôm lấy thắt lưng anh từ phía sau.

Bành Dã đang kéo dây, không làm sao phân tâm, thờ ơ hỏi: “Sao vậy?”

Trình Ca chậm rãi vuốt ve vết sẹo trên cánh tay nhỏ của anh, nói: “Lần trước cắm trại đã muốn làm.”

Bành Dã dừng một chút, cười nhạt một tiếng: “Anh biết.”

Anh bóp bàn tay cô bên hông một cái: “Lều vẫn chưa dựng xong, chờ…”

“Em không muốn ở dưới lều,” Trình Ca cởi quần anh ra, nắn bóp tới lui, rất nhanh dựng một cái lều ở nơi đó, cô kề sát vào lưng mông đã sớm căng chặt của anh, nói, “Em muốn ở trên lều.”

Bành Dã xoay người lại, cô đẩy anh ngã xuống, lều bạt chưa dựng vững chắc sụp đổ ầm ầm, anh và cô chìm ngập trong vải bạt và dây thừng.

Cho tới nay, Trình Ca đều không có cách nào giải thích vì sao si mê thân thể Bành Dã như vậy. Xương cốt anh, thân thể anh, cảm giác

phong phú và thoải mái anh cho cô. Cô đã sớm rơi sâu vào trong đó, trốn chạy xa hơn nữa cũng phải quay trở lại.

Bành Dã cũng như thế.

Anh nhớ mỗi một cuộc làm tình cùng cô, nhớ mỗi một tấc cảm giác trong ngoài thân thể cô.

Cũng nhớ đêm nay,

Làn da Trình Ca dưới núi tuyết ánh trăng, để lộ ra ánh sáng trơn óng ánh như ngọc màu ngà.

Cô sải chân ngồi trên người anh, áo sơ mi, áo ngực xốc xếch lơi ra, hô hấp dồn dập, bầu ngực phập phồng lên xuống cùng người cô.

Sau lưng cô là bầu trời đầy sao.

Ngón tay mảnh khảnh của cô gãi trên cơ bụng anh, thân thể mềm mại của cô vuốt ve vặn vẹo trên người anh, từng tiếng rên rỉ khoét xương, gần như hút linh hồn anh.

Cô nhàn nhạt khép đôi mắt lại, run rẩy ngẩng đầu, mồ hôi hòa lẫn gió đêm trượt qua gò má mơ màng của cô.

Một cái chớp mắt ấy từ đó cố định trong trí nhớ Bành Dã.

Rất lâu, Trình Ca chậm rãi cúi đầu, nhìn Bành Dã chăm chú, ánh mắt thẳng tắp và lại mềm mại.

Bành Dã kéo tay cô nhẹ nhàng kéo một cái, cô nằm xuống nằm sấp trên người anh, đầu gối giữa cổ anh. Đợi hô hấp dần đều lại, cô nói:

“Em không thể.”

Bành Dã nói: “Anh biết.”

Một câu không đầu đuôi, anh lại hiểu.

Em không thể gặp được người tốt hơn anh.

Trình Ca bình ổn lại, nói: “Còn có một vài chuyện.”

Cô kể về Từ Khanh và Giang Khải, cũng kể về mẹ cô và Vương San. Chuyện đến bây giờ, cô đã hờ hững, giống như kể câu chuyện của người khác.

Từ đầu đến cuối Bành Dã không nói chen vào, đáy lòng mơ hồ căm phẫn. Lúc đầu hối tiếc gặp nhau trễ, không thể quay về thời điểm cô bất lực nhất. Nhưng lại vui mừng gặp nhau trễ, anh đã đi qua cái tuổi hoang đường nhất.

Đợi cô kể xong, Bành Dã bình thường hỏi: “Sao đột nhiên nói mấy chuyện này?”

Trình Ca nói: “Cho anh một lời giải thích.”

Bành Dã nói: “Quá khứ của em, không cần giải thích cho anh; tương lai của em, anh để cho em giải thích.”

Vào khoảnh khắc ấy, Trình Ca cảm thấy cuộc đời cô được cứu vớt.

Chương 59

Thượng Hải.

Lúc máy bay sắp đáp xuống sân bay Phố Đông, Trình Ca nhìn thấy biển. Cô bỗng ý thức được, anh ở nguồn Trường Giang, cô ở đoạn cuối Trường Giang. Một con sông nối liền, từ Tây sang Đông.

Sau khi đáp xuống, Trình Ca gửi tin nhắn cho Bành Dã, ba chữ: “Em đến rồi.”

Rất nhanh, tin nhắn của Bành Dã gửi lại, một chữ: “Tốt.”

Trình Ca cất di động.

Sân bay quá lớn, đi ra ngoài có một khoảng cách.

Trình Ca kéo vali xách tay đi lên đường đi bộ di động, cô yên lặng đứng một lúc, lấy di động ra mở bản đồ, cho dù ở trên điện thoại, sông Trường Giang cũng rất dài.

Cô vô thức châm điếu thuốc, nheo mắt lại nghĩ tới tối qua, lều bạt nhăn nhúm, bầu trời sao đêm hè ở nguồn Trường Giang.

Vali của người phía sau trượt tới đụng vào mắt cá chân của cô.

“Tôi xin lỗi.” Giọng nói có chút quen tai, kéo suy nghĩ của Trình Ca lại.

Cô quay đầu, nhìn thấy Giang Khải.

Dường như vẫn như xưa, vóc dáng cao gầy, tướng mạo học trưởng rạng rỡ, thêm một cái kính gọng đen, sau tròng kính, ánh mắt thẳng tắp và kinh ngạc.

Trình Ca thở ra một hơi thuốc: "Không nhận ra sao?"

"Ca Ca…" Giang Khải há hốc miệng, không nói nên lời, lại giống như vô cùng kinh ngạc.

Trình Ca thấy làn khói trước mặt, chợt ý thức được ở sân bay, xoay tay dập tắt thuốc.

Mà người đàn ông mau mồm mau miệng trước sau như một ở đối diện nói năng hơi lộn xộn, "Em… Không nghĩ tới gặp em ở đây."

Đường đi bộ di động đến cuối, Trình Ca kéo vali đi về phía trước, cười nhạt một tiếng: "Anh không biết em vẫn ở Thượng Hải?"

"Anh biết. Nhưng Thượng Hải quá lớn, bao nhiêu năm cũng không may mắn gặp lại." Giọng anh bình tĩnh, nhưng ẩn chứa sự không cam lòng.

Trình Ca không nói gì, lại đi lên một đường đi bộ di động, đứng vững; Giang Khải không đi lên, đi bên cạnh, cách một hàng rào chắn, sóng vai cùng cô đi về phía trước: "Anh đã xem triển lãm ảnh của em ở Hồng Kông, rất tuyệt."

"Cảm ơn, em biết." Trình Ca nói.

Giang Khải ngẩn người, bỗng nở nụ cười: "Em vẫn như xưa." Vẫn kiêu căng như thế, hống hách như thế.

“Em rất thích dáng vẻ lúc trước, sẽ không thay đổi.”

Giang Khải im lặng, một lúc lâu mới nói: “Em lúc trước đã rất tốt, không cần thay đổi.”

Đã từng yêu khắc cốt ghi tâm, ai ngờ giữa chừng không được kết thúc trọn vẹn.

Anh không phụ cô, anh đã không cho Vương San một chút xíu hi vọng và mập mờ. Khi ấy không ai sai cả, cái sai là ở quá trẻ. Không chịu đựng nổi một mạng người.

Ra khỏi sân bay, Trình Ca đứng chờ Phương Nghiên ở cổng đi, cô lại châm thuốc.

Giang Khải chưa đi, chờ cùng cô: “Hôm ấy anh chạy đến Hồng Kông, tưởng là có thể gặp em. Em có thói quen ở lại xem triển lãm lúc tan cuộc. Kết quả không gặp được em, gặp ông già Từ.”

Xưng hô ông già Từ này khiến Trình Ca hốt hoảng một hồi. Tối đó cô đã đi Tây Ninh.

Cô hút thuốc, không nói chuyện, không nhìn anh. Gió thổi khói và sợi tóc, quẩn quanh gò má trắng ngần và góc cạnh rõ ràng của cô.

Giang Khải bỗng mỉm cười: “Ca Ca, em vẫn mê người như thế.”

Lúc này Trình Ca mới quay đầu nhìn anh một cái, nói: “Cảm ơn, em biết.”

Anh cười cười, hỏi: “Mấy năm nay em có khỏe không?”

“Gần đây khỏe.” Trình Ca nói, “Còn anh?”

“Cũng tạm… Vẫn một mình.”

Ngón tay kẹp thuốc dừng một chút, Trình Ca không nhìn anh.

Cô đứng trong gió, bình thản thở ra một hơi thuốc: “Đáng tiếc. Em không phải một mình.”

Cô nhìn thấy xe Phương Nghiên, vươn tay vẫy vẫy, xoay người dập tắt thuốc trên thùng rác. Đón người ở cổng đi không thể đậu lại, cô kéo vali định xuống đường, Giang Khải đuổi theo, cấp bách kéo cổ tay cô, rốt cuộc nói: “Xin lỗi em. Khi đó anh không nên trốn tránh không gặp em.”

Trình Ca mím chặt môi.

Phương Nghiên dừng xe lại, khẩn trương nói: “Xảy ra chuyện gì thế?” Trình Ca nhìn cô ấy một cái, cô ấy lại ngồi vào trong xe đi.

Trình Ca cựa tay anh ra, quay đầu lại: “Mấy hôm trước em thấy bố của Vương San.”

Giang Khải sửng sốt.

“Em xin lỗi chú ấy.”

“Chú ấy nói thế nào?”

“Chú ấy không tha thứ cho em.”

Sắc mặt Giang Khải hơi cứng.

“Nhưng bất kể có tha thứ hay không, cuộc sống cũng phải tiếp tục,

em cũng phải đi về phía trước.” Trình Ca nói, “Giang Khải, chúng ta đều phải tiếp tục đi về phía trước.”

Chúng ta không phải thánh nhân, chúng ta sẽ phạm sai lầm. Nhưng cái sai trước đây của chúng ta làm cho cuộc sống sau này càng sáng suốt hơn.

Trong lòng Giang Khải một cơn nóng hổi, há miệng: “Khi đó anh đã tìm bố Vương San, xin lỗi chú ấy. Chú ấy cũng không tha thứ cho anh.”

Trình Ca nói: “Tha thứ hay không, cái chết của Vương San cũng là lúc nên buông xuống rồi. Chỉ là em nên xin lỗi sớm một chút, giống như anh. Mà khi đó anh thậm chí cũng không có lỗi.”

Giọng Giang Khải hơi nghẹn ngào: “Anh không nên vứt bỏ em sang một bên.”

“Em tha thứ cho anh, Giang Khải.”

Khoảnh khắc ấy, tất cả ân và oán, tội lỗi và trừng phạt trên vai anh, rốt cuộc đều buông xuống.

**

Thanh Hải.

Hoàng hôn, trên con đường cái ở cổng sau bệnh viện Cách Nhĩ Mộc, Bành Dã ngồi trên ghế lái xe Santana, nhìn chằm chằm cổng sau bệnh viện.

Lần trước An An đến trạm bảo vệ tìm Bành Dã, người sau lại nhận biết được tin tức liên quan đến Cáo Đen.

Sau đó điều tra, quả nhiên, toàn bộ khoản tiền kếch xù của Cáo Đen An Lỗi ở dưới tên tài khoản của em gái An An, cảnh sát giám sát hướng khoản tiền, không hề đóng băng. Cũng giám sát điện thoại của An An, nhưng Cáo Đen mãi không liên lạc với cô.

Cho đến khi Bành Dã nghĩ tới di động của Tiêu Linh.

Rất nhanh có phát hiện mới, Tiêu Linh hôn mê bất tỉnh, nhưng di động của cô ấy lại có cuộc gọi, lần gần nhất vừa vặn bị cảnh sát nghe được,

"… Anh, tại sao anh mãi không nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì?"

"Gặp nhau hẵng nói."

"Em đã nói em sẽ không bỏ trốn với anh."

"Không phải bỏ trốn, chúng ta đi nước khác bắt đầu cuộc sống mới."

"Đây chính là bỏ trốn!"

"Em muốn mãi mãi không gặp được anh?"

"… Tại sao anh không thể đi tự thú?"

"An An, cảnh sát bắt được anh, anh sẽ chết. Anh là anh trai em, em muốn đưa anh đi chết?"

"Hu hu… Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Tới cửa quán ăn lần trước đợi anh, tám giờ tối. Em không đến, anh sẽ đi một mình. Đây là cú điện thoại cuối cùng của anh. Sau này em

chăm sóc mình cho tốt, anh sẽ không trông nom em nữa.”

“… Anh chờ em, em tới…”

Cổng khắp bệnh viện đều có người canh giữ, lúc Bành Dã không chớp mắt theo dõi, di động trong túi rung một cái, anh biết là tin nhắn của Trình Ca, lấy ra xem, ba chữ: “Em đến rồi.”

Anh rất nhanh gửi lại một chữ: “Tốt.”

Mười Sáu tò mò, thời điểm thế này, Bành Dã không bao giờ để ý tới điện thoại.

“Anh, ai vậy?”

Bành Dã nhìn không chớp mắt: “Đến lượt cậu quản?”

Mười Sáu cười hì hì: “Hôm kia mưa xối xả, anh lái xe đi đâu thế? Hôm qua cũng vắng mặt.”

Bành Dã nói: “Nghỉ ngơi.”

Mười Sáu nhìn ra sau: “Ni Mã!”

Ni Mã sáp gần lên, nói một cách nghiêm túc: “Anh Bảy, em đã phát hiện tóc của phụ nữ trong quần áo đồ lót của anh. Xem màu, là của chị Trình Ca.”

Bành Dã: “…”

Ni Mã: “Anh, sao tóc của chị Ca có thể chạy vào trong quần áo của anh vậy?”

Bành Dã: “…”

Mười Sáu thúc anh: “Anh Bảy, tốc độ của anh quá nhanh, sau này truyền dạy một ít kinh nghiệm cho mấy anh em.”

Ni Mã cũng nói: “Còn có triển lãm ảnh, tiền quyên góp và bản tin nhiều như thế, nhưng trên báo in không rõ, khi nào để chị Ca tới cho bọn em gặp đây?”

Đang nói, Bành Dã nghiêm túc nói: “Đi ra rồi.”

Mười Sáu và Ni Mã lập tức cảnh giác, nhìn cổng chằm chằm.

Cổng sau người đến người đi.

“Anh, người nào vậy?”

“Áo khoác màu xám.”

Người Bành Dã nói là một người phụ nữ xõa tóc, đeo kính và đội mũ, quần áo có vẻ rất người lớn.

“Đó không phải là An An thì phải?”

“Ngụy trang rồi, là cô ấy.” Bành Dã rất chắc chắn.

Mười Sáu lập tức thông báo cho anh em ở mấy cổng khác. An An chặn một chiếc taxi, Bành Dã khởi động xe, đuổi theo cách một khoảng.

Nhưng lái không bao lâu, xe taxi bắt đầu quẹo tới quẹo lui.

Bành Dã nắm chặt tay lái, nói: “Cô ấy phát hiện rồi.”

Quả nhiên, chỉ một lát sau, An An xuống xe, quẹo vào một con hẻm nhỏ. Bành Dã giao xe cho Ni Mã, đi theo tới cùng Mười Sáu.

Con hẻm rắc rối phức tạp, quầy nướng, quầy mì, quán ăn nhỏ, nhà ở, cái gì cũng có.

An An nhanh chóng qua lại bên trong, thỉnh thoảng quay đầu nhìn. Bành Dã và Mười Sáu phản ứng nhanh, giấu mình rất tốt. Nhưng tính cảnh giác của An An cực cao, càng đi càng nhanh, cuối cùng chạy.

Trong hẻm quá nhiều đồ linh tinh, Bành Dã không ngừng theo sát, Mười Sáu lại bị bỏ lại.

An An cũng không biết cảm giác của mình có đúng hay không, không ngừng chạy đi về phía trước. Cô qua khỏi con hẻm, chạy lên đường lớn, cách lằn ranh dành cho người đi bộ nhìn thấy quán ăn mà cô và anh trai từng ăn.

Ở cửa có một chiếc xe màu đen đang đậu, chỗ ghế lái cháy thuốc, chỉ nhìn bóng dáng, cô đã biết là anh trai.

Đèn lối đi bộ chuyển xanh, cô chạy đi về phía chiếc xe đó, người trong xe dập tắt thuốc, khởi động xe.

“An An!” Bành Dã gọi cô.

An An chạy đến nửa đường quay đầu lại, vẻ mặt hoảng sợ biến thành ngơ ngác: “Anh Bành Dã?”

Phía sau anh trai cũng gọi: “An An, sang đây!”

Trong nháy mắt Bành Dã tăng tốc xông tới, không phải về phía An An mà là chiếc xe kia.

An An quay đầu lại hoảng sợ kêu lên: “Anh! Mau chạy đi!”

Đèn xanh trên lối đi bộ chuyển sang đỏ, xe bắt đầu chạy.

Bành Dã tránh khỏi chiếc xe buýt quẹo cua trước mặt, bả vai bị đụng mạnh, người loạng choạng mấy cái, xe buýt thắng gấp.

Tầm nhìn của xe con bên cạnh xe không tốt, không kịp giảm tốc độ, đâm về phía Bành Dã. Bành Dã nhanh nhẹn nhảy lên, đạp nắp capo, lăn qua.

Một loạt xe thắng gấp, giao thông tê liệt.

An An hét chói tai: “Anh Bành Dã!”

Xe của Cáo Đen tăng tốc lao về phía đèn đỏ. Bành Dã nhảy vọt lên nắp capo xe con đang chạy, chạy nhanh trên nóc từng chiếc một.

“Anh! Anh Bành Dã!” An An đuổi theo trong dòng xe qua lại ngã tư.

Cáo Đen gần xông qua đèn đỏ, Bành Dã sắp bắt kịp, lại nghe phía sau một tràng xe thắng gấp, An An hét thảm thiết một tiếng.

Bành Dã quay phắt đầu lại, An An ngã dưới gầm xe, một vũng máu.

Bành Dã nhảy xuống nóc xe, lao tới bên cạnh An An.

An An gần như hôn mê, níu chặt tay áo anh: “Đừng bắt anh ấy…”

Xe Cáo Đen tăng tốc đi xa.

“Fuck!” Bành Dã mắng một tiếng, ôm ngang cô lên, xuyên qua giao thông tê liệt, chạy nhanh tới bệnh viện.

**

Đèn phòng cấp cứu sáng, Bành Dã dựa bên tường, ấn đường nhíu rất chặt.

An An bị thương rất nặng, trên đường tới đã hoàn toàn mất ý thức. Vừa rồi lúc kí tên vào đơn đồng ý phẫu thuật cho cô, anh nghe y tá nói tình hình rất nguy kịch.

Trong hành lang bệnh viện vô cùng yên tĩnh, cửa phòng phẫu thuật vừa mở ra, Bành Dã liền quay đầu sang. Y tá trước đó vội vàng đi ra, đưa đơn đồng ý phẫu thuật tới: “Kí tên.”

Đây là một bản mới. Y tá thấy Bành Dã giống như có điều do dự, nói: “Bản này là bản cưa chân.”

“Cưa chân?” Bành Dã nhìn cô ấy chằm chằm.

“Từ đầu gối chân trái trở xuống của bệnh nhân nhất định phải cưa bỏ.”

Bành Dã nắm chặt bút kí tên, nhìn chằm chằm tên “An An” ở cột bệnh nhân, dừng mấy giây.

Y tá sốt ruột: “Kí tên đi! Kéo càng lâu, bệnh nhân càng nguy hiểm!”

Bành Dã mím chặt môi, nhanh chóng kí tên mình. Y tá giành lấy đơn đồng ý, xoay người vào phòng phẫu thuật, đóng rầm cửa lại.

Bành Dã gọi điện thoại cho Mười Sáu, không lâu sau, Mười Sáu, Ni Mã còn có bộ phận cảnh sát đều chạy tới.

Mười Sáu hỏi: “Theo mất rồi?”

Bành Dã nói vắn tắt tình huống một lần. Mười Sáu hỏi: “An An không có vấn đề chứ?”

Bành Dã nói: “Cưa chân.”

“Cưa chân?!”

“Ừm.” Bành Dã nói xong không nói nhiều, quay đầu nhìn đồng nghiệp, cảnh sát vũ trang, đội trưởng đội tuần tra đóng giữ khu không người – Trịnh Phong, nói, “Lão Trịnh, nghĩ cách truyền tin tức cho người trên đường, chỉ nói An An ‘bệnh tình nguy kịch’.”

Lão Trịnh nói: “Được.”

Cảnh sát và các đội viên có mặt hiểu rõ trong lòng. Thả tin tức, dụ Cáo Đen xuất hiện.

Vẻ mặt Tang Ương không tốt lắm, cậu kéo Bành Dã, thấp giọng nói: “Anh Bảy —— An An trở thành dáng vẻ này, nếu Cáo Đen biết, không phải hận chết anh sao.”

Bành Dã hừ cười một tiếng: “Thù hận giữa hắn và anh còn thiếu một món này à?”

Ni Mã vẫn hơi lo lắng, Bành Dã xoa xoa đầu cậu, nói: “Đặt hết tâm tư vào việc bắt người. Cáo Đen nhất định sẽ đến.”

Ni Mã muốn nói lại thôi, luôn cảm thấy lo lắng, nhưng Bành Dã mặc

kệ cậu, muốn ra ngoài hút thuốc, vừa nhấc bước, suy nghĩ một chút,

Anh lại đi tới bên cạnh đội trưởng Trịnh, khoác vai anh ta kéo anh ta sang một bên, nói: “Lão Trịnh, anh em bàn bạc với chú một chuyện này.”

Đội trưởng Trịnh thuộc cảnh sát vũ trang nói: “Mỗi lần nói là bàn bạc, thực ra chính là tới gây phiền phức.”

“Ha ha.” Anh cười một tiếng không mang ý cười, “Chú nói Cáo Đen này, chúng ta không thể cứ đợi đụng phải rồi đánh nhau trong khu không người. Đúng không.”

Đội trưởng Trịnh sửng sốt: “Ý chú là?”

Bành Dã mỉm cười.

Chương 60

Thượng Hải.

Trình Ca về đến nhà thu dọn hành lý một chút, tắm rửa xong đi ra. Phương Nghiên đang pha trà cho cô, nói: “Trà này thanh nhiệt.”

Trình Ca đi tới, bưng ly trà trong vắt như hổ phách kia lên, uống vài hớp, nhàn nhạt nói: “Mùi vị không tệ.”

Phương Nghiên mỉm cười, hai chị em đứng hai bên bàn bếp, mặt đối mặt yên lặng uống trà, không nói chuyện một lúc lâu.

Trên đường đi, Phương Nghiên không nhắc tới chuyện Cao Gia Viễn, ngầm thừa nhận để cho nó qua. Nhưng một màn ở sân bay khiến cô ấy có chút lo lắng.

Trình Ca liếc mắt nhìn cô ấy như có tâm sự, cô ngồi lên ghế chân cao, lấy một bao thuốc mới trong ngăn kéo ra, xé vỏ, nói: “Có chuyện cứ nói.”

Thế là Phương Nghiên hỏi: “Người đàn ông ở sân bay ấy, là nhạc trưởng trẻ kia —— Giang Khải phải không?”

Trình Ca thở khói ra nhướng mày: “Ừm.”

“Trình Ca, bây giờ tiếp xúc với cậu ấy, có thể có hiệu quả ngược với bệnh tình của em.” Phương Nghiên nói xong, nhưng lại ý thức được không đúng, suy nghĩ một chút, nói, “Có điều nhìn trạng thái của em đối với cậu ấy lúc đó, em hẳn đã thoải mái rồi.”

“Ừm, em đã gặp được người đàn ông tốt hơn.” Trình Ca nói, “—— Người đàn ông tốt nhất.”

“Lần này em đi Tây Ninh, là đi tìm anh ta?”

Trình Ca giương mắt nhìn cô ấy. Phương Nghiên căng thẳng, cho rằng mình nói nhiều, nhưng Trình Ca nói: “Phải.”

Phương Nghiên cười, nói: “Trình Ca, tình trạng của em đã khá hơn rất nhiều.” Cô ấy nhớ tới lời bố, đối với bệnh nhân tâm lý mà nói, liều thuốc tốt nhất là yêu thương và quan tâm. Cô ấy hối hận đã từng điều trị thô lỗ với cô.

Trình Ca hút thuốc không trả lời, Phương Nghiên nói: “Mấy ngày này chị chú ý quan sát một chút, nếu như tình trạng gần nhất của em khá hơn thì có thể bắt đầu giảm lượng thuốc.”

Trình Ca gật đầu: “Được.”

Phương Nghiên liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Gần sáu giờ rồi, chị mời em ăn tối nhé. Em muốn ăn gì?”

Trình Ca nhớ tới lửa trại ở nguồn Trường Giang, nói: “Đồ nướng.”

Phương Nghiên hơi ngạc nhiên: “Không phải trước đây em nói đồ nướng không khỏe mạnh sao?”

“Đó là trước đây.” Trình Ca nói, rẩy rẩy tàn thuốc, hỏi, “Chị có uống rượu không?”

Phương Nghiên hỏi: “Rượu vang đỏ?”

“Rượu trắng.” Trình Ca nhìn cô ấy kinh ngạc một cái, thế là, “Bia.”

Phương Nghiên: “…”

Trình Ca nhàn nhạt nói: “Không uống rượu thì ăn đồ nướng gì.”

“Uống bia đi.” Phương Nghiên nói, cô ấy tìm cửa hàng đồ nướng trên di động, lẩm bẩm, “Gần Tân Thiên Địa có…”

Trình Ca lắc đầu: “Em đã nhìn trúng quán ven đường ở cổng tiểu khu.”

Phương Nghiên sửng sốt, một lúc, tưởng tượng hai người ngồi ở quán ven đường uống bia ăn đồ nướng, cảm thấy rất thú vị, cô ấy cười: “Được đó.”

**

Uống hết hai chai bia, ăn hết một đống đồ nướng, trên bàn ly dĩa bừa bộn. Trình Ca hỏi: “Muốn nữa không?”

Phương Nghiên uống có hơi say, lắc đầu quầy quậy: “Không cần đâu.”

“Em chưa ăn xong.” Trình Ca lại gọi một ít.

Phương Nghiên hỏi: “Trước kia khẩu vị của em không tốt như vậy.”

Trình Ca cũng không trả lời, uống bia, quan sát người nhàn rỗi qua lại ven đường.

Phương Nghiên nâng má, mặt đỏ bừng, nhìn thấy một đôi tình nhân nhỏ thân mật đi qua ven đường, líu lưỡi hỏi: “Em và người đàn…”

“Đàn ông.” Trình Ca nói.

“Đàn ông.” Phương Nghiên nói, “Cả ngày hôm nay cũng không thấy em cầm điện thoại, hai người liên lạc ít như vậy, không có vấn đề chứ?”

Trình Ca lấy thuốc lá ra, nhìn cô ấy: “Có vấn đề gì?”

“Em không nhớ anh ta?”

“Tàm tạm.”

“Anh ta không nhớ em?”

“Tàm tạm.”

Phương Nghiên không còn lời nào để nói, ánh mắt đờ đẫn nhìn cái gì đó.

Trình Ca nói: “Chị uống say rồi.”

Lời còn chưa nói xong, Phương Nghiên chợt nghẹn ngào: “Tên Cao Gia Viễn khốn kiếp kia!”

Trình Ca: “…”

Trong chốc lát, Phương Nghiên đầm đìa nước mắt, vừa khóc vừa mắng: “Khốn kiếp! Tên Cao Gia Viễn khốn kiếp kia! Mắt tôi mù rồi, nhìn trúng điểm nào của anh chứ? Con người cặn bã!”

Phương Nghiên không biết mắng người khác, lặp đi lặp lại chỉ một câu khốn kiếp.

Một đám người xung quanh nhìn sang. Bây giờ Cao Gia Viễn là ngôi sao, còn rất được hoan nghênh trong mấy cô gái trẻ.

Trình Ca để thuốc và bia xuống, nhấc Phương Nghiên lên, ném tiền xuống rồi đi ngay. Phương Nghiên say rượu nặng như bao cát, đi chưa được mấy bước, Trình Ca đã đổ mồ hôi nóng cả người.

Phương Nghiên vẫn đang khóc ầm ĩ: “Khốn kiếp! Chị phải đi mắng ngay mặt anh ta!”

Trình Ca kéo cô ấy lại, không cẩn thận giày cao gót trẹo một cái, đau đến mức lại đổ thêm một trận mồ hôi lạnh.

Cô lạnh lùng mắng một câu: “Mẹ nó dẫn chị đi uống rượu nữa, bố chính là đồ chó.”

**

Thanh Hải.

Bệnh viện Cách Nhĩ Mộc, mười một giờ sáng là giờ thăm bệnh, đại sảnh phục vụ của khu nội trú người đến người đi.

Nhân viên làm việc ở đại sảnh bận đến giữa chừng, có một người đàn ông đeo khẩu trang đi tới, hình như cơ thể không khỏe, ho khan, hỏi: “Tôi muốn thăm một bệnh nhân tên Bạch Vân, nhưng không biết ở phòng bệnh nào.”

“Tôi tìm giúp anh thử. —— Không có. Chỗ chúng tôi không có bệnh nhân tên Bạch Vân.”

“Có mà.” Người đàn ông khăng khăng.

Nhân viên làm việc tìm thêm một lần: “Chỗ chúng tôi không có cả bệnh nhân họ Bạch.”

Người đàn ông liếc nhìn màn hình máy vi tính, nói: “Có thể tôi tìm nhầm rồi. Tôi đi bệnh viện số Hai xem thử.”

Người đàn ông đi ra khỏi đại sảnh, trên bãi cỏ có không ít bệnh nhân bình phục lại đi tản bộ. Hắn cần tìm một người đi hỏi tình hình của An An.

**

Tin tức An An “sống chết chưa rõ” đã thả ra ngoài mấy ngày, cảnh sát và nhóm Bành Dã âm thầm canh giữ ngoài phòng bệnh, nhưng từ đầu đến cuối không có bóng dáng Cáo Đen.

Mười Sáu hơi thiếu kiên nhẫn, lại cảm thấy không thể hiểu được: “Cáo Đen bất chấp nguy hiểm bị bắt, bỏ trốn cũng dẫn em gái theo, bây giờ lại nhẫn tâm không đến?”

Bành Dã nhíu mày rất lâu, ra kết luận: “Hắn biết An An đã qua giai đoạn nguy hiểm.”

Ni Mã nói: “Nhưng chúng ta đã đánh tiếng cho bác sĩ và y tá, nếu hắn hỏi bác sĩ, chắc chắn sẽ bại lộ.”

Bành Dã thu chặt con ngươi: “Nếu hắn để người khác tới xem thì sao?”

“Sao hắn biết An An ở đâu? Anh Bảy, anh cũng đã dặn dò quầy tiếp tân. Nếu hắn tới hỏi An An, nhất định báo lại.”

“Anh đi xuống xem thử. Mấy cậu ở lại.” Bành Dã xuống lầu đến quầy tiếp tân, nhân viên làm việc nói không có ai hỏi qua phòng bệnh của An An.

Bành Dã liếc nhìn màn hình máy vi tính, đột nhiên phát hiện kì lạ: Danh sách thăm hỏi sắp xếp theo phiên âm pinyin.

Bành Dã lập tức hỏi: “Có người nào từng hỏi bệnh nhân họ Bạch không?”

Quầy tiếp tân sửng sốt: “Sao anh biết?”

Bành Dã cũng không nói gì, đều hiểu được. Anh hỏi: “Người đó tới hỏi lúc nào?”

“Hai ngày trước.”

Bành Dã dùng sức nắm chặt quả đấm. Cáo Đen đã tới, tìm được phòng bệnh, lại tìm bệnh nhân xem tình hình của An An, biết cô thoát khỏi nguy hiểm nên đi ngay.

Trong phòng bệnh, An An chậm rãi mở mắt, tiếng mở cửa đã đánh thức cô. Cả người cô đều đau, đau đến mức muốn khóc muốn la hét, nhưng cô không có sức phát ra tiếng.

Bác sĩ tới kiểm tra theo thường lệ cho cô, cô mệt mỏi định nhắm mắt, lại đột nhiên mở ra.

Quần áo cách ly che kín “bác sĩ”, nhưng đôi mắt đó rõ ràng là, anh trai?!

Cô sợ hãi há miệng, không nói nên lời. Sương mù trên mặt nạ thở oxy phun trào tầng này tới tầng khác.

“Đừng sợ, anh sẽ không bị họ bắt được.” An Lỗi xoa trán cô, vỗ về nói, “An An, em có đau không?”

Môi An An run rẩy, nước mắt tuôn tràn.

Hắn liếc nhìn cái chân bị cưa thiếu hụt dưới người cô, mắt lộ ra sự đau đớn, gần như hiện ra nước mắt, rất nhanh bị sự hung ác mãnh liệt thay thế. Hắn nắm tay cô, gằn từng chữ: “An An, anh nhất định sẽ báo thù cho em.”

Trong mắt An An đầy nước mắt, lắc đầu, ngón tay cào lòng bàn tay hắn, sương mù trên mặt nạ thở oxy che khuất môi cô.

“An An. Anh không thể ở lại lâu, anh đi trước đây. Em phải kiên cường, khỏe lên. Chờ anh trở lại như xưa, dẫn em ra nước ngoài.”

An An trợn to hai mắt, lắc đầu, cô cố gắng hết sức nắm tay hắn, nhưng hắn vẫn nhanh chóng đứng dậy, quay đầu đi.

Bành Dã gặp được bác sĩ chữa trị chính của An An trong thang máy, liền hỏi thăm bệnh tình của cô. Bác sĩ nói, hai ngày nữa là có thể chuyển sang phòng bệnh thường.

Bành Dã gật đầu, ra khỏi thang máy lên hành lang, phải để người của cảnh sát tiếp tục canh giữ ở đây. Anh cho rằng Cáo Đen nhất định sẽ đến nữa. Đang suy nghĩ, anh nhận ra được gì đó, quay đầu nhìn một cái.

Một bác sĩ mặc quần áo bảo hộ đi qua sát vai.

Anh đi tới cửa phòng bệnh, hỏi cảnh sát mặc thường phục: “ICU bên cạnh có bệnh nhân?”

Cảnh sát mặc thường phục không hiểu, thấy Bành Dã nhìn bác sĩ đi xa trên hành lang kia, nói: “À, đó là bác sĩ của An An…”

Giọng nói chưa rơi, Bành Dã lao về phía bác sĩ đó.

Phát động cả người về trước, mấy cảnh sát mặc thường phục trên hành lang cùng chạy cực nhanh. Nhưng “bác sĩ” cũng tăng tốc chạy vào trong cầu thang.

Lại là cao điểm thăm bệnh, người đến người đi. Bành Dã lao vào trong cầu thang, bay qua lan can nhảy xuống, bản lĩnh của “bác sĩ” cũng nhanh nhẹn như vậy. Hai người rượt đuổi trong bệnh viện đông nghịt người, “bác sĩ” đụng vào bệnh nhân và người nhà qua lại kêu la liên hồi.

Bành Dã vướng các bệnh nhân ngã xuống đất không thể chạy hết sức, lúc lao ra cổng bệnh viện, Cáo Đen đã không thấy tăm hơi.

Bành Dã hung hăng cắn răng, đá bồn hoa một cái.

**

Bành Dã làm xong tất cả mọi chuyện quay lại trạm bảo vệ, đã qua mấy ngày.

Anh đến vào đêm khuya, nhớ tới mấy ngày không liên lạc với Trình Ca.

Anh không gọi điện thoại, gửi tin nhắn, cô cũng không tìm anh, còn giữ được sự bình thản hơn anh.

Bành Dã tắm rửa xong đã tối khuya, một mình anh đi ra ngoài trạm

bảo vệ, lấy di động ra, nhấn một dãy số.

Anh đút tay vào túi cúi đầu, thong thả đi về trước dọc theo quốc lộ trên cao nguyên. Gió đêm thổi anh mát mẻ cả người. Anh đá cỏ dại ven đường một cái, kiên nhẫn chờ cô gái của anh nghe điện thoại.

Thời gian không dài cũng không ngắn, điện thoại được nhận, yên lặng một giây, giọng Trình Ca bình thản lại xa cách: “A lô?”

Bành Dã không khỏi tê cả da đầu, cúi đầu xoa xoa sống mũi, từ từ nở nụ cười: “Vẫn chưa ngủ?”

“Chưa.”

“Tại sao vẫn chưa ngủ?”

“Hi vọng em ngủ, vậy gọi điện thoại cho em làm gì?” Cô hỏi.

Anh cười nhạt: “Biết em chưa ngủ.”

“…” Bên kia cô im lặng, một lát sau, Bành Dã nghe được tiếng bật lửa, cô châm thuốc, thở chầm chậm, hỏi: “Sao gọi điện thoại vào lúc này?”

“Trước đó đang bận.” Anh lời ít ý nhiều.

Anh không nói, cô cũng không hỏi. Chỉ nói: “Sử dụng súng sao?”

Anh “ừm” một tiếng ngắn gọn.

“Bị thương không?”

“Không có.”

Cô nhàn nhạt “ờ” một tiếng, không quan tâm nữa.

Khóe môi Bành Dã lại mỉm cười, không hề phát ra tiếng, nhưng đầu kia Trình Ca hỏi: “Anh cười cái gì?”

“Anh không có cười.”

“Anh cười.” Trình Ca hỏi, “Anh cười cái gì?”

“Tâm trạng rất tốt nên cười.”

“…”

Bành Dã nói: “Em đã đổi bật lửa?”

“… Không ngờ tai anh thính.”

“Cái lúc trước đâu?”

“Vứt rồi.”

“Vứt ở đâu?”

“Sân bay, anh muốn đi nhặt?”

Gió đêm thổi, Bành Dã lại cười một tiếng. Một tay anh móc điếu thuốc nhét vào miệng, lại lấy bật lửa châm, bên kia cô nghe tiếng, cũng không gấp gáp, kiên nhẫn chờ.

Hai người tự hút thuốc, có một lúc lâu không nói chuyện.

Không lâu sau, Trình Ca nhàn nhạt mở miệng, có chút nghiêm trang:

“Anh nhớ em không?”

Bành Dã cúi đầu, ngón tay kẹp thuốc chọc chọc trán, độ cong khóe miệng nhếch lên lớn hơn, nói: “Nhớ.”

Trình Ca trả lại anh một câu: “Khá lắm.”

May mà Bành Dã chưa bị sặc khói, ho mấy tiếng: “Còn em?”

“Em làm sao?”

“Em nhớ anh không?”

“Anh đoán.” Trình Ca nhàn nhạt nói.

“Em cái người này…” Bành Dã bất đắc dĩ, nụ cười lại chỉ tăng không giảm.

Trình Ca nói: “Gặp nhau rồi dùng hành động nói cho anh biết.”

Đêm khuya yên ắng, mỗi một chữ rành rọt, mỗi một chút khởi, thừa, chuyển, hợp (1), rõ ràng nhẹ nhàng, xuyên qua điện thoại lại vô cùng mờ ám.

(1) Khởi, thừa, chuyển, hợp: Khởi là bắt đầu, thừa là tiếp đoạn trên, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc.

Anh ở nguồn Trường Giang, cô ở cuối Trường Giang.

Bành Dã: “Được.”

Trình Ca nói: “Ngày mai phải tuần tra?”

“Ừm.”

“Khi nào về?”

“Cuối tuần.”

“Vậy cuối tuần em đi thăm anh.”

Bành Dã dừng một chút.

Trình Ca: “Sao vậy?”

“Cuối tuần phải đi Nam Phi.”

“… Đi đến đó làm gì?”

“Học tập kinh nghiệm của khu bảo tồn động vật hoang dã.”

“Đi bao lâu?”

“Khoảng một tuần.”

“Oh, về sẽ hẹn.”

Bành Dã cười một tiếng.

Trình Ca dường như nhíu mày: “Không hẹn?”

Bành Dã cười: “Hẹn.”

Trình Ca lại hỏi: “Bây giờ anh ở bên ngoài?”

“Ừm, ven quốc lộ.”

“Nhìn thấy được sao?”

“Ừm.” Bành Dã vô thức ngẩng đầu, ngắm bầu trời đầy sao, trước mắt liền mơ hồ hiện lên đêm ở nguồn Trường Giang, cái cổ trắng ngần của Trình duỗi ra như thiên nga, hơi mở miệng, vẻ mặt mê say.

Anh không tự chủ được cười nhạt.

Cô liền nói: “Bỉ ổi.”

Lúc này Bành Dã mới biết đã rơi vào bẫy của cô. Yêu tinh.

Trình Ca nhả khói, chậm rãi nói: “Bành Dã.”

“Hửm?”

“Em nghe được âm thanh của gió bên anh.”

“Ừm.” Anh đứng trên vùng hoang vu, nói: “Gió Tây Bắc, ngày mai có bão cát.”

Đầu kia, Trình Ca đi lên ban công cao ốc, nói: “Gió Đông Nam, ngày mai bầu trời đầy mây chuyển trong.”

Chương 61

Trình Ca đi vào quán cà phê, quét nhìn một vòng, thấy Hàn Ngọc bên cạnh cửa sổ sát đất.

Hàn Ngọc nhiều lần gửi tin nhắn riêng trên Weibo cho Trình Ca, nhưng không biết là người đại diện xử lý. Sau khi hỏi dò Trình Ca, người đại diện đã cho Hàn Ngọc số điện thoại. Hàn Ngọc tới Thượng Hải.

Trình Ca đi tới, Hàn Ngọc đứng dậy, hỏi: "Uống chút gì không?"

"Espresso." Trình Ca ngồi xuống, bình tĩnh nhìn cô ấy, "Chuyện gì không thể nói trong điện thoại, nhất định phải chạy từ xa tới."

Hàn Ngọc hơi cười cười, nói: "Xin lỗi phải đến ngay mặt."

Trình Ca đang cầm ly thủy tinh uống nước, liếc cô ấy một cái.

Ngược lại Hàn Ngọc cũng không làm phiền, đi thẳng vào chủ đề: "Lời tôi nói với cô trên máy bay hôm đó đều là giả. Là tôi theo đuổi anh ấy, tình cảm anh ấy dành cho tôi hoàn toàn không sâu. Có thích, nhưng không đến mức yêu. Sau đó chưa từng gọi điện thoại cho tôi, càng chưa từng nói những lời kia. Thực ra là tôi đã sớm nhận ra cô."

Trình Ca nói: "Tôi biết."

Hàn Ngọc hơi ngẩn ra: "Vậy cô…"

"Tôi không nhắc tới với Bành Dã, sau này cũng sẽ không nhắc tới."

“Tại sao?”

Trình Ca hỏi ngược lại: “Cần thiết sao?”

Hàn Ngọc tỉnh táo lại, cay đắng cười một tiếng: “Cảm ơn cô… Cũng xin lỗi cô.”

Trình Ca không nói tiếp, đúng lúc người phục vụ đưa cà phê tới.

Hàn Ngọc nhấp một hớp, để ly xuống: “Cô nói đúng rồi. Chờ mười hai năm, thực ra là chưa tìm được người thích hợp… Tôi không muốn hại người khác, chỉ là muốn đánh cược một lần cuối cùng. Không thử một lần, sợ hối hận; sợ đời này đều hối hận, nếu bất chấp lần này thì có thể khác hay không.

Bây giờ cũng tốt, cho quá khứ một cái kết, cũng cho tình cảm không bệnh tật mà chấm dứt trước đây một lời giải thích, hoàn toàn vẽ một dấu chấm. Trước kia trong ngực vướng chuyện này, không thể cho bản thân cơ hội, cũng không thể cho người khác cơ hội. Bây giờ tốt rồi.”

Trình Ca uống cà phê, thờ ơ “ừm” một tiếng.

Hàn Ngọc nói xong, tưởng cô sẽ hỏi lý do Bành Dã đi Thanh Hải và việc chia tay, nhưng cô không hỏi. Hàn Ngọc bỗng ý thức được sự tự tin, kiên cường và mạnh mẽ của người phụ nữ trước mặt, không trách họ trở thành một đôi.

Không hỏi cũng tốt, cô ấy cũng không chuẩn bị trả lời. Những chuyện đó, nên là Bành Dã tự nói cho Trình Ca.

Hai người cũng không trò chuyện nhiều, uống xong một ly cà phê,

Hàn Ngọc đi ngay.

Trình Ca nhìn cô ấy lên taxi ra sân bay, lúc xoay người rời khỏi, di động vang lên, lại là Giang Khải.

**

Chín giờ tối giờ địa phương, Bành Dã đến Johannesburg.

Giờ Bắc Kinh là ba giờ sáng, Bành Dã không gửi tin nhắn cho Trình Ca.

Chênh lệch giờ điên đảo, Bành Dã thảo luận cùng giáo sư Lâm, sau khi đến chỗ ở ngủ ngay. Sáng sớm hôm sau chạy tới Khu bảo tồn động vật hoang dã Kruger ở Đông Bắc Bộ Nam Phi, đi tuần tra cùng đội bảo vệ địa phương.

Hai, ba ngày đầu cứ trôi qua như vậy.

Tối ngày thứ ba, Bành Dã về chỗ ở, sau khi tắm lại nhớ tới Trình Ca.

Anh quên đăng kí dịch vụ chuyển vùng quốc tế, ngày đầu tiên gửi tin nhắn cho cô không gửi được; chỗ ở không thể gọi điện thoại quốc tế; hôm nay rất vất vả mở thẻ địa phương gọi đi, Trình Ca tắt máy.

Bành Dã ngồi trên giường, tay xoay nhanh điện thoại di động, tâm trạng lại có chút không yên, không biết cô nhóc kia đang làm gì lại tắt máy.

Điện thoại đầu giường vang lên, Bành Dã tưởng là nhân viên liên lạc anh có việc, nhận điện thoại nói tiếng: “A lô?”

Không nghĩ rằng truyền đến một giọng nữ gợi cảm quyến rũ lại khàn

khàn trầm thấp: “Hello?”

Bành Dã: “…”

Giọng đối phương mờ ám: “Sir, room service?” (Thưa ngài, cần phục vụ phòng không?)

Bành Dã đang buồn phiền, nhíu mày.

“No, thanks.” Anh không cho đối phương cơ hội nói nữa, đè cúp điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại đó lại vang lên.

Bành Dã liếc mắt nhìn cái điện thoại đó, liếm liếm môi, nghĩ thầm cô cũng hăng hái, kêu cô phục vụ chưa chắc ai lợi dụng ai đâu.

Anh nhận máy, vừa định dạy dỗ cô một trận, đầu kia đổi thành tiếng Trung: “Thực sự không cần phục vụ?”

Giọng nói nhàn nhạt của Trình Ca.

Bành Dã sững sờ, gần như là vui vẻ, nhảy xuống giường đi mở cửa.

“Lúc nào em…” Chưa nói xong, Trình Ca ném vali vào hiên cửa, nhào vào ôm cổ anh rồi nhảy lên người anh.

Bành Dã chưa kịp nhìn rõ cô, chỉ thấy mái tóc dài búi lên của cô, cái cổ thon dài như ngọc trắng.

Anh lấn người đón lấy cái mông mềm mại của cô, làn váy màu xanh ngọc của cô xòe ra như hoa, đôi chân thon dài mảnh khảnh vòng bên hông anh.

Bành Dã đạp đóng cửa lại, nâng cô lên tới eo, cô cao hơn anh, cúi đầu ôm lấy đầu anh, dùng sức hôn môi anh.

Đêm đó trong điện thoại, anh hỏi: “Em nhớ anh không?”

Cô nói: “Gặp nhau rồi dùng hành động nói cho anh biết.”

Cô nhiệt tình kịch liệt hơn trước đây. Đến giữa chừng, cô mò vào quần anh. Tự mình di chuyển vào, kề sát thân thể anh ngọ nguậy.

Anh chống cô trên tường, hôn gò má cô, cổ cô, cô vặn vẹo, trong cổ họng tràn ra tiếng ưm a nhỏ vụn.

Cái ví đầm nhỏ của cô vào phòng đã ném trên tủ, điện thoại di động trượt ra, lúc này lóe sáng đang rung. Lúc đầu hai người không để ý, dần dần,

Trong lúc vô tình Bành Dã liếc một cái, trên màn hình hai chữ thật to: Giang Khải. Anh dừng lại, nheo mắt.

“Đừng để ý tới anh ta.” Cô thở dồn dập, sắp đến rồi, nâng mặt anh cúi đầu định hôn anh.

Bành Dã quay đầu sang chỗ khác né tránh, hơi ưỡn eo, một tay đẩy cô lên trên một chút. Trình Ca bị đau, “a” một tiếng. Leo bám vào như koala.

Anh lấy di động lại đưa cho cô: “Nhận.”

“Không nhận.”

Điện thoại không rung nữa, ngón tay Bành Dã bấm một cái, trong

điện thoại, cuộc gọi nhỡ rồi nhận một đống “Giang Khải”.

Bành Dã hừ lạnh một tiếng: “Trò chuyện lẳng lơ.”

Trình Ca: “…”

Bành Dã cười lạnh: “Cậu ta sẽ còn gọi nữa.” Quả nhiên, mấy giây sau, di động bắt đầu rung lần nữa.

Bành Dã chợt lao xuống đè cô lên giường.

“A!” Trình Ca cong thắt lưng, kêu đau một tiếng, ngay lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Thân trên Bành Dã thẳng lên, ánh mắt anh nguy hiểm, vẫn là chữ đó: “Nhận.”

Thân thể Trình Ca run không ngừng, giật lấy di động, muốn giở tâm cơ tắt máy, Bành Dã giành trước chạm vào màu xanh lá.

Điện thoại kết nối.

Trình Ca nằm trên giường, làn váy cuộn lên, cô lạnh lùng nhìn Bành Dã chằm chằm, điều chỉnh hô hấp: “A lô?”

“Ca Ca, ngủ rồi sao?”

“Ngủ…” Chưa nói xong, Trình Ca há hốc miệng, từ đầu quả tim đến cổ họng vừa đắng vừa ngọt, không phát ra tiếng.

Ngay vừa rồi, Bành Dã ở mép giường ra sức tiến lên. Anh nhìn cô chằm chằm, ánh mắt tối và sâu.

“Những lời anh nói hôm qua…”

Thân thể Trình Ca chao đảo như cơn sóng, nắm chặt ra trải giường, trái tim như mèo cào, không thể đối phó với hai bên, gắng gượng ổn định giọng lại: “Có gì ngày mai…”

Chữ “nói” chưa xong, Bành Dã trừng phạt không tha thứ.

Trình Ca cong phắt lưng lên, lại nặng nề ngã xuống rơi vào chăn, hung hăng trừng Bành Dã, giọng hết sức bình tĩnh, nói: “Đừng gọi điện thoại nữa.”

Bên kia, Giang Khải lại nhận ra được bất thường: “Ca Ca, bên cạnh em có người sao?”

“Không.” Trình Ca trừng mắt, một chân đá vào bụng Bành Dã định chạy trốn.

Anh nâng hai chân cô lên đến bả vai anh, ôm eo cô kéo cô lại nhấn một cái, thân thể dùng sức đâm vào một cái, bá đạo, rất dữ dội, đâm đến đáy, đâm buồng tim cô nứt ra.

“Bành Dã…” Trình Ca đột ngột ngửa đầu, nâng thắt lưng lên thẳng tắp, cố chịu đựng, ngón tay rối loạn mò mẫm nhấn cúp điện thoại, mới dám mặc sức phóng thích, “A…”

Bành Dã mạnh mẽ cúi người, hai chân cô bị anh đè ngược sát vào ngực, cô cuộn tròn, co rút.

Anh sâu và hung ác, cắn tai cô: “Trình Ca, nói anh là ai?”

“…” Ánh mắt cô tan rã, người run lên.

“Nói!”

“… Ừm… Bành Dã…”

“Không nghe rõ!”

“Bành Dã!… A…”

**

Hôm sau, lúc Bành Dã thức dậy, Trình Ca nằm sấp trên giường như chết rồi.

Bành Dã tắm rửa súc miệng xong ra khỏi nhà tắm, cô vẫn nguyên dạng. Bành Dã mặc quần mặc áo thun bên giường, hỏi: “Không đi chung với anh?”

Trình Ca không có một chút động tĩnh.

“Thực sự làm đau rồi?” Bành Dã ngồi xuống mép giường, luồn tay vào chăn dọc theo đùi cô sờ chỗ mềm mại kia.

Trình Ca đá mạnh tới, Bành Dã nhảy bật lên từ trên giường, né tránh.

Bành Dã: “Vẫn còn sức?”

Trình Ca túm gối đập tới, lạnh lùng nói: “Bố bị động kinh bay hơn nửa trái đất đưa tới cho anh fuck.”

Bành Dã đón lấy gối: “Ai kêu anh dùng sức?”

“Cút!”

“Đừng phá hư đạo cụ.” Bành Dã khom người trả gối lại cho cô.

Trình Ca kéo một chân qua đá anh, Bành Dã dễ dàng tránh thoát lần nữa, cái tay dài duỗi một cái, vò rối tóc cô.

Trình Ca lại bình tĩnh nhìn anh chăm chú. Anh mặc quần rằn ri, nhét vào trong giày ống, đôi chân thẳng tắp lại dài; thân trên là áo ba lỗ màu xanh quân đội, khít thân thể săn chắc của anh.

Bành Dã vô cùng hưởng thụ ánh mắt này của cô, cười cười, liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Tối về cho em.”

Trình Ca không tiếp lời, ngã lại xuống giường đưa lưng về phía anh.

Cách một lúc, cô lại quay đầu nhìn. Anh mặc xong áo khoác rằn ri, đang đi ra ngoài, đến bên hiên cửa, dường như cảm ứng được ánh mắt của cô, anh quay đầu nhìn cô, dừng một giây, nháy nháy mắt, đi khỏi.

Trình Ca quay đầu sang chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài ánh nắng rực rỡ.

Bây giờ Nam Phi là mùa đông, nhưng không hề lạnh, gió thổi lá cây rậm rạp vang xào xạc.

Trình Ca nhìn một hồi, hơi mệt, xoay người ngủ.

Ngủ đến khi ánh nắng chói mắt mới thức dậy, đã là buổi trưa giờ địa phương.

Cô chân trần xuống giường, đầu giường có tờ giấy. Của Bành Dã để lại, viết số điện thoại gọi cơm ở đây, còn có bản đồ nhà ăn.

Trình Ca lấy thuốc Phương Nghiên kê ra, đếm từng phần xong uống vào. Có lẽ thuốc này có tác dụng, gần đây cô có chuyển biến tốt, tâm trạng bình tĩnh chưa từng suy sụp.

Trình Ca sửa sang mình xong, mang máy ảnh theo, chuẩn bị đi xuống dưới, người đến cạnh cửa vừa nắm tay nắm cửa, nghe được tít tít một tiếng, ngay sau đó, người ngoài cửa cũng vặn tay nắm cửa.

Cô mở cửa ra, thấy Bành Dã, có chút bất ngờ, hỏi: "Sao anh đã về rồi?"

Bành Dã ngược lại bình thường, nói: "Mới dậy?"

"Hả."

"Nghỉ ngơi tốt chưa?"

"Ừm."

"Đói bụng không?"

"Có chút."

"Xuống dưới ăn gì đi." Anh nắm tay cô, lên hành lang.

"Anh về làm gì?" Trình Ca hỏi, "Không phải là quên đồ gì đó chưa lấy?"

Bành Dã không đáp. Đã lấy rồi.

Nhà ăn trong rừng cây, mô hình nguyên sinh thái, bàn ghế gỗ thấp thoáng giữa hoa cỏ cây cối um tùm.

Thời gian ăn cơm, Trình Ca nói cho anh biết: “Em định đi loanh quanh gần đây.”

Bành Dã cũng không ngẩng đầu: “Không được.”

“Hửm?” Trình Ca ngước mắt, hai người họ chưa bao giờ can thiệp vào đối phương.

“Tỉ lệ tội phạm ở Nam Phi rất cao.”

Trình Ca nghiêm túc nói: “Em biết, cho nên đặc biệt tìm rồi, ở đây có xe buýt du lịch cho người nước ngoài chạy thẳng đến chỗ em muốn đi.”

“Thế cũng không được.”

“Tại sao?”

“Không tại sao cả.”

Trình Ca: “…”

Bành Dã nói: “Chạy lung tung sẽ đánh gãy chân em.”

Gió ở ngọn cây.

Ánh mắt Trình Ca dừng lại trên mặt anh mấy phút, dời đi, mỉm cười không nói gì. Coi như anh nói đùa.

Lại thu nụ cười, hơi nghiêm túc nói chuyện nghiêm chỉnh: “Gần đây có Sun City (1), em muốn đi xem thử.”

(1) Sun City: thành phố giải trí nằm ở phía Tây Bắc của Nam Phi, cách Johannesburg khoảng 220km – với những sòng bạc mở cửa thâu đêm, nơi được mệnh danh là Las Vegas của châu Phi.

Bành Dã hơi dừng một chút, cũng nghiêm túc: “Vậy càng không thể đi.”

Trình Ca nhìn ra manh mối, cuộn mì trong dĩa, hỏi: “Anh từng đi?”

Anh cầm ly thủy tinh lên uống chút nước: “Ừm.”

“Lúc nào?”

“Rất nhiều năm rồi.”

“Đã làm những gì?”

“Chơi.” Anh trái lại ngắn gọn.

Trình Ca dùng khóe mắt nhìn anh: “Đã đánh bạc chưa?”

“Ừm.”

“Đã cược bao nhiêu?”

“… Không phải tiền.”

“Là gì?”

Bành Dã hơi mỉm cười.

Trình Ca hỏi: “Phụ nữ?”

“Ừm.”

“Chậc chậc.” Trình Ca hơi nheo mắt, cười lạnh một tiếng, “Tao bao (2).”

(2) Tao bao: thích bảnh chọe, thích khoe khoang.

Bành Dã: “Như nhau.”

Trình Ca không hỏi nhiều, cô cũng biết nơi đó là chỗ đứng đắn, đoán chừng chỉ là một người đẹp nói ai thắng thì cho một nụ hôn, hoặc nhảy một điệu gì đó. Nhưng không loại trừ việc quyến rũ, đi sâu vào phát triển thành một đêm.

Bành Dã nói: “Em đi một mình anh không yên tâm. Nếu em buồn chán, lát nữa đi theo anh… Mấy ngày sau cũng đi theo.”

“Anh đang làm việc, có thể dẫn em theo?”

“Có thể.” Bành Dã nói, “Anh xem như là nửa tham quan.”

Trong lúc nói chuyện, di động của Trình Ca vang lên.

Bành Dã rũ mí mắt, vẫn là Giang Khải. Anh bình tĩnh hỏi: “Bắt đầu từ lúc nào?”

“Một tuần trước.”

Cô đã bày tỏ rõ ràng, nhưng Giang Khải vẫn giống như lúc theo đuổi cô năm đó, không đạt được mục đích không từ bỏ.

Cô định nhận. Bành Dã cầm lấy điện thoại, đứng lên: “Anh nói với cậu ta.”

Trình Ca không ngăn cản, muốn đi cùng anh, Bành Dã nhìn cô một cái "Đàn ông nói chuyện, em nghe cái gì?" Thêm một câu, "Anh biết chừng mực."

Thế là Trình Ca yên lặng ở lại.

Bành Dã đi dọc theo con đường nhỏ quanh co đi qua chạc cây rậm rạp, đến một bên nhận điện thoại, không lên tiếng trước. Bên kia, giọng đàn ông rất rõ ràng: "Ca Ca."

Bành Dã nói: "A lô?"

Đối phương trầm mặc mấy phút: "Anh là ai?"

"Bành Dã." Bành Dã cầm điếu thuốc ngậm vào miệng, một tay châm.

Anh không cần tự giới thiệu, đêm qua Trình Ca đã kêu tên anh.

"Tôi tìm Ca…"

"Trình Ca lớn rồi. Cái cách theo đuổi cô bé trước đây không có tác dụng." Bành Dã gọn gàng dứt khoát, "Người đàn ông tên Từ Khanh kia không đủ tốt, cho nên cô ấy có thể bị anh theo đuổi được."

"Nhưng bây giờ, anh tới cướp thử xem?"

Đầu kia trầm mặc, lúc mở miệng lại đã bình tĩnh.

"Cái gì Ca Ca cũng đã nói với anh." Cố chấp như Giang Khải, nhưng cũng trong nháy mắt ý thức được sức nặng của người đàn ông tên "Bành Dã" này trong lòng Trình Ca. Giống như người phụ nữ như Trình Ca, cô kể quá khứ của cô cho anh, chính là đã cho anh tất cả

tín nhiệm, thậm chí là điều hiếm có nhất, sự dựa dẫm.

Anh ta nhận ra rõ rồi, rốt cuộc buông tay, nói: “Tôi hiểu rồi.”

Bành Dã nói: “Tốt.”

Sắp cúp điện thoại, Giang Khải nói: “Thực ra mấy ngày nay cô ấy nói rất rõ ràng với tôi. Nhưng tôi vẫn dây dưa, cho rằng có thể giống như ngày trước. Hành vi mấy ngày nay của tôi, thay tôi nói tiếng xin lỗi cô ấy.”

“Cô ấy rất rộng rãi.” Bành Dã đứng dưới tán cây loang lổ ánh mặt trời, chậm rãi nhả một hơi khói.

“Đúng.” Giang Khải buồn bã cười một tiếng, “Để vuột rồi. Khi đó quá trẻ, quá cố chấp, một mạng người đè trên người, không chịu đựng nổi.”

Bành Dã nói: “Tôi hiểu.”

“Cảm ơn anh.” Giang Khải sắp cúp máy, chợt hỏi, “Nếu như là anh?”

“Quá khứ không biết, nhưng sau này,” Bành Dã hơi cười cười, nói liền lơ đãng xuống sức lực,

“Người phụ nữ Trình Ca này, bất kể trên đời ai chết, mẹ nó tôi cũng sẽ không buông tay.”

Chương 62

Đồng cỏ châu Phi mênh mông, động vật thành đàn tụ tập bên bờ sông uống nước, hươu cao cổ, ngựa vằn, tê giác, linh dương đầu bò… Sư tử đã ăn no nằm ngủ trong bụi cỏ, báo săn nằm lim dim trên cành cây.

Trong bụi cỏ, muỗi và những côn trùng khác ẩn hiện.

Trình Ca đội mũ, mặc đồ rằn ri, mang giày ống cổ ngắn, đi theo không xa phía sau Bành Dã.

Đi cùng có đội quản lý và đội bảo vệ địa phương, tất cả là người da đen, đội trưởng tên Morgan.

Trình Ca nghe anh ta và Bành Dã nói về tình hình săn bắt trộm ở khu bảo tồn những năm gần đây, họ dốc hết toàn bộ sức lực, nhưng động vật vẫn thường xuyên bị tàn sát, tập trung vào voi và tê giác.

Trình Ca từng tới châu Phi, nhưng chỗ đi là khu bảo tồn tư nhân ở Trung Bộ. Khu bảo tồn Kruger có hơn một trăm năm lịch sử. Có người bảo vệ, số lượng và số chủng loại của voi và tê giác đều đang giảm mạnh. Không có cách nào tưởng tượng ra không có khu bảo tồn, cảnh ngộ của động vật hoang dã châu Phi sẽ ra sao.

Không lâu lắm, phía trước gặp một đám người mặc áo blouse, vây quanh một con tê giác chạy tới chạy lui. Con tê giác đang nổi giận, tấn công con người. Mấy người áo blouse chạy nhanh né tránh, trốn khắp nơi.

Tê giác chạy không bao lâu, loạng chòa loạng choạng, ngã quỵ ầm xuống.

Thì ra là đang tiêm thuốc mê cho nó.

Một con tê giác con lượn vòng vòng bên cạnh mẹ, nôn nóng đến mức giẫm đạp lung tung, bị mấy nhân viên lấy lưới trùm lại.

Nhóm Bành Dã đi tới xem. Nhân viên cầm ống tiêm thùng nhỏ, tiêm chất lỏng vào trong sừng tê giác, nhuộm nó thành màu đỏ tím.

Trình Ca đi tới bên cạnh Bành Dã, trầm giọng hỏi: “Cái này là làm gì vậy?”

“Tiêm chất độc vào sừng tê giác.”

“Chất độc?”

“Thứ mới nghiên cứu, con người tiếp xúc có hại cho cơ thể, nhưng vô hại với tê giác.”

“Để không cho người ta săn bắt trộm?”

“Đúng. Trong chất độc đã thêm thuốc màu, con mang màu đỏ tím chính là tê giác có độc.”

Tê giác mẹ rất đau đớn, một vũng nước mắt chảy xuống theo khóe mắt. Tê giác con lo lắng cho mẹ, gấp đến mức liều mạng giãy giụa trong lưới, kéo ba người da đen cao to cường tráng trượt trên đồng cỏ.

Trình Ca nhìn chằm chằm, hỏi: “Rất đau?”

“Đau, nhưng bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.”

Nhóm người không ở lại lâu, tiếp tục đi về phía trước.

Trình Ca ôm máy ảnh chụp ảnh, bỗng nhiên, cô phát hiện khác thường trong ống kính. Ngẩng đầu lên, cô trông thấy kền kền.

Bầu trời phương xa, nhiều con chim lớn màu đen lượn vòng trên bầu trời.

Giống như Khả Khả Tây Lý, đây là dấu hiệu có động vật cỡ lớn hoặc số lượng lớn động vật chết.

Morgan cũng đã phát hiện kền kền thành đàn, mắng câu: “Chết tiệt.”

Nhóm người chạy vội tới, tìm được một con voi châu Phi khổng lồ trong lùm cây thấp, ngà voi tính cả toàn bộ phần mặt bị cắt đứt, lộ ra máu thịt đỏ đen và xương sọ trắng sậm to lớn.

“Cắt đứt phần mặt là để bảo vệ nguyên vẹn gốc ngà voi.” Morgan nói với Bành Dã, “Voi và tê giác sau khi bị lấy đi ngà và sừng, thông thường sẽ không chết ngay lập tức, sau đó, đau sống mà chết.”

Morgan nói, ngà voi cái nhỏ hơn voi đực rất nhiều, nhưng kẻ săn bắt trộm sẽ không bỏ qua, thậm chí có lúc tàn sát voi con mới vừa mọc ngà.

Mùi hôi thối dẫn nhiều ruồi muỗi tới.

Trình Ca đi tới chụp ảnh, ban nãy thân voi khổng lồ che chắn, vòng qua mới phát hiện còn một con voi con, thoi thóp, vẫn lấy mũi quấn đuôi mẹ.

Sau khi kiểm tra, Morgan nói nó rất may mắn, nếu bầy linh cẩu tới, nhóc đó sẽ bị cắn chết ăn tươi.

Anh ta chỉ dấu chân voi xung quanh, nói cho Bành Dã và Trình Ca, voi là một loài động vật vô cùng chú trọng tình cảm, sau khi con voi mẹ này chết, các con voi trong bầy đã canh giữ xung quanh ít nhất bốn, năm ngày, không để cho kền kền, linh cẩu cắn ăn, sau đó mới rời khỏi. Voi còn biết vuốt ve hài cốt đồng bạn chết đi, vì chúng thương tiếc.

Trình Ca hỏi: "Tại sao không mang voi con đi?"

"Voi con không chịu rời khỏi mẹ." Morgan nhìn đứa trẻ đáng thương kia, nói, "Con voi này là trưởng lão trong bầy, nắm vững tất cả kinh nghiệm tìm kiếm nguồn nước, nuôi dưỡng đời sau của một bầy, nó chết là đả kích cực lớn đối với toàn bộ bầy."

Các đội viên nâng voi con lên để vào lồng, bé voi con yếu ớt dùng mũi níu lấy đuôi mẹ không thả, há miệng, phát ra một tiếng than khóc xé nát tim gan.

Trình Ca chưa từng nghe voi kêu, quay đầu nhìn bé voi con đó, thấy nước mắt cuồn cuộn trong đôi mắt to đen nhánh của nó.

Động vật không biết nói, cho nên con người không nghe được;

Nhưng động vật biết rơi lệ, chẳng qua con người vẫn không thấy được.

Trình Ca quay đầu sang chỗ khác, thấy một chàng trai người da đen đỏ cả vành mắt. Cô nghĩ đến Ni Mã, đi tới hỏi: "Voi con cứu sống được không?"

Chàng trai dùng tiếng Anh sứt sẹo nói: “Tỉ lệ sống sót không cao, rất nhiều con sẽ không ăn không uống, kêu thảm thiết, đâm vào lồng, đâm vào tường.”

“Tại sao?”

“Bởi vì nhớ mẹ đó.”

Voi là động vật có tình cảm, thiếu sót bạn bè người thân sẽ khiến chúng mắc rối loạn stress sau khi chấn thương nghiêm trọng.

Cô nhi viện voi ở khắp nơi trên thế giới đếm không xuể, một số ít giúp voi con thoát khỏi bóng ma tâm lý, phần lớn coi chúng như cây vẫy tiền thu hút khách du lịch.

Voi con bị nhốt vào lồng, cúi đầu nằm, không hề tức giận.

Nó được mang đi rất nhanh, đoàn người bắt đầu đeo găng tay, mang giày trùm ngoài, lấy dụng cụ ra, kiểm tra đo đạc dấu chân, sợi, vỏ đạn, viên đạn giống như đối với hiện trường phạm tội.

Lúc này Trình Ca mới hiểu mục đích chuyến đi này của Bành Dã.

Kruger không những xếp săn bắt trộm vào nhóm tội phạm sớm nhất, còn đi trước một bước dài trong phương diện này. Họ xem mỗi một lần tàn sát là hiện trường phạm tội và mưu sát, lấy đường đạn và thứ kẻ phạm tội để lại như dấu chân, dấu vân tay, sợi quần áo, tóc, da, mỡ, các loại thông tin đưa vào cơ sở dữ liệu; đồng thời cũng giữ gìn DNA, các loại thông tin sinh học của động vật bị hại.

Như thế, sẽ có một ngày, tìm lại được ngà voi và sừng tê giác bị mất là có thể biết cái này là trên người con voi và tê giác nào;

Sẽ có một ngày, bắt được phần tử săn bắt trộm là có thể tìm được cây súng nào tiến hành tàn sát, người nào nổ súng.

Cho dù không phải bắt tại hiện trường, những chứng cứ phạm tội này cũng có thể đưa tội phạm ra tòa xét xử.

Họ đối xử với động vật như con người.

Mà hiện nay Khu bảo tồn Khả Khả Tây Lý hoàn toàn không có hành động này.

Cho nên Bành Dã tới.

** liufeiyang.wordpress.com

Sau khi lấy chứng cứ tại hiện trường xong, đoàn người đi về. Đi tới nửa đường, phía trước xuất hiện rối loạn, Morgan lập tức cảnh giác ra hiệu với các anh em. Kẻ săn trộm tới.

Trong nháy mắt, các đội viên lên đạn sẵn sàng nhanh chóng phát động tấn công.

Bành Dã bay nhào tới ghì chặt Trình Ca dưới người. Hai người nằm sấp trong bụi cỏ, nhìn thấy đạn bay lung tung. Mấy tiếng súng vang, một đội viên trực tiếp bắn vỡ đầu đối phương. Đối với những tên săn bắt trộm khác cũng không chút nương tay, hoàn toàn không tránh vị trí quan trọng. Cho đến khi đối phương nộp vũ khí đầu hàng.

Chiến đấu nhanh chóng kết thúc. (liufeiyang.wordpress.com)

Các đội viên của Morgan trói kẻ săn bắt trộm lại, Bành Dã nói: “Các anh tàn nhẫn hơn chỗ chúng tôi.”

Morgan nói: “Nương tay với chúng, chúng sẽ còn quay lại.”

Bành Dã gật gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Một ngày khảo sát kết thúc, lúc đi về, Bành Dã vẫn thảo luận cùng Morgan.

Trong lúc rảnh rỗi khi chụp ảnh, Trình Ca thỉnh thoảng sẽ nhìn anh, anh mặc một bộ đồ rằn ri, bóng lưng cao lớn, tràn đầy khí khái anh hùng. Lúc anh nghiêm túc nói chuyện sẽ khẽ nhíu mày theo thói quen, gò má góc cạnh rõ ràng.

Anh cũng không biết thế nào, trong khoảng trống lúc nói chuyện thỉnh thoảng quay đầu ngắm một cái, nhìn cô, vẻ mặt không thay đổi, lại quay đầu tiếp tục nói chuyện.

Trên đường đi về, Trình Ca suy nghĩ rất nhiều. Từ trong khoảng thời gian này, nội tâm cô bình tĩnh.

Trước kia, cô luôn là người tấn công. Bề ngoài lạnh lùng, hời hợt là vũ khí tấn công của cô. Cô muốn tạo ra thế giới của riêng mình, đi tiết tấu của mình, trải qua cuộc sống kích thích tùy theo ý mình.

Nhưng dần dần, cô thấy được một loại sức mạnh khác từ trên người Bành Dã, sức mạnh phòng thủ.

Nhìn như khô khan, cô quạnh, tầm thường, nhưng là trách nhiệm, quyết tâm và cố thủ.

Cô nghĩ, cô nên học anh, làm một người phòng thủ, không tiêu hao nữa, giữ gìn bản tâm, đạt được sự yên tĩnh và lắng đọng trong tự nhiên.

** liufeiyang.wordpress.com

Đi đến nửa đường, Bành Dã tụt lại phía sau, đến bên cạnh Trình Ca, cúi đầu hỏi: “Mệt không?”

Trình Ca: “Em ngủ hơn nửa ngày mới ra ngoài.”

Anh cười cười, lại đi tới phía trước.

Đến khi tách ra với người của đội bảo vệ, lúc quay lại chỗ ở lên cầu thang về phòng, Trình Ca hỏi: “Anh bắt đầu chú ý tới chuyện này từ lúc nào?”

“Mấy năm trước.”

“Đem cái tham khảo này về, độ khó lớn không?”

“Không có tiền, không có người, không có thời gian.”

Trình Ca: “Vậy phải làm sao?”

Bành Dã: “Tìm cấp trên chi tiền, kéo tài trợ, nhận tiền quyên góp.”

“Tiền quyên góp từ thiện chỗ các anh bao nhiêu?”

“Ít lắm. Độ chú ý không nhiều, không có hiệu ứng tuyên truyền nào cả, công ty đều không tình nguyện quyên góp cho chỗ này.”

Trình Ca im lặng, cách một lúc, nói: “Qua một khoảng thời gian, tiền triển lãm ảnh sẽ chuyển cho khu bảo tồn.”

Bành Dã “ừm” một tiếng, vừa định nói gì đó, Trình Ca nhíu mày, che miệng quay đầu sang chỗ khác, giống như sắp nôn. Lặp đi lặp lại

mấy lần, sắc mặt trắng bệch.

Bành Dã nắm cổ tay cô, vỗ lưng cô: “Sao thế?”

Trình Ca lắc lắc đầu: “Hơi buồn nôn, không sao.”

Bành Dã khẽ chau mày, suy nghĩ một chút, nói: “Bên này đến sập tối nhiệt độ thấp, em mặc ít quần áo quá.” Nói đoạn, nắm chặt bàn tay hơi lạnh của cô.

Trình Ca dường như có nỗi lo lắng âm thầm, cụp mắt, cũng suy nghĩ một chút, nói: “Ừm, có lẽ bị cảm rồi.”

Trở về phòng, Trình Ca vẫn buồn nôn, chạy vào toilet nôn.

Bành Dã thấy vậy, mặc quần áo vào, nói: “Đi bác sĩ khám.”

Trình Ca lại không chịu, chui nằm trên giường, rúc vào chăn bịt mũi miệng lại: “Ngủ một giấc là khỏe thôi.”

Bành Dã không lường được cô cũng có thể nổi cáu như trẻ con, nằm sấp trên giường sờ trán cô, hỏi: “Có chỗ nào khác khó chịu không?”

“Không có.” Trình Ca nhắm mắt, dáng vẻ không có sức lực gì cả, “Hôm nay đi mệt, còn có chút không thích nghi với khí hậu. Lần trước em đến châu Phi cũng như thế. Nghi ngơi là khỏe thôi.”

Bành Dã vén chăn lên lật người cô qua lại kiểm tra một lần, xem có chỗ côn trùng độc đốt hay không, xác định không có, để cô nghỉ ngơi thật tốt. Mình vẫn ra ngoài một chuyến trong đêm mua thuốc trị không thích nghi với khí hậu. Trình Ca lại không uống, gần như sắp cãi nhau.

Bành Dã không đấu lại cô, buổi tối hai người ngủ sớm.

Sang hôm sau, người Trình Ca hơi nóng lên một chút, vẫn không chịu xuống giường. Bác sĩ Bành Dã gọi đến, nói là không thích nghi với khí hậu, không có vấn đề gì, cũng đã kê thuốc.

Mấy ngày tiếp theo, Trình Ca không ra ngoài với Bành Dã, ở lại trong phòng nghỉ ngơi. Cô nói đã uống thuốc, tình hình chuyển biến tốt.

Cho đến tối một ngày, Bành Dã về sớm, lúc vào cửa bất ngờ nghe thấy tiếng Trình Ca nôn, đi vào toilet liền bắt gặp cô xối thuốc xuống cống.

Bành Dã đứng cạnh cửa, sắc mặt khẽ thay đổi.

Trình Ca nhận ra được, quay đầu thấy Bành Dã, cô đứng lên như không có chuyện gì xảy ra, đi qua bên người anh, ngồi xuống mép giường.

Bành Dã quay đầu lại, hơi tức giận: "Giải thích một chút."

Trình Ca lạnh nhạt nói: "Không muốn uống."

Bành Dã nhíu mày: "Đây là lúc tùy hứng?"

Trình Ca quay đầu ngắm rừng cây ngoài cửa sổ, mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

"Không có cả sức nói chuyện rồi." Bành Dã lấy thuốc, rót ly nước, đi tới trước mặt cô, "Uống thuốc mới khỏe được."

Trình Ca bực bội vô cớ, gạt tay anh: "Đã nói không uống."

Thuốc trong lòng bàn tay Bành Dã rơi vãi xuống nền nhà, nước cũng hắt ra ướt cổ tay anh. Anh mím chặt môi, cúi đầu nhìn cô, cô lại khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt bình tĩnh.

Anh hỏi: “Hai ngày nay em cũng không uống thuốc chính của em?” Thuốc Phương Nghiên kê.

Trình Ca cụp mắt ngồi bên mép giường, cũng biết đã chọc giận anh, bình tĩnh chờ anh nổi giận.

Trong phòng vô cùng yên lặng, gió bên ngoài thổi vào. Bành Dã xoay người đi cất ly nước. Trình Ca nhìn anh một cái, đúng lúc anh quay đầu lại đang nhìn cô.

Cô chuyển mắt sang chỗ khác, anh lại đi lại, khom người nhặt viên thuốc lên ném vào thùng rác.

Nhặt xong, Bành Dã tới ngồi xổm xuống bên chân cô, nhìn lên cô.

Hai người đều không nói chuyện.

Anh nắm hai tay cô, đầu ngón cái vuốt mu bàn tay, hỏi: “Một mình kẹt trong nhà rất buồn chán. Một ngày nữa là về rồi. Xin lỗi em, em bị bệnh, anh cũng không thể chăm sóc em.”

Trình Ca im lặng mấy phút, khẽ nói: “Về là tốt rồi, em không muốn uống thuốc.”

“Vậy thì không uống.”

Chuyến khảo sát của Bành Dã kết thúc rất nhanh, cơ thể Trình Ca

không chuyển biến tốt cũng không chuyển biến xấu.

Hai người đi về từ Johannesburg.

Sau khi qua kiểm tra an ninh, Trình Ca đi toilet một chuyến, lúc Bành Dã chờ, nhìn thấy cửa hàng kim cương tinh xảo lộng lẫy ở trước mặt, một thế giới ánh sáng trắng lấp lánh.

Kim cương Nam Phi, nổi tiếng thế giới.

Bành Dã nhìn, lơ đãng cắn môi.

Toàn bộ tiền tiết kiệm của anh đều chuẩn bị để dùng cho trạm bảo vệ thành lập nhóm thăm dò hiện trường khu bảo tồn.

Anh nhìn một lúc, lấy chai nước trong túi nilon để uống, lại bất ngờ lấy một tấm thẻ nhỏ ra.

Trong lúc vô tình nhìn lướt qua, Bành Dã nhìn thấy Pregnancy test kit (Que thử thai).

Chương 63

Lúc chờ máy bay ở sảnh chờ, hai người không nói lời nào.

Trình Ca rất bình tĩnh, Bành Dã thoạt đầu có chút tâm sự nặng nề, sau đó bình tĩnh; ngược lại là Trình Ca, dần dần trở nên có tâm sự nặng nề.

Máy bay phải chuyển ở Hồng Kông, lộ trình đoạn đầu từ Johannesburg đi Hồng Kông là mười ba tiếng.

Vé của Bành Dã đã đặt từ lâu, Trình Ca mua vé sau, ngồi cùng anh, không mua khoang hạng nhất.

Lên máy bay, Trình Ca nâng cái vali xách tay nhỏ lên để vào tủ hành lý, phía sau Bành Dã đi lên mấy bước đón lấy, giọng trầm thấp, nói: “Để anh, em đừng di chuyển.”

“Chỉ hai bộ quần áo, nhẹ lắm.” Trình Ca nói.

Sau khi ngồi xuống, bên cạnh có người đi lên nhét hành lý, Bành Dã thấy, giơ tay lên bảo vệ đầu Trình Ca.

Trình Ca nhìn anh một cái: “Kiểu cách rồi.”

Bành Dã bình tĩnh nói: “Đừng để rớt xuống đập trúng đầu em.”

“… Người anh em da đen này còn cường tráng hơn anh, cái vali của anh ta còn nhỏ hơn của em.”

Bành Dã: "…"

Hai người đều suy nghĩ chuyện của mình, lại có một khoảng thời gian rất dài không có đối thoại khác.

Không lâu sau khi cất cánh, tiếp viên tới đưa bữa ăn, hỏi muốn đồ uống gì, Trình Ca nói: "Cà phê."

Bành Dã ngăn lại, nói: "Không cần, sữa tươi."

Trình Ca hơi nhíu mày, cảm thấy hôm nay anh không thích hợp lắm, nhưng cũng nói: "Vậy thì sữa tươi."

Bành Dã hỏi: "Còn buồn nôn không?"

Trình Ca: "Không."

Một lát sau, cô phát hiện anh vẫn đang nhìn cô, nhàn nhạt hỏi: "Sao vậy?"

Bành Dã nói: "Em vất vả rồi."

Trình Ca suy nghĩ chạy đến Nam Phi một chuyến, quả thực giày vò, nhưng: "Cũng tạm, không thể nói là vất vả."

Lúc ngồi gần bảy, tám tiếng, chân Trình Ca hơi phù, cô cúi người xuống xoa chân. Bành Dã thấy, cúi người nắn bóp cho cô.

Trình Ca hoàn toàn không quen. Bành Dã là người không thích cách cư xử thân mật không thể tách rời ở nơi công cộng, cô cũng vậy.

Nhưng sức tay đàn ông lớn, thu lực, bóp vừa đau vừa mềm, Trình Ca cũng không tránh nữa.

Cách hành lang, có một ông bố dẫn theo con gái; thời gian ngồi máy bay quá dài, đứa bé vất vả lại mệt, phát cáu khóc hu hu không ngừng. Ông bố ôm đứa bé vào lòng, nhẹ giọng nhỏ nhẹ dỗ dành.

Cô bé không nghe theo, càng khóc càng đau lòng, ông bố bế cô bé lên, đi tới đi lui trên hành lang, dỗ cô bé, hôn gò má ướt nước mắt của cô bé.

Trình Ca nhìn. Bành Dã cũng nhìn.

Trình Ca nói: “Hồi nhỏ em cũng như vậy.”

Cô bé kia nằm trên vai bố rơi hạt đậu bạc cộp cộp, Bành Dã hơi cười cười: “Khó mà tưởng tượng.”

Trình Ca nói: “Bố em cũng dịu dàng như thế.”

Bành Dã nhớ tới điều gì đó, nụ cười liền thu lại.

Trình Ca vẫn chưa nhận ra, nhìn đôi bố và con gái đó một hồi. Cô nhớ tới bố cô, cũng có mẹ, còn có tê giác con và voi con trên cánh đồng. Cô nghĩ, mang thai là thận trọng, con cái là trách nhiệm, là phó thác.

Bành Dã nói: “Lúc bố em mất, em bao nhiêu tuổi?”

“Hơn mười bốn tuổi.” Trình Ca nhàn nhạt nói, “Người trong xe đối phương uống rượu.”

Bành Dã biết, tài xế của chiếc xe bị em trai anh lao qua đó say rượu lái xe, cho nên lúc xông về phía xe bố Trình Ca, không đạp thắng.

Sớm nên là lúc rồi. Anh buông chân cô ra, thẳng người, vừa định nói gì đó, Trình Ca chỉnh ghế thấp xuống, nói: “Em ngủ đây.”

Thế là Bành Dã nói: “Được.”

Quãng đường sau đó, anh không ngủ.

Đến Hồng Kông, chuyển máy bay đi Thượng Hải cũng nhanh. Lúc sắp đến Thượng Hải, triệu chứng khó chịu của thân thể Trình Ca hoàn toàn chuyển biến tốt, cô mới nhớ tới hỏi: “Đã mua vé đi Tây Ninh rồi sao?”

“Không có.”

“Vốn đã định lúc về tiện đường thăm em?”

Bành Dã nhìn cô: “Ừm.”

Trình Ca bình thường nói: “Không có chỗ ở, để cho anh gọi đến nhà một đêm.”

**

Lần đầu tiên Bành Dã đến nhà Trình Ca, sạch sẽ, cảm giác lạnh lẽo, thấy được Minh Châu Phương Đông trên sông Hoàng Phố.

Bành Dã cũng nhìn thấy máy ảnh xếp đầy trên toàn bộ bức tường, anh cảm thấy giống như mắt Trình Ca.

Anh đặc biệt đến gần xem, Trình Ca quay đầu lại thấy, nói: “Không sợ sao? Người từng tới nhà em đều sợ cái đó.”

Bành Dã nói: “Vậy hẳn là họ sợ em.”

Trình Ca liền hỏi: “Anh không sợ em?”

Bành Dã cười nhạt, nhớ tới đêm hôm ấy, trên người nữ sinh trung học dính máu, ôm máy ảnh trong lòng, mắt cô giống như ống kính máy ảnh.

Một tảng đá đè nặng trong ngực Bành Dã, ở trước mặt cô vô cùng nặng nề vô lực. Anh rốt cuộc quay đầu nhìn cô, giọng không lớn: “Trình…”

“Anh đi tắm trước đi.” Trình Ca nói.

“… Ừm.”

**

Bành Dã đứng trong gian tắm vòi sen, dùng nước lạnh hung hăng xoa mặt mấy cái, không nhịn được chế giễu bản thân, trước đây lúc đi Thanh Hải cũng không do dự bất định (1) như lúc này.

(1) Bất định: Ở trạng thái không ổn định, hay thay đổi.

Mùi sữa tắm của Trình Ca tràn ngập bốn phía, là ôliu xanh, mùi thơm cơ thể của cô anh đã sớm quen thuộc.

Giữa chừng, Trình Ca đẩy cửa: “Bành Dã, em đến đây.”

Bành Dã quay đầu lại, cách tấm kính nước chảy ngang dọc, cô cởi từng món quần áo, khỏa thân đi vào. Lúc này anh mới kịp phản ứng, lập tức xoay vòi nước một cái, chỉnh nhiệt độ nước nóng.

Cô đã tới, dầm nước ôm lấy thân thể anh, run rẩy trong nước lạnh,

cô hôn xương quai xanh của anh, liếm giọt nước trên da anh.

Bành Dã bao phủ cô vào lòng che chở, xoay người, đưa lưng mình về phía vòi sen.

Cô vừa hôn, vừa giơ chân cọ xát anh, bắp đùi thẳng tắp săn chắc, đi lên nếp nhăn có tính dẻo dai, mềm mại có lông.

“Trình Ca…” Lần này anh kiềm chế.

Trình Ca ngồi xổm xuống ngậm, chân Bành Dã run rẩy, cuối cùng vẫn đè nén, xốc cô ướt sũng lên.

Nhiệt độ nước nóng lên, sương mù lất phất.

Trên tóc, trên mặt Trình Ca đầy nước, bình thản hỏi: “Anh mệt rồi?”

“Em mệt rồi.”

“Em không mệt.” Trình Ca nói.

Anh cúi đầu xuống, ánh mắt rơi vào bụng dưới bằng phẳng của cô, bàn tay xoa nhẹ, đôi mắt đen ẩm ướt: “Tắm xong đi lên giường, anh tới.”

Trình Ca nhìn anh một lúc, đột nhiên, hành động kì lạ trên đường của anh đều đã có lời giải thích.

Cô hít một hơi, nói: “Bành Dã, em không có thai.”

Bành Dã sửng sốt.

“Chính là không thích nghi với khí hậu.”

Trong nhất thời Bành Dã không lên tiếng. Trình Ca thấy nét mặt đó của anh, không phải mất mát, cũng không phải vui mừng.

Cô nói: “Anh thấy cái thẻ nhỏ rồi?”

“Ừm.”

“Bị dọa?”

“Cái đó thì không có.” Anh cười cười.

“Em rất sợ hãi.” Trình Ca khẽ cụp mắt.

Thân thể cô không thích hợp, còn có trạng thái tâm lý của cô.

Cô ngước mắt nhìn anh: “Bây giờ hoàn toàn không phải thời cơ tốt nhất.”

“Anh biết.” Bành Dã nắm gáy cô, dùng sức hôn lên trán cô một cái. Sự căng thẳng và thận trọng của cô khi đó, anh đều đã nhìn vào mắt.

“Bành Dã,” lông mi cô lướt qua cằm anh, nhẹ giọng nói, “Em chưa chuẩn bị xong.”

“Anh cũng biết.” Anh nói.

“Anh chờ em một khoảng thời gian.”

“Được. —— Xin lỗi em. Gần đây anh mất khống chế.”

“Em cũng vậy.” Cô nói.

Anh cười khe khẽ, ôm lấy eo cô, cúi đầu hôn cô, hỏi: “Trong nhà có áo mưa không?”

“Một tá.”

**

Bành Dã, anh chờ em thêm một khoảng thời gian nữa. Chờ thân thể và tâm hồn em đều chuẩn bị xong. Em nguyện ý sinh con cho anh.

**

Anh ôm cô, hôn một mạch từ nhà tắm đến phòng khách, rồi đến phòng ngủ. Lần đầu tiên Trình Ca nghênh đón đàn ông qua đêm.

Giường như biển, mênh mông vô bờ.

Trên chiếc giường tròn lớn màu xanh nước biển ấy, thân thể cô trắng đến chói mắt, giống như một vầng trăng sáng trên biển.

Anh không dời ánh mắt sang chỗ khác được, từ đầu tới chân đều bừng lửa nóng. Cô nằm sấp trên giường, bờ lưng xinh đẹp như một xấp vải satanh trắng, người anh phủ lên, cô ngay cả thở dốc cũng khó khăn, đừng nói đến việc bật ra tiếng.

Bành Dã không kiềm chế được, đẩy mạnh thân thể; cô thuận theo nằm sấp, hô hấp nhanh dần; anh vén tóc cô, hôn cái cổ mảnh khảnh của cô, hôn gò má đẫm mồ hôi của cô.

Tầm mắt Trình Ca xuyên qua sợi tóc rối loạn, trông thấy bàn tay với khớp xương rõ ràng của anh nắm tay cô, mười ngón tay đan chéo, nhấn thật chặt trên ra trải giường xanh đậm.

Vài lần hoạt động, anh hơi thẳng người, cũng không ra, vẫn chống đỡ lật cô lại. Trình Ca không chịu được sự quấy nhiễu thế này của anh, thần hồn tách rời thân thể, cả mặt đỏ ửng.

Anh nắm cánh tay trắng mềm của cô, khoác lên cổ mình, vừa ngẩng đầu, trông thấy ảnh khỏa thân của Trình Ca trên bức tường đầu giường. Anh nhìn một lúc lâu, mới cúi đầu nhìn cô, hơi cười cười: "Của ai chụp?" Lời nói nhẹ nhàng, động tác thân thể lại hạ lực.

Trình Ca cắn răng: "Tự chụp."

Cơn giận này của cô khiến anh hưởng thụ, anh nâng vòng eo mảnh khảnh của cô lên, gió nổi mây vần. Cô giống như một con cá hồi trắng nhỏ, trơn tuồn tuột xoay lăn trong sóng biển. Lật liên tục mấy lần, bả vai, cánh tay như ngọc trượt ra mép giường, mái tóc đen suôn dài như thác nước chảy xuôi xuống giường.

Từ sợi tóc đến đầu ngón chân, cô mềm thành một vũng nước, đôi mắt cũng trong veo ẩm ướt, thẳng tắp nhìn anh.

Khuôn mặt anh giống như trước đây, nghiêm túc lại chăm chú, mang theo sự dịu dàng vô tận, tiếng gầm nhẹ thuần phác ẩn nhẫn phát ra từ lồng ngực, đôi mắt như sói hoang bắt mồi gắt gao nhìn cô chằm chằm.

Cô bị đôi mắt màu đen ấy hút lấy, thế nào đã từ ngủ một đêm, trở thành ngủ cả đời.

**

Lệch giờ điên đảo, giữa trưa Trình Ca thức dậy, kéo rèm cửa sổ màu đen, trong phòng ngủ tia sáng rất tối.

Bành Dã ngủ say bên cạnh cô.

Trình Ca nhẹ nhàng xuống giường, khỏa thân chân trần, đi tới bên quầy bar uống nước, theo thường lệ uống thuốc Phương Nghiên kê, nhưng giảm lượng.

Từ từ sẽ đến.

Cô châm điếu thuốc, suy tư. Cô biết lằn ranh trong lòng cô là gì. Cô cầm di động lên, suy xét rất lâu, gọi điện thoại của mẹ.

“A lô?”

“… Mẹ.”

“Ừm?”

“Đang làm gì thế?” Trình Ca không được tự nhiên xoa gáy, tàn thuốc sắp rớt, vội vàng cầm thuốc lên phía trước.

“… Làm tóc.” Giọng mẹ Trình cũng dịu xuống một chút, hỏi: “Gần đây bận sao?”

“Không bận… Ngày mai con về nhà ăn cơm.”

“Được. Mẹ bảo thím Trương mua món con thích ăn cho con.” Mẹ Trình lại nói, “Trưa hôm nay con có thể sang.”

“Buổi trưa con có việc. Ngày mai tới.”

Mẹ Trình nói: “Vậy được.”

Trình Ca cúp điện thoại, hơi thở ra một hơi khói thuốc.

**

Bành Dã đi ra từ phòng ngủ mờ tối, trong phòng khách ngập tràn ánh nắng, kích thích anh nheo mắt lại.

Trình Ca khỏa thân và để chân trần, bắt chéo chân ngồi trên ghế chân cao, trước mặt có một giá vẽ bằng gỗ. Cô vừa vẽ tranh, vừa hút thuốc.

Ngoài cửa sổ sát đất ánh mặt trời rực rỡ, thân thể cô lồng trong màn sương lấp lánh, trắng đến mức gần như trong suốt.

Bành Dã đi tới, khom người ôm thân thể trơn tuồn tuột của cô từ sau lưng, cô đang vẽ tranh sơn dầu, tương tự phong cách chủ nghĩa trừu tượng của Pollock, nhưng màu sắc sáng hơn.

Bành Dã hỏi: “Vẽ tâm trạng?”

Trình Ca quay đầu nhìn lên anh, ngẩn người, mới nói: “Đúng vậy.”

“Trước đây em không phối hợp với Phương Nghiên, không nói chuyện với chị ấy, chị ấy bảo em vẽ cho chị ấy xem.”

“Tranh trước đây đâu?”

“Trong phòng tối.”

“Anh đi xem một chút.” Anh báo cho cô.

“Tùy ý.”

Bành Dã thẳng người, liếc nhìn ngoài cửa sổ, lại nhìn thân thể khỏa

thân của Trình Ca, kéo lớp vải mỏng trắng bên trong rèm cửa lại.

Anh đi vào phòng tối, thấy rất nhiều hàng ảnh phơi trên tường. Giấy tráng ảnh, giấy máy ảnh, cuộn phim, nước tráng ảnh, mực in, máy in kỹ thuật số, máy vi tính… đầy đủ như studio chụp ảnh.

Tiếng Trình Ca bên ngoài: “Trong ngăn kéo.”

Bành Dã kéo ngăn kéo, nhìn thấy tranh vẽ. Chấm rậm rạp chằng chịt, nét vẽ lộn xộn, khối nông sâu không đồng nhất, hệ màu u ám lạnh lẽo, không giống bức cô đang vẽ bên ngoài.

Anh xem xong từng tấm một, tưởng còn nữa, kéo ngăn kéo bên dưới ra, kết quả nhìn thấy mình. Một xấp ảnh khổ giấy A3 đều là anh. Mỗi tấm ảnh đều có chữ miêu tả, anh thấy anh đứng trên dốc Tẩu Phong, cờ Phật giáo Tây Tạng, gò Mã Ni, anh ngắm bầu trời xanh.

Tình cảm cao nguyên, một dòng chữ nhỏ:

“Bành Dã, đội trưởng đội ba của trạm bảo vệ, tính cách rất cứng rắn, trái tim lại rất mềm, anh nói truy bắt người săn bắt trộm không phải là để giam họ lại, mà là để họ không làm nữa. Anh thích vẽ bản đồ, nhìn bầu trời sao, biết gió đến từ hướng nào…”

Trái tim Bành Dã giờ phút này mềm.

Anh lại thấy một tấm: Lúc hoàng hôn, quốc lộ Thanh Tạng trên cao nguyên hoang vắng kéo dài phương xa, đống lửa đốt da chỉ còn lại tro tàn, anh đứng bên đống tro. Sương chiều nặng nề, bầu trời phía Tây chỉ còn lại một tia sáng đỏ sau cùng.

Dưới tấm này chỉ có một câu: “Người đàn ông cuối cùng.”

**

Bành Dã cất ảnh gọn gàng, đi ra ngoài, giọng nói bình tĩnh: “Trình Ca.”

“Hửm?” Cô quay đầu nhìn anh một cái, trên cọ vẽ dính thuốc màu vàng tươi, lại tiếp tục vẽ.

“Anh có chuyện muốn nói với em.”

Trình Ca lại quay đầu, nhìn anh mấy phút, thấy anh nghiêm túc.

“Nói đi.” Cô để cọ vẽ xuống.

Ánh mắt Bành Dã chắc chắn, anh đi về phía cô. Chuông cửa vang lên, Bành Dã dừng bước, quay vào phòng ngủ mặc áo thun. Trình Ca cũng khoác áo ngủ đi mở cửa, không ngờ là mẹ Trình. Trình Ca bất ngờ, có mấy giây không lên tiếng, “… Mẹ.”

“Có người để ý rồi?” Mẹ Trình hỏi, đi vào.

Trình Ca không đáp, hai mẹ con trao đổi rất ít, nhưng khứu giác của mẹ quả thực đáng sợ.

Đang nói, Bành Dã đi ra từ phòng ngủ Trình Ca, mẹ Trình vừa thấy, sắc mặt liền thay đổi. Vẻ mặt Bành Dã cũng bất thường.

Trình Ca đóng cửa lại, nói: “Mẹ, đây là…”

“Anh Bành.” Mẹ Trình nói.

Bành Dã cuối cùng gật đầu.

Mẹ Trình nói: “Tôi có mấy câu muốn nói riêng với anh.”

Bành Dã: “Được.”

Trình Ca cảnh giác: “Sao hai người…”

“Đừng quan tâm.” Mẹ Trình đi tới phòng sách, Trình Ca nhìn Bành Dã, đụng vào ánh mắt phức tạp của anh, anh cũng không nói gì, đi theo vào phòng sách.

**

Mẹ Trình đứng bên cửa sổ, giọng không lớn: “Anh lợi hại.”

Bành Dã bình tĩnh nhìn bà.

“Lần trước nó chủ động gọi điện thoại cho tôi, là đòi sổ hộ khẩu kết hôn với Giang Khải.”

Vẻ mặt Bành Dã vẫn không thay đổi.

“Bành Dã,” mẹ Trình đè nén âm lượng, “Nó không nhận ra anh, anh không nhận ra nó sao?!”

“Cháu bất lực.” Đây là cảm nhận chân thật nhất của Bành Dã. Lỗi lầm năm đó anh không khống chế được, sự phát triển cùng cô bây giờ anh cũng không có cách nào khống chế, “Cháu xin lỗi.”

“Lời xin lỗi tôi đã nghe rất nhiều lần, không có bất kì giá trị nào cả. Em trai anh giống người say rượu lái xe gây tai nạn kia, đều có tội, nhưng bây giờ nó sống vô cùng nở mày nở mặt! —— Tôi sẽ không nói cho Ca Ca, anh tự biến mất khỏi bên người nó đi.”

"Xin lỗi," Bành Dã nói, "Cháu sẽ không buông Trình Ca."

Mẹ Trình nổi giận: "Đồ không biết xấu hổ!"

Tiếng này dẫn Trình Ca ở bên ngoài vào. Cửa đẩy ra, cuộc nói chuyện dừng lại,

Trình Ca lạnh mặt nhìn hai người, đi vào, cuối cùng, lại không chú ý chắn phía trước Bành Dã. Người nhỏ hơn Bành Dã một vòng, nhưng là tư thế bảo vệ. Bóng lưng bảo vệ này của cô đã cắm một dao vào lòng Bành Dã.

Trình Ca nhìn mẹ: "Sao vậy?"

"Ca Ca, cậu ta…"

"Bà Trình!" Ngực Bành Dã cả kinh, "Cháu nói với cô ấy!"

Mẹ Trình không cho anh cơ hội: "Người nhà cậu ta gián tiếp hại chết bố con."

Sự yên ắng bất chợt cuốn ba người theo.

Trình Ca mím chặt môi. Rất lâu,

"Trình Ca.." Giọng Bành Dã ở sau lưng Trình Ca, rất thấp, rất bình tĩnh, nhưng mang theo một tia khẽ run mà người khác không thể nhận ra.

Trình Ca nói: "Mẹ, mẹ về trước đi."

Mẹ Trình nhất thời muốn khiển trách, thấy ánh mắt Trình Ca lạnh lẽo bình tĩnh, cuối cùng rời khỏi.

Trình Ca không nhìn Bành Dã, đi tới bên bàn làm việc lấy điếu thuốc châm. Cô xoay người, dựa vào bàn, nhìn anh, đáy mắt không có cảm xúc gì.

Bành Dã cũng nhìn cô.

Quá khứ, tội lỗi đó là xương sườn mềm duy nhất một đời sống sót của anh; bây giờ, một câu nói của cô là có thể đánh anh tan tác.

Anh cứng rắn bao nhiêu, chỗ xương sườn mềm này chí mạng bấy nhiêu.

Trình Ca cũng không trầm mặc bao lâu, thở một hơi khói thuốc ra, nói: "Anh bận, chuyện cần thiết thế này cũng quên nói… Cũng không muộn, nói một chút đi."

Niềm hi vọng cho trong lời này quá rõ ràng, đến mức anh hoàn toàn không thể tin dễ dàng.

Trình Ca hút xong một điếu thuốc, anh cũng kể xong chuyện.

Từ đầu đến cuối cô không nhìn anh, cũng không nói xen vào, chỉ nghe anh nói.

Anh không quản lý tốt em trai, cắn thuốc cùng cậu ta, dung túng cậu ta đêm khuya đua xe, vượt đèn đỏ lao qua một chiếc xe, để tránh, đối phương lao vào làn xe đối diện, mà tài xế kia say rượu lái xe, không đạp thắng, đâm về phía xe bố Trình Ca.

Vụ tai nạn xe đó, cô chỉ biết tài xế say rượu lái xe đụng họ ngồi tù, nhưng không biết đằng trước còn có một vụ lao qua này.

Bành Dã nói xong, nhìn cô chờ đợi xét xử.

Trình Ca hỏi: “Anh nhận ra em lúc nào?”

“Em ôm máy ảnh ngồi trên nóc xe Jeep màu đỏ, Mười Sáu hỏi em là ai, em nói em là Trình Ca, nhiếp ảnh gia Trình Ca.”

Cách làn khói, khoảng thời gian cô trầm mặc không nói gì, ngũ tạng của anh cuồn cuộn, trái tim giống như móc ra ném vào tuyết lăn một vòng.

“Trình Ca,” Bành Dã giật giật môi, “Nếu em cần thời gian bình tĩnh, anh có thể đi trước.”

Trình Ca giương mắt nhìn anh: “Đi đến đâu?”

Bành Dã nhất thời không biết đáp lại như thế nào.

“Ngủ xong rồi đi ngay, đức hạnh gì thế.” Trình Ca cúi đầu nhấn thuốc vào gạt tàn thuốc, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

“Trình Ca.” Bành Dã gọi cô.

Trình Ca quay đầu lại, nhưng ánh mắt trong suốt đơn giản, giọng nói bình thường: “Không phải anh đã nói rồi sao, quá khứ không cần giải thích, giải thích tương lai là được.”

Bành Dã há miệng, nhưng cũng không nói ra được gì; đột nhiên đi một bước về phía cô, nhưng lại dừng lại trong nháy mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, cô nhìn ra nỗi lo sợ nghi hoặc của anh, mà sự tự cứu rỗi mười hai năm của anh, cô sớm dùng mười hai ngày nhìn vào trong mắt.

Anh nói: “Em không trách tội anh?”

“Có tội hay không, con người cũng phải đi về phía trước; tha thứ hay không, con người cũng phải sống tiếp.” Trình Ca nói, “Lưng gánh tội, lại một lòng hướng thiện. Đây chính là cuộc sống đấy.”

Trong nháy mắt, hốc mắt Bành Dã hơi ướt. Không biết nên khóc hay nên cười nhạo mình, một ông già bị một câu nói vân đạm phong khinh của cô bé làm cho mũi chua xót. Trái tim ném vào tuyết được nhặt về ngâm trong nước ấm, sắp tan rồi.

Trình Ca hoàn toàn không quen xử lý anh lúc này, cũng để lại không gian cho anh, nhàn nhạt nói: “Em đi vẽ tranh tiếp đây.”

Cô đi rồi, Bành Dã quay đầu ngắm ngoài cửa sổ, che giấu sương mù ẩm ướt trên mi mắt, lắc đầu cười.

Mười hai năm, trách nhiệm và tội đè trong lòng; vào giờ khắc này, anh được người phụ nữ này cứu rỗi.

Chúng ta không phải thánh nhân, chúng ta sẽ phạm sai lầm. Nhưng cái sai trước đây của chúng ta làm cho cuộc sống sau này càng sáng suốt hơn.

Lưng gánh tội, lại một lòng hướng thiện. Đây chính là cuộc sống đấy.

Người phụ nữ Trình Ca này, chỗ nào cũng tốt, anh rất khẳng định;

Người phụ nữ Trình Ca này, chỗ nào anh cũng yêu, anh cũng rất khẳng định.

Tình yêu xác định như vậy, cả đời, chỉ có một lần.

Chương 64

Bắt đầu từ hôm nay, cô muốn học làm một người phòng thủ.

Trình Ca ngồi lại lên ghế chân cao, cầm cọ quẹt dính một lớp màu cam vẽ lên vải vẽ tranh. Giữa chừng, cô suy nghĩ một chút, trong khoảnh khắc cô bảo mẹ rời khỏi, bà hẳn đã hiểu rõ tất cả.

Cô xuống ghế, đi tới bên bàn bếp cầm di động lên, bấm một dòng tin nhắn gửi cho mẹ.

"Mẹ, con tha thứ cho mẹ, cũng xin mẹ tha thứ cho con."

Gửi xong đi về phía ghế và giá vẽ, bước chân dừng lại, lại quay trở lại lấy di động. Cuối cùng, bấm ba chữ: "Con yêu anh ấy."

Gửi xong.

Cô không nhúc nhích, nắm chặt di động. Cô nhìn chằm chằm màn hình một lúc, cuối cùng lại gửi một tin: "Cũng yêu mẹ."

Rất lâu sau đó, mẹ Trình trả lời nói: "Tối mai về nhà ăn cơm."

Người say rượu lái xe trực tiếp gây tai nạn năm đó đã sớm đi tù và ra tù, cô và mẹ lại vĩnh viễn không có ngày giải thoát.

Mười hai năm qua, cô và bà luôn nghĩ, nếu như đêm khuya hôm ấy cô không tùy hứng khăng khăng đi ăn kem, tai nạn xe cũng sẽ không xảy ra. Mà giờ đây, đã đến lúc hai người cùng buông chấp niệm (1).

(1) Chấp niệm: đối với vật hoặc người nào đó hoặc chuyện gì đó vô cùng cố chấp, khi cố chấp quá mức sẽ có ý oán hận.

**

Buổi trưa ăn cơm xong, Trình Ca đưa Bành Dã ra sân bay.

Thượng Hải vào tháng Chín vẫn nóng oi ả.

Trình Ca đứng trong đại sảnh suy tư điều gì đó, chờ anh đổi thẻ lên máy bay quay lại, cô đột nhiên hỏi: “Người đó là anh?”

Ban đầu Bành Dã không hiểu: “Gì cơ?”

Trình Ca nhìn anh, giọng nói hơi căng: “Người nói chuyện với em hôm đó là anh?”

Bành Dã sửng sốt, cách mấy giây hiểu ra, cũng vội vàng nói: “Phải.”

“Người bế em từ trong xe ra cũng là anh?”

“Phải.”

“Khi đó, anh nói anh là một người bạn.”

“Em đều nhớ?”

“Đều nhớ.” Cô thả lỏng, nói, “Em tưởng là Từ Khanh.”

“…”

Hóa ra tất cả tình cảm và thù hận trước đây, chẳng qua là từng hồi hiểu lầm. Nhân duyên tuần hoàn, tơ hồng của cô, cuối cùng trở lại

trong tay anh.

**

Trên máy bay từ Thượng Hải về Tây Ninh, Bành Dã ngủ rất yên ổn. Sau khi hạ cánh, anh gửi tin nhắn cho Trình Ca nói đến rồi. Qua một lúc, di động trong túi rung lên, anh biết cô sẽ trả lời một chữ: “Tốt.”

Nhưng bất ngờ là lần này có ba chữ.

Anh nhớ giọng nói mang theo chút lạnh lẽo lại không có lên xuống gì của cô:

“Vậy thì tốt.”

Bành Dã đứng trong đại sảnh sân bay, người đến người đi, ngón tay anh khẽ nhấn phím, chậm rãi nở nụ cười.

**

Thượng Hải.

Nhà họ Phương hiếm được nghênh đón một lần gia đình tụ tập ăn uống. Bố Phương, mẹ Trình, Phương Nghiên và Trình Ca đều tham gia.

Thím Trương đã chuẩn bị một bàn đồ ăn lớn. Giáo sư Phương cực ít uống rượu còn khui một chai rượu vang đỏ. Phương Nghiên nhớ tới lần trước say khướt, có chút xấu hổ. Ngược lại Trình Ca trông giống như không nhớ.

Bố Phương xoay cái mâm tròn trên bàn ăn một cái, nói: “Ăn nhiều tôm một chút, bổ sung dinh dưỡng.”

Trình Ca múc một muỗng. Bố Phương hỏi: “Ca Ca gần đây bận không?”

“Mấy ngày trước không bận ạ. Nhưng lập tức sắp bận rồi.”

“Triển lãm ảnh của cháu có phản ứng rất tốt, giáo sư, sinh viên trong trường đại học của chú đều quan tâm đến chuyện này, còn thành lập không ít đội tình nguyện mới.”

“Vâng. Bước tiếp theo muốn mở rộng nó đến nhiều thành phố hơn, cháu còn lên kế hoạch đi sâu hơn chụp ảnh một lần nữa.”

Mẹ Trình nghe, nhìn cô: “Khi nào?”

“Còn xa, mấy tháng sau.”

Mẹ Trình mở miệng, hơi nghiêm túc: “Hai đứa xem như là bạn trai bạn gái?”

Trình Ca “ừm” một tiếng.

“Cậu ta muốn tới Thượng Hải không?” Mẹ Trình mãi mãi là người thực tế.

Trình Ca không đáp.

“Sao không nói chuyện?”

“Hẳn là không.”

“Nói như vậy con muốn đi tới cái chỗ xa xôi đó với cậu ta?”

"Cũng sẽ không." liufeiyang.wordpress.com/

"Ca Ca, con không thể không suy xét cho tương lai. Vùi đầu vào trong cát là người vô dụng. Mẹ là người từng trải, con còn trẻ, khi yêu nhau cuồng nhiệt thì chủ nghĩa lý tưởng lắm. Loại quan hệ không có đảm bảo này không duy trì được bao lâu đâu, kết quả người bị tổn thương vẫn là chính con."

Trình Ca không đồng ý, nhưng cũng không có khả năng phản bác.

Phương Nghiên thấy bầu không khí sắp thay đổi, vội vàng thêm đồ ăn vào chén Trình Ca: "Ăn chút bắp đi."

Nhưng không thể ngăn cản mẹ Trình: "Cái thân phận kia của cậu ta… Là một người đàn ông, hẳn nên tính toán trên thực tế cho con, cậu ta có không? Không nói của cải trước, chỉ nói công việc kia của cậu ta, tính chất nguy hiểm quá nhiều. Cứ coi như là vì con, cậu ta cũng nên suy nghĩ chuyện đổi việc làm. Mẹ biết con muốn thế nào, con không yêu cầu gì cả, chỉ cầu một trái tim. Con quá lý tưởng hóa…"

Giáo sư Phương rốt cuộc vỗ vỗ vai mẹ Trình, điềm tĩnh nói: "Ăn cơm không nói việc nước."

Mẹ Trình dừng nói.

Giáo sư Phương nói: "Ca Ca, ăn cơm trước đi."

Trình Ca nắm đũa, cả buổi không có động tĩnh. Cô chỉ thấy được chuyện đơn giản nhất, không thấy được những thực tế phức tạp kia. Từ Khanh yêu cô, tuổi tác không thích hợp; Giang Khải yêu cô, vướng Vương San không thích hợp; bây giờ đến Bành Dã, thân phận không thích hợp; trong mắt họ, gặp ai cũng không thích hợp.

Cô cảm thấy hơi mệt mỏi, rất lâu, mới nhẹ giọng nói,

“Các người không biết một trái tim khó có được biết bao.” Cô cắn môi, lắc đầu, “Các người đều không biết.”

Cô ngẩng đầu, nhìn mẹ, “Trước đây con chưa từng nhận được, khó khăn thế nào, con biết.”

“Nếu có vấn đề gì thì đó là chuyện giữa con và anh ấy, bọn con sẽ tự giải quyết.”

Sắc mặt cô đặc biệt bình tĩnh, đối thoại kết thúc.
liufeiyang.wordpress.com/

Mẹ Trình liếc nhìn Trình Ca, lại liếc nhìn giáo sư Phương, nghĩ tới mối quan hệ mẹ con mới dịu lại, cuối cùng không nói gì nữa. Sau khi ăn xong, mẹ Trình đi lên ban công, sắc mặt không tốt.

Bố Phương đi tới, ôm vai bà, vỗ vỗ.

Mẹ Trình nói: “Đây là em nghĩ cho nó, thanh niên cứ không chịu suy xét thực tế, em nói điểm đó sai rồi sao?”

Bố Phương kéo bà đến bên ghế dài ngồi xuống, nói: “Bất chấp thực tế, đi tùy theo lòng mình, đây chính là tuổi trẻ mà. Tại sao mấy người có tuổi chúng ta muốn quay lại thời trẻ, bởi vì hâm mộ đấy, đi tùy theo lòng mình, từ hay biết bao.

Nhưng điều em nói cũng đúng. Với tư cách là trưởng bối, trách nhiệm chính là nhắc nhở cho bọn trẻ. Nhưng cách em nói chuyện không thích hợp, nhắc tới người đàn ông đó, giọng nói từ ngữ đều không hay. Đối với nhóm anh hùng tầng dưới cùng này mà nói, sự bi

ai lớn nhất không phải là sự hung hăng của người xấu, mà là sự kỳ thị của người tốt.

Chúng ta không thể khiến họ đau lòng."

"Không phải em kỳ thị. Nếu cậu ta không có quan hệ dính líu với Trình Ca, việc cậu ta làm em cũng sẽ nói vĩ đại." Mẹ Trình nói, "Em đã xem triển lãm ảnh đó, thứ các anh thấy là cao quý, cái em thấy là người đàn ông con gái em muốn cố sống chết giữ lấy. Vừa khổ, vừa nghèo, vừa nguy hiểm, các anh đều làm khán giả xem anh hùng, xem xong quay người lại, mỗi người đều sống cuộc sống hạnh phúc của riêng mình. Ca Ca phải làm thế nào?"

"Đứa bé Ca Ca này, bên ngoài thay đổi thế nào đi nữa, sự thuần khiết trong lòng, hiếm có hơn rất nhiều cô gái cùng tuổi đấy." Giáo sư Phương khẽ than, "Anh lại cảm thấy, người đàn ông đó sẽ cân nhắc thực tế vì Ca Ca. Anh cũng đã xem triển lãm ảnh, đó là một người đàn ông có trách nhiệm, có ý tưởng. Anh lại cảm thấy cậu ấy đang chờ đợi một bước ngoặt nào đó, cụ thể là gì, anh không rõ lắm. Nhưng sau khi ở chung với Ca Ca, trách nhiệm với Ca Ca sẽ khiến cậu ấy cân nhắc nhiều hơn."

Mẹ Trình trầm mặc.

Bố Phương vỗ vỗ vai bà, nói: "Em xem trạng thái của Ca Ca bây giờ, ảnh hưởng của người đàn ông này với con bé rất lớn, hơn nữa còn là mặt tốt. Chuyện về sau từ từ sẽ đến, đừng gấp."

**

Bành Dã đến Cách Nhĩ Mộc, đi bệnh viện một chuyến.

An An hôn mê rất nhiều ngày mới tỉnh, sau khi ở trong phòng chăm

sóc đặc biệt một khoảng thời gian mới chuyển sang phòng bệnh thường.

Bác sĩ đang làm kiểm tra thường ngày cho An An. Đã vào thu, lúc gần sập tối, hơi lạnh.

An An thấy Bành Dã, không cho sắc mặt tốt.

Bác sĩ và y tá rời khỏi, Bành Dã để trái cây lên tủ, bình thường hỏi: “Thân thể khôi phục thế nào?”

An An nghiêm mặt không lên tiếng. liufeiyang.wordpress.com/

Bành Dã kéo ghế sang ngồi xuống, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô chằm chằm.

An An không chịu nổi, môi giật giật: “Đỡ nhiều rồi.”

“Cảnh sát hẳn đã nói cho cô biết thân phận thực sự của anh trai cô.” Bành Dã nói, trong giọng nói không có sự áy náy, thương hại, cũng không có sự coi thường.

“Nửa tháng trước.” An An đã tiêu hóa tất cả, người rất bình tĩnh, nói: “Anh ấy đã phạm pháp, nên bị bắt. Nhưng… trước đây anh tìm tôi nói thăm Tiêu Linh, thực ra là muốn bẫy lời của tôi?”

Bành Dã thừa nhận: “Phải.”

An An hừ một tiếng: “Chuyện tôi có thẻ ngân hàng cũng là anh nói cho cảnh sát để họ đóng băng.”

Bành Dã cũng không phủ nhận: “Ừm.”

“Vậy bây giờ anh còn tới làm gì?” An An nắm chặt ra trải giường, nén giận, “Tôi đã không còn bất kì giá trị lợi dụng nào đối với anh nữa rồi.”

“Tới nói xin lỗi cô.”

An An quay đầu, cằm co chặt.

Bành Dã liếc nhìn ra trải giường, ngang chân trái dưới đầu gối, trống một đoạn. Anh nói: “Tôi xin lỗi cô. Nhưng nếu như làm lại, tôi vẫn sẽ làm như vậy.”

An An không lên tiếng.

Bành Dã đứng lên, đút tay vào túi, nói: “Nghỉ ngơi cho khỏe, tôi đi đây.”

An An lại quay đầu lại: “Anh nhất định phải bắt được anh ấy sao?”

Bành Dã: “Phải.” liufeiyang.wordpress.com/

Giọng An An khẽ run: “Anh đã đóng băng tiền của anh ấy, hại anh ấy bị truy nã, anh ấy triệu tập anh em dưới quyền cũ, phải tiếp tục làm việc này. Tôi thành cái dạng bây giờ, anh ấy sẽ oán hận anh, tuyệt đối sẽ không buông tha anh.”

Bành Dã nhấc chân đi về phía trước: “Tôi cũng sẽ không buông tha hắn.”

An An gấp giọng truy hỏi: “Anh sẽ giết anh ấy sao?”

Bành Dã nói: “Tôi làm việc này không phải để giết người.”

An An nói: “Anh ấy cũng không phải để giết người mà!”

“Nhưng hắn giết rồi.”

An An không có lời nào chống đỡ.

Bành Dã kéo cửa phòng bệnh ra, An An gọi anh: “Anh Bành Dã…”

Bành Dã dừng lại.

“Cảm ơn anh hôm đó dừng lại cứu em. Bác sĩ nói trễ thêm một chút nữa thì em đã mất mạng rồi.”

Bành Dã đóng cửa lại đi khỏi.

Ra khỏi phòng bệnh, Bành Dã hỏi cảnh sát canh giữ ở cửa, hỏi: “Đội trưởng của các anh đâu?”

“Đội trưởng Trịnh về đơn vị rồi.”

Bành Dã gật gật đầu, đi xuống cầu thang, gọi điện thoại cho lão Trịnh: “Chuyện người chỉ điểm nói với chú lần trước thế nào rồi?”

Đầu kia lão Trịnh trả lời: “Yên tâm, kết nối đường dây rồi.”

“Tốt.”

Rời khỏi bệnh viện, Bành Dã đến trạm xe Cách Nhĩ Mộc, tìm xe đi trấn Đà Đà, giữa đường xe sẽ đi qua trạm bảo vệ.

Cách giờ khởi hành còn một khoảng thời gian. Bành Dã mua gói thuốc lá trong quầy bán đồ vặt nhỏ của trạm xe.

Lúc lên xe, trên xe đã có hơn phân nửa người ngồi. Nóc xe khách nhỏ hơi thấp, Bành Dã cúi đầu đi vào trong, bên cạnh có người nhiệt tình chào hỏi: “Đội trưởng Bành!”

Là hai người du mục ở trấn Đà Đà, thường xuyên chăn dê chăn bò ở Khả Khả Tây Lý, lúc Bành Dã tuần tra thỉnh thoảng có thể gặp mặt.

Người du mục thuần phác, cười rộ lên lộ ra hàm răng trắng lóa: “Nhớ không? Chúng ta từng gặp ở hồ Khố Tắc.”

Bành Dã cười: “Trát Tây, Gia Dương.” Trí nhớ anh tốt, người đã gặp đều nhớ.

Hai người bất ngờ và vui vẻ.

Bành Dã lấy thuốc trong túi ra, xé gói, rút bốn điếu cho họ. Hai người đứng dậy từ chỗ ngồi nhận lấy thuốc, khom người nói cảm ơn liên tục.

Bành Dã cười hỏi: “Tới Cách Nhĩ Mộc làm gì thế?”

“Mua nông cụ.” Trát Tây chỉ cho anh xem, đều đặt trên giá hành lý.

Bành Dã liền giơ tay đẩy đẩy, xem từng cái một, xẻng, chĩa ba, anh hỏi: “Sắp phơi lúa mì?”

“Đúng đó!”

Bành Dã hỏi: “Thu hoạch thế nào?”

Trát Tây giắt thuốc lên tai, xoa tay nói: “Tốt hơn năm ngoái.”

“Năm nay thời tiết tốt.” Gia Dương nói.

Nụ cười của Bành Dã lớn hơn: “Là các anh chịu làm việc.”

Anh tìm chỗ ngồi xuống. liufeiyang.wordpress.com/

Anh nhìn nhìn ghế ngồi dơ bẩn, nhớ tới lần trước Trình Ca về đã ngồi chiếc xe này, lại nhớ tới váy dài, giày cao gót của cô, cảm thấy buồn cười, khóe miệng vô thức nâng lên.

Xe rất nhanh lái ra ngoài, trên đường bụi đất tung bay, xe vừa đi vừa dừng, chở hành khách vẫy tay ven đường. Nếu bạn đọc được dòng này, tức là bạn đang đọc truyện trên những trang web ăn cắp công sức của người khác để trục lợi.

**

Đi tới gần tuyến đường 65, ven đường phía trước lại xuất hiện ba người đi đường vẫy tay. Tài xế giảm tốc độ, nhưng không dừng, để hành khách tự nhảy lên xe.

Bành Dã nheo mắt quan sát, chú ý theo thói quen.

Nhưng cửa sổ xe chắn tầm mắt anh. Hai người lạ đầu lên xe, ánh mắt Bành Dã cảnh giác, nhìn họ chằm chằm một giây. Nhưng hai người đó bình thường ngồi lên nắp can dầu, ngắm ngoài cửa sổ.

Lúc tài xế tăng tốc, người đàn ông thứ ba đội mũ lưỡi trai sải bước xông lên xe, lao tới chỗ ngồi bên cạnh Bành Dã, móc một khẩu súng trong túi ra, nhấn vào ngực Bành Dã, bóp cò.

Bành Dã phản ứng cực nhanh, bóp chặt chặn nòng súng của hắn lại, dùng sức cạy ra, “pằng” một tiếng, đạn bắn vào cánh tay anh, máu

chảy ròng.

Là anh Vạn.

Hành khách đầy xe kinh ngạc không kịp phản ứng, Bành Dã túm lấy cổ tay trái của anh Vạn kéo hắn lên chỗ ngồi, vặn ngược một cái, bóp cò, bắn một phát vào người một tên đồng bọn chuẩn bị rút súng ở đằng trước. Vốn định bắn vào đầu, nhưng xe lắc lư, anh Vạn quấy rối, chỉ bắn vai đối phương máu bắn tung tóe.

Người cả xe ôm đầu thét chói tai, co lại xuống gầm ghế. Dưới sự uy hiếp của nòng súng của một người trong đó, tài xế lái xe rất nhanh, lắc lư trái phải trên quốc lộ.

Tay Bành Dã đầy máu, sức lực cả người đều bị đau đớn kích thích ra, đầy giận dữ đá một cái trúng buồng tim anh Vạn, xoay thành một vòng với anh.

Tên đồng bọn bị bắn trúng vai nổ súng về phía anh, trong nháy mắt Bành Dã trượt xuống chỗ ngồi, đạn bắn vào lưng ghế, đốt một lỗ lớn, tro khói bốc lên không ngừng.

Tiếng thét chói tai “A!!!” liên tục trên xe, gió trên cao nguyên thổi mạnh vào từ ngoài cửa sổ xe.

Mắt anh Vạn đỏ lên, hắn hung ác vặn khẩu súng kia, muốn nhắm họng súng vào Bành Dã. Cánh tay Bành Dã bị thương, nhưng nắm chặt súng không buông. Vì không gian chật hẹp, hai người không có cách nào thi thố, chỉ có thể liều sức.

Tên đồng bọn kia bắn liền mấy phát không bắn trúng người, nhảy xuống nắp can dầu chạy tới. Bành Dã một đạp đá văng cái chân chống đỡ của anh Vạn, nắm chặt vai hắn kéo hắn xuống chặn trong

khe hở chỗ ngồi làm bia đỡ đạn cho mình, chỉ còn lại một tay chắn. Sức trên tay anh Vạn thắng, xoay họng súng sang nhắm vào ngực anh. Bành Dã thu cánh tay lại ngăn cản, viên đạn đụng bắn vào cánh tay anh. Đau đớn mãnh liệt.

"Anh Vạn anh tránh ra." Tên đồng bọn kêu. liufeiyang.wordpress.com/

Anh Vạn cố sức muốn dời đầu đi nhường chỗ cho anh, mắt Bành Dã đỏ như máu, gắt gao nắm hắn không buông.

Xe loạng chòa loạng choạng, tên đồng bọn nắm lưng ghế muốn duỗi người nổ súng, một tiếng vang "ầm" nặng nề, súng trên tay hắn rớt xuống.

Trát Tây ở sau lưng hắn, cầm xẻng trong tay, không hề chần chừ vung một xẻng vào đầu hắn.

Tên bắt giữ tài xế xoay người lại, Gia Dương cầm chĩa ba đâm vào ngực tên đó chống hắn lên kính chắn gió, hắn định nổ súng, tài xế đột nhiên xoay người, túm cổ tay hắn.

"Pằng pằng pằng", đạn bắn loạn xạ, cả xe la hét chói tai.

Tay lái, chân ga, thắng xe đều buông, xe lao xuống quốc lộ, xóc nảy lên xuống trên thảo nguyên xuống dốc, xông ngang đẩy dọc.

Bành Dã nắm ngón tay và súng của anh Vạn, pằng pằng pằng bắn nát sàn xe, anh đá bụng anh Vạn một cái, ra quyền đập trán hắn. Anh Vạn vốn đã bị phế tay phải, không có sức đánh trả. Bành Dã nắm súng ngắn của hắn hung hăng vặn một cái, anh Vạn đột nhiên buông súng, lảo đảo đứng dậy, lộn nhào nhảy từ trên xe xuống.

Xe lắc lư dữ dội, liufeiyang.wordpress.com/

Bành Dã muốn đuổi theo, nhưng người bị xẻng chặt hai cái nhặt súng lên xoay người bắn Trát Tây. Cánh tay Bành Dã kiềm cổ hắn, kẹp chặt đầu hắn hung hăng đập một cái vào lưng ghế.

Trong nháy mắt đối phương mềm nhũn cả người. Bành Dã vặn cánh tay hắn nhấn hắn nằm sấp dưới đất.

Tài xế và Gia Dương liên kết chế ngự tên đồng bọn kia, chiếc xe lắc lư cuối cùng cũng dừng lại. Anh Vạn chạy thoát.

Hành khách trên xe chưa hoàn hồn. Cánh tay Bành Dã trúng hai phát anh cũng không thèm để ý, túm cổ áo một tên trong đó lên, lạnh giọng hỏi: "Ai bảo bọn bây tới?"

"Anh… anh Cáo Đen. Anh ấy thả lời cho đội ngũ khắp nơi. Anh ấy bỏ tiền, ai giết anh, đến chỗ anh ấy lãnh thưởng."

Chương 65

Thanh Hải.

Lúc Bành Dã làm phẫu thuật lấy đạn ở bệnh viện đã nghĩ đến Trình Ca. Vừa nghĩ đến Trình Ca liền có loại cảm giác sống sót sau tai nạn chưa từng có trước đây, khắc sâu tận xương.

Nghĩ nếu như cô ở đây, đoán chừng sẽ trầm tĩnh nhìn anh chằm chằm. Anh nhìn bác sĩ lấy viên đạn từ trong phần thịt gây tê cục bộ ra, rớt "keng" vào cái khay.

Lại "ting" một tiếng, di động vang lên.

Là tin nhắn.

Da đầu Bành Dã tê rần, nghĩ cái gì cái đó tới mà.

Người nhắn tin với anh cũng chỉ có Trình Ca. Tay phải không bị thương của Bành Dã lấy di động ra, nhấn mở bốn chữ: "Đang làm gì thế".

Bành Dã suy tư một chút, trả lời: "Không làm gì cả".

Trong nháy mắt gửi đi, anh ý thức được gửi sai rồi. Chỉ cần không làm gì, anh chắc chắn sẽ gọi điện thoại cho cô, sau khi được nhắc nhở cũng sẽ lập tức gọi điện chứ không phải nhắn tin.

Quỷ tinh (1) Trình Ca này, không thể nào không nhận ra.

(1) Quỷ tinh: giảo quyệt, khôn khéo, sắc sảo.

Quả nhiên, Trình Ca không trả lời tin nhắn, cũng không gọi điện thoại.

Bành Dã mím môi nhìn bác sĩ làm phẫu thuật.

Không biết đã qua mấy phút, cũng không biết Trình Ca đang làm gì. Anh đoán mình tới cửa rồi, thế là cầm di động lên, nhưng trong khoản trống này, điện thoại của Trình Ca lại tới.

Anh nhận máy, không khỏi có chút chột dạ: "A lô?"

"Đang làm gì thế?" Giọng nói nhàn nhạt của cô.

"… Không làm gì cả."

Đang nói, viên đạn thứ hai móc ra, rơi keng vào trong khay. Bành Dã nhìn bác sĩ chầm chầm một cái.

Tai Trình Ca rất thính: "Tiếng gì vậy?"

"… Cái móc đụng vào song cửa sổ."

Bác sĩ liếc nhìn Bành Dã, Bành Dã nhìn lại anh ta, bác sĩ cúi đầu.

"Anh ở kí túc xá?"

"Ừm."

"Tang Ương có đó không?"

Bành Dã bình tĩnh nói: "Cậu ấy đi tắm rồi."

“Ừm. Em vừa gọi điện thoại cho Tang Ương.” Giọng Trình Ca như tơ.

“…” Trán Bành Dã sít chặt một cái.

“Anh đoán cậu ấy nói thế nào?” Giọng cô lành lạnh, nói chậm.

“Bây giờ anh ở bên ngoài.” Bành Dã nuốt cổ họng một cái.

“Ồ… Ở bên ngoài làm gì vậy?” Vẫn là giọng nói đó.

“Ăn…” Bành Dã hơi cân nhắc, trước tiên nói ăn cơm lừa cho qua. Nhưng… giấu cũng sẽ để lại sẹo, đến lúc gặp nhau cô phát hiện, đoán chừng không dễ giải thích.

“Ăn cái gì?” Trình Ca cười nhạt, nói, “Suy nghĩ kĩ rồi hẵng trả lời.”

“…” Lại bị nhìn thấu.

Bành Dã cảm thấy tiếp tục như thế này nữa, cánh tay gây tê kia cũng có thể bị cô kích thích ra cảm giác.

Anh nói như nói chuyện đùa: “Ăn đạn.”

Đầu kia trầm mặc một lúc, giọng nói bình ổn: “Bị thương chỗ nào?” Có phải đùa giỡn hay không, một tai cô đã có kết quả cuối cùng.

Bành Dã cười cười: “Trên tay. Không sao. Bây giờ móc đạn đây.”

“Gây tê cục bộ?”

“Ừm.”

“Có bị thương đến xương không?”

“Cánh tay phải bó bột.”

“Theo lý anh hẳn mới đến trạm bảo vệ, có chuyện gì vậy?” Trình Ca một câu hỏi đến trọng điểm.

Bành Dã mím môi, không có cách nào nói với cô anh bị Cáo Đen treo thưởng. “Không may, gặp anh Vạn trên đường. Lần trước làm tay hắn bị thương, ôm hận trong lòng.”

“Bắt được không?”

“Chạy thoát rồi.”

Trình Ca “ừm” một tiếng rất thấp, lại hỏi: “Cần em đến thăm anh không?”

“Không cần.” Bành Dã cười cười, “Vết thương nhỏ.” Nói sang chuyện khác, “Gần đây bận sao?”

“Ừm, công việc cần phải đi Siberia một chuyến.”

“Khi nào khởi hành?”

“Sáng ngày mốt.”

Bành Dã lại nói: “Cứ bận việc của mình cho tốt, chỗ anh không có vấn đề.”

“Ừm.” Sắp cúp điện thoại, Trình Ca nói, “Bành Dã.”

“Hửm?”

“Anh phải thật khỏe mạnh.”

Nụ cười trên mặt anh từ từ thu lại.

“Bành Dã, anh phải sống thật khỏe mạnh cho em.”

Bành Dã lơ đãng hít sâu một hơi. Giọng cô không nặng, nhưng có luồng sức mạnh ấm áp mãnh liệt đang kéo anh.

Anh nói: “Được.”

**

Phẫu thuật xong, bác sĩ căn dặn giải thích một số việc cần thiết, lại kê một số thuốc. Vết thương không tính là nhẹ, nhưng đối với Bành Dã mà nói không đáng nhắc tới. Tay anh treo băng thạch cao cứ đi ra như vậy. Hồ Dương chờ ở hành lang, thấy anh ra, tiến lên gọi một tiếng: “Anh Bảy.”

“Bàn giao hai người kia chưa?”

“Đã nói rồi. Bây giờ bị cảnh sát cấp dưới của đội trưởng Trịnh áp giải đi.” Hồ Dương nói xong, nhìn cánh tay bó bột của Bành Dã, “Bị thương đến xương?”

“Nói chuyện chính.” Vẻ mặt Bành Dã trầm ổn, xoay người đi xuống lầu. Còn phải về trạm bảo vệ gấp.

Hồ Dương bắt kịp: “Cáo Đen triệu tập anh em dưới quyền cũ kể cả đám người anh Vạn lần nữa, đã vào nghề chính cũ. Vẫn giống như trước đây, săn bắt trộm, bán súng ống đạn dược cho những nhóm

khác, giúp họ bán da, lấy giá chênh lệch.”

“Ừm.” Bành Dã cười cười, hơi lạnh lùng, “Giống như anh dự đoán.”

Hồ Dương nói: “Anh Bảy, Cáo Đen vốn muốn rửa tay gác kiếm bỏ trốn, nhưng chúng ta đã chặt đứt đường lui của hắn. Lần này dồn ép hắn quá chặt.”

Con ngươi đen của Bành Dã thâm trầm: “Không chặt thì hắn đã chạy ra nước ngoài rồi.”

Hồ Dương gật gật đầu, đi theo Bành Dã nhanh chóng xuống cầu thang, nghĩ anh Bảy luôn như vậy, bị thương cũng không hé răng, giống như người sắt. Anh ta không khỏi thở dài, nghĩ lại nhớ tới lời hỏi ra được từ miệng hai tên kia, cũng lại bắt đầu lo lắng: “Anh Bảy ——”

Bành Dã cũng không quay đầu lại: “Ừm?”

Hồ Dương nói: “Cáo Đen đã buông lời, nói muốn mạng của anh. Một đám người ở khu không người đều nhìn anh chòng chọc.”

“Mạng của anh không phải ai muốn lấy là lấy được.” Bành Dã cười lạnh một tiếng, “Hắn có bản lĩnh hơn anh.”

Hồ Dương im lặng mấy phút, nở nụ cười hiếm thấy: “Anh Bảy, trong khu không người không có ai có bản lĩnh hơn anh.”

“Có. Rất nhiều. Nhưng ——” Bước chân Bành Dã hơi dừng lại, vỗ vai anh ta, “Người có bản lĩnh hơn anh, đều ở trong phe của anh.”

Ngực Hồ Dương đột nhiên nóng lên.

Anh ta giống như Bành Dã, trước sau như một bình tĩnh trầm ổn, nhưng lời nói này đã không hề báo trước châm một ngọn đuốc trong lồng ngực anh ta.

Hóa ra, trên con đường cực khổ cô độc, có chiến hữu đồng hành.

Đi ra cổng bệnh viện, Bành Dã lấy thuốc ra châm, nheo mắt, hỏi: “Xe chú ở đâu?”

Hồ Dương chỉ một cái, Bành Dã đi về phía đó, hút thuốc nói qua loa: “Muốn bắt Cáo Đen phải phối hợp cùng nhóm lão Trịnh, anh đã bàn bạc với anh Đức Cát, để Mười Sáu đi sắp xếp liên lạc. Nhắc tới thì trong tay vẫn còn chuyện quan trọng.”

“Chuyến khảo sát Nam Phi kia?”

“Đúng. Mấy ngày này, chú đi theo anh. Nhóm pháp chứng hiện trường nói lần trước, gần đây anh đã suy nghĩ rất lâu, phải mau chóng đưa nó ra thực địa dùng ở Khả Khả Tây Lý. Sau này làm gì cũng đều có chứng cứ.” Bành Dã khoác tay lên cửa sổ xe, phủi tàn thuốc.

“Được.” Hồ Dương nói, “Vì phản ứng xã hội mà triển lãm ảnh của Trình Ca tạo ra, sự ủng hộ cấp trên dành cho chúng ta đã tăng rất nhiều. Tuy chỗ chúng ta là tổ chức xã hội dân sự, nhưng cũng dự định để cho nhân viên chuyên nghiệp tới.”

Nghe được tên Trình Ca, vẻ mặt Bành Dã thả lỏng một chút.

Hồ Dương nhìn thấy, đợi lên xe, đột nhiên hỏi: “Anh Bảy, đến lúc bắt được Cáo Đen, anh đi đâu vậy?”

Bành Dã phả một hơi khói thuốc trắng đen ra, quay đầu nhìn anh ta.

Hồ Dương: “Em nghe anh Tư nói, anh ấy bắt được Cáo Đen sẽ không làm nữa. Anh ấy nói anh cũng đã nói lời này.”

Bành Dã trầm mặc mấy phút, cười nhạt một tiếng: “Mấy năm trước luôn nói như thế, sau đó mãi không bắt được, suýt nữa đã quên rồi.”

Hồ Dương không nói nhiều, chỉ nói: “Anh Bảy, nếu có thể đưa nhóm pháp chứng vào thành công, anh lại đẩy công việc bảo vệ khu không người về phía trước rất nhiều năm.”

Anh ta nói: “Rất nhiều năm.”

Bành Dã không lên tiếng.

Hồ Dương lại nói: “Anh Bảy, chuyện hung ác Cáo Đen mua đó, anh phải cẩn thận. Vừa rồi lúc đội trưởng Trịnh dẫn người đi, mặt đều tối đen. Nếu anh xảy ra chuyện, đội trưởng Trịnh đều không có cách nào ăn nói với ai.”

Bành Dã lấy di động ra, gọi điện thoại cho lão Trịnh, lại hỏi chuyện đưa ra với anh ta lần trước ở bệnh viện.

Lão Trịnh nói: “Tôi nhớ mà. Vừa có tin tức chính xác sẽ nói cho chú biết.”

**

Hơn một tháng sau đó, Trình Ca và Bành Dã bận rộn với công việc, không gặp nhau, điện thoại, tin nhắn cũng ít đến đáng thương.

Bên khu không người, Bành Dã thỉnh thoảng muốn gửi mấy tin nhắn cho Trình Ca, phải xem tín hiệu có tốt hay không.

Trình Ca thì chụp ảnh ở Siberia. Trong lúc rảnh rỗi, hai người thỉnh thoảng nói một câu, nhắn một tin, ngược lại cũng sống hòa thuận.

Cho đến rất nhiều ngày sau, Trình Ca mới ý thức được cô không cần rượu cồn cũng có thể đi vào giấc ngủ, không cần kích thích tinh thần cũng có thể tỉnh táo, cô sống yên lặng và bình thản.

Giữa tháng Mười, Trình Ca về từ Siberia, bận rộn xử lý công việc. Ở Siberia, cô gặp một thuyền trưởng tham gia bảo vệ cá voi ở Bắc Băng Dương. Trình Ca nảy sinh ý tưởng chụp ảnh tài liệu, định sau một thời gian ngắn nghỉ dưỡng sức ở Thượng Hải sẽ đi Bắc Cực.

Nhưng cuối tuần, Trình Ca nhận được điện thoại của người bạn làm ở tòa soạn nổi tiếng, họ định cử một phóng viên theo sát phỏng vấn đội tuần tra của trạm bảo vệ, hỏi Trình Ca có hứng thú tham gia đồng hành, chụp ảnh tin tức hình ảnh cho họ hay không.

Không xung đột với công việc hiện có của cô, Trình Ca đồng ý.

Sau đó, cô nhận được đơn tự giới thiệu và lộ trình của Tiết Phi, phóng viên tòa soạn gửi tới. Thời gian mười lăm ngày, ngày xuất phát là ba ngày sau.

Trình Ca tính thử, từ lần chia tay trước, có một tháng không gặp Bành Dã, một tin nhắn và điện thoại trước lại là một tuần trước. Trình Ca không có khúc mắc trong lòng, cầm di động lên chuẩn bị gọi điện thoại cho Bành Dã, nhưng lúc này điện thoại của Bành Dã đã tới.

Sự cảm ứng tâm linh kì lạ này. Trình Ca ngẩn người, nhận máy: “A lô?”

Bên cô yên tĩnh, bên anh giống như ở chợ.

Bành Dã không nói chuyện ngay, tay che ống nghe, đám Mười Sáu chọc cười bên cạnh, Bành Dã đuổi khẽ một tiếng: “Cút cút cút.”

Trình Ca: “…”

Bành Dã đi sang một bên, cách xa tiếng ồn, nói: “A lô?”

Trình Ca rót nước bên quầy bar, hỏi: “Mấy anh ở đâu vậy?”

Bành Dã nói: “Trấn Phong Nam.”

Trình Ca dừng một chút, không kiềm được khe khẽ hừ cười một tiếng.

Anh đương nhiên hiểu rõ nụ cười này, giọng thấp xuống, cười nói: “Không phải em đã sờ lại rồi sao?”

Trình Ca qua vụ này, hỏi: “Sao chạy đến đó vậy?”

“Tiện đường tới xem một chút.”

Đang nói, Trình Ca nghe được giọng A Hòe ở đầu bên kia: “Mấy anh vào đi.”

Trình Ca vô tình hay cố ý hỏi: “Tiện đường đi thăm anh Tư sao?”

Bành Dã tê cả da đầu: “…”

Trình Ca cười lạnh một tiếng, nói việc chính: “Anh có từng nghe thuyền bảo vệ cá voi tên Les Watson không?”

Bành Dã hơi ngẩn ra: “Có nghe qua.”

Trình Ca nói: “Ở Siberia, em đã gặp thuyền trưởng của chiếc thuyền đó. Em định qua một khoảng thời gian ngắn đi chụp ảnh tài liệu bảo vệ cá voi trên thuyền của ông ấy.”

“Rất hay.” Bành Dã nói.

Trình Ca hỏi: “Trước đây Thạch Đầu nói, anh thích biển?”

Bành Dã cúi đầu, sờ mũi mỉm cười: “Ừm.”

“Em chụp xong rồi mang về cho anh xem.”

“Được.” Bành Dã mỉm cười.

Trình Ca nói đoạn, lại bất thình lình đổi đề tài, hỏi: “Bao nhiêu ngày chúng ta không gặp nhau rồi?”

Bành Dã: “Ba mươi lăm ngày.”

“…” Hai đầu điện thoại đều yên ắng, lặng lẽ cười.

Trình Ca lại nói: “Có một phóng viên muốn đi theo phỏng vấn, anh biết chuyện này?”

“Ừm. Ba ngày sau.”

“Anh ta mời em đi cùng anh ta.”

“Em tới sao?”

“Ừm.”

“Ba ngày sau?”

Trình Ca suy nghĩ một chút, lại nói: “Bây giờ.”

Bành Dã đương nhiên thêm câu: “Mặc nhiều quần áo, bên này nhiệt độ giảm rất nhanh.”

Để điện thoại xuống, anh lơ đãng mỉm cười, xoay người đi vào trong cửa hàng của A Hòe.

Lần này đặc biệt vòng tới trấn Phong Nam là vì A Hòe phát hiện tung tích của Cáo Đen. Nhóm Mười Sáu nghe ngóng được, ba ngày trước Cáo Đen tới trấn Phong Nam dừng chân, đã tìm một người chị em trước đây của A Hòe.

Sau khi hỏi được chỗ ở của người chị em kia, Bành Dã gửi tin nhắn cho lão Trịnh nhắc anh ta cử người theo dõi.

Nói đến vụ treo thưởng của Cáo Đen, A Hòe nói: “Mấy anh phải trông anh Dã cho kĩ đó.”

Đám Mười Sáu bảo đảm: “Bọn anh đều cảnh giác mà.”

Một nhóm người cũng không ở chỗ A Hòe lâu. Sắp phải đi, A Hòe đi đến bên cạnh Bành Dã, hỏi: “Anh và Trình Ca ở cùng nhau rồi?”

Bành Dã hơi ngẩn ra;

A Hòe mỉm cười: “Không cần nhóm Tang Ương nói đâu, em nhìn thấy gương mặt vui vẻ của anh lúc gọi điện thoại ở ven đường rồi.”

Bành Dã “ừm” một tiếng.

A Hòe nói: “Anh Dã, coi trọng mạng của mình.”

Bành Dã gật đầu: “Anh biết.”

**

Trong đêm hôm ấy, lúc xe khách từ Lhasa đến trấn Phong Nam từ từ chạy vào ga vận chuyển hành khách, Trình Ca đã thấy Bành Dã chờ trên sân ga. Hơn một tháng không gặp, người hình như đen một chút.

Anh cũng liếc mắt nhìn thấy cô, đi theo xe về phía trước.

Trình Ca ngồi phía sau, hành khách đằng trước chen chúc xuống như ong vỡ tổ. Cô kéo vali đeo túi, từ từ di chuyển phía sau, lúc xuống xe nhìn thấy Bành Dã chờ bên cạnh cửa, đang ngước nhìn cô.

Người đằng trước đi xuống, anh đi lên xe xách vali cho cô, cô đi theo sau lưng anh xuống xe. Anh tháo túi trên lưng cô xuống, khoác lên vai mình, nắm tay cô một cái ngắn ngủi, hỏi: “Lạnh không?”

Trình Ca nói: “Không lạnh.”

Anh lại hỏi: “Muốn ăn gì?”

Trình Ca hỏi: “Tiệm lần trước chúng ta ăn sáng còn kinh doanh không?”

Bành Dã cười một tiếng vô cùng nhạt, nói: “Đi xem thử.”

Trình Ca hỏi: “Anh cười cái gì?”

Bành Dã nói: “Cảm giác đã qua rất lâu, ngẫm lại cũng chỉ thời gian

mấy tháng."

Trình Ca nói: "Lần trước nói mời anh, kết quả anh trả tiền, lần này em mời."

Bành Dã nói: "Được."

Trấn nhỏ Tây Bộ vào đêm khuya, gió đêm bọc lá vàng cuốn trên đường. Hai người đi đến đầu con hẻm nhỏ, thấy tiệm dân tộc Tạng sáng đèn, vàng óng.

Gió đêm lạnh, vào tiệm liền ấm áp. Lúc này không có khách, ông chủ chuẩn bị đóng cửa, thấy họ, chào hỏi một đơn cuối cùng.

Trình Ca nói: "Ngồi chỗ lần trước."

Bành Dã đi tới để vali và túi xuống; Trình Ca trực tiếp ngồi xuống, băng ghế lạnh đến mức nhức mông, cô không nén được rụt người một cái, lại bình tĩnh nói: "Gọi món giống lần trước."

Bành Dã hỏi: "Ăn hết không?"

"Ăn hết, khẩu vị của em tốt hơn trước đây."

Bành Dã cầm thực đơn trên bàn lên, một tờ giấy trắng được bọc một lớp plastic cứng, để trên tay hơi nhớp, gọi món giống lần trước: "Một phần tsampa, một ấm trà bơ, hai phần mì viên, một phần phô mai, một dĩa thịt dê nướng, một dĩa lưỡi bò hấp."

Anh liếc nhìn ông chủ, ra hiệu đã gọi đủ.

"Tô Lạc Cao." Vẻ mặt Trình Ca nghiêm túc.

Bành Dã: "Hửm?"

"Lần trước còn gọi Tô Lạc Cao."

Bành Dã nhìn ông chủ: "Thêm Tô Lạc Cao."

"Được."

Bành Dã hơi híp mắt, quan sát gò má trắng nõn của Trình Ca: "Nhớ rõ như thế?"

Trình Ca rất nghiêm túc, lấy tay ra dấu trên bàn: "Món lần trước xếp thế này, sau khi anh vừa gọi xong, ở đây còn thiếu một dĩa."

Lần trước chính là chỗ này, khi đó, cô chỉ muốn tình một đêm; mà anh không để cô vào mắt.

Khi ấy là buổi sáng, ánh mặt trời rực rỡ; lúc này là đêm khuya, gió thu đìu hiu.

Hai người nhìn đối phương, cứ nhìn như thế, không nói lời nào, cũng không lúng túng.

Nhìn một lúc, Trình Ca nhớ tới: "Ban nãy ở trạm xe, ngay cái nhìn đầu tiên gặp đã muốn nói, quên nói. — Anh đen một chút."

Bành Dã cười: "Em trắng rồi."

Không có khách khác, thức ăn mang lên rất nhanh.

Hai người giải quyết hết một bàn đồ ăn lớn, Bành Dã hỏi: "Ăn no chưa? Có cần gọi thêm nữa không?"

Trình Ca nói: “Ăn no rồi. Còn anh?”

Anh cười nhạt: “Ăn no rồi.”

Cô đứng dậy: “Em đi tính tiền.”

Anh gật đầu: “Được.”

Từ tiệm đi ra, Bành Dã một tay kéo vali, một tay đeo ba lô; Trình Ca đút hai tay trong túi đi bên cạnh anh.

Đường phố trong trấn nhỏ vào đêm khuya, đèn đường lờ mờ, xuyên qua chạc cây trơ trụi chiếu vào người hai người. Vali lăn trên đường đá không có người khác, át tiếng bước chân của hai người.

Gió lạnh cuốn lá rụng bên chân, Bành Dã hỏi: “Lạnh không?”

“Không lạnh.” Trình Ca nói. Cô lấy thuốc lá trong túi ra châm. Thuốc không cần uống, thuốc lá phải từ từ. Gió hơi lớn, cô nghiêng người chắn gió; Bành Dã đi lên, chắn hướng gió đến, che cho cô.

Gió dừng lại trong một khe hở nhỏ. Cô châm thuốc, Bành Dã khoác ba lô lên vai, giơ tay kéo mũ sau lưng cô lên.

Cô nhìn anh một cái, không nói, đội vào.

Hai người tiếp tục đi về phía trước. Trình Ca phả khói, nhàn nhạt hỏi: “Gầy đây rất bận?”

Bành Dã nói: “Không có bất kì thời gian rảnh nào.”

Trình Ca nói: “Ừm. Công việc này của anh, một năm bốn mùa đều bận.”

Trán Bành Dã sít chặt một cái, nhưng lại thả ra. Trong lời của cô không có một chút ý trách móc, chỉ là bình thản trình bày sự thật.

Bành Dã nói: “Làm nghề này, không còn cách nào khác.”

Trình Ca nói: “Muốn nhàn rỗi, chỉ có thể làm ông già Noel.”

Bành Dã liền cười.

Anh hỏi: “Em bận không?”

“Khoảng thời gian trước bận vô cùng, gần đây đỡ một chút.” Cô rẩy tàn thuốc, thờ ơ nói, “Anh yên tâm bận, lúc em không bận, đương nhiên sẽ sang đây thăm anh.”

Bành Dã không nhịn được hít một hơi khí lạnh, trái tim lại nóng vô cùng.

Anh không đáp lại, Trình Ca cũng không nói thêm.

Hai người lại đi một lúc, đợi bình tĩnh lại rồi, Bành Dã nói: “Trình Ca.”

“Ừm?”

“Mỗi ngày anh đều nhớ em.” Giọng anh bình thường,

Cô cũng vân đạm phong khinh: “Em biết.”

Cho dù ở sâu trong khu không người, cho dù không có tín hiệu có thể kết nối liên lạc; anh nhớ cô, cô biết ngay.

Chương 66

Đến nhà nghỉ, Trình Ca hỏi: “Anh ở cùng phòng với ai?”

Bành Dã nói: “Tang Ương.”

Trình Ca hơi cụp mắt, hỏi: “Người trong đội đều đến?”

“Ừm.”

“Đạt Ngõa ở một mình?”

“Ừm.”

Hai người ngầm hiểu ý nhìn nhau, cuối cùng, Trình Ca nói: “Em ở chung phòng với cô ấy.”

Bành Dã nói: “Được.”

Vừa lên cầu thang liền nghe tiếng bước chân. “Chị Trình Ca?” Ni Mã đứng ở đầu cầu thang, nhìn một cách kinh ngạc vui mừng.

Trình Ca ngẩng đầu nhìn, nhớ tới đêm gặp nhau lần đầu, cô khiến Ni Mã vô cùng tủi thân, cô nói: “Thân thể cậu rắn chắc rồi.”

Ni Mã gãi đầu, cười hì hì, gào về phía hành lang: “Chị Trình Ca đến rồi!”

Một chuỗi tiếng bước chân vang lên, Thạch Đầu, Mười Sáu, Đào Tử, Hồ Dương, Đạt Ngõa đều đi ra, trên mặt mỗi người nở nụ cười tươi

rói.

Thạch Đầu cũng cao hứng: “Trình Ca, mọi người nhớ cô muốn chết.”

Mười Sáu la: “Anh Bảy nhớ nhất.”

Một trận cười vang.

Trình Ca hỏi: “Gần đây bận rộn công việc không?”

Trước khi đi đón người, Bành Dã đã dặn không được nhắc đến chuyện Cáo Đen mua mạng, mọi người cũng đều biết chừng mực. Nhìn Bành Dã một cái, cười nói: “Cũng chỉ là mấy chuyện trước đây thôi, cô biết mà.”

Trình Ca còn muốn nói gì đó, Đào Tử, Hồ Dương tiến lên giúp cầm hành lý. Bành Dã nói: “Để trong phòng Đạt Ngõa.”

Nhiều tháng không gặp, mọi người vẫn thân thiết như trước đây.

Vì Trình Ca tới, Thạch Đầu sợ buổi tối cô buồn chán, kêu mọi người đến phòng anh ta đánh bài, chơi thăng cấp. Tám người vừa vặn chia làm bốn cặp, mỗi ván người của hai cặp đánh, kết cục cặp thua đổi người.

Phòng ở là phòng tiện nghi nhất cũng không có bàn, mấy người đàn ông khiêng hai cái giường đơn ghép lại làm một, một đám người cởi giày ngồi lên, vô cùng náo nhiệt.

Dựa vào việc chia phòng, Trình Ca và Đạt Ngõa một cặp, đánh với cặp Ni Mã, Bành Dã trước.

Trình Ca không ồn ào như họ, trước tiên ngồi xếp bằng ngay ngắn.

Trên giường người tới người lui, nệm lõm chỗ này, lồi chỗ kia như sóng, cô lảo đảo ở trên.

Bành Dã liếc thân thể cô một cái: “Em ngồi thẳng như thế làm gì?”

Trình Ca thấy mọi người đều thả lỏng, khom lưng xuống một chút.

Bành Dã ngồi xuống, thấp giọng hỏi: “Biết chơi không?”

Trình Ca nói: “Chưa từng thua.”

Bành Dã nhìn cô, trong mắt chậm rãi tụ ý cười: “Vậy tối nay em phải thua.”

“…” Trình Ca yên lặng giơ ngón giữa với anh.

Bành Dã mím môi liếm liếm răng, nói: “Phải đặt chút tiền cược. Em sắp thua rồi ——”

Trình Ca liếc quần anh một cái.

Bành Dã: “Cùng.”

Ni Mã và Đạt Ngõa đều không giỏi chơi bài, ngược lại cũng công bằng. Một ván bắt đầu, Mười Sáu ngồi nhìn phía sau Trình Ca, nói: “Trình Ca rất tinh nha.”

Lúc đánh bài Trình Ca rất nghiêm túc, không cười đùa cũng không nói chuyện. Rất nhanh, cô dẫn Đạt Ngõa lên bốn mươi điểm, mắt thấy thắng lợi trong tầm mắt, không ngờ Bành Dã xoay chuyển tình thế, dồn cô gắt gao, năm điểm cuối cùng làm thế nào cũng không tăng được.

Kết quả Trình Ca và Đạt Ngõa thua. Cô nhìn Bành Dã một cái, Bành Dã cũng đang nhìn cô.

Cô trả tiền, nhích sang một bên, nhường chỗ cho Đào Tử và Hồ Dương.

Thạch Đầu đi ra ngoài một chuyến, mua hạt dưa và đậu phộng, trên người còn mang theo hơi lạnh bên ngoài. Anh ta để túi trước mặt Trình Ca trải ra: "Trình Ca, ăn đi, đừng khách sáo."

"Ừm."

Mọi người đều tới lấy hạt dưa. Trình Ca cũng ăn, vừa xem bài, vỏ hạt dưa rớt xuống giường, nhặt lên ném vào túi nilon, nhặt mấy lần. Thạch Đầu xua tay: "Không cần đâu, lát nữa giũ giũ là được."

Mười Sáu nói: "Da dày, đâm không đau đâu."

Đào Tử nghe nói, liền để vỏ hạt dưa lên giường. Thạch Đầu đập đầu anh ta một cái: "Ném đâu đó hả, ném vào túi!"

Trình Ca: "…"

Trình Ca nhích sang ngồi bên cạnh Bành Dã, xem anh ra bài. Lúc rảnh rỗi, anh quay đầu nhìn cô, thấp giọng nói: "Thắng được tiền mua hạt dưa cho em ăn."

Trình Ca nhàn nhạt nhìn anh một cái, không để ý tới.

Mọi người đều rất vui vẻ, Trình Ca lại không có hứng thú gì, mơ hồ cảm thấy mọi người đều thỉnh thoảng nhìn cô và Bành Dã.

Xem một lúc, cô đứng dậy xuống giường, phủi phủi bụi hạt dưa trên

quần, đi đến nhà tắm châm điếu thuốc. Ngực giống như phủ một lớp màng bọc thực phẩm, thở không thông.

Hút được một nửa, Bành Dã tới.

Trình Ca hỏi: “Thua rồi?”

“Ừm.”

“Sao đã thua rồi?”

“Đánh không thắng.” Anh nhún nhún vai, dáng vẻ bất đắc dĩ.

Ánh mắt Trình Ca dời khỏi người anh, không lên tiếng.

Anh đến rửa tay bên bồn rửa tay, Trình Ca di chuyển một chút sang bên cạnh, nhường chỗ cho anh, không khỏi nhìn anh. Cách làn khói, ánh mắt hai người đụng phải như có như không, liền không dời đi được. Rất lâu không gặp, đều có chút không kiềm chế được.

Người hành động trước là Trình Ca. Cô dập tắt thuốc, vươn tay móc dây thắt lưng của anh, giọng nói đều đều, nói: “Sẵn sàng thua cuộc.”

Lần này đến lượt Bành Dã sửng sốt, đợi cô cởi ra rồi mới nhớ tới việc chặn tay cô, nháy mắt.

Cửa khép một nửa, bên ngoài mọi người đang cười đùa.

Trình Ca làm như không thấy, ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt sâu như đầm nước, tay lại chui xuống, vừa nắm vừa cào, vừa xoa vừa nặn, sắc mặt Bành Dã thay đổi nhanh chóng.

Muốn ngăn lại, cô nhón chân lên, thấp giọng nói bên tai anh: “Chịu

đựng nha, đừng phát ra tiếng.”

Cô quỳ xuống, răng cắn dây kéo quần jean của anh, kéo xuống dưới, động tác lại có một chút hung ác.

**

Rất nhanh, đến lượt Trình Ca và Đạt Ngõa chơi, Ni Mã nhìn xung quanh, lại chạy tới nhà tắm xem, đều không có người.

Ni Mã vò vò đầu, nói: “Em đi tìm anh Bảy và chị Ca.”

Thạch Đầu vội vàng nhảy xuống giường, đuổi theo đập “bốp” một cái vào đầu cậu: “Gọi gì mà gọi, cậu với Đạt Ngõa tụ thành một cặp trước.”

Ni Mã nhíu mày: “Bây giờ đến lượt chị Ca chơi, em không thể cướp cơ hội của chị ấy.”

“Cô ấy mới không chơi với cậu.” Thạch Đầu quấn lấy cổ cậu, kéo cậu sang, “Anh nói cho cậu biết nhé, lát nữa…”

Ni Mã nghe chỉ thị của anh ta, dần dần đỏ mặt, lờ mờ gật gật đầu.

**

Chiến trường của hai người đã sớm đổi sang phòng Bành Dã. Trình Ca dùng miệng làm cho anh, ngửa đầu nhìn đôi mắt ẩm ướt đỏ ửng của anh, hỏi: “Cảm giác gì?”

“Mềm.” Bành Dã thở hơi hổn hển, nói, “Còn nóng hổi.”

Trình Ca đứng lên, cởi quần lấy đùi kề vào anh, hỏi: “Nơi này thì

sao?”

“Mềm,” anh nhìn cô chằm chằm, “Còn nóng hổi.”

“Anh thích chỗ nào hơn?”

Anh nhẹ nhàng đẩy một cái, cô ngã nằm sấp bên mép giường. Anh quỳ tới, nâng mông cô lên.

Gần như phát tiết xông vào, xương Trình Ca bủn rủn, cô đau và choáng váng, ngực giống như có một tảng đá đè, có cảm xúc cuồn cuộn muốn trào ra từ trong khe hở. Cô gắt gao nhịn xuống.

Bành Dã xoay người cô lại, ngã nhào xuống giường, tách hai chân ra, tư thế truyền thống nhất, sự xông vào nguyên thủy nhất. Cô ôm cổ anh, đong đưa theo giường gỗ cót két, khẽ rên thành tiếng.

Mồ hôi tuôn như nước, lông mày nhíu thành chữ xuyên (1).

(1) Chữ xuyên: 川

Anh vẫn nghiêm túc và chăm chú trước sau như một, đôi mắt đen nhánh nhìn cô chằm chằm, giống như sói nhìn chằm chằm con mồi. Tiếng gầm trầm thấp chấn động vùng trời trong phòng. Cô quấn chặt anh, cảm nhận được sự run rẩy của anh, còn có sự ẩn nhẫn, kiềm chế của anh.

Có một số cảm giác, cô rất rõ ràng. Cô luôn là một người nhạy bén với chi tiết, tựa như có tua cảm vô hình hấp thu mỗi một hơi thở xung quanh, tập trung đến đáy lòng cô, khuấy thành một hồi tê dại không rõ ràng.

Cuối cùng cô không nói gì cả, chỉ nhấc người lên hôn môi anh, nhắm

mắt lại.

**

Đêm đã khuya, bài tan cuộc, mỗi người về phòng mình. Ni Mã dọn dẹp một vòng, nói: “Anh Bảy, em sang ở chung phòng với mấy anh Thạch Đầu.”

Bành Dã: “Sao vậy?”

Ni Mã nói một cách trang nghiêm: “Anh Bảy, em hiểu. Làm dáng bên ngoài một chút là được rồi. Anh kêu chị Trình Ca sang đây đi.”

Bành Dã: “…” Anh vò vò đầu cậu, Ni Mã chuồn ra ngoài.

Trình Ca ôm mình ngồi trên giường, dường như ngây ngẩn một lúc, hỏi Đạt Ngõa: “Bây giờ Cáo Đen ở đâu?”

Đạt Ngõa chỉnh chăn, không quay đầu lại: “Không có manh mối. —— Sao đột nhiên hỏi chuyện này?”

Trình Ca nói: “Các cô tới trấn Phong Nam là vì Cáo Đen.”

A Hòe là người chỉ điểm của anh Tư. Lần trước anh Tư đuổi theo thăm Bành Dã, còn tiện đường dẫn A Hòe theo. Họ rất quen thuộc. Vả lại không phải lớp tin tức này, Bành Dã sẽ không tìm A Hòe nữa. Ban ngày lúc gọi điện thoại, cô biết rõ trong lòng, liền một lời hai nghĩa; nhưng Bành Dã cố ý “hiểu lầm” thành ghen tuông mặt chữ, chỉ coi như tán tỉnh, không trả lời.

Đạt Ngõa ngồi lên giường: “Không có đâu, chỉ là tuần tra tiện đường đi ngang qua thôi.”

Trình Ca bình tĩnh nhìn cô ấy, đột nhiên nói: “Nói như vậy, Bành Dã tới thăm A Hòe là tình xưa chưa dứt rồi?”

Đầu óc Đạt Ngõa nổ một cái, vội nói: “À, tôi nhớ ra rồi. Mười Sáu điều tra được Cáo Đen đã tới Phong Nam, tìm chị em của A Hòe nên chúng tôi mới đi hỏi.”

Trình Ca lấy một điếu thuốc ra, bật bật lửa, nói, “An An thì sao?”

Đạt Ngõa nhìn cô.

Trình Ca cười lạnh: “Cáo Đen tên An Lỗi, hình truy nã dán trên cột điện, tôi thấy rồi.”

Đạt Ngõa không còn cách nào khác, lại kể về An An, vẫn không nhắc tới chuyện treo thưởng.

Trình Ca hút đến nửa điếu thuốc, ánh mắt hơi trống rỗng, hỏi: “An An bị cưa nửa chân?”

“Ừm.”

Vẻ mặt Đạt Ngõa không hề nghiêm túc, nhưng Trình Ca khẳng định một cách kì lạ, Cáo Đen nguy hiểm hơn trước đây.

Di động ting ting một cái, Trình Ca cầm lên xem, Bành Dã gửi hai chữ: “Sang đây.”

Trình Ca xuống giường, nói: “Tối nay tôi không ở với cô.”

Trong lòng Đạt Ngõa rất rõ ràng: “Được.”

Trình Ca thu dọn một chút đi qua. Đẩy cửa vào phòng, bắt gặp Bành

Dã đang gọi điện thoại, vẻ mặt có chút tránh né. Cô nhìn anh một cái, đóng cửa phòng, đi vào nhà tắm rửa mặt.

Bành Dã đi tới bên cửa sổ, giọng thấp xuống, tiếp tục nói: "Em nghe cô ấy nói rồi."

Hà Tranh ở đầu bên kia khó nhịn sự chán nản: "Không may là khi đó anh ở vùng khác. Nghe A Hòe nói, người tên Vạn Tử ở cùng hắn."

"Ừm." Bành Dã hơi cảnh giác nhìn nhà tắm một cái, mở cửa sổ ra để cho gió thổi vào.

"Tiền trong tay hắn rất eo hẹp, gần đây phải thu một chuyến, sợ muốn đợi thời cơ trở lại. Anh chuẩn bị vào, lần này nhất định phải bắt được hắn."

Bành Dã thấp giọng: "Chị Tư sắp sinh rồi, lần này anh đừng quan tâm."

"Chỉ một lần cuối cùng này, không bắt được thì anh thừa nhận. Ngược lại là chú, Cáo Đen thả tin cho nhóm khắp nơi, ai giết chú, lấy tiền thưởng."

Lòng Bành Dã hơi trầm xuống, quay đầu nhìn nhà tắm. Từ lúc bắt đầu biết chuyện này, anh chưa từng sợ sệt. Nhưng lúc này, anh cảm thấy gió ngoài cửa sổ đặc biệt lạnh giá, đêm cũng đen đến mức không thể thấy đáy.

Trong nhà tắm, Trình Ca đang khom người rửa mặt, cửa che khuất, chỉ thấy thắt lưng và đôi chân dài mảnh khảnh của cô, nhưng đã nhìn thân thể này, ánh mắt anh liền thế nào cũng không thu về được.

Nếu nói yêu là cảm giác gì, chính là cho cô áo giáp nhưng để lại

xương sườn mềm cho mình. Mềm đến nát bét.

Vì cô, anh vô cùng thận trọng, tiếc mạng, không dám tưởng tượng lỡ như.

Trong toilet, đèn chân không lờ mờ, sắc mặt Trình Ca trắng bệch. Cô vẫn đang rửa tay, đã không cảm nhận được dòng nước lạnh buốt ở đầu ngón tay, dòng nước lạnh đó rõ ràng đổ vào sống lưng cô.

Mấy năm bị mù kia đã luyện thính lực của cô. Cái di động nát đó của anh, cách xa hơn nữa, gió ngoài cửa sổ thổi lớn hơn nữa, cô cũng nghe rõ ràng.

Nước chảy ào ào, cô chợt tỉnh ngộ, nhớ tới anh thường nói tiết kiệm nước, vội vàng tắt.

Nói đến cuối cùng, Hà Tranh nói mấy chuyện thoải mái, nói: “Mấy ngày nữa chú trở lại, con trai nhà anh đã ra đời rồi. Cũng tới thăm cháu nhỏ một chút.”

Bành Dã cười: “Sao nhất định là con trai, lỡ như là một bé gái thì sao.”

“Cút!” Hà Tranh mắng anh một tiếng, nói: “Chính là một thằng con trai, làm với anh từ nhỏ, lớn lên rồi đưa đi trạm bảo vệ.”

Bành Dã im lặng mấy phút, cũng không biết đang nghĩ gì, khóe miệng chậm rãi thu nụ cười: “Vật nhỏ còn trong bụng mẹ anh gấp gì chứ, không chừng lớn lên rồi muốn đi ra bên ngoài.”

“Đàn ông thảo nguyên là sói; đàn ông cao nguyên là ưng; đàn ông bên ngoài là dê bò.”

Bành Dã không tranh luận với anh ta, xoa xoa trán.

Hà Tranh lại nói: “A Hòe cũng tìm được nhà tốt rồi, còn chú, vẫn nhớ người phụ nữ đó?”

Người làm anh Tư rõ ràng không bắt kịp tin tức, Bành Dã thấp giọng báo, mang theo chút đắc ý: “Người phụ nữ đó nhìn em vào trong lòng rồi.”

Bên kia hơi dừng lại, nói tiếp: “Lão Bảy, coi trọng mạng của mình.”

Bành Dã cười: “Em biết.”

“Lần này không phải Cáo Đen tìm chú, là chú tìm hắn gây sự. Chỉ có thể thành công, không thể thất bại, bằng không thì có thể sẽ không phải là treo giải thưởng, chỉ sợ hắn muốn đích thân lột da chú. Lão Bảy, coi trọng bản thân.”

Gió lớn hơn rất nhiều. Bành Dã không lên tiếng. Anh biết. Anh không phải người cô độc nữa.

Cúp điện thoại, Bành Dã đóng cửa sổ, trong toilet không có tiếng động.

Quay đầu nhìn, đèn vẫn sáng, nhưng không thấy người. Anh bất ngờ, vào nhà tắm quay đầu nhìn, Trình Ca ôm đầu gối ngồi trên bồn rửa tay, dựa vào gương đang hút thuốc.

Mắt cô nhìn chỗ nào đó không biết, cũng không có tiêu điểm. Làn khói trắng đen, phản chiếu sắc mặt vắng lặng của cô.

Bành Dã nắm cánh cửa, sự lạnh lẽo của gió thu ngoài cửa sổ vừa rồi hậu tri hậu giác thấm vào từ bên ngoài quần áo.

Anh không xác định cô nghe được hay chỉ là cảm giác nhạy bén.

Anh đi tới ôm cô, bỗng cảm thấy cô rất nhỏ, lại gầy yếu, một cánh tay anh đã ôm trọn cô vào lòng. Anh hơi cúi đầu, cằm chống thái dương cô, hỏi: “Sao vậy?”

Cô thở một hơi khói thuốc ra, làn khói lác đác lên tới trước mặt anh, giọng nói nhàn nhạt không đổi của cô truyền tới theo: “Gọi điện thoại cho anh Tư nhỉ.”

Trán Bành Dã sít chặt một cái, chuyện anh không muốn nhắc tới với cô vẫn bị đưa lên bàn.

Trình Ca nói: “Em không hỏi anh, anh định khi nào nói với em.”

Bành Dã buông cô ra, tay nắm bồn rửa tay chống người.

Ánh mắt cô đi theo anh, dừng mấy phút trên gương mặt trầm mặc của anh rồi thu lại, cười khẽ như tự giễu: “À. Không định nói.”

“Trình Ca ——” Bành Dã há miệng, sự câm lặng bất ngờ. Cô vừa nhắc tới, anh liền không muốn giấu giếm, nhưng hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ, anh không tìm được điểm bắt đầu.

“Bành Dã, anh cho rằng em là một người phụ nữ không chịu nổi một đòn?” Trình Ca bình tĩnh hỏi.

“Không phải.” Bành Dã lập tức nhìn cô, vẻ mặt cô bình tĩnh, lộ ra một tia kiên định.

Từ đêm tóm lôi cô ra từ trong chăn, anh đã rõ ràng người phụ nữ này là người cứng cỏi, tâm tư luôn hướng về phía trước thẳng tiến không

lùi.

Bành Dã thử mở miệng: “Anh tìm ra thân phận thực sự của Cáo Đen.”

Trình Ca dập tắt nửa điếu thuốc, không làm bất kì chuyện gì khác, nhìn anh không chớp mắt.

“An An là em gái của hắn, đang nằm viện. Cô ấy bị thương trên đường anh bắt hắn, bị cưa nửa chân. Tiền của hắn ở hết chỗ An An, bị cảnh sát kiểm soát.”

Anh nói xong, Trình Ca vẫn nhìn anh chằm chằm.

Bành Dã lại nói: “… Hắn hận anh.”

Ánh mắt Trình Ca giống như ống kính máy ảnh đen kịt.

Bành Dã nói tiếp: “Đánh nhau nhiều năm, ân oán quá nhiều, không khác biệt một lần này.”

Trình Ca nhìn anh một lúc, nhảy xuống bồn, giày vang lên một tiếng nặng nề, đập vào lòng Bành Dã.

“Trình Ca!”

Cô cũng không quay đầu lại đi ra ngoài. Anh tiến lên đuổi theo, đuổi tới hiên cửa, còn chưa bắt cô lại, cô đột nhiên tự quay đầu, lạnh lùng hỏi anh:

“Cáo Đen đã quyết tâm muốn giết anh, sự thật này khó nói cho em biết như thế sao?”

“Trình Ca —— ” Bành Dã vươn hai lòng bàn tay về trước, đi một bước về phía cô, là tư thế muốn trấn an, nhưng anh cũng thực sự không phải tuyệt đối bình tĩnh, “Đây là công việc của anh. Anh không muốn em lo lắng…”

“Em biết đây là công việc của anh. Nhưng anh không thể giấu em ——” Cô lạnh lùng nhìn anh, mắt như dao, “Anh phải nói cho em hiểu rõ. Anh phải để cho em biết có bao nhiêu nguy hiểm, là lúc nào. Anh không thể để lần này em về Thượng Hải, lần sau em tràn đầy vui vẻ quay lại tìm anh, mẹ nó anh đã mất rồi.”

Bành Dã há miệng, cuối cùng im lặng.

Trình Ca: “Nói chuyện.”

Bành Dã thấp giọng nhưng dùng sức: “Anh không muốn lần lượt nhắc nhở em, khiến em lo lắng sợ hãi.”

Trình Ca: “Đó chính là khiến em lo lắng sợ hãi từng giây từng phút.”

Lời này giống như một gậy đánh vào đầu Bành Dã.

Thực ra, anh đã sớm suy xét đường đi của anh sau khi bắt được Cáo Đen;

Từ nguồn Trường Giang về, anh cẩn thận cảnh giác hơn, tiếc mạng hơn. Trên cái mạng này của anh buộc hai người, anh không thể chấp nhận việc mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn vứt bỏ cô một mình trên đời. Anh lo cô rơi vào trạng thái không bình thường về tâm lý, nóng nảy trầm cảm, tự ngược tự sát lần nữa.

Anh biết cô là một người phụ nữ kiên cường, nhưng cho dù cô kiên cường thế nào, anh cũng muốn che chở cho cô, hận không thể suy

nghĩ lấy một cái lồng pha lê lồng lấy cô. Anh giấu cô tất cả nguy hiểm, muốn chờ bụi bặm lắng xuống sẽ chia sẻ thành quả cùng cô.

Nhớ tới trạng thái tâm lý lúc mình khuyên anh Tư đừng làm nữa, chẳng qua là lo tình cảnh của đôi mẹ con đó nếu anh Tư xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng ai đến lo lắng cho Trình Ca của anh?

Anh lại dựa vào cái gì kéo cô rơi vào tình cảnh như vậy?

Trận chiến cuối cùng hết lần này đến lần khác, sự tàn khốc của thực tế, sự gian khổ lưỡng nan, anh không thể thay đổi, thậm chí không thể giảm bớt nửa phần. Mà sự căng thẳng của cô lại là một chút không xác định đối với nguy hiểm đánh thức đáy lòng anh.

Mấy ngày nay, anh dốc hết sức bày bố; nhưng dưới ánh mắt cô, nỗi lo lắng âm thầm và sự khẩn trương của anh, không chỗ che giấu.

“Anh không thể như vậy, Bành Dã. Em không cần anh chăm sóc suy nghĩ của em, em cần biết sự thật. Công việc này nguy hiểm thế nào, anh tưởng em không nhận thấy sao?”

Trình Ca đột nhiên nắm lấy cổ tay anh, kéo xoạt tay áo, hai vết sẹo sâu.

Sắc mặt cô khẽ thay đổi: “Lần trước gặp anh Vạn, là Cáo Đen phái đi.”

Bành Dã không có cách nào phản bác.

Trình Ca ngẩng đầu nhìn anh: “Anh nói dối.”

Bành Dã nắm chặt nắm đấm, chặt đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi, lại dần buông ra: “Anh cố hết sức rồi, nhưng mọi việc có bất ngờ. Trình Ca, đời này anh chỉ xác định một người phụ nữ là em. Nhưng nếu như anh xảy ra chuyện, sau này em ——”

“Anh còn dám nói tiếp thêm một chữ!”

Bành Dã im miệng.

“Anh đã nói, người phụ nữ Trình Ca này, bất kể trên đời ai chết, tôi cũng sẽ không buông tay.” Trình Ca đón lấy ánh mắt hơi ngạc nhiên của anh, gật đầu, “Phải. Lúc tính tiền em đã nghe được. Bành Dã, lời này anh còn giữ không?”

Bành Dã nhìn cô chằm chằm: “Giữ.”

“Vì lời này của anh, em nguyện ý sinh con cho anh.”

“Em nguyện ý, Bành Dã.” Giọng Trình Ca không lớn, “Anh biết, em nguyện ý.”

“Anh biết.”

“Biết mà anh vẫn…” Môi cô run rẩy, thấp giọng nói, “Bành Dã, anh ức hiếp người khác quá rồi.”

Lòng Bành Dã nhói đau một cái, nắm chặt vai cô giống như muốn bóp nát cô: “Trình Ca, anh ——”

Anh cắn răng, kiềm chế mọi thứ không biết phát tiết thế nào trong lòng.

“Bành Dã, anh nghe cho kỹ.” Ánh mắt cô thẳng tắp, tựa như muốn

nhìn vào chỗ sâu nhất trong linh hồn anh, “Từ khi Trình Ca em xác định là anh thì anh sống chính là người của em, chết cũng phải là ma của em.”

Trình Ca dùng sức nhìn anh, ẩn nhẫn gì đó sắp bùng nổ, nhưng không có, chỉ có đôi mắt mang theo sự kiên trì và dứt khoát mãnh liệt ấy,

“Cho dù anh chết, đó cũng là mạng của em. Em gánh nổi!”

——————————————————————————

Chương 67

Trong hiên cửa chật hẹp, Bành Dã tiến lên một bước ôm cô vào lòng quấn chặt, ngực đè vai cô.

Trong cái ôm khiến người ta nghẹt thở ấy, sức lực toàn thân anh tràn vào thân thể cô, vững chắc, kiên định, không có dục vọng, cô bỗng cảm giác được sự an toàn và yên tĩnh quen thuộc.

"Trình Ca ——" Anh vùi đầu giữa cổ cô, gò má kề sát thân thể mềm mại của cô, "Trình Ca ——"

Nhưng khoảnh khắc này, bất kì lời gì cũng không cần thiết.

"Bành Dã, trên đường chúng ta lấy máy ảnh, từ trấn nhỏ về trạm bảo vệ, anh đã nói một câu với em."

Quãng đường đó họ nói không nhiều, nhưng cũng không ít. Lúc này cô vừa nhắc tới, anh liền biết là câu đó. Anh mỉm cười: "Phải. Tuổi đang sống, ở đâu cũng đẹp."

Xương sườn mềm này của anh đã cho anh sức mạnh vô tận.

**

Trời chưa sáng, Trình Ca đã thức dậy. Người đàn ông bên cạnh ngủ say, gương mặt khi ngủ mang theo sự yếu đuối không dễ dàng lộ ra cho người khác.

Trình Ca chầm chậm xuống giường, mặc quần áo xong đi ra ngoài.

Trời còn tối, trên đường không có người, sương mù lành lạnh quanh quẩn dưới ánh sáng đèn đường.

Trình Ca phanh áo gió, dường như không cảm thấy lạnh, đi một đường cuối cùng đã đến trung tâm trấn. Cô rất dễ dàng tìm được tiệm của A Hòe, trên biển số nhà màu tím in hai chữ “A Hòe”, kéo cửa cuốn.

Trình Ca tiến lên gõ mấy cái, cửa cuốn vang ầm ầm, tiếng không lớn, nhưng trên con đường mờ tối vắng vẻ đặc biệt rõ ràng. Rất nhanh, trên lầu truyền đến giọng cảnh giác của A Hòe: “Ai đó?”

Trình Ca ngẩng đầu, nói: “A Hòe.”

Cửa sổ lầu hai kéo ra, A Hòe cúi đầu nhìn, ngẩn người, lập tức rụt đầu lại. Cô ấy xuống lầu mở cửa cuốn, nhìn cô một cách mơ hồ: “Cô đến khi nào thế?”

Trình Ca vào cửa: “Hôm qua.”

A Hòe càng không hiểu, ngây ra: “Không phải hôm qua cô ở Thượng Hải sao?”

Trình Ca không có cảm xúc gì nhìn cô ấy một cái; cô ấy chợt cảm thấy không bình thường, vội vàng nói: “Tôi đã gặp anh Dã, nhưng mọi người cùng tới. Anh ấy cũng hỏi chuyện manh mối, không hỏi chuyện khác.”

Trình Ca không phải ý đó, nhưng cũng không có tâm tư giải thích.

A Hòe liếc nhìn bầu trời vẫn còn u ám, kéo cửa cuốn xuống.

Trình Ca đi đến sau quầy hàng kéo ghế ra, dựa vào lưng ghế tự mình châm điếu thuốc bắt đầu hút, cũng không nói chuyện.

Ngược lại A Hòe đứng một bên dè dặt giống như khách, cảm thấy tư thế này của cô giống như là tới thẩm vấn. A Hòe nhìn cô một lúc, sắc mặt cô rất trắng, có lẽ còn trắng hơn lần gặp trước.

Ánh mắt Trình Ca lạnh nhạt nhìn sang, A Hòe ngẩn ra, cũng không biết nên tiếp tục nhìn hay dời mắt đi.

Trình Ca thản nhiên dời đi, nhìn quét tiệm cô ấy một cái, thu dọn sạch sẽ ngăn nắp, quần áo không cao cấp, nhưng cũng không thô tục.

“Buôn bán tốt không?” Cô thuận miệng hỏi.

“Ăn mặc theo mùa, người mua quần áo nhiều.”

“Khá lắm.” Trình Ca gật gật đầu.

A Hòe nghĩ nghĩ, chạy vào phòng trong, trong chốc lát bưng ly sữa bò nóng ra. Trình Ca nhìn chằm chằm một giây, ngước mắt nhìn cô ấy.

A Hòe nhẹ giọng nói: “Cứ hút thuốc như vậy không tốt. Nếu không thì tôi làm bữa sáng cho cô ăn nhé?”

Trình Ca không đáp, bỗng hỏi: “Cô biết anh ấy thích ăn đuôi bò kho không?”

A Hòe mím mím môi: “Trước đây tôi đã hỏi anh Tư.”

“Cô từng làm cho anh ấy?”

“Ừm.”

“Anh ấy có nói ngon không?”

“… Ừm.”

Trình Ca tựa như rơi vào trong hồi ức nào đó. Hôm ấy, cô nên làm bữa cơm cho anh. Hôm anh ở nhà cô, nhưng cô không biết, cũng chưa kịp học.

Đầu lọc nhấp nháy, cuối cùng cô trở lại bình thường, đổi sang khuôn mặt lạnh nhạt A Hòe quen thuộc, hỏi: “Cáo Đen đã nói những gì?” Cú điện thoại của Bành Dã và Hà Tranh, cô chỉ nghe đại khái, không có chi tiết.

A Hòe nhỏ giọng: “Anh Dã còn có anh Tư dặn không được nói cho người khác nghe.”

Trình Ca lạnh lùng nhìn cô ấy: “Tôi không phải người khác.”

A Hòe cắn môi trong chốc lát, vẫn kể, không ngoài việc Cáo Đen và anh có bao nhiêu thù hận, lúc kết thúc nói: “Cáo Đen nói, ai giết anh ấy, cho ba mươi ngàn…”

Giọng cô ấy càng ngày càng nhỏ, bởi vì khuôn mặt tái nhợt của người phụ nữ trước mặt cứng lại, hơi lạnh ngày càng nặng.

“Ba mươi ngàn ——” Trình Ca đột nhiên mỉm cười, nói, “Ba mươi ngàn.”

Vừa cười, vừa nhấn đầu thuốc trong tay vào gạt tàn thuốc; A Hòe kinh hồn bạt vía, mắt thấy cô có thể nhấn vỡ thủy tinh.

“Dựa vào cái gì?!”

A Hòe giật thót người. Một hồi lâu, tay cô dần thả lỏng, vẻ mặt cũng khôi phục sự lạnh nhạt, lấy hộp thuốc lá ra rồi rút một điếu châm, thấp giọng nói:

“Trước đây không quý trọng, đến trước mặt rồi mới cảm thấy, mẹ nó, mạng đều quan trọng hơn mọi thứ.”

A Hòe đau lòng, tiến lên một bước: “Vậy thì khuyên anh ấy đi đi. Cô khuyên anh ấy chắc chắn sẽ nghe.”

“Anh ấy sống, và có điều theo đuổi.” Giọng Trình Ca không lớn, “Vứt bỏ trách nhiệm và sứ mạng thì anh ấy không phải là Bành Dã.”

A Hòe cũng bình tĩnh lại: “Đúng. Mạng của anh Hai đặt ở đó.”

Trình Ca giương mắt: “Anh Hai?”

“Khi đó anh Dã mới hai mươi mấy tuổi, Cáo Đen nổ súng về phía anh ấy, là anh Hai chắn…”

Trình Ca như có điều suy nghĩ, bỗng cười nhạt một tiếng: “Luôn là một người có tình có nghĩa.”

Lời chưa rơi, chợt nghe một tiếng kêu bên ngoài: “Trình Ca!”

Trình Ca sửng sốt, đối mặt với A Hòe, lại có chút mù mờ.

Tiếng kêu ấy đánh tới từ phương xa, xuyên qua con đường không người mờ tối, mạnh như vũ bão, mang theo sự sợ hãi tức giận, lại một tiếng:

"Trình Ca!"

Trình Ca thức tỉnh từ trong cơn mê, đôi mắt trong veo, sải bước đi đến kéo cửa cuốn, đáp lại một cách vui tươi như đứa trẻ: "Này! ——"

Đường phố say ngủ bị đánh thức, tốp năm tốp ba cửa sổ tối bật đèn lên.

Trình Ca nhìn thấy Bành Dã chạy tới từ xa, la lớn: "Em ở đây! ——"

Cô quay đầu nhìn A Hòe, cả khuôn mặt giống như cửa sổ được thắp hào quang sau lưng cô, con ngươi như sao, nói: "Tôi đi đây."

A Hòe mỉm cười gật đầu.

Trình Ca đi về trước một bước lại quay đầu lại: "Có đôi khi tôi cảm thấy, cho dù ngày mai anh ấy không còn nữa, ông trời cũng đối đãi tôi quá dịu dàng."

Cô ngoảnh đầu nhìn về phía Bành Dã. A Hòe ngơ ngác rất lâu, cô ấy không hề hiểu lời Trình Ca, nhưng ngay cả cô ấy cũng bị ảnh hưởng. Bởi vì trong nháy mắt ấy, cô ấy nhìn thấy sự can đảm và bảo vệ nơi đáy mắt Trình Ca. Cô ấy chưa từng nghĩ phụ nữ cũng có thể trở thành người bảo vệ của đàn ông.

Hóa ra, yêu vì được yêu, bảo vệ vì được bảo vệ.

Bành Dã trực tiếp chạy đến đứng vững trước mặt cô, thở hơi hổn hển, đôi mắt đen nhìn cô chằm chằm, giống như muốn nhìn thấu cô, người đã bình tĩnh, nói: "Khi anh thức dậy phát hiện không thấy em."

Trình Ca nói: "Em có mang di động theo."

Bành Dã sửng sốt, nói: “Nhất thời không nghĩ tới.”

Cô nhìn anh chằm chằm một lúc, chợt giơ tay lên vuốt lông mày cao thẳng của anh, nói: “Chạy đổ mồ hôi rồi.”

Anh cười cười: “Tạm coi như chạy bộ buổi sáng.” Nói xong vươn tay về phía cô.

Cô đưa tay sang, hỏi: “Vậy tản bộ về.”

“Ừm.” Anh nắm chặt cô, đi trở về, nói: “Trình Ca.”

“Hửm?”

“Tạm thời anh không có tiền mua nhẫn.”

“Em biết.”

“Anh nhất định phải giải quyết Cáo Đen.”

“Em biết.”

“Em chờ thêm một chút nữa.”

Ba câu, Trình Ca đã nghe ra đầu mối. Cô hơi mím môi, nhưng cũng không đưa những lời này lên bàn nói.

Cô nói: “Em biết.”

Nói xong rồi lại lạnh nhạt chế giễu anh: “Anh vẫn dám nói.”

Bành Dã nhìn cô một cái, cười cười: “Ở Thượng Hải, em sẽ gặp

được rất nhiều đàn ông, họ có thể cho em rất nhiều thứ, em sẽ phát hiện thứ anh có thể cho ít hơn một số người. —— Nhưng thứ họ có thể cho đều là thứ em đã có. Thứ anh có thể cho lại là thứ em không thể thiếu. Em sẽ không tìm được người tốt hơn anh. Em cũng đừng nghĩ việc buông tay."

Trình Ca liếc mắt nhìn anh một cái, mấy phút, vẫn nói: "Không ít rồi."

Anh đã cho một thế giới, đã cho tất cả của anh.

Bành Dã cúi đầu nhìn cô: "Giống nói mớ."

Trình Ca nói: "Em tỉnh táo hơn bất kì lúc nào."

Đi dọc đường, cô nhìn vẻ mặt hơi nghiêm túc của anh. Cô nhớ tới tranh chấp tối qua, nhớ tới "chờ anh một chút" vừa rồi của anh, cô biết anh đang lựa chọn, liền nói:

"Bành Dã."

"Ừm?"

"Trong binh pháp Tôn Tử có một câu, nói, 'Thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao (1) ——"

"—— Kỳ thứ phạt binh, kỳ hạ công thành. (2)" Bành Dã tiếp lấy.

(1), (2) "Thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, kỳ thứ phạt binh, kỳ hạ công thành": Kẻ cầm quân thượng sách là dùng mưu, kế đến sử dụng ngoại giao, thứ nữa dùng binh và cuối cùng (hạ sách) mới là công thành.

Hai người nhìn nhau.

Anh cười: “Hay.”

Lại hỏi, “Trong mắt em, anh đang công thành.”

Cô suy nghĩ chốc lát, lắc đầu: “Anh đi Nam Phi khảo sát, mang nhóm pháp chứng về Khả Khả Tây Lý, cái này xem như phạt binh. Triển lãm ảnh của em là phạt giao. Nhưng đều không tính là phạt mưu.”

Bành Dã nhìn mắt cô chằm chằm, đợi cô nói.

“Em nói những lời này, thực sự không phải phủ nhận Đức Cát, cũng không phải phủ nhận trước đây của anh. Nói từ mức độ nào đó, họ, còn có anh ngày xưa càng không dễ dàng. Nhưng con người nên tối đại hóa sức mạnh của mình, đổi một cách phù hợp với anh hơn, anh có thể làm nhiều hơn cho nó.”

Bành Dã nhẹ nhàng thở ra một hơi, nắm chặt tay cô.

Người phụ nữ này, từ trước đến nay đều không nhiệt tình, thậm chí có chút lạnh nhạt, nhưng lại có đôi tay dịu dàng nhất, một lần nữa kéo anh ra khỏi sương mù dày đặc.

“Bành Dã, bố em từng nói một câu với em.” Trình Ca khom người sát vào tai anh, nói khẽ,

“Đạo tồn vu tâm, bất câu vu thuật. (3)”

(3) Tài tồn tại trong lòng, không bó buộc ở kỹ thuật.

Bành Dã chậm rãi nở nụ cười: “Bố em là một nhà triết học.”

Cô nhìn anh: “Còn em?”

“Nhà diễn thuyết.”

Mặt trời chưa mọc hẳn, sắc trời dần sáng. Một khoảnh khắc nào đó, đèn đường tắt.

Trong tia nắng ban mai mờ, hai người về đến chỗ ở.

Vì phải đi gấp, mọi người đều dậy sớm, nhanh chóng thu dọn đồ đạc ra ngoài.

Theo thường lệ, Thạch Đầu đi chợ mua thức ăn, cò kè mặc cả với người khác.

Người đi chợ sáng tốp năm tốp ba.

Lát nữa sẽ gặp Mạch Đóa, Ni Mã vô cùng hồi hộp, tay cầm một cái túi giấy nhỏ, bóp rồi lại thả, thả rồi lại bóp, tờ giấy nhăn nhúm.

Trình Ca phả khói thuốc, nhàn nhạt nhíu mày nhắc nhở: “Tờ giấy đó cũng sắp bị cậu vò nát rồi.”

Ni Mã vội vàng đổi tay, xoa xoa mồ hôi lòng bàn tay vào quần áo.

Ven đường có một quầy bán lược sừng trâu, Ni Mã dừng bước, quay đầu hỏi Trình Ca: “Chị, có đẹp không?”

Trình Ca liếc một cái, gật gật đầu.

Ni Mã ngồi xổm xuống, chọn một cái tinh xảo nhất cũng đắt nhất, bảo người ta lấy giấy gói kỹ, cầm trong lòng bàn tay.

Trình Ca hỏi: “Hôm nay bày tỏ với cô ấy?”

Ni Mã đỏ mặt, giọng nhỏ, còn nói lắp: “Lần… lần sau.”

“Xì!” Mười Sáu vỗ đầu cậu, “Ba năm trước đã nói lần… lần… lần sau, lần đến bây giờ chưa đẻ trứng nữa!”

Ni Mã xấu hổ muốn đánh trả, nhưng một tay cầm cảnh thiên đỏ, một tay cầm lược, sợ đụng hư;

Bành Dã đánh Mười Sáu một cái: “Đi sang một bên!”

Trong tay Trình Ca cầm hai cái ống nhỏ hẹp dài, cô mở một cái ra, lấy tấm ảnh cuộn tròn ra giở ra, cho Ni Mã xem.

Mạch Đóa đứng sau quầy hàng của tiệm tạp hóa, mặc áo choàng màu xanh đen, tóc thắt bím nhỏ, đang cười.

Ni Mã lắp bắp nói: “Đẹp quá.” Cậu hỏi, “Cái này cho Mạch Đóa?”

“Ừm.” Trình Ca nói, “Cũng giữ lại một tấm cho cậu.”

Ni Mã: “Cái ống nhỏ này tốt thật! Sẽ không bị gãy hư!”

Trình Ca cất ảnh vào, trong đầu chợt thoáng qua một ý nghĩ, nếu trước đây không chụp được ảnh của An An, không đồng hành cùng họ, có lẽ Cáo Đen đã sớm rời khỏi đây.

Nhưng giải quyết Cáo Đen thì cũng có thể có người khác.

Trình Ca tìm được gia đình cô chụp ảnh khi đó, lúc đi, người mẹ dân tộc Tạng ấy vẫn ngồi đun trà sữa đằng kia.

Người mẹ nhận được ảnh, vô cùng vui vẻ, không biết nói tiếng Hán,

kéo Ni Mã nói một tràng với cậu, Ni Mã dịch: “Bà đã nói, rất vui, rất vui, vẫn rất vui.”

Mười Sáu: “Cậu dịch bậy phải không, mẹ nói một tràng dài thế mà.”

Ni Mã sốt ruột: “Thật mà.”

Người mẹ lại nói một câu, còn khoa tay múa chân, lần này không cần dịch, Trình Ca cũng nhìn hiểu.

“Bà muốn mời mọi người uống trà sữa.”

Trình Ca hỏi: “Chúng ta uống rồi, người nhà bà ấy uống gì?”

Ni Mã hỏi người mẹ y nguyên, người mẹ nói, Ni Mã nói: “Đi vắt thêm chút sữa dê là được.”

Trình Ca khẽ gật đầu, nói: “Cảm ơn.”

Uống trà sữa xong, người vô cùng ấm áp, mọi người tạm biệt sau khi cảm ơn.

Trình Ca và Bành Dã đi phía sau đoàn người, thấy một hàng rong bán găng tay, Bành Dã nói: “Mua đôi găng tay.”

Trình Ca: “Em?”

“Ừm.” Bành Dã chọn găng tay, nói, “Mấy ngày này nhiệt độ giảm, em thích đôi nào?”

Trình Ca nhìn quét một cái, nói: “Đôi màu đen, chịu bẩn được.”

Bành Dã lấy đôi màu đen, Trình Ca đi tới chỉ: “Không phải đôi này,

đôi kia đẹp.”

Bành Dã nói: “Đôi này đeo thoải mái. Em sờ thử.”

Trình Ca ngồi xổm bên cạnh anh, sờ sờ hai bên, quả nhiên đôi anh chọn mềm mại lại sát da.

“Vậy thì đôi này.”

Đi về phía trước chỉ chốc lát đã đến quầy bán đồ vặt của Mạch Đóa. Mấy tháng không gặp, Mạch Đóa dường như trở nên xinh đẹp, nụ cười cũng rạng rỡ hơn, thấy mọi người, nhiệt tình chào hỏi.

Thạch Đầu vào tiệm mua đồ, Mười Sáu dựa vào cửa nói chuyện phiếm với Mạch Đóa, Ni Mã đứng ngoài cùng, một dáng vẻ không hề quan tâm.

Trình Ca đưa ảnh cho Mạch Đóa, Mạch Đóa mở ra xem, rất vui vẻ: “Chị chụp đẹp hơn chú ở tiệm chụp ảnh nhiều lắm đó.”

Mọi người đều sáp lại gần: “Chậc chậc, đẹp thật nha.”

Mạch Đóa ngẩng đầu: “Tang Ương, anh đứng xa như thế làm gì, sang đây xem đi.”

Ni Mã chậm rì di chuyển tới, nhìn một cái rồi định đi ngay. Mười Sáu tránh chỗ, cố tình đẩy cậu một cái, Ni Mã đụng vào người Mạch Đóa, đỏ mặt.

Mạch Đóa cũng không để ý, cầm ảnh nói: “Đẹp thật đó.”

Ni Mã nhìn gò má cười ha ha của cô ấy, nhỏ giọng nói: “Ừm, đẹp thật.”

Mạch Đóa lấy một gói Ngọc Khê trong tủ ra, cho Trình Ca: “Tặng chị cái này nha.”

Trình Ca im lặng mấy phút, cũng không từ chối, nhưng nói: “Tôi không hút cái này, đổi gói khác.” Cô đổi gói thuốc màu vàng rẻ nhất.

Đang nói, Hồ Dương và Đào Tử một trước một sau lái xe tới, một chiếc việt dã, một chiếc xe tải nhỏ.

Trình Ca liếc nhìn, ném thuốc cho Bành Dã, nói: “Em muốn ngồi sau xe tải.”

Bành Dã nói: “Được.” Anh nhảy lên xe tải, kéo cô lên. Mọi người đều ham chơi, leo lên sau xe tải ngồi trên vải dầu. Ni Mã cúi đầu, gót chân như dính sát, không nhúc nhích.

Đã đến lúc phải chia tay.

Mọi người lên xe, nằm sấp bên thành xe tải, đều yên lặng nhìn Ni Mã.

Mười Sáu nhẹ giọng nói: “Tang Ương, đi thôi.”

Ni Mã để hai cái túi giấy lên quầy hàng của Mạch Đóa, quay đầu chạy, một hơi nhảy lên xe tải, ngã vào trong đám người, ủ rũ cúi đầu.

Đạt Ngõa và Thạch Đầu xoa xoa đầu cậu, cái xoa này, hốc mắt Ni Mã liền đỏ ửng.

Hồ Dương lái xe. Trình Ca dập tắt thuốc trên tay, đột nhiên đi tới đuôi xe, la to một câu:

“Mạch Đóa của quầy bán đồ vặt Mạch Đóa là cô gái đáng yêu nhất tôi đã gặp.”

Một tiếng la này, chợ sáng lặng thinh. Người mua thức ăn, người bán đồ ăn, người bày sạp, người đẩy xe, người đi loanh quanh, người ăn sáng, người cả con đường đều nhìn sang.

Mạch Đóa kinh ngạc trợn to hai mắt.

Xe đang chạy, Bành Dã nhanh chóng theo sau, la to: “Mạch Đóa của quầy bán đồ vặt Mạch Đóa là cô gái thích cười nhất anh đã gặp.”

Đạt Ngõa cũng nhào tới đuôi xe: “Mạch Đóa của quầy bán đồ vặt là cô gái tốt bụng nhất chị đã gặp.”

Ánh mặt trời mỏng manh, mọi người nhìn, Mạch Đóa nở nụ cười.

Mười Sáu: “Mạch Đóa của quầy bán đồ vặt là cô gái khôn khéo nhất anh đã gặp.”

Thạch Đầu: “Mạch Đóa của quầy bán đồ vặt là cô gái dịu dàng nhất anh đã gặp.”

Đào Tử và Hồ Dương lái xe cũng la to: “Mạch Đóa của quầy bán đồ vặt là cô gái tốt tính nhất anh đã gặp.”

Đến cuối cùng, xe sắp quẹo, Ni Mã đột nhiên đứng lên, dùng hết tất cả sức lực gào to một tiếng:

“Mạch Đóa của quầy bán đồ vặt Mạch Đóa! Là cô gái anh thích nhất!”

Tang Ương la xong, xe cũng quẹo, cậu giống như mệt lả ngã vào trong lòng mọi người, cười cười, cười đến mức nước mắt tràn ra.

Chương 68

Ba ngày sau, phóng viên Tiết Phi đến trạm bảo vệ.

Sau khi thấy triển lãm ảnh của Trình Ca ở Bắc Kinh, Tiết Phi đã nảy sinh ý tưởng phỏng vấn thực địa, muốn ghi chép lại cuộc sống của trạm bảo vệ bằng hình thức bản tin và chữ viết, thuận tiện cho việc truyền bá trên các phương tiện truyền thông mới và truyền thông truyền thống hơn; nếu tìm hiểu đủ sâu thì còn muốn viết mấy bài tiểu sử.

Người trong đội đón tiếp Tiết Phi giống như đón tiếp Trình Ca trước đây, Trình Ca cũng có mặt.

Ban đầu lúc thấy bản hành trình cực kì chi tiết anh ta gửi cho mình, Trình Ca tưởng là một người đàn ông dịu dàng khéo léo, không ngờ cửa xe mở ra, một người chú cháu tràn đầy khí chất đàn ông xuống, chân trái chỉ có một nửa.

Vóc dáng anh ta rất cao, làn da phơi nắng thành màu đồng khỏe mạnh, chống gậy nhưng đi lại nhanh nhẹn. Lúc Đức Cát vươn tay về phía anh ta, anh ta bước nhanh về phía trước bắt lấy.

Tiết Phi không đến tay không, anh ta còn mang mấy trăm ngàn mà tòa soạn kêu gọi các giới trong xã hội quyên góp tới.

Đức Cát nói buổi tối cùng nhau ăn cơm, Đào Tử la to: “Có uống rượu không?”

Đức Cát nói: “Uống!”

Thạch Đầu đi mua thức ăn, Trình Ca đi theo lên xe anh ta. Ở trong trấn, thừa lúc anh ta mua thức ăn, cô tự bỏ tiền lấy mấy thùng rượu.

Trên đường về trạm bảo vệ, Trình Ca nhận được điện thoại của người bạn ở tòa soạn, hỏi: "Gặp Tiết Phi chưa?"

"Gặp rồi."

"Cậu cũng không tò mò hỏi tôi một chút?"

Trình Ca: "Hỏi cái gì?"

"Anh ta mất nửa cái chân đó."

Trình Ca: "Hỏi chuyện này làm gì?"

"Trước đây khi chụp ảnh tài liệu dã ngoại, anh ta bị sư tử cắn cũng không cho người đồng hành nổ súng, sau khi chân bị thương không làm được nữa. À đúng rồi, anh ta là một người cuồng công việc, bây giờ vẫn còn độc thân đó. Không thích dịu dàng thích cứng rắn." Người bạn trêu chọc, "Hai người chắc chắn hợp nhau."

Trình Ca: "Cúp đây."

Đến trạm bảo vệ, Trình Ca giúp Thạch Đầu mang rượu vào, trông thấy Bành Dã gọi điện thoại ở ven đường. Cô không quấy rầy anh, đi vào trong trạm, đến cửa gặp Tiết Phi, anh ta vươn tay cầm lấy cái thùng trong lòng Trình Ca, Trình Ca nói: "Không cần."

Nói chưa xong, Tiết Phi một tay gom vào. Chân anh ta không tốt, nhưng người lại rất khỏe mạnh, sức cũng lớn.

Trình Ca cũng không giành.

Tiết Phi nói: “Còn tưởng sẽ tới cùng, không ngờ cô đến trước rồi.”

Trình Ca nói: “Anh nhận ra tôi?”

“Khi khai mạc triển lãm ở Bắc Kinh từng thấy, quá nhiều người vây quanh cô hỏi chuyện, không chen lời vào được.”

Trình Ca: “Anh có chuyện muốn hỏi tôi?”

“Xem ảnh cô chụp, rất nhiều cảm xúc. Chuyện cô làm rất có ý nghĩa.”

Trình Ca không có lời để tiếp, cô hiểu rõ mình không hề cao thượng.

Bên ngoài trạm, Bành Dã nhìn Trình Ca ở xa xa một cái, tiếp tục nói chuyện với lão Trịnh:

“Cục quản lý khu bảo tồn rất coi trọng việc xây dựng nhóm pháp chứng, đã xin hỗ trợ nhân viên và kỹ thuật với cấp trên.”

“Tốt.” Lão Trịnh nói, “Tôi không có chuyên gia về tóc, DNA gì đó, nhưng muốn dựa vào đạn tìm kiểu súng, trong đội cảnh sát vũ trang chúng tôi có anh em thông thạo. Có yêu cầu cứ việc nói.”

“Ừm. Điều kiện ngắn hạn không cho phép, có thể hợp tác với phòng pháp chứng của cảnh sát trước.”

“Đúng rồi lão Bảy, chuyện Cáo Đen đòi mạng chú, nhất thiết phải cẩn thận.”

Bành Dã khẽ nheo mắt, nói: “Mạng của chính tôi, tôi quan tâm hơn bất kì ai khác.”

Anh hỏi: “Chuyện kia thế nào rồi?”

“Tôi nhớ mà. Người chỉ điểm đó đã lấy được da nhận được sự tín nhiệm của bên bán, chẳng mấy chốc sẽ liên hệ với Cáo Đen. Sắp rồi.”

Bành Dã mím chặt môi: “Tốt.”

“Nhắc tới cũng khéo. Trước đây cũng từng bố trí người chỉ điểm ở bên mua, nhưng chưa một lần Cáo Đen ra mặt, đều kêu Kế Vân ra. Vốn tưởng lần này sẽ để Vạn Tử ra, ngược lại hắn sẽ đích thân đi.”

Bành Dã như có điều suy nghĩ, nói: “Chú tìm một đặc công trong đội ngũ của chú cho tôi. Có ích.”

Cúp điện thoại, Bành Dã đứng trầm mặc trong gió lạnh một lúc mới xoay người vào trạm.

**

Buổi tối, mọi người đều uống hơi nhiều. Đức Cát hiếm khi kể về hoàn cảnh lúc trẻ, nói khi đó không có trạm bảo vệ, các thanh niên trai tráng của mỗi thôn tụ tập tự phát, đi theo bầy linh dương bảo vệ bầy linh dương, liều mạng với người săn bắt trộm.

“Khi đó ấy à, đánh giữa chừng còn có thể chửi nhau. Không có pháp luật quy định nói không được phép giết linh dương nên chửi chúng tôi xen vào việc của người khác, đầu óc có bệnh, nói linh dương này đâu phải của mày nuôi, linh dương này lớn ngoài trời, ai bắt thì thuộc về người đó…”

Trình Ca bưng chén uống rượu đế, quay đầu nhìn Bành Dã một cái,

chỉ một mình anh không uống, gắp đậu nành xanh trong dĩa ăn.

Trình Ca nghe A Hòe nói qua, lần trước anh uống say là sau khi anh Hai mất.

"… Mấy năm nay, người chú trọng việc bảo vệ động vật nhiều hơn, đây là chuyện tốt. Người tới chỗ chúng tôi tham qua cũng nhiều hơn, chỉ là ít người lưu trái tim lại đây, ít người quay lại…"

Nói tới đây, Đức Cát nhìn về phía Trình Ca, mặt đỏ gay, cười nói, "Cô đi rồi, lại quay lại. Cảm ơn cô, cảm ơn cô."

Trình Ca không nói nhiều, kính Đức Cát một chén rượu. Uống xong, Tiết Phi lại mời cô một chén, cảm ơn cô để cho nhiều người bắt đầu chú ý tới Tây Bộ hơn. Tiếp theo một nhóm người đều tới mời cô, Bành Dã không cản, Trình Ca cũng không từ chối.

Đức Cát hiếm khi mở rộng nội tâm, kể về cô gái yêu dấu lúc trẻ với mọi người: "… Tên Trác Mã, mắt rất to, sáng và thông minh. Tôi vừa nhìn mắt cô ấy, người đã yếu mềm… Bọn trong thôn đều thích cô ấy, cô ấy chỉ thích tôi… Lúc trẻ tôi cũng cao lớn đẹp trai lắm đó…

Khi đó cách xa, đường xấu, mấy trăm cây số đường phải đi mất mấy ngày, cũng không có điện thoại. Hàng ngày tôi chạy theo linh dương, đâu có chăm sóc cho cô ấy. Tôi nói với Trác Mã, nói bảo cô ấy chờ tôi thêm chút nữa, chờ không còn ai săn trộm, tôi không làm nghề này nữa, sẽ quay lại kiên định làm ruộng chăn dê, sống qua ngày cùng cô ấy.

Sau đó, cô ấy trèo non lội suối, đi ba ngày, đi đến bên hồ đóng quân tìm tôi, nói:

'Đức Cát, em sắp lấy chồng rồi, sẽ không đợi anh nữa đâu.'

Tôi nói: ‘Được.’

Là tôi có lỗi với cô ấy…”

Ni Mã nhớ tới Mạch Đóa, che mắt, khóc đến mức không thở nổi.

Mắt Mười Sáu cũng ướt, anh ta vỗ vai cậu, than: “Kêu cậu đừng uống rượu mà, uống rượu dễ khóc lắm.”

Trình Ca không nói tiếng nào, nằm sấp trên bàn không có động tĩnh. Cô uống vài chén rượu đế, người say rồi.

Bành Dã nói: “Em đưa cô ấy về phòng trước.”

Bành Dã nâng vai Trình Ca lên, đầu cô đụng vào xương quai xanh của anh. Cô mở mắt ra, nhìn thẳng anh, gò má đỏ bừng, con ngươi ngấn nước, lấp lánh như sao.

Giống như một trận mưa phùn, trái tim Bành Dã trượt một cái, tựa như ngã lộn nhào.

Anh đỡ cô dậy, kéo ghế ra, tay kia vươn đến dưới đầu gối cô, thấp giọng nói: “Em say rồi, đi ngủ thôi.”

“Được. Chúng ta đi ngủ.” Khi cô say rất yên lặng, yên tâm giao mình cho anh, nhắm mắt lại, nói, “Bành Dã, em sẽ ngủ cả đời với anh.”

Bành Dã sững sờ, tim xoạt một cái, giống như rạch một dao.

Một bàn người đều yên lặng.

Trong mắt chú Đức Cát lấp lánh ánh nước. Nước mắt Tang Ương

mở dòng chảy ào ào.

Đó là niềm hi vọng nói cho tất cả mọi người nghe.

**

Bành Dã bế Trình Ca về kí túc xá, đặt lên giường. Cô có chút khó chịu, nhíu mày xoay người. Bành Dã cúi người xuống, nâng mặt cô, hôn môi cô: “Trình Ca.”

“Ừm?” Cô mơ hồ đáp lại.

“Lời ban nãy, lặp lại lần nữa.”

Cô say, nhưng vẫn nhớ: “Em sẽ ngủ cả đời với anh.”

Anh không say, mắt lại ướt.

Anh hôn cô: “Được.”

“Anh không giống Đức Cát.” Cô nói, “Nhưng lại giống.”

“…”

Bành Dã cúi đầu, vùi thật sâu vào cổ cô.

**

Hôm sau, người của đội ba phải lên đường tuần tra. Trước khi đi, xấp áo chống đạn đầu tiên đã đến. Mọi người mặc áo vào, tâm trạng đều hơi tế nhị.

Bành Dã ném cho Tiết Phi, Trình Ca mỗi người một cái. Trình Ca đặt

trong tay ước lượng, nói: “Hơi nặng.”

Bành Dã nói: “Cái này đã là cái nhẹ rồi. Cái nặng hơn mặc lên người không tiện hành động.”

Ni Mã hỏi: “Anh Bảy, có phải mặc cái này thì đạn bắn thế nào cũng không sợ không?”

Bành Dã: “Bây giờ anh nổ súng thử xem?”

Ni Mã: “Có thể thử sao?”

“Đương nhiên không thể.” Bành Dã cười một tiếng, xoa xoa đầu cậu, nói, “Đạn thông thường không xuyên thủng áo chống đạn, nhưng có thể tạo thành ‘Tổn thương sau áo chống đạn’, nghiêm trọng cũng có thể chết người. Huống chi, viên đạn có sức mạnh cũng có thể xuyên thủng.

Hãy quý trọng bản thân, đừng cho rằng mặc lớp áo này vào chính là kim bài miễn tử.”

Mọi người đáp: “Đúng rồi!”

Trình Ca nghe trong lòng, lấy di động tìm “Bắn thủng áo chống đạn” thử, kết quả khiến cô trầm mặc rất lâu.

Lúc xuất phát, Đức Cát đưa họ một đoạn, tiện đường dẫn Tiết Phi đi thăm một nghĩa trang vô danh, nơi ấy chôn cất người hy sinh ở khu không người.

Cao nguyên cuối tháng Mười, bầu trời vẫn xanh thẳm, gió lạnh lại bắt đầu tàn phá, cỏ cây cũng chuyển vàng, đất trời lộ ra dáng vẻ tiêu điều.

Lái xe không bao lâu, phía trước xuất hiện một nghĩa trang, từng bia mộ màu xám đứng lặng im trên sườn núi cỏ khô mọc um tùm.

Mọi người xuống xe đi tới. Trình Ca ở sau cùng đội ngũ, xa xa nghe Đức Cát kể câu chuyện của mỗi bia mộ cho Tiết Phi. Cuối cùng, đi đến trước một bia mộ cũ kỹ ở chỗ cao, Đức Cát dừng lại.

Nó dường như đã đứng đó rất nhiều năm, bề mặt màu đen tróc từng mảng, lộ ra cát đá trắng xám.

Bao nhiêu năm gió táp mưa sa, tên khắc ở trên đã không còn rõ ràng, chỉ có một chữ "Nhân" mơ hồ.

Bàn tay thô ráp của Đức Cát xoa bia mộ, trên gương mặt đầy nếp nhăn hiện ra nụ cười nhàn nhạt, tựa như bi thương, tựa như nhớ lại, lại tựa như sự lãnh đạm thoát khỏi mọi thứ;

Chỉ nói một câu:

"Chú Nhân Ương, bây giờ chú là em trai cháu rồi."

Trời lên trăng xuống, gió thổi cỏ mọc.

Năm đó, cháu vẫn là nhóc con nho nhỏ chạy theo bậc cha chú; chẳng mấy chốc, thời gian đã dẫn cháu đuổi kịp chú.

Chỉ nói một câu, dòng lệ đã lăn dài trên má cháu.

**

Trên cao nguyên, thứ vĩnh viễn không ngừng, chỉ có gió.

**

Đức Cát nói cho Tiết Phi, Nhân Ương là người bảo vệ những năm 70, 80, là bậc cha chú của ông.

Trình Ca hỏi: “Chú Nhân Ương chết như thế nào?”

“Bị chai cháy đập trúng, bị phỏng nặng. Khi đó đường không dễ đi, xe cũng không tốt, lái cả ngày lẫn đêm hai ngày mới đến bệnh viện.”

Gió lạnh thổi buốt gò má Trình Ca, cô trùm mũ áo gió vào, theo mọi người qua lại trong bia mộ đi trở về.

Gió thổi bím tóc dài của Đức Cát: “Mấy ngày trước ấy, có mấy chàng trai đi du lịch ngang qua đội chúng tôi, thanh niên căm phẫn, nói chuyện phiếm với chúng tôi, nói bây giờ ‘nhân tâm bất cổ’ (1), đất nước không có sự gắn kết, nếu gặp chiến tranh thì người Trung Quốc sẽ không nhiệt huyết, hy sinh vì đất nước như mấy chục năm trước nữa. Tôi nói ấy hả, đây đều là nói bậy.”

(1) Nhân tâm bất cổ: chỉ tấm lòng người thời nay mất đi sự chất phác mà rơi vào lừa gạt giả dối, không hiền hậu như người xưa.

Trong lời Đức Cát không có một chút kích động khuyếch đại, nói vô cùng chất phác tự nhiên:

“Đừng nói trạm bảo vệ nhỏ này của chúng tôi, cũng không nói quân nhân biên ải trú đóng nơi xa, chỉ nói công an nhân dân, cảnh sát, nhân viên phòng cháy chữa cháy, thành viên đội chống ma túy bình thường nhất, ai không phải vào sinh ra tử mỗi ngày, dâng hiến cho đất nước trên cương vị của mình?

Thời kỳ hòa bình còn như vậy, huống chi chiến tranh.

Tôi nói với mấy chàng trai, ‘Hơn nữa, đám người đó làm những việc này, không chỉ là vì đất nước mà còn là vì các anh, vì chúng tôi.’ Ở đâu trong cuộc sống cũng là người như vậy. Chỉ có điều họ quá bình thường, quá kín đáo, không để cho mọi người nhìn thấy.”

Người thanh niên đã đỏ cả mắt.

Con người luôn có một loại niềm tin, không tùy tiện, không khoe khoang, nhưng chỉ cần bạn vừa nhắc đến, tôi liền đỏ cả hốc mắt.

**

Đồng bằng mênh mông, Tiết Phi nói: “Người đều chỉnh tề, chụp một tấm ảnh nhé.”

Đức Cát dẫn mọi người xếp hàng đứng ngay ngắn. Trình Ca đứng bên cạnh Tiết Phi, đối diện từng nét mặt trang nghiêm của một hàng người.

Một con chim ưng bay qua bầu trời, kêu to nhìn xuống đồng hoang.

Trình Ca ngẩng đầu nhìn; Bành Dã ngẩng đầu nhìn, Đức Cát cũng nhìn, mỗi một người đều nhìn, mong ngóng trong lòng, cưỡi gió bay lượn cùng ưng.

Tiết Phi la to: “Một, hai,…”

Mọi người thu ánh mắt, nét mặt nghiêm cẩn.

Đèn lóe lên, thời gian dừng lại, dài đằng đẵng.

**

Đức Cát đi, một đội người cũng lên đường.

Kỳ săn trộm hoành hành vào tháng Năm tới tháng Bảy đã qua, Khả Khả Tây Lý cuối tháng Mười dường như khôi phục lại sự yên lặng, giống như một vùng hoang mạc khô héo. Nhóm Bành Dã đi qua mấy chỗ linh dương Tây Tạng tạm ở, cũng không có khác thường.

Đoạn đường này giống nửa tháng vừa qua, cũng chưa thấy xác linh dương Tây Tạng bị tàn sát.

Đi tới ngày thứ ba, giống như Bành Dã từng nói, luồng không khí lạnh đầu tiên sớm cuốn sạch khu không người. Nhiệt độ bỗng giảm xuống đến gần không độ.

Đến buổi tối, đoàn người cắm trại ở sườn núi khuất gió, đốt lửa trại. Lúc này họ cách xa linh dương Tây Tạng, không sợ dọa linh dương.

Thức ăn vẫn là bánh bao dưa muối, cộng thêm khoai tây, bắp, khoai lang, các loại rau no bụng lại không dễ hư. Thạch Đầu lo Tiết Phi ăn không quen, Tiết Phi cười: “Hai cô gái Trình Ca và Đạt Ngõa đều ăn quen, tôi có gì mà ăn không quen chứ.”

Đạt Ngõa nói: “Tôi thô lỗ quen rồi, anh là người thành phố lớn tới, sợ không chịu nổi cái khổ này.”

Tiết Phi ném cây gậy sang một bên, ngồi xếp bằng xuống, cười: “Đừng, tôi chính là một người thô lỗ.”

Đạt Ngõa hỏi: “Anh luôn làm phóng viên?”

“Đúng vậy, khi đó…”

Hai người anh một câu tôi một câu bắt đầu trò chuyện.

Trình Ca ngồi gặm bắp bên đống lửa, Bành Dã gảy lửa cháy ở một bên, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Trình Ca ăn.

Trình Ca nhàn nhạt nói: “Lại nhìn cái gì?”

Hôm nay anh kỳ quái, tuy phần lớn thời gian đều trong trạng thái làm việc, nhưng thỉnh thoảng rảnh rỗi nhìn cô, ánh mắt liền thẳng tắp lại mềm mại.

Bành Dã cười cười, không nói, tiếp tục gảy đống lửa.

Trình Ca hỏi: “Sao vậy?”

“Em có nhớ sau khi say đã nói gì không?”

Trình Ca im lặng mấy phút, thu ánh mắt.

Bành Dã nói: “Xem ra không nhớ.”

Trình Ca không đáp.

Bành Dã nói: “Không nhớ thì bỏ đi.”

Trình Ca nói: “Em không say.”

**

Chỉ là khi đó, em rất muốn nói cho anh biết, Bành Dã, em không giống Trác Mã.

Cho nên Bành Dã, đừng sợ, anh cứ làm chuyện anh muốn làm.

Đừng sợ, em không đi.

Em rất muốn nói cho anh biết, nhưng lại không có lý do mở miệng.

Cũng tốt,

Em nói rồi, anh cũng đã hiểu.

Chương 69

Trình Ca dựa bên cửa sổ hàng sau hút thuốc, áo chống đạn kia ép đến mức cô không thoải mái lắm.

Ở đằng trước, Tiết Phi nói chuyện phiếm với Đạt Ngõa, hỏi: “Mùa này, người săn trộm nhiều không?”

“Mùa này ít một chút, tháng Năm, Sáu, Bảy, lúc Trình Ca tới thì nhiều.” Đạt Ngõa quay đầu nhìn, Trình Ca khoác tay ngoài cửa sổ xe, làn khói đang bay.

“Mấy năm nay người chú ý tới việc bảo vệ động vật trong xã hội ngày càng nhiều, các cô làm việc thuận lợi hơn trước đây phải không?”

“Đúng vậy.” Đạt Ngõa nói, “Có điều người quan tâm tới ngà voi châu Phi và cá mập, cá voi nhiều hơn, người quan tâm tới linh dương ít một chút. Nhưng tình hình tổng thể tốt hơn thời anh cả Đức Cát nhiều. Bắt chặt, rất nhiều nhóm săn bắt trộm làm một, hai lần là không làm nữa, nhóm phát triển thành quy mô cũng chỉ có Cáo Đen.”

“Bây giờ Cáo Đen bị truy nã?”

“Đúng.” Đạt Ngõa thấy Tiết Phi đang ghi chép, thân thiết nói nhiều hơn, “Hắn không những săn bắt trộm mà còn làm lái buôn trung gian, tìm nhóm khác thu mua. Mỗi lần tìm được da trong tay hắn, gần như đã bắt được tất cả linh dương bị giết trộm ở khu không người.”

Tiết Phi bật máy ghi âm, lại hỏi: “Một tấm da bao nhiêu tiền?”

“Mấy ngàn thay đổi, khổ và chất lượng của tấm da, tấm cực kì tốt có thể bán hơn mười ngàn. Cáo Đen bán lại có thể bán đắt hơn.”

Trình Ca nghe rồi quay đầu, hỏi: “Sao chàng trai bắt được lần trước nói mấy trăm, mấy ngàn?”

“Cái cậu ta nói là tiền lãi cậu ta cầm trong tay. Mỗi một tầng người trung gian trừ tiền, mỗi người trong nhóm đều phải chia tiền, còn có các loại chi phí như súng này, xe này, xăng này.”

Trình Ca khẽ gật đầu, tiếp tục ngắm ngoài cửa sổ.

Tiết Phi: “Tôi từng tìm qua, vì ý kiến bảo vệ môi trường cao, ngành công nghiệp thời trang phương Tây đã bỏ khăn choàng linh dương Tây Tạng, shahtoosh cũng chuyển sang dùng lông cừu khác.”

Đạt Ngõa thở dài một hơi: “Chợ đen tiếp tục bất chấp ngăn cấm mà. Lệnh cấm đối với ngà voi và sừng tê giác trên quốc tế nghiêm ngặt hơn linh dương Tây Tạng, sản phẩm thay thế ngà voi nhiều hơn, anh thấy bây giờ săn trộm ngà voi có dừng không?”

Tiết Phi nhíu mày: “Cũng phải. Ở chợ đen ngược lại càng bán càng đắt.”

Nhưng Đạt Ngõa vẫn tràn đầy hy vọng: “Bây giờ trạm bảo vệ, đội tuần tra chính phủ, nhân dân đều có, số linh dương Tây Tạng bị giết là số ít, số lượng bầy căn bản có thể ổn định.”

Tiết Phi nói: “Vì đa số đều được các cô cứu rồi. Chính là vì các cô luôn luôn không lơ là, bầy linh dương mới có thể ổn định.”

Đạt Ngõa giây phút trước còn nói chuyện thẳng thắn ngược lại hơi xấu hổ: “Cũng không như vậy… Đều nên làm, công việc chức vụ của

mình mà."

Trình Ca chuyển ánh mắt sang nhìn Đạt Ngõa, cảm thấy trong nháy mắt này, cô ấy cười thật đẹp.

Cô khoác tay ra ngoài cửa sổ, gió Bắc thổi lạnh, thu lại.

Lúc này, phía trước xuất hiện một chiếc xe, lái thẳng tới, không tăng tốc cũng không giảm tốc.

Xe của Bành Dã ở đằng trước dừng lại, xe của Hồ Dương phía sau cũng dừng theo. Nhóm Bành Dã xuống xe vẫy chiếc xe kia, ý bảo dừng lại. Trình Ca xuống xe theo, phát hiện bên ngoài rất lạnh.

Xe kia ngày càng gần, từ từ giảm tốc độ.

Ba người đàn ông vạm vỡ ngồi trong xe, tài xế hứng gió lạnh quay cửa sổ xe xuống, nụ cười chất phác: "Người anh em, có phải gặp chuyện gì cần giúp một tay không?"

Mười Sáu cười cười, nói: "Chúng tôi là người của đội tuần tra, xem xe mấy anh một chút." Anh ta và Ni Mã đi một vòng quanh xe, nhìn bên trong, kiểm tra có khác thường hay không.

"Người của đội tuần tra nào thế?"

"Trạm bảo vệ Nam Kiệt."

"Đã mùa này rồi mà vẫn còn người săn trộm hả." Người đàn ông vạm vỡ nói, "Mấy anh làm nghề này vất vả thật."

Bành Dã liếc nhìn thùng xăng trên nóc xe, người đàn ông vạm vỡ thấy cũng không để ý. Cái này rất thường gặp ở bản địa, rất nhiều

người đi đến khu không người khó đổ xăng hoặc không thích đổ xăng đắt, đều mang theo xăng lên đường.

Bành Dã hỏi: “Đi đến đâu?”

Người đàn ông vạm vỡ nói: “Phía A Nhĩ Kim.”

Mười Sáu và Ni Mã kiểm tra một vòng, hai người khác trên xe cũng rất phối hợp, mở cửa xe để họ xem dưới gầm ghế. Mười Sáu đi đến bên cạnh Bành Dã, thấp giọng nói: “Bình thường.”

Bành Dã nói: “Đi đi.” Vẻ mặt anh bình tĩnh, nhíu mày nghe gì đó.

Chỉ có tiếng gió.

“Vất vả rồi.” Người đàn ông vạm vỡ nói đoạn, khởi động xe.

Xe di chuyển chưa được nửa mét, Bành Dã đột nhiên xoay người xông tới, nhảy lên rất cao, nắm lấy tay vịn trên nóc xe, trong nháy mắt lộn người lên nóc xe, một tay đập vào thùng xăng. Một tiếng “xoảng” nổ tung trong gió.

Trong nháy mắt mọi người nghe ra sự khác thường, thùng xăng là thùng rỗng, bên trong còn chứa đồ bằng sắt.

Hồ Dương và Đào Tử phản ứng cực nhanh, trong giây lát chặn đường xe chạy; người đàn ông vạm vỡ liền định tăng tốc, Đạt Ngõa bay nhào lên mở cửa xe; Ni Mã tóm lấy người đàn ông vạm vỡ kéo hắn xuống xe.

Thạch Đầu và Mười Sáu đi lên đẩy hai người còn lại xuống.

Các đội viên phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn, Tiết Phi ở một bên

giương mắt nhìn; ngược lại Trình Ca bình tĩnh hút thuốc, quen rồi.

Gió lạnh quét sạch.

Bành Dã đứng trên nóc xe, đá thùng xăng một cái, phát hiện một cái van ở đáy thùng, dùng dây kẽm buộc. Anh la xuống dưới một tiếng: "Kềm."

Mười Sáu ném cho anh, anh đón lấy; mấy cái dỡ thùng sơn ra, lục được ba cây súng trường cộng thêm một đống đạn bên trong.

Bành Dã ném đồ từ trên nóc xe xuống, hỏi: "Xăng?"

Vẻ mặt người đàn ông vạm vỡ cầm đầu đầy đau khổ: "Đây là lần đầu tiên của chúng tôi, thực sự là lần đầu tiên, một con linh dương cũng chưa bắn mà."

Một người bên cạnh vội vàng nói tiếp: "Đúng đó đúng đó, Nhị Cẩu Tử thôn bên cạnh không làm nữa nên bán súng cho chúng tôi, chúng tôi chỉ muốn vét lại chút tiền vốn, đâu có nghĩ vừa xuất phát đã đụng phải mấy anh. Một con linh dương chúng tôi cũng chưa bắn."

Người đàn ông vạm vỡ nói: "Chưa bắn. Mấy anh tước súng rồi thì thả bọn tôi về nha, bọn tôi nhất định tự kiểm điểm, không làm nữa."

Bành Dã nói: "Cất giấu súng ống là phạm tội."

Người đàn ông vạm vỡ vừa nghe, nôn nóng: "Đâu có bắn linh dương, mua khẩu súng sao phạm tội rồi? Chúng tôi không biết mà, không biết sao có thể tính chứ?"

Bành Dã để Ni Mã trói tay chân họ lại, người đàn ông vạm vỡ gấp muốn chết: "Lấy công chuộc tội được không, lấy công chuộc tội!"

Thạch Đầu nói: “Nếu tin tức có ích, về rồi chúng tôi báo cáo với cấp trên, xem có thể giảm chút không.”

Người đàn ông vạm vỡ vội vàng nói: “Có nhóm săn trộm sắp đi tới bên kia Dương Hồ, nói là ngày mai lên đường, chiều mai là tới, đã chuẩn bị rất nhiều đạn muốn giết linh dương đó. Bây giờ mấy anh đi vẫn đuổi kịp.”

Một người khác bổ sung: “Đúng đó đúng đó, họ có kinh nghiệm hơn bọn tôi, nhưng nhỏ mọn. Thấy bọn tôi muốn đi theo tìm linh dương liền đuổi bọn tôi đi.”

Người đàn ông vạm vỡ nói: “Họ có kinh nghiệm, họ mới cần phải bắt. Có một người tay bị tàn phế, tôi nghe người khác gọi anh ta là anh Vạn.”

Trình Ca bỗng quay đầu nhìn sang, trong vẻ mặt có một chút lo sợ nghi hoặc. Cô nhớ tới từng nghe Đạt Ngõa nói, anh Vạn được Cáo Đen gọi gia nhập dưới trướng lần nữa, có anh Vạn thì đồng nghĩa có Cáo Đen.

Bành Dã nhìn họ chằm chằm một hồi, nhìn ra mấy người này không nói dối. Anh lặp lại một lần: “Dương Hồ?”

“Phải, Dương Hồ.”

Bành Dã liếc nhìn Hồ Dương, đi sang một bên với anh ta. Hồ Dương thấp giọng nói: “Không giống bịa chuyện.”

Bành Dã gật đầu.

Thạch Đầu, Mười Sáu và Đào Tử cũng tụ tập sang, Thạch Đầu nói:

“Thế nào?”

Bành Dã: “Chúng ta đi đường chúng ta. Nói sau.”

Bành Dã kêu Tang Ương trói ba người đó lại, dẫn theo lên đường.

Đến sập tối lúc cắm trại, Trình Ca phát hiện di động lại có tín hiệu lần nữa. Hỏi Đạt Ngõa, Đạt Ngõa cười: “Ở lâu trong khu không người, chỗ nào có tín hiệu, chỗ nào không có, chúng tôi đều rõ đó.”

Trình Ca: “Nói như vậy, các cô đặc biệt đi dọc theo chỗ có tín hiệu?”

“Ừm.” Đạt Ngõa giải thích, “Người chỉ điểm bên phía đội trưởng Trịnh nói, phía mua thu gom hàng đã liên lạc với Cáo Đen, đoán chừng gặp nhau giao dịch. Nếu có tin tức thì sẽ thông báo cho chúng tôi tham gia hành động.”

“Các cô cũng tham gia sao?”

Đạt Ngõa cười: “Trong đội chúng tôi có nhiều tay súng thiện xạ.”

Trình Ca nghĩ, nói cách khác là Bành Dã và Tang Ương chắc chắn sẽ đi.

Mọi người bắt đầu dựng lều, ngay cả Tiết Phi cũng đang giúp đỡ một cách nhanh nhẹn. Trình Ca đứng hút thuốc ở một bên, hờ hững nhìn họ, nhìn Bành Dã.

Nét mặt yên lặng, trong đầu nghĩ cảnh bắn nhau nguy hiểm trong phim.

Bành Dã rất nhanh nhận ra được ánh mắt của cô, anh nhìn cô vài giây, dời tầm mắt, nói câu gì đó với Hồ Dương bên cạnh, rồi để mọi

người dựng lều lại, đi sang phía Trình Ca.

Anh nói: “Đi vùng phụ cận một chút?”

Trình Ca quay người đi. Anh đuổi kịp, đi ra không xa, tay khoác lên vai cô, ôm cô vào bên mình.

Hai người cùng đi về phía sa mạc, cô hút thuốc, anh cũng không nói chuyện. Đi không biết bao lâu, đi qua một khu rừng hồ dương vàng rực, một vùng vàng óng dưới bầu trời xanh.

Sa mạc mênh mông vô bờ, Bành Dã cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Mệt sao?”

Trình Ca hút một hơi thuốc cuối cùng xong, quay đầu nhìn anh, nhón chân lên. Anh liền cúi đầu xuống hôn cô, cô phả khói vào trong miệng anh.

Cô dùng sức, hung hăng cắn anh một cái, không biết là phát tiết hay trả thù.

Ánh sáng chiều tà, giữa đất trời sắc màu sặc sỡ.

Cồn cát mềm mại.

Cô buông cái ôm của anh ra, lấy máy ảnh đưa cho anh. Cô đi đến trước mặt Bành Dã, kéo buộc tóc trên tóc xuống, mái tóc màu nâu vàng nhạt xõa ra trong gió giống như rong biển.

Cô đối mặt với anh, giang hai cánh tay, nhắm mắt lại hóng gió, bỗng nhiên ngã về phía sau.

Bành Dã cười, nhưng không cản, nhìn cô thoáng cái ngã vào trong đống cát vàng óng.

Một lúc lâu, cô mới mở mắt: “Buổi tối có thể ngủ ở đây.”

Anh lắc đầu: “Không được.”

“Vậy chờ đến khi thấy sao hẵng về.”

“Có thể.”

Trình Ca ngồi dậy trên mặt cát, nhìn máy ảnh trong tay anh, bắt đầu cởi áo khoác, bên trong là một chiếc áo len màu đen hơi mỏng, cô nói: “Chụp một tấm cho em.”

Bành Dã nói: “Không phải em ghét kỹ thuật của người khác quá kém sao?”

“Đúng vậy.” Trình Ca nói, “Nhưng trong mắt anh, cũng sẽ không có người phụ nữ đẹp hơn em.”

Bành Dã cười thành tiếng. Anh ngồi xổm xuống, giơ máy ảnh lên, bầu trời xanh, nắng chiều, áng mây đỏ, rừng hồ dương, sa mạc, Trình Ca.

Cô hơi nghiêng người, cằm chống vai, sợi tóc lay động, gió nổi mây vần.

Gảy tiếng lòng Bành Dã. Tách một tiếng, dừng hình.

Lại một lần nữa, cô khiến anh nhớ kỹ cô khi đẹp nhất. Dùng cách rất Trình Ca.

Trình Ca bỗng nhiên nói: “Em biết anh động lòng với em lúc nào rồi.”

“Không phải.” Bành Dã nói, anh đứng lên, kéo cô đứng dậy, cô đụng vào ngực anh, anh ôm eo cô.

Hơi thở hai người giao nhau, gần trong gang tấc.

Gió đang thổi, hơi thở của Trình Ca cũng thổi vào mặt anh, hỏi: “Ngày mai là ngày gì?”

Bành Dã nói: “Tuyết rơi.”

Gió vẫn đang thổi, Trình Ca nhìn anh, cởi giày dưới chân, đạp vớ; anh nhìn cô, làm theo.

Anh ôm cô, chân trần giẫm sa mạc, khiêu vũ trong gió chiều.

Nhẹ nhàng lắc lư, từ từ lay động.

Thời gian rực rỡ.

Chiều tà cát vàng, gió nhẹ ráng chiều.

Ôm nhau khiêu vũ, không biết đường về.

Có lẽ có khoảnh khắc, họ đều đang nghĩ, chỉ mong ngày mai đừng đến.

Di động của Bành Dã reo, mang hai người về hiện thực. Lúc anh lấy di động ra, Trình Ca nhìn một cái, là Tần Hòe.

Thì ra A Hòe họ Tần.

Bành Dã đi sang một bên nhận máy: “A lô?”

“Anh Dã, khoảng bốn giờ chiều mai Cáo Đen sẽ đi tới Dương Hồ.”

Bành Dã: “Tin tức có đáng tin không?”

“Đáng tin.” A Hòe nói, “Em nhờ một người bạn tìm người chị em kia dụ ra, nói vòng vo, không hỏi trực tiếp.”

Bành Dã “ừm” một tiếng.

A Hòe lại nói: “Nghe nói không phải đi săn, hình như là người chị em kia nghe được Cáo Đen gọi điện thoại. Nói mấy ngày nay tính tình Cáo Đen rất hung dữ, nhưng lúc nói chuyện với người đàn ông kia giọng rất vui, bàn bạc chuyện mua bán. Cáo Đen rất cảnh giác, cô ấy có thể cũng không nghe rõ.”

Bành Dã: “Tin tức này rất quan trọng. Cảm ơn em.”

A Hòe nói xong, nhỏ giọng nói: “Anh Dã, anh phải chú ý mạng của mình thật tốt.”

Bành Dã nói: “Anh biết.”

Anh cúp điện thoại, quay đầu nhìn, Trình Ca đã mặc áo khoác xong, đeo máy ảnh vào.

Trình Ca nói: “Đi về thôi.”

Bành Dã cười: “Không chờ ngắm sao?”

“Không ngắm nữa.” Trình Ca liếc nhìn mặt trời lặn xuống sa mạc, trời sắp tối, anh và cô rời nhóm sẽ nguy hiểm.

Trở lại chỗ cắm trại, Bành Dã nói với Hồ Dương: “Phía A Hòe có tin

tức rồi.”

Hồ Dương: “Nhanh vậy sao?”

“Ừm. Bốn giờ chiều mai Cáo Đen đến Dương Hồ.”

Hồ Dương gật gật đầu, nhíu mày suy nghĩ một lúc, hỏi: “Làm thế nào?”

Bành Dã nheo mắt lại, nói: “Tối nay, người chỉ điểm bên phía lão Trịnh cũng sẽ có tin tức.”

Quả nhiên, hơn mười giờ tối, lão Trịnh gọi điện thoại tới cho Bành Dã, nói phía người chỉ điểm truyền tin tức, bốn giờ chiều mai, Cáo Đen sẽ giao nhận hàng với người mua đến từ Ấn Độ.

Lão Trịnh nói: “Lúc hành động không biết sẽ xảy ra tình huống gì. Bây giờ trong người còn sống thì chú quen thuộc với Cáo Đen nhất, tiếp xúc lâu nhất. Chú phải tới cùng, dẫn tay súng thiện xạ nhỏ trong đội chú theo.”

Bành Dã nói: “Yên tâm. —— Đúng rồi, theo như lần trước nói, nói người cần đó đã tìm được chưa?”

Lão Trịnh: “Tìm được rồi!”

Đến đêm, lúc mọi người chuẩn bị ngủ, Bành Dã vẫy tay với Trình Ca, thấp giọng nói: “Em đến lều anh ngủ.”

Trình Ca hỏi: “Tang Ương thì sao?”

“Chen chung với Thạch Đầu và Mười Sáu.”

Trình Ca nhìn anh một cái: “Anh càng ngày càng không biết xấu hổ rồi.”

Bành Dã cũng nhìn cô một cái: “Có mặt mũi nói anh?”

Trong túi ngủ của Bành Dã vẫn đầy mùi của Bành Dã.

Đêm nay, hai người ôm nhau ngủ, thỉnh thoảng có vuốt ve, hôn, nhưng lần đầu tiên không làm tình. Trình Ca nghe được nội dung trong điện thoại của A Hòe, biết ngày mai anh sẽ có hành động. Cô cũng không trêu chọc anh.

Hai người bọc trong một cái túi ngủ, nói chuyện ngắt quãng.

“Ngày mai sẽ hành động sao?”

“Ừm.”

“Tiết Phi có thể muốn đi theo.” Trình Ca nói, “Anh ta là phóng viên, phải theo sát tiền tuyến.”

“Ừm. Nhưng em không thể đi.”

Trình Ca không lên tiếng.

Bành Dã ôm chặt eo cô, nói bên tai cô: “Anh sẽ phân tâm.”

Trình Ca nói: “Được.”

Thực ra, cô biết anh có chuẩn bị, nhưng cũng biết mọi chuyện có lỡ như. Cô trước sau như một không tin số phận đối xử dịu dàng với cô, giờ phút này lại mong chờ lòng thương xót đó một cách trước nay chưa từng có.

Một lát sau, cô lại hỏi: “Cần em làm gì không?”

“Cái gì cũng không cần làm.” Bành Dã nói, “Chờ anh quay lại là được.”

“Được.”

Trong chốc lát, Trình Ca lờ mờ thiếp đi.

Anh nói tuyết sẽ rơi. Quả nhiên, ban đêm gió lớn nổi lên, vải bạt trên lều thổi phần phật. Trình Ca lại ngủ rất yên ổn, trong mơ tiếng gió thấp thoáng hóa thành bối cảnh, cô chỉ nghe thấy nhịp tim và tiếng hít thở của anh.

Cô mơ hồ nghĩ, chỉ mong ngày mai trời yên biển lặng, chỉ mong ngày mai còn có ngày mai.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, đi ra khỏi lều, không khí lạnh hất vào mặt. Trên thảo nguyên đã phủ một lớp băng mỏng.

Bành Dã nói, người bên phía lão Trịnh đã bố trí xong, chỉ chờ Cáo Đen cắn câu lọt lưới, họ phải đi tụ họp cùng lão Trịnh.

Không thể dẫn Trình Ca theo, ngoài ra, ba người bắt được hôm qua cũng không thể dẫn theo.

Thạch Đầu nói: “Vậy ai đưa ba người này về? Một mình Trình Ca chắc chắn không được đâu.”

Đào Tử chạy tới, vừa vặn nghe thấy họ thảo luận, lập tức nói: “Dù thế nào em cũng không đi!”

Bành Dã nói: “Đạt Ngõa, Mười Sáu. Không có ý kiến chứ.”

Mười Sáu không đồng ý: “Em không đi.” Ai cũng không chịu đi.

Đạt Ngõa nói: “Vậy em và Trình Ca đi, thêm một người ở lại đây, thêm một phần sức mạnh.”

Thạch Đầu nói: “Hai cô gái các em phải cẩn thận.”

Đạt Ngõa: “Anh Thạch Đầu, anh cứ quên em xuất thân là lính đó.”

Thạch Đầu: “Vậy Tiết Phi…”

“Tôi phải đi theo các anh.” Tiết Phi chống gậy tiến lên, “Phóng viên không thể bỏ tuyến đầu.”

Nhanh chóng bàn bạc xong, chuẩn bị xuất phát. Bành Dã quay đầu, liếc nhìn Trình Ca.

Trình Ca đang dựa bên cạnh xe hút thuốc, cảm ứng được ánh mắt của Bành Dã, cô nhìn sang, ánh mắt anh chưa bao giờ bình tĩnh chắc chắn như giờ phút này, trong lòng cô đã có linh cảm, là lúc chia tay.

Tay kẹp thuốc run lên, cuối cùng vững lại, bình tĩnh nhìn anh đi tới phía cô, chờ anh tuyên bố một lời chia tay không thể tránh khỏi, trọng đại, tạm thời.

Bành Dã đi tới bên Trình Ca, nhìn Ni Mã trói chặt ba người kia lần nữa, nói: “Trình Ca, em và Đạt Ngõa lái xe của họ đưa người về.”

Trình Ca hút thuốc, trong gió lạnh, sắc mặt có vẻ hơi trắng.

Cô không nhìn anh, cũng không lên tiếng, trầm mặc giống như vô số thời điểm trước đây.

Họ đứng bên cạnh một khu rừng hồ dương lớn màu vàng, lá cây vàng rực chói mắt giống như vàng.

Gió nổi lên.

Bành Dã nhìn bầu trời màu xám một cái, nói: “Tuyết sắp rơi rồi, đeo găng tay vào.”

Trình Ca không đáp lại.

Anh nắm cổ tay cô, kéo cô sang một bên, thấp giọng: “Sao không nói chuyện? Không phải tối qua đã nói xong rồi sao?”

Trình Ca cũng không suy nghĩ gì, ngẩng đầu, nói: “Được.”

Cô tuân thủ mệnh lệnh giống như ở thôn Mộc Tử, nhưng lúc này không giống trước kia, cô lại không nhìn ra chỗ nào.

Cô mím mím đôi môi khô, trái tim lơ lửng bất định, giọng giống như cắm rễ, nói: “Em chờ anh. Anh phải trở về.”

Cô nói xong liền đi. Bành Dã nắm lấy cánh tay cô, kéo cô lại: “Trình Ca…”

“Đừng nói lời tạm biệt, Bành Dã.” Cô ngắt ngang, nặng và tĩnh, lặp lại, “Bành Dã. Đừng nói lời tạm biệt.”

Lòng Bành Dã chua xót. Anh nắm được cổ tay mảnh khảnh đang run lên của cô, trái tim mềm đến nát bét, người lại khẽ cười, giọng khẽ dỗ: “Em ấy ——”

“Không nói lời tạm biệt.” Anh nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay cô, tỉ mỉ nhìn cô mấy phút, nói: “Trình Ca, em không có lòng tin với anh?”

Trình Ca ngẩng đầu, mắt anh rất đen, bình tĩnh và vững vàng, cho người khác sức mạnh vô tận.

Cô lắc đầu: “Không phải.” Hồi lâu, nói, “Nhưng cũng sẽ lo lắng.”

Phải, ai cũng không thể bảo đảm có thể có lỡ như hay không.

Cổ họng Bành Dã sít chặt một cái, cảm nhận tất cả: “Trình Ca ——”

“Ừm?”

“Trình Ca ——”

Trình Ca nhìn mắt anh: “—— Em đây.”

“Trình Ca ——”

“—— Anh nói đi.”

“Trình Ca, nếu như có ngày anh không từ mà biệt, em phải tha thứ cho anh.”

Trình Ca nhìn anh chằm chằm, hốc mắt ửng đỏ. Cô hiểu rồi.

Cuối cùng cô kiềm nén xuống, mặc cho gió lạnh làm tan sương trong mắt.

Cô nhớ tới việc phủi tàn thuốc trong tay, lại ngẩng đầu lên, người lại thản nhiên, nói: “Nếu anh không quay lại thì em sẽ ngủ với người đàn

ông khác, sinh con cho người đàn ông khác.”

Cô nói: “Sinh ba.”

Bành Dã liền cười, giơ tay lên vuốt tóc cô, sờ vuốt, nụ cười hơi không duy trì được.

“Hãy chờ anh.”

Mỗi người một ngã, không biết con đường phía trước. Long đong họa phúc, hãy tự bảo trọng.

Bành Dã không nói thêm nữa, vỗ vỗ vai cô, xoay người rời đi.

“Bành Dã.”

Anh quay đầu lại: “Ừm?”

Gió thổi sợi tóc cô đang bay, cô bình tĩnh lạ thường, nghiêm túc, đang nói một lời hứa hẹn.

“Nếu như anh đi, em cũng sẽ đi.”

Trong lòng Bành Dã một hồi lạnh buốt một hồi nóng bỏng: “Trình Ca — —”

Nhưng trong chốc lát cô lại cong môi, “Có lẽ cũng sẽ không. Chuyện tương lai, ai biết được chứ?”

Sự khiêu khích và khinh thường nhàn nhạt, giống như lần đầu gặp gỡ.

Bành Dã liền nở nụ cười.

Anh cúi người xuống, tầm mắt ngang bằng cô, ánh mắt tựa như muốn nhìn cô vào linh hồn: “Trình Ca, cô gái giỏi, em cứ đi về phía trước, đừng quay đầu lại.”

Cô đáp lại cười một tiếng: “Được. Anh yên tâm.”

Bành Dã nhìn cô. Bỗng nhiên có trong nháy mắt muốn hôn cô, nhưng không có. Sau này sẽ có cơ hội. Anh cười, cũng không quay đầu lại rời khỏi.

Trình Ca đứng trong gió một giây, xoay người một cách bình tĩnh và dứt khoát.

Lên xe, nói với Đạt Ngõa: “Cô coi chừng ba người họ, tôi lái xe.”

Cô thắt chặt dây an toàn, từ kính chiếu hậu thấy xe Bành Dã đã đi, cô khởi động xe,

Trên cao nguyên mùa thu vàng rực, theo hướng ngược lại, họ kéo ra một đường càng ngày càng xa.

Chương 70

Lái xe lên một cánh đồng băng, Đạt Ngõa nhìn chằm chằm ba người ở hàng sau, cách một khoảng thời gian kiểm tra tay chân của họ, không thể để lỏng khiến người giãy thoát, cũng không thể buộc chặt quá.

Lái xe rất nhanh, Trình Ca hút thuốc hết điếu này đến điếu khác.

Thoạt đầu ba người kia liên tục xin Đạt Ngõa thả họ ra, Đạt Ngõa nói đạo lý cho họ. Ba người đó không nghe, không ngừng nói bị oan.

Đằng trước Trình Ca bị làm phiền, quát lạnh một câu: “Mẹ nó câm miệng hết!”

Ba người không ầm ĩ nữa.

Qua cánh đồng băng, đến sa mạc. Đạt Ngõa hỏi: “Trình Ca.”

Trình Ca không lên tiếng, một lúc lâu mới nói: “Sao?”

“Cô có lo lắng cho anh Bảy không?”

Trình Ca: “Không lo lắng.” Môi lại mím chặt.

“Nhưng tôi lo lắng.” Đạt Ngõa cười cười, “Không, chắc là có chút khẩn trương. Ân oán nhiều năm như vậy, hôm nay rốt cuộc sắp kết thúc rồi.”

Trình Ca không lên tiếng.

Đạt Ngõa thấy Trình Ca không có một chút ý muốn nói chuyện, không nói nữa.

Cách một lúc, cô ấy đột nhiên ngồi dậy, chỉ đằng trước: "Trình Ca, đến chỗ trưởng thôn Ban Qua, chúng ta có thể để người ở chỗ ông ấy, quay trở lại trợ giúp cho anh Bảy."

Trình Ca khẽ nhíu mày, nói: "Tôi đi sẽ tạo thành gánh nặng cho anh ấy."

"Tôi đi mà." Đạt Ngõa nói, "Thêm một người thêm một phần sức mạnh. Cô ở lại chỗ trưởng thôn chờ tin tốt lành của chúng tôi."

Trình Ca nhìn một cái, hỏi: "Hướng mười một giờ?"

"Đúng! Đến chỗ đó!" Đạt Ngõa chỉ đường, "Nhanh lên một chút!"

Trình Ca dập tắt thuốc, đánh tay lái.

Đi tới giữa đường, đột nhiên nổ "ầm" một tiếng.

Trình Ca bình tĩnh nắm chặt tay lái, nhả chân ga. Xe trượt dữ dội, cát vàng bay lượn. Trình Ca nắm chặt không cử động, xe xoay mấy vòng rốt cuộc dừng lại, cát bụi bay đầy trời.

Ba người hàng sau bị va đụng đến mức gào khóc thảm thiết.

Đạt Ngõa dính cát đầy người, xoa xoa bả vai bị đụng đau, nói: "Nổ lốp xe?"

Ba người nhìn lẫn nhau: "Không phải mày nói xe này tốt nhất à? Sao còn nổ lốp?"

“Có phải mày tham tiền không?”

“Nhị Cẩu Tử nói vậy mà.”

Đạt Ngõa cắt ngang, hỏi: “Có lốp xe dự phòng không?”

Ba người: “Không biết.”

Trình Ca đẩy cửa xe ra, xua cát trước mặt đi một cái, nói: “Ra cốp sau tìm thử.”

Đạt Ngõa sắp xuống xe, suy nghĩ một chút lại leo ra sau xác định tay chân ba người không bị lỏng.

Trình Ca vòng sang chỗ cô ấy xem: “Lốp xe bên này hỏng rồi.”

Đạt Ngõa nhảy xuống xe, đi ra sau, nói: “Tìm con đội và lốp…” Cô ấy đột ngột dừng bước, quay đầu lại, “Cô đừng qua đây!”

Nhưng đã không còn kịp.

Trình Ca lún xuống một cái.

Cát lún!

**

Đạt Ngõa đỏ cả mắt, giãy giụa bay nhào tới.

Trình Ca đột nhiên bị cô ấy đẩy ra ngã xuống bên rìa cát lún. Một cái giãy này, Đạt Ngõa lún xuống nhanh hơn, cát lún chưa qua đùi cô ấy. Cát sau lưng Trình Ca đang trượt xuống.

Ba người trên xe sốt ruột muốn chết, không xuống giúp được, la to: “Đừng nhúc nhích, các cô đừng nhúc nhích nha!”

Cho dù không nhúc nhích, Đạt Ngõa cũng đang chìm xuống.

Sắc mặt cô ấy trắng bệch, môi run rẩy: “Trình Ca, cô đừng nhúc nhích, đừng giãy, tay và chân dang ra, nằm thẳng, cởi đồ ra nhào lên mặt cát…”

Cát dưới lưng đang chảy, Trình Ca làm theo chỉ thị của cô ấy.

Cát vàng lún xuống nuốt đùi Đạt Ngõa.

Ba người đàn ông vạm vỡ gân cổ kêu cứu mạng, giữa sa mạc chỉ có tiếng gió gào thét đang đáp lại.

Phần eo Đạt Ngõa bị chìm ngập: “Trình Ca, cô —— cô chuyển lời cho bố mẹ tôi —— nói con xin lỗi, đứa con gái này của họ uổng công nuôi rồi.”

Trình Ca vươn tay túm lấy cổ áo cô ấy.

Đạt Ngõa đỏ cả hốc mắt: “Trình Ca, hai chúng ta phải có một người sống. Anh Bảy đang chờ cô, cô không được!”

Tốc độ lún xuống chậm lại, nhưng không dừng. Trình Ca bắt đầu chìm xuống, tóc cuốn vào cùng cát, nhè nhẹ tê tê lôi kéo da đầu cô.

Sự khủng bố im ắng giữa ban ngày bao phủ tất cả mọi người.

Ba người trên xe sốt ruột đến mức đầu đầy mồ hôi: “Cô gái à buông tay đi, nếu không hai người sẽ chết cả đó. Rơi vào thì coi như không

còn đường sống đâu!”

Trình Ca không buông, gáy chìm xuống;

Cát chưa đến ngực Đạt Ngõa, nước mắt cô ấy tràn ra: “Trình Ca, tôi xin cô buông tay đi! Tôi không sao, chết ở Khả Khả Tây Lý, tôi không sao đâu. Tôi chỉ tiếc nuối là người làm lính… lại không chết trên chiến trường.”

Bầu trời trắng xám chói mắt, mắt Trình Ca buốt một cái. Bông tuyết rơi vào, hóa thành nước.

**

Trên sa mạc tuyết bắt đầu bay, ba chiếc xe việt dã màu xanh lá nhanh chóng lao đi.

Hà Tranh nắm chặt tay lái, bỗng nhiên, người anh em trên ghế phụ nhíu đầu mày một cái, nói: “Anh Tư anh nghe thử, có tiếng nói.”

Gió ào một cái, rõ ràng hơn, “Cứu tôi với!”

**

Tuyết càng rơi càng nhiều,

Đi ra ngoài không bao lâu, xe của Bành Dã lái đến một thung lũng, bị nổ lốp. Anh dừng xe lại đổi lốp, thời gian sửa xe, Thạch Đầu nói: “Chạy tới Dương Hồ sao?”

Bành Dã nói: “Đúng.”

Thạch Đầu lại hỏi: “Nói là chỗ Cáo Đen và bên mua giao nhận ở Nhị

Đạo Oa phía Nam Dương Hồ?"

"Phải."

Thạch Đầu lo lắng: "Lúc này bên Dương Hồ có bầy linh dương di trú, không biết có thể đụng phải rồi giết linh dương không."

Bành Dã không đáp. Sửa xe giữa chừng, trong gió tuyết có chiếc xe lái tới, là mấy dân du mục vùng phụ cận, hỏi có cần phụ một tay không.

Bành Dã nói không cần, nhưng các dân du mục đều quý mến cảnh sát vũ trang và đội viên trạm bảo vệ của khu không người, vì vậy xuống xe trò chuyện với các đội viên một lúc, cho đến khi sửa xe xong rồi lên đường lần nữa mới tách ra.

Nhưng chờ xe của họ lái đi rất lâu, trong thung lũng ban đầu xuất hiện ba chiếc xe Jeep. Giữ khoảng cách vô cùng an toàn và cẩn thận, đi theo vết bánh xe của xe việt dã, đi về hướng Tây.

Lúc gần đến ba giờ rưỡi chiều, hai chiếc xe của đội ba trạm bảo vệ chạy đến phía Đông Dương Hồ. Trên mặt hồ màu xanh nước gợn dập dờn, bông tuyết như muối nứt rơi xuống từ trên bầu trời xám.

Trên cao nguyên tiếng gió nổi lên khắp bốn phía, gió Tây Bắc tựa như vĩnh viễn sẽ không ngừng nghỉ.

Giảm tốc độ xe, gần Dương Hồ không có bóng người, cũng không có linh dương Tây Tạng.

Đi đến một khe núi khuất gió không có tuyết đọng gì, mọi người xuống xe, phát hiện dấu chân lộn xộn của linh dương Tây Tạng và vết bánh xe.

Lái xe tiếp về phía trước, có mấy con linh dương Tây Tạng rời đàn lê bước trong tuyết, thấy xe liền chạy trốn.

Họ dừng xe ở chỗ cách Nhị Đạo Oa một cây số, Mười Sáu và Thạch Đầu xuống xe, đi bộ tới phía trước thăm dò tình hình trước. Những người khác thì lái xe đến chỗ khuất giấu.

Mười lăm phút sau, Mười Sáu và Thạch Đầu quay lại, tin tức đáng tin, xe của Cáo Đen đã tới, chúng đang giao dịch với bên mua.

“Lên xe.” Ra lệnh một tiếng, nhanh chóng hành động.

Chương 71

Trình Ca liếc nhìn đồng hồ đeo tay, ba giờ rưỡi chiều, đã không thể nào chạy kịp đến Dương Hồ. Cô dùng sức hút một hơi thuốc.

Hà Tranh nhìn cô từ kính trong xe, trấn an: “Trình Ca, đừng lo lắng.”

Trình Ca quay đầu sang chỗ khác: “Tôi không lo lắng.”

Hà Tranh nói: “Lần này không phải Cáo Đen tìm lão Bảy, là lão Bảy tìm hắn.”

Trình Ca quay đầu nhìn anh ta.

“Cáo Đen này ấy, đặc điểm lớn nhất là thận trọng. Sau khi An An bị thương, hắn hận lão Bảy tới tận xương, nhưng không đích thân ra tay mà làm một giải thưởng mua mạng. Hắn không mạo hiểm, chỉ muốn đợi thời cơ trở lại, kiếm đủ tiền rồi rút lui.”

Trình Ca mơ hồ ý thức được điều gì đó, nhìn anh ta chằm chằm. Hà Tranh cười một cách đầy ẩn ý sâu xa.

Cô quay đầu nhìn ngoài cửa sổ xe, gió Tây thổi gió tuyết hất vào mặt, đó là hướng Dương Hồ.

**

Phía Nam Dương Hồ, Nhị Đạo Oa, đây là một sườn núi quay về hướng gió tự nhiên, tầm nhìn rộng, dễ dàng chạy tứ tán. Cho nên,

Khi hai chiếc xe việt dã của đội ba tăng đủ mã lực lao tới sườn núi Nhị Đạo Oa, Cáo Đen và lái buôn Ấn Độ đang tiếp xúc đã sớm phát hiện hành tung bại lộ, lái xe bỏ chạy.

Đội viên một mạch đuổi theo, ngay lúc họ sắp chạy thoát khỏi khu vực bắn, trong gió tuyết trước mặt có ba chiếc xe việt dã xông ra, cảnh sát vũ trang đã sẵn sàng nhắm công kích.

Sáu chiếc xe của Cáo Đen và lái buôn thắng dừng khẩn cấp, dưới sự tấn công gọng kìm trước sau, xông lên sườn núi mặt nghiêng. Xe của cảnh sát vũ trang phía trước và xe của trạm bảo vệ phía sau phản ứng cực nhanh, dừng gấp song song. Hai chiếc xe và Cáo Đen biến thành tư thế gọng kìm chữ "bát" (1).

(1) Chữ bát: 八

Linh dương Tây Tạng ở gần đó chạy điên cuồng bốn phía, linh dương con chạy trốn nhanh như tên bắn theo bố mẹ trong trận tuyết lớn.

Gió tuyết quá lạnh, các đội viên đều đeo mặt nạ bảo hộ, chỉ để lộ đôi mắt. Mười Sáu nằm sấp đi bên cạnh xe, cầm súng nã đạn một hồi vào bánh xe đối phương.

Bành Dã quay đầu lại, liếc nhìn Cáo Đen đeo mặt nạ và găng tay màu đen trong chiếc xe chính giữa. Bành Dã gọi một tiếng "Mười Sáu", Mười Sáu lập tức rút lui. Tiếp theo anh lăn từ trên xe xuống, chỗ anh ở vừa rồi, thủy tinh bị đạn bắn vỡ tung.

Bành Dã cầm súng trường, trốn sau thân xe nhìn quét sang bên kia một cái, chỉ sợ có hai mươi, ba mươi người.

Anh quay đầu nhìn Tiết Phi xuống xe theo: "Không có gì đáng ngại

chứ?”

Tiết Phi ôm máy ảnh, gắng sức cười một tiếng: “Không cần để ý đến tôi.”

Phía trước, các cảnh sát của đội cảnh sát vũ trang bày trận xong, la to: “Săn giết, buôn bán động vật bảo vệ cấp một quốc gia trái phép, sử dụng súng đạn trái phép, giao nộp vũ khí đầu hàng, giảm nhẹ hình phạt!”

Giọng nói vừa dứt, mấy phát bắn quét pằng pằng pằng, lái buôn Ấn Độ nổi nóng, trực tiếp làm với người của cảnh sát vũ trang.

Pằng pằng pằng, xe việt dã bên Bành Dã cũng bị bắn thủng mấy lỗ, cơn giận này đến từ Cáo Đen.

Bành Dã đẩy chốt an toàn, nằm nghiêng người xuống đất, nhắm vào Cáo Đen nổ súng; Cáo Đen giơ súng bắn trả, chậm một bước, súng trong tay hắn bị bắn nát.

Mấy người bên cạnh hắn lập tức nhắm bắn,

Bành Dã nhanh chóng đẩy một cái kéo một cái, bóp cò, pằng pằng hai tiếng, chia ra bắn vỡ đầu họ.

Máu bắn đỏ cửa kính xe, hắt vào mặt tuyết, tiếng kêu thảm thiết liên hồi.

Trong nháy mắt nhóm người đó lui hết vào trong xe.

Tuyết rơi xuống, dày đến mức che tầm mắt. Người lại khẩn trương cao độ, không cảm thấy lạnh.

Người của Cáo Đen và lái buôn trốn vào trong pháo đài tạo thành từ sáu chiếc xe, im ắng. Xa xa, cảnh sát Trương của đội cảnh sát vũ trang ló đầu ra từ sau xe, ra dấu tay với Bành Dã, ý bảo qua xem một chút.

Bành Dã gật đầu, bắn yểm trợ cho anh ta, mỗi người đều coi chừng mỗi vị trí súng.

Cảnh sát Trương nằm sấp người, từ từ trườn tới bên cạnh xe Cáo Đen. Bành Dã nhìn chằm chằm cửa sổ xe trống rỗng, gió lớn thổi qua, trong gió, anh đột nhiên ngửi được sự khác thường:

“Lão Trương!”

Giọng anh xuyên qua mặt nạ và gió tuyết, rất không rõ ràng.

Một chai thủy tinh châm lửa bay từ trong xe ra ngoài, nện về phía cảnh sát Trương; anh ta không kịp phản ứng, cảnh sát vũ trang phía sau nhào tới như báo săn đẩy anh ta ngã tránh khỏi.

Chai cháy đập vỡ nát dưới đất, xăng hắt ra, trong nháy mắt lửa cháy lan.

Thủ hạ của Cáo Đen nắm lấy cơ hội nhắm vào hai đặc công, Bành Dã bóp cò, một phát bắn trúng cổ họng hắn.

Xăng và lửa bắn tung tóe vào người hai người, họ lăn trong tuyết đến gầm xe.

Bành Dã la to: “Đào Tử!”

Đào Tử chui vào gầm xe, liên tục kéo túm kéo hai người. Nhiều chai thủy tinh chứa xăng bị đốt, ném về phía xe của các đặc công và đội

viên trạm bảo vệ hơn. Chai nổ nát, xăng chảy xuôi, trong nháy mắt biến thành biển lửa.

Cáo Đen nã mấy phát súng tới, Bành Dã nằm rạp xuống tránh sau chiếc xe đang bốc cháy.

Cảnh sát Trương đẩy đồng nghiệp ra khỏi gầm xe, mình lại chậm một bước, xăng giội vào áo khoác anh ta, rất nhanh bén lửa. Đám người Cáo Đen nhân thế lửa nổ súng.

Trên sườn núi quay về hướng gió ngọn lửa vờn bay, có kẻ săn trộm nhát gan, thấy nhiều cảnh sát liền bắt đầu vứt súng đầu hàng, có kẻ vẫn chống cự.

Trong sự hỗn loạn, đột nhiên có xe khởi động. Dưới sự yểm trợ của người khác, Cáo Đen khởi động một chiếc Jeep lao ra khỏi biển lửa. Bành Dã bắn một phát vào bánh xe sau, nổ lốp. Xe lắc lư một cái, nhưng không hề dừng lại.

Mười Sáu đuổi theo.

“Cậu ở lại!”

Bành Dã xông lên, nắm lấy tay vịn trên nóc xe nhảy lên một cái, chui vào từ cửa kính xe vỡ nát, một đạp đá vào mặt Cáo Đen.

Cáo Đen đạp mạnh chân ga, mò lấy súng ngắn bắn. Bành Dã nhào tới vặn cổ tay hắn, pằng một phát, kính chắn gió bị bắn vỡ vụn.

Xe Jeep tròng trành trên sườn núi tuyết rơi nhiều, hai người vật lộn lăn từ trên chiếc xe chạy nhanh xuống.

Bành Dã nắm chặt súng trong tay Cáo Đen, bóp cò, liên tục mấy

phát, pằng pằng pằng bắn sạch đạn trong súng.

Tuyết trắng tung tóe cùng bùn đất.

Họ lăn từ trên sườn núi xuống. Bành Dã đứng dậy túm cổ áo Cáo Đen, đánh mạnh một quyền, vỡ mặt nạ của hắn. Anh đột nhiên dừng lại, trên gương mặt đó, không có vết sẹo.

Là anh Vạn!

Miệng anh Vạn đầy máu, hắn trả lại anh một quyền, nhưng bị anh né tránh. Anh Vạn cười ha ha: “Đội trưởng Bành, các người đều mắc lừa rồi!” Hắn cười điên dại, đột nhiên giật mặt nạ của Bành Dã xuống.

Trong nháy mắt, nụ cười ngạo mạn trên mặt hắn như băng vỡ tan, hắn kinh ngạc trợn to hai mắt, giống như gặp ma.

Người này có thân hình thậm chí kiểu tóc giống Bành Dã như đúc, nhưng không phải Bành Dã!

Hắn rõ ràng đi theo một mạch —— Chẳng lẽ

Mấy người du mục lúc xe bị nổ lốp ấy?!

**

Một ngày trước, trong lều cắm trại, Bành Dã nhận được điện thoại của đội trưởng Trịnh.

Lão Trịnh: “Lão Bảy, tin tức chính xác người chỉ điểm cung cấp, chiều mai, người mua sẽ tiếp xúc với Cáo Đen ở mỏ muối hoang trên lưng chừng núi Nhật Sắc Cương. Trước đây, mười lần có bảy lần

Cáo Đen giao cho Kế Vân làm. Nhưng Vạn Tử có dã tâm lớn, Cáo Đen muốn bắt đầu lại thì không thể giao đường dây này cho Vạn Tử, chỉ có thể đích thân tới."

Bành Dã: "Tin tức bên tôi là Nhị Đạo Oa phía Nam Dương Hồ."

Lão Trịnh: "Quả nhiên Cáo Đen thả tin tức giả. Xem ra chú đi tìm A Hòe, Cáo Đen đã thấy trong mắt. Giống như chú nghĩ, hắn lợi dụng người chị em kia của A Hòe."

Bành Dã: "Hắn quá cẩn thận, sẽ nghi ngờ bên cạnh người mua có gián điệp."

"Được. 'Chú' chú muốn đó, tìm được rồi."

"Trừ 'tôi' ra còn phải có cảnh sát vũ trang. Vạn Tử không chắc chắn chúng ta mắc câu, không thông báo cho Cáo Đen thì Cáo Đen sẽ không xuất hiện ở chỗ giao dịch."

"Yên tâm, đã xử lý xong rồi. Ha ha, may mà chú đi tìm A Hòe, thiết lập cái bẫy này cho Cáo Đen, tặng hắn một cơ hội bày cuộc thử chú, nếu không chỉ e hắn vứt bỏ cơ hội giao hàng lần này."

"Ha ha."

**

Một mạch hướng Nam, Trình Ca đã phát hiện địa điểm Nhật Sắc Cương, hoàn toàn không phải là Dương Hồ.

"Còn bao lâu đến?"

"Mười phút."

**

Lưng chừng núi Nhật Sắc Cương cách trấn Phong Nam mấy chục cây số về hướng Bắc có mỏ muối bỏ hoang, khu vực nhà xưởng đổ nát, khu vực đào mỏ hố địa ngục chằng chịt. Một vùng cảm giác thất bại u ám.

Bốn bề im ắng, trên mặt tuyết trống rỗng.

Lão Trịnh và đội ngũ của anh ta mai phục trong bụi rậm tuyết rơi, xa xa trông thấy chiếc xe mục tiêu đi lên sườn núi, lái từ từ đến cổng dừng lại, chờ gì đó. Không lâu sau, vài người dò đường chạy từ bốn phương tám hướng tới bên cạnh xe báo cáo tình hình.

Nhìn từ tướng mạo, là người mua.

Lão Trịnh ngừng thở.

Đêm trước, anh ta và Bành Dã đã đối thoại:

“Lão Bảy, trong đội thảo luận qua, đối phương sẽ canh gác, chờ chúng giao dịch rồi chúng ta xông tới thì Cáo Đen sẽ bỏ chạy. Chỉ có thể mai phục rồi vây quét. Trước đó đội phó còn lo mai phục sớm sẽ để lộ tung tích, nhưng theo đề nghị của chú, buổi sáng chúng tôi sẽ mai phục xong.”

“Buổi sáng sẽ đổ tuyết, đi sau khi tuyết rơi, bại lộ hành tung; đi trước khi tuyết rơi, lại có thể che giấu vết bánh xe và dấu chân đội ngũ.”

“Ha ha, ông trời trợ giúp mà!”

Lão Trịnh nhìn chòng chọc mấy chiếc xe đó, nắm chặt nắm đấm.

Cuối cùng, người dò đường đi sang bên này, chúng chia ra, cẩn thận lục soát khu vực khai thác mỏ và khu vực nhà xưởng.

Có người huýt sáo. Trên dốc núi có mấy chiếc xe lái tới, để mấy chiếc lại đi lên đỉnh dốc canh gác.

Lão Trịnh thở một hơi, quay đầu nhìn Bành Dã nằm rạp bên cạnh. Anh nhìn đối phương chằm chằm, lực chú ý tập trung cao độ. Tang Ương và Hồ Dương ở cách đó không xa cũng vậy.

Đoàn xe của người mua biến mất vào khu vực nhà xưởng.

Không lâu sau đó, trong tầm mắt lại xuất hiện một đoàn xe. Lão Trịnh liếc nhìn đồng hồ đeo tay, bốn giờ đúng.

Xe từ từ đến gần. Lão Trịnh đã nhìn thấy Cáo Đen trong xe, hắn đeo mặt nạ màu đen, chỉ để lộ một đôi mắt.

Tiếp theo đoàn xe này đi vào khu vực nhà xưởng, để một chiếc lại canh gác.

Từng mảng bông tuyết lớn như ruột bông, mặt tuyết lấy lại sự yên lặng lần nữa.

Cách đó không xa, đội phó ra dấu tay với lão Trịnh, xin chỉ thị tấn công; lão Trịnh liếc nhìn điện thoại di động, thấp giọng: “Bên Dương Hồ bắt đầu rồi, đoán chừng người của Cáo Đen đã thông báo cho hắn.”

Bành Dã nói: “Cáo Đen chưa tới.”

Lão Trịnh sửng sốt: “Người vừa rồi không phải sao?”

Bành Dã: “Hắn đã bị truy nã, tại sao phải che kín bưng như vậy?”

“Vậy…”

“Hôm nay hắn nhất định sẽ đến. Loại giao dịch cấp bậc này không phải tùy tiện phái một tên thủ hạ là có thể ứng phó được.” Bành Dã nói, “Chờ.”

Một lát sau, xe lái ra ngoài, trông giống như giao dịch xong sắp bỏ chạy.

Đội phó lại xin chỉ thị tấn công từ lão Trịnh, lão Trịnh nén xuống.

Bành Dã cắn răng, nhìn chằm chằm “Cáo Đen” trong xe đó, nắm chặt nắm đấm.

Lão Trịnh: “Có thể hắn đã lợi dụng tâm lý này của chú không?”

Lòng bàn tay Bành Dã đổ mồ hôi, anh thấy xe sắp lái đi, lại bình tĩnh nói: “Không phải Cáo Đen.”

“Dựa vào gì?”

“Cảm giác.”

Lời còn chưa dứt, đoàn xe dừng, vòng lại. Lần này, trên dốc núi có thêm một chiếc xe. Xe lái lại gần, lão Trịnh mới phát hiện người ngồi trên ghế phụ mới là Cáo Đen thực sự. Hắn cũng đeo mặt nạ, nhưng khí thế đó!

Ngoại trừ xe canh gác, Cáo Đen và người mua đều vào khu vực nhà xưởng, bỏ không mặt tuyết.

Ngực lão Trịnh kích động một hồi. Anh ta liếc nhìn đồng hồ đeo tay, ra dấu chuẩn bị với các đội viên.

Năm phút sau, một tay lão Trịnh chặt xuống, các chiến sĩ phá tuyết xông ra.

Trên dốc núi, một đội cảnh sát khác giao chiến với người canh gác, tiếng súng vang vọng chân trời, cũng kinh động đến hai nhóm người đang giao hàng trong nhà xưởng.

Nhóm Bành Dã, lão Trịnh xông vào nhà xưởng liền gặp phải đạn của Cáo Đen và người mua.

“Từ bỏ chống cự! Nộp vũ khí đầu hàng!”

Nhưng người Cáo Đen dẫn theo là thân tín tinh anh, khác đám phần tử săn trộm ở Dương Hồ một trời một vực; người mua càng liều chết chống cự, không thể quy phục. Bất luận sức chiến đấu hay vũ khí đều có thể so sánh với phe chính nghĩa.

Trong nhà xưởng, tiếng súng bên tai không dứt. Mấy phút tiếp theo, hai bên đều có tổn thất.

“Tang Ương!” Bành Dã trốn ra sau một chồng bao muối, lên đạn cạch cạch, gào to một tiếng, “Mẹ nó lần này đừng nương tay!”

“Vâng!” Trong tiếng súng bay tán loạn, Tang Ương la to đáp lại.

Bành Dã ló đầu ra. Cáo Đen nổ súng, bắn rách bao muối, muối mỏ màu trắng bay tung tóe đầy trời.

Dưới sự yểm trợ của mọi người, Cáo Đen rút lui tới phía ngoài, muốn chạy trốn ra khỏi nhà xưởng. Bành Dã nhắm rồi nổ súng về

phía hắn, có người nhào tới chắn cho hắn. Cáo Đen nhanh chóng biến mất ở góc tường.

Lão Trịnh gào to: “Đuổi theo!”

Đuổi tới một nhà xưởng khác, Cáo Đen chạy trốn ở phía trước, người trong đội giơ súng bắn. Bành Dã chợt cảm thấy khác thường, la to: “Xăng!”

Lời chưa dứt, Cáo Đen quay lại bắn vào bao muối trong xưởng, trong nháy mắt, can xăng giấu phía sau nổ tung.

Bành Dã túm lấy Tang Ương kéo cậu lại bảo vệ dưới người.

Nhà xưởng nguy hiểm đổ sụp, một biển lửa.

**

Đoàn xe của Hà Tranh lao tới phía Bắc khu vực khai thác mỏ, đúng lúc đụng phải người mua rút lui giao chiến với đội chặn đường, lập tức tiến lên chi viện.

Mặt đất đều là hầm mỏ bỏ hoang lớn nhỏ, lên lên xuống xuống, công thủ đều không dễ dàng.

Trình Ca nhảy xuống xe núp trong hầm mỏ, bưng máy ảnh lên nằm sấp trên rìa, nhanh chóng nhấn màn trập.

Họ chạy trốn bốn phía, rất nhanh bị xáo trộn trận địa. Trong ống kính, một người đàn ông vạm vỡ trong lúc cuống quýt trốn sang phía cô, Trình Ca lùi lại, bình tĩnh liếc nhìn xung quanh, rút một cây cốt thép từ đáy hầm ra.

Đạn bay lung tung, người kia nhảy vào đáy hầm tránh, há miệng thở dốc. Lúc hắn định chuồn quay đầu nhìn thấy Trình Ca, chợt sững sờ, giơ súng.

Cây cốt thép trong tay Trình Ca quất vào cánh tay hắn trước một bước. Đối phương bị đau, làm rớt súng. Trình Ca giơ tay lần nữa, vung một gậy vào đầu hắn. Cô quất mạnh liên tục bốn, năm cái, cho đến khi hắn mất năng lực phản kháng.

Vừa ra khỏi hầm, khu vực nhà xưởng ở xa truyền đến một tiếng nổ.

Trình Ca đột nhiên run lên, nhấc chân liền chạy về nơi đó.

Sự tham gia của Hà Tranh khiến bên này phân thắng bại rõ ràng rất nhanh, đa số người quỳ gối đầu hàng, chỉ có người đàn ông đeo mặt nạ màu đen giả làm Cáo Đen kéo người mua chạy trốn lên xe.

Cả đám người phấn khởi đuổi sát.

Ngay lúc hai người lên xe sắp chạy trốn, Hà Tranh xông tới nhảy vào xe đánh với người bên trong.

Xe đột nhiên đi chữ Z. Mọi người lên bao vây tấn công, nhưng không kịp,

“Pằng pằng pằng!”

Trình Ca leo lên dốc núi kinh ngạc quay đầu lại. Xe dừng, máu bắn tung tóe đầy cửa sổ xe bốn phía, giống như đèn lồng phết máu.

Có đầu người chậm rãi dựa vào kính, máu tươi như trút, đổ xuống tắm máu.

Gió đang thét gào, mọi người nhào tới.

Đạt Ngõa kêu thảm thiết thê lương: “Anh Tư!!!”

Cửa từ từ mở, người đi ra lại là Hà Tranh.

Đạt Ngõa nhào tới ôm anh ta khóc lớn.

Trình Ca thở hắt ra một hơi, sắc mặt cô trắng bệch. Cô quay đầu chạy như bay trong tuyết.

Cô tránh chỗ giao chiến, chạy đến cổng nhà xưởng, chỉ thấy hiện trường vô cùng hỗn loạn sau khi giao chiến. Máu khắp nơi, mỗi người đều bị thương mức độ khác nhau.

Có người bắt phần tử phạm tội, có người còn đang xông vào trong. Trong sự hỗn loạn, cô thấy có áo chống đạn của một cảnh sát bị bắn xuyên, máu chảy ra từ trong hố tuyết.

Trình Ca nắm chặt nắm đấm, ánh mắt cô quét qua mỗi một người tại hiện trường, nhưng tất cả đều là khuôn mặt xa lạ. Đào Tử, Hồ Dương, Tang Ương, không có một ai.

“Bành Dã!” Trình Ca la to, ánh lửa phản chiếu trong mắt cô, “Bành Dã đâu?”

Không ai trả lời. Cái tên này dường như đều xa lạ với tất cả mọi người.

**

Phía Nam khu vực khai thác mỏ, không ít người bị thương trong vụ nổ xăng, mà Bành Dã bất chấp vết bỏng và vết thương đạn bắn, lao

ra khỏi lửa lớn cùng đám người lão Trịnh đẫm máu.

Cáo Đen chạy trốn vào hầm mỏ gồ ghề. Mọi người đuổi sát, chạy lên một hầm mỏ địa thế cao lại liếc mắt trông thấy chiếc xe hắn để lại làm đường rút ở xa xa.

Vài thân tín che chở cho Cáo Đen rút lui. Hai bên cùng bị thiệt hại, hai bên liên tục có người thất bại, không ngừng chia thành nhiều chiến trường nhỏ.

Địa thế khu vực khai thác mỏ nhấp nhô, lắc lư đi về phía trước trong gió tuyết.

Cho đến khi phòng tuyến cuối cùng bên cạnh Cáo Đen kéo Hồ Dương và lão Trịnh vào, chỉ còn Bành Dã và Tang Ương còn sức cắn chặt không thả.

Đuổi tới một hầm mỏ muối, Cáo Đen và một người chạy lên cầu sắt, đạn bắn trúng sắt thép vang loảng xoảng. Bành Dã bắn một phát trúng phần lưng Cáo Đen, nhưng không ngờ bị thủ hạ của hắn bắn trúng bụng.

Tuy có áo chống đạn, nhưng lực va chạm dữ dội khiến Bành Dã rơi xuống cầu, ngã xuống đáy hầm.

**

Cáo Đen và thủ hạ cuối cùng đã chạy tới gần xe. Tang Ương lách ra từ phía sau khung thép khuất, nhắm vào Cáo Đen, nhưng Cáo Đen kéo người bên cạnh qua, người kia nát đầu.

Cáo Đen lấy người khác làm bia đỡ đạn, nổ súng cực nhanh, đạn bắn nát súng trong tay Tang Ương, xuyên qua cánh tay cậu.

Tang Ương kêu thảm thiết một tiếng, ngã từ trên cầu xuống. Đầu cậu đập vào tấm sắt, cậu nhất thời không có phản ứng.

Nội tạng Bành Dã đau dữ dội. Anh nắm chặt phần bụng bò dậy từ đáy hầm, nhìn thấy súng rơi trên dốc. Chỗ anh rơi xuống vừa vặn có khung thép chắn giữa anh và Cáo Đen, quay đầu lại thấy Tang Ương nằm sấp dưới đất, súng trong tay Cáo Đen nhắm ngay đầu cậu.

Tuyết rất lớn, không che đậy được vết bỏng và vết thương đạn bắn khắp người anh. Anh liếc nhìn súng trường rơi trên đỉnh dốc.

Khoảnh khắc đó anh cũng không nghĩ gì cả, có lẽ nghĩ đến anh Hai.

Không chần chừ chút nào, anh nhào qua phía Tang Ương, đẩy cậu xuống hầm mỏ muối sâu hơn.

**

Chiến đấu trong khu vực nhà xưởng gần kết thúc, thủ hạ của Cáo Đen hầu như đều bị bắt, chỉ có một, hai người dựa vào địa thế hiểm trở chống lại. Thắng thua có thể xác định, nhiều người vòng qua nhà xưởng nổ bốc cháy lao tới khu vực khai thác mỏ hơn.

Trình Ca rốt cuộc nhìn thấy Đào Tử, nhào tới nắm chặt cổ áo anh ta, lạnh lùng: “Bành Dã đâu?!”

“Anh Bảy đuổi theo Cáo Đen…”

Trình Ca đẩy anh ta chạy ra bên ngoài.

Gió tuyết khắp bầu trời, mỏ muối, hố địa ngục trắng lòa, chỉ có máu và bùn, không nhìn thấy người.

“Pằng”, một tiếng súng truyền tới từ đằng xa, một tiếng đó không giống.

Trình Ca kinh ngạc quay đầu nhìn về hướng Bắc. Gió tuyết mênh mông không có con đường phía trước, phát súng đó tựa như xuyên qua trái tim cô.

Gió tuyết ùn ùn kéo đến, lòng Trình Ca một hồi thê lương, có loại cảm ứng căn bản không thể giải thích rõ ràng. Cô dùng hết sức lực cả đời chạy về hướng tiếng súng.

Mắt đỏ như máu, cô phải đi gặp anh. Đi gặp anh, đi gặp anh, đi gặp anh!

**

Một tiếng pằng xé rách màn tuyết,

Viên đạn xuyên qua áo chống đạn và ngực Bành Dã.

Khoảnh khắc ấy, Bành Dã hối hận. Đêm ở nguồn Trường Giang, tại sao không trả lời cô ——

Trên mặt tuyết gió nổi lên; cô nở nụ cười thật lớn quay đầu lại, chỉ vào anh nói: “Hướng Bắc.”

Khoảnh khắc ấy, anh nhìn thấy gió đầy khắp núi đồi đứng lại vì cô;

—— Hối hận. Tại sao không trả lời cô: Trình Ca, khoảnh khắc đầu tiên anh động lòng với em, là hướng Bắc đấy.

**

Máu tràn ra theo khóe miệng Bành Dã, anh đứng lên. Cáo Đen đang chạy trốn.

Bành Dã che ngực, đi từng bước một lên dốc núi, một chuỗi vết máu dài kéo lê dưới chân.

Anh leo lên đỉnh dốc, khom người nhặt súng, đứng lên, sống lưng thẳng tắp. Trong gió tuyết, anh giơ cánh tay trái, đỡ súng trường trên tay áo bị lửa cháy sém, nhắm vào Cáo Đen.

Cáo Đen ngồi vào ghế lái. Khoảng cách 150 mét không là vấn đề đối với Bành Dã, nhưng mắt anh mờ, thân thể anh cũng đang lắc lư.

Cáo Đen khởi động xe. Bành Dã nheo mắt, dùng hết chút sức lực cuối cùng ổn định cánh tay trái đỡ súng, bóp cò.

Viên đạn xuyên qua gió tuyết, máu bắn tung tóe vào kính chắn gió. Chiếc xe đang tăng tốc đột nhiên dừng lại.

Súng trường rơi xuống đất.

Thân thể Bành Dã co giật một cách không kiểm soát được, anh chợt nửa quỳ xuống giống như sụp đổ.

Máu tươi đã sớm nhuộm đỏ mảnh đất dưới chân.

**

Trong gió tuyết, Trình Ca nhìn thấy anh, cô nhìn thấy anh rồi.

Cô lao xuống dốc núi như điên:

"Bành Dã!!!"

Anh tựa như nghe được, lại tựa như không.

Tiếng gió quá lớn, thế giới đã mất âm thanh.

Sứ mạng đối với mảnh đất này của anh rốt cuộc hoàn thành.

Nhưng tại sao vẫn tiếc nuối ——

Có lẽ tiếc nuối, nếu như vừa rồi dùng sức một chút, nhào xa hơn một chút, viên đạn đó có thể chỉ sượt qua người hay không, cho anh may mắn tránh khỏi.

Con ngươi màu đen của anh giãn ra rồi lại thu lại, thu lại rồi lại giãn ra, cố chấp kiên trì điều gì đó.

——

Trên dốc núi Tẩu Phong, cô gái yêu dấu của anh từng hỏi, cuộc đời này có mong ước gì.

Chỉ là,

Rửa hết tội ác thối nát, trả lại anh một đời quang minh lỗi lạc;

Xóa bỏ sự vất vả mệt mỏi của anh, cho phép anh trong sạch rời khỏi thế gian, sạch sẽ xuống mồ.

Ngày ấy cô nói, chúc anh được thỏa mong ước;

Nhưng nỗi tiếc nuối và hối hận của cái chết này, ai có thể miễn cho anh?

**

Trình Ca chạy lên cầu sắt, nhìn thấy Bành Dã.

Anh cúi đầu, quỳ trong gió tuyết khắp trời, máu tươi nhuộm đỏ mặt tuyết.

Trình Ca ngẩn người, hoàn toàn không biết cô nên làm gì.

Cô nhìn anh chằm chằm, đột nhiên chạy đi, không giẫm vững ngã từ trên cầu xuống, dập rách cằm, đập phải máy ảnh. Tuyết lớn phủ đầu lấp mặt, cô bò dậy đi lên dốc, càng đi càng nhanh, càng đi càng nhanh, dần dần chạy, một mạch loạng choạng ngã bò đi tới trước mặt anh.

Anh trầm mặc quỳ, im ắng. Trên người anh là bùn và vết bỏng đỏ tươi, nhếch nhác. Anh nửa cụp mắt, không biết đang nhìn chỗ nào, gương mặt bình thản và vẫn anh tuấn, giống như buổi đầu quen biết.

Gió rét thấu xương cuốn mùi máu tanh của anh tràn vào cổ họng. Trình Ca quỳ xuống trước mặt anh, vuốt băng trên lông mày và lông mi anh, tuyết trên tóc anh, phủi tuyết và bùn đất trên vai anh.

Cô tháo găng tay, sờ mặt anh, lạnh buốt, trên cổ cũng không không chạm được nhịp đập. Cô nghiêng tai để sát vào mũi anh, cô không nghe được hô hấp, chỉ có tiếng gió.

Cô bình tĩnh chấp nhận, nắm tay anh một cái ngắn ngủi, hỏi: “Có lạnh không?”

Không có trả lời. Gió gào thét tàn phá trước nay chưa từng có.

Cô nói: “Bành Dã, em tha thứ cho anh.”

“Không sao đâu, Bành Dã, em không tức giận. Em biết anh mệt mỏi, anh đi đi, em không sao đâu.” Ánh mắt cô tản mạn tới phương xa, nước tuyết xao động trong mắt cô. Cô ôm anh, lướt nhẹ qua khép mắt anh lại, nhẹ giọng nói, “Em sẽ không đến Thanh Hải thăm anh nữa, nhé?”

Trong nháy mắt, gió lặng lẽ dừng lại.

**

“Anh Bảy!” Hồ Dương, lão Trịnh đều chạy tới. Họ máu me khắp người, người này chật vật hơn người kia, loạng choạng chạy tới.

Trình Ca đứng lên, nhìn anh một lần cuối cùng, quay người đi vào trong gió tuyết. Cô không thể chịu đựng nổi nữa, cô sắp suy sụp rồi, quá lạnh, cô không có cách nào chống lại.

Họ tập trung về phía anh từ bốn phương tám hướng;

Tang Ương và Đào Tử khóc than thảm thiết;

Trình Ca xoay người sải bước đi khỏi;

Hồ Dương lái xe bay nhanh tới.

Cô lê bước đi về phía trước trong tuyết lớn, càng đi càng xa.

Lão Trịnh và cấp dưới nâng Bành Dã kéo lên xe;

“Chị Trình Ca!” Tang Ương kêu khóc.

Trình Ca không quay đầu lại. Cô ngược gió đi về phía trước, mảnh vụn hồi ức khi xưa hiện ra như bông tuyết.

Cô chặn anh ở hiên cửa, nói phải sờ lại mới công bằng, anh ẩn nhẫn nén giận nhìn cô chầm chầm.

Anh tắm trong căn phòng thô sơ, đột nhiên quay đầu, đôi mắt tối đen ẩm ướt khóa chặt cô đang nhìn lén;

Anh mặc áo dài Tây Tạng cho cô xong, mở cửa phòng thử đồ ra, nói: "Chúng ta không phải người cùng một đường."

Nhưng anh lại chống cô lên bức tường phòng tắm, ướt cả hốc mắt: "Trình Ca, tôi tưởng chúng ta không phải như vậy."

"Chị Trình Ca!"

Trình Ca ngẩng đầu. Trong bông tuyết lăn tròn, cô đã nhìn thấy hình dạng của gió. Cô đeo đôi găng tay màu đen kia vào tiếp tục đi về phía trước, cũng không quay đầu lại một lần. Chỉ là trong băng tuyết hất vào mặt, cô nhớ tới lời của anh, lệ ướt vành mắt.

——

"Nếu như có ngày anh không từ mà biệt, em phải tha thứ cho anh."

"Nếu như anh đi, em cũng sẽ đi."

"Trình Ca ——"

"Có lẽ cũng sẽ không. Chuyện tương lai, ai biết được chứ?"

"Cô gái giỏi, em cứ đi về phía trước, đừng quay đầu lại."

“Được. Anh yên tâm.”

——

Giá rét thấu xương, tựa như dùng hết sức lực cả đời cũng không có cách nào chống lại.

“A! ——” Cô gào khóc như con thú trọng thương.

Bành Dã, em tha thứ cho anh, em sẽ không đến Thanh Hải tìm anh nữa.

Chương 72: Hoàn chính văn

Trình Ca đứng lên từ trên con thuyền nhỏ, một chân giẫm lên mặt băng. Tảng băng trôi hơi lắc lư, cô nhanh chóng ngồi xổm xuống ổn định trọng tâm, dùng cách này liên tục giẫm lên một chuỗi tảng băng trôi, an toàn đi tới lớp băng đi lên trên.

Cô ôm cái thùng trong lòng, cúi đầu nhìn, cá không thiếu một con.

Cách xa mấy mét, trên con thuyền nhỏ, người đàn ông tóc vàng mắt xanh quăng mỏ neo, nhìn sang phía cô, đột nhiên trợn to hai mắt, dùng tiếng Anh sợ hãi kêu lên: "J, phía sau cô."

Trình Ca quay đầu lại, một con gấu Bắc Cực nho nhỏ nhào về phía cô, đụng cả người cô.

Giày UGG trượt một cái, cô ngã xuống đất. Cá trong thùng đổ hết ra ngoài, bật nhảy trên mặt băng. Gấu Bắc Cực con vui sướng đuổi theo cá, ăn rất vui vẻ. Rất nhanh, một đống gấu con trắng chạy ra từ bốn phương tám hướng, lăn qua lộn lại giống như nắm tuyết, đập đến mức cá bật nhảy khắp nơi.

Trình Ca lạnh nhạt nhìn người đàn ông một cái: "Jon, anh cũng không nói qua với tôi là tình huống này."

Người đàn ông tóc vàng tên Jon nhún nhún vai: "Quên nói cho cô biết, mùi cá sẽ dụ gấu con ra." Anh ta đi lên lớp băng, "Lần đầu tiên cô đến nên không quen thuộc với chúng, qua một khoảng thời gian thì sẽ hiểu chúng là một đám nhóc rất đáng yêu. Nhưng bây giờ nhiều người bắt giết gấu Bắc Cực quá, thủy thủ đoàn của tàu Phil

bận sứt đầu mẻ trán."

"Các anh nên ít tới đi." Trình Ca nói.

"Hửm?"

"Khí hậu ấm lên làm cho thức ăn của gấu Bắc Cực ít đi, cho ăn là ý tốt, nhưng nên đổi cách khác." Trình Ca nói, "Các anh cứ như vậy sẽ khiến gấu Bắc Cực tưởng rằng loài người là bạn tốt."

Jon sững sờ, thoáng chốc câm nín. Gấu Bắc Cực thực ra là loài khó tiếp cận, nhưng gấu ở khu vực này quen thuộc với họ. Ngẫm lại quả thực bất an.

Trình Ca phủi nước trên người. Đột nhiên, một con gấu Bắc Cực con nhào tới, lăn một vòng trong lòng cô. Cô sửng sốt, luống cuống tay chân ôm nó, nhưng nhóc kia lại chạy mất.

Trình Ca trầm mặc không nói gì.

Jon thấy, hỏi: "Đụng vào cô rồi?"

"Không có." Trình Ca lắc đầu, bình thản nói, "Nhớ tới một người."

"Ồ?"

Trình Ca nói: "Cảm giác nó ôm lấy giống như cái ôm lần cuối cùng của tôi và anh ấy."

Jon rất tò mò: "Mềm mại?"

Trình Ca nói: "Lạnh như băng."

Jon sửng sốt.

Một năm rồi, đây là lần đầu tiên Trình Ca nhắc đến quá khứ của cô, đôi câu vài lời.

Jon là thủy thủ trên tàu bảo vệ cá voi tên “Les Watson”, phụ tá của thuyền trưởng Becker.

Nhiệm vụ của tàu bảo vệ cá voi tên “Les Watson” là bảo vệ cá voi và cá mập Bắc Băng Dương tránh khỏi sự tàn sát của tàu đánh bắt cá voi Nhật Bản.

Một năm trước, Trình Ca dùng thân phận nhiếp ảnh gia độc lập đi theo đội tàu của họ chụp ảnh tài liệu bảo vệ cá voi.

Khi đó, họ chỉ biết tấm ảnh 《Người phòng thủ》 của cô: Một tấm ảnh người đàn ông bảo vệ linh dương Tây Tạng trúng đạn quỳ trong tuyết giành được Giải thưởng Pulitzer cao nhất thế giới, để cho thế giới biết một nhóm người phương Đông ấy, để cho phương Tây bắt đầu nhận thức được trừ voi và tê giác ra, còn có linh dương Tây Tạng.

Mà điều tất cả mọi người đều không biết là, sau khi gửi tấm ảnh đó, Trình Ca đã hủy bản backup của mình. Cô không xem tấm ảnh đó nữa, 《Người phòng thủ》 chỉ tồn tại trong ghi chép của người khác. Không ai biết được tâm trạng của cô khi chụp tấm ảnh ấy, không ai biết cô đã nhẫn tâm với mình bao nhiêu, cô nhất định phải để cho toàn thế giới đều biết mảnh đất dưới chân anh.

Mà mười tháng sau khi cô lên tàu, phim tài liệu tiếng Anh《Biển cá voi》ra đời, gây chấn động trên phạm vi toàn thế giới. Dư luận, tiền bạc, sức người, sức của, sự ủng hộ của các nguồn tràn tới khu vực bảo vệ cá voi nhiều hơn.

Sau đó, Trình Ca không đi, cô ở lại tàu của họ chụp ảnh tài liệu tiếp sau, bảo họ đối đãi với cô như thủy thủ. Cô là người châu Á duy nhất trên tàu.

Trong mắt mọi người, J là một người phụ nữ phương Đông gợi cảm lại thần bí, có một sự trầm lặng từ trong ra ngoài, giống như phương Đông cổ kính xa xôi.

Cô chưa từng mừng rỡ, nhưng cũng không để lộ vẻ mặt buồn rầu, không tiêu cực chán nản. Cô rửa boong tàu, đốt nồi hơi, buộc dây thừng, kéo buồm lên cùng họ… Mọi việc thủy thủ làm cô đều làm.

Cô thường ngồi xếp bằng trên boong tàu, hóng gió lạnh Bắc Băng Dương, uống rượu mạnh của Nga, hút thuốc lá, thờ ơ nhìn một đám đàn ông hát điệu kéo thuyền.

Thỉnh thoảng họ huyên náo buồn cười, cô còn có thể cười cười, phần nhiều là sự chế giễu trong lời nói, thỉnh thoảng không nói gì trợn mắt trắng.

Cô thích nghe âm thanh của gió, đặc biệt là lúc giương buồm. Nghe tiếng gió, cô sẽ trông lên, ngước nhìn chỗ họ mãi mãi không thấy được.

Cô cũng rất thích ngắm sao. Trong vòng Bắc Cực, bầu trời sao trên đại dương đẹp như truyện cổ tích. Vào ban đêm, cô thường quấn áo lông dày ngồi trên boong tàu ngắm bầu trời sao.

Ngắm xong rồi quay lại cabin, đôi mắt giống như dùng nước Bắc Băng Dương rửa qua, trong vắt, trong veo, còn có chút lạnh lẽo.

Dần dần, trong thủy thủ truyền ra, cô biết sáu chòm sao: Chòm sao

Đại Hùng, chòm sao Tiểu Hùng, chòm sao Thiên Hậu, chòm sao Thiên Nga, chòm sao Thiên Cầm và chòm sao Thiên Ưng.

Thuyền trưởng Becker biết rất nhiều chòm sao, nói muốn dạy cô. Cô nhả khói thuốc, không có hứng thú quay đầu sang chỗ khác không nhìn.

Thỉnh thoảng có nhiều người ngồi trên boong tàu ngắm sao, cô bị quấy rầy đến bực mình, liền kể câu chuyện thần thoại Trung Quốc cho họ, chỉ vào Ngân Hà rực rỡ trên bầu trời kể Ngưu Lang Chức Nữ. Kể xong, cô nói:

"Về sau tôi mới biết, thì ra chòm sao Thiên Cầm và chòm sao Thiên Ưng là Ngưu Lang và Chức Nữ."

Jon và mấy thủy thủ nghe, không hiểu "về sau" đó là như thế nào. Nhưng có lẽ vì nói tiếng nước ngoài, giao tiếp xảy ra vấn đề.

Lúc cô kể chuyện cho họ cũng bình thản. Kể xong, cô nói một cách nhàn nhạt: "Nơi này nên có một điếu thuốc."

Cho nên, Jon rất khó tin Trình Ca sẽ hình dung cảm giác lúc ôm một người là "lạnh như băng".

Sau khi xem gấu Bắc Cực xong trở về, anh ta thảo luận với thủy thủ chung cabin. Đối phương nói: "Tiếng Anh không phải tiếng mẹ đẻ, cô ấy nói sai hoặc cậu nghe lầm rồi."

Jon suy nghĩ một chút, nói: "Lời giải thích này hợp lý."

Sập tối, tàu của họ tuần tra trên Bắc Băng Dương. Jon và mấy thủy thủ đi hạ buồm, theo thường lệ gọi: "J, hạ buồm thôi."

Giương buồm và hạ buồm là việc Trình Ca nhất định muốn tham gia. Cô thích âm thanh cánh buồm nổi lên trong gió.

Hôm nay hạ xuống hơi sớm, trên biển không có gió.

Mỗi khi sập tối mặt trời lặn, trên biển luôn có một khoảng thời gian yên lặng, không có gió, cũng không có sóng. Yên ắng đến mức giống như đất liền.

Trình Ca đi theo đoàn người hạ buồm xuống, đứng bên lan can xem mặt trời lặn.

Sau khi tới đây, cô không cầm máy ảnh vào bất cứ lúc nào nữa. Cô không cần chia sẻ với người khác, cũng không phục vụ cho bất kì người nào. Nhiều cảnh đẹp hơn cô lựa chọn một mình hưởng thụ.

Mặt trời vừa lặn, bên ngoài liền trở lạnh.

Gió bắt đầu nổi lên, Trình Ca vươn tay. Jon đi sang đứng bên cạnh cô. Cô không bị quấy rầy, năm ngón tay xòe ra bắt lấy gió, tựa như đó là dòng nước chảy.

Jon hỏi: "Cô rất thích gió?"

Trên gương mặt Trình Ca có sự ung dung lạnh nhạt, cô nói: "Đó là người yêu của tôi."

Jon cười: "J, cô có lúc giống một nhà thơ vậy."

Trình Ca không giải thích. Cô giẫm lên một bậc lan can, thân trên treo ra phía ngoài, tay vươn xa hơn, cổ tay trắng nõn mảnh khảnh của cô xoay vờn quanh, quấn quýt cùng gió.

Giữa ngón tay cô, Jon thấy được gió có hình dạng, linh động, phản chiếu trên mặt biển chảy xuôi màu xanh mực.

Mỗi ngày cô đều có thể chơi với gió rất lâu. Jon nghĩ, suy nghĩ của người làm nghệ thuật đều lạ lùng thật.

Anh ta cũng lén thảo luận về gương mặt lãnh đạm cao cao tại thượng của cô, dáng người trắng nõn tuyệt diệu của cô với thủy thủ, tò mò tại sao bên cạnh người phụ nữ quyến rũ này không có đàn ông vây quanh, đoán có phải cô từng bị tổn thương tình cảm không. Việc này dường như quyến rũ hơn.

Nhưng mọi người không hề có ý đồ không an phận với cô, chỉ là một chút niềm vui và an ủi trong cuộc sống thủy thủ kham khổ, mỗi ngày nhìn cô hờ hững đi tới đi lui trên tàu, đáp một hai câu, cuộc sống đơn điệu liền có màu sắc.

Nếu muốn dùng màu sắc để hình dung, cô chắc là màu xanh nước biển, thường nhàn nhạt, hơi lạnh lùng, trầm tĩnh, ung dung, ẩn chứa tâm sự, lại không hề đau buồn; nhưng nhìn lâu, lại tựa như ẩn chứa bí mật.

Đúng, cô nên là màu xanh nước biển, sự quyến rũ vắng lặng.

Sau bữa tối, Trình Ca về cabin của mình, trong ngăn kéo của cô để một xấp ảnh của triển lãm ảnh 《Phong ngữ giả》.

Cô rất lâu không lật xem, hôm nay chợt nhớ tới liền ngồi dưới đèn bàn, tâm trạng không hề nhấp nhô xem từng tấm một.

Cô ngủ thật sớm. Ở một mình, có một cái giường tầng, còn có hai cái võng.

Tối nay cô ngủ trên võng, sóng biển khẽ lay động, cô ngủ yên ổn.

Vào ban đêm, loa phóng thanh trên tàu truyền đến lời cảnh cáo tức giận của thuyền trưởng Becker: "… Mời nhanh chóng rời khỏi chỗ ở của cá voi…"

Có tàu đánh bắt cá voi.

Trình Ca bị đánh thức, lập tức xoay người xuống dưới, nhanh chóng mặc quần áo mang giày ống. Quần áo nhiều lại dày, đến lúc cô mặc xong, nghe được cụm từ như "Sẽ phát động tấn công".

Trình Ca kéo cửa cabin ra, vừa chạy lên mạn tàu, một tiếng nổ đùng, một hồi lực va chạm khổng lồ tới từ phía sau. Chiến đấu đã sớm bắt đầu! Cả con tàu chao đảo, cô bay nhào ra ngoài một cách không kiểm soát đụng vào lan can, phần bụng đau đớn một trận.

Cô nghe thấy tiếng gió ào ào, quay đầu nhìn. Ảnh của 《Phong ngữ giả》 cô xem xong quên cất vào ngăn kéo đón gió bay vào bầu trời đêm và biển giống như tuyết rơi.

Cô thử đi bắt lấy, lòng bàn chân trơn trượt, cô nắm chặt lan can đứng vững. Một âm thanh vang dội hơn, một cái đụng mãnh liệt hơn, thân tàu nghiêng trên diện rộng.

Trình Ca bị hất ra ngoài, gần như ngã ngất. Nước biển gần không độ bao phủ cô, lạnh buốt, tê cóng, tanh, đắng chát, giống như cảm giác khi ôm anh lần cuối cùng.

Cô không phản kháng, cô không có sức. Cô cùng những tấm ảnh đó chìm xuống đáy biển lạnh như băng.

Cuối cùng có thể đi cùng với anh, một mình du lịch rất cô đơn.

Mọi thứ trên mặt biển đi cách xa cô. Cô lặng yên không một tiếng động, rơi vào thế giới màu xanh.

“Trình Ca, nếu như có ngày anh không từ mà biệt, em phải tha thứ cho anh.”

“Bành Dã, tôi nợ anh một mạng.”

Đúng vậy, cô đã tha thứ cho anh, cho nên phải cố gắng sống tiếp.

Mạng cô nợ anh, phải mang sinh mạng của hai người sống tiếp.

Đúng vậy,

Anh khảng khái hy sinh thân mình, cô cố gắng hết sức cầu sinh. Sống, là cách cô hoàn lại sinh mạng cho anh.

Giọt lệ đầu tiên rơi vào biển cả.

Nước tràn vào miệng cô, cô gắng hết sức bơi lên, hướng về nơi có ánh sáng; đáy tàu đụng vào vai cô, nước lạnh thấu xương.

Cô nổi mạnh lên mặt nước, dùng hết sức lực toàn thân la to: “HELP!”

“HELP!”

Khoảnh khắc ấy, cô trở thành người phòng thủ giống như anh.

Khoảnh khắc ấy, linh hồn cô được chính cô cứu vớt.

**

Lại một ngày, trời trong nắng ấm.

Trên biển chỉ có gió nhẹ hiu hiu, nước biển xanh giống như đá quý sáng long lanh. Thủy thủ đoàn đang sửa tàu. Trình Ca sau khi bị cảm, thân thể cô bình phục.

Cô quấn chăn đi lên mạn tàu hít thở không khí trong lành, nhìn thấy Jon ở dưới sửa lan can, hỏi: “Có cần giúp một tay không?”

Jon nheo mắt nhìn lên cô: “Có thể xuống giường rồi sao?”

“Thân thể khỏe rồi.”

“Hy vọng rơi xuống nước không khiến tâm trạng cô quá tệ.”

“Không có. Đây là sinh mạng thứ hai.” Trình Ca nói xong, nói, “Jon, qua một khoảng thời gian, tôi phải tạm biệt các anh rồi.”

Jon kinh ngạc: “Tại sao? Đi đâu thế?”

“Học lâu như vậy, tôi muốn mua con tàu của mình, máy ảnh của tôi phải nhìn thấy mỗi một góc trên thế giới.”

Jon có thể hiểu, tuy rằng không muốn nhưng cũng ủng hộ cô.

Chiếc thuyền nhỏ đưa thư từ xa xa sang đây, thả neo bên cạnh tàu của họ. Người đưa thư đi lên, chào Trình Ca: “Báo của cô, còn có thư.”

“Cảm ơn.” Trình Ca nhận lấy.

Trên tay người đưa thư quá nhiều đồ, anh ta không cầm chắc, xoạt một tiếng rơi hết xuống đất. Trình Ca nhặt giúp, có một phong bì bên

trên viết một chữ “Ye”, kèm chức vụ “Hoa tiêu” phía sau.

Phong bì bị che khuất hơn phân nửa. Cô nhìn chữ “Ye” đó, dừng một chút, sau đó trả một xấp thư xếp gọn cho người đưa thư.

Người đưa thư đi đưa thư.

Trình Ca giơ đồng hồ đeo tay trong tay lên, hướng về phía mặt trời, dùng cách anh đã dạy cô, tìm và tìm.

Ngoảnh đầu lại, cô nhìn thấy hướng Bắc.

Thế là cô đi về hướng Bắc.

Trình Ca đi tới bên cạnh lan can ở đuôi tàu, ngồi trên boong tàu, hai chân đưa ra khỏi lan can. Nước biển màu xanh cuồn cuộn dưới lòng bàn chân.

Lá thư thứ nhất là của Phương Nghiên và mẹ gửi tới, chẳng qua là nói về tình hình cuộc sống hàng ngày, dặn cô ăn nhiều rau, cuối cùng nói đến một tin vui. Phương Nghiên mang thai, cô sắp làm dì rồi.

Lá thư thứ hai ngoài ý muốn của Trình Ca. Đến từ Thanh Hải, phong bì cũng giản dị hơn.

Cô thấy liền bình tĩnh lại. Cô châm điếu thuốc, dưới ánh mặt trời bóc lá thư này ra. Trước tiên thấy tấm ảnh của Ni Mã và Mạch Đóa, hai người kéo tay nhìn ống kính, Mạch Đóa cười ngọt ngào, Ni Mã hơi xấu hổ.

Cô ngậm thuốc trong miệng, lấy thư trong phong bì ra. Ni Mã học chữ Hán không bao lâu, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, còn xấu hơn học sinh tiểu học:

“Chị ×+ (Trình Ca), gần đây chị sống có khỏe không!

Hôm đó sau khi chị đi, em duổi (1) theo, duổi không kịp chị. Sau đó không có tin tức, điện thoại cũng không gọi thong được nữa. Sau đó, người đại diện cũng không tìm được chị, mọi người dều không tìm được chị. Báo chí nói chị biến mất. Bọn em dều lo lắng.

Anh Hồ Dương nói, có một lần thấy 《Biển ca voi》, người sản xuất là CHENG JIA. Anh Hồ Dương nói, khẳng định là chị. Bọn em đã tìm rất lâu, tìm được chô này. Chị, bọn em dều rất nhớ chị, còn có anh Bảy nữa. Đúng rồi, theo lá thư này, còn có một món quà lớn tới tìm chị.

Đúng rồi, em đã bày tỏ với Mạch Đóa. Không đúng, là cô ấy giông như em thich cô ấy, cô ấy nói cô ấy cũng thich em.

Chị Đạt Ngõa và phóng viên Tiêt Phi cùng nhau rồi…”

(1) Trong bản gốc, một số từ trong lá thư của Ni Mã được tác giả ghi phiên âm pinyin để thể hiện việc Ni Mã viết chữ xấu. Trong bản chuyển ngữ, tớ sẽ viết sai những từ đó để thể hiện điều này.

Trình Ca đọc thư xong, cất vào túi.

Cô rẩy tàn thuốc, tiếp tục đọc báo. Báo do thuyền trưởng đặt, mỗi thủy thủ đều có thể định kỳ nhận báo của nước mình.

Cô quấn chăn đắp lên người, tùy ý lật xem, bất ngờ thấy một bài tiểu sử:

《Trạm bảo vệ Đạt Kiệt • Truyền thừa》 (2)

(2) Truyền thừa: truyền lại và kế thừa.

Cô ổn định vài giây, gió thổi trang giấy bay lượn. Ngón tay cô kẹp thuốc, cô vuốt phẳng tờ báo bị gió thổi.

Bài viết nói về câu chuyện từ thế hệ này sang thế hệ khác của trạm bảo vệ, nói năm ngoái Cáo Đen, nhóm săn bắt trộm lớn nhất bị đánh tan, đầu sỏ bị bắt; nói trạm bảo vệ cuối cùng giới thiệu nhóm thu thập chứng cứ hiện trường giống Kruger ở Nam Phi; còn kể câu chuyện nhỏ trong công việc, cuộc sống của các đội viên trạm bảo vệ.

Dán tấm ảnh của toàn bộ thành viên đứng ở cửa trạm bảo vệ, mỗi người đều đứng nghiêm, vẻ mặt bình tĩnh, không buồn không vui.

Đức Cát đứng ngay chính giữa.

Chốn quen thuộc ấy, cô không quay lại nữa. Cô đã cắt đứt mọi liên lạc với nơi đó.

Bài viết nói, "… Đức Cát là anh cả trong đội. Nhóm người lão Hai lần lượt hy sinh, trạm bảo vệ trải qua nhiều năm gian khổ, Đức Cát vẫn dẫn dắt đội viên từ thế hệ này sang thế hệ khác cố thủ, đến cuối cùng vân đạm phong khinh, tẩy tận duyên hoa (3), trao thân phận Đại đội trưởng cho người kế tiếp…"

(3) Tẩy tận duyên hoa: Tư tưởng triết học Đạo gia, ý là gột hết bề ngoài thế tục giả tạo, không thoa phấn son, không che giấu tâm cơ, có khí chất trong sạch thoát tục, thanh nhã như hoa cúc.

Trình Ca nhìn chằm chằm "nhóm người" ấy rất lâu.

Cô vươn tay chạm vào chữ in nho nhỏ ấy, gió thổi tàn thuốc rơi xuống mu bàn tay cô.

“Nhóm người”.

Anh đánh đổi mạng sống, đổi lấy một “nhóm người”.

Những năm tháng xa xưa. Gió lạnh không đổi của Bắc Băng Dương thổi, cô cuối cùng cười nhạt một tiếng.

Không sao, đây chính là anh,

Tên của anh không ai biết, chiến công của anh mãi mãi trường tồn.

Cô hút mạnh một hơi thuốc, ngắm mặt biển xanh thẳm mênh mông vô bờ. Thật tốt,

Cô ra biển phiêu bạc,

Từ nay về sau, ước nguyện đi biển cả đời của anh, cô thay anh hoàn thành.

Họ cuối cùng đã trở thành người cùng một đường.

Trình Ca kéo cổ áo ra, cúi đầu nhìn con chim ưng trước ngực;

Cuộc đời này của tôi, đi qua con đường tăm tối này đến con đường gian nan khác, số phận đánh đập tôi, nghiền nát tôi, thiêu cháy tôi,

Thờ ơ nhìn tôi ngã xuống một cách vô cùng thê thảm;

Nhưng tôi vẫn biết ơn tên đối thủ này,

Bởi vì trong những ngày tăm tối khó đi nhất, nó luôn để lại một chùm sáng, lướt qua tôi, sửa đổi tôi, soi sáng tôi;

Khi tôi đứng dậy, đứng thẳng hết lần này tới lần khác, nó rốt cuộc chịu thua, hai tay dâng vinh quang của sự hồi sinh tối cao cho tôi.

Đúng vậy.

Chết rất dễ dàng, nhưng sống mới là đại khí (4).

(4) Đại khí: là phong độ, thái độ, phong cách làm việc, đối nhân xử thế của một người; là một loại sức mạnh vô hình tỏa ra bên ngoài tổng hợp tư chất của một người. Đại khí là một loại khí phách dung nạp trăm sông, ôm nhật nguyệt, một loại sức mạnh ung dung hào phóng, tự nhiên vốn có, một loại thái độ thành thục khoan hậu, yên lặng hài hòa.

Trình Ca ngẩng đầu lên, ngắm bầu trời xanh đến mức khiến lòng người mê say, phả một hơi khói thuốc thật dài. Gió thổi tan khói, sợi tóc cô đang bay, cô nhàn nhạt nở nụ cười.

Nhớ bầu trời xanh, mặt trời mọc nghiêng giữa ngón tay anh, chim ưng đang qua lại. Anh nói với chim ưng: Trình Ca, ngày mai là một ngày đẹp.

Anh nói như vậy thì tất nhiên sẽ như vậy; bởi vì —— Anh biết gió đến từ đâu.

**

【Chính văn】

**

Thuyền trưởng Becker đứng ở mạn tàu kêu một tiếng, gọi Jon đang

sửa tàu tới, nói: “Cậu lên bờ với tôi, đi đón một người còn lợi hại hơn hoa tiêu. Anh ấy là chiến sĩ trên thảo nguyên Khả Khả Tây Lý, tới tàu chúng ta tham quan.”

“Được.” Jon hỏi, “Xưng hô như thế nào?”

“Anh Ye.” Thuyền trưởng Becker đưa lá thư cho anh ta, nói, “Tên ở đây.”

Jon cầm lấy tờ giấy, nhìn một cái, nói: “Thuyền trưởng, ông nên bổ túc kiến thức thông thường đi.”

“Hả?”

“Họ ở phía trước. Không phải anh Ye, là anh Peng.” Jon nói, “Khả Khả Tây Lý. Anh ấy là người Trung Quốc đó.”

———————————————————————————-

Ngoại truyện sẽ có trong ebook nhé. Tớ đang beta, ebook sẽ ra trong thời gian sớm nhất nên hy vọng các bạn không tự làm và chia sẻ ebook.

Dưới đây tớ chia sẻ lời tác giả với các bạn. Đoạn tớ đăng là đoạn Cửu Nguyệt Hi giải thích về kết cục, có một số đoạn theo tớ nghĩ không còn phù hợp với bản sau khi sửa nữa nên tớ sẽ không làm những đoạn đó.

Lời tác giả:

Thảo luận một chút về kết cục tốt nhất của bản văn này với các bạn,

1. Hai người tự sống thật tốt, không thiếu nợ nhau không qua lại. Họ

đã là soulmate, không thể có bất kỳ cái gì chia cách họ. Cái này không hợp lý cộng thêm nói vớ vẩn.

2. Bành Dã đi Thượng Hải cùng Trình Ca, cái này không cần tôi nói. Thối rữa. Bành Dã rời Khả Khả Tây Lý thì không phải là Bành Dã nữa. Trong mắt tôi, cái này là một cách làm biến mất bản thân.

3. Trình Ca ở lại Khả Khả Tây Lý với Bành Dã, lý do như trên. Trình Ca dĩ nhiên ung dung bình thản, nhưng tính chất không bị trói buộc giống như chim ưng trong xương cốt cô bị xóa sạch.

4. Bành Dã ở Khả Khả Tây Lý, Trình Ca chạy khắp mọi nơi, thỉnh thoảng gặp anh. Trạng thái luôn duy trì trong khoảng chương 65. Kết cục này hợp lý, nhưng kém một chút. Dùng kết cục thứ năm nói cho các bạn biết cái kém này ở đâu.

5. Trong bản văn, bệnh tình của Trình Ca chuyển biến tốt và nói từ một mức độ nào đó, sự buông tay đối với đau khổ trước đây là Bành Dã kéo cô một cái. Nhưng tôi cần để cho bản thân cô kéo cô một cái, để cô đứng lên bằng chính sức của mình. Bất luận là chuộc tội hay làm việc thiện, cô phải đi con đường của mình, chứ không phải được Bành Dã dẫn dắt từ đầu đến cuối. Cô phải có sự độc lập của mình.

Sau khi Bành Dã (?), Trình Ca bình tĩnh cố gắng sống, mang theo chí hướng và nguyện vọng của anh, vì câu “tha thứ cho anh” anh nói, vì một mạng nợ anh, vì công cuộc bảo vệ động vật tít ngoài rìa thiếu người thiếu sức nhất mà dùng hết một phần sức lực của mình. Bành Dã từng cứu cô, cô là hai mạng, nhất định phải chiếu sáng tỏa nhiệt, chứ không phải tự tử vì tình lạnh lẽo. Điều tôi muốn viết là một đôi tình nhân khảng khái thực sự có niềm tin, anh biết nếu như có việc ngoài ý muốn, em phải tha thứ cho anh không thể đồng hành cùng em, em phải tiếp tục đi về phía trước. Anh vừa nói, cô liền hiểu. Cho nên đi về phía trước, không quay đầu lại.

Điều tôi muốn viết là một người phụ nữ thực sự có phẩm chất “cứng cỏi” này. Không phải người phụ nữ mất đi đàn ông thì không chịu nổi một đòn.

Đây cũng là lý do tại sao tôi loại bỏ kết cục thứ sáu: Trình Ca tự tử vì tình. Nguyên nhân thứ yếu là cá nhân tôi luôn không thích tự tử vì tình, cho dù người không muốn quan tâm tới trách nhiệm, mất niềm tin, không còn hy vọng nữa thì vẫn còn bố mẹ. Nguyên nhân chính thì là:

Có người nói hai người cùng chết thì không phải là đau buồn. Cái này nếu phân tích cụ thể, đối với câu chuyện này của tôi mà nói là thối rữa. Sự cứu rỗi của Bành Dã đã hoàn thành ngay từ đầu câu chuyện, bản văn này thực ra là quá trình cứu rỗi và lột xác của Trình Ca. Cô tự tử vì tình, chứng minh tất cả thay đổi trước đó toàn bộ là lâu đài trên không, là lực tác động từ bên ngoài của Bành Dã gây cho cô. Nhưng cô lựa chọn sống một cách kiên cường và bình thản, là bởi vì sự thay đổi và chuộc tội của cô phát ra từ chỗ sâu nhất nơi đáy lòng cô. Cô không dựa vào bất kì ai, mà là dựa vào chính mình phá kén lột xác thành công. Ngoài việc có tình yêu ra, cô còn có thể tối đại giá trị sinh mạng của mình.

Còn có kết cục thứ bảy: Trình Ca lột xác, cố gắng bình thản sống, nhưng lúc đi biển gặp phải tàu đánh bắt cá voi, rơi xuống biển. Kết cục này cũng hợp lý, nhưng không cần thiết. Chết hết rồi, điều các bạn thấy chỉ có tình cảm của nam nữ chính, trong mắt không có đủ chỗ để đặt thứ khác. Phải, các bạn cảm thấy cùng chết tốt hơn, một người sống rất đau khổ. Nhưng viết bản văn này, thay vì nói cho các bạn biết cùng chết hạnh phúc bao nhiêu thì tôi càng muốn nói cho các bạn biết, sinh mạng chính là: Đau khổ khó khăn thế nào đi nữa thì mẹ nó bạn cũng phải sống cho tôi!

Con người là phải khảng khái hy sinh thân mình, giống như Bành Dã, nhưng cũng phải cố gắng hết sức cầu sinh, giống như Trình Ca.

Niềm hy vọng chân chính của đời người, mãi mãi không phải là Romeo – Juliet cũng không phải Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài, mà là quyết tâm kiên định bơi về phía ánh sáng của Rose trong Titanic. Tôi không phải Rose, chỉ là cảm thấy, đó mới là ý nghĩa chân chính của đời người.

Cho nên, tôi có thể nói với các bạn một cách rất khẳng định, đây là kết cục tốt nhất tôi có thể nghĩ đến.

Vì vậy kết cục, tội và thiện, đau khổ và vùng vẫy, do dự và kiên định, độc lập và cứng cỏi, khảng khái hy sinh thân mình và cố gắng hết sức cầu sinh, cùng hy vọng mà tôi muốn biểu đạt, tất cả đều có.

Chương 73: Ngoại truyện

“Anh Bảy!” Hồ Dương, lão Trịnh đều chạy tới. Cả người họ dính đầy máu, người này chật vật hơn người kia, loạng choạng chạy tới.

Trình Ca đứng lên, nhìn anh một lần cuối cùng, xoay người đi vào trong gió tuyết. Cô không thể chịu đựng nổi nữa, quá lạnh, cô không có cách nào chống lại.

Họ tập trung về phía anh từ bốn phương tám hướng;

Tang Ương và Đào Tử khóc than thảm thiết;

Trình Ca xoay người sải bước đi khỏi;

Hồ Dương lái xe bay nhanh tới.

Hồ Dương và lão Trịnh nâng Bành Dã kéo lên xe của đội anh Tư;

“Có hòm thuốc không?”

“Có.”

“Bình oxy?”

“Đây.”

Tiếng gió quá lớn, không nghe được tiếng hít thở của anh; thậm chí không sờ được mạch đập của anh; mai phục chiến đấu gian khổ bên ngoài quá lâu, tay của mọi người đều lạnh buốt, không dò được anh

có còn nhiệt độ hay không.

Tang Ương, Đào Tử khóc lóc, Hồ Dương lại cực kì bình tĩnh, đeo mặt nạ oxy cho Bành Dã, la: “Lái xe!”

Lão Trịnh gào to: “Gọi điện thoại cho bệnh viện trấn Phong Nam! Bảo họ chuẩn bị!”

Cấp dưới của lão Trịnh tăng tốc khởi động xe, đạp mạnh chân ga.

Tang Ương mở cửa sổ, khóc lớn tiếng kêu: “Chị Trình Ca!”

Nhưng người ấy lê bước đi về phía trước trong trận tuyết lớn, càng đi càng xa.

Tang Ương khóc quay đầu lại nhìn, trên mặt nạ oxy dường như không có động tĩnh, thân thể Bành Dã cũng lạnh: “Có phải anh Bảy chết rồi không? Có phải đã chết không?”

“Câm miệng!” Đào Tử hét lớn.

Những người khác không để ý tới, mọi người như mũi tên lên cung. Đạt Ngõa, Thạch Đầu và Tiết Phi đang nhanh chóng giúp buộc ga-rô cho Bành Dã, băng vết thương, không nghe thấy âm thanh bên ngoài. Ba vết thương đạn bắn, mỗi người phụ trách một chỗ, không hề rối loạn, chỉ hơi run tay.

“Bị sốc.” Hồ Dương bình tĩnh nói.

Tang Ương sửng sốt, cuối cùng, trên mặt nạ oxy mơ hồ nổi sương mù. Cậu cả kinh, lập tức la to ra ngoài cửa sổ: “Chị Trình Ca!”

Nhưng xe tăng tốc, càng chạy càng xa.

Hồ Dương nói: “Nâng đầu và vai lên, góc hai mươi độ!”

Đào Tử lau nước mắt, vội vàng làm theo.

Hồ Dương cấp tốc buộc chặt ga-rô vào thắt lưng, Đạt Ngõa lập tức co chân Bành Dã lại.

Trong ba phút ngắn ngủi, một nhóm người đã làm tất cả mọi chuyện họ có thể làm, trong buồng xe đột nhiên yên ắng. Chỉ có lúc xe chạy nhanh, bên ngoài tiếng gió điên cuồng.

Mọi người nhìn chằm chằm người đàn ông sắc mặt trắng bệch ở giữa. Hồ Dương bỗng nghĩ đến việc gì đó, cởi chiếc áo khoác dính máu lại bị cháy thủng của mình ra đắp cho Bành Dã. Trong nháy mắt, Đạt Ngõa, Đào Tử, lão Trịnh đều làm theo cởi áo ra bao phủ thân thể Bành Dã.

Mọi người ôm mình, cắn chặt răng trong gió lạnh, run lẩy bẩy. Hồ Dương chợt nghĩ đến gì đó, hỏi cấp dưới của Hà Tranh: “Có thuốc không?”

Đối phương hiểu ngay lập tức, lấy một liều thuốc và ống tiêm trong hòm thuốc ra.

Hồ Dương cắn môi, gật đầu mạnh: “Chuẩn bị.”

Trong gió tuyết, xe đi về phía trước, chuyện họ có thể làm chỉ còn lại cầu nguyện và chờ đợi.

Hồ Dương vươn tay nắm bàn tay dính máu của Bành Dã, nắm thật chặt; Đạt Ngõa phủ tay lên, bọc tay anh; Tang Ương, Đào Tử, lão Trịnh… tay của họ nắm cùng một chỗ, mang theo máu, mang theo

nước mắt.

Anh Bảy, anh nhất định phải sống sót. Nhất định phải sống sót.

Cô ở trên thế gian này, anh nhất định sẽ sống sót.

Sống tiếp, đi tìm cô.

HẾT